

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende,

udgiven

af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1885—86.

~~~~~  
Ny Række. 9. Aargang.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1886.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aktiemanufakturforeningen i Slagelse	770.	Eckhausen, H. G. E., Husejer	318.
Alberti, C., Overretsprokurator	684.	Eiby, Rasmus, Detailhandler .	710.
Andersen, Jens Peter, Gaard- ejer	190.	Fahnoe, C. J., Proprietær . . .	67.
Andersen, Laurits V. Rimmer	217.	Fahnoe, H. C., Pastor, og Hu- stru; deres Dødsho	67.
Andersen, Marie, Rasmus Jør- gensens Hustru	188.	Finantsministeren . .	609, 682, 710.
Ballhausen, C. A., Apotheker	760.	Foss, Holger T., Grosserer . .	13.
Bay, W., Overretsprokurator	186.	Frandsen, F. C. L., Hørkræmmer	605.
Behrensens, Enke	701.	Frandsen, M. J. E., Sergent .	605.
Berntsen, Klavs, Hejskolefor- stander	188.	Frederiksen, S., Kordegn . . .	67.
Bloch, H., forhv. Urtekræmmer	394.	Forby, Peder, Gaardejer	402.
Brehm, J. Th., Kjobmand . . .	469.	Generaldirektoratet for Skatte- væsenet 337, 452, 529, 654, 683, 752.	
Busck, Johannes, Gaardejer . .	716.	Gotsche, C. V., Pastor	108.
Bogvad, Sagfører	580.	Haagensen, Karen Marie, født Nielsen; hendes Dodsbo . . .	522.
Bønnelycke, Chr. H.; hans Konkursbo	151.	Hagen, Overretssagfører	495.
Clausen, Chr., Gaardejer	520.	Hammerich, Louis, Birke- dommer	75.
Cohen, Vilhelm, Handelsagent	580.	Hansen, Hermansine Mathilde	495.
Crone, V. C., Politidirektor 567, 569.		Hansen, Lars, Gaardejer	190.
Dahlbom, C., Guldsmedemester	186.	Hansen, Lud. E.	597.
Danielsen, F. S., Murmester .	186.	Hansen, N., Høker	188.
Dons, V. J., Urtekræmmer; hans Konkursbo	13.	Hansen, Niels, Husmand	217.
		Hass, Bagermestsr	188.
		Havsteen, Christen, Handelsmand	236.

Pag.		Pag.
235.	Heedegaard, Chr. Nielsen, Gaardejer	632.
35.	Heegaard, Anker, Etatsraad	693.
757.	Herts, Fr. A., Ansvarshavende ved Socialdemokraten	529.
217.	Holm, A., Kjobmand	187.
337.	Holst, Etatsraad, Godsejer	188.
752.	Hvidkjær, P. Pedersen, Gaardmand	114.
337.	Hoier, C. W., og Hustru; deres Dødsbo	560.
569.	Hørup, V. L. B., Redaktør	151.
186.	Ibsen-Frederiksen, C. C., Handelsagent	189, 574.
609.	Indenrigsministeren	93, 609.
108.	Jacobsen, Anne Marie, født Witter; hendes Arvedelingsbo	452.
541.	Jacobsen, Chr., Murmester	235.
108.	Jacobsen, Ludovica Bartholine Julie Marie Sophie; hendes Dødsbo	190.
108.	Jacobsen, Ludovica B. J. M. S.; hendes Intestatarvinger	682.
75.	Jansen, Hans Henrik, Exam. jur.; hans Dødsbo	Larsen, Chr., fhv. Gaardejer, nu Tomrer
605.	Jensen, Christen	187.
35.	Jensen, H. A., Grosserer	613.
605.	Jensen, Hans, Gaardejer	632.
189, 574.	Jensen, J., Hotelejer	Larsen, Niels
723.	Jensen, Jens Vestergaard	Lassen, Vilhelm, Redaktionssekretær
78.	Jensen, Jørgen, Grosserer	571.
188.	Jensen, L. C., fhv. Gaardejer	187.
402.	Jensen, Lars, Gaardejer	151.
723.	Jensen, Marie	597.
520.	Jensen, Niels, Drojer	Madsen, Kammerassessor, Kæmner
605.	Jensen, Ole	337.
394.	Johansen, H., fhv. Bagermester	818.
739.	Johansen, Hans, fhv. Dampmøller	679.
760.	Johansen, Sagfører	Mansee, H., og Hustru; deres Arvedelingsbo
618.	Justitsministeriet	605.
		560.
		108.
		716.
		529.
		632.
		716.
		151.

Pag.		Pag.	
Petersdatter, Johanne, Enke efter Gaardejer A. Petersen; hendes Arvinger	190.	Thomassen, Nic. Chr., Kjob- mand; hans Konkursbo	580.
Petersen, Anders, Gaardejer; hans Arvinger	190.	Thomsen, Jørgen, flv. Vexel- lerer, Exam. jur.	541, 679.
Pedersen, Jens Peder, Gaard- ejer	188.	Thomsen, Nic. Chr., Kjobmand; hans Konkursbo	580.
Petersen, Otto, Impressario . .	187.	Thorkelsson, Jón, Bonde	236.
Petersen, P. J. A., Skomager	190.	Thrane, J. P., flv. Restaurator	93.
Philip, F., Grosserer	151.	Tvermoes, F. E. T., Overrets- prokurator	560.
Raben, Jensine, Lehnsgrevinde	452.	Vagner, J. J., Kommissionær .	235.
Rasmussen, O., Murmester . .	188.	Vester, J. Christensen, Smede- svend	757.
Rasmussen, Rasmus, Gaardejer	469.	Vestsjællands Folkebanks Kon- kursbo	770.
Regenburg, Stiftamtmand	571.		
Ritzau, Hans Cornelius, Un- derretsprokurator	50.	Wessel-Brown, Holger, flv. Boghandler	67.
Rosberg, H. C., Proprietær . .	495.	Wessel-Brown, P., flv. Pro- prietær	67.
Rosberg, M. C., Enke	186.	Wessel-Brown, Vilhelmine . . .	67.
Rosenberg, Cand. jur.	605.	Wiberg, A. B., Ejer af Sten- brudet "Hammeren"	114.
Rosenplænter & Co., Handels- firma	78.	Wiinblad, E. E., Redaktions- sekretær	567.
Rosenplænter & Gierl, Han- delsfirma	78.	Winstrup, P. J., Mekanikus; hans Arvinger	682.
Rosznercki, Barber	701.	Wetter, Anne Marie, Enke efter Jacobsen; hendes Arve- delingsgods	108.
Schiøttz & Co.	318.	Zuschlag, M. F., Grosserer og Destillator	683.
Schiøttz, E.	318.		
Schiøttz, U. F.	318.	Øhlenschlæger, V., Cand. pharm.	760.
Schiøtz, O. L. C., Kapitain . .	618.	Ollgaard, Byfoged	67.
Sibertsen, Marie Louise	50.		
Sidenius, L., Prokurator	739.		
Sjællandske Bondestands Spare- kasse	654.		
Skiftekommissionen, Hof- og Stadsrettens . . 13, 75, 108,	605.		
Soldath, Math. Chr., Skomager- mester	50.		
Steenstrup, Oberstlieutenant .	571.		
Stockholm, N., Partikulier . .	235.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aaberg, Jens Chr.	239.	Christensen, Ane	588,
Adersen, Charlotte Amalie, Nielsens fraseparerede Hustru	623.	Christensen, Caroline Sophie Hansens Hustru	272.
Andersen, Adolph	327.	Christensen, Frederik	272.
Andersen, Anders	391.	Christensen, Henrik	628.
Andersen, Andreas Chr.	335.	Christensen, Jacobus Marturin	246.
Andersen, Carl Christian	293.	Christenten, Jens	126.
Andersen, Hans Chr.	437.	Christensen, Jens	482.
Andersen, Hans Peder	615.	Christensen, Niels	164.
Andersen, Lars Chr.	138.	Christensen, Poul	416.
Andersen, Mogens Chr. Ludvig	705.	Christiansen, Caroline Sophie Hansens Hustru	272.
Andersen, Niels Peter	31.	Christoffersen, Niels	477.
Andersen, Niels Peter	391.	Clarsson, Lars Emanuel	309.
Andersen, Peder	71.	Clausen, Mads	726.
Anderson, Carl Christian	293.	Cortsen, Frederik Ferdinand .	165.
Andresen, Leonore Mario	61.		
Andrew, Mary	248.		
Andrew, Salomon eller Stewen	18.	Damour, John William	460.
Antonsen, Hans	254.	Degn, Laurs Peter Madsen . .	399.
Asp, Jens Andreas Nielsen	39.	Doplitz, Julius Eduard Heinrich	132.
Bang, Anders Pedersen	517.	Egeberg, Christen Pederson . .	172.
Bennedsen, J.	532.	Ehret, Emilie Knichrem	258.
Berg, Chr. Poulsen, Folke- thingsmand, Skoleforstander	639.	Enevoldsen, Emil Gustav	458.
Birkedal, Valgmenighedspræst	445.	Estridge, Zacharia	255.
Bjerregaard, Vilh. Thorup Ma- thiesen	363.		
Blichfeldt, Marius Julius	111.	Franck, Johan	251.
Both, Thomas Henry	749.	Fredericks, Charlotte	300.
Brauer, Carl Theodor	355.	Frederiksen, Niels	468.
Braunstein, Henrik Ludvig	227.	Frimand, Hans Hansen	116.
Brolund, Valdemar	232.		
Brücker, personel Kapellan	445.	Goodluck, Thom. Henr. Both.	749.
Bull, Ane Marie Pedersen	272.	Gorritzen, Rasmus	507.
Burt, Thomas Henry	749.	Groth, Johan Carl Ludvig	588.
Bøgvad, Martine Marie, Lar- sens Hustru	272.	Grundal, Ane Marie	322.
		Gudmundsson, Gudlaugur	87.
		Gudmundsson, Thorsten	212.
Carlsdotter, Anna	1.	Hagemann, Henrik Ole Martinus	502.
Carlsen, Frederiche, Anders So- rensens Hustru	526.	Hansdatter, Birthe Kirstine, Lars Hansens Hustru	384.
Castella, Mads Johansen	10.	Hansen, Ane Margrethe Søren datter	434.

	Pag.		Pag.
Hansen, Carl Alfred	262.	Jensen, Carl	284.
Hansen, Carl Christian	170	Jensen, Christen	726.
Hansen, Carl Valdemar	516.	Jensen, Jens	99.
Hansen, Caroline Dorthca eller Dorthine	272.	Jensen, Jens	294.
Hansen, Hans	116.	Jensen, Jens Chr.	239.
Hansen, Hans Jacob	427.	Jensen, Jens Peter Frederik	62.
Hansen, Hans Jensen	377.	Jensen, Karen Marie	474.
Hansen, Hansine Henriette	272.	Jensen, Lars	386.
Hansen, Jens Peder	419.	Jensen, Noline Jensine	584.
Hansen, Jorgen	262.	Jensen, Niels	183.
Hansen, Lars	384.	Jensen, Peder	101.
Hansen, Lars Frederik	507.	Jensen, Peder	316.
Hansen, Marie Kirstine	46.	Jensen, Peder Chr.	54.
Hansen, Martinus	43.	Jensen, Peter	558.
Hansen, Niels Peter	726.	Jochumsen, Christen Ole eller Olufsen	601.
Hansen, Ole	347.	Johannesson, Anders Johan	357.
Hansen, Peder	726.	Johansen, Christian Julius	232.
Henriksen, Anders Peter	726.	Johansen, Jens Peder	407.
Henriksen, Karen Amalie, L. F. Hansens Hustru	507.	Johansen, Vilhelm Leopold	7.
Hess, Peter Olaf Asmus	244.	Jorgensdatter, Maren	299.
Hesselberg, Lars Soren Sigvard	391.	Jorgensen, Anders Peter	290.
Hoff, Valgmenighedspræst	445.	Jorgensen, Hans	171.
Horup, Viggo Lauritz Bentheim	719.	Jorgensen, Hans Lauritz	146.
Ipsen, Jul Peter	566.	Jorgensen, Jens	651.
Iversen, Caroline Sophie Christensen, Hansens Hustru	272.	Jorgensen, Jorgen	536.
Jacobi, Christen	246.	Jorgensen, Maren	431.
Jacobsen, Anders	58.	Jorgensen, Marius Andreas Peter	45.
Jacobsen, Ane Cathrine Hansine	272.	Jorgensen, Niels Martin	587.
Jacobsen, Jens Peter	726.	Jorgensen, Ole	243.
Jacobsen, Johanne Henriette Larsens Hustru	330.	Jorgensen, Soren Chr.	215.
Jacobsen, Peder Rasmus	440.	Jonsson, Hans Jonas	489.
Jacobsen, Soren	726.	Kjelsen, Jesper	95.
Jensdatter, Ellen	140.	Klarskov, H. P. Nielsen	362.
Jensen, Anders Fred Ferd. Albert Marius	726.	Knichren, Emilie	258.
Jensen, Andrea Bartholine, Vincensens Hustru	502.	Knudsen, Bernhard Frederik	443.
Jensen, Andreas Chr.	349.	Knudsen, Jens Chr. Boubjerg	436.
Jensen, AneKirstine, Blichfeldts Hustru	236.	Kofoed, Irene Frederikke, D. Jensens Enke	203.
		Landt, Anders Larsen	689.
		Larsen, Anders	689.
		Larsen, Bertha Caroline	272.
		Larsen, Christen	356.

	Pag.		Pag.
Larsen, Ingvar	660.	Nielsen, Anders	509.
Larsen, Jens	386.	Nielsen, Andreas	116.
Larsen, Jens	726.	Nielsen, Carl Gustav	425.
Larsen, Jorgen	340.	Nielsen, Christen	288.
Larsen, Lars Hansen	513.	Nielsen, Christian	266.
Larsen, Peder Chr.	121.	Nielsen, Dynes	54.
Larsen, Theodor Vilhelm ..	141.	Nielsen, Hans Peter	630.
Lauritzen, Anders eller Andreas (Stub)	272.	Nielsen, Hans Peter	362.
Lauritzen, Peter Hansen ..	155.	Nielsen, Hans Peter	726.
Levin, Jorgen Jorgensen ..	466.	Nielsen, Holger	374.
Lind, David Oscar Ferdinand.	512.	Nielsen, Jens	195.
Lollik, Laust. el. Laurids Chr.	687.	Nielsen, Jens	764.
Lucas, William Henry	127.	Nielsen, Johanne	558.
Ludvig, Alfred Jacob	307.	Nielsen, Johannes	391.
Ludvig, Hugo Bianco ...	156, 259.	Nielsen, Knud	635.
Lund, Valgmenighedspræst ..	445.	Nielsen, Lars Okkels	54.
Lund, Anders Peder Madsen .	660.	Nielsen, Niels	486.
Lund, Ludvig Peder Madsen .	660.	Nielsen, Niels Chr	758.
Løvkvist, Christian eller Chr. Pedersen	263.	Nielsen, Ole	679.
Madsen, Christian	272.	Nielsen, Petra, P. J. Mørchs Enke	552.
Madsen, Christine, Panks sep. Hustru	76.	Nielsen, Rasmus	324.
Madsen, Mads Peter	455.	Nielsen, Søren	105.
Marott, Conrad Emil	697.	Nielsen, Thomas, Gjæstgiver & Redaktor	639.
Mau, Fritz Hinrich	344.	Nielsen, Thomas, Gjæstgiver & Redaktor	639.
Meelbye, Carl Chr. Vald.	667.	Nielsen, Thomas, Gjæstgiver & Redaktor	639.
Melby, Henrich Vilh. Math. .	5.	Nielsen, Thomas, Gjæstgiver & Redaktor	639.
Mende, Christian Vilhelm ..	205.	Nyegaard, Sognepræst	445.
Meyer, Johan Frederik	205.	Olafsson, Jon	87.
Mikkelsen, Christian	266.	Oldatter Lundstrøm; Johanna Petronella, Olssons eller Niel- sons Enke	303.
Mogensen, Hans Peter	203.	Olsen, Carl Jacob	672.
Mogensen, Henriette Amalie, Bucharths Hustru	321.	Olsen, Frederik	367.
Mogensen, Jens	294.	Olsen, Johanna Petronella, Ols- sons eller Nielsons Enke ..	303.
Monsen, Hans Peter	203.	Olren, Lars	726.
Mortensen, Hans	726.	Olsson, Johanna Petronella, Olssons eller Nielsons Enke	303.
Møller, Maren	299.	Overgaard, Michael Henrik Jensen	370.
Møller, Marinus Laurentin ..	205.	Pedersen, Anders Peder	660.
Møller, Søren Eliasen	122.		
Müller, Johan Chr. Vilh.	505.		
Nielsdatter, Maren Sofie	586.		

	Pag.		Pag.
Pedersen, Andreas Chr. Fredr.	89.	Saabye, Chr. Edv. Listov	538.
Pedersen, Ane, Stubs Hustru	272.	Sand, Niels Chr.	464.
Pedersen, Ane Marie	272.	Saunderson, Isaac	8.
Pedersen, Frands	503.	Saxild, Lars Johan	200.
Pedersen, Frederik	377.	Schroder, Heinrich	775.
Pedersen, Hansine Rasmine Cathrine	272.	Schön, Johan Heinrich Vilhelm	148.
Pedersen, Jacob	48.	Shanderson, Isaac Augustus	8.
Pedersen, Jens Andr. N. M.	637.	Skriver, Peder Rasmussen	660.
Pedersen, Jens Chr.	676.	Smed, Peder Rasmus Jacobsen	440.
Pedersen, Lars Anders	368.	Steen, Johannes Chr. Jul.	380.
Pedersen, Niels	499.	Storm, Julius Octavius	205.
Pedersen, Niels Chr.	421.	Svendsen, Christen Carl	669.
Pedersen, Orc	76.	Solling, Caroline Petrine, Boldts frasep. Hustru	361.
Pedersen, Peder	370.	Sørensen, Jens Theodor Lang- kjær	312.
Pedersen, Rasmus	532.	Sørensen, Jesper	96.
Pedersen, Søren Peter	514.	Sørensen, Jørgen	726.
Petersen, Anne Kirstine Em. Louise	673.	Sørensen, Peter	556.
Petersen, Christen	726.	Sørensen, Rasmus	166.
Petersen, Hans Anton Valdemar	178.	Thygesen, Kirsten eller Kir- stine	675.
Petersen, Hans Jacob Jul.	491.	Thompson, Margreth	25.
Petersen, Jacob	48.	Thomsen, Carl Frederik	21.
Petersen, Jens Andreas Niels Martinus	637.	Thomsen, Christian	370.
Petersen, Maria Virginia	248.	Thomsen, Margreth	25.
Petersen, Niels Chr. Jul.	332.	Thomsen, Oluf Edvard	162.
Poulsen, Niels Chr.	409.	Thorendahl, Niels Chr. Fred. Vilh.	28.
Quin (Queen), Martine (Lo- rentzine, Plantine eller Lau- rencia)	64.	Thorup, August	333.
Rasmussen, Hans	158.	Thygesen, J.	532.
Rasmussen, Jens Olsen	313.	Torendal, Niels Chr. Fred. Vilh.	28.
Rasmussen, Kjersten Marie, P. R. Jacobsens Hustru	440.	Torped, Jacob	48.
Rasmussen, Niels Chr.	209.	Trier, Jacob Frederik	205.
Rasmussen, Peder	660.	Verge, Peder Ferdinand	291.
Rasmussen, Petra	272.	Vibe, Jens Chr. Jensen	239.
Rasmussen, Svend Otto	726.	Vincens, Vilhelm	592.
Rasmussen, Thorvald	699.	Vincensen, Vilhelm	592.
Ravn, Chr. Henrik	625.	Watson, Frederikke Martine	272.
Reinecke, Edvard Alfred	41.	Wulff, Magnus Alfred	224.
Rønne, Valgmenighedspræst	445.	Ziethau, Dorteia, eller Doro- thea Magdalene, Christof- fersens Hustru	326.

Fortegnelse over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Adelskab.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Afvisning.	Invalideforsørgelse.
Aktion.	Island.
Aktionsomkostninger.	Kompensation.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	Konkurs.
Assurancesvig.	Kontrakt.
Barnefødsel i Dolgemaal.	Kvaksalveri.
Bedrageri.	Landboforhold.
Betleri.	Lehn.
Brandstiftelse.	Leje.
Depositum.	Losgjænger.
Drab.	Meddelagtighed.
Dyrplageri.	Medikamenthandel (ulovlig).
Eiendomsforhold.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Eiendomsret.	Myndighed.
Embedsforhold (Forbrydelser i).	Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Erstatning.	Næringsbrug (ulovligt).
Fallit.	Patentsag.
Falsk.	Paternitet.
Falskmontneri.	Religionen (Forbrydelser mod).
Firma.	Rettens Pleje.
Fosterfordrivelse.	Rønning.
Gjæld.	Røveri.
Handel.	Salær.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	Servitut.
Hæleri.	
Indicier.	

Skatter og Afgifter.	Udeblivelsesdomme.
Stadfæstelse.	Udvisning.
Stats- og Majestætsforbrydelse.	Vandrebog.
Straf.	Veje.
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	Vestindien.
Testament.	Vidnepligt.
Tilregnelighed.	Vold mod Private.
Tjeneste- og Tyendeforhold.	Ærefornærmelse.
Tyveri.	

SAGREGISTER.

	Pag.
Adelskab.	
Statueret, at Lovens 1—2—11 vel maa antages at indeholde den Regel, at udlændiske Adelige ikke blot ved formelig at blive naturaliserede af Kongen, men ogsaa ved at betjene en Bestilling i Rang opnaa dansk Adelsret, men at derimod en Person, der, efter at han var ansat som dansk Premierlieutenant, var bleven adlet af en udenlandsk Fyrste, ikke kunde gjøre Fordring paa at anerkjendes som dansk Adelsmand. At den Paagjældende efter sin Nobilitation i Udlandet var oprykket i højere Lonningsklasse som Premierlieutenant og efterat være bleven afskediget i Naade af Krigstjenesten havde modtaget nyt Afskedspatent med Kapitains Karakter, antaget at maatte blive uden Indflydelse i den omspurgte Henseende	618.
Afvisning.	
En Sag, hvorunder en Person bl. A. var tiltalt for Helligbrøde, forsaavidt afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	41.
En Sag, hvorunder en Person var tiltalt for ulovlig Omloben med Varer, forsaavidt afvist, da den Bøde, som herfor kunde idømmes ham, i Forbindelse med Værdien af de Varer, om hvis Konfiskation der kunde blive Spørgsmaal, ikke udgjorde summa appellabilis	183.
En Sag, hvori Indstævnte udeblev, afvist efter Begjæring af Citanten paa Grund af, at den af ham udtagne Hojesteretsstævning var bleven forlagt	186.
Statueret, at den Omstændighed, at en mindreaarig Citants Fader, der under Forligsmæglingen modte tilligemed denne, ikke havde været lovlig beskikket som Kurator, og at Sagen alene var paastævnet og inkamineret i Citantens Navn, ikke beføjede til ex officio at afvise en Sag fra Underretten	217.
I en Servitutsag statueret, at da den Tilstand, som paastodes tilbageført for den paagjældende Bygnings Vedkommende, først	

	Pag.
var bleven forandret efter den i Sagen foretagne Forligsprøve, vilde Sagen forsaavidt ex officio være at afvise	394.
En kriminel Sag angaaende Overtrædelse af Straffelovens § 207 afvist for Højesteret, idet den alene var indanket efter Tiltaltes Begjæring og den ham idømte Straf (simpelt Fængsel i 14 Dage) ikke havde en saadan Storrelse, at han ifølge Plakat 23. Mai 1840 § 1 kunde være berettiget til at forlange Sagen indstævnet ved det Offentliges Foranstaltning, samt da det endelig ikke kunde give ham Adgang til at begjære saadan Appel, at der endvidere var idømt ham en Erstatning af appellabel Storrelse	486.
En Sag, hvorunder en Person bl. A. var tiltalt for ulovligt Næringsbrng, forsaavidt afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	538.
I en Sag, i hvilken Indstævnte ikke gav Mode, Højesteretsstævningen i Medfor af Lovens 1—6—18 og Reskript 7. April 1784 afvist, da Citanten undlod at fremlægge en Del af de i første Instants, navnlig af Indstævnte, irettelagte Dokumenter	679.
I en Sag angaaende Indgreb i en Eneret, som af Hof- og Stadsretten var afvist som efter sin Beskaffenhed i Henhold til Lov 29. December 1857 § 84 henhørende under Kriminal- og Politiretten, statueret af Højesteret, at Sagen, da der ikke i den var nedlagt Paastand om Straf for det paaklagede formentlige Indgreb i Eneretten, ikke fuldstændig kunde sættes i Klasse med de i Næringslovens § 84 Nr. 1 omhandlede Straffesager, og Sagen, da der heller ikke iøvrigt var Hjemmel til at unddrage den fra Behandling ved ordinær Ret, efter Paastand hjemvist til Paakjendelse i Realiteten ved Hof- og Stadsretten	682.
Et Kontinuationssogsmaal for et formentligt Tilgodehavende som Pant- og Udlægshaver i Modpartens Eiendom afvist efter Paastand, da de Obligationer, hvorpaa Citanten støttede sin Ret, ikke vare fremlagte under Sagen	739.
Statueret, at de i Straffelovens § 220 omhandlede Meddelelser vel maa sættes i Klasse med de i Frdg. 20 Oktober 1819 ommeldte Fornærmelser i Ord, men at det dog følger af Slutningsbestemmelsen i Frdg.'ens § 1, at Politiretsbehandling maa være udelukket, naar den paaklagede Meddelelse som in casu foreligger trykt, og at Sagen derfor med Rette var afvist fra Kriminal- og Politiretten	757.

Aktion.

Den Omstændighed, at en Person i Henhold til et ved Politiretten indgaaet, men ikke af Amtet approberet Forlig, havde

Pag.

erlagt Bøde for Vold, og at den Skadelidte i Henhold til samme Forlig havde gjort Exekution hos ham for den vedtagne Erstatning, dog uden at opnaa Fyldestgjorelse, ifølge § 203 in fine ikke fundet at kunne være til Hinder for Aktions Anlæggelse 168.

Aktionsomkostninger.

I en Justitssag, hvorunder en Person, der var tiltalt for ved Vold at have foranlediget en Andens Død, som utilregnelig i Gjerningsøjeblikket ikke blev anset med Straf herfor, men efter § 38 ved Dom blev beordret sat i Forvaring af Øvrigheden, Aktionsomkostningerne af Hojesteret paalagte den Tiltalte, medens Overretten havde paalagt det Offentlige at udrede dem P. 294. See ogsaa 355.

Angivelse og Klagemaal (falsk).

Et for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten tiltalt Fruentimmer anset efter § 225 med Hensyn til, at hun mod bedre Vidende og i videsyg Hensigt havde foranlediget kriminel Undersøgelse indledet mod Faderen til hendes uægte Barn for Udstedelsen af en, som hun for Retten paastod, uden Santykke med hendes Navn forsynet Alimentationskvittering, medens hun senere tilstod virkelig at have givet ham Tilladelse til at underskrive hendes Navn paa den skete Maade 431.

Assurancesvig.

En tiltalt Kjobmand, der for vedkommende Assuranceselskab havde opgivet Værdien af sit afbrændte Varelager langt større, end den i Virkeligheden var, og, da han af Selskabet opfordredes til inden Retten at beedige dens Rigtighed, havde aflagt denne Ed, dels for at undgaa Ansvar for Assurancesvig, dels for at komme i Besiddelse af det opgivne Beløb, anset efter § 259 og § 150, 1ste Led, jfr, § 145. — Tiltaltes Kommis, der efter hans Ordre havde afskrevet Opgivelsen, hvis Urigtighed han indsaa, frifunden, da han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at han deltog i en strafbar Handling. Overretten havde anset ham efter § 259, jfr. § 48 116.

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt efter § 259, da det maatte anses bevist, at hans Opgivelse af ved Branden at have mistet et vist Antal Dyner var falsk 148.

En for Assurancesvig tiltalt Person, som havde undladt at melde, at nogle af ham som brændte opgivne Dækkener senere vare komne tilstede, frifunden, da han havde mistet

	Pag.
flere Ting ved Branden, som han havde glemt at opgive, og hans Forklaring om ikke at have tænkt paa at besvige Assurancens ikke kunde forkastes	200.
En bl. A. for Overtrædelse af § 259 Tiltalt frifunden herfor.	
Hans for Meddelagtighed heri tiltalte Hustru ligeledes frifunden	592.
Barnefødsel i Dølgemaal og uforsvarlig Omgang med Barnefødsel.	
§ 194 anvendt. Den indankede Dom havde anset Tiltalte efter § 192, 1ste Led.	1.
Bedrageri.	
En Fallent, der bl. A. sigtedes for at have taget Varer paa Kredit uden Hensigt til at betale, frifunden herfor	28.
En for Tyveri eller bedrageligt Forhold tiltalt Person frifunden	266.
En for bedrageligt Forhold Tiltalt frifunden	427.
En Person, der var tiltalt dels for Tyveri af en Frakke, som han derpaa pantsatte, dels for bedragerisk eller svigagtigt Forhold ved under et urigtigt Foregivende om at have faaet Frakken til Foræring at have solgt Laanesedlen paa samme, kun anset for Tyveri, ikke derimod særlig for det sidstnævnte Forhold	687.
En Tiltalt, der ved usandsfærdige Foregiverer havde søgt at formaa forskjellige tyske Fabrikanter til at levere ham Symaskiner paa Kredit, og efter fra et af disse Firmaer at have erholdt 2 Maskiner tilstillede strax havde solgt disse for en ringere Pris end Købesummen og forbrugt Pengene, uanset hans Paastand om ikke at have havt til Hensigt at bedrage Fabrikanterne, domt efter § 251. Tillige anset for Falsk med Hensyn til nogle i hans Opholdsbog indførte Paategninger	132.
En Tiltalt, der under et usandt Foregivende havde faaet en Skomager til at udlevere sig et Par Fjederstovler paa Kredit, anset efter § 251, da han maatte antages allerede dengang at have manglet Hensigten til at betale Stovlerne.	146.
Tvende Tiltalte, der under falske Foregiverer havde søgt og tildels opnaaet at faae Bøger udleverede paa Kredit hos forskjellige Boghandlere uden Hensigt til at betale dem, anset efter § 251, tildels jfr. med § 46.	239.
En for bedrageligt Forhold Tiltalt anset efter Analogien af § 252 for under en civil Sag angaaende Betalingen af et skyldigt Beløb for kjøbt Klæde i svigagtig Hensigt at have fragaet Skylden og nægtet at have kjøbt det omhandlede Klæde	419.
En Tiltalt, der under et Søgmaal overfor Citanten, der op-	

	Pag
traadte som Transporthaver af en Fordring, havde benægtet at være Cedenten dette eller noget andet Beløb skyldig, anset efter § 252 uden Hensyn til hans Anbringende om, at det altid havde været hans Hensigt at betale Cedenten, naar han fik Raad dertil, og at den eneste Grund til Fragaelsen var, at han ikke vilde have noget med Transporthaveren at gjøre	635.
En Tiltalt, der havde disponeret over forskellige under Pantsætningen af hans Ejendom indbefattede Besætnings- og Inventariegjenstande, samt, efterat der var gjort Arrest i Ejendommen, afhændet af Afgroden, anset efter § 253, medens Overretten havde anvendt § 256	71.
Et tiltalt Fruentimmer, der havde afhændet og pantsat forskellige Gjenstande, som hun havde dels laant, dels lejet paa Vilkaar, at de skulde være hendes, naar hun i Lejeafgift havde betalt en vis Sum, hvad dog endnu ikke var sket, anset efter § 253. .	330.
§ 253 anvendt paa en Tiltalt, der dels svigagtig havde disponeret over nogle ham af Næringsdrivende paa Afbetaling lejede Gjenstande, dels uden sin Tjenestepiges Vidende og Villie havde solgt og pantsat forskellige Ejendele, som hun, efter at have forladt hans Tjeneste, havde efterladt i hans Værge	347.
4 Fiskere ansete efter § 253, jfr. § 47, for at have forledet Skipperen ombord paa en i Stralsund hjemmehørende Skonnert, medens denne laac til Ankers i Øresund, til at afhænde til dem et Kvantum Byg af den Skipperen ikke selv tilhørende Ladning	391.
En Tiltalt anset efter § 254 for hans Forhold med Hensyn til et Par Stovler, som han, efter at have laant dem af sin Mester til Brug under en Udflugt, fra hvilken han ikke vendte tilbage til sin Arbejdsplads, beholdt og sled op . . .	437.
En Tiltalt anset efter §§ 53 og 257 for at have givet en Kreditor Pant i forskellige Gjenstande, der ej tilhørte ham, men vare overladte ham til Brug af en Forening i Forbindelse med den ham af denne lejede Gæstgivergaard, samt for at have paany paa et Laanekontor pantsat nogle af de alt ved Obligation pantsatte Gjenstande	509.
§ 253 endvidere anvendt	141, 239, 263.
§ 256 anvendt paa en Person, der, efter at være lejet til at fore nogle Heste til et Kreaturmarked, uden Ejerens Vidende og Villie til egen Fordel havde solgt nogle ham til Brug under Transporten medgivne Riderekvisiter; hans Straf bestemtes	

	Pag.
til en ringe Bøde til Statskassen, idet Omstændighederne talte for, at Tiltalte havde handlet under Paavirkning af nydte Drikkevarer og at Kjøberen af Gjenstandene havde benyttet sig af Tiltaltes Beruselsetil at overtale ham til det uberettigede Salg	374.
En Tiltalt, der, medens han arbejdede for et Aktieselskab, til Brug ved sit Arbejde fra et Selskabet tilhørende Materialhus, hvori ogsaa Arbejdernes Spader opbevarede, havde taget en Spade, som han senere, da han afskedigedes, medtog til sit Hjem, idet han dog opfordrede en anden Arbejder til at forespørge, om der ikke var Nogen, der havde faaet en forkert Spade, da han havde faaet en med sig, der ej tilhørte ham, anset efter Analogien af § 256, jfr. § 253, for senere, da han ej i den nærmeste Tid efter Budets Afsendelse modtog nogen Underretning om, hvem Spaden tilhørte, at have afhændet den under det urigtige Foregivende at have kjøbt den	505.
Et tiltalt Landpostbud anset efter § 256, jfr. § 253, for at have brugt nogle af de ham til Frankering af Breve leverede Beløb — som han ikke havde erstattet, da han ikke kunde huske, hvem Afsenderne var — medens et lignende Forhold med Hensyn til andre Beløb i Medfør af Reglen i § 254 ikke blev anset med Straf	514.
En Tiltalt anset efter § 256, jfr. § 253, for at have hævet og til Livsformodenheder forbrugt et ved en Arrestforretning hos ham beslaglagt, hos Postvæsenet beroende Beløb af 25 Kr.	676.
En tiltalt Fallent, der sigtedes for at have bedraget en af sine Debitorer ved at diskontere en af denne til Indfrielse af en ældre Vexelgjæld udstedt Vexel og derved bevirke, at Debitor blev Skyldner for det dobbelte Beløb af den oprindelige Vexelgjæld, samt for senere paa ulovlig Maade at have begunstiget den nævnte Debitor ved at indfrie den sidst-udstedte Vexel, herfor anset efter §§ 257 og 261	31.
En Tiltalt, som havde foretaget en Skin-Operation paa en syg Stud og herfor modtaget Betaling, anset efter § 257	122.
En Tiltalt, der efter at have modtaget Forskud paa sin Lon var bortgaaet af Tjenesten, forinden Forskudet var fortjent, og senere ved at forlade en anden Tjeneste havde unddraget sig Betalingen af nogle Klædningsstykker, han havde kjøbt, anset efter § 257	263.

	Pag.
En Slagter for at have ved Torvehandelen i en Kjøbstad fallbudt og solgt til Menneskefode Dele af en lungesyg Ko anset efter § 257, idet han, der vel ikke kunde antages at have været sig bevidst, at Kjødet var usundt, havde, skjøndt Kjøberen udtrykkelig spurgte, om Kjødet var sundt og frisk, undladt at give denne Oplysning om, at den paa gjældende Ko paa Grund af Sygdom af vedkommende Assuranceforening var beordret dræbt.	399.
Indehaveren af en Ejendom anset efter § 256, jfr. § 253, dels for ved ulovlige Dispositioner at have forringet det i Ejendommen med Tilbehør givne Pant, dels for at have disponeret over Gjenstande, som vare registrerede ved tvende over Ejendommen foretagne Fogedforretninger	409.
En tiltalt Kjøbmand anset efter § 257 for i bedragerisk Hensigt at have solgt Kunstsmør for virkeligt Smør	425.
To Tiltaltes Forhold med at affordre den udlagte Børnesfader til et hos dem i Pleje anbragt, uægte, men ved Døden afgaaet Barn Alimentsbidrag, som om det endnu var i Live, henført under § 257, men Straffen bortfalden i Henhold til § 58, 2det Led	440.
To Tiltalte ansete efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260	384.
En Tiltalt anset efter § 260, jfr. § 252, samt i Medfor af Konkurslovens § 148 efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, en Medtiltalt efter § 260, jfr. § 252 i Forbindelse med § 47, 1ste Punktum samt en anden Medtiltalt efter § 260, jfr. § 47, 1ste Led	386.
En Tiltalt anset efter § 260 tildels jfr. § 46 samt efter § 262, 2det Led jfr. Konkurslovens § 148	592.
En Tiltalt anset i Medfor af Konkurslovens § 168 efter Strfl's. § 260 for, kort forinden en forventet Udlægsforretning hos ham, fra sin Bopæl at have bortført nogle Besætningsgjenstande i den Hensigt at afhænde dem til eget Brug. Derimod ikke anset strafbart, at han under en umiddelbart efter afholdt Arrestforretning paa Fogdens Spørgsmaal urigtigen benægtede at være Ejer af Besætningsgjenstande	676.
En Tiltalt anset efter § 260 for Undladelse af at opgive sine Ejendele under den i Anledning af hans Konkurs foretagne Registrering	669.
En Tiltalt, der paa en Tid, da han maatte antages at have forudset sin Fallit, begunstigede enkelte af sine Kreditorer, anset efter § 261	538.
En tiltalt Mejerist, der paa en Tid, da han forudsaa sin Fallit, havde overdraget en af sine Kreditorer en Vogn som delvis Betaling og med en anden indgaaet exigibelt Forlig om et	

	Pag.
Beløb, hvoraf kun Halvdelen var forfaldet til Betaling, anset efter § 261. Derimod ikke paalagt Strafansvar for at have bestilt Malke-spande til sine Leverandører hos en Blikkenslager paa en saadan Maade, at denne maatte gaa ud fra, at Spandene bleve bestilte for Leverandørernes Regning, idet der ikke antoges i saa Henseende at foreligge nogen svingagtig Hensigt fra Tiltaltes Side	705.
Betleri.	
Straf for Betleri idømt: 21, 122, 124, 162, 165, 171, 172, 262, 288, 290, 291, 293, 312, 324, 468, 464, 466,	615.
Brandstiftelse.	
En Tiltalt, der for at blive inddømt i en Straffeanstalt havde sat Ild paa en Sædstak, straffet efter § 282	96.
En Tiltalt anset efter § 282, 1ste Stykke	316.
En for Brandstiftelse Tiltalt frifunden paa Grund af manglende tilstrækkeligt Bevis, medens hans i foregaaende Instantser Medtiltalte paa egen Tilstaaelse var dømt efter § 281, jfr. 47, 2det Membr.	340.
Depositum.	
Spørgsmaalet om, hvorvidt Slagelse Manufakturforening var berettiget til at gjøre en Fordring paa Tilbagebetaling af et Beløb, som Foreningens Forretningsfører til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser havde deponeret i Vestsjællandske Folkebank, gjældende til Likvidation i Foreningens Gjæld til Banken, besvaret benægtende, da der ikke ved det omhandlede Depositum kunde antages stiftet en Fordringsret for Foreningen overfor Banken.	770.
Drab.	
En for Delagtighed i Drab Tiltalt anset efter § 199 for Undladelse af at komme en paa samme Dampskib som han, forhyret Fyrboder til Hjælp, da denne under Skibets Henliggen i Barcelona Havn af en i 1ste Instants Medtiltalt i hans Pansyn var bleven kastet overbord	491.
En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt en Tjenestepige for at tilvende sig hendes Penge og derefter plyndret Liget, anset efter §§ 190 og 243	601.
Et tiltalt Fruentimmer, der efter en pludselig fattet Beslutning havde dræbt sit 3 ¹ . Maaneder gamle Barn, anset efter § 186	552.
En i Horsens Straffeanstalt hensiddende Tugthusfange — der for Mordforsøg paa en af Anstaltens Betjente havde været dømt til at have sit Liv forbrudt, men var bleven benaadet mod at hensættes til livsvarigt Tugthusarbejde — for et nyt	

	Pag.
Mordforsøg paa en Opsynsbetjent, begaaet i den Hensigt selv at komme af med Livet, atter i Medfør af Strfl. §§ 65 og 111 domt efter Pl. 31. August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt	764.
Dyrplageri.	
En bl. A. for Dyrplageri tiltalt Person forsaauidt frifunden . .	538.
Ejendomsforhold.	
En Ejendomsbesidder tilpligtet under en daglig Mulkt til Nabo-ejeren at afstaa et Grundstykke imod Erlæggelsen af et konstant Vederlag en Gang for alle i Overensstemmelse med Indholdet af den oprindelige Kjøbekontrakt, medens Overretten havde fastsat Vederlaget til en aarlig Rentenydelse	701.
Ejendomsret.	
En i et Konkursbo nedlagt Paastand om som Ejer at erholde udleveret forskjellige i Boet værende Møbler i Henhold til et ca. 5 Maaneder før Fallitten af Fallenten udstedt Overdragelsesdokument, ikke tagen til Folge, da det trods de i Dokumentet benyttede Udtryk efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke fandtes at kunne antages, at der enten ved dets Oprettelse eller senere havde fundet nogen virkelig og endelig Ejendomsoverdragelse af de omhandlede Effekter Sted	13.
En Person, der paa en Tvangsanktion havde kjøbt en Ejendom med Tilbehør, tilpligtet at udlevere en Hest, som han havde anset indbefattet under Ejendommens Tilbehør og som han siden havde sat sig i Besiddelse af, eller erstatte dens Værdi, idet der maatte antages at være ført Bevis for, at Hesten i sin Tid af Rekvisitus var skjænket til hans Son, hvilken Overdragelse ikke i Medfør af L. 5—14—46 og Konkurslovens § 28 kunde anses for ugyldig	217.
Embedsforhold (Forbrydelser i).	
I den saakaldte Askorsag, hvorunder flere Præster vare tiltalte for deres Forhold med Hensyn til det af dem i Forening med endel Menighedslemmer undertegnede Andragende til Rigsdagen om Forandringer i Folkekirkens Love og Ordninger, saavel som for den Maade, hvorpaa de i Erklæringer til Kultusministeriet havde tilbagevist den dem af dette i den Anledning tilkjendegivne Misbilligelse, besvaredes det sidstanførte, Højesteret alene foreliggende Spørgsmaal derhen, at modens Ministeriet vel ikke havde savnet Kompetence til at tilkjendegive de Tiltalte sin Misbilligelse, maatte de dog være befojede til i den Anledning for Ministeriet paa sømmelig Maade at fremkomme med nærmere Forklaring og Redegjørelse; og skjøndt de Til-	

	Pag.
talte nu vel i deres Skrivelse til Ministeriet vare gaede videre, idet de havde udtalt, at de i lignende fremtidige Tilfælde ansaa sig berettigede til at handle paa lignende Maade, kunde dog ikke ved denne Tilkjendegivelse om ikke at anse en deres Tjenestegjerning ikke vedrørende Regel for bindende for sig i fremtidige mulige Tilfælde anses at have gjort sig skyldige i en saadan Nægtelse af at opfylde givne Befalinger, at der kunde paalægges dem Strafansvar i Medfor af Straffelovens § 142. Og da deres Forhold heller ikke fandtes at være strafbart efter nogen anden Lovbestemmelse, frifandtes de for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til solidarisk at udrede Aktionsomkostningerne	445.
Et tiltalt Landpostbud anset efter § 138 jfr. § 144 for at have underslaaet eller brændt nogle ham til Afsendelse med Posten leverede Breve, efter § 143 jfr. § 144 for i nogle Dage at have beholdt Breve, inden han afleverede dem paa Postkontoret, samt efter § 256 jfr. § 253 for at have brugt nogle af de ham til Frankering af Breve leverede Beløb — som han ikke havde erstattet, da han ikke kunde huske, hvem Afsenderne var — medens et lignende Forhold med Hensyn til andre Beløb i Medfor af Reglen i § 254 ikke blev anset med Straf	514.
Erstatning.	
Erstatning for Lidelse samt for Helbredelsesudgifter osv. i Forbindelse med Straf efter § 203 idomt efter Regning i Mangel af tilstrækkelige Oplysninger	377.
Den af den Bedragne under en kriminel Sag begjærte Erstatning ikke befunden at kunne tilkomme ham med det fordrede Beløb og derfor i Mangel af tilstrækkelig Oplysning ingen Bestemmelse om Erstatning given under bemeldte Sag	440.
Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab i Medfor af § 301 idomt i Forbindelse med Straf efter § 203	502.
Fallit.	
En tiltalt Fallent anset efter § 260 for under Registreringen at have lagt Dolgmaal paa sine i en anden Jurisdiktion beroende Ejendele. Derimod ikke paalagt Ansvar for at have undladt at opgive en anden Ejendomsgegenstand samt et kontant Pengebeløb	28.
En tiltalt Fallent anset efter §§ 261 og 262, 2det Led, jfr. Konkurslovens § 148. Forsnavidt Tiltalte sigtedes for at have	

	Pag.
bedraget en af sine Debitorer ved at have diskonteret en af denne til Indfrielse af en ældre Vexelgjæld udstedt Vexel og derved bevirket, at Debitor blev Skyldner for det dobbelte Beløb af den oprindelige Vexelgjæld, samt for senere paa ulovlig Maade at have begunstiget den nævnte Debitor ved at indfri den sidstudstedte Vexel, blev han derhos anset henholdsvis efter § 257 og § 261	31.
En tiltalt Fallent, der under Registreringsforretningen havde undladt at opgive en So og to Grise, i den Hensigt at anvende Soen og den ene Gris til Begunstigelse af to Kreditorer — af hvilke den ene havde solgt ham Soen paa Kredit og den anden ydet ham et Laan af Venskab — og muligen slagte den anden til eget Forbrug, anset henholdsvis efter § 261 jfr. § 46 (idet Tiltalte ikke naaede til at fyldestgjøre de nævnte Kreditorer) og § 269	39.
En Tiltalt, der paa en Tid, da han maatte antages at have forudset sin Fallit, havde begunstiget enkelte af sine Kreditorer, anset efter § 261	20.
En Tiltalt, der paa en Tid, da han forudsaa sin Fallit, havde overdraget en enkelt Kreditor en Del af sine Bogfordringer, anset efter § 261, idet hans mulige Mangel paa klar Forestilling om hans Forholds Strafbarhed i Medfør af § 42 ikke kunde diskulperere ham	215.
Falsk.	
Tvende i Henhold til § 270 tiltalte Personer frifundne, idet de ikke fandtes at have gjort sig skyldige i nogen strafbar Overskridelse af en dem givne Bemyndigelse ved at underskrive en Attest om sædelig Vandel med Andenmands Navn. Derimod anseete efter § 155 jfr. § 52 for at have bevæget en Medtiltalt til at bevidne Attestanternes Troværdighed, uagtet han ikke kjendte noget til disse Personer	588.
En Tiltalt, der havde underskrevet en Kontrakt om Leje af en Klædning med et Navn, som han paa den Tid havde paataget for at vildlede Politiet, der eftersogte ham som sigtet for Tyveri, anset efter § 268	141.
En Tiltalt, der havde udfærdiget et falsk Kautionsbevis for Betalingen af det Skotoi, som maatte blive ham leveret, anset efter § 268 smh. med § 271	146.
To Tiltalte, der ved Hjælp af falske Kautionsbeviser havde skaffet sig Bøger udleverede paa Kredit hos forskellige Boghandlere, ansete efter § 268	239.

	Pag.
En Tiltalt, der ved et falsk Kautionsbevis havde faaet en Marchandiser til at udlevere sig et Uhr og nogle Klædningsstykker paa Kredit, anset efter § 268	263.
En Tiltalt dømt efter § 270 for begaaet Falsk med Hensyn til 4 Paategninger i hans Opholdsbog, idet hans Forklaring om, at Paategningerne vare indførte af Andre, dels ikke kunde diskutere ham, da han ialtfald vil have vidst, at disse manglede Bemyndigelse fra rette Vedkommende, dels bevisligt var urigtig	132.
En tiltalt Slagter anset efter § 270 for begaaet Falsk med Hensyn til en i vedkommende Kjobstads Sundhedsvedtægt foreskreven Attest om, at det paa Kjobstadens Torv salbudte Kjød hidrører fra Kreaturer, der ere slagtede i levende og frisk Tilstand	138.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 270 for efter Anmodning og Diktat af en i en tidligere Instans Medtiltalt at have skrevet en falsk Attest om, at den Medtiltalte ikke havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse af sin Forsorgelseskommune, og at have underskrevet den med det paagjældende Sogneraads Formands Navn	474.
Et for Bedrageri og Falsk tiltalt Fruentimmer, der dels havde underskrevet, dels forsøgt at underskrive en Kontrakt om Overtagelsen af et Barn i Pleje mod Vederlag engang for alle og i det første Tilfælde havde modtaget saavel Vederlaget som Barnet, men uden Hensigt til at sorgo for dette, anset efter § 275 ifr. § 268 tildels sammenholdte med § 46. Derimod ikke anset med særlig Straf for Bedrageri	534.
En Tiltalt, der med Blæk havde rettet Et-Tallet i et 1 Krones-Stempelmærke til et Syvtal og kasseret dette og et andet Mærke med Byfogedkontorets Stempel, som han hemmelig saa Lejlighed til at benytte, anset efter Analogien af § 278, 1. Stykke	216.
Falskmøntneri.	
En Tiltalt dømt paa Indicier efter § 264	(89).

Firma.

Under en Sag angaaende en Kommissionærforretnings Berettigelse til et stipuleret Honorar for en Ejendomshandel statueret, at den Omstændighed, at det af den nævnte Forretning antagne Firmanavn ikke maatte være anmeldt for Magistraten, i alt Fald maatte blive uden Indflydelse paa Gyldigheden af de private Retshandler, der vare afsluttede under dette Navn . . .	318.
---	------

Fosterfordrivelse.

Den Langelandske Fosterfordrivelsessag 272.

Gjæld.

Under en Sag angaaende Betaling for leverede Varer efter Kontrabog statueret, at den Omstændighed, at Sagsøgte først efter længere Tids Forløb havde forlangt specificeret Regning eller paa anden Maade rejst Indsigelse mod de vedkommende Poster i Kontrabogen, i Forbindelse med det Faktum, at han i Løbet af henimod 4 Maaneder efter at være bleven bekendt med disse Poster 5 Gange havde ladet gjøre nye Tilforsler i Bogen, maatte berettigede Sagsøgeren under de forhaandenværende Omstændigheder til, i hans Taushed at se en Tilkjendegivelse af, at han ikke havde nogen væsentlig Indvending at gjøre mod de paagjældende Tilforsler, af hvilke navnlig den største fremtraadte som Resultatet af en Opgjørelse af et flereaarigt, oftere mellem Parterne omforhandlet Mellemværende, og at han saaledes ikke kunde hores med sin almindelige Benægtelse af at have modtaget de omhandlede Poster, som han derfor tilpligtedes at betale. . . 169.

I en Gjældssag, hvorunder der var tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Rigtigheden af den paastaaede Debtors Anbringende om, at en til ham i sin Tid præsteret Udbetaling, uanset et i denne Anledning udstedt saakaldet „Gjældsbevis“'s Indhold, ikke var et Laan til ham, men derimod et Afdrag paa Udbetalers Gjæld til ham, Sagens Udfald gjort afhængigt af, at denne Part bekræftede sit Anbringendes Rigtighed med sin Ed 693.

I en Sag angaaende et Mellemværende mellem 2 Parter, hidrørende fra, at Hovedcitanten havde forskaffet Kontracitanten de fornødne Pengemidler til et Byggeforetagende, Hovedcitanten frifunden for Kontracitantes Tiltale, medens Kontracitanten tilpligtedes at betale de af Hovedcitanten under Hovedsøgsmaalet (ifølge Vexler) og det sig dertil sluttende 1ste Kontinuationssogsmaal (væsentlig ifølge anerkjendt Opgjørelse) paastaaede Beløb, dog, forsaavidt det sidste Sogsmaal angaar, med Fradrag af 3 af de efter Opgjørelsen tilkomne Poster. Et andet af Hovedcitanten anlagt Kontinuationssogsmaal for et formentligt Tilgodehavende som Pant- og Udlægshaver i Kontracitantes Ejendom afvist efter Paastand, da de Obligationer, hvorpaa han støttede sin Ret, ikke vare fremlagte under Sagen 739.

Handel.

Et af Kjøberen af en Skibsladning Petroleum reist Krav paa

	Pag.
hos Sælgeren at erholde Erstatning for de forøgede Udgifter, der hidrorte fra, at Losningen paa Grund af et Par Dages Forsinkelse maatte foretages i Frederikshavn i Stedet for i Aalborg, forkastet, da Forsinkelsen maatte tilskrives Kjøberens urigtige Forhold overfor de af Sælgeren gjorte Skridt til ved Sikkerhedsstillingse af afhjælpe en Mangel ved Ladningsdokumenterne.....	78.
En Person, der af en Anden var paastaet tilpligtet at oprette Kjobekontrakt, med ham om Kjobet af 4 Td. Bygsædeland af det til Citantens Gaard horende Tilliggende for en Kjobesum af 24,000 Kr. i Henhold til en mundtlig Overenskomst, der skulde være sluttet mellem dem, frifunden, idet det overfor den af Indstævnte afgivne Forklaring, hvorefter den mellem Parterne forte Forhandling om en saadan Handel var sket under et Svireri og under saadanne Forhold, at Citanten, der maatte vide, at de 4 Td. Land i Handel og Vandel kun havde en Værdi af 2800 Kr., fornuftigvis ikke kunde opfatte hans Udtalelse anderledes end som »Brændevinsvrov!» uden nogen- somhelst forpligtende Hensigt, ikke kunde anses godtgjort, at der var afsluttet nogen virkelig, Parterne forbindende Handel. Citanten tilpligtet at bode for unodig Trætte til Justitskassen	402.
Under en Sag til Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt om Overdragelse af en Kjobmandsforretning Sælgerens Domsfældelse gjort afhængig af, at Kjøberens Broder med sin Ed bekræfter, at han ikke, da han som Befuldmægtiget afsluttede den ommeldte Kontrakt, havde paa Kjøberens Vegue lovet Sælgeren, at den Vexel, der skulde udstedes til ham som Vederlag for Overdragelsen, skulde blive forsynet med saadanne Navne, at den kunde erholdes diskonteret i en af Bankerne i Aalborg eller Thisted	760.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	
Et Fruentimmer anset efter § 247 for at have undladt at oplyse en af hende paa Gaden funden Hammer, hvorimod hun ikke fandtes at have paadraget sig noget Ansvar ved paa lignende Mande at have beholdt en værdilos Slibesten	303.
En Tiltalt, der havde tilvendt sig en Paraply, som Ejeren havde glemt ved et Udsalgshord paa et Marked, anset »i Henhold til» § 247. Overretten havde straffet den Paagældende som Tyv	630.
Hæleri.	
Straf for Hæleri idømt.....	99, 309, 466, 689.

	Pag.
Indicier.	
En Tiltalt ifølge Frd. 8 September 1841 mod sin Benægtelse anset skyldig i samtidig Meddelagtighed i Indbrudstyveri . . .	178.
En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri	224..
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt som Tyv	291, 313, 556.
En Tiltalt dømt som Hæler	99, 309, 466, 689.
Invalideforsørgelse.	
En Paastand paa at kjendes berettiget til Understøttelse som Invalid af 3die Klasse i Henhold til L. 9 April 1851 forkastet, da det ikke var godtgjort, at den Paagjældendes Sygdom (Blodaareknuder) var fremkaldt ved Udøvelsen af hans militære Tjenesteplichter	710.
Island.	
Tvende Tiltalte, der vare sigtede for at have forandret Datoen i 5 Forligsklaver, frifundne	87.
En Tiltalt, der i Anledning af en af en Repstyret foretagen Embedshandling havde allyret et Skud Hagl mod denne og hans Folk, dog ikke i den Hensigt at tilføje Skade paa Liv og Lemmer, og derved saaret Repstyret og en anden Person, anset efter islandsk Strffs. § 101 jfr. § 99 og § 205, idet der intet Hensyn fandtes at kunne tages til Tiltaltes Benægtelse af at have været sig bevidst, at hans Bosse var ladet med Hagl. Misbilliget, at der ikke i rette Tid var blevet afsagt nogen Fængslingskjendelse over Tiltalte	212.
Komponstation.	
Spørgsmaalet om, hvorvidt Slagelse Manufakturforening var berettiget til at gjøre en Fordring paa Tilbagebetaling af et Beløb, som Foreningens Forretningsfører til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser havde deponeret i Vestsjællands Folkebank, gjældende til Likvidation i Foreningens Gjæld til Banken, besvaret benægtende, da der ikke ved det omhandlede Depositum kunde antages stiftet en Fordringsret for Foreningen overfor Banken	770.
Konkurs.	
En i et Konkursbo nedlagt Paastand om, som Ejer at erholde udleveret forskellige i Boet værende Møbler i Henhold til et c. 5 Maaneder for Falliten af Fallenten udstedt Overdragelsesdokument, ikke tagen til Følge, da det trods de i Dokumentet benyttede Udtryk efter samtlige foreliggende Om-	

	Pag.
stændigheder ikke fandtes at kunne antages, at der enten ved dets Oprettelse eller senere havde fundet nogen virkelig og endelig Ejendomsoverdragelse af de omhandlede Effekter Stod	13.
Antaget, at den Omstændighed, at en i et Konkursbo anmeldt Fordring var bleven anerkjendt og lagt til Grund ved den første Udlodning i Boet, i Medfør af Konkurslovens §§ 89 og 129 maatte berettigede Anmelderen til at protestere mod Nedsættelse af den engang anerkjendte Fordring uanset en i Anmeldelsen indeholdt Bemærkning om, at Fordringen vilde være at nedsætte, hvis 3 af Anmelderen udstedte og af Fallenten akcepterede Udleveringssedler paa Korn tilbageleveredes med Kvittering for, at Leverancerne vare præsterede. Denne Betingelse var nemlig ikke indtraadt, og den Omstændighed, at Udleveringssedlernes Ihændehavere ved 3 efter den første Udlodning afsagte Domme vare kjendte berettigede til at konkurrere i Boet, kunde ikke hjemle en Nedsættelse i Anmelderens Fordring med Udleveringssedlernes Paalydende eller endog blot med den Dividende, de vilde opnaa i Boet	151.
En Vognfabrikant, hvis Bo var taget under Konkursbehandling, for grove Uordener i Hensende til Forelsen af hans Handelsbøger samt for Undladelse af at opgjøre sin Status, anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, sammenholdt med Konkurslovens §§ 148 og 149	443:
En Tiltalt anset efter §§ 260 og 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, samt tvende Medtiltalte efter § 260, for den enes Vedkommende jfr. med § 47	507.
I et Tilfælde, hvor en Person, der paa længere Tid havde lejet nogle Lokaler, var gaaet fallit og Lejemaalets Ophævelse maatte betragtes som en Folge af den fra hans Bos Side skete Opsigelse, statueret, at der i Henhold til Konkurslovens § 17 maatte tilkomme Ejeren Skadesløsholdelse for hans Interesse i Retsforholdets Fortsættelse. Erstatningen fastsat af Retten, da Kontraktens Bestemmelse om Erstatningen i et saadant Tilfælde i Henhold til den anførte Lovbestemmelses 2det Led ikke fandtes at kunne være forbindende for Boet	580.
Kontrakt.	
Et af et senere umyndiggjort Fruentimmer underskrevet • Udkast til Kjøbekontrakt • om en fast Ejendom omstodt, da hun efter de foreliggende Oplysninger maatte antages paa Underskrivelsens Tid at have lidt af en kronisk Sindssygdом, der maatte bevirke, at hun ikke ved sin Underskrift havde kunnet paadrage sig nogen retlig Forpligtelse	495.

	Pag.
Kvaksalveri.	
En Tiltalt anset efter Lov 3. Marts 1854, jfr. Fdg. 5. September 1794 § 5	368, 455.

Landboforhold.

En Gaardmand, der tiltaltes for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 8 i Lov 25. Marts 1872 om Mark- og Vejfred ved at have benyttet et ham ikke tilhørende Jordstykke til Færdsel og Oplægning af Mursten, frifunden, uden at det fandtes nødvendigt nærmere at undersøge Spørgsmaalet om, hvem Ejendomsretten eller Brugsretten over det omhandlede Jordstykke maatte tilkomme, da Sognebeboerne i en lang Aarrække ulhindret havde gjort en lignende Brug af Jordstykket og betragtet denne Brug som en dem tilkommende Ret	101.
---	------

Lehn.

Statueret, at § 7 b i Fdg. 12. September 1792 om Arveafgiften af Lehn m. m. maa forstaaes saaledes, at der er givet den tiltrædende Lehnsbesidder et Aars Frist med Indbetalingen af hver af de 5 Afgiftsrater og at, naar den tiltrædende Besidder maatte dø inden de 5 Aars Forløb og Eftermanden kun er den Afdøde i de Grader beslægtet, at Afgiften paany bliver at erlægge, bortfalder ganske saavel Afgiftsraten for det Aar, hvori Dødsfaldet indtræder, idet den nævnte Forskrift kun tager Hensyn til fulde Femtedele, som for den endnu tilbagestaaende Del af de 5 Aar	452.
--	------

Leje.

Statueret, at Kjøberen af en fast Ejendom efter Omstændighederne ikke kunde være pligtig til at respektere en mellem Sælgeren og en Lejer truffen uthinglæst Overenskomst om Forlængelsen af det pangjældende Lejemaal paa 5 Aar, da han, skjøndt vidende om, at der havde været ført Underhandling om en saadan Forlængelse, ikke af Sælgeren havde modtaget nogen Underretning om og heller ikke paa anden Maade bragt i Erfaring, at der var sluttet en endelig Overenskomst af det anførte Indhold	35.
En Lejers Indsigelse mod et Sogsmaal til Betaling af resterende Leje som for tidlig anlagt forkastet, da der ikke af den Omstændighed, at Ejeren havde modtaget en Anvisning paa en Lejeren tilkommende Fordring, kunde udledes, at han havde betragtet dette som en Afgjørelse eller samtykket i Henstand	

	Pag.
paa ubestemt Tid. Den for Lejefordringen gjorde Arrest stadfæstet, uanset at Rekvisitus hensad som Fange i en Straffeanstalt, den Gang Forretningen foretoges, idet dette skete paa Lejligheden, hvor Tiltalte endnu havde sit Bohave under Tilsyn af sin Husholderske	541.
En for ovennævnte Lejefordring foretagen Udsættelsesforretning stadfæstet	545.
En fhv. Molleforpagter tilpligtet at erstatte vedkommende Ejer Værdien af endel Korn og Mel samt Besætnings- og Inventariegjenstande, der vare ham overleverede samtidig med Forpagtningens Indgaaelse, idet de nævnte Gjenstande maatte antages ved den omhandlede Lejlighed at være solgte Forpagteren og ikke, som af denne paastaet, alene overleverede ham til Brug i Forpagtningstiden	574.
I et Tilfælde, hvor en Person, der paa længere Tid havde lejet nogle Lokaler, var gaet fallit, og Lejemaanlets Ophævelse maatte betragtes som en Følge af den fra hans Boes Side skete Opsigelse, statueret, at der i Henhold til Konkurslovens § 17 maatte tilkomme Ejeren Skadesløsholdelse for hans Interesse i Retsforholdets Fortsættelse. Erstatningen fastsat af Retten, da Kontraktens Bestemmelse om Erstatningen i et saadant Tilfælde i Henhold til fornævnte Lovs § 17, 2det Led, ikke fandtes at kunne være forbindende for Boet . .	580.
Løsgjængeri.	
Straf herfor idomt: 122, 165, 172, 262, 288, 290, 293, 299, 324, 332, 361, 362, 464, 466,	489.
Meddelagtighed.	
En tiltalt Hændelskommis, der efter sin Principals Ordre havde afskrevet en af denne affattet Opgivelse til vedkommende Assuranceselskab af hans afbrændte Varelagers Værdi, som han indsa var urigtig, frifunden, da han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at han ved dette sit Forhold deltog i nogen strafbar Handling. Overretten havde anset ham efter § 259, jfr. § 48	116.
Medikamenthandel (ulovlig).	
Af 5 for ulovlig Handel med Medicinalvarer tiltalte Detailhandlere 2 ansete efter Fdg. 4 December 1672 § 30 for Salg henholdsvis af nogle Hoffmannsdraber og Brystdraber, der maatte henregnes til de præparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt, uanset at Hoffmannsdraber foruden som Medikament anvendes i stort	

Pag.

- Omfang i teknisk Ojemed — 2 andre af do Tiltalte efter samme Lovbestemmelse, jfr. Pl. 1 December 1779, for Salg af Brandreths-Piller, Morrisons-Piller og Hamborgerthe, der maatte betragtes som *arcana medicata*. Den femte, der tiltaltes for Forhandling af saadanne Medikamenter, hvis Udlevering fra Apothekerne er betinget af en Læges Receipt, frifunden, da han ifølge Ordene i en ham i 1857 meddelt Bevilling til Tilvirkning af kemiske og farmaceutiske Præparater med Ret til at udsælge disse i store og smaa Partier i Overensstemmelse med Pl. 5. Juli 1825 havde nogen Grund til at tro, at han ikke var undergivet en saadan Indskrænkning. At Indenrigsministeriet, hvis Kjendelse Tiltalte efter Bevillingens Indhold var undergivet, havde gjort en modsat Fortolkning gjældende, kunde, da dette først var sket efter det pantalte Forholds Udovelse, ikke faa Indflydelse paa Sagens Afgjorelse 205.
- En Tiltalt anset efter Forordningen 4 December 1672 § 30, idet Hojesteret i Modsætning til Overretsdømmen statuerede, at ogsaa det af Tiltalte som Lægemediel mod forskellige Sygdomme falbudte •Kjertelsukker• maatte henføres under de i bemeldte Lovbestemmelse omhandlede Apothekervarer . . . 455.
- En tiltalt Kjobmand, der fra sin Boutik under Benævnelsen Karbolsyre i smaa Partier havde forhandlet et Præparat, frenkkommet ved at smelte den rene krystalliserede Karbolsyre og tilsatte den med en Tiendedel Sprit, anset efter Fdg. 4 December 1672 § 30 775.

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

- En Tiltalt, der sigtedes for at have tilskyndet to Medtiltalte til at aflægge falsk Forklaring for Retten, frifunden, da det ikke mod hans Benægtelse var godtgjort, at hans Ord havde haft en saadan Hensigt. De to Sidstnævnte frifundne, da det ikke med Sikkerhed turde antages, at de ved deres Forklaring forsætlig havde villet bibringe Dommeren en urigtig Forestilling, og deres Forhold heller ikke kunde betragtes som en efter § 148 strafbar Ubetænksomhed 54.
- Et bl. A. for Overtrædelse af § 146 tiltalt Fruentimmer frifundet 592.
- En tiltalt Kjobmand, der for vedkommende Assuranceselskab havde opgivet Værdien af sit afbrændte Varelager langt større end den i Virkeligheden var, og da han af Selskabet opfordredes til inden Retten at beedige Opgivelsens Rigtighed, havde aflagt denne Ed, dels for at undgaa Ansvar for Assurance-svig, dels for at komme i Besiddelse af det opgivne Beløb, anset efter § 259 og § 150, 1ste Led, jfr. § 145. — Tiltaltes

	Pag.
Kommiss, der efter hans Ordre havde afskrevet Opgivelsen, hvis Urigtighed han indsaa, frifunden, da han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at han deltog i en strafbar Handling. Overretten havde anset ham efter § 259, jfr. § 48. . .	116.
En Tiltalt anset efter § 146	183.
En Tiltalt, der for at fri sin Broder for Straf havde, da han afhøretes som Vidne under den mod denne anlagte Justits-sag, mod bedre Vidende og Villie afgivet og beediget en urigtig Forklaring, anset efter § 145	349.
To Tiltalte ansete efter § 146, 1ste Led, for den enes Vedkommende jfr. § 37, for under en mod en medtiltalt Høker indledet Undersøgelse for uberettiget Næringsbrng ved Udskjænkning for Betaling af Drikkevarer til Fortæring paa Stedet mod bedre Vidende at have afgivet urigtig Forklaring. Den Medtiltalt anset efter § 146, 1ste Led, jfr. § 51	370.
En Person; der var tiltalt bl. A. for under en mod ham anlagt Sag til Betaling af noget leveret Klæde at have forledet sin Fader til falsk Forklaring, anset efter § 146, jfr. § 51, idet Højesteret dog paa Grund af Faderens Stilling som Kaut-ionist for en Del af den under den civile Sag omhandlede Gjældsfordring tillige tog § 147, 2det Led, i Betragtning. . .	419.
To Tiltalte ansete efter § 146	660.
To Tiltalte ansete efter § 155, jfr. § 52, for at have bevøget en Person til at bevidne nogle Attestanters Troværdighed, uagtet han ikke kjendte noget til disse Personer	588.

Myndighed.

Statueret, at der manglede Foje til ex officio at afvise en Sag fra Underretten, fordi den mindreaarige Citants Fader, der under Forligsmæglingen modte tilligemed Sønnen, ikke havde været lovlig beskikket som Kurator, og fordi Sagen alene var paastævnet og inkammeret i Citantens Navn	217.
--	------

Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).

En Tiltalt anset efter § 100 for Vold mod en Politibetjent 170, 254,	327.
En Tiltalt anset efter § 100, jfr. § 203, for Vold, tilføjet en Jernbaneassistent, da denne i Tjenesteuniform gik fra Jernbanestationen til sit Hjem, i Anledning af dennes Embeds-funktion, men Straffen under Hensyn til Tiltaltes berusede Tilstand nedsat efter § 39	386.
En Tiltalt, der under en Udsættelsesforretning ved Trusler og paa anden Maade havde forulempet Fogden og Vidnerne samt skubbet Fogden tilside, da denne vilde hindre ham i at	

	Pag.
bringe udsatte Gjenstande ind igjen, anset efter § 98, 1ste og 2det Led.....	517.
To Personer, der tiltaltes for under et offentligt politisk Møde (Holstebro) med Magt at have sat den paa Embeds Vegne mødende Politimester ned af Tribunen, hvor han havde taget Plads for bedre at kunne rogte sit Hverd, ansete efter § 98, dog med Nedsættelse i Straffen i Henhold til § 58 paa Grund af deres lange Varetægtsarrest og iovrigt under Hensyn til forskellige formildende Omstændigheder, derunder bl. A., at de maatte antages at have handlet under stærk Paavirkning af en Medtalt (Folkethingsformand Berg), der som den, der ved sin hele Holdning og Optræden maatte anses at have fremkaldt eller bidraget til at fremkalde Forsættet hos de 2 Gjerningsmænd og bestyrket dem i Forsættets Iværksættelse, blev dømt efter § 98, sammenholdt med § 51.....	639.
Af 15 Tiltalte, der aktioneredes for Deltagelse i nogle i Jyderup efter Afholdelsen af 2 politiske Møder stedfundne tumultuariske Optrin, 1 frifunden, de øvrige ansete efter § 100, tildels jfr. med § 46, § 101 eller § 103 eller efter disse Paragrafer eller nogle af dem i Forening. En enkelt Tiltalt, der tillige var aktioneret for Overtrædelse af § 146, forsaavidt frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led.....	726.
Næringsbrug (ulovligt).	
En tiltalt Detaillist, der under Skin af at traktere sine Kunder havde udskjænket Brændevin for Betaling, anset efter Lov 29 December 1857 §§ 77 og 78, jfr. § 82, for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning eller som for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsalg med en Bøde samt Forbrydelse af Ret til Brændevinsalg. Tiltalte var i 1871 bleven dømt for ulovlig Brændevinsalg og havde i 1876 for ulovlig Brændevinsudskjænkning erlagt Bøde af 30 Kr. ifølge Forlig, som var vedtaget at skulle have samme Virkning som en Dom. Konfiskationsstraf, som var anvendt af Underretten, ikke idømt af Højesteret.....	41.
En for Overtrædelse af Næringslovgivningen og uberettiget Udskjænkning af Brændevin tiltalt Detailhandler frifunden, da han hverken fandtes at have pådraget sig Ansvar ved, at hans Hustru i hans Fraværelse paa Opfordring af Sogneraadet havde beværtet forskellige ved en Licitation mødte Lysthavende, som hun kunde have god Anledning til at betragte som Sogneraadets Gæster, eller ved den af ham som Vært for en Klub, der maatte anses for et sluttet Selskab, drevne Beværtning.....	58.
En tiltalt Hoker, som i 1877 ifølge Forlig havde erlagt Bøde	

	Pag.
for ulovligt Brændevinssalg og -Udskjækning, og som i 1883 var dømt for 2den Gang begaaet Brændevinsudskjækning, nu efter Næringslovens §§ 77 og 78 anset for 3die Gang begaaet ulovlig Udskjækning af og Handel med Brændevin med en Bøde samt dømt til i Medfør af L. 2 Juli 1870 at have sin hele Næringsret forbrudt	148.
En Tiltalt, der havde omført og forhandlet Uld- og Linnedvarer, anset med Bøde efter Pl. 27 November 1839, jfr. Frd. 13 December 1775, for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer samt med Konfiskation, idet den Mulighed, at Varerne kunde hidrøre fra Landbohuslid, ikke fandtes at kunne komme ham tilgode, da Omstændighederne gjorde det uantageligt, at de alle kunde være medbragte fra Hammerum Herred, og Tiltalte havde vægret sig ved at opgive, hvorfra de hidrørte	418.
En tiltalt Detaillist anset efter Næringslovens § 78 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning	628.
En Handelsgartner, der var tiltalt for uberettiget Næringsbrug ved uden Borgerskab at have forhandlet udenlandske Havefrøsorter, frifunden og Omkostningerne paalagte det Offentlige, idet det statueredes, at der maatte antages fra gammel Tid med Udøvelsen af Næring som Handelsgartner at have været forbunden Ret til at forhandle udenlandske Havefrøsorter, jfr. Bevilling 28 Mai 1735 og Kancelliskr. 17 November 1787, uden at denne Ret kunde anses bortfalden ifølge Næringsloven af 29 December 1857	699.
Patentsag.	
I en Sag angaaende Indgreb i en Eneret, der af Hof- og Stadsretten var afvist som efter sin Beskaffenhed i Henhold til Lov 29 December 1857 § 84 henhørende under Kriminal- og Politiretten, statueret af Højesteret, at Sagen, da der ikke i den var nedlagt Paastand om Straf for det paaklagede formentlige Indgreb, ikke fuldstændig kunde sættes i Klasse med de i Næringslovens § 84 Nr. 1 omhandlede Straffesager, og Sagen, da der heller ikke iøvrigt var Hjemmel til at unddrage den fra Behandling ved ordinær Ret, efter Paastand hjemvist til Paakjendelse i Realiteten ved Hof- og Stadsretten	682.
Paternitet.	
Frifindelse i en Paternitetssag gjort aflængig af, at den indstærnte Mandsperson med sin Ed benægtede at have havt Samleje med Citantinden forinden en bestemt Dato, der laa saa nær ved Barnets Fødsel, at dette ikke kunde anses for Frugten af det Samleje, som ifølge hans Forklaring havde fundet Sted den ommeldte Dag	723.

	Pag.
Religionen (Forbrydelser imod).	
En Udgever af et Ugeblad anset efter § 156 for i en Artikel i Bladet at have drevet Spot med Biblens Fremstilling af Christi Fødsel	512.
Rettons Pleje.	
Misbilliget, at en Undersøgelse i en kriminel Sag ikke var fremmet med tilbørlig Hurtighed af Underdommeren	31.
En Strid mellem to Skifteretter om, hvilken af dem det tilkom at behandle et Dodsbo, afgjort til Fordel for Skifteretten paa det Sted, hvor den Afdøde var flyttet hen og havde sit Hjem, da han døde	75.
En en Underdommer for hans Behandling af en Justitssag i Medfør af Frd. 3 Juni 1796 § 35 af Overretten idømt Bøde bortfalden ved Højesteret	224.
En i en Overretsdom udtalt Misbilligelse af, at et Arrestdekret først var blevet afsagt efter Udløbet af den i Grls. § 80 foreskrevne Frist af 3 Dage efter den Dag, Anholdelsen fandt Sted, tiltraadt af Højesteret med Bemærkning, at Tiltalte den paagældende Dag ikke blot var bleven anholdt, men tillige stillet for en Dommer	266.
En Tiltalt for usømmelig Skrivemaade for Overretten anset med Mulkt efter Frd. 23 December 1735 § 2	399.
Den en Underdommer af Overretten i Medfør af Frd. 3 Juni 1796 § 35 idømt Bøde bortfalden ved Højesteret	427.
En Sagfører mulkteret for Sagens Forhaling	541.
En Sagfører mulkteret for usømmelig Skrivemaade	545.
Rømning.	
En for Rømning Tiltalt i Medfør af § 14 i Lov 23. Februar 1866 anset efter sammo Lovs § 12, uanset at det ikke var oplyst, at han uden Tilladelse var gaact i Land, da han dog var fraværende ved Skibets Afgang og ikke havde paavist Omstændigheder, der gjorde det antageligt, at han ikke havde villet unddrage sig sin Tjeneste	566.
Røveri.	
To Tiltalte, der med Vold havde frataget en Person hans Nøgler og Uhr for derved at ove et Tryk paa ham til at betale dem Penge, ansete efter § 243 for fuldbrydet Røveri	232.
En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt en Tjenestepige for at tilvende sig hendes Penge og derefter plyndret Liget, anset efter §§ 190 og 243	601.
Salær.	
En Person tilpligtet at betale til et Kommissionærfirma et	

- Pag.
- stipuleret Honorar for en Ejendomshandel, idet det var oplyst, at der ved Slutseddel var sket et virkeligt Salg af den paagjældende Ejendom, hvilket Salg først bagefter paa Grund af Meningsulighed mellem Kjøber og Sælger angaaende den rette Forstaaelse af Slutsedlen hævdes ved en særlig Overenskomst mellem dem 318.
- Servitut.**
- En Husejer, der af en anden var sagsøgt til at borttago Vinduer, Døre og Render paa den ham tilhørende Bygning, forsaavidt disse vendte ud til en privat Vej, frifunden, allerede fordi det paagjældende Stykke af denne Vej ikke antoges at tilhøre Modparten 394.
- Skatter og Afgifter.**
- En af Kjøbenhavns Kommune hos en Grundejer foretagen Udpantning til Dækning af det denne i Henhold til Lov 14 December 1857 § 3 paalignede Bidrag til Udgifter ved Omlægningen af Brolægningen at den forhen for Statskassens Regning vedligeholdte Tømmerpladsvej (nu Reventlovsgade), stadfæstet, idet det anførte Lovbud fandtes at maatte omfatte enhver, enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej i Kjøbenhavn, der paa den Tid, den forsynes med fuldstændig Brolægning, allerede er overtagen af det Offentlige, selv om den forinden Overtagelsen ikke tilhorte Private, men henhørte under en anden offentlig Institution, og uden Hensyn til, om Overtagelsen er foregaaet for eller efter Udstedelsen af Lov 14 December 1857. — Kommunens Udpantningsret anset hjemlet i Lov 29 Marts 1872 § 1 Nr. 1 93.
- Statueret, at en Bestemmelse i en Afdøds Testament, hvorefter der til Horsens Kirke skjænkes 1000 Kr., hvoraf Renten skal anvendes til at vedligeholde og frede om Afdøds Gravsted paa Byens Kirkegaard, nærmest maatte opfattes som et Paalæg til Exekutorerne om at træffe en kontraktmæssig Ordning med Horsens Kirker om, at de mod et Vederlag af 1000 Kr. skulde paatage sig Gravstedets Fredning og Vedligeholdelse, og at derfor hverken Kapitalen eller Renterne heraf med Føje kunde opfattes som en Døds gave. Paa Grund heraf Exekutorerne frifundne for at svare Arveafgift og Efterstemplingsgebyr af det 25-dobbelte Beløb af Kapitalens aarlige Renter. 337.
- Statueret, at § 7 b i Frd. 12 September 1792 om Arveafgift af Lehn m. m. maa forstaaes saaledes, at der er givet den tiltrædende Lehnbesidder et Aars Frist med Indbetalingen af hver af de 5 Afgiftsrater og at, naar den tiltrædende Besidder maatte dø inden de 5 Aars Forløb, og Eftermanden kun er den Afdøde i de Grader beslægtet, at Afgiften paany bliver at er-

- lægge, bortfalder ganske saavel Afgiftsraten for det Aar, hvori Dodsaldet indtræder, idet den nævnte Forskrift kun tager Hensyn til fulde Femtedele, som for den endnu tilbagestaaende Del af de 5 Aar 452.
- Statueret, at der ikke havde Hjemmel til at kræve Efterstemp-
lingsgebyr eller Arveafgift i et Tilfælde, hvor der var legeret
hver især af tvende Personer en Kapital, saaledes at den,
saafremt nogen af de Paagjældende afgik ved Doden inden
30 Aars Alderen uden at efterlade sig Livsarvinger, med paaløbne
Renter skulde tilfalde en Stiftelse, og det herefter endnu var
urist, hvorvidt Legaterne vilde tilfalde nogen af dem 529.
- Kjøbenhavns Magistrat kjendt berettiget til vedblivende at op-
kræve den Statskassen paahvilende Brolægningsafgift af Slots-
pladsen med det samme Beløb som hidtil, uanset at Kommunen
i Henhold til en med Indenrigsministeriet truffen Overenskomst
havde overtaget de Staten tilhørende Bolværker fra Holmensbro
til Stormbro, idet Overenskomsten ingen Bestemmelse indeholdt
om, at Statskassen skulde fritages for nogen Del af Brolægnings-
afgiften, og den Sætning, at Brolægningsafgiften ved et Bolværks
Fraskillelse fra den Ejendom, hvortil det horte, uden særlig Ved-
tagelse gik over paa Erhververen, hverken havde Hjemmel i
Lovgivningen eller administrativ Praxis. Udtalt, at der i hvert
Fald vilde savnes en Norm for Beregningen af, hvor stor en
Del af Afgiften der i det foreliggende Tilfælde skulde be-
trages som knyttet til Bolværket 609.
- Statueret, at den af de saakaldte Tillidsmænd i Lovene for den
sjællandske Bondestands Sparekasse vedtagne Bestemmelse om
at ville overtage en personlig Forpligtelse overfor Sparerne,
uanset den deri brugte Benævnelse af deres Stilling som
•Kautionister•, ikke kunde betragtes som en for en Anden ind-
gaaet Kaution, men alene som et Udtryk for Kassens Ejers
Overenskomst om personlig at ville indestaa Sparerne for
deres Krav, og at Udtalelsen af denne Forpligtelse i Lovene
derfor ikke kunde være stempelpligtig som Kaution 654.
- Statueret, at en Grosserer og Destillator ikke ved sin Virksom-
hed med at udskille Alkohol af kasseret Øl og Ølbærme ved
Hjælp af sit Destillationsapparat kunde anses at have foretaget
en Brændevinsbrænding, som vilde kunne beskattes efter Lov 7
Febr. 1851, idet denne Lov forudsætter Mæskning som et væsent-
ligt Led i den skattepligtige Tilvirkning af Brændevin, medens
hans Blanding af Fuselolie med Øl og Ølbærme ikke kunde be-
trages som eller stilles ved Siden af en saadan Mæskning.
Som Følge heraf kunde han ikke tilpligtes at udrede den af
Generaldirektoratet for Skattevæsenet paataaede Brændevins-

	Pag.
brændingsafgift, ligesom han heller ikke, ved uden Anmeldelse for Toldvæsenet at have udøvet den omhandlede Virksomhed havde paadraget sig Ansvar efter nogen af de til Sikkring af Afgiften sigtende Straffebestemmelser i den nævnte Lov	688.
En af Statskassen fremsat Fordring paa, at der af den Halvdel af et Fællesbo, der ifølge sædvanligt reciprokt Testament tilfaldt den først afdøde Ægtefælles (Hustruens) Slægt, skulde erlægges 7 pCt. i Arveafgift — under Paaberaabelse af, at disse Slægtninge maatte betragtes som testamentariske Arvinger efter den Sidstafdøde (Manden), der efter sin Hustrus Dod havde været Enejer af Boet med uindskrænket Testationsfrihed — forkastet, idet Hustruens Slægtninge vel ikke fandtes at kunne betragtes som hendes Arvinger efter Loven, men derimod maatte betragtes som hendes og ikke som Mandens testamentariske Arvinger, og Arveafgiften her- efter kun beregnet med 4 pCt.	752.
Stadfæstelse.	
Da en udtagen Højesteretssævning maatte antages ikke at være forkyndt for Indstævnte, blev Sidstnævnte i Henhold til en af ham udtagen og behørig forkyndt Kontrastævning anset som Ci- tant for Højesteret og hans Paastand om Stadfæstelse af den indankede Dom tagen til Følge. Processens Omkostninger dog efter Omstændighederne ikke idomt Modparten	114.
Stats- og Majestætsforbrydelse.	
En Folkethingsmand anset efter § 90 for i et Foredrag ved et politisk Møde at have fremført endel haanlige Udladelser om Kongen, som han angav at have hørt trindtom — uden dog at kunne opgive nogen som helst Hjemmel eller Kilde — og som han ikke havde betegnet som lovstridige og straf- værdige, men kun som sorgelige, idet han henviste til Kon- gens Ansvarsfrihed	625.
En Redaktor, der var tiltalt for Overtrædelse af § 90 med Hensyn til en for Kongen formentlig fornærmelig Artikel i hans Blad, frifunden, da Artiklen efter sit Indhold kunde modtage ligesaa nærliggende Fortolkninger, hvorefter den ikke vilde indeholde noget for Kongen Fornærmeligt. Aktions- omkostningerne paalagdes dog Tiltalte	697.
Redaktøren af Bladet »Politiken», der tiltaltes for Overtrædelse af § 90 i Anledning af et i Bladet under Rubriken »Spørgs- maal og Svar» optaget Inserat, frifunden, da Kongen ikke var nævnt i Inseratet, og det heller ikke fremgik som den naturligste Forstaaelse af samme, at der derved skulde være sigtet til Kongen. Aktionsomkostningerne paalagdes dog Tiltalte	719.

	Pag.
Straf.	
Forbrydelse af Ret til Brændevinsudskjænkning idømt i Forbindelse med Bodestraf efter Næringslovens §§ 77 og 78, jfr. § 82. Konfiskationsstraf, som Underretten havde anvendt, ikke idømt af Overretten og Højesteret.....	41.
En tiltalt Høker i Medfør af Lov af 2 Juli 1870 dømt til at have sin hele Næringsret forbrudt	148.
Den af to for Bedrageri og Meddelagtighed heri tiltalte Personer forskyldte Straf efter § 257 under Hensyn til Bestemmelserne i Straffelovens § 58, 2det Led, bortfalden, i Betragtning af den paa dem anvendte Varetægtsarrest	440.
Den af en vestindisk Tiltalt efter Frd. 4 Oktober 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi for Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente forskyldte Straf anset indbefattet under en ham for Vold og Legemsbeskadigelse mod en Privat efter bemeldte Frd.'s § 12, jfr. § 9, idømt Forbedringshusstraf.....	460.
En for Bedrageri dømt Person anset med at have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt	509.
En Tiltalt i Henhold til Næringslovens § 78 dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg samt i Henhold til Lov 2 Juli 1870 § 7 hele sin Næringsret som Detailhandler forbrudt ...	628.
 Sædeligheden (Forbrydelser imod).	
En Tiltalt imod sin Benægtelse anset overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Bigami ved efter forudgaaet Aftale med en Enke om Ægteskab at have ladet lyse for dem, medens hans Hustru levede i Udlandet.....	90.
En Tiltalt anset efter § 168, jfr. § 46.....	616.
En Tiltalt anset efter § 168 og efter denne Paragraf, jfr. § 46, sammenholdt med § 47, 1ste Stykke	667.
En Tiltalt for sit ved tvende Lejligheder mod sin 14aarige Tjenestepige udviste usædelige Forhold anset efter § 174, jfr. § 46 (Overretten havde anvendt § 168, jfr. § 46).....	651.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 168	7.
En Tiltalt, der havde fuldbyrdet Samleje med en aandssvag Pige og senere paabegyndt, men frivillig opgivet et Forsøg paa Samleje med samme Pige, anset efter § 170 og § 176, jfr. § 170	105.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 173 og tildels § 46 samt § 185, jfr. § 46, for under det falske Foregivende, at forskjellige Pigeborn havde opført sig uartigt paa Gaden, i uterlig Hensigt at have faaet deres Modre til i hans Nærværelse at tildele dem en Revselse paa deres blottede Bag. I enkelte Tilfælde, deriblandt et, hvor Pigebarnet var over	

	Pag.
12 Aar, vægrede Modrene sig ved at efterkomme Tiltaltes Forlangende	244.
En Tiltalt for sit Forhold overfor et 10aarigt Pigebarn anset efter § 176, jfr. §§ 169 og 173	284.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 168	363.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 174	536.
§ 178 anvendt	203.
§ 178 anvendt paa tvende Tiltalte, der tidligere 2 Gange havde været straffede efter samme Paragraf, og som nu havde boet sammen og sovet i samme Værelse, om end efter deres Paastand hver i sin Seng og uden at have legemlig Omgang med hinanden	558.
En Tiltalt, der vidende, at han var behæftet med venerisk Smitte, havde plejet legemlig Omgang med en 16aarig Pige, der senere fandtes at lide af samme Sygdom, anset efter § 181 uanset, at det ikke var godtgjort, at det var ham, der havde paaført hende Sygdommen, og at han maatte antages at have antydet for Pigen — ialtfald førend han sidste Gang havde Samleje med hende — at han var smittet	43.
En Tiltalt anset efter § 184 for Offentliggjørelsen af et utugtigt Skrift, betitlet •Livsnydelse, naturalistisk Studie•	587.

Testament.

Et Testament, ved hvilket Testator uden Hensyn til Livsarvinger havde disponeret over hele sit Bo, tilsidesat, forsaavidt de to Trediedele af Boets beholdne Formue angik, idet et af hans Hustru forinden deres Ægteskab født Barn maatte antages at være avlet med Testator — der i sin Tid var udlagt som Barnets Fader og ved at begjære det døbt med sit eget Efternavn havde vedkjendt sig Paterniteten — og altsaa arveberettiget i Henhold til 5—3—32, dog kun til to Trediedele af Boet, da Testator havde været vidende om, at det levede	51.
I et Tilfælde, hvor en Enkemand — der ifølge gjensidigt Testament ved sin Hustrus Død var bleven Ejer af hele Boet, som ved hans Dod skulde deles i 2 lige Dele mellem hans og hans Hustrus Slægt — længere Tid før sin Dod til sin Husbestyrerinde havde udstedt en Panteobligation, som blev thinglæst og overleveret hende, statueret, at Obligationen, uanset, at den lød paa, at den skulde være uopsigelig og rentefri indtil Ustederens Dod samt aldeles ugyldig, saafremt Kreditrix døde for ham, ikke kunde anses for en Dodsgave, men maatte betragtes som en Gjældsforpligtelse, der paahvilede Boet som Helhed og ikke blot den Del af samme, der tilfaldt Ustederens Arvinger	67.

	Pag.
En Bestemmelse i et Testament om, at der for Testatrix Plejedatter skulde indsættes en Kapital i Overformyndieriet, som ved Plejedatterens Dod skulde tilfalde dennes Arvinger efter Loven, fortolket saaledes, at der kun var tillagt Plejedatteren en livsvarig Rentenydelsesret, og at Kapitalen derfor efter hendes Dod ikke vilde være at udbetale Exekutorerne i hendes Bo, men den ordinære Skifteret til Behandling som Arvedelingsbo efter Testatrix	108
En Bestemmelse i et af tvende barnløse Ægtefæller oprettet gjensidigt Testament om, at alle Efterladenskaberne i Tilfælde af den Længstlevendes Dod i ugift Stand skulde tilfalde begge Ægtefællers Arvinger efter Loven, »dog den Længstlevendes Ret til at disponere over Boet forbeholden», statueret at maatte antages at hjemle den Længstlevende Testationsret over Fællesboet	190.
En Bestemmelse i et Testament om, at en Konge- og Kirketiende skulde anvendes til et Legat for Fattige i Bjergby Sogn, efter samtlige Omstændigheder antagen at maatte forstaaes saaledes, at Legatet skulde komme hele Bjergby Pastorat eller Bjergby Kommune, altsaa ogsaa Annex sognet Mygdal, tilgode	560.
En Bestemmelse i et Testament, hvorefter en Kapital efter en Rentenyderskes Dod skulde tilfalde hendes Søster og dennes Mand »og deres Born», statueret, at maatte forstaaes saaledes, at Ordet »Born» ogsaa omfattede de nævnte Legatarers Særkultsborn og derhos var brugt som ensbetydende med »Livsarvinger». Kapitalen herefter tilkjendt den nævnte Søsters ægte Søn, idet ægte Fodsel ikke kunde anses forudsat som Betingelse	605.
En af Statskassen fremsat Fordring paa, at der af den Halvdel af et Fællesbo, der ifølge sædvanligt reciprokt Testament tilfaldt den førstafdøde Ægtefælles (Hustruens) Slægt, skulde erlægges 7 pCt. i Arveafgift — under Paaberaelse af, at disse Slægtninge maatte betragtes som testamentariske Arvinger efter den Sidstafdøde (Manden), der efter sin Hustrus Dod havde været Eneejer af Boet med uindskrænket Testationsfrihed — forkastet, idet Hustruens Slægtninge vel ikke fandtes at kunne betragtes som hendes Arvinger efter Loven, men derimod maatte betragtes som hendes og ikke som Mandens testamentariske Arvinger, og Arveafgiften herefter kun beregnet med 4 pCt.	752.

Tilregnelighed.

En for Mishandling af sin Ægtefælle tiltalt Person, der var fri-

	Pag.
funden af Underretten paa Grund af Utilregnelighed, dømt af Overretten og Højesteret	227.
Overrettens Anvendelse af § 39 paa en efter § 176, jfr. §§ 169 og 173, anset Person tilsidesat af Højesteret.....	284.
En Person, der var tiltalt for med Vold at have foranlediget et Fattiglems Dod, som utilregnelig i Gjerningsojeblikket ikke anset med Straf for det nævnte Forhold, hvorimod det i Medfør af § 38 bestemtes ved Dom, at han som ude af Stand til at beherske sin Hang til Drik og i beruset Tilstand i høj Grad farlig for den offentlige Sikkerhed, af Øvrigheden vilde være at sætte i Forvaring. Omkostningerne ved Ak-tionen, som Overretten havde paalagt det Offentlige, af Højesteret paalagte den Tiltalte	294.
En Person, der var tiltalt for Mishandling af sin Hustru, som handlende under en sygelig, hallucinerende Paavirkning, frem-kaldt ved Alkohol, i Medfør af § 38 ikke anset med Straf for det nævnte Forhold, hvorimod det ved Dom bestemtes, at han som farlig for sine Omgivelser, navnlig for sin Hustru, vilde være at sætte i Forvaring. Aktionsomkostningerne af Højesteret paalagte den Tiltalte	355.
En efter § 100, jfr. § 203, anset Persons Straf under Hensyn til hans berusede Tilstand nedsat efter § 39.....	380.
En Person, der var tiltalt for Tyveri, frifunden, idet han, skjøndt han ikke paa Tyveriets Tid og ej heller under Forunder-søgelsen indtil over 3 Uger efter Tyveriet frembød Tegn paa Sindssygdом, dog efter Sundhedskollegiets Erklæring ikke turde antages, da han begik Forbrydelsen, at have handlet upaavirket af en senere under Arresten hos ham heftig frem-trædende Sindsforstyrrelse.....	421.
Et af et senere umyndiggjort Fruentimmer underskrevet •Udkast til Kjøbekontrakt• om en fast Ejendom omstødt, da hun efter de foreliggende Oplysninger maatte antages paa Underskrivel-sens Tid at have lidt af en kronisk Sindssygdом der maatte bevirke, at hun ikke ved sin Underskrift havde kunnet paa-drage sig nogen retlig Forpligtelse. En hende i 1ste In-stans paa Grund af Udeblivelse fra Forligsmæglingen ikjendt Mulkt for unødigt Trætte som Følge heraf tillige bortfalden..	495.

Tjeneste- og Tyendeforhold.

Statueret, at en som Pladsagent, Lagerist og Rejsende an-tagen Handelsrejsende ikke var overbevist om en saadan Udue-lighed og Pligtforsømmelse i Udforelsen af sin Tjeneste, at hans Principal var berettiget til uden Opsigelse at bort- vise ham, og hans Paastand om at tilkjendes Løn for de paa-følgende 3 Maaneder tagen til Følge.....	597.
--	------

	Pag.
Tyveri.	
En for Tyveri eller bedrageligt Forhold tiltalt Person frifunden	266.
Et Fruentimmer, der foruden for Fosterfordrivelse tillige var tiltalt for et af hende nu tilstaaet Tyveri, ikke befunden at kunne drages til Ansvar for dette sidste Forhold, da hun allerede under en tidligere Sag havde været sigtet for dette Tyveri, som hun dengang benægtede og for hvilket hun derfor dengang blev frifundet	272.
En for Tyveri Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	321.
En for Tyveri eller Hæleri tiltalt Person frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis	409.
En Tiltalt, som efter at have set en beruset Person, med hvem han svirede, tabe en Halvhundredekrone seddel paa Gulvet, havde tilvendt sig denne, medens den Anden endnu var i Stuen, anset for Tyveri	48.
En Tiltalt i Henhold til Fdg. 8 September 1841 anset overbevist om at have stjaalet 2 paa en offentlig Bivej i Nærheden af Ejerens Hus græssende Lam, men kun straffet for simpelt Tyveri efter § 230, 1ste Led, medens Overretten havde anvendt § 230, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 1	224.
En Person, der i første Instants var anset for Forsøg paa Indbrudstyveri, af Højesteret kun anset for Forsøg paa simpelt Tyveri	309.
En for Tyveri Tiltalt anset for Forsøg herpaa	321.
En Tiltalt anset for simpelt Tyveri med Hensyn til nogle Bræder, som han en Morgen tidlig tog fra en Brædestabel udenfor en under Opførelse værende Bygning og bar hen til det af ham beboede Nabosted, hvor han skjød dem ned i sit Kjælderrum, dog saaledes, at de med Enderne ragede ud over Fortoget, idet det trods hans Forklaring om, kun midlertidig at have villet benytte dem til at dække over et for Færdselen formentlig farligt, udenfor hans Kjælder værende Hul i Fortoget, antoges, at han havde sat sig i Besiddelse af dem i den Hensigt at tilegne sig dem	344.
Et for Tyveri eller Bedrageri tiltalt Fruentimmer anset for Tyveri af Mælk fra sin Husbond under eller umiddelbart efter Malkningen	434.
En Tiltalt anset efter § 228 for at have tilvendt sig noget udenfor en Sindssygeanstalt paa Gaden henlagt, denne Anstalt tilhørende, til 2 Kr. vurderet gammelt Tømmer og bortkjørt det	468.
En Tiltalt for at have tilvendt sig Ben, der henlaa i en aaben Tønde paa en Losseplads, anset for simpelt Tyveri	503.

	Pag.
Straf for Tyveri endvidere idømt	21, 45, 46, 61, 62, 122, 130, 140, 141, 162, 172, 236, 243, 258, 263, 303, 322, 324, 326, 347, 361, 407, 464, 513, 526, 586, 623, 637, 669, 672, 673, 675, 687.
Indbrudstyveri.	
En Tiltalt ifølge Fdg. 8 September 1841 mod sin Benægtelse anset skyldig i samtidig Meddelagtighed i Indbrudstyveri ...	178.
En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til et af hans Tjenestepige til Opbevaring af hendes Ejendele lejet Værelse ved Hjælp af den rigtige Nøgle, som han hemmelig tog fra en Vindueskrog i det hende til Ophold anviste Værelse i hans Lejlighed, og derefter fra hint Værelse havde tilvendt sig forskellige hende tilhørende Gjenstande, anset for grovt Tyveri	347.
En Tiltalt, der i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til en Medtjeners aflaaede Kammer ved med en Skruenøgle at brække Stabelen, i hvilken Hængelaasen var anbragt, ud af Dorstolpen, anset efter § 229 Nr. 4.	669.
Straf for Indbrudstyveri endvidere idømt	141, 672.
Tyveri efter § 233	758.
Tyveri efter § 234	867.
Tyveri efter § 235.	
Tvende Tiltalte, der i en Skov havde tilvendt sig et væltet, udgaaet Grantræ til Værdi 1 Kr., ansete efter § 235.....	76.
Et Tyveri, som et tiltalt Fruentimmer havde begaaet ved at lade sin 9aarige Søn stige ind ad et Vindue og tilvende sig nogle til 12 à 13 Ore vurderede Kartofler, henført under § 235, skjonddt det maatte betragtes som udført ved Indbrud. Tiltalte frifunden for dette Tyveri, da Bestjaalne ikke havde begjært Forholdet paatalt. Overretten havde anvendt § 228	236.
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse ansaas overbervist om at have stjaalet 3 Stkr. Franskbrod à 8 Ore i en Boutik, straffet efter § 235.....	251.
Brugstyveri.	
En for Tyveri Tiltalts Forhold ved, medens han arbejdede for et Aktieselskab, efter at hans egen Spade var gaaet itu, til Brug ved sit Arbejde at have taget en Selskabets tilhørende Spade, som opbevaredes i sammes Materialhus, hvilken Spade han senere, da han afskedigedes af Selskabets Tjeneste, medtog til sit Hjem, henført under § 236, idet det var oplyst, at han senere ved en anden Arbejder lod foresperge, om ikke	

	Pag.
Nogen havde faaet en forkert Spade, da han havde faaet en med sig, der ej tilhørte ham; og da der ikke fra Selskabets Side forelaa Begjæring om Paatale, idomtes der ham ingen Straf for dette Forhold. (Jfr. under Bedrageri.).....	505.
Udeblivelsesdomme.....	186, 187, 188, 189, 235, 236.

Udvisning.

Straffelovens § 16 anvendt paa et svensk Fruentimmer, hvis stadige Ophold her i Landet var bleven afbrudt ved, at hun i nogle Uger havde taget Ophold hos sin Fader i Sverige, uden at det ved hendes Afreise fra Danmark var hendes Agt at vende tilbage hertil	1.
--	----

Vandrebog.

En tiltalt Smedesvend anset for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10	437.
---	------

Veje.

En af Kjøbenhavns Kommune hos en Grundejer foretagen Ud-pantning til Dækning af det denne i Henhold til Lov 14 Dcbr. 1857 § 3 paalignede Bidrag til Udgifter ved Omlægning af Brolægningen af den forhen for Statskassens Regning vedligeholdte Tommerpladsvej (nu Reventlovsgade), stadfæstet, idet det anførte Lorbud fandtes at maatte omfatte enhver enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej i Kjøbenhavn, der paa den Tid, den forsynes med fuldstændig Brolægning, allerede er overtagen af det Offentlige, selv om den forinden Overtagelsen ikke tilhørte Private, men henhørte under en anden offentlig Institution, og uden Hensyn til, om Overtagelsen er foregaaet for eller efter Udstedelsen af Lov 14 Dcbr. 1857. — Kommunens Udpantningsret anseet hjemlet i Lov 29 Marts 1872 § 1 Nr. 1.....	93.
--	-----

Ejeren af en Huslod kjendt berettiget til at erholde anvist en Færdselsvej over den Gaardslod, hvorfra Husloden i sin Tid var udlagt, idet en Bestemmelse i Gaardejerens Skjøde om, at han var pligtig at afgive Vej til Husloden efter samtlige Omstændigheder fandtes kun at kunne sigte til den omhandlede Huslod. At den anførte Bestemmelse i Skjødet ikke var thinglæst i Henhold til Sp.-Regl. 22 Marts 1814 § 72, ikke tillagt Betydning, da Gaardejeren maatte formodes ikke at have været ubekjendt med Forpligtelsen, og Bestemmelsen

	Pag.
desuden maatte antages alene at have tilsigtet at opretholde en alt tidligere bestaaende Forpligtelse	520.
3 Personer, som efter Begjæring af Direktoratet for de jydsk-fynske Statsbaner vare tiltalte for Overtrædelse af Frd. 5 Maj 1847 § 7 i Anledning af, at et af dem i Fællesskab benyttet privat Led paa Jernbanen var fundet anbert, da et Tog passerede, frifundne, da der ikke fandtes at kunne paahvile Brugerne af et saadant Led et ubetinget Ansvar for, at det til enhver Tid holdes lukket, og det ikke var godtgjort, at de havde gjort sig skyldige i Tilsidesættelse af deres Pligt til efter Afbenyttelsen at lukke Ledet.....	532.
En Paastand om at kjendes berettiget til Færdsel ad en Vej, hvilken alene var støttet paa, at Færdselen havde været udovet i 20 Aar, forkastet, da den omhandlede Vejret ikke kunde anses for en positiv synbar Servitut	632.

Vestindien.

En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 §§ 13 og 14 jfr. § 12, 1. Membrum	8.
En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde tilføjet sin Modstander et dødeligt Saar, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Mb., samt §§ 4 og 5	18.
Et tiltalt Fruentimmer, der som Betaling for tilstaaet Samleje havde modtaget en mexikansk Daler for at bytte den og bringe de 75 Cts. tilbage, men i Stedet derfor havde forødt Beløbet, herfor anset efter Frd. 1840 § 50. Tillige anset efter samme Frds. § 30 for at have tilegnet sig nogle smaa Skildpadder, uanset at hendes Bevæggrund var, paa denne Maade selv at skaffe sig Betaling for Samlejet. Overretten havde anset Tiltalte efter samme Frds. § 16, jfr. §§ 44, 78 og 79 samt Adg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3	25.
Et tiltalt Fruentimmer, der af Overretten var anset for 4de Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 16, af Højesteret ikkun anset efter samme Frds. § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, idet den første af de hende tidligere overgaaede Domme i Betragtning af hendes daværende Alder af ikkun 17 Aar og den idømte Strafs Størrelse i Medfør af Adg. 6 Januar 1852 § 2 ikke fandtes at kunne tillægges Gjentagelsesvirkning. Dette antaget, uanset at hin tidligere Sag — der tillige omfattede andre Tiltalte — var bleven behandlet som Justitssag, idet den for hendes Vedkommende havde egnet sig til at undergives Politiretsafgjørelse.....	64.

	Pag.
En for Drab Tiltalt ikkun anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 2 sidste Punktum, smh. med §§ 4 og 5, da den paagjældende Voldshandling hverken kunde antages udøvet efter foregaaende Overlæg eller med bestemt Drabsforsæt	127.
Et tiltalt Fruentimmer anset for Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 1 samt § 12, 1. Mb. jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 8 . .	248.
En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 12, 1. Mb.	255.
En Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 §§ 1 og 12, 1. Mb.	307.
En Tiltalt for Vold og Legemsbeskadigelse mod en Privat anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 12 jfr. § 9 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, i hvilken Straf ansaas indbefattet den af ham efter den citerede Frds. § 16 og Lovgivningens Analogi for Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente forskyldte Straf	460.
En for ulovlig Omgang med Hittegods samt for Betleri tiltalt Person anset efter Frd. 11 April 1840 § 25 jfr. §§ 58 og 79 jfr. Frd. 6 Januar 1852 § 2 som for 3die Gang begaaet Hæleri. Straffen bestemt efter Frd. 1840 § 22 saaledes, at den Straf, som Tiltalte havde forskyldt for Betleri efter Adg. 24 Oktbr. 1879 § 7, derunder indbefattedes	749.

Vidnepligt.

En af Redaktionssekretæren ved •Socialdemokraten• fremsat Indsigelse imod at afgive Vidneforklaring om Kilden til en i Bladet indeholdt Angivelse om nogle under en Lejrsamling forfaldne Oprin under Paaberaabelse af, at Presseloven hjemlede Anonymiteten, og at den Ansvarhavende stod til Ansvar for Bladet, forkastet	567.
En af Redaktoren af Bladet •Politiken• fremsat Indsigelse imod at afgive Vidneforklaring om Forfatteren til en i Bladet optagen Artikel med Overskrift •Et Lejrbrev• under Paaberaabelse af, at Redaktoren stod til Ansvar for Bladets Indhold, forkastet	569.
En af Redaktionssekretæren ved Aarhus Amtstidende under Paaberaabelse af Grundsætningen i Lov 3 Januar 1851 § 3 fremsat Indsigelse mod at afgive Vidneforklaring om Kilden til en i Bladet optagen Artikel om forskellige paa Rytterkassernen i Aarhus forefaldne Uordener forkastet	571.
En under en Injuriesag saavel af Vidneindstævnte som af Vidnerne selv fremmet Protest imod, at der forelagdes de sidstnævnte forskellige Kvæstioner til Oplysning om et Rygtes Existens, forkastet, da Spørgsmaalene hverken fandtes irrelevante eller inkvisitoriske, ligesaa lidt som det skjønnes, at Vidnerne	

	Pag.
kunde paadrage sig Ansvar ved at besvare Spørgsmaalene eller havde nogen retlig Interesse i Sagens Udfald	716.
 Vold mod Private.	
En Tiltalt anset efter § 202, jfr. § 203	155, 227.
En Tiltalt, der, medens han i ca. 1½ Alens Afstand fra en 1 Alen dyb Byggegrund skjændtes med en Anden, skubbede til denne, saa at han tumlede ned i Byggegrunden, hvor han faldt paa Kanten af en der staaende Kalkeballie og derved paadrog sig et betydeligt Lyskebrok, anset efter § 203	335.
En Tiltalt anset efter § 203 for Vold mod en Jagtfoged under dennes Bestræbelser for at hindre ham fra at bortføre et ved Krybskytteri fældet Dyr. En Medtiltalt, der ligeledes havde deltaget i den ulovlige Jagt og som, efter under Forsøget paa at bortføre Dyret at være blevet grebet af Jagtfogden, for at komme løs igjen havde stodt til denne med sin Geværkolbe og under det mellem dem derefter opstaaede Sammenstød yderligere havde tilfojet Jagtfogeden, som han dog ikke kjendte, Hug og Slag, af Højesteret anset i Medfør af § 203, jfr. § 47, under Fremhævelse af, at omend den af denne Tiltalte udøvede Vold i og for sig ikke kunde henføres under § 203, kunde han dog ikke anses angerløs m. H. t. den Skade, som tilføjedes Jagtfogden under den voldelige Modstand, som begge de Tiltalte gjorde imod ham og som han paabegyndte. Ved de foregaaende Instantser var den sidstnævnte Tiltalte derimod frifundet under Paaberaabelse af, at ligesom der ingen Aftale forud havde været mellem de to Tiltalte om at forsvare sig i Tilfælde af, at Nogen vilde hindre dem fra at tage Dyret, saaledes havde de ogsaa uden nogen Samvirken hver især udøvet deres Voldsgjerning mod Jagtfogden.	377.
En Tiltalt anset efter § 203 for ved sin Optræden mod Skadelidte under et Keglespil at have fremkaldt et Sammenstød med denne, der medførte, at han faldt omkuld og brækkede sit ene Ben	499.
En Tiltalt anset efter § 203 for efter en Ordstrid med en i et Lokale i hans Fjendom for Lejerens Regning beskæftiget Arbejder at have kastet denne ud af Lokalet og ned ad nogle derfra forende Trappetrin, hvorved Arbejderen paadrog sig en Beskadigelse af den ene Fod	502.
§ 210 jfr. § 54 anvendt paa en Tiltalt for Meddelagtighed i	

	Pag.
Voldsgjæringer, sigtende til at bringe en Arbejdsmand til at ophøre med Arbejdet paa et Værksted	6.
§ 203 endvidere anvendt . . . 10, 111, 158, 357, 477, 482, 491,	660.

Æreformenelse.

Den Ansvarhavende for Bladet «Socialdemokraten» i to forskellige Sager anset henholdsvis efter § 215 jfr. § 216 og efter § 216 for tvende i Bladet optagne Artikler, idet de deri indeholdte Beskyldninger mod unavngivne Officerer for Fejghed efter samtlige Omstændigheder fandtes at maatte sigte til de paa gjældende Citanter	156, 259
---	----------

RETTELSER.

Pag.

170. Efter 3die Linie f. o. indskydes: •der tiltales for Vold og Opsæt-
sighed mod Politiet.
303. L. 6 f. o.: 6—6—6 læs: 6—6—7.
357. L. 11 f. o.: Straffelovens § 28 læs: § 38.
636. L. 11 f. o.: Citanten skal være: Cedenten.
673. L. 13 f. n.: Straffelovens § 233 læs: § 232.
683. L. 15 f. o.: Lov 29 December 1867 skal være: 1857
- L. 10 f. n.: læs: Forpligtelse til at svare.
-

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 1.

Torsdagen den 5 Marts.

Nr. 79.

Advokat Klubien

contra

Anna Carlsdotter (Def. Bagger),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for ufor-
svarlig Omgang med sin Barnefødsel.

Bornholms Sønder Herreds Extrarets Dom af 20
December 1884: Arrestantinden Anna Carlsdotter hensættes til
Forbedringshusarbejde i 3 Aar og føres efter udstaaet Straf ud
af Riget, hvorhos hun udreder Sagens Omkostninger, derunder
Salærerne til Aktor, Prokurator Petersen, 12 Kr., og til Defen-
sor, Sagfører N. Chr. Olsen, 10 Kr., samt Diæter til dem begge
efter Amtets Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd
efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de af Tiltalte afgivne Forklaringer og de iøvrigt
foreliggende Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til —
som i den indankede Dom sket — at antage, at Tiltalte for-
sætlig har dræbt sit Barn; derimod har Tiltalte, der paa en
Tid, da hun mærkede, at Fødselen var nær forestaaende,
lagde Dølgemaal herpaa, for det af hende udviste, i Dommen
nærmere frenstillede Forhold paadraget sig Ansvar efter
Straffelovens § 194, og Straffen findes at kunne bestemmes
til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Da Tiltaltes stadige Ophold her i Landet er blevet afbrudt derved, at hun i Oktober 1880 rejste til Sverrig, hvor hun opholdt sig hos sin Fader i nogle Uger, uden at det ved hendes Afrejse fra Danmark var hendes Agt at vende tilbage hertil, maa det billiges, at hun er dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget. Hun vil derhos have at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anna Carlsdotter bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. I Henseende til Udbringelsen af Riget og Aktionens Omkostninger bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden, Pigen Anna Carlsdotter, der er født i Näsium, Christianstads Len i Sverrig den 27 Februar 1852, tiltales under nærværende Sag for Barnefødsel i Dølgemaal eller uforvarlig Omgang med sin Barnefødsel. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantindens Vedgaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende: I Slutningen af Januar Maaned eller i Begyndelsen af Februar plejede Arrestantinden, der tjente paa Gadegaard i Bodilsker Sogn, tvende Gange Samleje med en paa Gaarden arbejdende Daglejer. Hendes maanedlige Forandringer standsede derefter, saavidt hun husker, i Marts Maaned. I Midten eller Slutningen af Mai følte hun første Gang Fosteret røre sig, og senere mærkede hun flere Gange Fosterbevægelser, sidste Gang den 26 Oktober 1884 efter Middag. Kl. 8 å 9 samme Dags Aften indfandt sig Fødselsveer, men ikke med nogen Heflighed. Arrestantinden lagde sig ogsaa først ved almindelig Sengetid, Kl. 9 å 10. En halv Times Tid derefter blev Veerne heftigere, og Kl. 11 å 12 mener Arrestantinden at have født sit Barn. Selve Fødselen antager hun, kan have staaet paa i en 5 Minutters Tid, og hun har udsagt om den, at den ikke var særdeles haard, men at den heller ikke gik ganske let for sig. Efterbyrden fulgte strax efter. Arrestantinden vil ikke have hjulpet til for at faa Barnet frem, men have ladet Naturen selv fuldfore sit Værk. Da hun antog, at Fødselen, saaledes

som det blev Tilfældet, kunde foregaa i Lobet af Natten, havde hun skubbet Underdynen og Lagenet tilside for ikke at søle Sengen til og lagt sig paa Halmen med et vatteret Skjort under sig. Det nyfødte Barn lod hun ligge under Dynen imellem Benene paa sig uden at røre ved det og mærkede, at det bevægede sig. Med faa Minutters Mellemrum horte hun det ogsaa samtidig give et Par enkelte Gisp; men ellers gav det ingen Lyd fra sig. En halv Times Tid derefter faldt hun i Sovn. Omtrent Kl. 5 Morgen, da hun og de øvrige Piger skulde rejse sig, og da det endnu var mørkt, tog hun det vatterede Skjort, paa hvilket Barnet var kommet til at ligge, svøbte det om Barnet og Efterbyrden, og nedlagte Bylten i sin Kiste, der stod i Kammeret. Hun antog, at Barnet da maatte være dødt, men gjorde Intet for at forvise sig derom og omtalte ikke til Nogen, hvad der var foregaaet. Hun havde Kammer tilfælles med 3 andre Piger, af hvilke den ene tillige delte Seng med hende. Men ingen af dem havde mærket noget til Fødselen, og først henad Formiddagen den 27 bleve Pigerne opmærksomme paa, at der fandtes Blod under og i Sengen, hvorved Barnets Fødsel kom for Dagen. Liget af Barnet er derefter blevet obduceret den 28 Oktober. Det af de obducerende Læger afgivne Conclusum gaar ud paa, at Barnet har været fuldbaaret; at det har — om maaske ikke længe — dog levet efter Fødselen og været levedygtig, og at Døden, da Obduktionen ikke har givet Oplysning om den nærmeste Aarsag til Døden, maa — efter hvad der er oplyst ved Forhørene — anses for at være fremkaldt ved den stedfundne uforsvarlige Behandling af det nyfødte Barn, som Moderen har vedkjendt sig. Arrestantinden havde ikke gjort nogen af de andre Piger paa Gaarden eller sin Madmoder bekendt med, at hun var frugtsommelig. Hun vil heller ikke være bleven spurgt derom, men have antaget at hendes Frugtsommelighed maatte være aabenbar for Alle. Hun har villet havt i Sinde at begive sig til sin ved Slagelse boende Søster for at føde hos hende, men dog maattet vedgaa, at hun ikke har givet Søsteren nogen Underretning om sin Tilstand, og heller ikke meldt hende, at hun vilde komme til hende, uagtet hun ventede sin Nedkomst i Begyndelsen af November Maaned. Arrestantinden har fremdeles omtalt paa Gaarden, at hun vilde forlade den med Dampskibet Erna for den 1 November, men hun har tillige maattet tilstaa, at hun ikke har faaet noget sagt derom til sit Herskab. Fra 1 November havde hun ved en Fæstekone i Kjøbenhavn ladet sig fæste til Tjeneste paa en Gaard ved Storeheddinge; men heller ikke dette Herskab eller Fæstekonen har Arrestantinden meddelt noget om sin forventede Fødsel. Forberedelser til denne, ved at lave Børnetøj til, har hun ikke gjort. For ca. 3 Aar siden fødte hun hos sin Søster Tvillinger og havde fra den Tid et Par smaa Klædningsstykker i sin Kiste;

det videre Fornødne vil hun have antaget, at hun kunde faa hos Søsteren, der selv skal have ganske smaa Børn. Da Fødselsveerne kom paa, havde Arrestantinden begivet sig ud i Gaarden. Hun angiver at have havt en naturlig Forretning at besørge; men da hun blev eftersøgt af de andre Tjenestefolk fandtes hun i en Vognport, hvor hun ikke vides at have havt noget lovligt Ærinde. Efterat hun var gaaet tilsengs, blev hun af en af Pigerne, der tilligemed Jomfruen sad oppe i et andet Værelse, men som var kommen ind i Kammeret Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Aften for at hente noget Garn, tilspurgt, om der var noget iverjen med hende, da hun drog Vejret saaledes, at Pigen maatte formode dette, men gav herpaa et benægtende og afvisende Svar, og da Husjomfruen derpaa indfandt sig i Kammeret og spurgte til hendes Befindende, svarede Arrestantinden tilsyneladende frit, at hun havde det godt. En halv Times Tid derefter, mener hun, at det kan have været, at hun fødte sit Barn. Ihvorvel samtlige disse Omstændigheder kunne lede til en Formodning om, at Arrestantinden -- der angiver i Aaret 1879 udenfor Ægteskab at have født et Barn og i Aaret 1882 forommeldte Tvillinger — ikke blot efter Fødselen har tilsigtet at holde denne hemmelig paa Gaarden, hvad hun har vedgaaet, men at hun ogsaa før Fødselen har omgaaedes med den Tanke at føde i Dølgemaal, kan dette dog ikke anses for tilstrækkeligt bevist, da der efter Omstændighederne ikke er Føje til at forkaste, hvad hun har anbragt om, at hun først havde ventet sin Nedkomst i Begyndelsen af November, og at hun havde havt isinde itide at begive sig til sin gifte Søster, hvor hun efter Omstændighederne kunde vente den for hende og Barnet nødvendige Hjælp. Dette sidste Anbringende bestyrkes noget ved Arrestantindens Udtalelser om, at hun vilde forlade Gaarden før 1 November. Hendes Fortielse af Veerne paa Husjomfruens og Pigens Spørgsmaal kan have været begrundet i, at hun ansaa det for uvist, om Barnet vilde komme til Verden samme Nat, hvilket hun bestemt har fastholdt, og heri kan hun have fundet sig bestyrket ved den Omstændighed, at Veerne først havde indfundet sig faa Timer forud. Hendes ovenfor fremstillede Tillavning af Seugen til Barnets Fødsel taler ikke afgjørende herimod. Medens Arrestantinden derfor ikke kan kjendes skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal, vil hun derimod være at straffe for sin Behandling af Barnet efter Fødselen. Hun har i saa Henseende tilstaaet, at hun indsaa, at Barnet under de givne Forhold, i den Stilling, det befandt sig under Dynen, maatte dø, at hun ikke har foretaget, hvad hun indsaa, der maatte gøres for at holde Liv i det lille Barn, og at hun ikke var saa haardt angreben af Fødselen, at hun ikke skulde have kunnet skyde Dynen fra sig, saa at Barnet kunde faa Luft, eller faa sin Sovekammerat vækket til hendes Bistand. Arrestantinden har selv antaget, at Barnet er omkommet formedelst Mangel paa Luft,

forsauvidt det da har været levedygtigt, hvilket Spørgsmaal Obducenterne have besvaret bekræftende. Ungtet nu Arrestantinden en halv Times Tid efter Fødselen vil være falden i Sovn, hvilket efter det Oplyste ikke er usandsynligt, maa hun derfor, da hun var sig bevidst at have født et levende Barn, anses for tilstrækkelig overbevist om ved sin Undladelse af strax at foretage, hvad der efter hendes egen Opfattelse var fornødent til Bevaringen af Barnets Liv, anses at have gjort sig skyldig i forsættelig at have dræbt dette uægte Barn strax efter Fødselen. At hun skulde have fattet dette Fortsæt allerede for Fødselen, savnes der Grund til at antage. Saaledes vil Arrestantinden være at domme efter almindelig borgerlig Straffelov § 192, 1ste Led, og da hun ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet her i Landet, vil Straffen efter Omstændighederne kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da Arrestantinden efter den af hende givne Forklaring om de Tider, i hvilke hun har opholdt sig her i Landet, i Forbindelse med det af hende fra Hjemmet medbragte, producerede Flytningsbevis, der er dateret den 4 November 1880, samt den for hende paa Vesterflakkebjerg Herreds Kontor i Skjelskjør den 13 December 1880 udstedte Opholdsbog, er vendt tilbage til Danmark i Mellemtiden, efter at have forladt Landet, fordi hun her ikke var i Stand til at fortjene det nødvendige til sin Subsistens, og hun saaledes ikke har havt stadigt Ophold i den danske Stat i de sidste 5 Aar, vil hun i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf være at bringe ud af Riget.

Nr. 91. Højesteretssagfører Bagger

contra

Heinrich Vilhelm Mathias Melby (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1884: De Tiltalte — Heinrich Vilhelm Mathias Melby — bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød: — Melby i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 25 Kr. til hver, tilsvares af Tiltalte Olsen, dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{1}{2}$ tilsvares af de Tiltalte Andersen og Melby, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Heinrich Vilhelm Mathias Melbys Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte — Andersen, Heinrich Vilhelm Mathias Melby og — Olsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 210 anlagto Sag, ere de ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 26 August d. A. kort efter Middag indfandt Tiltalte Andersen, der er Garversvend af Profession, sig i Garvermester Peronards Garveri i Ejendommen Jagtvejen Nr. 77 for at forhøre om, hvor der var Arbejde at faa. Paa Værkstedet blev han og de Tiltalte Melby og Olsen, som arbejdede der, paa Melbys Opfordring enige om, at Andersen skulde overfalde og prygle en derværende Arbejdsmand, Peter Heinrich Heitmann, fordi denne under en i den første Halvdel af dette Aar stedfunden Strike havde arbejdet i Garveriet, og for herved at bringe ham til at ophøre med at arbejde der. idet de sidstnævnte Tiltalte tilsagde Andersen deres Bistand for det Tilfælde, at Heitmann skulde sætte sig til Modværge. Efterat de derpaa havde haanet Heitmann, fordi han havde arbejdet under Striken, opfordrede Andersen ham paa en drillende og nærgaaende Maade til at drikke med sig, og da Heitmann vægrede sig herved, slog han denne gjentagne Gange med Haanden i Hovedet, og sparkede ham engang i Skrævet. Af Frygt for yderligere Mishandlinger forlod Heitmann, der indsaa, at Hensigten med bemeldte Overfald var at tvinge ham til at forlade sit Arbejde, Værkstedet og udeblev fra samme Resten af Dagen, men næste Dag indfandt han sig dog paaany paa Værkstedet, og gjenoptog sit Arbejde. Som Følge af den mod ham udøvede Vold følte Heitmann nogle Dage Ænhed og Smerte paa de Steder, hvor Andersen havde ramt ham, men der blev ikke tilføjet ham nogen Skade ved

Overfuldet, og snadant har ogsaa efter de Tiltaltes Forklaring ligget udenfor deres Hensigt. Tiltalte Melby og Olsen ere fødte — henholdsvis den 23 November 1863 og — ikke — fundne forhen straffede. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210 for Melbys — Vedkommende jfr. § 54 — efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød — Melby — i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 6 Marts.

Nr. 82. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Vilhelm Leopold Johansen (Def. Buntzen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 December 1884: Tiltalte Vilhelm Leopold Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter samtlige Højesteret forelagte Oplysninger findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Vilhelm Leopold Johansen for uterligt Forhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 22 November d. A. gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor en 23-aarig Pige, der tjente en Bagermester her i Staden, hos hvem Tiltalte arbejdede, og som maa antages at være uberygtet, idet han, da hun bemeldte Dag kom ind i Bageriet for at hente Vand, i Overværelse af flere tilstedeværende Mandspersoner greb fat paa hende, lagde hende op paa et Bord, samt derpaa, medens han med den ene Arm trykkede hende ned mod Bordet, saa at hun indtog en liggende Stilling, forte sin anden Arm op under hendes Klæder og befalte hendes Kjønnsdele, Alt uagtet hun gjorde al den Modstand, hun kunde, og ligeledes skreg, saaledes at Tiltalte, der vil have gjort sig skyldig i det ommeldte Forhold af Kaadhed eller Vildskab, ikke var i Tvivl om, at den Behandling, for hvilken han gjorde hende til Gjenstand, var hende i højeste Grad imod. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 1 December 1865, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 86.

Etatsraad Buntzen

contra

Isaac Augustus Shanderson, ogsaa kaldet **Isaac Saunderson** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Extrarets Dom af 1 November 1884: Arrestanten Isaac Augustus Shanderson alias Isaac Saunderson bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar samt betale de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 December 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 8 vest-
indiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende fra Frederiksteds Extraret indankede Sag er Arrestanten
Isaac Augustus Shanderson eller Isaac Saunderson ved egen
Tilstaaelse, som bestyrkes ved de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger,
overbevist om Aftenen den 7 Oktober d. A. at have forøvet
Tyveri i Kjøbmand Bell's Butik i Frederiksted under følgende
Omstændigheder. Den nævnte Aften, som var mørk og regn-
fuld, gik Arrestanten, som det maa antages, mellem Kl. 9 og
10 ind i Galleriet udenfor Kjøbmand Bell's Butik, og da han
ingen Folk traf i Galleriet, fattede han den Beslutning at bryde
ind i Butiken; han vidste, at Butiksdøren til Galleriet var låset
med en Hængelaas, og efter fra sin Moders Hus at have hentet
to Stykker Jern, førte han, der er Smed af Profession, det ene
af disse ind i Hængelaasens Nøglehul, hvorved det lykkedes ham
at afbryde Laasens Forside, og ved med Jernet at bøje Laasens
Fjeder tilbage fik han den auben; han begav sig derpaa ind i
Butiken, og uagtet det var mørkt, lykkedes det ham uden at
tænde Lys at finde en utillaaset Pengeskuffe, hvori fandtes en
Del Pengeruller, hvoraf han tilegnede sig nogle, hvorpaa han
atter forlod Butikken, hvis Dør han tillukkede, idet han hængte
Laasen paa Døren med den brudte Side ind til denne. Han
begav sig derefter hjem til sin Moders Hus, og da han fandt
hende sovende, lagde han den største Del af Pengene, der efter
Kjøbmand Bells Opgivende androg D. 63, i en Blikdaase, som
han satte under et Bord. Ved Arrestantens Anholdelse fandtes
Blikdaasen at indeholde D. 55,59, medens han selv havde
D. 2,73 i sin Besiddelse, Resten af Pengene D. 4,68 har
Arrestanten angivet dels at have forbrugt til Fødemidler og dels
at have tabt. De tilstedekomne D. 58,32 ere udleverede til
Kjøbmand Bell, som har frafaldet Erstatningspaastand mod Arre-
stanten for det manglende Beløb. Af det Oplyste fremgaar, at
Etagen, som var ovenover Butiken, hvori Indbrudet blev begaaet,

vel var beboet, men ikke stod i nogensomhelst Forbindelse med Butiken. Arrestanten, der er født paa Plantagen Adventure paa St. Croix den 18 Maj 1864 og altsaa er over kriminel Lav-alder, har tidligere ifølge Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 27 Januar 1883 i Henhold til Bestemmelserne i Frd. 11 April 1840 § 1 jfr. § 3 Mb. 2, 6, 8 samt § 4 været straffet for Tyveri med 1 Aars Forbedringshusarbejde, og vil han nu i Henhold til den nævnte Forordnings §§ 13 og 14 jfr. med § 12, 1 Mb. være at anse med en Straf, der passende fastsættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat og ligeledes rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil den altsaa i det Hele være at stadfæste.

Nr. 89.

Advokat Nellemann

contra

Mads Johansen Castella (Def. Leviusen).

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 15 August 1884: Tiltalte Indsiddet Mads Johansen Castella af Kirkeværløse bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han betaler derhos i Erstatning til Husejer Hans Andersen af Kirkeværløse 275 Kr., samt udreder de med Sagen og Aktionen i det Hele lovligt forbundne Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor. Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plockross, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Bocher for Overretten betaler Tiltalte, Mads Johansen Castella, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende imod Tiltalte Mads Johansen Castella for Vold anlagte, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han under et Sammenstød med Husejer Hans Andersen af Kirkeværlose den 11 Maj d. A. har med en stiv, spids tillobende Skedekniv tilføjet denne forskellige stærkt blodende Snit og Stiksaar. Det er oplyst, at Tiltalte den forudgaaende 7de Maj, da Hans Andersen var beskæftiget med Murerarbejde ved det Hus, hvor Tiltalte boer tilleje, gjentagne Gange i Dagens Løb uden Grund udskjældte og truede Andersen og forulempede ham i hans Arbejde, skjøndt Andersen ikke tog til Gjenmæle, men søgte at undgaa Tiltalte, endog ved en Tid at forlade Arbejdet, og at Tiltalte samme Aften, da Husejeren og dennes Broder, i Anledning af Tiltaltes ufredelige Forhold baade overfor Andersen og nogle af Husets Beboere, havde indfundet sig hos ham, medtagende Andersen, var opfarende imod dem, i Hidsighed knuste en Trepæglesflaske og jog dem ud ved Trudsler, og navnlig vil Andersen have hørt Tiltalte ytre til ham, at han nok skulde komme til at kysse ham. Den følgende Dag, da Andersen fortsatte sit Murerarbejde ved Huset, blev de imidlertid efter Anledning fra Andersens Side forsonede. Om Sammenstødet har Andersen forklaret følgende: Da han den ommeldte 11 Maj f. A. om Aftenen Kl. 11 stod udenfor sit Hus i Begreb med at gaa et Ærinde til Kroen, kom Tiltalte, der havde besøgt en hos Andersen tilleje boende Skomager, ud af Huset, og idet han gik forbi ham, bød Andersen ham Godaften uden at han ved, om Tiltalte hertil svarede Noget. Tiltalte fortsatte sin Vej, fulgt i nogle Skridts Afstand af Andersen, og da denne mente at ville følges med ham til Kroen, ytrede han, for at indlede en

Samtale og uden Tanke om at drille Tiltalte, om han snart skulde have Kysset, hvorved han sigtede til Tiltaltes fornavnte Bemærkning nogle Dage forud. Uden at Tiltalte svarede derpaa, velblev de at gaa efter hinanden endnu et lille Stykke ad den Vej, som fra Andersens Hus fører til Byens Gade, men da de havde naaet denne, for Tiltalte pludselig ind paa Andersen og tilføjede ham et Slag i Ansigtet, uden at denne ved, om dette skete med Kniv. For at værgе for sig, tog Andersen fat paa Tiltaltes Arm, og idet de gjensidig havde hinanden om Livet og holdt hinandens ene Arm fast, medens den anden var fri, opstod en Brydning, hvorunder Andersen søgte at drage Tiltalte hen imod sit Hus for at faa Hjælp; pludselig raabte Tiltalte om Hjælp, og da han tillige bed Andersen i Haanden, maatte denne slippe, og først nu saa han, at Tiltalte fægtede med sin Kniv. De Andersen tilføjede Læsioner viste sig at være: et Saar som strakte sig tværs over venstre Haandleds Bojebled og lidt op paa Strækkefladen, og som paa Bojefluden var trængt igjennem Huden, den underliggende Væv ned i Muskellaget og havde overskaaret Nerven. Blodkar og Pulsnaeren, venstre Næseboer var aubnet i hele sin Udstrækning ved et Saar, der strakte sig lige fra Næseroden langs venste Side af Næseryggen til Spidsen, saa Næsekaviteten frit kunde overses, et Par mindre Pulsaarer vare her overskaarne; paa Underlivets venstre Side paa Overgangen til Ryggen omtrent over Spidsen af 11te Ribben et transversalt fritløbende Saar ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt og ca. 1 Tomme dybt, der imidlertid ikke naaede Underlivshulen. Ifølge Lægeerklæring af 8 August d. A. var Andersen rask inden Udgangen af Maj Maaned, idet kun Saaret i Haandleddet medførte lidt Stramhed og ved Brugen af Haandens ringe Smerte, som dog antoges at ville tabe sig; hans Arbejdsdygtighed og Helbredstilstand i det Hele taget kunde ikke siges at have lidt i nogen væsentlig*) Grad ved de ham tilføjede Læsioner og Arrene vare ikke meget fremtrædende, og navnlig var Arret over hele Næseryggen ikke meget ioinefaldende. Tiltalte har forklaret, at det var Andersen, som gav Anledning til Sammenstødet, idet denne, efterat de begge vare naaede til Gaden, tog fat paa ham, gav ham et Slag i Nakken og forsøgte at trække ham tilbage mod Huset, og at Tiltalte først da i Hidsighed og for at befri sig tog sin Kniv frem, og ved at stikke og skjære Andersen med den, hvor han kunde, tilføjede ham de ommeldte Saar, hvoraf han særlig husker, at han saarede ham i Ansigtet. Medens han derhos har erkjendt, at han selv ikke iøvrigt led nogen Overlast fra Andersens Side, og at hans Brug af Kniven derfor var uforsvarlig, har han paa-
 staet, at han ikke har tilsigtet at tilføje Andersen noget bestemt

*) I Erklæringen stod »overordentlig».

Onde end mindre at skille ham ved Livet. Forsaavidt Tiltalte under et i Anledning af hans Fremstilling til sin Defensor her for Retten efter Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har forandret sin tidligere Forklaring derhen, at han ved Andersens Tiltale til ham blev bange for Overlast og derfor løb ud til Gaden, hvor Andersen, der forfulgte ham, indhentede ham, og at Andersen tilføjede ham flere Slag i Ryggen med knyttet Haand, inden han selv gjorde Brug af Kniven, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Forandring i hans Forklaring, saa meget mere, som den ikke stemmer med det iøvrigt Oplyste. Derimod vil Tiltaltes ovenfor angivne Forklaring ikke kunne forkastes, og idet denne saaledes vil være at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse, findes han, der er født 13 Maj 1851 og for Vold og Gadeuorden har inden Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret den 24 August 1881 vedtaget at bøde 6 Kr., men ikke iøvrigt er funden straffet, at maatte anses efter Straffelovens § 203, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 9de Marts.

Nr. 3. Grosserer Holger T. Foss (Selv)

contra

Skiftekommissionen, der behandler fhv. Urtekræmmer
V. J. Dons's Konkursbo (Ingen),

betr. Udlevering af nogle Effekter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 10 Juli 1884: Den af Grosserer Holger T. Foss nedlagte Paastand om Udlevering af forskjellige Effekter af Boet kan ikke tages til Følge. Til Firmaet C. A. Propfe & Co. i Hamborg bliver at udlevere de ovenfor omtalte til henholdsvis 251 Kr. og 32 Kr. vurderede Effekter. Statskassens Ret, forbeholdes forsaavidt det ikke af den under Disputen fremlagte saakaldte Gjenpart af en Lejekontrakt af 24 Oktober 1882 mellem Fallenten og Snedkermester V. Holm, der maatte anses for et Duplikat, kan ses, om Hovedexemplaret er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde for Forkastelsen af Citantens Paastand

kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Efterat forhenværende Urtekrammer Vilhelm Julius Dons's Bo i Slutningen af Maj Maaned 1883 var blevet taget under Konkursbehandling, fremkom der fra Grosserer Holger T. Foss Paastand om som Ejer, uden at deltage i Skifteomkostningerne, at erholde udleveret forskjellige i Boet værende Møbler m. m., nemlig, idet nogle Gjenstande undtoges, med Hensyn til hvilke han senere har frafaldet sin Paastand i sin Henseende: en Sekretær, to Piedestaler, et Toiletspejl og et andet Spejl, en Sofa og sex betrukne Stole samt to andre Stole, et Spisebord og en Servante, hvilke Gjenstande tilsammen ved Begyndelsesforretningen i Konkursboet bleve vurderede til 251 Kr., samt et Sybord, en Symaskine og et Toilettativ, der tilsammen ved den nævnte Forretning bleve ansatte til en Værdi af 42 Kr. Til Støtte for den af Grosserer Foss saaledes fremsatte Paastand har han paaberaabt sig et i Boet fremlagt, den 6 Januar 1883 dateret og af Fallenten underskrevet „Overdragelsesdokument“, hvori det hedder, at denne fra sig og Arvinger sælger og overdrager til nævnte Grosserer Foss forskjellige nærmere angivne Møbler og Effekter, nemlig foruden de foran opregnede nogle ikke i Konkursboet inddragne for et Beløb af 800 Kr., som han (Dons) har modtaget, hvorfor disse Møbler og Effekter fra Dato skulle tilhøre Grosserer Foss som hans udelukkende og uigjenkaldelige Ejendom, og har Grosserer Foss i Forbindelse dermed fremhævet, at Fallenten fra den Tid af kun har besiddet de omtalte Gjenstande paa hans Vegne, idet disse samtidig bleve overladte Fallenten til Benyttelse i Henhold til en ligeledes den 6 Januar 1883 underskrevne Lejekontrakt mellem dem, hvori det hedder, at Grosserer Foss til Urtekrammer Dons bortlejer til Brug i hans Bolig alle de samme Gjenstande, der ere nævnte i Overdragelsesdokumentet, til en Værdi af ialt 800 Kr., hvilke ere ham overleverede i god og forsvarlig Stand, at den maanedlige Leje andrager 20 Kr.,

som betales prænnumerando den 6 hver Maaned, at de lejede Gjenstande holdes assurerede af Lejeren til fuld Værdi, saaledes at Grosserer Foss i Tilfælde af Ildsvaande oppebærer Assurance-summen, at Lejemaalet fra begge Sider kan opsiges med 8 Dages Varsel til den 6 i enhver Maaned, og at Lejeren da er pligtig til at udlevere Gjenstandene, hvorhos Grosserer Foss har anført, at han den 30 Maj 1883 underrettede Konkursboet om, at han havde opsagt Fallenten Lejemaalet til Ophør den 6 Juni s. A., paa hvilken Dag Møblerne altsaa skulde afleveres til ham. Firmaet C. A. Propfe & Co. i Hamborg har derhos ligeledes i Konkursboet nedlagt Paastand paa af samme, uden at tage Del i Skifteomkostningerne, at erholde udleveret forskellige Gjenstande, hvori det nævnte Firma i Henhold til et mellem samme og Fallenten indgaaet og den 23 Januar 1883 inden Sø- og Handelsretten bekræftet Forlig den 18 Maj s. A. havde ladet gjøre Udlæg, nemlig dels netop de ovenfor anførte til ialt 251 Kr. ved Begyndelsesforretningen i Konkursboet vurderede Gjenstande, som Grosserer Foss har fordret udleveret til sig, dels en Gyngestol, en Skammel, en Kommode og sex Skilderier, der under den nævnte Begyndelsesforretning ere ansatte til en Værdi af 32 Kr., hvorimod Firmaet har frafaldet denne Paastand med Hensyn til nogle andre Gjenstande, hvori der endvidere var gjort Udlæg. Medens Inkassator i Konkursboet, Overretssagfører Dankier, under Hensyn til, at den omtalte Exekutionsforretning er foretaget i Henhold til et Forlig, der var afsluttet mere end 8 Uger, for Fallitten indtraadte, har forment, at der ikke fra Boets Side kan rejses nogen Indsigelse mod, at Firmaet C. A. Propfe & Co.s ovenfor gjengivne Paastand tages til Følge, har han derimod dels sluttet sig til dette Firmas Protest mod, at de omtalte til 251 Kroner vurderede Gjenstande udleveredes til Grosserer Foss, dels paa Boets Vegne fremsat en lignende Protest med Hensyn til de øvrige, til 42 Kr. vurderede ovenfor nævnte Effekter, som Grosserer Foss ligeledes har begjært udleverede. I saa Henseende er det saavel af det nævnte Firma som af Inkassator gjort gjældende, at det aldeles ikke havde været Hensigten med det den 6 Januar 1883 daterede saakaldte Overdragelsesdokument og den dertil sig knyttende Lejekontrakt, at gjøre Grosserer Foss til Ejer af de der omhandlede Effekter, men kun at skaffe ham Sikkerhed for et ældre Tilgodehavende, der vedblev at bestaa ogsaa efter den Tid, og at der i alt Fald ikke forelaa nogen fuldbyrdet Ejendomsoverdragelse, hvorhos Firmaet endvidere har gjort gjældende, at de nævnte Dokumenter formentlig vare oprettede senere, end de vare daterede, og navnlig senere end 8 Uger for Konkursens Indtræden og paa en Tid, da Grosserer Foss var bekendt med, at Fallenten var insolvent og havde standset sine Betalinger, og at de ogsaa under Hensyn hertil vare ugyldige. Fallenten, der under den efter Firmaets Begjæring foretagne

Exekutionsforretning havde erklæret, at saa godt som alle de hos ham værende Møbler tilhørte Grosserer Foss, har ved et under Disputen optaget Thingsvidne edelig forklaret, at Overdragelsesdokumentet og Lejekontrakten blev underskrevne den Dag, de ere daterede o: den 6 Januar 1883, at han paa den Tid ifølge en af en ligeledes falleret Broder paa ham trukken og af ham akcepteret Vexel, der var diskonteret af Grosserer Foss, skyldte denne 500 Kroner, som han ved Forfaldstid — som det maa antages den 14 December 1882 — ikke kunde betale, og at det var i den Anledning, at Dokumenterne oprettedes, samt at han ikke ved eller i Anledning af deres Oprettelse modtog noget-somhelst Beløb af Grosserer Foss, og i Forbindelse dermed har Fallenten, efter først at have udsagt, at Overdragelsesdokumentet oprettedes i den Hensigt at gjøre Grosserer Foss til Ejer af de deri nævnte Gjenstande, dog saaledes, at det stod Fallenten frit for Tid efter anden at indløse dem igjen, paa Anledning endvidere forklaret, at det var for at yde Grosserer Foss Sikkerhed eller eventuelt Dækning for Vexlens Beløb, at Dokumentet oprettedes, at det var en Aftale ved Oprettelsen, at det ifølge Vexlen skyldige Beløb af 500 Kr. skulde sættes op til 800 Kr. af Hensyn til, at Fallenten skulde afbetale Beløbet med 20 Kr. maanedlig, at han beholdt Gjenstandene til Brug og Afbenyttelse, og at disse, naar de 800 Kroner vare betalte ved de maanedlige Afdrag, uden videre gik over til at være hans Ejendom og ikke kunde fordres udleverede, saalænge han præsterede Afdragene efter Aftalen, samt at han i det Hele havde opfattet Forholdet saaledes, at det for Grosserer Foss kun gjaldt om at have, og at det kun var hans egen Mening at give Sikkerhed ved Hjælp af Effekterne, og at Grosserer Foss ogsaa havde udtalt, at man, for at han kunde være sikret, maatte give Overenskomsten Form af et Kjob og Salg og dertil sig sluttende Lejemaal, men at det desuagtet ikke var Meningen at berøve Fallenten Effekterne, forudsat at Afdragene præsteredes.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kiøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 2.

Mandagen den 9 Marts.

Nr. 3. Grosserer Holger T. Foss (Selv)

contra

Skiftekommissionen, der behandler fhv. Urtekræmmer
V. J. Dons's Konkursbo (Ingen).

Endelig har Fallenten under en af ham paa Anledning fra Skiftekommissionen i Henhold til den aflagte Vidneed afgiven yderligere Forklaring udsagt, at det ved Overenskomsten den 6 Januar 1883 mellem ham og Grosserer Foss tillige blev aftalt, at han foruden de 20 Kroner maanedlig, der skulde afgaa som Afdrag paa de 800 Kr., desuden skulde betale dels en Rente af formentlig 6 pCt. aarlig af Vexlens oprindelige Beløb: 500 Kr., dels en Provision, der vistnok blev sat til 2 pCt. af dette Beløb omtrent hver 3die Maaned, idet han mindedes, at det blev omtalt, at denne Rente og Provision vilde for 1 Aar udgjøre ialt omtrent 70 Kr., men at han, der hverken havde betalt noget heraf eller noget af de som Leje stipulerede maanedlige Afdrag, ikke kunde udtale sig om, hvad Meningens havde været, naar Afdragene vare betalte i længere Tid, samt at han vel ikke strax havde faaet Vexlen tilbage, men heller ikke havde anmodet derom, og at han noget senere fik den uden videre, da han bad om den for at anmelde den i Broderens Konkursbo, uden at der da var Tale om igjen at levere den til Grosserer Foss. Overfor de saaledes af Fallenten afgivne Forklaringer har Grosserer Foss — uden at inklade sig paa at omtale de enkelte Punkter i samme, og idet han udtrykkelig har udtalt, at han ikke under nærværende Disput vilde inklade sig paa, hvorvidt der har existeret en Aftale, ifølge hvilken han kunde være forpligtet til atter at gjøre Fallenten til Ejer af Effekterne, naar denne havde betalt ham 800 Kroner, da Forudsætningerne derfor i alt Fald ikke

vare til Stede — indskrænket sig til at fastholde, at Fallentens omtalte Vexelgjæld til ham netop blev afgjort derved, at denne overdrog ham de omhandlede Effekter, at dette ikke blot fandt Sted den 6 Januar 1883, men derhos paa en Tid, da det i alt Fald var ham ubekjendt, at Fallenten ikke var solvent, samt at Overdragelsen, som det oprettede Dokument udviser, skete til endelig og udelukkende Ejendom, idet Fallenten erklærede sig fyldestgjort for Kjøbesummen; og at Fallenten saaledes fra den Tid kun besad Effekterne paa hans Vegne i Henhold til det samtidig stiftede Lejemaal. Subsidiært har han dog derhos begjært Disputens Udfald gjort afhængig af, at det tilstedes ham at beedige, at Overdragelsen virkelig foregik den 6 Januar 1883 og ikke skete pro forma. Efter samtlige de foreliggende Omstændigheder findes det imidlertid, trods de i Overdragelsesdokumentet benyttede Udtryk, ikke at kunne antages, at der enten ved dets Oprettelse eller senere har fundet nogen virkelig og endelig Ejendomsoverdragelse af de omtvistede Effekter Sted, og den af Grosserer Foss nedlagte Paastand vil saaledes, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa det iøvrigt mod samme anførte, ikke kunne tages til Folge, hvorimod der vil være at give den af Firmaet C. A. Propfe & Co. nedlagte Paastand Medhold. Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det ikke af den under Disputen fremlagte saakaldte Gjenpart af en Lejekontrakt af 24 Oktober 1882 mellem Fallenten og Snedkermester V. Holm, der maa anses for et Duplikat, kan ses, om Hovedexemplaret er skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 88.

Advokat Levinsen

contra

Samuel Andrew ogsaa kaldet Stewen Andrew (Def.
Halkier),

der tiltales for Drab.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 11 November 1884: Arrestanten Stewen Andrew, ogsaa kaldet Samuel Andrew, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa udreder han og alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 6 December 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Christianssteds Bythings Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Stewen Andrew, hvis rette Navn i Folge en under Sagen fremlagt Dobeattest er Samuel Andrew, aktioneret for Drab, og ere Sagens Omstændigheder i Folge Arrestantens egen Tildaaelse og det øvrige Oplyste følgende. Arrestanten, der er Arbejder paa Plantagen Diamond & Ruby, var i Anledning af en Beskadigelse, han havde faaet i venstre Haand, som han af den Grund bar i et Bind, sat til at passe Plantagens Muler; efter at han Eftermiddagen den 6 September d. A. havde bragt disse hjem, begav han sig omtrent Kl. 6 ud i Negerbyen og satte sig paa en Mur udenfor et Hus, der beboedes af Fruentimmeret Clarisse Williams, med hvem han indlod sig i Samtale. Lidt efter kom Arbejderen Robert Moore, der ikke hørte til paa Plantagen, og som det syntes, var noget beruset, forbi og sagde Godaften, hvilken Nielsen Clarisse gjengjældte, medens Arrestanten ikke svarede; da Clarisse henledede Arrestantens Opmærksomhed paa, at Moore havde sagt Godaften, svarede Arrestanten, der efter det Oplyste ikke stod i noget videre venskabeligt Forhold til Moore, at han ikke havde noget at gjøre med Moore; denne hørte dette, vendte om, og gik op til Arrestanten og rystede en Tamarinthekvist mod hans Ansigt, hvilket foranledigede et Skjænderi mellem dem, under hvilket først Arbejderen Sandiford og lidt efter Moores Halvbroder Barnes kom til og toge fat i

ham, for at herolige ham; Arrestanten vilde nu begive sig hjem ad en Omvej, for at undgaa Moore — idet han dog samtidig tog den syge Haand ud af Bindet og greb en Kniv, som han havde brugt under sit Arbejde og hele Tiden havde hos sig, med den, men i det samme rev Moore sig løs fra Barnes og kastede en Sten efter Arrestanten, som ligeledes optog en Sten, men forhindredes i at kaste den efter Moore ved, at denne for ind paa ham og stødte til ham, saa at han kom til at indtage en halvt siddende Stilling; han rejste sig dog strax op igjen, og da Moore gjorde Mine til at tage fat paa ham, stak han med al sin Kraft efter Moore med Kniven og saarede ham i Halsen; Moore faldt om og afgik strax efter ved Døden, uden at give en Lyd fra sig, medens Arrestanten, der mærkede, at han havde rammet Moore, undløb. Kniven, som Arrestanten havde benyttet, er en almindelig Bordkniv med et $4\frac{3}{4}$ Tomme langt i en Spids endende Blad, idet den yderste Del af Bladet var afbrudt, og fremgaar det af de obducerende Lægers visum repertum, at Moore havde erholdt et Saar, som gjennem højre Orelap var trængt flere Tommer skraat ned ad ind i Halsen, at Saaret var Resultatet af et med stor Kraft ført Stik, og var absolut dødeligt, samt at Døden maatte være indtraadt umiddelbart efter Læsionen ved Forblødning. Arrestanten har forklaret, at han, da han stod op fra Muren, ikke havde havt til Hensigt at bruge Kniven, men at han, da Moore vilde gribe fat i ham, stødte efter ham med den, dog uden Hensigt at ramme ham noget bestemt Sted, eller at dræbe ham, idet han uden at gjøre sig klart, hvad han gjorde, havde handlet af Frygt for Moore, der var større og stærkere end han, og foreligger der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring i saa Henseende. Arrestanten, der er født paa Plantagen Hope paa St. Croix den 13 Oktbr. 1866, og altsaa er over kriminel Lavalder, har i Aaret 1883 været anset ifølge Christiansteds Politirets Dom med 12 Dages Tvangsarbejde for Dyrplageri, men findes iøvrigt ikke straffet, hvorimod han fra sine tidligere Arbejdsgivere har et godt Skudsmaal. Han vil nu i Henhold til Forordning 4 Oktbr. 1833 § 2 sidste Membrum og §§ 4 og 5 være at anse med en Straf, der passende fastsættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat og med Føje har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil nævnte Dom altsaa i det Hele være at stadfæste.

Nr.78.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Frederik Thomsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 27 Oktober 1884: Arrestanten Carl Frederik Thomsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og bør han derhos betale i Erstatning til Bestjaalne, Rogter Soren Chr. Lauritzen af Ledreborg, 25 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærene til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Prokurator Jacobsen, med 25 Kr. til hver af dem. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Juel for Overretten betaler Arrestanten Carl Frederik Thomsen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Carl Frederik Thomsen, der er født den 12 August 1823 og tidligere oftere har været straffet, nemlig ifølge Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21 August 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juli 1875 efter

samme Lovs §§ 230 1 Led og 247, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Horns Herreds Extrarets Dom af 27 Oktober 1875 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 8 August 1878 efter Straffelovens § 232, 1 Led, for 4de Gang begaaet Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, samt endvidere en Gang for bedrægligt Forhold og Betleri og syv Gange for Løsgjænger og Betleri eller en af disse Forseelser, senest ifølge Dragsholm Birks Politirets Dom af 7 November 1882 for begge Forseelser, med Tvangsarbejde i 80 Dage, er under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneret for Tyveri og Betleri. Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, er der, som Sagen foreligger Overretten, kun Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten har gjort sig skyldig i saadant Forhold med Hensyn til et Røgtor eller Tjenestekarl Søren Christian Lauritzen af Ledreborg tilhørende Solvlommeuhr, som efter dennes beedigede Forklaring er frastjålet ham den 11 Juli d. A. om Eftermiddagen. Efter bemeldte Forklaring havde Bestjaalne, der dengang tjente som Røgtor hos Forpagteren paa Ledreborg, den anførte Dag ved Middagstid hængt Uhret fra sig paa et Søm i den paa en af Ledreborg Marker hestaaende Røgtorhytte, hvori han og en anden Røgtor, Hans Larsen, havde Natteleje, og havde han set Uhret Kl. 2 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen, idet han paa den Tid saa paa det, forinden han gav sig til at vande Koerne, der stod paa samme Mark; da Vandingen var tilendebragt og Bestjaalne tilligemed den fornævnte Røgtor Hans Larsen og Vandkudskøn Christen Christiansen vendte tilbage til Røgtorhytten mellem Kl. 5 og 6, vilde Bestjaalne atter se efter, hvad Klokken var, men fandt han da, at Uhret var borte, og da han i Mellemtiden omtrent Kl. 4 havde set Arrestanten ved Hytten bøgende sig med Overkroppen ind i denne paa en saadan Maade, at han vel kunde have naaet Uhret, fattede han Mistanke til, at han — der i nogen Tid havde været Røgtor paa Ledreborg, indtil han omtrent 3 Uger tidligere havde forladt sin Tjeneste, og derefter havde drevet omkring paa Egnen og tildels paa selve Ledreborg Gaard — havde taget Uhret, og da han erfarede, at Arrestanten paa den anførte Tid havde talt med Hans Larsen og Christen Christiansen og til disse sagt, at han vilde gaa til det saakaldte Mølle søhus, hvor en paa Ledreborg tjenende Forkarl boede, begav Bestjaalne sig sammesteds hen. Paa Vejen traf han den paa Ledreborg tjenende Forvalter Hansen, hvem han meddelte sit Tab og sin Mistanke til Arrestanten, og Forvalteren fulgte da med ham til det ovennævnte Hus, hvor de ogsaa traf Arrestanten, hvem Forvalteren strax foreholdt, at han var mistænkt for at have taget Uhret, hvad Arrestanten imidlertid benægtede. Men da Forvalteren var

gaet og Arrestanten og Bestjaalne alene fulgtes ad, tilstod han for sidstnævnte, at han havde taget Uhret, og lovede at ville give ham det igjen, naar han vilde følge med ham et Sted hen i Skoven, hvor han havde lagt det. Bestjaalne fulgte ogsaa med ham, og da de paa Vejen kom i Nærheden af Forvalteren, fortalte han denne, at Arrestanten nu havde tilstaaet Tyveriet og vilde vise ham, hvor Uhret var, og Forvalteren fulgte da med dem og hjalp at søge efter Uhret paa forskjellige Støder, som Arrestanten paaviste dem, men al Sagen var forgjæves, skjøndt der endnu kom 2 Karle fra Lødreborg til og hjalp dem, idet de alle paahørte, at Arrestanten tilstod at have taget Uhret og lagt det, indsvøbt i Papir og et Skræppeblad, i Skoven. Arrestanten blev derpaa efter Ordre fra Forpagteren paa Lødreborg bragt til Sognefogden i Leire, for hvilken Arrestanten ligeledes tilstod Tyveriet. Da Arrestanten endvidere meddelte Sognefogden, at han havde lagt Uhret under et Træ i Hellebæk Skovholm tæt ved Møllesøhuset, tog Sognefogden den næste Morgen, forinden han transporterede Arrestanten til Herredsfogden i Roeskilde, med Arrestanten ud til det paagjældende Sted og foretog i Eerøning med sin Karl og Forvalteren fra Lødreborg først her og tilsidst i Rojerup-Skoven, som Arrestanten derpaa angav som den rette Skov, en Eftersøgning af Uhret, men uden Resultat. Da Arrestanten derefter stillede sig for Forhør i Politiretten den 12 Juli, vedgik han ogsaa her, at han, som for Sognefogden forklaret, den foregaaende Dag om Eftermiddagen havde taget Uhret, som Bestjaalne havde hængt paa et Som i Røgterhuset, idet han tilføjede, at han ikke egentlig vidste, hvorfor han havde taget det. Hans Forklaring gik endvidere ud paa, at han havde lagt Uhret under et Træ ved Indgangen til Rojerup Skov og dækket det med et stort Skræppeblad for at ingen skulde tage det, medens han sannmosteds lagde sig til at sove, men at han, da han vægnede og gik derfra, havde glømt Uhret. Den 15 Juli blev Arrestanten af en Politibetjent ledsaget til det paagjældende Sted, hvor Uhret skulde være gjømt, og da der her hverken fandtes Uhr eller Papir eller Spor af noget Skræppeblad, angav Arrestanten for Betjenten en anden Skov som den, hvor Uhret skulde være, men ogsaa her var Eftersøgningen forgjæves. Arrestanten meddelte da Betjenten, at det var om Morgenen den 11 Juli, han havde taget Uhret, og at han gjentagne Gange i Dagens Løb havde drukket Brændevin og lagt sig til at sove, samt at han maaske i sin berusede Tilstand kunde være falden og have tabt Uhret. I det derefter den 19 Juli afholdte Forhør fragik Arrestanten sin tidligere afgivne Tilstaaelse om at have stjaalet Uhret, og sin Benægtelse i saa Henseende har han fastholdt under den følgende Del af Undersøgelsen, idet han har forklaret, at han den 11 Juli kun en Gang har været ved Røgterhytten, nemlig om Morgenen ganske tidlig Kl. 3—4, og

ikke senere, navnlig heller ikke paa den Tid, Uhret skal være bortstjaalet, hvorhos han har tilføjet, at, naar han tidligere havde tilstaaet sig skyldig i Tyveriet, var Grunden den, at Forvalteren paa Ledreborg havde drevet ham dertil ved at slaa ham, især i Hovedet, saa at han var bleven hel tosset og endnu da han første Gang var i Forhør, var forplumret i Hovedet. Ligesom imidlertid den fornævnte Røgter Hans Larsen og Vandkudsk Christen Christiansen edelig have forklaret, at de, da de den paagjældende Dag skulde til at vande Koerne, spurgte Bestjaalne, hvad Klokken var, og at han da svarede dem, at han nylig havde set paa sit Uhr, og at Klokken da var $2\frac{1}{2}$ eller $2\frac{3}{4}$, samt at Bestjaalne, da de efter Vandingen atter spurgte ham om Klokkeslettet, efter at have set efter i Røgterhytten, meddelte dem, at hans Uhr nu var borte, saaledes er det ved de nævnte Personers, saavel som Mejeribestyrer Jensens edelige Vidnesbyrd godtgjort, at Arrestanten omtrent Kl. 4 var ved Røgterhytten og paa Marken talte med dem alle undtagen Bestjaalne, hvorhos ingen af dem til den anførte Tid vil have set nogen anden Fremmed der paa Stedet eller i Nærheden end Arrestanten. Medens disse Forklaringer saaledes bestyrke Rigtigheden af Arrestantens først afgivne Tilstaaelse om at have taget Uhret om Eftermiddagen, og stride mod hans senere Forklaringer, saaledes har der intet kunnet oplyses til Stotte for disse og navnlig heller ikke for Arrestantens Anbringende om at være slaaet af Forvalteren, hvorimod det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Forvalteren ikke har ovet nogen Vold mod Arrestanten, hverken forinden denne tilstod sig skyldig i Tyveriet, eller senere. Der vil derfor i Henhold til D. L. 1. 15. 1 ikke kunne tages Hensyn til Arrestantens Tilbagekaldelse af den en Gang i Retten afgivne Tilstaaelse, men han maa anses tilstrækkelig overbevist om at have stjaalet det paagjældende Uhr, som han, der kjendte det, har erkjendt, havde den af Bestjaalne derpaa satte Værdi af 25 Kr. Arrestanten er derhos overbevist om at have betlet, idet han har tilstaaet, at han har søgt Hjælp hos Greven paa Ledreborg og af ham modtaget 2 Kr., samt ved Mejeribestyrer Jensens og den foran nævnte Vandkudsk beedigede Forklaringer er overbevist om at have betlet om Penge hos den Forstnævnte, da han som ovenfor omtalt, ved Røgterhytten talte med ham. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han — om hvis Tilregnelighed der vel under Sagen har været Spørgsmaal, men som efter de foreliggende Oplysninger og en af Distriktslægen i Roeskilde afgiven Erklæring ikke kan antages at have været i nogen Tilregnelighed udelukkende eller forringende Tilstand paa den paagjældende Tid — ved Underrettens den 27 Oktober d. A. afsagte Dom er anset efter Straffelovens § 232, 1 Led, for femte Gang begaaet Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Tugthusarbejde i 2

Aar findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om den Bestjaalne Soren Christian Lauritzen tillagte Erstatning og Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, billigtes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 10 Marts.

Nr. 87.

Advokat Halkier

contra

Margreth Thompson eller Thomsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 26 November 1884: Arrestantinden Margreth Thompson eller Thomsen bor hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar samt betale i Erstatning til John James Vallin Doll. 1,55. Saa udreder hun og samtlige de af Aktionen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vøstindiske Landsoverrets Dom af 16 December 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med at tilegne sig nogle smaa Skildpadder — hvis Antal og Værdi iøvrigt ikke er nøje oplyst — findes efter samtlige med Gjærningen forbundne Omstændigheder at kunne henføres under Forordningen af 11 April 1840 § 30; og endvidere bliver hendes Forhold med at forbruge de i Dommen nævnte 75 Cts. efter Omstændighederne at henføre under samme Forordnings § 50, medens der, som i Dommen antaget, ikke kan paalægges hende Ansvar for at have forbrugt de Elizabeth Fenner tilhørende 15 Cts. Straffen findes efter de

fornævnte Lovbestemmelser at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Margreth Thompson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange otte og fyrretyve Timer. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advokaterne Halkier og Nøllemand for Højesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Margreth Thompson eller Thomsen af St. Thomas er under nærværende, i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret pådomte Sag, tiltalt for Tyveri og Bedrageri. Arrestantindens Forklaring gaar ud paa, at hun, der er offentligt Fruentimmer, for nogen Tid siden havde tilstedet en Person ved Navn John James Vallin Samleje med sig for en Betaling af 25 Cts., og at han havde givet hende en mexikansk Daler, for at hun skulde bytte den og bringe ham de 75 Cts. tilbage; efterat have byttet Daleren og forbrugt de 25 Cts. til Drikkevarer, var hun imidlertid samme Dag bleven anholdt for Slagsmaal paa Gaden; og da hun havde udstaaet en hende derfor idømt Straf af 8 Dages Tvangsarbejde, forbrugte hun de 75 Cts., som det havde været hendes Agt at tilbagegive Vallin, til sine egne Fornødenheder. Hun saa ikke Vallin igjen før et Par Maaneder efter, da hun den 25 Oktober d. A. om Morgenen mellem Kl. 8 og 9 modte ham paa Gaden og efter hans Opfordring gik med ham til hans Hjem, hvor hun atter tilstedede ham Samleje med sig, uden at hun havde forlangt det, havde han lovet at give hende 75 Cts. i Betaling herfor, og gik ogsaa ud for, som han sagde, i dette Øjemed at bytte en Daler, men da hun havde ventet henimod et Kvarters Tid paa ham, uden at han kom tilbage, og Klokken imidlertid var bleven omtrent ti, tilegnede hun sig en Ballie med smaa Skildpadder, som stod i hans Værelse, og gik bort i den Hensigt at sælge Skildpadderne og saaledes skaffe sig den Betaling for Samlejet, som hun i sin Egenskab af offentligt Fruent-

timer ansaa sig borettiget til. Fem af Skildpadderne forærede
 huii bort, to solgte hun til Jomfru Bearn's for 5 Cts., to til et
 Fruentimmer Athenais Decastro for 5 Cts. og tre til Elizabeth
 Fenner for 10 Cts., idet hun til samtlige disse Personer foregav,
 at hun havde fanget dem; Ballion med Resten af Skildpadderne
 lod hun staa i en Gaard, idet det dog havde været hendes Hen-
 sigt senere at bringe den tilbage til Vallin, men da den et Par
 Dage efter blev funden, var den tom, og antager Arrestantinden,
 at Resten af Skildpadderne vare stjalne. Da Arrestantinden
 solgte de tre Skildpadder til Elizabeth Fenner, havde denne givet
 hende et 25-Centsstykke med Anmodning om at bytte det for
 hende og bringe hende 15 Cts. tilbage; hun besluttede imidlertid
 at beholde de 15 Cts., som hun derefter, trods gjentagne Ad-
 varsl'er af et andet Fruentimmer, forbrugte til Spise- og Drikke-
 varer. Vallin har vedholdende benægtet ved nogen af de nævnte
 to Lejligheder at have begjært eller erholdt Samleje med Arre-
 stantinden, og forklaret, at han den første Gang havde givet
 hende de 25 Cts., fordi hun, der er fra samme O som han,
 havde klaget til ham over, at hun led Nød; den 25 Oktober d. A.
 om Morgenen havde hun paa Gaden bedt ham om at give hende
 noget at spise, og havde han da opfordret eller opmuntret hende
 til at følge med ham hjem, idet han tog hende i Haanden og
 forte hende med sig. Uagtet hun lagde sig paa hans Seng og
 opfordrede ham til Utugt, vilde han dog, fordi han var noget
 beruset og derhos skulde ud paa Landet, ikke indlade sig derpaa,
 men han har dog indrommet, at det havde været hans Hensigt,
 naar han senere kom tilbage fra Landet, at have Samleje med
 hende. Han har paastaet, at Ballien havde indeholdt 23 Skild-
 padder, og da de 5 af disse, som Arrestantinden havde givet
 bort, ere tilbageleverede af Vodkommende, og Athenais Deca-
 stro ligeledes, uden at forlange Erstatning, har tilbagegivet de
 to, hun havde kjøbt, ere disse 7 Skildpadder tilligemed Ballien,
 der er vurderet til 7 Cts., udleverede til Vallin, der for de
 manglende 16 Skildpadder har paastaet sig tilkjendt 80 Cts. i
 Erstatning hos Arrestantinden, ligesom han ogsaa har paastaet
 sig det Beløb af 75 Cts., for hvilket hun havde besveget ham,
 erstattet, og har Arrestantinden, der ikke har villet vide, hvor-
 mange Skildpadder hun havde tilegnet sig, ingen Indsigelse gjort
 herimod. Om det nu end maa antages som sandsynligt, at
 Vallin den 25 Oktober d. A. har havt Samleje med Arrestant-
 inden, hvilket er bekræftet ved forskjellige under Sagen frem-
 komne Oplysninger, vil hun dog ikke kunne undgaa, at Til-
 egnelsen af Skildpadderne tilregnes hende som Tyveri, idet hendes
 Bevæggrund, selv at ville skaffe sig Betaling for Samlejet, ikke
 kan disculpere hende, hvorhos Forordelsen af de hende af Vallin
 anbetroede 75 Cts. vil være at tilregne hende som Bedrageri.
 Derimod skjønnes det ikke, at hun har paadraget sig Straf-

ansvar ved at forbruge de Elizabeth Fenner tilhørende 15 Cts., da denne, der har frafaldet Erstatningspaastand, efter det Oplyste ikke kan antages at have ønsket Arrestantinden straffet herfor. Arrestantinden, der er født paa St. Kitts, og skjønned at være 27 Aar gammel, har tidligere, foruden blandt Andet at være straffet ved St. Thomæ Politiret for Tyveri og Bedrageri med 180 Dages Tvangsarbejde, gjentagne Gange under Justitsaag været anset for Tyveri, og senest ved Højesteretsdom af 12 Marts 1883 domt som for 3dje Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshusarbejde, hvilken Straf dog ved kongelig Resolution blev formildet til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Som Følge deraf vil hun under nærværende Sag være at anse som for 4de Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordning af 11 April 1840 § 16, jfr. med §§ 44, 78 og 79, saunt Anordning 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, og findes Straffen at maatte fastsættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Da Underretsdommen, der har samme Straffebestemmelse, derhos rettelig har tilpligtet Arrestantinden at betale i Erstatning til John James Vallin Doll. 1,55 Cts. samt at udrede Aktionens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 95.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendal eller
Thorendahl (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thisted Kjøbetads Extrarets Dom af 22 September 1884: Tiltalte Niels Christian Frederik Vilhelm Thorendahl bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerene Lykke og Johnsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 December 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Bager Niels Christian Frederik Vilhelm Torendal eller Thorendahl for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der i Oktober Maaned f. A. havde nedsat sig som Bager i Thisted, men som, efter at der i Begyndelsen af Juni Maaned d. A., var bleven indledet en kriminel Undersøgelse imod ham, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, den 1 Juli næstefter var gaaet fallit — har under den i hans Konkursbo foretagne Registreringsforretning fortiet, at han i et Bageri i Præsto, som han havde lejet i April Maaned d. A., havde henstaaende 15 Kasser, der foruden forskellige Gjenstande, som ikke tilhørte ham selv, indeholdt Sukker, Chokolade, Kaffe, The, Konditorivarer, og en Symaskine m. v., tilsammen af Værdi ca. 350 Kr., uagtet han, der i Mai Maaned d. A., havde afsendt de ommeldte Kasser til Præsto, under Registreringsforretningen tænkte paa samme, og at han heller ikke senere har gjort Anmeldelse om at være i Besiddelse deraf, forinden han i et Forhør den 14 Juli var bleven gjort bekendt med, at Politimesteren fra Byfogden i Præsto havde modtaget Meddelelse desangaaende. Iovrigt har han til sin Undskyldning anbragt, at han under Registreringsforretningen var syg, ligesom hans Hustrus Barsel var umiddelbart forestaaende, og at han senere havde tænkt paa at gjøre Anmeldelse om Varerne, men at han da, som han har udtrykt sig, ikke turde gjøre det. De ommeldte Varer ere senere inddragne under hans Konkursbo, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Ligeledes er det oplyst, at Tiltalte under Registreringsforretningen i sit Konkursbo, har undladt at opgive, at han ejede et Chatol, som han i sidste Fornær havde tilbyttet sig af en Detaillist i Thisted for 50 Pd. Chokolade, og som Detaillisten

efter hans Anmodning havde ladet henbringe til et Værtshus ved Thisted Havn, hvor det endnu beroede ved Registreringsforretningens Afholdelse, men da han selv i et Forhør den 16 Juli har gjort Anmeldelse om Chatollet, findes hans Anbringende om, at han havde glemt det under Registreringsforretningen, og først senere kom i Tanker derom, efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Ejheller findes der tilstrækkelig Føje til at antage, at han paa ulovlig Maade har unddraget sit Konkursbop et Beløb af 30 Kr., der ved en hos ham den 15 Juli af Politiet foretagen Husundersøgelse fandtes skjult i Foret i hans Hgt., i hvilken Henseende bemærkes, at det er oplyst, at han efter sin Fallit har dels til Underholdning for sig og sin Familie, dels til Hjælp til Rejsudgifter, for at han kunde overtage en Plads, som han foregav at have faaet i Kjøbenhavn, af Skifteretten faaet udbetalt 60 Kr., hvoraf en Del kunde antages endnu den 15 Juli at være i Behold, og at han efter Registreringen i sit Bo har fra Skive modtaget et Rentebeløb af 7 Kr. 84 Ore, medens det ikke er naantageligt, at en Del af de hos ham forefundne Penge, som af ham paastaet, kunde tilhøre hans Børn. Forsaavidt Tiltalte endelig sigtes for i forrige Foraar at have i bedragerisk Hensigt forskaffet sig større Varepartier paa Kredit, da han vel vedgaaet, at han i Mai Maaned har fra en Grosserer i Kjøbenhavn forskrevet 100 Tdr. Rug, hvoraf han dog kun har modtaget 60 Tdr., og fra et andet Handelshus i Kjøbenhavn, som det maa antages, ligeledes i Mai Maaned 100 Pd. Chokolade, samt at han strax efter Modtagelsen af disse Varer, der vare solgte ham paa 3 Maaneders Kredit, har solgt dem mod kontant Betaling, Rugen til samme Pris, som han havde kjøbt den, og Chokoladen endog mod 10 pCt. Rabat for kontant Betaling, idet han, hvis Kreditorer efter hans Forklaring paa engang vare begyndte at trænge ind paa ham, tildels anvendte de indvundne Penge saavel som om ham tilfalden Arv til Dækning af ældre Gjæld; og vel uaa det efter Sagens Oplysninger antages, at han dengang var insolvent, men da det dog ikke er aldeles uantageligt, at han, som han har paastaet, kan have tænkt sig, at han til Forfuldstid vilde kunne betale Kjøbsummiene for de ommeldte Varer ved Hjælp af Varer, som han vilde forskrive fra andre Handelshuse, og paa denne Maade holde sin Forretning i Gang indtil Sommeren, da han haabede at faa saa god Fortjeneste, at han kunde arbejde sig ud af sin Gjæld, kan det ikke imod hans Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort at han, da han kjøbte titnævnte Varer, har havt til Hensigt at unddrage sig fra at betale samme, eller at han overhovedet ved sine fornævnte Transaktioner, har gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Derimod vil han, der er født i Aaret 1852, og som flere Gange tidligere har været straffet, bl. A. ifølge Højesteretsdom af 9 April

1880 for bedrageligt Forhold, efter Straffelovens §§ 260 og 261 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorefter han ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 13 April 1882, er for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelse imod Politibetjente i Funktion, for utørligt Forhold samt for Overtrædelse af Aarhus Kjøbstads Politivedtægt anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, § 101, § 176, jfr. § 174, samt § 185 og efter Lov af Februar 1871 § 6 sammenholdt med den ovennævnte Politivedtægts § 4, med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, for under Registreringsforretningen i hans Konkursko at have lagt Dolgsmaal paa sine ovennævnte, dengang i Præsto beroende Ejendele, være at anses efter Straffelovens § 260 med en Straf, som efter Sagens Oplysninger findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 11 Marts.

Nr. 80.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peter Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for svigagtigt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 261, 262 og 263, jfr. Konkurslovens § 148.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Juni 1884: Tiltalte, Kjøbmand Niels Peter Andersen af Nakskov, bør hensættes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder og udrede samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Fasting og Zwick, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1884: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Kaas, betaler Tiltalte, forhenværende Kjøbmand Niels Peder Andersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretsagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, aktioneres Tiltalte forhenværende Kjøbmand Niels Peter Andersen, som er født den 7 Juni 1840 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for svigagtigt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 261, 262 og 263 cfr. Konkurslovens § 148, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge Tiltaltes af det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaelse i det væsentlige følgende. Efterat Tiltalte i Foraaret 1875 havde overtaget en ældre Kjøbmandsforretning i Nakskov, har han drevet denne Forretning, indtil han sidst i Mai f. A. opgav sit Bo til Konkursbehandling, med en betydelig Underbalance saaledes, at der til de uprivilegerede Fordringer ca. 77,000 Kr. neppe kunde ventes mere end 16 pCt.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 April 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykrs Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 3.

Onsdagen den 11 Marts.

Nr. 80.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peter Andersen (Def. Asmussen).

Ifølge Indberetning fra Kurator og Kreditorudvalget i Boet, som har foranlediget nærværende Sag, maa Aarsagerne til dette ugunstige Resultat nærmest søges i, at Tiltalte i sin Tid paa-begyndte sin Forretning uden nogen Driftskapital, og saaledes har arbejdet med fremmede dyre Penge samt uheldige Kornspekulationer, men der har ikke kunnet tilvejebringes nogen bestemt Oplysning i saa Henseende paa Grund af den Mangel paa Orden, der efter Bogføringen har hersket i Tiltaltes Forretning. Det er saaledes oplyst, at han fra Mai 1881 og indtil Fallitens Indtrædelse ikke har opsummeret Indtægts- eller Udgiftssiden i sin Kassebog og undladt at indføre Summer, som han har laant af Forskjellige, og store Udgifter, f. Ex. Lønnings- og Husholdningsudgifter, saa at der ved en for Tiden efter 1 Januar 1883 foretagen Opsummering manglede ca. 6000 Kr., hvorom Tiltalte ikke kunde give nogen bestemt Forklaring. Ligeledes har det vist sig, at større Beløb, som ere anførte i Kassebogen, ikke ere opførte paa de vedkommende Konti i Hovedbogen og omvendt. Som Grund til disse Uordener har Tiltalte anført, at han i de sidste Aar maatte laane forskjellige Summer, som han ikke vilde føre i sine Bøger for at hans Medhjælpere ej skulde se dem, og at han undlod at opsummere Kassebogen, for at det ikke skulde ses, hvor slet hans Status var. Tiltalte har endvidere i en iøvrigt ikke autoriseret Hovedbog ført forskjellige Konti, men kun til visse Tider og derefter ophørt hermed. Han har heller ikke ført nogen Statusbog eller foretaget nogen Statusopgjørelse i Hovedbogen, men paastaar

dog, at han 4 à 5 Gange har opgjort sin Status, uden imidlertid at opbevare disse Opgjørelser, og at Status sidste Gang udviste en Underbalance af 25 à 30,000 Kr. Umiddelbart før Konkursen bortlejede Tiltalte sin Forretning, og da han ved denne Lejlighed kom i Besiddelse af et Pengebeløb, som han fik betalt i Leje og for Varer, har han anvendt en Del af disse Penge til at betale enkelte af sine Kreditorer, skjøndt han var sig bevidst, at han var aldeles insolvent; men han paastaar, at han dengang endnu havde Haabet om at opnaa en Akkord med sine Kreditorer uden Skifterettens Mellemkomst. Tiltalte har saaledes den 23 Mai f. A. indfriet en først den 15 Juni næstefter forfalden Vexel stor 2000 Kr., som af ham var trukken paa og akcepteret af Gaardejer Hans Porse og som Tiltalte havde faaet diskonteret i Lollands Spare- og Laanebank. Bemeldte Gaardejer skyldte nemlig Tiltalte 2000 Kr., for hvilke Gaardejeren havde givet ham en Vexel, der var bleven diskonteret i Maribo Bank. I April f. A., nægtede imidlertid Banken Tiltalte at forny en anden Vexel for ham, og da han frygtede for, at Banken ved Forfaldstid skulde fordre Vexlen betalt, hvortil baade Tiltalte og Porse manglede Penge, opfordrede Tiltalte denne til at give sig en ny Vexel, som eventuelt kunde diskonteres andetsteds, saafremt Maribo Bank skulde vægre sig ved at forny Vexlen. Efterat Porse i Henhold hertil havde underskrevet en ny Vexel paa 2000 Kr. og Tiltalte havde faaet nogle Endosseenter paa den, diskonterede Tiltalte den strax i Lollands Spare- og Laanekasse, medens den gamle Vexel vedblev at løbe i Maribo Bank og uagtet dette stred mod den trufne Aftale med Porse. Af Hensyn til denne, der saaledes kom til at hæfte for 4000 Kr. og var uvidende om den foretagne Transaktion, indfrie Tiltalte den ikke forfaldne, i Lollands Spare- og Laanekasse diskonterede Vexel med 2000 Kr. Tiltalte har endvidere betalt til Direktor Knuppert 1000 Kr. Efter Tiltaltes Forklaring havde han af denne i Aaret 1879 laant 3000 Kr. mod Vexler, som stedse bleve fornyede; men da Knuppert i de senere Aar gjorde Vanskeligheder med at forny Vexlerne for hele Beløbet, betalte Tiltalte et Aarstid for Falliten et Afdrag paa 1500 Kr., og i en af de første Maaneder af forrige Aar 500 Kr., saa at der kun resterende 1000 Kr. Disse betalte han til Knuppert i de sidste Dage for Falliten, idet han troede, at de vare forfaldne den 8 Mai f. A. Da Direktor Knuppert er afgaaet ved Døden, forinden han i Overensstemmelse med en af Overretten afsagt Kjendelse har kunnet afhøres om dette Pengemellemværende med Tiltalte, har yderligere Oplysning derover ikke været at tilvejebringe. For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 261, 262, 2det Membrum cfr. Konkurslovens § 148 samt Straffelovens § 257, medens han ikke findes overbevist om noget Forhold, som falder ind under

sammes § 263, med en Straf, der findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Da Underrettsdommen har fastsat Straffen efter de samme Lovbestemmelser til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, vil den forsaavidt være at forandre, men iøvrigt vil den, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger bifaldes, i det Hele kunne stadfæstes. . . . Hvad Sagens Behandling ved Underretten angaar, maa det misbilliges, at Undersøgelsen mod Tiltalte har henstaaet fra den 18 August f. A. til den 7 December s. A., uden at der er foretaget noget i samme og uden at det herfor af Underrettsdommeren er anført nogen antagelig Grund, ligesom Sagen ogsaa efter den Tid er fremmet med utilbørlig Langsomhed fra Underrettsdommerens Side.

Mandagen den 16 Marts.

Nr. 25. Etatsraad **Anker Heegaard** (Asmussen)

contra

Grosserer **H. A. Jensen** (Bagger),

betr. et Lejemaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1884: Den ovennævnte Citanten, Grosserer H. A. Jensen, af Indstævnte, Etatsraad Anker Heegaard, forkyndte Opsigelse af 25 Januar d. A. af den af Citanten beboede Lejlighed i Ejendommen Nr. 16 i Ahlefeldtsgade heri Staden bør være ugyldig og bør Indstævnte under en Mulkt af 10 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udfærdige Citanten en ny Lejekontrakt med Hensyn til den omhandlede Lejlighed, alt paa de Betingelser, som vare Citanten tilsagte af den forrige Ejer af nævnte Ejendom. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 150 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovenomhandlede under Sagen i 2 Exemplarer fremlagte Tilsagn til Citanten om det nævnte Lejemaals Fornyelse findes skrevet paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke an-

tages, at Fabrikant Sørensen under Forhandlingerne om den i Dommen nævnte Ejendoms Salg har underrettet Citanten om, at der var sluttet en endelig Overenskomst mellem ham og Indstævnte om Forlængelse af dennes Lejemaal paa 5 Aar, og saadant fremgik heller ikke med Sikkerhed af den Lejekontrakten vedlagte, i Dommen ommeldte Seddel af 8 Marts 1883, der ikke fremtraadte som Duplikat eller Gjenpart af en Indstævnte tilstillet Erklæring, ikke var forsynet med nogen Tilrædelsespaategning af Indstævnte, skjøndt Forlængelsen var betinget af en Forhøjelse af Lejesummen, og hvis Indhold heller ikke, saaledes som i Sedlen forudsat, var paaført Lejekontrakten, uagtet der var hengaaet flere Maaneder efter dens Udfærdigelse. Da nu Citanten, efter at være bleven opmærksom paa Sedlens Indhold, søgte Oplysning om Sammenhængen hos den Sagfører, der paa Sørensens Vegne havde tilbudt ham Ejendommen tilkjøbs og i den Anledning overleveret ham de den vedrørende Lejekontrakter til Eftersyn, og denne Sagfører efter den af ham afgivne Vidneforklaring, der bestyrkes ved en anden Sagførers Vidnesbyrd, svarede, at Sørensen havde sagt ham, at der havde været Forhandlinger om et Lejemaal som det i Sedlen omhandlede, men at Vidnet havde tilraadet Sørensen ikke at binde sig for Tiden, kunde der ikke være nogen Forpligtelse for Citanten til at søge yderligere Underretning. Som Folge heraf. samt naar henses til, at Indstævnte har undladt at sørge for, at Overenskomsten om Lejemalets Forlængelse blev thinglæst i Overensstemmelse med Forordning af 4 December 1795, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lejekontrakt af 26 April 1879, thinglæst den 5 Mai s. A., lejede Citanten, Grosserer H. A. Jensen af den daværende Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 199 i Norrevold Kvarter, Ahlefeldtsgade Nr. 16, Snedkermester H. Hansen, den af Citanten endnu be-

boede Lejlighed paa 2den Sal i bemeldte Ejendom uopsigelig fra Ejerens Side indtil Oktober Flyttedag 1884 for en aarlig Leje af 1800 Kr. Da Ejendommen senere var bleven solgt til Fabrikant A. Sorensen, og Citanten ønskede sit Lejemaal fornyet for 5 Aar, erhvervede han fra bemeldte Sorensen en den 8 Marts f. A. dateret Erklæring, hvori denne erkjender at have fornyet Citantens Lejemaal om den omhandlede Lejlighed for 5 Aar, at regne fra Oktober Flyttedag 1884, mod en aarlig Leje af 2000 Kr., som vilde blive at anfore paa Lejekontrakten. I Sommeren f. A. solgte derefter bemeldte Sorensen den omhandlede Ejendom til Indstævnte her under Sagen, Etatsraad Anker-Heegaard. Uagtet denne nu efter Citantens Anbringende forinden Kjøbet har været vidende om, at Citantens Lejemaal var blevet fornyet paa den anførte Maade, hvad der fremgaar af, at den Citantens Lejlighed vedkommende Lejekontrakt. bilagt med en Gjenpart af den ommeldte Erklæring af 8 Marts f. A., havde, som af Indstævnte erkjendt, forinden Handelens Afslutning været forelagt denne til Gjennemsyn. og at Sælgeren — saaledes som af denne, overensstemmende med en af ham Citanten meddelt Erklæring af 3 Oktober f. A., som Vidne forklaret — i Overværelse af den Sagfører, der ordnede Ejendomshandelen, forinden Salgets Fuldbyrkelse har gjort Indstævnte bekendt med den ommeldte Forlængelse af Citantens Lejemaal, har Indstævnte dog under 25 Januar d. A. opsagt Citanten hans Lejlighed til Fraslyttelse Oktober Flyttedag d. A., og Citanten har derfor under nærværende Sag paastaaet den skete Opsigelse som uberegtiget kjendt ugyldig og Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at udfærdige Citanten en ny Lejekontrakt med Hensyn til den ommeldte Lejlighed, alt paa de Betingelser, som vare Citanten tilsagte af den forrige Ejer af Ejendommen, samt endelig Indstævnte idømt Sagens Omkostninger med et klækkeligt Beløb. Indstævnte, der procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale og denne paalagt Sagens Omkostninger skadesløst, har i saa Henseende anført, at han vel under de Kjøbet af den nævnte Ejendom forudgaaende Forhandlinger har erfaret, at der førtes Underhandlinger om en Fornyelse af Citantens Lejemaal, men at han ikke, da Salget fuldbyrdedes, var vidende om, at Lejemaalet var blevet fornyet, hvad heller ikke den ovennævnte Sagfører, der under Sagen er ført som Vidne, tydeligt vil have kunnet erindre af Sælgeren skulde være bleven meddelt Indstævnte, og at Indstævnte, specielt, hvad angaar den af Sælgeren underskrevne Seddel af 8 Marts f. A., der fandtes vedlagt den Citantens Lejlighed vedrørende Lejekontrakt, hvilken Seddel ikke angav sig som nogen Kopi af et andet Dokument, var uvidende om, at Sælgeren, ved at gjøre Citanten en Meddelelse, som den i Sedlen indeholdte, allerede havde fornyet hans Lejemaal, samt at Sælgerens Op-

træden under Forhandlingerne kun har kunnet bestyrke Indstævnte i den Opfattelse, at Underhandlingerne om Lejemalet endnu vare svævende. Næst at protestere mod Rigtigheden og Troværdigheden af den af Sælgeren afgivne Vidneforklaring, har Indstævnte til Støtte for sit Fremførte bevist til, at den oftnævnte Sagfører, der bistod Parterne ved Handelens Afslutning, edelig har forklaret, at han kun havde opfattet den ommeldte Seddel som Indledning til et Lejemaal, men ikke som Bevis paa, at et saadant allerede var indgaaet, og at han, da han vidste, at Indstævnte nodig vilde indgaa paa Handelen, naar der blev afsluttet et Lejemaal med det i Sedlen angivne Indhold, opfordrede Sælgeren forinden Handelens Afslutning til at standse Afslutningen af det i Sedlen omtalte Lejemaal, samt at han forskjellige Gange forinden Handelens Afslutning har gjort Sælgeren opmærksom paa, at den omhandlede Seddel kun kunde betragtes som Indledning til en Lejekontrakt, hvortil Sælgeren imidlertid svarede, at han maatte overlade det til Vidnet og en anden Jurist at afgjøre Betydningen af den omhandlede Seddel, samt at Grunden til, at det ommeldte Lejemaal ikke blev omtalt i Skjødet, var den, at den oftnævnte Seddel ikke af Vidnet og bemeldte anden Jurist blev anset som et Bevis for et saadant Lejemaals Afslutning. Da imidlertid, selv om det ikke mod Indstævntes Bemægtelse kun anses fuldt bevist ved de afgivne Vidneforklaringer, at Sælgeren under Forhandlingerne bestemt har gjort Indstævnte opmærksom paa, at Lejligheden paany var bortlejet til Citanten, dog af Indstævnte er indrommet, ligesom det ogsaa paa anden Maade er oplyst, at det var ham bekjendt, at der fandt Forhandling Sted med Citanten angaaende Fornyelse af hans Lejemaal paa de i Sedlen anførte Vilkaar, og da dette i Forbindelse med Indholdet af og Formene for den Citantens Lejekontrakt som Bilag vedlagte Erklæring maatte give Indstævnte tilstrækkelig Opfordring til, i fornødent Fald ved Henvendelse til Citanten, at faa bragt paa det rene, om denne fra Sælgeren havde modtaget noget Tilsagn om Lejemalets Fortsættelse, saaledes som i den oftmeldte Seddel angivet, samt da det endelig heller ikke har kunnet fritage Indstævnte for at anstille en saadan Undersøgelse, hverken hvad der foreligger om Sælgerens Optræden eller at det ommeldte Vidne og en anden Jurist, uden at søge Sagen nøjere oplyst, i Anledning af Sælgerens tidligere nævnte Udtalelse skulde have vedkjendt sig den juridiske Opfattelse, at den ommeldte Seddel ikke kunde anses som et Bevis for Lejemalet, maa Indstævnte tilskrive sig selv, at han har afsluttet Handelen uden iforvejen at forskaaffe sig paalidelig Oplysning i den omspurgte Henseende, og han vil som Følge heraf ikke kunne fritages for at respektere den af Sælgeren skete Fornyelse af Citantens Lejemaal. Som Følge heraf vil Citantens Paastand, mod hvilken Indstævnte ikke iøv-

rigt har gjort nogen Indsigelse, være at tage til Følge saaledes, at den Citanten af Indstævnte under 25 Januar d. A. forkyndte Opsigelse af Citantens Lejlighed i Indstævntes ommeldte Ejendom kjendes ugyldig og at Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt, der findes at kunne bestemmes til 10 Kr. og som tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, at udfærdige Citanten en ny Lejekontrakt med Hensyn til samme Lejlighed, alt paa de Betingelser, som vare tilsagte Citanten af den forrige Ejer af den paagjældende Ejendom. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 150 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovenomhandlede, under Sagen i 2 Exemplarer fremlagte Tilsagn til Citanten om det nævnte Lejemaalets Fornyelse findes skrevet paa ustempet Papir. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Tirsdagen den 17 Marts.

Nr. 105.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Andreas Nielsen Asp (Def Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 eller Forsøg derpaa.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 29 December 1884: Tiltalte, Bager i Holstebro, Jens Andreas Nielsen Asp, hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udreder Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stånde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nockelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold tildels maa henføres under

Straffelovens § 261, jfr. § 46, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bager Jens Andreas Nielsen Asp for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 261 eller Forsøg derpaa. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger mau det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, hvis Bo den 25 Oktober f. A. efter Begjæring af en Fordringshaver blev tagen under Konkursbehandling, har under den af Skifteretten den 4 November næstefter i Boet foretagne Registrering, skjøndt alvorlig advaret om at følge Sundheden, med Betydning, at han ellers vilde udsætte sig for Straf, paa Tilspørgsel, om han ejede Svin eller Grise, nægtet dette, uagtet han dengang ejede en So til en Værdi af ca. 40 Kr. og 2 Grise. tilsammen til Værdi af ca. 10 Kr., idet han navnlig derved tilsigtede at unddrage Boet disse Gjenstande. Tiltalte — som iøvrigt selv den følgende Dags Aften anmeldte for en Politibetjent, der dog allerede forinden havde begyndt at anstille Forhoring i Nabolaget i Anledning af Tiltaltes ovenanførte Benægtelse, at denne var urigtig — har nærmere forklaret, at det havde kostet ham en haard Kamp med sig selv at fremkomme med den ommeldte Usandhed under Registreringsforretningen, men at han gjorde dette, fordi han syntes, det var en Skam, at den Mand, der i Fornaret s. A. havde solgt ham Soen paa Kredit og hvem han endnu skyldte ca. 20 Kr. for samme, skulde miste Penge ved ham, samt at det havde været hans Tanke maaske at slagte den ene af Grisene ved Juletid til sit eget Forbrug, og iøvrigt at benytte de Penge, han, efterat Soen var betalt, maatte faa tilovers paa denne og Grisene, til dermed at dække et Laan paa 20 Kr., som en anden Mand af Venskab havde ydet ham og som Tiltalte derfor efter sin Forklaring ansaa det for en Skam for sig ikke at skaffe ham fuld Fyldestgjørelse for, hvorfor han ogsaa havde undladt at opføre denne Gjældspost paa den Forteg-

nelse over Boets Aktiva og Passiva, som han havde indgivet til Skifteretten, hvorhos han havde anmodet den ommeldte Kreditor om ikke at anmelde sin Fordring i Boet. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 92. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Eduard Alfred Reincke (Def. Hansen),

der tiltales for Helligbrøde og for ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Borglum Herreds Politirets Dom af 20 November 1884: Tiltalte Detaillist Eduard Alfred Reincke bør til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 50 Kr. Saa bør han og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt og vil hans Beholdning af Brændevin være at konfiskere til Fordel for den nævnte Kasse, hvorhos han vil have at udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Januar 1885: Tiltalte, Detaillist Eduard Alfred Reincke, bør til Amtets Fattigkasse bøde 80 Kroner samt have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt og endvidere til Jurisdiktionens Politikasse bøde 4 Kroner. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 10 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Helligbrøde, vil Sagen være at afvise, da den ham herfor idømte Straf er under summa appellabilis for Højesteret og Sagen ikke kan anses indanket hertil paa det Offentliges Vegne.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt Sigtelsen for Helligbrøde angaar, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detaillist Eduard Alfred Reincke for Helligbrøde og for ulovlig Brændevinsudskjænkning. Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Brændevinsudskjænkning har Tiltalte, der har Bopæl i Poulstrup og har Næringsbevis som Detaillist med Ret til Brændevinshandel, vel benægtet at have solgt Brændevin til Fortæring paa Stedet, men lige-om han har vedgaaet, at han, der saa godt som altid, naar Folk kjøbe Varer hos ham, trakterer dem med en Snaps Brændevin eller flere, jevnlig, naar Folk kom ind i hans Butik og forlangte for 5 a 10 Ore Sukker eller Rosiner eller endog ganske i Almindelighed for 10 Ore uden at angive, hvad de ønskede, har leveret dem paa Slump et Par Stykker Sukker eller 10—12 Rosiner og derhos „trakteret“ dem med Brændevin, saaledes have ogsaa flere Vidner, mod hvis Forklaring Tiltalte ikke har havt noget at erindre, udsagt, at de, der vidste, at Tiltalte trakterede med Brændevin, selv om man kun kjøbte for en Ubetydelighed, ofte ere gnaede ind til Tiltalte og have kjøbt Sukker for 5 eller 10 O, blot for at faa en eller flere Snaps, idet de saa i Reglen fortærede Sukkeret til Brændevinen, hvorhos 2 Vidner have forklaret, at ved en enkelt Lejlighed har Kjøberen blot forlangt for 10 Ore og peget hen paa en i Butiken staaende Flaske, som Tiltalte benyttede ved Udskjænkningen. Det er endvidere særlig oplyst, at Værdien af det Sukker eller de Rosiner, som Tiltalte saaledes har leveret de Paagjældende i Forbindelse med Brændevin, har været ubetydeligt i Forhold til Brændevinens Værdi, og Tiltaltes ommeldte Forhold — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være udøvet i betydeligt Omfang — maa derfor betragtes som ulovlig Brændevinsudskjænkning. Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Helligbrøde, maa det ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han under-

tiden har holdt sin Butik aaben og handlet om Søndagen fra Kl. 9 til 4. Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1841 og som tidligere ved Overrettens Dom af 23 Januar 1871 har for ulovlig Brændevinshandel været anset efter Lov 29 December 1857 § 77 med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 25 Rbdlr. og dernæst ifølge Forlig af 7 November 1876 har for ulovlig Brændevinsudskjænkning erlagt en Bøde af 30 Kr. med den Vedtagelse, at Afgjørelsen i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning, som om der var afsagt Dom i Sagen, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse dels efter Lov 29 December 1857 §§ 77 og 78 cfr. § 82 for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning eller som for tredje Gang begaaet ulovlig Brændevinssalg med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 80 Kr., hvorhos han vil være at domme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, dels efter Lov 7 April 1876 § 10 cfr. § 2 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, hvis Storrelse vil kunne bestemmes til 4 Kroner.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 93.

Advokat Halkier

contra

Martinus Hansen (Def. Leviassen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Januar 1885: Tiltalte Bagersvend Martinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerraad Sagfører Esmann, 12 Kr. og til Defensor, Overretsagfører Hoegh Guldberg 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Februar 1885: Tiltalte Martinus Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer,

samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Løvinsen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bagersvend Martinus Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 181. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han der i længere Tid til forskellige Tider havde haft legemlig Omgang med en sextenaarig Pige, har først i Novbr. Maaned paany ved 2 forskellige Lejligheder plejet legemlig Omgang med hende, naftet han dengang vidste, at han var behæftet med venerisk Smitte, hvilket han iøvrigt maa antages at have antydnet for Pigen, i al Fald forend han sidste Gang havde Samleje med hende. Den ommeldte Pige blev den 7 Novbr. efter Politiets Foranstaltning indlagt paa Sygehuset og befandtes da ved Lægeundersøgelsen at lide af en fuldt udviklet neppe ganske frisk venerisk Sygdom; men efter Oplysningerne i Sagen kan det ikke anses godtgjort, at det er Tiltalte, der har paaført hende denne Sygdom. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 181 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Nr 83.

Advokat Halkier

contra

Marius Andreas Peter Jørgensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 20 September 1884: De Tiltalte, Slagtersvend Marius Andreas Peter Jørgensen og Blikkenslager Peter Jensen, bør hensættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og den Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage; saa bør og Tiltalte Jørgensen udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og deriblandt i Salærer 12 Kr. til Aktor, Prokurator Terndrup, og 10 Kr. til Defensor, Overretssagfører Dændler, dog saaledes, at Tiltalte Jensen in solidum med den Medtiltalte udreder $\frac{1}{3}$ af de ommeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 November 1884: Den af Tiltalte Peter Jensen under nærværende Sag forskyldte Straf bortfalder. I Henseende til den Tiltalte Marius Andreas Peter Jørgensen idømte Straf samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der foruden de i den indankede Dom nævnte, Marius Andreas Peter Jørgensen tidligere idømte Straffe endvidere under 21 Februar 1876 er idømt ham en Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Betleri, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for den nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anke er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagtersvend Marius Andreas Peter Jørgensen for Tyveri og Blikkenslager Peter Jensen for Forsøg paa Meddelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods. Ved Tiltalte Jørgensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Marts Maaned d. A., da han var inde hos Glarmester Frederik Knudsen i Odder, har medens denne var gaet ud af sit Værksted for at hente noget Brændevin til Tiltalte, tilegnet sig en Knudsen tilhørende, paa Værkstedsbordet liggende lille gammel, men dog brugbar, Jernhaandskruestik, hvilken han, da han ikke selv havde Brug for den, den 11 April næstefter medtog paa et Besøg, han i Forening med en Blikkenslagersvend aflagde i Mulling hos Tiltalte Jensen, idet han tænkte sig Muligheden af hos denne at faa Skruestikken ombyttet med en Kasserolle, for hvilken han, der boede hos sin Moder, havde Brug Skruestikken er vurderet til 1 Kr. 50 Ore og tilbagegivet Knudsen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For det af Tiltalte Jørgensen efter det Ovenanførte forøvede Tyveri er han, der er født i Aaret 1853 og som foruden under sin Militærtjeneste at have været straffet arbitrært for en Disciplinærforsøelse, tidligere har været straffet med en Bøde for fredsforstyrrende Forhold og i 1880 med 42 Dages Tvangsarbejde for Løsgænger og Betleri, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ligesom han rettelig er tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger. Hvad derimod angaar Tiltalte Jensen vil den af ham forskyldte Straf kunne bortfalde, efter Omstændighederne dog saaledes, at han deltager i Udredelsen af Aktionens Omkostninger efter det ved Underrettsdommen bestemte Forhold. Med denne Forandring for Tiltalte Jønsens Vedkommende vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 104.

Etatsraad Buntzen

c o n t r a

Marie Kirstine Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Februar 1885: Arrestantinden Marie Kirstine Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overauditor, Prokurator Wolff og Prokurator Lehmann med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Dom af 22 December 1875 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Kirstine Hansen, der er født den 20 Oktober 1853 og senest anset ved Rettens Dom af 29 August 1882 efter Straffelovens § 230, 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse overbevist at have i Lobet af sidstafvigte December Maaned begaaet 4 Tyverier, hvorved hun frastjal Marskandiser Lars Peter Willumsen et Uhr, en Guldfigerring og et Cigarrør i Etui, tilsammen af Værdi 35 Kr., Grosserer P. C. Nielsen nogle Stykker Toj af Værdi ialt 39 Kr. og Manufakturhandler Peter Jacob Jensen et Stykke Toj af Værdi 10 Kr. Samtlige stjaalne Gjenstande beroede paa Steder, hvortil Adgangen var uhindret. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 24 Marts.

Nr. 101.

Advokat Klubien

contra

Jacob Pedersen eller **Petersen**, ogsaa kaldet **Torped**
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Februar 1885: Arrestanten Jacob Pedersen, ogsaa kaldet Petersen og Torped og Arrestantinden Bodil Poulsen, Larsens Enke, bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 4 Aar og Arrestantinden med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salar til Aktor og Defensor Prokuratorerne Nyegaard og Mundt 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{1}{2}$ udredes af Arrestantinden. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jacob Pedersens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 April 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trieste Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 4.

Tirsdagen den 24 Marts 1885.

Nr. 101.

Advokat Klubien

contra

Jacob Pedersen eller Petersen, ogsaa kaldet Torped. (Def.
Hansen).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jacob Pedersen, ogsaa kaldet Petersen og Torped for Tyveri og Arrestantinden Bodil Poulsen. Larsens Enke for Hæleri. Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han, medens Typograf Carl Holm den 1 November f. A. opholdt sig i hans Logis, hvor de drak noget Brændevin, har frastjaalet denne, der var bleven stærkt beruset, en Halvhundrede-kroneseddel. Arrestanten har nu ogsaa under Sagen tilstaaet, at han ved den ommeldte Lejlighed, efter at have set, at Holm var i Besiddelse af en saadan Pengeseddel, og derpaa bemærket, at denne, Holm uafvidende, var falden paa Gulvet, har, medens Holm var i Stuen, hemmelig taget Sedlen op af Gulvet og til-egnet sig den. Vel har Arrestanten senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse og nægtet at have begaaet det ham paasigtede Tyveri, men til denne Fragaelse findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, eftersom Tilstaaelsens Rigtighed er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, og bemeldte Tilstaaelse vil derfor være at lægge til Grund ved Sagens Afgjørelse. Arrestantinden er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i Hæleri, idet hun efter den nævnte Dag af Arrestanten at være gjort bekendt med, at han havde begaaet det ommeldte Tyveri, har i den paafølgende Tid af ham, med hvem hun samlevede, modtaget og til Bestridelse af deres Husholdningsudgifter anvendt ialt ca. 10 Kroner, uagtet hun indsa, at

disse Penge hidrorte fra Tyveriet. — Arrestanten er født den 10 November 1833 og anset blandt Andet ifølge Rettens Dom af 5 Juni 1858 efter Fdg. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 28 Juni 1859 efter Fdg. 11 April 1840 § 14 cfr. § 12 1 Mb., § 13 og § 58 samt efter Fdg. 21 August 1829 § 2 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, ifølge Kjobenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 Oktbr. 1863 i Medfør af Fdg. 11 April 1840 § 15, sammenholdt med §§ 78 og 79 samt Lov af 30 November 1857 med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og senest ifølge nærværende Rets Dom af 12 Marts 1878 efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar — — — — . Som Følge af det Anførte ville de være at anse: Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar — — — — .

Nr. 4. Underrettsprokurator Hans Cornelius Ritzau som Værge for Marie Louise Sibertsen (Buntzen efter Ordre)

contra

Skomagermester Mathias Christian Soldath m. Fl. (Ingen),

betr. Spørgsmaal om et Barns Arveberettigelse.

Kjobenhavns Amts søndre Birks Skifterets Decision af 18 Oktober 1883: Marie Louise Sibertsen kan ikke erkjendes som Arving i nærværende Bo, for hvis Extradition til Skomagermester Mathias Christian Soldath der forsaavidt intet er til Hiinder.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1884: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, Der tillægges Prokurator Nyegaard et Salær af 50 Kr. samt for Udgifter 1 Kr. 81 O., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Der forelægges Overretssagfører Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 31 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Ved et i forrige Instants fremlagt, den 21 Februar 1884 optaget Thingsvidne er det godtgjort, at afdøde Skomagersvend Adolph Sibertsen, efter — som i den indankede Dom anført — til vedkommende Kirkebog at være udlagt som Fader til Barnet Marie Louise Sibertsen, har personlig hos Sognepræsten i Kjøge bestilt Vielse for sig og Barnets Moder, og at han, idet han — som det maa antages — tillige da bestilte den samtidig med Vielsen den 6 Juli 1874 foretagne Daab af hendes fornævnte ca. 2 Maaneder forud fødte Barn, for Præsten har opgivet det Navn, der skulde tillægges dette i Daaben, navnlig at det skulde døbes med Navnet «Sibertsen», hvorhos det ved en Udskrift af Kirkebogen er oplyst, at Sibertsen blev indskrevet som Fadder til det.

Herefter maa Sibertsen anses at have anerkjendt sin Paternitet til Marie Louise Sibertsen for vedkommende Embedsmand, jfr. Fdg. 30 Maj 1828 § 13, og denne Anerkjendelse kan ikke tabe sin Betydning ved de i Dommen paaberaabte Omstændigheder, idet disse ikke indeholde noget afgjørende Datum for, at Barnet ikke i Virkeligheden er avlet af Sibertsen, i hvilken Henseende særligt angaaende den af Byfogden i Kjøge i 1876 afgivne Erklæring bemærkes, at Barnets Moder under et den 8 August 1883 optaget Forhør har forsikkret, at Sibertsen og ingen Anden er Fader til Barnet, og at, hvis hun i 1876 for Byfogden har udtalt, at Sibertsen ikke var Barnets Fader, hvilket hun ikke erindrer, maa saadant hidrøre fra Misforstaaelse, grundet paa, at Barnet var født førend Ægteskabet. Som Følge heraf maa Marie Louise Sibertsen i Medfør af Ls. 5—2—32 være bleven legitimeret ved Ægteskabet mellem Sibertsen og hendes Moder, og hun maa følgelig erkjendes som arveberettiget efter ham; men da Afdøde ved det af ham den 1 Februar 1881 oprettede Testament har disponeret over hele sin Formue til Fordel for Indstævnte, Skomagermester Soldath, skjøndt han maa forudsættes at have været vidende om, at hun endnu levede, findes der dog ikkun at kunne tillægges hende den hende ifølge Fdg. 21 Mai 1845 § 23, jfr. Lov 29 December 1857 om Forandring i denne Forordning § 2 tilkommende Tvangslod, $\frac{2}{3}$ Dele af Boets beholdne Formue.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens beskikkede Sagførere tilkommende Salærer samt den nedenfor nævnte Erstatning for havte Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Marie Louise Sibertsen bør være berettiget til to Trediedele af Arven efter Skomagersvend Adolph Sibertsen. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Skomagemester Soldath, 10 Kroner. Der tillægges Prokurator Nye-gaard for Overretten i Salarium 50 Kroner og for Udlæg 1 Krone 81 Ore og Etatsraad Buntzen for Højesteret i Salarium 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter meddelt Bevilling til fri Proces paaanker Citanten, Prokurator H. C. Ritzau af Kjøge, som beskikket Værge for Marie Louise Sibertsen ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Nyegaard, ifølge Stævning til de Indstævnte, Skomagemester Mathias Christian Soldath af Frederiksberg. Skifteforvalteren i Kjøbenhavns Amts søndre Birk, der behandler Skomagersvend Adolf Sibertsens Dødsbo af 9 Januar d. A., her for Retten en inden bemeldte Skifteret i fornævnte Bo den 18 Oktober f. A. afsagt Decision, hvorved er eragtet, at Citantens Myndling ikke kan anerkjendes som Arving i Skomagersvend Sibertsens Bo, for hvis Extradition til Indstævnte Soldath der derfor forsnavidt Intet er til Hinder. Ved et af bemeldte Aflode den 1 Februar 1881 for Notarius publicus i Kjøbenhavn oprettet Testamente er nemlig Indstævnte Soldath indsat til hans Universalarving og som saadan har han anset sig berettiget til uden Skifterettens Mellekomst at arve det hele Bo og derom gjort Anmeldelse for Skifteretten strax efter Dødsfaldet, men Boet blev desungtet af Skifteretten tagen under Behandling, da der af Citanten blev nedlagt Protest mod Testamentets Gyldighed, fordi Aflode har efterladt sig en Datter, fornævnte Marie Louise Sibertsen, og han saaledes under enhver Omstændighed ifølge Frdg. 21 Maj 1845 § 23 cfr. Lov af 29 December 1857 ej har været berettiget til at disponere over mere end $\frac{1}{3}$ af Boet. Til bemeldte Barn, som er født den 8 Maj 1874 af ugift Fruentimmer Ane Hansine Christensen, med hvem Afdøde den 6 Juni s. A. indgik Ægteskab, er han til Kirkebogen udlagt som Barnefader og blev Barnet den sidstnævnte Dag døbt med Navnet Marie Louise Sibertsen, i Overværelse af Afdøde, som ikke har gjort nogen Indsigelse mod, at Barnet fik hans Navn. Afdøde har imidlertid

aldrig udtrykkelig anerkjendt Barnet som sit Barn, og Spørgsmaalet er under nærværende Dispute om, hvorvidt det i Henhold til L. 5—2—32 er blevet legitimeret per subsequens matrimonium, og da dette Spørgsmaal ved Skifterettens Decision er besvaret benægtende, paastaar Citanten denne forandret derhen, at Barnet, som Afdodes ægte Barn, kjendes berettiget til at arve hans hele Bo, in subsidium $\frac{2}{3}$ af dette, og at Indstævnte Soldath tilpligtes at betale alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, hvilket i alt Fald forventes udredet af det Offentlige, ligesom denne endelig forventer sig refunderet forskjellige Udgifter til Beløb 1 Kr. 81 Ore. Indstævnte Soldath procederer derimod til Skiftedecisionens Stadfæstelse, idet han in subsidium har paastaet, at $\frac{1}{3}$ af Arven tilfalder ham og at Citanten i ethvert Fald tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger. Selv om det nu maa antages, at der ved den Omstændighed, at Afdøde er udlagt som Barnefader, og at han, som overværede Daaben, ikke har gjort nogen Indsigelse mod, at Barnet fik hans Navn, er tilrejebragt nogen Formodning for, at han har anerkjendt Marie Louise Sibertsen som sit Barn, svækkes dog denne Formodning ved, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen. I Aaret 1876 blev nemlig bemeldte Ægtefolk separerede i Henseende til Bord og Seng, og ligesom det i en Skrivelse fra Byfogden i Kjøge af 15 Februar s. A. om den verdslige Mægling hedder, at Hustruen ikke forlangte noget Bidrag til sit Underhold af Manden og ligeledes selv vilde forsynde Barnet, hvortil hendes Mand ikke var Fader, idet hun havde faaet samme, førend hun kom i Ægteskab, saaledes er det i den dem under 28 Februar s. A. meddelte Separationsbevilling blandt Andet bestemt, at Manden ikke skulde svare noget Underholdningsbidrag til Hustruen eller hendes for Ægteskabet fødte uægte Barn. Hertil kommer, at det under et Tingsvidne af tvende Vidner er forklaret, at der blandt Afdødes Bekjendte gik det Rygte, at han ikke var Fader til Barnet, og at det ene Vidne derhos udsagt, at Afdøde, forinden han indgik Ægteskabet, har raadfort sig med Vidnet, om han skulde ægte Ane Hansine Christensen eller ikke, eftersom hun var frugt-sommelig ved en Anden, samt at han saa ofte talte herom og til Mange omtalte, at han ikke var Fader og at Ane Hansine Christensen var langt henne i Svangerskabet. Efter hvad der saaledes foreligger maa Overretten med Underretten være enige i, at der ikke ved Afdødes ovenangivne Forhold ved Barnets Daab kan udledes en saadan Erkjendelse fra Afdødes Side af Paterniteten til samme, som maa udkræves for, at det i Henhold til L. 5—2—32 kan være legitimeret som hans ægte Barn, og den afsagte Decision vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve, og der vil være at tillægge Prokurator Nyegaard, hvis Sagforelse har været lovlig,

et Salær af 50 Kroner samt for forskellige Udgifter 1 Krone 81 Ore, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Der vil være at forelægge Overretssagfører Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 31 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Onsdagen den 25 Marts.

Nr. 75. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Okkels Nielsen, Dynes Nielsen og Peder Christian Jensen (Def. Hansen)

der tiltales, de 2 Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 8 April 1884: De Tiltalte Lars Okkels Nielsen, Dynes Nielsen og Peder Chr. Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel, de 2 Førstnævnte i 8 Dage, Sidstnævnte i 14 Dage. Peder Chr. Jensen betaler endvidere de med hans Varetægtsarrest forbundne Udgifter, og Aktionens Omkostninger iøvrigt, derunder Salair til Aktor, Prokurator Valeur 15 Kr., tilsvares af de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juni 1884: Tiltalte Peder Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Dynes Nielsen og Lars Okkels Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 4 Dage og den Sidste i 2 Dage. Saa udrede og samtlige tre Tiltalte En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger og derunder det ved Underrettsdommen bestemte Salær samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Fasting, 15 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Dynes Nielsen og Lars Okkels Nielsen udviste Forhold ved i Forhøret af 22 August 1883 at have forklaret,

at de vare kjørende til Stationen efter Varer, og paa Dommerens Spørgsmaal om, hvor Vognen stod, at have svaret, at den stod omme ved Stationen, hvilket de, foranledigede ved en Bemærkning af Dommeren, strax forklarede derhen, at det var en Trillebør, hvormed de vare komne, findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke at kunne paaføre dem Strafansvar efter Straffelovens § 146, idet det efter de Højesteret forelagte Oplysninger ikke med Sikkerhed tør antages, at disse Tiltalte forsætlig have villet bibringe Dommeren den urigtige Forestilling, at det var et forspændt Kjøretøj, hvormed de havde indfundet sig ved Stationen, i hvilken Henseende bemærkes, at de Tiltalte ifølge Overrettens Kjendelse kun vare begjærte afhørte og af Dommeren kun bleve spurgte om, hvilket Ærinde de havde havt til Stationen, ligesom det ogsaa maatte være uden Betydning for Sagen, om de havde benyttet en Vogn eller en Trillebør. Som Følge heraf og da deres foranførte Forhold heller ikke med Føje kan betragtes som en efter Straffelovens § 148 strafbar Ubetænksomhed, ville disse to Tiltalte være at frifinde, dog med Forpligtelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger paa den ved Dommen fastsatte Maade.

For Peder Christian Jensens Vedkommende vil Overrettsdommen i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Dynes Nielsen og Lars Okkels Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Drengen Lars Okkels Nielsen og hans Broder, Ungkarl Dynes Nielsen for falsk Forklaring for Retten samt Gaardejer og Gjæstgiver Peder Christian Jensen for Meddelagtighed heri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Jensen, efter at Politiretsdommen i en mod ham for uberettiget Næringsbrug anlagt Sag, hvorunder han, der ifølge den ham meddelte Bevilling til Gjæstgiveri eller Krohold, kun var berettiget til at beværte Rejsende, sigtedes for ogsaa at have beværtet Andre, var bleven indanket for Overretten, i en Skrivelse til Retten meddelt for-

skjellige Oplysninger, som efter hans Formening kunde have Indtlydelse paa Sagens Udfald, deriblandt, at de to andre Tiltalte, der, efter hvad der var blevet oplyst under Sagen, den 27 Maj f. A. af Politidommeren vare blevne antrufne i Jensens ved Studsgaard Jernbanestation beliggende Kro, hvor de beviertes med baiersk Ol, horte hjemme paa en Guard, der ligger $\frac{1}{8}$ a $\frac{1}{4}$ Mil fra Kroen, og at den ene af dem var kjort til Stationen efter Varer, medens den anden var kommen fra Nabosognet for at hjælpe sin Broder med Varerne. Der blev derefter ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhor til nærmere Oplysning af Sagen, og navnlig bleve de Tiltalte Lars Okkels Nielsen og Dynes Nielsen afhorde i et Forhor den 22 August, hvor Dommeren, efter at det var blevet betydet de Tiltalte, at de skulde aflægge Forklaring som Vidner og maatte aflægge deres Forklaringer saaledes, at disse kunde bekræftes med Ed, opfordrede dem til at angive deres Ærinde paa den Dag, da han, som meldt, havde truffet dem drikkende baiersk Ol i Jensens Kro. Hertil svarede de, at de var kjørende dertil efter Varer, og da Dommeren nu spurgte dem, hvor Vognen havde staaet, svarede de, at den stod omme ved Stationen, men da Dommeren derpaa ytrede, at han ikke havde bemærket, at der stod nogen Vogn sammesteds, oplyste de Tiltalte, at det ikke var med en Vogn, men derimod med en Trillebør, de vare komne til Studsgaard. Under en derefter mod de Tiltalte indledet kriminel Undersøgelse har Tiltalte Lars Okkels Nielsen forklaret, at da han og hans Broder Dynes Nielsen den 22 August vare komne til Studsgaard Jernbanestation for at rejse derfra til Herning for at aflægge Vidnesbyrd i den ovennævnte, mod Jensen for uretliget Næringsbrug anlagte Sag, kom Jensen til dem udenfor Stationen og sagde til dem, at han vilde underrette dem om, hvad han havde skrevet til Overretten, thi det var jo bedst, at deres Forklaringer stemte, hvorhos han tilføjede, at han bl. A. havde skrevet, at de Tiltalte kom kjørende til Stationen. Dertil ytrede Dynes Nielsen, at det kunde jo ogsaa nok stemme med, hvad der virkelig var passeret, da de jo vare kjorte med en Trillebør, hvorimod Lars Okkels Nielsen ikke sagde Noget, da han efter sin Forklaring nok kunde indse, at det ikke var ret at undlade at lægge til, at det var med en Trillebør, medens han dog syntes, at han skulde sige i Retten, som Jensen havde sagt, fordi Jensen ellers „vilde blive gal paa ham altid“ eller, som han ogsaa udtrykkede sig, fordi Jensen ikke vilde have lidet, at han ikke gjorde det. I et senere Forhor har Lars Okkels Nielsen dog yderligere forklaret, at Jensen den 22 August ogsaa sagde, at det var bedst at følge Sandheden, og at Lars Okkels Nielsen ikke turde sige, at Forklaringerne, som Jensen ønskede de skulde give, maatte være anlagte paa at vildlede Dommeren, da han jo dog syntes, at det var rigtigt og sandt, naar de for-

forklarede, at de kom kjørende, og at han i alt Fald ikke tor sige, at Jensen mente det, da det jo maanske ikke var hans Tanke. Ligeledes har Tiltalte Dynes Nielsen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Jensen efter den 22 August udenfor Studsgaard Station at have fortalt Dynes Nielsen og dennes Broder, hvad han havde skrevet til Overretten, har udtalt Ønsket om, at deres Forklaringer maatte komme til at stemme med, hvad han havde skrevet, uden at Dynes Nielsen dog efter sin Forklaring nojagtig kan huske Ordene, som Jensen brugte, idet han dog mener, at Jensen enten udtalte sig omtrent, som Lars Okkels Nielsen har forklaret, eller ogsaa, som Dynes Nielsen har udsagt i et af Forhørerne, sagde, at saaledes kunde de jo sige, for det passede jo med, saaledes som de skulde sige. Iøvrigt har Dynes Nielsen benægtet, da han afgav sin Forklaring den 22 August, at have tænkt over, at den kom til at lyde saaledes, som Jensen vilde have det, hvorimod han vil have forklaret saaledes, som han selv syntes at kunne forsvare det, idet han navnlig mente, at han nok kunde sige, at han var kommen kjørende til Studsgaard, da det efter hans Formening ikke var nogen Usandhed at sige, at den, der kjører med en Trillebor, er kjørende, ligesom han heller ikke, da han afgav denne Forklaring, vil have indset, at den maatte vildlede Dommeren, og har han derhos, efter at have fremhævet, at han paa yderligere Spørgsmaal oplyste, at det var med en Trillebor, han var kommen til Studsgaard, tilføjet: „man skal jo dog først blive spurgt, for man svarer“. Tiltalte Jensen, der, efter først at have nægtet Saadant, har erkjendt, at han den 22 August udenfor Studsgaard Jernbanestation meddelte de to andre Tiltalte, hvad han om dem havde skrevet til Overretten, hvilket han efter sin Forklaring vil have gjort, for at det kunde berigtiges, hvis de havde lojet for ham med Hensyn til den Fremstilling, de havde givet ham om det den 27 Mai Passerede, har imidlertid benægtet at have udtalt noget Ønske om, at deres Forklaringer maatte komme til at stemme med, hvad han havde skrevet til Overretten, hvorimod han vil have sagt, at de blot skulde følge Sandheden, saa skulde Forklaringerne nok stemme af sig selv, og vel maa det efter de to andre Tiltaltes Forklaringer antages, at disse have opfattet hans Udtalelser ved den onmeldte Lejlighed som en Opfordring til dem om ved Afgivelsen af deres Forklaringer i Retten at rette sig efter, hvad han havde skrevet til Overretten, men imod hans Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at dette har været Meningen med hans Udtalelser, hvis Ordlydende efter det Ovenanførte ikke bestemt har kunnet oplyses, eller at han overhovedet har havt til Hensigt at forlede de to andre Tiltalte til at afvige fra Sandheden. Efter det Ovenanførte er det ikke oplyst, at Tiltalte Jensen har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage

ham Strafansvar, og han, der er født i Aaret 1846 og som ikke tidligere har været kriminaliter tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sng, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger in solidum med de to andre Tiltalte; men derimod maa disse ved i Begyndelsen af Forhøret den 22 August forsætlig at have afgivet forbeholdne og, i alt Fald forsaa vidt angaar deres Udsagn om d. 27 Mai at have havt en Vogn staaende omme ved Studsgaard Station, urigtige Forklaringer, som de maa have kunnet indse maatte bibringe Vidnedommen den urigtige Forestilling, at de vare komne kjørende til Stationen paa en Vogn, anses at have gjort sig skyldige i falsk Forklaring for Retten. Da det inidertid er antageligt, at de, da de afgav den ovennævnte Forklaring ikke havde nogen Forestilling om, at det med Hensyn til Sagens Udfald kunde faa nogen Betydning, om de vare komne til Stationen med Vogn eller med en Trillebør, og de heller ikke af Dommeren direkte vare spurgte om, med hvilken Befordring de vare komne dertil, findes deres Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 148, og de nævnte Tiltalte, af hvilke Lars Okkels Nielsen er født den 28 April 1868, medens Dynes Nielsen er født i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville derfor være at anse efter bemeldte Paragraf, for Lars Okkels Nielsens Vedkommende sammenholdt med § 37, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Dynes Nielsen i 4 Dage og for Lars Okkels Nielsen i 2 Dage, hvorhos de in solidum med Tiltalte Jensen ville have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder det ved Underrettsdommen bestemte Salær samt i Salær til Aktor for Overretten 15 Kroner, medens der, da de Tiltalte have ladet møde her for Retten ved en privat engageret Defensor, ikke bliver Spørgsmaal om Tilkjendelse af Salær for Defensoratet sammesteds.

Måndagen den 30 Marts.

Nr. 84.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Anders Jacobsen (Grüner som privat engageret Defensor),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen og for uberettiget Udskjænkning af Brændevin.

Brogentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 2 April 1884: Tiltalte, Kjøbmand Anders Jacobsen af Thestrup, bor til Sorø Amts Fattiggasse bøde 100 Kr. inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1884: Tiltalte, Detajllhandler Anders Jacobsen af Thestrup bor til Sorø Amts Fattiggasse bøde 50 Kr. og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor her ved Retten, Prokuratorerne Lehmann og Juel, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Højesteret ved kongelig Ordre af 26 d. M. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og at der efter den skete Indstævning til Højesteret ikke er Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Ansvar for den i den indankede Dom omhandlede Beværtning, som foregik den 19 Oktober 1883.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter Overrettsdommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes der ikke at være tilstrækkelig Foje til at paalægge Tiltalte Ansvar for, at hans Hustru den 20 Oktober 1883 i hans Fraværelse paa Opfordring af Sogneraadet og i det af dette lejede Lokale i den i Dommen omtalte Forsamlingsbygning har beværtet nogle af de Lysthavende ved den afholdte Licitation, som paa Opfordring fra Sogneraadets Side vare gaaede derind for at bese Bygningen, og som hun kunde have god Anledning til at betragte som Sogneraadets Gjæster.

Heller ikke vil der kunne paalægges ham Ansvar for den Beværtning, han har drevet som Vært i den i Dommen omhandlede Klub, i hvilken Henseende bemærkes, at denne ifølge dens Love og hvad der iøvrigt er oplyst, naa anses at have dannet et sluttet Selskab, hvortil Medlemmerne ikkun ved festlige Sammenkomster kunde medtage deres Hustruer, Børn og Forlovede, ligesom der Intet foreligger om, at Lovens Bestemmelser om Adgangen til Klubben ere blevne tilside-satte, eller at overhovedet nogen Elusion af Næringsloven har været tilsigtet.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Jacobsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 50 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Detailhandler Anders Jacobsen af Thestrup, der i Forbindelse med Næringsbevis som Detailhandler har Næringsadkomst paa Brændevinshandel, tillaes under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Næringslovgivningen og for uberettiget Udskjækning af Brændevin. Forsaauidt Tiltalte sigtes som skyldig heri ved under en den 19 Oktober f. A. i Anledning af Indvielsen af en Forsamlingsbygning i Thestrup af Aktionærerne afholdt Fest at have bevertet disse og Personer hørende til deres Husstand med kold Mad og Drikkevarer ved en Fællesspisning og med andre Varer efter Forlangende, er det vel oplyst, at de hertil medgaaede Varer ere kjøbt i Tiltaltes eget Navn, ligesom han heraf skulde overtage, hvad der ikke forbrugtes, men da han har fastholdt, at han forestod Beværtningen for Aktieselskabets Bestyrelses Regning, og til denne har aflagt Regnskab for Udgift og Indtægt ved summe, og kun modtaget Betaling for sin Ulejlighed, og Bestyrelsen har bekræftet dette, vil han ikke forsaauidt kunne anses overbevist om nogen Overtrædelse af Næringslovgivningen. Derimod har han erkjendt, at han efter en Licitation i Thestrup den 20 Oktober f. A. har bevertet forskjellige af de mødte Lysthavere med Smørrebrød, Caffe og Brændevin for Betaling og da det ikke kan fritage ham for Ansvar, at dette skul være sket i hans Fraværelse ved hans Hustru, vil han herfor være at anse for uberettiget Beværtning og Brændevinsudskjækning. Det er endvidere oplyst, at efter at Bestyrelsen for ovennævnte Aktieselskab havde faaet Afslag paa en Ansøgning til Indenrigsministeriet om at den Tilsynsførende ved Forsamlingsbygningen maatte under Moders Afholdelse i samme, beværte med Spise- og Drikkevarer, dannedes der en Klub for Thestrup og omliggende Sogne, hvis Bestyrelse var de samme, som Bestyrelsen for Aktieselskabet, og denne Klub, til hvilket Forsamlingsbygningen blev overladt, og hvori Optagelse mod et aarligt Kontingent af 25 Øre sker ved Afstemning af Medlemmer efter Forslag af et

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Leonora Marie Andersen, som er født den 16 Marts 1863 og senest ved denne Rets Dom af 23 Februar f. A. er anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 14 Januar d. A. under et Besøg hos Tjenestepige Jensine Christine Rosenqvist frastjaalet denne en til 7 Kroner vurderet Kjolenederdel, som hung frit fremme i Bestjaalnes Værelse, vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 1 April.

Nr. 114.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Frederik Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Januar 1885: Arrestanten, Tømrer Jens Peter Frederik Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sags Undersøgelse og Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jensen og Andresen, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Steinthal betaler Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinssen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Frederik Jensen, der er født den 8 September 1856 og tidligere har været straffet blandt Andet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 8 Juni 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 23 Januar 1883 efter Straffelovens § 230 1 Led med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og senest ifølge Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Juni f. A. efter Straffelovens § 231, 1 Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Måneder, tiltales under nærværende, fra Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for Tyveri. Ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstandelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han efter den 3 Januar d. A. at have tilendbragt Afsoningen af den ham senest idømte Straf har den 6 s. M. om Aftenen, medens han opholdt sig i Nykjøbing p. F., indfundet sig i et derværende Hotel for at besøge den sammesteds tjenende Karl Carl Frederik Rasmussen, som han kjendte fra tidligere Tid, og at han efter at være gaaet ind i dennes Værelse, hvortil han fandt Døren uafslaaet, har, da han Ingen traf tilstede i Værelset, tilvendt sig forskjellige, bemeldte Tjenestekarle tilhørende, til ialt 15 Kr. vurderede Klædningsstykker, nemlig 2 Frakker og et Par Benklæder, der hang frit fremme inde i Værelset bag ved Døren, hvorefter han fjernede sig med Kosterne, der under Sagen ere udleverede Bestjaalne. — For det af ham saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt

Tyveri, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 116.

Advokat Hindenburg

contra

Martine Quin (Queen) alias Lorentzine eller Plantine
ogsaa kaldet **Laurencia Queen** (Def. Asmussen).

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 27 December 1884: Tiltalte, Forbedringshusfungen Martine Quin (Queen) alias Lorentzine eller Plantine, ogsaa kaldet Laurencia Queen, bør, efter at have udstaaet den hende ved St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 15 Februar 1882 idømte Straf af Forbedringshusarbejde i fire Aar, hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar. Saa udreder og Tiltalte samtlige de af Aktionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 Januar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 April 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 5.

Onsdagen den 1 April 1885.

Nr. 116.

Advokat Hindenburg

contra

Martine Quin (Queen) alias Lorentzine eller Plantine, ogsaa kaldet Laurencia Queen (Def. Asmussen).

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hende ved Dommen rettelig tilregnet som Tyveri. Vel er nu Tiltalte anset ved den vestindiske Overrets Dom af 16 Maj 1879 efter Forordningen af 11 April 1840 §§ 1 og 29 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 1 September 1880 efter Forordningens § 13 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 15 Februar 1882 efter samme Forordnings § 15 og Anordningen af 24 Oktober 1879 § 6 jfr. § 1 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, men den førstnævnte Dom vil der i Betragtning af hendes daværende Alder af ikkun 17 Aar og den idømte Strafs Størrelse i Medfør af Anordningen af 6 Januar 1852 § 2 ikke kunne tillægges Gjentakelsesvirkning, uagtet Sagen — der tillige omfattede andre Tiltalte — i første Instants Dom var behandlet som Justitssag, medens den for hendes Vedkommende egnede sig til at undergives Politiretsafgjørelse. Derimod vil Tiltalte i Betragtning af de 2 andre hende overgaaede Domme nu være at straffe som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11 April 1840 § 15, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Hun vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Martine Quin (Queen) bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Asmussen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doins Præmisser hedder det: Tiltalte, Forbedringshusfangen Martine Quin (Queen) alias Lorentzine eller Plantine ogsaa kaldet Laurencia Queen, der tre Gange forhen under Justitssag har været domt for Tyveri, senest ved St. Thomæ Bythings Extraretsdom af 15 Februar 1882, da hun for 3 Gang begaaet Tyveri samt 1 Gang Løsgængeri blev anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og som i Henhold til denne Dom den 20 Februar 1882 blev afleveret til Straffeanstalten paa St. Thomas, er under nærværende fra St. Thomæ Bythings Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder overbevist om atter at have gjort sig skyldig i Tyveri under følgende Omstændigheder. Da hun en Dag i den første Del af forrige Aar var beskjæftiget med Rengjoring i Politiskriver Strandgaards Kontor paa Politikammeret i St. Thomas, fandt hun en paa Gulvet liggende Nøgle, som hun tog til sig og gjemte uden at vide, hvor den hørte til, men dog med den ubestemte Tanke, at benytte den, naar Lejlighed frembød sig; nogle Maanedere senere, da hun igjen var beskjæftiget med Rengjoring i samme Kontor, bemærkede hun, at en Nøgle sad i Politiskriverens Bordskuffe, og opdagede ved at aabne den, at den indeholdt Penge; hun tilegnede sig imidlertid dennegang Intet, idet hun endog gjorde den vagthavende Politibetjent opmærksom paa, at Nøglen sad i Skuffen, men det Forefaldne indgav hende dog den Tanke, at den fundne Nøgle mulig kunde aabne Skuffen, og da hun ved et nogle Dage efter anstillet Forsøg havde forvissat sig om, at dette var Tilfældet, fandt hun derefter gjentagne Gange, naar hun tilfældig saa sig ubevogtet, Lejlighed til med denne Nøgle at aabne Skuffen, hvoraf hun i Begyndelsen kun fra Tid til anden udtog og tilegnede sig 15 til 20 Cts. ad Gangen, saavidt hun antager, ialt 60 Cts., men senere en Gang 3 D., og en anden Gang 2 D. De 60 Cts. anvendte hun til Indkjøb af Sukker i Smaapartier, hvorimod hun indsyede de 5 D. i sin Hovedpude, hvor de bleve fundne, og derefter ere udleverede til Bestjaalne, Politiskriver

Strandgaard, der iøvrigt har frafaldet Erstatningspaastand mod hende. Som Følge deraf vil Tiltalte, der er skjønned at være 22 Aar gammel, nu være at anse som for 4 Gang begaaet Tyveri, og Straffen i Henhold til Forordning 11 April 1840 § 16 være at fastsætte til Tugthusarbejde i 8 Aar, hvilken Straf vil være at fuldbyrde, efter at hun har udstaaet den hende ved Dom af 15 Februar 1882 idømte Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde, og da Underrettsdommen har samme Strafbestemmelse samt med Føje har paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil nævnte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 10 April.

Nr. 8. **Vilhelmine Wessel-Brown**, fhv. Proprietær P. Wessel-Brown, og fhv. Boghandler **Holger Wessel-Brown** (Klubien efter Ordre)

contra

Byfoged **Ølgaard** som Skifteforvalter i afdøde Pastor **H. C. Fahnøes** og tidligere afdøde Hustrues Bo, samt Kordegn **S. Fredriksen**, Proprietær **C. J. Fahnøe** m. Fl. (Bagger efter Ordre og Hansen),

betr. Spørgsmaal om et Dodsbos Forpligtelse til at indfri en af den Afdøde udstedt Panteobligation.

Slagelse Kjøbstads Skifterets Decision af 21 September 1881: Det ovennævnte af Pastor emeritus **H. C. Fahnøe** under 17 Oktober 1879 udstedte Dokuments Paalydende vil være at udrede af den Del af hans og hans Hustrus Fællesbo, der ifølge Testamente af 27 November 1875 skal tilfalde hans Sodskendes Born, med 4 pCt. Rente p. a. fra 6 Februar d. A.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 6 August 1883: Den ovenomhandlede af Indstævnte Frøken **Hanne Marie Hansen** anmeldte Fordring til Beløb af 2000 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 6 Februar 1880, til Betaling sker, vil være at udrede af Pastor **H. C. Fahnøes** og dennes tidligere afdøde Hustru **Augusta Dorthea Fahnøe**, født **Wessel-Browns** Fællesbo. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Citanernes og Indstævnte Hanne Marie Hansens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I et mellem Pastor H. C. Fahnøe og dennes Illustr Auguste Dorte Fahnøe, født Wessel-Brown den 27 December 1875 oprettet reciprokt Testament var det blandt andet bestemt, at den Længstlevende af dem som sin frie Ejendom skulde overtage og beholde det hele Fællesbo, men at dette ved den Længstlevendes Død skulde deles i 2 lige store Dele, hvoraf den ene skulde tilfalde Testators og den anden Testatrix's i Testamentet nævnte Sødskendes Børn, idet dog Testatorerne forbeholdt sig enten i Forening eller enkeltvis at træffe anden Bestemmelse med den hver især tilhørende Andel af Fællesboet. Efter at Pastor Fahnøe i Henhold til dette Testamente ved sin Hustrues Død var bleven Ejer af hele Boet udstedte han under 17 Oktober 1879 til Indstævnte Frøken Hanne Marie Hansen en den 20 s. M. thinglæst Panteobligation, hvori han erkjendte at være bemeldte Indstævnte skyldig den Sum 2000 Kr., der skulde være uopsigelig og rentefri, saalænge han lovede, men forfalde til kontant Udbetaling ved hans Død, hvorhos det bestemtes, at saafremt Kreditrix maatte afgaa ved Døden forinden han, skulde Obligationen være ugyldig og kunne udslettes af Pantebogen mod Forevisning af Dødsattest; til Sikkerhed for denne Kapital gav han derhos Kreditrix Pant i den ham tilhørende Ejendom ved Slagelse Kjøbstads Nyport Matr.-Nr. 243 m. m., hvorhos han forpligtede sig til at vedligeholde Pantet forsvarligen og i Sogsmaalstilfælde underkastede sig den hurtige Retsforfølgning efter

Frd. 25 Januar 1828 samt gav Kreditrix Ret til eventuelt at lade foretage Exekution for Kapitalen i Medfør af Lov af 29 Marts 1873 § 15 uden foregaaende Lovmaal og Dom. Ved Pastor Fahnoes Død den 6 Februar 1880 anmeldte Indstævnte Frøken Hansen den hende ifølge bemeldte Obligation formentlig tilkommende Fordring i Boet, men paa Skiftet blev der fra samtlige Arvingers Side nedlagt Protest imod, at denne Fordring anerkjendtes enten som en Boet paaahvilende Gjæld eller som en Dodsgave, idet Testatrix's Arvinger, for det Tilfælde at der maatte blive tillagt Obligationen Gyldighed som en testamentarisk Bestemmelse, derhos særlig protesterede imod, at nogen Del af det ved samme bortskjænkede Beløb faldt Testatrix's Anpart i Boet til Laast. Under den derefter opstaaede Disput paaastod imidlertid Indstævnte Frøken Hansen den af hende anmeldte Fordring anerkjendt, og ved den af Slagelse Kjøbstads Skifteret den 21 September 1881 afsagte Decision blev eragtet, at det omstridte Dokuments Paalydende vilde være at udrede af den Del af Pastor Fahnoes og hans Hustrues Fællesbo, der ifølge Testamentet af 27 December 1875 skulde tilfalde hans Sødskendes Børn, med 4 pCt. Rente p. a. fra 6 Februar 1881. Den saaledes afsagte Decision have Testators Arvinger, Citanterne Kordegn S. Frederiksen, Proprietær C. J. Fahnoe, Frøken Petrea Jorgine Jacobine Fahnoe og Forvalter H. C. Fahnoe efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 23 Januar 1882 ved Stævning af 9 Februar s. A. indanket her for Retten, hvor de principaliter have paaastaaet Decisionen forandret derhen, at der ikke af Boet udredes noget som helst Beløb til Indstævnte Frøken Hansen ifølge det omstridte Dokument, subsidiært saaledes, at de af den Arvelod, der er tilfalden dem ifølge Testamentet af 27 December 1875, ikkun tilpligtes at udrede 1000 Kroner til bemeldte Indstævnte, medens Resten eventuelt udredes af den Testatrix's Arvinger tilfaldende Del af Boet. Indstævnte Frøken Hansen, der i Henhold til erhvervet Oprejsningsbevilling af 18 Januar d. A., under 30 s. M. har institueret Kontraappel, har derimod paaastaaet Decisionen forandret saaledes, at der af Pastor Fahnoes og Hustrus Fællesbo eller i alt Fald af Førstnævntes Anpart i Fællesboet tillægges hende 2000 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 6 Februar 1880, til Betaling sker, idet hun subsidiært har paaastaaet Decisionen stadfæstet. Endelig have Testatrix's Arvinger, de Indstævnte Frøken Wilhelmine Wessel-Brown, Proprietær P. Wessel-Brown og fhv. Boghandler Holger Wessel-Brown, paaastaaet Decisionen forsaavidt stadfæstet, at der ikke af den dem tilfaldende Halvdel af Fællesboet udredes noget til Dækning af den omstridte Fordring. Overfor den af samtlige Arvinger nedlagte Protest imod, at den af Indstævnte Frøken Hansen anmeldte Fordring anerkjendes som en Boet paaahvilende Gjæld, har hun nu vel indrømmet, at det forsaavidt er rigtigt,

at den i den ovennævnte Obligation anerkjendte Gjæld af 2000 Kr. grunder sig paa en Gave, som hun ikke oprindelig havde noget juridisk berettiget Krav paa, at Pastor Fahnøe skulde paatage sig en saadan Gjæld til hende; men i Virkeligheden skyldte Pastor Fahnøe, efter hendes Udsigende, hende dog disse Penge, og dette havde han ogsaa udtrykkelig anerkjendt ligeoverfor hende. Efter bemeldte Indstævntes Anbringende var hun nemlig en Slægtning af Pastor Fahnøe og havde i 31 Aar været i hans Hus. I en lang Aarrække af dette Tidsrum havde hun styret Huset og plejet Pastor Fahnøe og Hustru, da de vare blevne gamle og svage, og paa den Tid, den ommeldte Gjæld stiftedes, havde hun selv opnaaet en saadan Alder, at hun ikke kunde tænke paa at erholde en anden Husbestyrerindeplads, naar Pastor Fahnøe døde. Dette havde denne indset, idet han tillige havde erkjendt, at den Løn hun havde oppebaaret i mange Aar ikke havde staaet i noget rimeligt Forhold til den Virksomhed, hun havde udfoldet, og at en livsvarig Rente af 6000 Kr., som var tilsagt hende ved hans og Hustrus Testament af 27 December 1875, ikke havde udjævnet det Misforhold, der havde bestaaet mellem hendes Løn og hendes Virksomhed. Ved en given Lejlighed havde Pastor Fahnøe talt herom med hende, idet han havde tilføjet: „De skal have en Kapital af 2000 Kr. foruden, hvad der er tillagt dem ved mit og min Hustrus Testament, jeg vil nu have mine Værdipapirer hjem, og saa skal jeg overlevere dem en Obligation paa 2000 Kr.“ Men da Pastor Fahnøe ikke, som forventet, fik sine Værdipapirer hjem, ytrede han, at han vilde sikre hende de 2000 Kr. paa anden Maade, og saa blev Obligationen af 17 Oktober 1879 skreven, thinglæst og overleveret hende. I Henhold til foranstaaende Fremstilling formener denne Indstævnte, at Pastor Fahnøe virkelig ved Obligationens Udstedelse har følt sig gjældsforpligtet overfor hende for en Sum af 2000 Kr. Samtlige Arvinger have herimod gjort gjældende, at det formentlig allerede af den af Indstævnte Frøken Hansen saaledes givne Fremstilling fremgaar, at Obligationen ikke af Pastor Fahnøe var udstedt for en ham paa hvilende Gjæld, men som en Gave til hende, eftersom han derefter ikke var juridisk forpligtet til at betale hende det paagjældende Beløb. Aldeles bortset fra, hvilken Betydning der maatte blive at tillægge det forud for Udstedelsen af den omhandlede Obligation Passerede, finder Retten imidlertid, at Pastor Fahnøe maa siges ved selve Udstedelsen af den nævnte Obligation med dens ovenfor nærmere gjengivne Indhold og ved strax at overgive denne, der, efter hvad der foreligger, blev udstedt længere Tid inden hans Død og inden han blev syg og sengeliggende, i Indstævntes Frøken Hansens Besiddelse at have paataget sig en egentlig Gjældsforpligtelse overfor hende fra Udstedelsesdagen, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Gjælden først skulde betales ved Debi-

tors Død og aldeles bortfalde, saafremt Kreditrix maatte dø for ham, og den af Indstævnte Frøken Hansen nedlagte principale Paastand vil derfor være at tage til Følge. Appellens Omkostninger, som de under Sagen optrædende Parter hver for sit Vedkommende have paastaet sig tilkjendte, findes efter Omstændighederne at burde oplæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 13 April.

Nr. 93.

Etatsraad Buntzen

contra

Peder Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Love Herreds Extrarets Dom af 13 September 1884: Tiltalte Boelsmand Peder Andersen af Vindehelsinge bør henhættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han vil have at udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Smith og Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1885: Tiltalte Boelsmand Peder Andersen af Vindehelsinge bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Engberg, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for hans Undladelse af under den hos ham afholdte Exekutionsforretning at opgive to ham tilhørende Grise. For det af ham iøvrigt udviste, i Dommen fremstillede Forhold bliver han derimod at anse efter Straffelovens § 253, og Straffen under Hensyn til samme Lovs § 23 at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Tiltalte maa derhos udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Love Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Boelsmand Peder Andersen af Vindehelsinge, som er født den 29 April 1824 og ikke funden tidligere straffet eller tiltalt, aktioneret for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Ved et den 30 December 1882 udstedt og den 18 Januar 1883 thinglæst Skadesløsbrev pantsatte Tiltaltes Broder, Gaardmand Lars Andersen i Vindehelsinge for Alt, hvad han til enhver Tid maatte være Kjøbmand E. L. Cohen i Kallundborg skyldig indtil et Beløb af 4000 Kr., sine Ejendomme Matr.-Nr. 4 e og g samt 21 og 59 i af Vindehelsinge, og indestod derhos Tiltalte selv ved det nævnte, af ham medunderskrevne Skadesløsbrev som Kautionsist og Selvskyldner for den ovennævnte Gjæld samt gav for denne Pant i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 4 e og 28 i Vindehelsinge, hvilken Ejendom ved en den 3 Februar 1882 i Overensstemmelse med Lov af 19 Marts 1869 foretagne Taxation var ansat til en Værdi af 12,000 Kr., derunder i Ejendommenes „Bygninger, Besætning og Inventarium samt Sæd, Avl og Afgrøde saavel hostet som uindhostet, samt det Pantsattes Assurancesummer, alt næstefter Arvefæsteafgift, Rekognition ved Ejerskifte samt 5800 Kr. à 5 pCt. Rente“. Den 11 Juli 1884 blev der derpaa ifølge Begjæring af ovennævnte Cohen til Dækning af en af Tiltaltes fornævnte Broder den 30 Marts s. A. til Tiltalte udstedt, af denne in blanco endosseret og den 1 Juli s. A. de non solutione protesteret Vexel stor 1220 Kr. gjort Arrest i Tiltaltes ovennævnte Ejendom med Avl og Afgrøde samt en Tærskemaskine og to Køer, idet bemeldte Maskine og Køer, uanset Tiltaltes Erklæring om at have solgt dem, af Rekvirenten som indbefattede i dennes Pant begjærtes inddragne under Arresten. Tiltalte forblev foreløbig i Besiddelse af det Arresterede og paatog sig Ansvar for dets uforringede Tilstedeværelse efter at være gjort bekendt med Følgerne af ulovlig Disposition over samme. Efterat denne Arrestforretning

var bleven indstævnet for Retten, blev der indgaaet Forlig mellem Parterne, men da Tiltalte ikke opfyldte Forliget, blev der under en ifølge Cohens Rekvision den 5 August 1884 hos Tiltalte foretagen Exekutionsforretning for Fordringen, som nu med Exekutionsomkostninger opgjordes til 1394 Kr. 65 Ore, gjort Udlæg i Tiltaltes ovennævnte Ejendom tilligemed de under Arrestforretningen inddragne Løseoregjenstande samt nogle andre Besætnings- og Inventariegjenstande, som tilligemed Ejendommen ialt vurderedes til 8487 Kr. 75 Ore. Forinden denne Forretning sluttedes, blev Tiltalte i Henhold til Konkurslovens § 167 opfordret til at angive, om han ejede Andet til Fyldestgjørelse af Rekvirentens Fordring, hvortil Tiltalte svarede, at han med Undtagelse af noget Indbo ikke ejede Andet, end hvad der var skrevet, idet han derhos, næst at gjentage sin under Arrestforretningen med Hensyn til Tærskemaskinen og de to Køer afgivne Erklæring, bemærkede, at endvidere en paa Ejendommen tilstedeværende Hakkelsemaskine samt et paa Marken tøjet Faar med to Lam var afhændet til Andre. Iøvrigt forefandt ingen Besætning paa Ejendommen. Efterat der derpaa i Anledning af en af Kjøbmand Cohen gjort Anmeldelse var indledet Undersøgelse mod Tiltalte, blev det herunder oplyst, at Tiltalte til forskellige Tider i 1884, men dog inden den ovennævnte Arrestforretnings Foretagelse foruden de ovennævnte Køer, Faar med Lam samt Tærse- og Hakkelsemaskine endvidere havde solgt de ham tilhørende, paa Ejendommen værende 2 Heste samt en Vogn, en Plov og to Harver. Med Undtagelse af det ommeldte Faar med Lam, for hvilke Kjøbesummen paa 2 Kr. nær var udbetalt til Tiltalte, bleve de øvrige fornævnte Besætnings- og Inventariegjenstande af Tiltalte overdragne forskellige af hans Kreditorer til Dækning af disses Tilgodehavende, hvorhos Tiltalte samtidig med Overdragelsen lejede eller dog foreløbig forbeholdt sig Brugen af de overdragne Gjenstande. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte efter den ovennævnte Arrestforretnings Foretagelse har, som det maa antages, af Ejendommens Afgrøde leveret en Detailhandler ca. $\frac{1}{2}$ Td. Rug til Bytning med Brød, samt at han under den ommeldte Exekutionsforretning har undladt at opgive, at han ejede to til 25 Kr. vurderede Grise, som henstode hos en paa Tiltaltes Lod boende Lejehusmand, medens dog Tiltalte selv sørgede for deres Underhold. Endnu bemærkes, at ved den den 21 November 1884 afholdte 3dje Auktion over Tiltaltes Ejendom blev ovennævnte Cohen Højtbydende med 5850 Kr., og at der forud for Cohens Fordring med paaløbne Retsfølgningsomkostninger af Pantet skal dækkes det forommeldte, paa 1ste Prioritet indestaaende Beløb af 5800 Kr. med 5 pCt. Rente. Som Undskyldning for at have blottet Ejendommen for Besætning og tildels ogsaa for Avlsredskaber har Tiltalte anført, at han ikke troede, at hans Besætning var medindbefattet

i Pantet til Cohen, hvorhos han oprindelig samtidig med at erkjende, at han godt vidste, at de omhandlede Gjenstande vare indbefattede i det 1ste Prioritetshaver givne Pant, har forklaret, at han desuagtet ansaa sig berettiget til at afhænde de omspurgte Besætnings- og Inventariegjenstande. Under et paa Foranledning herfra Retten optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte imidlertid i saa Henseende nærmere forklaret, at han vel ansaa sig berettiget til, uanset Pantsætningen til 1ste Prioritetshaver at sælge Besætningen, naar derved skaffedes Penge til Dækning af Cohens Fordring — idet efter hans Formening 1ste Prioritetshaver kunde være vel tjent med, at det paa den Maade blev undgaaet, at den pantsatte Ejendom blev solgt af Cohen — men at han indseer, at han, da der i Virkeligheden ikke ved de under Sagen omspurgte Afhændelser skaffedes Penge til Cohen, burde have undladt at foretage disse Afhændelser, hvorhos han endelig har vedgaaet, at Hensigten med Afhændelserne var at skaffe dem, der havde hjulpet ham og derfor havde Penge tilgode, Dækning fremfor Cohen, skjøndt han antog, at Cohen herved vilde lide Tab. Hvad dernæst Undladelsen af under Exekutionsforretningen at opgive de to hos Lejhusmanden anbragte Grise angaar, har Tiltalte vedholdende forklaret, at han, dengang den ovennævnte Opfordring blev rettet til ham under Exekutionsforretningen, ikke huskede, at han ejede disse Grise. Idet Tiltaltes ovenanførte Forklaring efter Omstændighederne findes at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen, vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for hans Undladelse af at opgive de to Grise under Exekutionsforretningen. Derimod vil han for sit iøvrigt udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 256 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 253 og Konkurslovens §§ 167 og 168, jfr. Straffelovens § 260, sammenholdt med sidstnævnte Lovs § 23 er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, være at forandre, medens bemeldte Doms Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paa-lagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Nr. 19. Birkedommer **Louis Hammerich** som Skifteforvalter i Kronborg vestre Birk (Hindenburg efter Ordre)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission i Kjøbenhavn, der behandler Boet efter afdøde **Examinatus juris Hans Henrik Jansen** (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om, hvilken Skifteret det tilkommer at behandle et Dødsbo.

Skrivelse fra Skiftekommissionen i Kjøbenhavn til Kronborg vestre Birks Skifterot af 8 December 1884: I Anledning af den ærede Skifterets Skrivelse af 27 f. M., skulle vi ikke undlade tjenstligst at meddele, at vi ikke af de i denne Skrivelse anførte Grunde og Omstændigheder have kunnet lade os overbevise om, at Kjøbenhavns Skiftekommission ikke skulde være kompetent til at behandle Boet efter den d. 19 f. M. heri Staden afdøde Exam. juris, Formand for Sparekassen i Helsing, **Hans Henrik Jansen**, i hvilken Henseende vi særlig skulle fremhæve, at det under den af os d. 21 f. M. foretagne Begyndelses- og Registreringsforretning i Boet af Enkefru **Werner** udtrykkelig blev forklaret, at Afdøde, hvis Hus hun i 8 Aar havde bestyret, medens han boede i Helsing, var, efterat have afstaaet en Del af sin derværende Forretning, flyttet her til Byen afvigte Oktober Flyttedag og havde siden den Tid boet hos hende i Valdemarsgade Nr. 3, 1 Sal. —

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger har **Examinatus juris Hans Henrik Jansen**, efter at have solgt en ham tilhørende og af ham beboet Ejendom i Helsing, fraflyttet denne i Oktober Maaned f. A. uden da eller senere at have skaffet sig nogen anden Bopæl sammesteds, hvorimod han tog Ophold her i Staden i en af hans Husbestyrerinde lejet Lejlighed, i hvilken han havde sit Hjem, indtil han den 19 November s. A. derstedes afgik ved Døden.

Da han som Følge heraf maa anses ved sin Død at have havt sit personlige Værnething heri Staden, vil ifølge Forordningen 21 Juni 1793 § 1 jfr. Skifteloven af 30 November 1874 § 87 Citantens Paastand, der gaar ud paa, at **Jansens Bo** ikke bør behandles af den indstævnte Skiftekommission, men af ham som Skifteforvalter i Kronborg vestre Birk, ikke kunne tages til Følge. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den ovenomhandlede af Citanten nedlagte Paa-stand kan ikke tages til Følge. Processens Omkostningen ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokaterne Hindenburg og Klubien tillægges i Salarium hver 100 Kr., der udredes af det Offentlige.

Torsdagen den 16 April.

Nr. 106.

Advokat Levinsen

contra

Ove Pedersen og Christine Madsen, Panks separerede Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Norvang-Torrild Herreders Extrarets Dom af 19 December 1884: Tiltalte Ove Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Tiltalte Christine Pank, f. Madsen, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Kr. eller saafremt hun ikke fuldt betaler denne Bøde inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. De Tiltalte bør derhos En for Begge og Begge for En udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin og til Defensor, Justitsraad, Prokurator Borch, 10 Kr. til hver.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1885: Tiltalte Christine Madsen, Panks separerede Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til den Tiltalte Ove Pedersen idømte Straf og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

og idet de Højestéret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højestéret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levensen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Indsidder Ove Pedersen og Christine Madsen, Panks separerede Hustru, for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de, efterat Tiltalte Christine Madsen, der tjente som Husholderske for Tiltalte Pedersen i Uhrskov, den 8 November f. A. havde af sin lille Datter, der havde været ude at samle Kvas, faaet at vide, at der imellem Granerne ved Vejen over Uhrskov Banke laa et Grantræ væltet, og hun samme Dags Aften havde fortalt Tiltalte Pedersen dette, ere blevne enige om at tilegne sig dette Træ, samt at de, efter i denne Hensigt den 10 s. M. om Morgenen Kl. mellem 5 og 6 at have begivet sig hen til det Sted, hvor Træet laa, have afsavet det fra Roden, ved hvilken det hang fast, og bragt det til deres Hjem, hvor der ved en den 13 s. M. foretagen Husundersøgelse fandtes to Stykker deraf, tilsammen af en Længde af ca. 8 Alen, medens Resten efter de Tiltaltes Forklaringer er brændt. Den Granplantning, hvorfra de Tiltalte saaledes tog Træet, tilhorte Veile Amt, og Træet, der maa antages at have haat en Længde af 15 à 20 Alen, men var udgaaet, er ansat til en Værdi af 1 Kr. Veile Aantsraad, der har erholdt de paa de Tiltaltes Bopæl forefundne Stykker af Træet udleveret, har frafaldet Krav paa videre Erstatning, men forlangt Sagen forfulgt mod de Tiltalte. Tiltalte Pedersen har iøvrigt under Forhørene villet gjøre gjældende, at han tog Træet i den Tanke, at det tilhorte Proprietær Thisted til Uhrskovgaard, og at han ikke troede, at han derved begik noget Ulovligt, eftersom han vil have ment at have Thisted's Tilladelse til i den denne tilhørende Skov at tage, hvad der er udgaaet, raaddent eller faldet ned, men ligesom Pedersen efter Medtiltalte Christine Madsens Forklaring til hende havde sagt, at han ikke vidste, hvem Træet tilhorte, saaledes er det ogsaa oplyst, at Proprietær Thisted kun har givet Tiltalte Tilladelse til

at tage Kvas og nedfaldne Grene i hans Skov, men ikke til at tage Træerne, selv om disse vare udgaede. For deres anførte Forhold, der findes ved Underrettsdommen rettelig henført under Straffelovens § 235, ville de Tiltalte, der begge ere fødte i Aaret 1848 og af hvilke Tiltalte Pedersen tidligere har været anset ifølge Nørvang og Torrild Herreders Extraretsdom af 17 November 1871 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, medens Tiltalte Christine Madsen ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter den nævnte Paragraf med Straffe, der efter Sagen og Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Tiltalte Pedersen i 8 Dage og for Tiltalte Christine Madsen i 4 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse for Tiltalte Pedersens Vedkommende og dens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 15 Kr., ligeledes billiges, vil bemeldte Dom saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 21. Grosserer Jørgen Jensen (Bagger),

contra

Handelsfirmaet Rosenplaenter & Girt, nu Rosenplaenter
& Co. i Rotterdam (Salomon),

betr. Udlevering af et deponeret Beløb m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 Mai 1884: Indstævnte, Grosserer Jørgen Jensen, bør enten meddele Firmaet J. H. & G. F. Baur i Altona Ordre til uden Omkostning at tilbagelevere Citanterne, Handelsfirmaet Rosenplaenter & Girt, nu Rosenplaenter & Co. i Rotterdam, de ovennævnte af Citanterne deponerede 4000 Rmk. kontant og betale Citanterne Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 29 Marts 1883 indtil Tilbageleveringen finder Sted, eller i Mangel af saadan Ordre eller saadan Tilbagelevering betale Citanterne 4000 Rmk. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 29 Marts 1883 indtil Betaling sker; men iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden

3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efterat Hovedcitanten, Grosserer Jørgen Jensen, for Højesteret har fremlagt en Skrivelse af 24 November 1882 fra Firmaet Rosenplaenter & Girt til J. H. & G. F. Baur, hvori udtales, at Hovedcitanten i sin Tid forlangte, at der i Certepartiet angaaende det ham under 4 Oktober s. A. tilbude og af ham kjøbte, i den indankede Dom omhandlede Parti Petroleum specielt skulde indføres, at Kapitajnen eventuelt skulde losse i Lægtene paa Hals Rhed og gaa med Resten af Ladningen til Aalborg, have Kontracitanterne ikke paastaet Dommen forandret, forsaavidt Hovedcitanten er bleven frifunden for at erstatte dem de i Dommen nævnte 273 Reichsmark 3 Pf. Efter Hovedcitantens Procedure for Højesteret er der heller ikke Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaavidt den har forkastet hans Paastand om at kjendes berettiget til for en ham hos Firmaet Goepel & Trube formentlig tilkommende Erstatning til Beløb 2115 Reichsmark 95 Pf. at holde sig til det under Sagen omhandlede Depot af 4000 Reichsmark.

Det bliver saaledes alene at undersøge, om Hovedcitanten kan anses berettiget til at holde sig til dette Depot for det af ham beregnede, i Dommen ommeldte Udgiftsbeløb af Reichsmark 3349, 53 Pf., eller dog, som subsidiært paastaet, for en Del af samme. Da nu Rosenplaenter & Girt den 25 November 1882 havde ladet J. H. & G. F. Baur tilbyde at indbetale 4000 Reichsmark kontant Mandagen den 27 s. M., og det efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afviselse tilvejebragte Oplysninger maa falde Hovedcitanten tillast, at Indbetalingen ikke foregik den sidstnævnte Dag, paa hvilken desuden Firmaet Baur ogsaa modtog Underretning om den det tilsendte Vexels Akcept, maa det billiges, at det ved Dommen er tilregnet Hovedcitanten eller hans Bankier, at Paabegyndelsen af Losningen — der, efter hvad der er oplyst for Højesteret, tog sin Begyndelse den 30 November — blev forsinket i alt Fald i et Par Dage; og da det endvidere er antageligt, at de under Sagen omhandlede foregede Udgifter vilde have været undgaaede, hvis en saadan Forsinkelse ikke havde fundet Sted, er Hovedcitantens Fordring paa at erholde disse Udgifter erstattede hos Kontracitanterne i Dommen rettelig forkastet.

Som Følge heraf og idet der ikke findes tilstrækkelig Grund til efter Kontracitanternes Paastand for Højesteret at forandre Dommens Bestemmelse om Renteberegningen, vil den

indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Grosserer Wm. Bahnson som herværende Underagent for Handelsfirmaet Rosenplacenter & Girt i Rotterdam, der vare Agenter for Handels-huset Goepel & Trube i New-York, tilbød den 4 Oktober 1882 for bemeldte Rosenplacenter & Girt paa Goepel & Trubes Vegne til Indstævnte, Grosserer Jørgen Jensen, at sælge ca. 2000 Fade Petroleum til en Pris af Rmk. 8, 43 Pf. cif Aalborg mod 90 Dages Sigt. Rembours paa J. H. & G. F. Baur i Altona. Indstævnte modtog dette Tilbud, idet han dog, efter hans Anbringende, fordrøede, at det i Certepartiet udtrykkelig skulde optages, at det Skib, der overførte Ladningen, skulde være forpligtet til, enten at gaae direkte til Aalborg, eller, dersom det ikke kunde flyde over Barren ved Hals, at losse saa meget af Ladningen paa Hals Rhed, at det derefter kunde flyde over Barren, og med Restladningen gaa til Aalborg. I det derpaa den 5 Oktober s. A. i Philadelphia mellein Goepel & Trube og Kaptajn Toxverd, som Fører af det her hjemmehørende Barkskib „Alba“, oprettede Certeparti, blev det bestemt, at Skibet i Philadelphia skulde indtage en Ladning Petroleum i Tønder og med den afgaa til Aalborg direkte, eller saa nær dertil, som det med Sikkerhed kunde komme og altid ligge flot.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15. Mai 1885.

Universitetsboghænder G. E. C. Gads Forlag.

Trycks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 6.

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 21. Grosserer Jørgen Jensen (Bagger)

contra

Handelsfirmaet Rosenplænter & Girt, nu Rosenplænter & Co.
R otterdam (Salomon).

Endvidere er der i Certepartiet bl. A. vedtaget, at Skibet skal lade og losse, hvor det altid sikkert kan ligge flot, at mulige Lægterpenge skulde betales af Ladningen, at Ladningen skal losses i Lossehavnen med sædvanlig Hurtighed, og at der for hver Dags Ophold skal betales Overligge-Godtgjørelse à 40 Dollars 48 cts. Dag for Dag. Saasnart Indstævnte var bleven bekendt med Certepartiet, reklamerede han strax mod Grosserer Bahnson i Anledning af, at det ikke indeholdt den af ham fordrede Stipulation, og fordrede, at Rosenplænter & Girt, ved at stille et Depot, skulde indestaa ham for det Tab, der maatte flyde heraf, og han forlangte navnlig stillet et Depot af Rmk. 7000. Herom fandt derpaa muntlige Forhandlinger Sted mellem Indstævnte og Bahnson, uden at det kom til nogen Ordning, og i Slutningen af Oktober meddelte Indstævnte sine Bankierer J. H. & G. F. Baur i Altona, at de ikke imod Udlevering af Ladningspapirerne maatte for hans Regning acceptere de til Ladningens Betaling trukne 3 Vexler. Forhandlingerne mellem Indstævnte og Bahnson om det af Indstævnte fordrede Depot fortsattes derpaa i November uden Resultat, indtil „Alba“ den 23 November om Aftenen var ankommen paa Hals Rhed. Imedens disse Forhandlinger førtes, bleve de 3 til Betaling af Ladningen trukne Vexler til Beløb Rmk. 40,865, 55 Pf., den 1 November præsenterede for J. H. & G. F. Baur til Accept tilligemed Konnossement og Assurancepolice, der tilbødes udleverede mod Ac-

cepten, og da Accept nægtedes, blev Vexlerne protesterede, men derefter paa Foranledning af Rosenplaenter & Girt accepterede pr. Intervention til Ære for Goepel & Trube. Den 24 November erklærede Indstævnte sig tilfreds med, at der stillede ham et Depot af 4000 Rmk., hvorover ingen Anden end han selv kunde disponere, og endnu samme Dag sendte Rosenplaenter & Girt en for 4000 Rmk. paa Deutsche Effekten und Wechsel Bank i Frankfurt a. M. trukken uaccepteret Vexel til J. H. & G. F. Baur, der modtog Vexlen den følgende Dags Formiddag og strax pr. Telegram underrettede Indstævnte derom, og da Indstævnte refuserede den stillede Sikkerhed som utilstrækkelig og J. H. & G. F. Baur havde underrettet Rosenplaenter & Girt derom, foranstaltede sidstnævnte Firma, at Anglo-Deutsche Bank i Hamburg den 25 November om Eftermiddagen tilbød J. H. & G. F. Baur at betale dem kontant 4000 Rmk. imod Udlevering af den fornævnte Vexel eller, hvis den maatte være sendt til Accept, imod J. H. & G. F. Baur's Garanti for dens senere Udlevering. Herpaa svarede J. H. & G. F. Baur, der den 25 November havde sendt Vexlen til Frankfurt til Accept, Anglo-Deutsche Bank den 27 s. M., at de manglede Instruktion fra Rosenplaenter & Girt angaaende Udlevering af Vexlen, og at de derfor midlertidig holdt de til dem samme Dag fra Banken indgaaede *) 4000 Rmk., til dennes Disposition. Da Rosenplaenter & Girt vare blevne underrettede derom, telegraferede de den 28 November Ordre til J. H. & G. F. Baur til at udlevere Vexlen imod det kontante Depot, hvorhos det samme Dag ved Telegram paalagdes Anglo-Deutsche Bank endnu en Gang at tilbyde de 4000 Rmk. kontant under lige Betingelser; men J. H. & G. F. Baur svarede i Skrivelse af 29 November, at de ingen Anledning fandt til at ombytte Depotvexlen, og at de bemeldte Dag for Indstævntes Regning havde accepteret Goepels & Trubes Tratte for „Albas“ Ladning. I Brev af 27 November havde J. H. & G. F. Baur underrettet Indstævnte om, at der var tilbuddet deponeret 4000 Rmk. kontant, og om, at den deponerede Vexel var bleven accepteret i Frankfurt, og efter at de paa Indstævntes Forespørgsel af 28 November havde svaret, at de ansaa de accepterede 4000 Rmk. for tilstrækkelig Sikkerhed, telegraferede Indstævnte den 29 November Ordre til dem om at acceptere Tratten for „Albas“ Ladning, hvorhos han i Brev af samme Dato underrettede J. H. & G. F. Baur om, at Ladningsdokumenterne, der havde været beroende hos et Hus i Hamborg, men som med Indstævntes Samtykke vare blevne tilstillede Firmaet B. L. Fränckel & Co. her i Staden, samme Dag af bemeldte Firma vare blevne udleverede til ham, hvorhos han paany an-

*) skal være: indgaaende.

modede om, for hans Regning at acceptere de til Betaling af Ladningen trukne Vexler. De sidstnævnte Vexler bleve derpaa accepterede af J. H. & G. F. Baur, der den 30 November modtog det tilbudte Depot af 4000 Rmk. kontant og den følgende Dag udleverede Depot-Vexlen. Barkskipet „Alba“ var, som anført, den 23 November om Aftenen ankommen paa Hals Rhed, og den 25 s. M. anmeldte Skibets Fører Notarialprotest i Aalborg, i hvilken han bemærkede, at han Dagen forud hos Indstævntes Agent i Aalborg havde meldt sig klart til Losning paa Hals Rhed, da Skibet maatte lægtes for at komme op til Aalborg, og havde forlangt, at se endosseret Konnossement, men at Agentens Fuldmægtig endnu den 25de havde erklæret ikke at have modtaget Konnossementet, i hvilken Anledning han nedlagde Protest, da han ikke kunde paabegynde Losning, før Konnossement præsenteredes ham. Grosserer Bahnsen indledede da Forhandling om, ungtes Konnossementet ikke var kommen tilstede, at lade Lægtningen paabegynde ved andre end Indstævnte, men Indstævnte protesterede herimod. Efterat Indstævnte den 29 November var kommen i Besiddelse af Ladningsdokumenterne, telegraferede han samme Dag til sin Agent i Aalborg, at Konnossementet vilde blive sendt bemeldte Dags Aften og gav Ordre til at paabegynde Losningen. Man begyndte derpaa den 1 December at losse af Ladningen i Lægtene, og af de 2208 Tønder Petroleum, af hvilke Ladningen bestod, var der indtil den 3 December incl. bleven lægtet 1341 Tønder, men paa Grund af den lave Vandstand kunde Skibet endnu ikke flyde over Barren. Da der Natten til den 4 December opstod en østlig Storm, lettede Skibet og gik til Frederikshavn, hvor det ankom den 7 s. M. og hvor Restladningen blev lossat fra 8 til 12 December og modtaget af Indstævnte, der lod den pr. Jernbane bringe til Aalborg. Efter Stævningen af 29 Marts 1883, der tillige indeholder Forligsklage, har det nævnte Handelsfirma Rosenplænter & Girt i Rotterdam, i hvis Sted Firmaet Rosenplænter & Co., der har overtaget sidstnævnte Firmas Activa og Passiva, under Sagens Drift er indtrædt i Sagen, sagsøgt Indstævnte og principaliter paastaet Indstævnte dømt til at betale Citanterne 273 Rmk. 3 Pf., der udgjør den disse forårsagede Udgift ved Protest og Accept pr. Intervention af de til Betaling af Ladningen trukne Vexler, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 29 Marts 1883, indtil Betaling sker, samt derhos tilpligtet, enten at meddele Firmaet J. H. & G. F. Baur i Altona Ordre til uden Omkostning at tilbagelevere Citanterne det stillede Depot af Rmk. 4000 og betale Citanterne Renter 5 pCt. p. a. af dette Beløb fra 6 December 1882, eller i alt Fald fra 29 Marts 1883 indtil Tilbagelevering har fundet Sted — eller, i Mangel af saadan Ordre eller saadan Tilbagelevering, at betale Citanterne Rmk. 4000 med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 6 December 1882, eller sub-

sidiært fra 29 Marts 1883 indtil Betaling sker. Subsidiært have Citanterne med Hensyn til Depotet paastaet Indstævnte tilpligtet, enten at give J. H. & G. F. Baur Ordre til, uden Omkostning, at tilbagelevere Citanterne de deponerede 4000 Rmk. efter Fra- drag af det Beløb, for hvilket Indstævnte, efter Rettens For- mening, kan holde sig til dette, og af det saaledes udkommende Beløb at betale Citanterne Renter, som anført, eller i Mangel af saadan Ordre eller Tilbagelevering, at betale det udkommende Retsbeløb med Renter deraf, som anført. I alle Tilfælde have Citanterne paastaet sig hos Indstævnte tillagt skadesløse Sags- omkostninger. Indstævnte, der formener, at det er ham uved- kommende, at de til Betaling af „Alba“s Ladning trukne Vexler ere blevne protesterede og accepterede pr. Intervention, og at dette har medført en Udgift af 273 Rmk. 3 Pf., har ved at an- føre, at Skibets forsinkede Lægning ved Hals ikke kan tilregnes ham, og at der ved denne og Losning af Skibets Restladning i Frederikshavn ifølge fremlagt Generalregning er paardraget en forøget Udgift af Rmk. 3349, 53 Pf., som Citanterne bør betale og for hvilken han maa være berettiget til at holde sig til det stillede Depot, samt idet han formener, at han er berettiget til af Restbeløbet af Depotet, saavidt dette kan tilstrække, at blive fyldestgjort for en Erstatningsfordring til Beløb Rmk. 2115, 95 Pf. i Anledning af, at en Ladning Petroleum, som han ved en gjennem Firmaet Rosenplaenter & Girt og Grosserer Bahnson i Januar 1882 afsluttet Handel afkjøbte Firmaet Goepel & Trube, og som blev overført hertil med Barkskibet „Protektor“, var af ukontraktmæssig Beskaffenhed, paastaet sig frifunden for Ci- tanternes Tiltale, hvorhos han for det Tilfælde, at han ikke maatte blive anerkjendt berettiget til, i det stillede Depot at gjøre sig betalt for alle de paa Generalregningen vedkommende „Alba“ opførte Udgifter, subsidiært har paastaet sig kjendt berettiget til at gjøre sig betalt i Depotet for saa meget af den ham for „Protektor“s Ladning tilkommende Erstatningsfordring, som Retten finder legitimeret og som kan dækkes af Depotet. Endelig har Indstævnte i alle Tilfælde paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger med et klækkeligt Beløb. Citanterne have vel erkjendt, at det, da Grosserer Bahnson med Indstævnte afsluttede Handel om den Ladning Petroleum, der overførtes pr. „Alba“, af Indstævnte blev forlangt, at Kapitalet ifølge Certepartiet skulde være pligtig til at gaa med Ladningen directe til Aalborg og om fornøden ved Hals at lægte saa Meget, at han med Restladningen kunde gaa til Aalborg; men de bestride, at det er blevet aftalt eller forlangt af Indstævnte, at denne Forpligtelse skulde have nogen bestemt Ordlyd i Certepartiet, hvorhos de henvise til, at en saa lydende Pautegning „til Aalborg, med Forpligtelse, hvis Skibet ikke kan flyde over Barren, da at losse saa Meget paa Hals Rhed, at det med Restladning kan gaa over Barren op til Aal-

borg“, der i den Anledning ved Handelens Afslutning blev gjort af Indstævnte paa et af Bahnsen ham forevist Telegram, ikke indeholder noget om, at saadan Bestemmelse udtrykkelig skulde findes i Certepartiet. Da nu det med „Alba“s Fører afsluttede Certeparti formenes, for ham at medføre den omhandlede Forpligtelse, hvad Føreren ogsaa antages at have erkjendt derved, at han i sin Protest af 25 November anfører, at han havde meldt sig „klar til Losning paa Hals Rhed, da Skibet maa lægtes, for at komme op til Aalborg“, mene Citanterne, at Indstævnte har været uberettiget til at forlange Depot til Sikkerhed for det Tab, der maatte flyde af, at den af ham fordrede Stipulation ikke fandtes i Certepartiet, og til at betinge Ladningsvexlernes Acceptation af, at saadant Depot stillede, og de mene, at Indstævnte i alt Fald ikke havde nogen Grund til, at vedblive sin Fordring om Depot, efter at Kapiteinen i sin nævnte Protest havde erklæret sig villig til at lægte paa Hals Rhed, for derefter med Restladningen at gaa til Aalborg. Indstævnte har hertil bemærket, at han ved Handelens Afslutning betingede, at en Stipulation overensstemmende med hans nævnte Paategning udtrykkelig skulde optages i Certepartiet, for at undgaa al Indsigelse fra Skipperens Side og navnlig ogsaa for at undgaa, at Skipperen, saafremt ugunstigt Vejr maatte forhindre Lægningen eller dens Tilendbringelse paa Hals Rhed, skulde paastaa sig berettiget til at losse Ladningen eller dens Rest i en anden Havn, til hvilken han i saa Fald maatte have søgt med sit Skib. Da der nu ikke angaaende den omspurgte Handel ses at være oprettet noget skriftligt Dokument indeholdende de for denne aftalte Betingelser, vil, i Mangel af Bevis for, at det forholder sig anderledes, Indstævntes Paastand om, at han har betinget, at en Stipulation, som den af ham nævnte, udtrykkelig blev optaget i Certepartiet, være at lægge til Grund, og selv om det med Føreren af „Alba“ sluttede Certeparti, som Citanterne mene, forpligtede ham til at lægte det fornødne paa Hals Rhed, saa at Skibet kunde komme over Barren, og med Restladningen at gaa til Aalborg, kan det ikke anses at opfylde den af Indstævnte stillede Betingelse, ligesom ej heller den af „Albas“ Fører udtalte Beredvillighed til at paabegynde Losning paa Hals Rhed kunde medføre, at det ingen Betydning havde, at Stipulationen ikke var optaget i Certepartiet. Indstævnte kunde derfor ikke anses uberettiget til at forlange Sikkerhed for det Tab, der maatte blive en Følge af, at den oftnævnte Stipulation ikke var indført i Certepartiet, eller til at betinge Ladningsvexlernes Acceptation af, at saadan Sikkerhed stillede. Naar Citanterne dernæst have anført, at Indstævnte har været uberettiget til, som fyldestgjørende Depot at refusere den Firmaet J. H. & G. F. Baur paa hans Vegne tilstillede uaccepterede Vexel, kan dette ikke bifaldes, og naar Citanterne mene, at det nævnte Firma i

alt Fald burde have forhørt sig ad telegrafisk Vej hos den Bank i Frankfurt, paa hvilken Vexlen var trukken, om den vilde blive accepteret, og at Vexlen, dersom dette besvaredes bekræftende, burde have været antaget som god Sikkerhed, kunde en saadan Forpligtelse ikke paaahvile bemeldte Firma eller Indstævnte, ligesom der maa gives Indstævnte Medhold i, at selv en bekræftende Besvarelse fra Trassaten ikke kunde have samme Betydning som en virkelig Accept af Vexlen. Medens Indstævnte saaledes maatte være berettiget til at refusere Vexlen som Depot, kunde derimod, naar han gjorde dette og altsaa maatte anses at forlange andet Depot til Sikkerhed, hun eller hans Bankierer J. H. & G. F. Baur ikke være berettiget til at sende Vexlen til Frankfurt til Accept og derved afskjære sig fra at kunne tilbagelevere Vexlen, naar andet Depot tilbødes, og endnu mindre have nævnte Bankierer, da Citanterne den 25 November tilbode, at betale dem 4000 Rmk. kontant imod Udlevering af Vexlen eller, hvis den var sendt til Accept, imod deres Garanti for dens senere Udlevering, været berettigede til at refusere det saaledes tilbudte Depot og undlade at acceptere Ladningsvexlerne, ligesom ogsaa den senere stedfundne Forsinkelse med Ladningsvexlernes Accept og den deraf afhængige Udlevering til Indstævnte af Ladningsdokumenterne findes at maatte lægges Indstævnte eller hans nævnte Bankierer til Last. Ifølge en af „Alba“s Fører den 8 December 1882 i Frederikshavn optagen Notarialprotest blev Skibet indklareret den 25 November og den næste Dag meldt klart til Losning, saa at Skibets Liggedage, der efter hans Formening maatte regnes til 8 løbende Dage, udløb med den 3 December. Da det nu er in confesso, at Vejret var godt, medens „Alba“ laa paa Hals Rhed, indtil det den 3 December om Eftermiddagen begyndte at blæse op, og da der, medens der fra 1 til 3 December blev lægt paa Hals Rhed, lossedes fra Skibet 1341 Tønder Petroleum, maa det antages, at der, dersom Lægtningen blot var bleven begyndt et Par Dage tidligere end sket, kunde være bleven lægtet saa Meget, at Skibet kunde gaa over Barren, og at Skibet derefter kunde være kommen til Aalborg og være bleven udlosset der inden Udløbet af de Liggedage, som Kapitainen har erkjendt, at der tilkom Indstævnte. At Ladningspapirerne ikke flere Dage tidligere, end sket, kom Indstævnte ihænde, og at Losningens Paa-begyndelse derved forsinkedes i alt Fald et Par Dage, maa efter det ovenfor anførte tilskrives Indstævnte eller hans Bankierer i Altona, og de forøgede Udgifter, der ere en Følge af at Skibet ikke er blevet udlosset inden Liggedagenes Udløb, og ved at Skibet er gaaet til Frederikshavn og der har udlosset sin Restladning, kan Indstævnte derfor ikke forlange sig erstattede hos Citanterne; hvorimod Indstævnte, efter det foran udviklede, ikke vil kunne tilpligtes at betale Citanterne de Udgifter, som Ladningsvexlernes Protest og deres Accept ved Intervention have

medført. Naar Indstævnte dernæst har paastaet, sig kjendt berettiget til, for den ham hos Firma Goepel & Trube formentlig tilkommende Erstatningsfordring, hidrørende fra Ukontraktmæssigheden af den ham af bemeldte Firma solgte, og pr. „Protektor“ hidførte Ladning, at holde sig til det af Citanterne stillede Depot af 4000 Rmk., kan denne Paastand ikke tages til Folge, allerede af den Grund, at dette Depot ikkun er stillet til Sikkerhed for Opfyldelse af særlige Forpligtelser med Hensyn til den med „Alba“ sendte Ladning, ligesom det ej heller imod Citanternes Benægtelse er bevist, at det omhandlede Depot af dom er stillet paa Goepel & Trubes Vegne. Efter alt det anførte vil Indstævnte saaledes blive pligtig til, som af Citanterne principaliter paastaet, enten at give Ordre til at tilbagelevere Citanterne det stillede Depot og betale Renter heraf eller at betale Citanterne 4000 Rmk. med Renter heraf, dog at Renterne først ville være at tilsvare fra Forligsklagens Dato den 29 Marts 1883, medens Indstævnte iøvrigt vil være at frifinde. Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 22 April.

Nr. 100. Højesterets sagfører Bagger
 contra
 Jon Olafsson og Gudlaugur Gudmundsson (Def.
 Nellemann),

der tiltales for Forfalskning af Dokumenter.

Reykjaviks Extrarets Dom af 17 Oktober 1884: De Tiltalte, Redaktør og Althingsmand Jon Olafsson og Cand juris Gudlaugur Gudmundsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte udrede in solidum alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Den islandske Landsoverretts Dom af 15 December 1884: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. Alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Frank Siemsen og Paul Melsted, 10 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, Al-

thingsmand og Redaktor Jon Olafsson og Cand. juris Gudlaugur Gudmundsson in solidum. At efterkommes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det ikke imod de Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at nogen af dem har gjort sig skyldig i det dem paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forhold, ville de være at frifinde for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jon Olafsson og Gudlaugur Gudmundsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretsagfører Bagger og Advokat Nøllemand for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Reykjavik Kjøbstads Extraretsdom af 17 Oktober sidstleden ere de Tiltalte, Redaktor og Althingsmand Jon Olafsson og Cand. juris Gudlaugur Gudmundsson, der saggives for Forfalskning af Dokumenter, frifundne for Aktors Tiltale i Sagen, men tilpligtede at udrede in solidum alle de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Sagen er fra det Offentliges Side indanket for Overretten. Sagens faktiske Omstændigheder ere, at Tiltalte Gudlaugur Gudmundsson som Sagfører for Tiltalte Jon Olafsson i 5 af den imod Redaktor Gertur Pálsson anlagte Sager fremlagde i Reykjavik Kjøbstads Bythingsret den 14 August sidstleden 5 Forligsklager i bemeldte Sager, og var alle disse Forligsklagers Datering blevet forandret, efterat de kom fra Forligskommissionen, saaledes at 21 Juli var blevet gjort til 20 Juli. Forsaa vidt en af disse Sager angaar, havde Forandringen i Dateringen stor Betydning, idet Sagen, hvis den oprindelige Datering var forbleven uforandret, ifølge Straffelovens § 68 var forældet. Det er bevist under Sagen, at Dateringen er blevet forandret som foranført, ligesom det ogsaa er bevist, at de omhandlede Forligsklager fra den Tid, de kom fra Forligningskommissionen, og indtil Tiltalte Gudlaugur

Gudmundsson fremlagde dem i Bythingsretten, ikke vare i nogen Andens Værge end de Tiltalte, men disse have forklaret, at de aldeles ingen Kundskab have om, hvorledes det forholder sig med Forandringen. Vel er der, efter hvad der er fremkommet under Sagen, ingen Sandsynlighed for, at nogen anden Person end de Tiltalte, som alene kunde have Interesse deri, har forandret Klagernes Datering, men der findes dog ikke imod de Tiltaltes Benægtelse at være fremkommet et fuldstændigt lovligt Bevis for, at de ere skyldige i den dem imputerede Forbrydelse, hvorfor den indankede Dom vil være at stadfæste baade i Henseende til Sagens Hovedgjenstand og forsaavidt angaar dens Bestemmelse om Udredelse af Aktionens Omkostninger.

Nr. 96

Advokat Hindenburg

contra

Andreas Christian Frederik Pedersen (Def. Klubien),

der tiltales for Forsøg paa Bigami.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 3 November 1884: Tiltalte Hattemagersvend Andreas Christian Frederik Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Gamborg og Prokurator Bendix, henholdsvis 20 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Januar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankode Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Hattemagersvend Andreas Christian Frederik Pedersen for Forsøg paa Bigami. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte -- der er født i Karby paa Morsø den 4 Februar 1845 af Forældrene, daværende Husfæster, nu Murer Peder Sorensen Møller og Hustru Karen Hansdatter, men som i en længere Aarrække for det meste havde opholdt sig i Udlandet, blandt andet i Rusland og Tyskland, indtil han i Begyndelsen af Aaret 1883 atter til Stadighed tog Ophold paa Morsø, i Efteraaret 1883 har foreslaaet Enken Maren Kathrine Olesdatter, der ejede et Hus i Møllerup sammesteds, at gifte sig med ham, og at der, da hun var villig hertil, er blevet lyst 2 Gange, henholdsvis den 21. og den 28. Oktober 1883 for dem i Møllerup Kirke, medens de iøvrigt strax flyttede sammen og levede med hinanden som Ægtefæller. Da der imidlertid opstod Mistanke om, at Tiltalte var identisk med en Hattemagersvend af samme Navn, der i en Skrivelse af $\frac{9}{18}$ Februar 1881 fra det danske Konsulat i Libau i Kurland i Rusland til Politimesteren i Nykjøbing paa Morsø var bleven efterlyst i Anledning af, at han, efter at være bleven gift i Rusland, sammesteds havde efterladt sin Hustru og deres Barn i trængende Forfatning uden i omtrent $1\frac{1}{2}$ Aar at have ladet dem høre fra sig, blev der indledet en kriminel Undersøgelse imod Tiltalte for Forsøg paa Bigami. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte vedholdende benægtet at være gift, idet han iøvrigt efter sin Forklaring, medens han var i Udlandet, havde tænkt paa at gifte sig og i den Anledning forlangt sig fra sit Hjem tilsendt en Dobeattest, men uden at det paa tænkte Ægteskab var kommen i Stand, og efter at være foreholdt en af Præsten ved den evangelisk-lutherske, tyske Menighed i Goldingen i Kurland, R. Räder, den 15 December 1883 udstedt Attest -- hvorefter Hattemager Andreas Christian Friederich Petersen, der i Attesten angives at være 30 Aar gl., født i Danmark i Karby og Søn af Garver Peter Ste-reson Müller, ifølge den ovennævnte Menigheds Kopulations-Register den 8 Juni 1875 var af fornævnte Pastor Räder hjemme i Huset blevet viet til Julie Anna Caroline Quist -- har Tiltalte særlig benægtet, at denne Vielsesattest vedkom ham, idet han, der indrømmede at have kjendt et Fruentimmer af dette Navn og havt legemlig Omgang med hende i Riga, paaastod,

at han ikke var bleven gift med hende og heller ikke var Fader til hendes Barn, som hun derimod efter hans Forklaring havde avlet med en Murer. I et senere Forhør har han derhos villet gjøre gjældende, at det Fruentimmer, han havde kjendt i Riga, vel hed Jomfru eller Frøken Quist, men at han ikke kjendte hendes Fornavn. Iøvrigt har Tiltalte i det første over ham optagne Forhør afgivet en Forklaring om sit Ophold i Rusland, hvorefter der ikke kunde være noget til Hinder for at antage, at han havde været i Goldingen paa den Tid, da det i Vielse-attesten ommeldte Ægteskab var blevet indgaaet, idet hans Forklaring gik ud paa, at han havde været i Rusland i 5 Aar fra 1872 at regne og først havde opholdt sig 2 Aar i Reval samt derefter i Riga og forskjellige andre russiske og polske Byer, indtil han efter over Goldingen at være kommen til Libau derfra rejste til Preussen og vel har han senere villet gjøre gjældende, at han ikke havde været i Rusland efter 1873, men da dette Anbringende er i Strid saavel med hans egen tidligere Forklaring som med Sagens andre Oplysninger vil der intet Hensyn kunne tages til samme. Ejheller kan det komme i videre Betragtning, at Vielseattestens Angivelser om den sammesteds anmeldte Brudgoms Faders Navn og Næringsvej ikke passe ganske paa Tiltaltes Fader, der, som meldt, hedder Peder Sørensen Møller og er Murer, idet han iøvrigt tidligere har været Gartner, men aldrig Garver, og at der i Attesten ved Brudgommens Fader er anbragt et Tegn, der synes at skulle antyde, at han var død, medens Tiltaltes Fader endnu er i Live; thi da der maa antages ikke heri Landet at findes andet Karby end Karby paa Morso, og Præsten sammesteds har attesteret, at der hverken i Hovedsognet eller Annexsognene Hvidbjergs og Redsteds Kirkebøger for Aarene 1844 og 1845 findes indført noget andet Barn, som er døbt med Navnet Andreas Christian Frederik Pedersen, end Tiltalte, maa Vielseattesten, dersom dennes Angivelser af Brudgommens Navn, Alder og Fødested ere rigtige, dog antages at angaa Tiltalte, og dens mindre nøjagtige Angivelser om Tiltaltes Fader maa da nærmest antages at hidrøre fra, at Pastor Räder har misforstaaet de ham af Tiltalte givne Meddelelser desangaaende, idet det iøvrigt ikke er uantageligt, at Tiltalte selv dengang kan have troet eller dog forsætlig urigtig opgivet, at hans Fader var død. Saavel Julie Anna Caroline Quist som to Mænd i Goldingen, der angives at være hendes Mands Svogre, have, efter at et Fotografi af Tiltalte var forevist dem, strax med Sikkerhed i Tiltalte gjenkjendt Førstnævntes Mand, med hvem hun efter deres Forklaringer havde levet sammen i Goldingen i 1½ Aar, og ligeledes have Pastor Räder, der, som meldt, har viet dem, samt Dommeren i „Goldingensches Voigtei-Gericht“ og en Gartner i Goldingen, der havde kjendt det ovennævnte Fruentimmers Mand under hans Ophold sammesteds, troet i Tiltalte at

gjenkjende den Hattemagersvend Pedersen, med hvem Fruentimmeret var gift, uden dog at turde sige det med fuldkommen Bestemthed. Desuden var Julie Anna Caroline Quist i Besiddelse af to Breve fra sin Mand, af hvilke det ene, der er stilet til hendes Forældre og Slægtninge, samt dateret Schoeneck den 14 Mai 1878 og underskrevet A. Pedersen, øjensynlig er skrevet af en Dansk og med en Haandskrift, der ligner Tiltaltes, medens det andet Brev, der er stilet til Brevskriverens „Innig geliebte Frau“ samt dateret Berlin den 31 Juli 1879 og underskrevet Adresso A. Petersen, efter hvad der siges i Brevet, er skrevet af en Fremmed i Petersens Navn og ligesom det førstnævnte Brev indeholder en Forespørgsel om, hvor Brevskriverens Hustru, som han i Brevet kalder Jule Pedersen og sin „getrote Frue“, opholder sig, saaledes omtales det i det andet Brev, at Brevskriveren for mange Aar siden var bleven viet til den, til hvem Brevet er stilet, og har et Barn med hende. Det maa derhos under Sagen anses konstateret, at Tiltalte — hvad han iøvrigt under Forhørerne har benægtet — har paa den Tid, Brevet af 14 Mai 1878 er skrevet, havt Arbejde hos en Hattemager i Schoeneck og at han fra den 12 til den 25 Juli 1879 har arbejdet hos et Hattemagerfirma i Berlin, til hvilket A. Petersen i Brevet af 31 s. M. havde bedt eventuelle Breve til sig adresserede, medens hans Anbringende om i Berlin at have arbejdet hos to andre navngivne Hattemagere derimod efter Sagens Oplysninger er urigtigt. Endelig er det oplyst, at der, forinden Tiltalte i 1883 vendte tilbage til Morsø, sammesteds har gaaet Rygter om, at han havde giftet sig i Udlandet, og efter hvad en af Tiltaltes Svogere, en Væver i Karby, der dog, da han tidligere har været straffet for Tyveri, ikke har kunnet beedige sin Forklaring, har udsagt, har Tiltalte selv i Breve til Svogeren fra Udlandet omtalt, at han var bleven gift, ligesom der ogsaa efter Svogerens Forklaring, der forsaavidt bestrykkes ved Sagens andre Oplysninger, for en 4 à 5 Aar siden, medens Tiltalte var i Udlandet, er til Karby Poststation kommet et tysk Brev til Tiltalte fra hans Hustru, hvilket Brev blev nabnet af Tiltaltes Moder og Søster og af Postexpedienten i Karby oversat for Tiltaltes Svoger paa Dansk. Efter det Ovenanførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte er identisk med den Person, der efter den under Sagen omhandlede Vielsesattest i 1875 er bleven gift med den endnu levende Julie Anna Caroline Quist, og idet Tiltalte — der efter sin Forklaring i de første Forhør virkelig har havt til Hensigt at gifte sig med Maren Kathrine Olesdatter og ogsaa efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse har fastholdt denne Beslutning, hvilken han dog efter sin Forklaring i et Forhør den 18 Oktober 1884 nu har opgivet — saaledes har gjort sig skyldig i Forsøg paa Bigami, maa det billiges, at han, om hvem det ikke er oplyst,

at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 160 jfr. § 46 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bostemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 2. Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)

contra

fhv. Restauratør **J. P. Thrane (Ingen)**,

betr. Spørgsmaal om Magistratens Berettigelse til at paaligne en Grundejer Andel i Brolægningsudgifter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1884: Den indankede Udpantningsforretning ophæves. I Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde betale de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat til Citanten, fhv. Restauratør J. P. Thrane et saadant Beløb, som uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog ikke over 2000 Kr. Saa betale de Indstævnte og til Citanten denne Sags Omkostninger skadesløst. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Bestemmelse i Lov af 14 December 1857 § 3 kan ikke antages alene at angaa de Gader og Veje, der i Medfør af Lovens § 1 ere erklærede for offentlige, men maa saavel efter sit bogstavelige Indhold som efter Forholdet til den tidligere Lovgivning, og hvad der maa antages at have været Hensigten dermed, omfatte enhver enten slet ikke eller kun tildels brolagt Gade eller Vej i Kjøbenhavn, der paa den Tid, den forsynes med fuldstændig Brolægning, allerede er overtagen af det Offentlige — hvorved her maa forstaas Kjøbenhavns Kommune —, selv om den forinden Overtagelsen ikke har tilhørt Private, men har henhørt under en anden offentlig Institution, og uden Hensyn til, om Overtagelsen er foregaaet før eller efter Ud-

stedelsen af Lov 14 December 1857. Ligesom bemeldte Lovs § 4 Intet indeholder, der taler imod denne Opfattelse, saaledes findes heller ikke dens § 7 at kunne paaberaabes herimod, idet denne Paragrafs 1ste Passus man antages ikkun at forudsætte et tidligere taget Forbehold som Betingelse for, at ogsaa den i § 2 givne Regel om Istandsættelsesudgifterne, med derhen hørende Bestemmelser i §§ 4—6, kan komme til Anvendelse paa de af Kommunen før Loven af 1857 overtagne Gader og Veje.

Efter det Anførte maa den ovennævnte § 3 omfatte den paagjældende Del af Reventlowsgade eller — som den før hed — Tømmerpladsvejen, hvilken efter det Oplyste er overtagen af Københavns Kommune dels i 1850, dels i 1867, medens den tidligere vedligeholdtes for Statskassens Regning, ligesom den, da den under Sagen omhandlede Brolægning iværksattes i Aaret 1880, var kun tildels brolagt, idet der af den da 25 Alen brede Gade kun var brolagt en Kjørebane af ca. 10 Alens Brede.

Vel har nu Indstævnte forment, at i alt Fald en Del af de til den omspurgte Brolægning medgaaede Udgifter maatte være Grundejerne uvedkommende som kun anvendt til Forbedring af den nysnævnte, allerede tidligere tilstedeværende Del af Brolægningen, men heri kan der ikke gives ham Medhold, eftersom den skete Omlæggelse af denne efter de foreliggende Oplysninger har været begrundet i, at en til Gadens nuværende Forhold svarende fuldstændig Brolægning ikke fandtes at kunne tilvejebringes under Bibeholdelse af hin ældre Brolægning, men navnlig krævede en Forandring af Længdeprofilen.

Da endelig Udpantningsret i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte maa anses hjemlet for det Indstævnte ved Kommunalbestyrelsens Fordeling paalagte Bidrag til Brolægningen, vil den paaankede Udpantningsforretning være at stadfæste, hvoraf følger, at der ikke bliver Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte nogen Erstatning. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, flv. Restaurator J. P. Thrane hertil indanket en af Kongens Foged her i Staden efter Rekvision af de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, den 21 November 1881 hos ham foretagen Udpantningsforretning, hvorved der blev ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i den Citanten tilhørende, ved Reventlowsgade, tidligere den saakaldte Tømmerpladsvej, beliggende Ejendom Matr.-Nr. 49 i Vestervold Kvarter med Grund og Bygninger, mur- og nagelfaste Appertinentier, Leje og Interesse samt Assurancesum, alt til Dækning af et af de Indstævnte paastaet Beløb af 445 Kr. 65 Øre som Bidrag til Udgifterne ved Omlægningen af Brolægningen af bemeldte Gade tilligemed Forretningens Omkostninger 13 Kr. 99 Øre eller ialt 459 Kr. 64 Øre, og har Citanten paastaet, at Udpantningsforretningen ophæves og at der hos de Indstævnte tillægges ham Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde med 2000 Kr. eller subsidiært efter uvillige Mænds Skjøn samt i Henhold til Udpantningslovens § 13 Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaet den indankede Udpantning stadfæstet og sig frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag samt Citanten tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst. Forsaavidt Citanten har forment, at den ombandlede Fordring, selv dens Gyldighed forudsat, ikke skulde kunne gøres til Gjenstand for Udpantning, da kan dette ikke billiges, idet den fornødne Hjemmel for Anvendelsen af det nævnte Retsmiddel haves i Loven af 29 Marts 1873 § 1 Nr. 1 forsaavidt den blandt Fordringer, der kunne inddrives ved Udpantning, nævner Ydelser, som ifølge Lovgivningens umiddelbare Bud eller en i Henhold til samme foretagen Ligning eller Ansættelse tilkomme Kommunen. Men derimod maa der gives Citanten Medhold i, at de Indstævnte have savnet Berettigelse til at afkræve Citanten det ommeldte Bidrag til den nævnte Gades Istandsettelse. De Indstævnte have som Hjemmel herfor paaberaabt sig § 3 i Lov af 14 December 1857 indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn. Men den nævnte Lovbestemmelse kan kun antages at angaa forhen private Gader og Veje, som ere overtagne af det Offentlige. Om det nemlig end ikke siges udtrykkeligt i § 3, at den kun vedkommer forhen private Gader eller Veje, findes dog Ordene „en af det Offentlige allerede overtaget — — Gade eller Vej“ efter hele Sammenhængen naturlig at maatte forstås alene om en stedfunden Overtagelse af en tidligere privat Gade eller Vej. Først herved faar Lovstedet et klart og utvetydigt Indhold som en supplerende Bestemmelse til §§ 1 og 2 for et Tilfælde, som ved Overtagelsen af private Gader og Veje let kunde indtræffe, og Rigtigheden af denne Forstaaelse bestyrkes derhos ogsaa ved den Maade, hvorpaa Lovens § 4 sammenstiller §§ 2 og 3 med Hensyn til Reg-

lerne for Fordelingen af Omkostningerne mellem de vedkommende Grundejere. Og da det nu er in confesso, at Reventlowsgade eller den tidligere saakaldte Tommerpladsvej altid har været en offentlig Vej, kan den oftnævnte § 3 i Lov af 14 December 1857 ikke hjemle Kjøbenhavns Kommune Ret til at affordre Citanten det omstridte Bidrag. Som Folge heraf vil den indankede Udpantningsforretning være at ophæve, hvorhos der maa tilkomme Citanten Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde ved Udpantningen, hvilken Erstatnings Størrelse efter hans subsidiære Paastand vil indenfor Grænsen af de principalpaastraaede 2000 Kr. være at fastsætte ved Skjøn af uvillige, inden Retten paa de Indstævntes Bekostning ndmeldte Mænd. Endelig ville de Indstævnte have at erstatte Citanten denne Sags Omkostninger skadesløst. Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt.

Nr. 123.

Advokat Klubien

contra

Jesper Sørensen, kaldet Kjølsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Februar 1885: Arrestanten Jesper Sørensen Kjølsen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar; derhos bør han udrede i Erstatning til Magdeburg Brandforsikringsselskab 325 Kr. samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad, Overretsprokurator Møller og Defensor, Overretsprokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

 Færdig fra Trykkeriet den 22 Mai 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 7.

Onsdagen den 22 April.

Nr. 123.

Advokat Klubien

contra

Jesper Sørensen, kaldet Kjølsten (Def. Asmussen).

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Marts 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor i 1ste Instants bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jesper Sørensen — der er født i Aaret 1829 og tidligere har været straffet dels ifølge Højesteretsdom af 29 August 1881 for Brandstiftelse og Betleri efter Straffelovens § 281 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, dels ifølge Aarhus Kjøbstads Politiretsdom af 17 Oktober f. A. for Losgænger og Betleri efter sidstnævnte Lovs §§ 1 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage — tiltales under denne Sag paany for Brandstiftelse. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, som efterat have udstaaet den ovenmeldte Straf af Forbedringshusarbejde har været anbragt i Viborg Kjøbstads Fattighus, afvigte 26 December, da han havde faaet Tilladelse til at gaa ud og om Eftermiddagen havde været inde hos forskjellige Beboere paa Kjøbstadens Mark og var bleven beværtet bl. A. med Brændevin, har om Aftenen Kl. 8—9 med en Svovlstik sat Ild paa en Sædstak, der henstod paa Marken og tilhorte Avlsbruger Thøgersen, hvilken Stak helt brændte paa en Ubetydelighed nær. Efter Sagens Oplysninger var der ingen Bygninger i Nærheden af bemeldte Stak, ligesom en anden Kornstak i nogen Afstand fra den efter Vindens Retning ikke var udsat for Brandfare, og gaar Arrestantens Forklaring nærmere ud paa, at hans Hensigt med at stikke Ild paa Stakken var at blive straffet og saaledes undgaa at være i Fattighuset — hvormed ogsaa stemme Ytringer, Arrestanten havde ladet falde angaaende sit Ophold i Fattighuset til Personer, som han talte med den paagjældende Dag — samt at han valgte at sætte Ild paa en Stak, fordi derved ingen Mennesker kunde bringes i Fare, men ikke vidste, hvem den antændte Stak tilhorte, og at han, som først havde tænkt paa at antænde en anden Stak, opgav dette, fordi denne stod sammen med flere andre. Arrestanten har ligeledes udtrykkelig erkjendt, at han, da han begik Ildspaanættelsen, vel var noget beruset, men ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde, hvad og maa anses bestyrket ved det iøvrigt Oplyste. Ejeren af den brændte Kornstak har i Brandskadeserstatning for samme faaet udbetalt 325 Kr., hvilket Beløb vedkommende Forsikringsselskab under Sagen har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten. For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 282 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Dommens Bestemmelser om Erstatningen billiges og det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste, dog at de Aktor og Defensor for Underretten tilkommende Salærer blive at bestemme til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr.

Torsdagen den 23 April.

Nr. 99. Højesteretssagfører Hansen
 c o n t r a
 Jens Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Januar 1885: Arrestanten, Somand Jens Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Borch 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Wadum 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Februar 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Moller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte, førend han, som i den indankede Dom anført, blev dømt efter Straffelovens § 232, har været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Mai 1864 efter Forordningen 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7 April 1868 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1875 efter samme Lovs § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdømmen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Somand Jens Jensen — der er født i Aaret 1844 og tidligere 4 Gange

har været straffet for Tyveri, senest ifølge Ronne Kjøbstads Extraretsdom af 20 September 1878 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — tiltales under denne Sag paany for Tyveri. Den 23 August f. A. anmeldte Føreren af en dengang ved Veile liggende Jagt, at der om Natten fra Folkelukafet i samme var stjaalet 2 Jakker, et Par Benklæder og et Par Fjederstøvler samt nogle andre Klædningsstykker, der alt tilhorte hans daværende Skibsdreng Jørgen Peder Rasmussen, der var gaaet ombord i Jagten omtrent Kl. 12 om Natten og havde savnet Tojet, da han vaagnede om Morgenen, og da Mistanken for dette Tyveri senere blev henledet paa Tiltalte, der sidste Sommer var forhyret som Matros med Jagten „Dagmar“ og med denne ligeledes havde ligget ved Veile paa den Tid, da det heromhandlede Tyveri var begaaet, og Jørgen P. Rasmussen navnlig havde gjenkjendt de ham frastjaalne Støvler i et Par, som ifølge den af Føreren af „Dagmar“ afgivne Forklaring var Dagen efter, da Tiltalte den 20 Oktober f. A. havde forladt dette Fartøj, fundet i Underkøjen sammesteds imellem en Del forskelligt Redskab, og som derefter var tilstillet Politiet, blev Tiltalte anholdt og fandtes da i Besiddelse af en Jakke og et Par Benklæder, som Jørgen P. Rasmussen ligeledes har gjenkjendt som sig tilhørende og som en Del af de Klæder, der efter hans Forklaring ere ham frastjaalne ved den ovennævnte Lejlighed. Tiltalte har efter gjentagne Benægtelser vedgaaet at have været i Besiddelse af det under Sagen tilstedebragte Par Støvler, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at han den 22 August f. A. om Aftenen en Tid havde dels ombord i et tredie Fartøj i Veile Havn, dels i Land været sammen med Jørgen P. Rasmussen, der efter sin Forklaring ved denne Lejlighed havde været iført de tilstedebragte Klædningsstykker, men Tiltalte har bestemt benægtet at være Gjærningsmanden til eller paa nogen Maade delagtig i det her omhandlede Tyveri, idet han nærmere har anbragt, at han i Forsommeren ifjor eller, som han senere har udsagt, i sidste Efteraar havde kjøbt Jakken, Benklæderne og Støvlerne i Helsingborg, hvor han ifjor havde været flere Gange med „Dagmar“, for ialt 7 Kroner af en ham ubekjendt svensk Arbejdsmand, der gik og solgte Klæder til Sofolkene, hvilket Sidste han imidlertid — efter at det var oplyst, at han til en Pige, som han i nogle Dage i Efteraaret havde boet sammen med i Kjøbenhavn, havde fortalt, at han havde kjøbt Gjenstandene af en Skibsdreng, der ofte var kommen ombord til ham og havde pløget ham om at købe Klædningsstykkerne — har forandret derhen, at Sælgeren var en Somand, der yttrede, at han ingen Hyre havde og derfor var Arbejdsmand. Der er imidlertid Intet fremkommet under Sagen til Bestyrkelse af dette Tiltaltes Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de her omhandlede Gjenstande, hvorimod Føreren

af „Dagmar“ har forklaret, at han ikke, efter at de havde været i Helsingborg, havde set Tiltalte i Besiddelse af nye eller andre Klæder, og at han er vis paa, at Tiltalte heller ikke har kunnet købe noget, da denne ingen Penge havde, og da Jørgen P. Rasmussen har aflagt Tillhjemlingsed med Hensyn til de tilstedebragte Gjenstande, ligesom han ved Vidner har godtgjort sin tidligere Besiddelse af Jakken og Støvlerne, ere saaledes Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis tilstede for de to sidstnævnte Gjenstandes Vedkommende. Tiltalte, hvis Forklaringer under Forhørene derhos i det Hele have været vakkende og tildels i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, vil herefter være at anse med Straf for sin uhjemlede Besiddelse af Jakken og Støvlerne, efter Omstændighederne dog ikkun som for Hæleri. De nævnte Gjenstande, der ere vurderede, Jakken til 14 Kr. og Støvlerne til 3 Kr., er tilligemed det tilstedebragte, til 8 Kr. vurderede Par Benklæder udleverede Jørgen P. Rasmussen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte i Medfor af Straffelovens § 241 være at anse som for femte Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 72. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af § 8 i Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872.

Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politirets Dom af 15 December 1882: Tiltalte, Gaardmand Peder Jensen af Østerskjærninge, bør betale en Bøde af 2 Kr. til de Fattiges Kasse i Østerskjærninge-Hundstrup Kommune. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1883: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Tiltalte, Gaardmand Peder Jensen af Østerskjerninge, bør derhos betale Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Alberti, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25 Marts f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger have Beboerne af Østerskjerninge Sogn, navnlig ogsaa i Tidsrummet efter Udskiftningen i Aaret 1802, udøvet den i Dommen nærmere beskrevne Brug ikke alene af «Aaholmen»s Strandbred, men ogsaa af den derværende Græsjord, til Færdsel og Oplægning, uden at Ejeren eller Fæsteren af Matr.-Nr. 1 b af Ballen har modsat sig den; og ligesom Vidneforklaringerne tale for, at Sognebeboerne have betragtet denne Brug som en dem tilkommende Ret, saaledes frengaar det ogsaa af Sogneraadets i Dommen anførte Erklæring, at dette hævder, at en saadan Brugsrettighed tilkommer Sognet. Under disse Omstændigheder findes Tiltaltes Forhold ved paa den i Dommen nævnte Maade at have færdedes paa «Aaholmen» ikke at kunne paa- drage ham Ansvar efter Lov om Mark- og Vejtred af 25 Marts 1872 § 8, og han vil saaledes, uden at det bliver nød- vendigt nærmere at undersøge Spørgsmaalet om, hvem Ejendomsretten eller Brugsretten over «Aaholmen» maatte tilkomme, være at fritinde. Sagens Omkostninger, derunder de neden- anførte Salærer, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Peder Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokuratorerne Mundt og Alberti for Overretten 50 Kroner til hver samt til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen for Højesteret 150 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politiret hertil indankede Sag, som Overretten ifølge allerhøjeste Ordre af 7 Marts d. A. er bemyndiget til at tage under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis, er Tiltalte, Gaardmand Peder Jensen af Østerskjærninge, ifølge Begjæring af Boelsmand Christen Andersen, der er Fæster af det til Østerskjærninge Sogne kaldende hørende Boelsted Matr.-Nr. 1 b. af Ballen, sat under det Offentliges Tiltale i Henhold til Loven om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 § 12, for, uden Hjemmel dertil, at have oplagt to Ladninger Mursten paa et til bemeldte Boelsted hørende Stykke Jord, kaldet „Aaholmen“, og at have kjørt over Jorden med Heste og Vogn. Ifølge Sugens Oplysninger, der tildels først ere fremkomne her for Retten i Henhold til en af samme afsagt Kjendelse, er „Aaholmen“ et Stykke Jord, der ligger ved den flade Strandbred Sydvest for den øvrige, til Matr. Nr. 1 b. af Ballen hørende Jordlod, mellem en Skrænt, der her danner Grændsen for den øvrige Lod, og Havet, og begrændses mod Nordvest af Vesterkjærninge Aa. som paa dette Sted danner en spids Vinkel mod Stranden. Over Holmen gaar der dels en offentlig, efter vedkommende Sogneraads Erklæring med 18 Alens Bredde udlagt Vej fra Nord mod Syd ned til Stranden, dels en privat Vej parallel med Strandbredden fra Øst mod Vest, der fortsættes ind over den fornevnte Aa, og fra gammel Tid har der været et saakaldet „Skibested“ til Ud- og Indskibning af Varer, der er benyttet dels af Omegnens Beboere til almindeligt Brug, dels til Forbindelse mellem Beboerne af de i Nærheden liggende Øer og Fyen. Efter Matrikulkortet hører „Aaholmen“ til den af Klageren, Christen Andersen, fæstede Ejendom Matr.-Nr. 1 b. af Ballen, ligesom det fremgaar af en fremlagt Udskrift af Sunds Herreds Jordboniteringsprotokol, at den ved Udstyknings af det oprindelige Matr.-Nr. 1 i Nr. 1 a. og Nr. 1 b. i Aaret 1851 af Jordboniteringsmændene er taxeret og sat i Hartkorn som en Del af bemeldte Ejendom, og det er endvidere oplyst, at saavel fornevnte Christen Andersen, der har været Fæster i 30 Aar, som hans Fader, der havde Fæstet for ham, stedse have benyttet Holmen til Græsning for deres Kreaturer og tildels til Græsslet, ligesom at Chr. Andersen har solgt af den Grus, der findes under Grønsværet paa Holmen. Det er nu af Tiltalte indrømmet, at han i Sommeren 1881 har, efter at have losset to Ladninger Mursten ved den nederste Ende af Vejen til Stranden, oplagt disse Sten paa Aaholmens Græsjord ved Siden af Vejen, samt at han har kjørt med Heste og Vogn over Jorden for at tage Sand ved Stranden. Men Tiltalte har forment, at han har været berettiget til paa saadan Maade at færdes paa Holmen, fordi den i sin Tid, navnlig ved Udskiftningen af Østerskjærninge og Ballen

i Aaret 1802 skal være udlagt som Ejendom til Østerskjærninge Sogn eller dog til Brug for dette Sogns Beboere og Beboerne af de nærliggende Øer til Optagning og Oplægning af Sand, Grus og Tang og til Oplægning af Varer, der skulde indskibes eller være udskibede o. s. v. Under Sagen er fremlagt Udskrift af den i Aaret 1802 ved Svendborg Amts Landvæsenskommission foretagne Udskiftning af Østerskjærninge og Ballen tilligemed en Kopi af Udskiftningskortet, omfattende Præstegårdens Jorder i Østerskjærninge og tvende tilhørende Fæstegaardes Jorder i Ballou By; efter dette Korts Signaturer maa det anses utvivlsomt, at det heromspurgte Jordstykke, „Aaholmen“, er henregnet til den Gaards Lod, som paa Kortet kaldes Jens Andersens Lod, af hvilken Lod en Del nu udgjør Christen Andersens Fæstested Matr.-Nr. 1 b., og vel findes der over en Del af „Aaholmen“ paa Kortet skrevet Ordene „Almind Litra a.“, men ligesom disse Ord efter Kortets Beskaffenhed nærmest maa antages kun at angive en Betegnelse, hvorunder det paagjældende Sykke Jord, da Udskiftningskortet blev aflagt, var kjendt, uden at staa i Forbindelse med den Udskiftning, som tilsigtedes, i hvilken Henseende bemærkes, at Kortet ikke yder nogen Vejledning med Hensyn til Grændserne for en saadan Alminding, saaledes indeholder den Omstændighed, at det ikke i Udskiftningsforretningen nævnes, at det paagjældende Jordstykke eller overhovedet nogen Lod vilde være at udlægge til Alminding eller til Fællesbrug for Sognets Beboere eller deslige, tilstrækkeligt Bevis for, at der ikke ved hin Betegnelse paa Kortet er sigtet til en Angivelse af, at der her skulde være en slig Alminding. Det er heller ikke paa anden Maade oplyst, at „Aaholmen“ skulde være udlagt til Østerskjærninge Sogn som Ejendom eller henlagt til almindelig Brug enten for Sognets Beboere eller for de omtalte Øboere; thi vel er det ved en her for Retten fremlagt Erklæring fra Østerskjærninge-Hundstrup Sogneraad samt ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer oplyst, at Sognets Beboere, naar de kjørte efter Sand, Tang eller Grus fra Stranden eller de skulde ud- eller indskibe Varer, oftere have benyttet Jorden udenfor den offentlige Vej dels til at kjøre over, dels til at henlægge de paagjældende Gjenstande paa, og at de navnlig ogsaa jævnlig have lagt Sand op til Tørring enten paa Strandbredden selv eller undertiden paa Græsjorden, ligesom at ogsaa Øboerne undertiden, naar de skulde hente eller bringe Varer, have oplagt disse midlertidigt paa Jorden, men denne Brug, der dog i det Hele maa antages kun at have fundet Sted med større Mellemrum og ikke paa alle Aarets Tider, har ikke været af en saadan Beskaffenhed, at den kan afgive Bevis for, at det Offentlige skulde have Ejendomsret til den omspurgte Jord, eller at der skulde gjennem Alderstidshævd have dannet sig en saadan lokal Sædvane, at Jordens Ejer eller Bruger skulde være forpligtet til at

finde sig i den fortsatte Udøvelse af Brugen, idet navnlig Brugen ikke ses at være udøvet af de Paagjældende som en særlig Ret, og derhos Beskaffenheden af den paagjældende Strandjord og dennes ringe Værdi bevirker, at den Omstændighed, at Brugeren af Jorden ikke har modsat sig dens Afbenyttelse paa den omhandlede Maade, ikke heller kan opfattes som en Indrømmelse af nogen særlig Ret for dem, der færdes paa den. Forsaavidt det i Sogneraadets ovenanførte Erklæring er anført, at der i flere Aar har været taget Grus til Sognets Veje paa „Aaholmen“, da kan ej heller denne Omstændighed efter de for Tilvejebringelsen af Grus til de offentlige Veje gjældende Regler være afgjørende med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal, ligesaa lidt som det kan tillægges nogen Betydning, at ogsaa Sognets Beboere skulde have taget Grus sammesteds til privat Brug, hvad der iøvrigt ikke stemmer med de ved de afgivne Vidneforklaringer fremkomne Oplysninger. Da nu endelig Tiltalte ikke har godtgjort, at der enten for ham selv eller for hans Ejendom skulde være erhvervet nogen særlig Ret til at benytte „Aaholmen“ paa den Maade, som sket er, maa det billiges, at han ved den indankede Politiretsdom af 15 December f. A. er, for uden Hjemmel at have færdes paa bemeldte Holm udenfor offentlig Vej, bleven anset for Overtrædelse af Mark- og Vejfredsloven af 25 Marts 1872 § 8, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf af en Bøde paa 2 Kr. til de Fattiges Kasse i Kommunen, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 108.

Advokat Halkier

contra

Søren Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Norvang-Torrild Herreders Extrarets Dom af 19 December 1884: Tiltalte, Tjenstekarl Søren Nielsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede alle med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Justitsraad Borch og Defensor, Prokurator Wadum, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fastiug og Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Soren Nielsen i Henhold til Straffelovens § 170. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som fra 1 November 1882 havde været i Tjeneste hos Gaardejer Christian Mikkelsen af Greis Østermark, har en Dag i Maj eller Juni Maaned f. A. havt legemlig Omgang og fuldbyrdet Samleje med den aundssvage Pige Mette Kirstine Jørgensen, der er Søster til bemeldte Mikkelsens Hustru og har Ophold i hans Gaard, samt at han atter den 8 Juli har begyndt at pleje legemlig Omgang med den nævnte Pige, hvorfra han dog, efterat han ialfald tildeels havde havt sit Lem inde i hendes Kjondsdele, afstod, efter hans Forklaring, fordi der, som han har udtrykt sig, kom en Skræk over ham. Tiltalte har nærmere forklaret, at han ved den forstnævnte Lejlighed traf Pigen liggende i Græsset tæt udenfor Mikkelsens Gaard med Klæderne op paa Maven og ganske blottet og, idet han saa hende ligge saaledes, tog — som han har udtrykt sig — Naturen Magten fra ham, og han lagde sig da ved Siden af hende, kyssede og befalte hende, og da han, efterat have spurgt, om hun vilde ligge rolig, ikke fik noget Svar herpaa, hvorimod hun — efter hvad han troer — saa paa ham og grinte, fuldbyrdede han Samlejet med hende. Med Hensyn til det ved den anden forommeldte Lejlighed Passerede har han forklaret, at han da ligeledes traf Pigen liggende i Græsset i Nærheden af Husbondens Gaard, men denne Gang

med Klæderne nede, og da spurgte hende, om han maatte komme til igjen, hvortil hun „grinte“, idet hun ligesom forrige Gang vedblev at ligge rolig, hvorefter han tog hendes Klæder op og begyndte paa Samlejet, hvilket han dog, som meldt, afbrød uden at være bleven færdig. Efter Sagens Oplysninger har ovennævnte Mette Kirstine Jørgensen, der er født den 25 September 1844 og som ifølge Begjæring af hendes Fader er ved Skifterettens Dekret af 29 December 1880 erklæret umyndig paa Grund af Aandssvaghed, i en lang Aarrække, som det maa antages idetmindste fra en Alder af et Par og tyve Aar, været sindssyg eller aandssvag og ialfald i adskillige Aar i saa høj Grad, at hun saagodtsom aldrig tager sig Noget for og bl. A. endog maa vaskes af Andre, men iovrigt gaar stille om uden at tale til Nogen og i Reglen uden at svare paa, hvad der bliver sagt til hende, hvad ogsaa var Tilfældet, da Dommeren i Forening med Distriktslægen forsøgte at afhøre hende i Anledning af nærværende Sag, og ligesom Distriktslægen i Henshold til en af ham den 26 September foretagen Undersøgelse af Pigen Tilstand, ved hvilken hun befandtes ikke at være frugtsommelig, har erklæret, at hun er fuldstændig aandssvag (fatua) og formentlig maa henregnes til de i Straffelovens § 170 ommeldte Personer, der ikke have Brugen af deres frie Villie, saaledes gaar en af det kongelige Sundhedskollegium i Sagen afgiven Betrænkning ud paa, at Pigen maa anses for at være i høj Grad aandssvag og folgelig ikke kan antages at have noget virkeligt Begreb om eller Forstaaelse af Samlejet, dets Betydning og Følger, hvorhos hun heller ikke kan antages at have fri Villie eller Evne til at beherske sine Lyster eller handle fornuftig. Tiltalte har derhos udtrykkelig erkjendt, at han i den Tid af henved syv Fjerdingsaar, hvori han, indtil han paa Grund af sit omhandlede Forhold blev i Juli f. A. bortvist af sin Tjeneste hos ovennævnte Mikkelsen, opholdt sig i dennes Gaard sammen med Mette Kirstine Jørgensen, var bekjendt med hendes Tilstand og at hun „ikke var rigtig i Hovedet“, samt at han var sig bevidst, at han ved at søge Samleje med Pigen, hos hvem han ikke har iagttaget eller mærket nogen Ytring af Sandselighed, gjorde sig skyldig i en strafbar Handling, medens han dog tillige har anført til sin Undskyldning, at hun ved begge de paa-gældende Lejligheder opførte sig forekommende og venlig imod ham og lod til at være vel fornøjet med, hvad han vilde foretage sig med hende. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1858 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 170, og — idet han maa anses af egen fri Villie at have afstaaet fra det af ham ved den anden ovennævnte Lejlighed paabegyndte Forsøg — efter § 176, jfr. § 170, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedrings-

husarbejde i 8 Maaneder, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser og det vil kunne have sit Forblivende ved Dominens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 18. Højesteretsadvokat **Nellemann** og Pastor **C. V. Gøtsche** som executores testamenti i **Ludovica Bartholine Julie Marie Sophie Jacobsens** Dødsbo (Nellemann efter Ordre)

contra

Skiftekommissionen, som behandler Enken **Anne Marie Jacobsen**, født **Witters** Arvedelingsbo, paa dettes Vegne og Intestatarvinger efter fornævnte **Ludovica B. J. M. S. Jacobsen** (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Forstaaelsen af en testamentarisk Disposition.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 15 Juli 1884: Den af Exekutorerne i **Ludovica Bartholine Julie Marie Sophie Jacobsens** Dødsbo, Højesteretsadvokat **Nellemann** og Sognepræst i **Fredericia Gøtsche** fremsatte Protest mod, at den i Post 2 af det af Enkefru **Ane Marie Jacobsen**, født **Witter**, den 5 September 1832 oprettede Testament omhandlede Kapital efter fornævnte **Ludovica Jacobsens** Død behandles som Enkefru **Jacobsens** Arvedelingsbo, og deres Paastand paa, at den bliver at udlevere til og inddrage under **Ludovica Jacobsens** Bo, kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde

kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokat **Nellemann** tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: I et af Enken efter Brygger Jochum Jacobsen, Anna Marie Jacobsen, født Witter, den 5 September 1832 oprettet og samme Dag notarialiter attesteret Testament bestemte hun i sammes Post 2 Følgende:

„For Ludovica Bartholine Julie Marie Sophie Jacobsen, en Datter af Pastor emeritus Jacobsen i Bjergby ved Holbek, skal indsættes i Stadens Overformynderi den Sum 3000 Rdl. Sølv i Obligationer af de bedste, som maatte findes i mit Bo. Dersom hun bliver gift, skal Kapitalen være hendes og hendes Mandes fælles Bo uvedkommende og hun selv hæve Renterne af den. Naar hun ved Døden afgaar, tilfalder Kapitalen hendes Arvinger efter Loven“, hvorhos Enkefru Jacobsen i en Kodiciel af 26 Oktober 1836 fastsatte, at nævnte L. B. J. M. S. Jacobsen skulde „foruden de 3000 Rdl., som ved Testamentets Post 2 er hende tilstaaet i Obligationer, endvidere have“ forskjellige nærmere angivne Møbler m. m.

Efterat Enkefru Jacobsen derpaa var afgaaet ved Døden den 15 Juni 1848, blev der erhvervet et kongeligt Reskript af 19 Oktober 1849, hvorefter bl. A. den saaledes omtalte Kapital af 3000 Rdl. maatte modtages i Overformynderiet og blev Kapitalen af den Executor testamenti, der behandlede Enkefrus Jacobsens Dødsbo, indbetalt dersteds, efterat der under 31 Januar 1850 var affattet en Repartition i hendes Bo, hvori det hedder med Hensyn til denne Kapital: „Da Ludovica Bartholine Julie Marie Sophie Jacobsen saaledes ikkun er tillagt Renterne af Legatet for sin Levetid, medens dette ved hendes Dødsfald tilfalder hendes Arvinger efter Loven, saa ville efter Frd. af 12 September 1792 og Rentekammerskrivelse af 20 Oktober 1827 for Tiden ingen Arveafgifter være at udrede af dette“, hvorved bemærkes, at ifølge en Kodiciel til Enkefrus Jacobsens Testament af 25 Mai 1846*) skulde saantlige ved hendes Testament legerede Summer udbetales af Boet uden Afkortning af Arveafgifter, „hvilke, dog kun forsaavidt de efter Lovgivningens Bestemmelser ved mit Bos Slutning kunne fordres erlagt, udredes af mit Bos øvrige Masse“. Efterat nævnte Ludovica B. J. M. Jacobsen var afgaaet ved Døden den 1 Juni 1883 og hendes Bo derpaa i Henhold til et af hende, der ikke var gift eller havde Livsarvinger, den 16 Mai 1865 oprettet Testament var ifølge meddelt Bevilling blevet taget under Behandling af Højesteretsadvokat Nellemann og Sognepræst Gotsche i Fredericia som executores testamenti, rettede disse en Begjæring til Overformynderiet om at faa de for hende dér efter foranførte Enkefru Jacobsen indestaende Midler udbetalte, men da Overformynderiet ansaa det for tvivlsomt, om Ludovica Jacobsen havde ejet disse

*) Hermed maa være sigtet til en Kodiciel af 13 August 1847.

Midler eller kun havt Rentenydelsen af dem, anmodede det Skiftekommissionen om at modtage den til videre Foranstaltning, og da Kommissionen i Gjensvar herpaa havde erklæret sig villig til at modtage Kapitalen til Behandling som Arvedelingsbo efter Enkefru Ane Marie Jacobsen, født Witter, blev samme, nu bestaaende af offentlige Aktiver til et paalydende Beløb af 2600 Kr. og kontant, Renten til 11 Juni 1883 iberegnet, 3403 Kr. 14 Ore, udleveret til Kommissionen. Executorerne i Ludovica B. J. M. S. Jacobsens Bo have derefter, idet de ikke have anset denne Fremgangsmaade for rigtig, men forment, at Kapitalen maa henregnes til hendes Bos Masse, nedlagt Protest imod, at den gjøres til Gjenstand for Behandling af Skiftekommissionen og som Enkefru Jacobsens Arvedelingsbo, men paastaet Kapitalen med vedhængende og paaløbende Renter udleveret til dem for at inddrages i det af dem behandlede Bo. Mod den saaledes nedlagte Paastand har Overretssagfører Damkier som antagen Medhjælper i Enkefru Jacobsens Arvedelingsbo fremsat Indsigelse, og til denne hans Indsigelse have Højesterets-sagfører Bagger paa egne og 3 Helsøskendes Vegne og Handelsfuldmægtig H. C. Bagger som Intestatarvinger efter oftnævnte Ludovica Jacobsen sluttet sig, idet Sidstnævnte derhos har gjort gjældende, at Kapitalen maa anses falden i Arv til hendes Intestatarvinger allerede ved Enkefru Jacobsens Død i 1848, Forstnævnte derimod, at den dog først kan anses falden i Arv til disse ved Ludovica Jacobsens egen Død i 1883, medens Overretssagfører Damkier har forbeholdt sig senere at nedlægge nærmere Paastand i saa Henseende, naar Slægtskubsforholdene overfor hende nærmere ere oplyste. Forsaavidt Overretssagfører Damkier nu har støttet denne sin Indsigelse derpaa, at det foreliggende Spørgsmaal allerede skulde være afgjort ved den ovenfor citerede, i Repartitionen i Enkefru Jacobsens Bo indeholdte Bemærkning, hvis Rigtighed Ludovica Jacobsen maatte formenes ialtfald stiltiende at have erkjendt, uden at det derimod skulde kunno komme i Betragtning, at hun senere maatte have været af en anden Anskuelse, selv om dette kunde udledes af den Omstændighed, at hun ved sit Testament havde disponeret over Mere, end hun ejede, naar ikke den omstridte Kapital medregnes, da kan der ikke deri gives ham Medhold, men omvendt kan der ikke deraf, at Ludovica Jacobsen indbetalte 1 Rdl. i Enkefru Jacobsens Bo, fordi den af dette i Overformynderiet indsatte Kapital udgjorde et paalydende Beløb af 3001 Rdl., udledes noget Datum for, at hun netop er bleven betragtet som Ejer af Kapitalen. Derimod skjønnes selve Udtrykkene i den citerede Post 2 af Enkefru Jacobsens Testament i deres Helhed nærmest at maatte forståas saaledes, at det ikke var Øjemedet med Bestemmelsen at gjøre Ludovica Jacobsen til Ejer af den deri omtalte Kapital, men kun at sikre hende Rentenydelsen af samme.

Ligesom hun nemlig derefter ikke kunde hæve Kapitalen eller forbruge af samme i levende Live, saaledes maa hun ogsaa, naar ikke Bestemmelsen om, hvorledes der skulde forholdes med den efter hendes Død, skulde blive illusorisk, antages at have været udelukket fra at stifte Gjæld, som kunde søges fyldestgjort af Kapitalen før eller efter hendes Død. Og naar det endvidere hedder, at Kapitalen efter hendes Død — altsaa hvad enten hun var gift eller ugift — skal tilfalde hendes Arvinger efter Loven, da findes dette Udtryk med Føje at maatte forstaaes saaledes, at den skal tilfalde hendes Intestatarvinger, saa at hun ogsaa har været uberettiget til at testere over den. Overfor det saaledes Anførte kan det nu ikke komme i Betragtning, at det i den anførte Post 2 for det Tilfælde, at Ludovica Jacobsen blev gift, kun hed, at Kapitalen skulde være hendes og Mands fælles Bo uvedkommende, da dette ikke i og for sig alene medfører, at den i saa Fald skulde være hendes Særeje, og end mindre kan det komme i Betragtning, at Kodicillen af 1836 ved, som ovenfor anført, at testere hende endel Møbler m. m. med Ejendomsret, kunde efter de brugte Udtryk synes at gaa ud fra, at hun havde samme Raadighed over den omtalte Kapital som over Møblerne, idet det i ethvert Fald maa anses for givet, at dette dog ikke skulde være Tilfældet. Men naar Ludovica Jacobsen saaledes ikke kan antages at have haft Ejendomsret over den omhandlede Kapital, da følger heraf, at den af Exekutorerne i hendes Bo her i Boet nedlagte Protest og Paastand ikke kan tages til Følge, medens der ikke paa nærværende Tidspunkt vil være at tage Bestemmelse om, hvorvidt Kapitalen vil være at anse som falden i Arv til Ludovica Jacobsens Intestatarvinger allerede ved Enkefru Jacobsens eller først ved hendes egen Død. Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 126.

Advokat Levinson

contra

Marius Julius Blichfeldt (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 9 Januar 1885:
Tiltalte Marius Julius Blichfeldt bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage, samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Saler til Aktor, Sagfører Hammer 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1885: Tiltalte Marius Julius Blichfeldt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salarier samt i Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isnacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Simon Nielsen efter Dommens Af sigelse er bleven edfæstet,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Marius Julius Blichfeldt — der er født i Aaret 1854 og som tidligere, foruden for forskellige Disciplinærforseelser i sin Militærtjeneste, har været straffet 3 Gange, nemlig ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Domme af 11 August 1879 og 2 Januar 1880 henholdsvis for Vold og Opsætsighed mod en Politibetjent i Funktion samt Forstyrrelse af den offentlige Fred efter Straffelovens § 100 og Kjøbstadens Politivedtægt med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og for Vold og Legemsbeskadigelse efter bemeldte Lovs § 203 med simpelt Fængsel i 8 Dage, samt derefter ifølge samme Kjøbstads Politiretsdom af 27 Februar 1884 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 ligeledes med simpelt Fængsel i 8 Dage — tiltales under denne Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Mai 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 8.

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 126.

Advokat Levinsen

contra

Marius Julius Blichfeldt (Def. Halkier).

Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte, der i længere Tid indtil 15 September f. A. havde med Familie været anbragt i Them Sogns Fattiggaard, om Eftermiddagen den 18 Oktober sidstleden, da Fattiggaardens Bestyrer Simon Nielsen var beskæftiget med at pløje paa Gaardens Mark, hen til Nielsen der og talte om forskjellige Forhold vedkommende Tiltaltes Ophold i Fattiggaarden og forekastede navnlig Nielsen, at denne, efter hvad Tiltalte vil have hørt af en Tredjemand, skulde have beskyldt en Datter af Tiltalte, der tidligere havde været i Pleje paa Fattiggaarden, for Uærlighed, og da de under Samtalen, som fortsattes, medens Nielsen vedblev at pløje, vare komme hen i en Lavning i Marken, kom det til et Sammenstød imellem dem, hvorved Nielsen erholdt forskjellige Læsioner, nemlig ifølge vedkommende Distriktslæges Attest af 21 Oktober en stor med Blod underloben og meget smertefuld Bule paa venstre Arm i Nærheden af Haandleddet samt nogle overfladiske Rifter paa Underkæben, ligesom det højre Ojes øverste Ojenlaag var underlobet med Blod. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han med sin Stok har ved den ommeldte Lejlighed bibragt Nielsen de nævnte Læsioner, men han har i Forbindelse dermed gjort gjældende, at Nielsen i deres forudgaaende Ordvexling om Tiltaltes Datter havde udladt sig med, at Pigen „ikke kunde være bedre, da I Andre ikke ere bedre“ eller noget Lignende, samt at Nielsen, forend Tiltalte slog ham, havde slaaet efter ham med sin Pidsk,

hvorved Tiltaltes Hat faldt af, og ligeledes, efterat have faaet det første Slag, grebet Tiltalte i Brystet, inden denne slog ham yderligere. Nielsens Forklaring gaar derimod ud paa, at han pludselig, medens han gik og plojede, og uden at han paa nogen Maade havde fornærmet Tiltalte, blev overfalden af denne, og at han vedblev at holde paa Tommen, medens han blev slaaet af Tiltalte, samt raabte om Hjælp, idet han dog har indrommet, at han mulig ved at holde Pidsken, der var en Kjæp med en lille Snor i, op mod Tiltalte for at væрге sig, er kommen til med denne at støde til Tiltaltes Hat, hvorhos han under Eds Tilbud har benægtet at have brugt den nysnævnte Udladelse om Tiltaltes Datter, ligesom hans Forklaring ogsaa gaar ud paa, at han holder sig overbevist om, at Tiltalte har handlet efter forudgaaet Overlæg. Dette Sidste har Tiltalte nu vel benægtet, men han har dog erkjendt, at det godt kan være, at han, saaledes som forklaret af to under Sagen afhørte Vidner, samme Dag, da Sammenstødet fandt Sted, har yttret til Vidnerne, at han var vred paa Nielsen, fordi denne havde beskyldt hans Datter for Uærlighed og at Nielsen kunde have godt af at faa en Overhaling. Efter Distriktslægens og Simon Nielsens Erklæringer kunne de ommeldte, denne tilføjede Læsioner ikke antages at ville efterlade skadelige Følger for hans Helbred, og Nielsen har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 4 Mai.

Nr. 122. Grosserer N. M. Kier (Ingen)

contra

A. R. Wiberg, Ejer af Stenbrudet „Hammeren“ (Asmussen).

Sø- og Handelsrettens Dom af 26 Marts 1885: Indstævnte, Grosserer N. M. Kier, bor til Sagsøgeren, Hr. A. R. Wiberg, Ejer af Stenbruddet „Hammeren“ paa Bornholm, betale de paastævnte 717 Kr. 65 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt.

p. A. fra den 7 Marts 1885, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 35 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den af Grosserer N. M. Kier udtagne Højesteretsstævning af 1 April d. A. maa antages ikke at være forkyndt for A. R. Wiberg, vil denne i Henhold til den af ham den 13 s. M. udtagne, behørig forkyndte Stævning være at betragte som Citant for Højesteret, og da nu Grosserer N. M. Kier ikke her for Retten har givet Møde, vil den af Citanten nedlagte Paastand om den indankede Doms Stadsfæstelse være at tage til Følge, hvorimod der efter Sagens Omstændigheder ikke findes Føje til at paalægge Modparten at betale ham Processens Omkostninger for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indstævnte, Grosserer N. M. Kier, der under nærværende Sag af Sagsøgeren Hr. A. R. Wiborg, Ejer af Stenbrudet „Hammeren“ paa Bornholm, søges tilpligtet til at betale 717 Kr. 65 Øre, skyldige for til Indstævnte i Grosparter til Brug i hans Handelsbedrift leverede Varer, der ere tilvirkede i Sagsøgerens Stenbrud, ifølge under Sagen fremlagt, Indstævnte behørig forkyndt Kontokurant tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 7 Marts d. A., til Betaling sker, og skadesløse Sagsomkostninger, skjøndt lovlig varslet, hverken er mødt eller har ladet møde, da Sagen faldt i Rette, vil der i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at give Dom efter Sagsøgerens med det Fremlagte stemmende Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 35 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 6 Mai.

Nr. 77

Advokat Hindenburg

contra

Hans Hansen, kaldet Frimand, og Andreas Nielsen
(Def. Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Assurancevig og Mened og Sidstnævnte for Delagtighed i Assurancevig.

Fejø Birks Extrarets Dom af 24 Mai 1884: Arrestanten Hans Hansen, kaldet Frimand, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt i Erstatning til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsselskab i Lolland-Falsters Stift, hvilket Selskab fra 15 Juli d. A. fører Navn af „Brandforsikringsselskabet Lolland-Falster“, udrede Kr. 2421, hvorhos han in solidum med Tiltalte, flv. Handelsbetjent Andreas Nielsen, udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, og til Defensor, Overretssagfører Fasting, 30 Kr. til hver, samt Diæter til de nævnte Sagførere efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. Iøvrigt bør Tiltalte Andreas Nielsen i denne Sag fri at være. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1884: Arrestanten Hans Hansen, kaldet Frimand, og Tiltalte Andreas Nielsen bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til den Arrestanten paa lagte Erstatning samt med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Tiltalte ikkun in solidum med Arrestanten deltager i Udredelsen af $\frac{1}{3}$ af Aktionens Omkostninger, forsaavidt de ikke vedkomme Arrestantens Arrest. Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og Jacobsen, tillægges i Salær hver 30 Kr., der udredes af Arrestanten og Tiltalte paa samme Muade som Aktionens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et ifølge Tiltalte Hans Hansens Begjæring efter den indankede Doms Afsigelse af en Sættedommer optaget

Forhør har denne Tiltalte vel anbragt, at han, da han aflagde den i Dommen omhandlede Ed, var overbevist om, at hans Varelager ved Branden havde en Værdi af 18,000 Kr., men ligesom han dog har erkjendt, at han ikke havde et saadant Kjendskab til sin Handelsforretning, at han med Ed kunde ansætte Varelagerets Værdi, og derhos ikke blot maa anses at have frafaldet sine Indsigelser mod Rigtigheden af den ordinære Forhørsdommers Protokolltilførsler, men tillige har begjært yderligere Undersøgelse i Sagen standset og Forhøret sluttet, saaledes vil der efter samtlige øvrige foreliggende Oplysninger i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til hans foranførte Anbringende om at have aflagt Eden i god Tro. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Overrettsdommen for denne Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 259 og § 150 1ste Led, jfr. § 145, men den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til saadant Strafarbejde i 2 Aar. Han vil derhos have at udrede den ham idømte Erstatning saavel som Aktionens Omkostninger.

Efter Indholdet af de af Tiltalte Andreas Nielsen afgivne Forklaringer — hvorunder han blandt Andet har udsagt, at han, dengang han efter sin Principals Ordre nedskrev en Del af den i Dommen ommeldte Opgjørelse, ikke havde nogen Tanke om, at han deltog i nogen ulovlig Handling — findes han ikke at kunne anses skyldig i en strafbar Delagtighed i den af Principalen derved forberedte Assurancesvig, hvorfor der vil være at tillægge ham Frifindelse, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger paa den nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Andreas Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Hansen kaldet Frimand bestemmes til to Aar og at den Andreas Nielsen paa lagte Andel af Aktionens Omkostninger nedsættes til en Sjettedel. Advokaterne Hindenburg og Nellenmann tillægges i Salarium for Højesteret hver 80 Kroner, der udredes af Hans Hansen, saaledes at Andreas Nielsen in solidum med ham deraf tilsvarende en Sjettedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fejø Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Hansen, kaldet Frimand, aktioneret for Assurance-svig og Mened, og Tiltalte Andreas Nielsen for Delagtighed i Assurancesvig. For Arrestantens Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham pausigtede Forbrydelser under følgende Omstændigheder: Den 18 April 1881 afbrændte det Arrestanten tilhørende Kjøbmandssted paa Femo og dermed Storstedelen af hans Varelager, der var forsikkret for 18.000 Kr. i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringselskab i Lolland-Falsters Stift, hvilket Selskab nu har Navn af „Brandforsikringselskabet Lolland-Falster“. Strax efter Branden vil Arrestanten, der vidste, at det brændte Varelager langt fra havde en til Assurancebeløbet svarende Værdi, ikke have tænkt paa at tilvende sig ulovlig Fordel ved Erstatningens Opgjørelse, og han vil endog have tilbudt at lade Erstatningen fastsætte ved tvende Voldgiftsmænd, af hvilke han selv skulde vælge den ene, men da der ikke blev noget heraf, opstod hos ham, der ogsaa var irriteret over, at de Mænd, der skulde vurdere det Reddede, samt flere andre Tilstedeværende paa mange Maader syntes at tilsigte at nedsætte hans Lager og gjøre det til en Ubetydelighed, den Tanke, at benytte Lejligheden til at redde de ca. 17,000 Kr., som han havde indskudt i Forretningen, og til den Ende fremkom han — efterat have erklæret sig ude af Stand til at meddele en vejledende Opgjørelse af selve det brændte Lager, hvilken Erklæring han afgav med fuld Forsæt, fordi han indsaa, at han ikke ad den Vej vilde kunne komme til noget for ham gunstigt Resultat — med en suakaldet Opgjørelse efter sine ved Branden reddede Handelsbøger, hvorved han tilsigtede at opnaa en betydelig større Erstatning end der kunde tilkomme ham. I Intimationen til denne Opgjørelse hedder det:

„Til Oplysning om det H. H. Frimand jun. paa Femo tilhørende Kjøbmandslagers Storrelse ved Branden Natten mellem den 18 og 19 April 1881 fremkommer Nærværende, der er et nøjagtigt Udtag af Forretningens Bøger i Tidsrummet fra 15 Juli 1880 til nævnte Dag (og medfølger som Bilag til Udlaan i 14 Dage fra Dato nævnte Bøger) hvoraf det fremgaaer, at Forretningens Bøger, da Branden opkom, maa have havt en Kapitalværdi af henimod 26,000 Kr., er Sex og tyve Tusinde Kroner.

For Udskriftens Rigtighed indestaaar

V. Sorensen, Kommiss.

For Opsummeringens Rigtighed indestaar

Andr. Nielsen, Kommiss.“

Derpaa følger i Opgjørelsen et virkeligt Udtog af Handelsbøgerne, hvorefter der siden den 15 Juli 1880, da Assurance sidst tegnede, og indtil Branden var tilført Varelageret Varer for 15,208 Kr. 43 Øre og solgt Varer for 15,725 Kr. 21 Øre, og det hedder da i Opgjørelsen:

„Aar 1877 paaibegyndtes Forretningen og efter nøjagtig Opgjørelse af Varelageret ved Assuranceaarets Begyndelse den 15 Juli udviste Lageret en Værdi af 15,000 Kr. Næste Aar blev anlagt flere nye Brancher, hvorfor Lageret ansattes til 18,000 Kr. I de paafølgende Aar antages Lageret at vare forøget med $\frac{1}{3}$ af Assurance summen, saaledes at Lageret den 15 Juli 1880 maa ansættes til	Kr. 24,000
Af hoslugte fremgaar, at der i Tidsrummet fra 15 Juli til Ildens Opkomst er tilført Lageret ifølge Journalen og Kassebogen for	- 15,208 43
Solgt Varer paa Kredit og Kontant ifølge Journalen og Kassebogen	Kr. 15,725 21
Selv forbrugt for	- 800
	<hr/>
	Kr. 16,525 21

Avancen paa dette Beløb med 15 pCt.	- 2,478 75	- 14,046 46
---	------------	-------------

Altsaa den 18 April en Varebeholdning af Kr. 25,161 97.

Femø, den 7 Mai 1881. H. H. Frimand,

hvornæst Opgjørelsen slutter med følgende den 10 Mai 1881 daterede, af Arrestanten underskrevne Erklæring: „At ovenstaaende Opgjørelse efter min fulde Overbevisning er rigtig, og at jeg ved Brandens Udbrud havde en Varebeholdning af Værdi ca. 25,000 Kr., samt at der ikke senere er reddet Andet eller Mere end der ved Erstatningsforretningen den 19, 22 April er forevist og taxeret som reddet, er jeg villig til, om forlanges, inden Retten at beedige“.

Ved Afgivelsen af denne Erklæring vil Arrestanten ikke have tænkt sig, at Ed vilde blive affordret ham, hvorimod han, der allerede tidligere havde ønsket at akkordere med Selskabet om Erstatningen, ventede at faa Opgjørelsen tilbage fra Formanden med Udsættelse, og da — efter sit atter opdukkende Ønske — at kunne gribe Lejligheden til at nedsætte sine Fordringer. Dette skete imidlertid ikke, hvorimod Formanden under 21 Juni 1881 tilskrev ham, at han, da han dels af Breve til ham, dels af Avisartikler havde erfaret, at der paa Femø næredes stærk Mistanke om, at Arrestantens Varelager ved Ildens Udbrud ej var af den Værdi, som den ved hans Opgjørelse var opgivet til — ja ej engang af en saadan Værdi, som han ifølge sin Assuranceangivelse havde forsikkret det for (18,000 Kr.) — maatte anse det rettest, at Arrestanten i Retten beedige, at

Varelageret ved Ildens Udbrud var mindst 18,000 Kr. værd. Efter denne Opfordring fremstillede Arrestanten sig da den 1 Juli 1881 i Fejø Birks Ret og aflagde behørig forberedt den fordrede Ed, hvortil han efter sin Forklaring blev bevæget derved, at han, der vidste sig skyldig i Assurancesvig, befrygtede, at Ovrigheden, om han vægrede sig ved at aflægge Eden, skulde finde dette mistænkeligt og skride ind imod ham i Anledning af Assurancesvigen, medens han dog ikke nægter, at det ogsaa puavirkede ham noget til at aflægge Eden, at det trak saa længe ud med Betalingen af Assurancesummen, at han derved følte sig, ej just i Forlegenhed for Penge, men dog trængte til at faa sine Pengesforhold i Orden for at kunne anskaffe et nyt Lager. Efterat Eden var aflagt, erholdt Arrestanten udbetalt af Forsikringselskabet Assurancesummen 18,000 Kr. med Fradrag af Værdien af det reddede og af ham overtagne Gjenstande til Beløb 876 Kr. 5 Ore. Ligesom nu Arrestanten har erkjendt, at han, da Lageret sidste Gang assuredes den 15 Juli 1880, vidste, at der ikke kunde være for 18,000 Kr. i hans Lager, saaledes har han i Henhold til de under den kriminelle Undersøgelse fremkomne Oplysninger og derpaa støttede Beregninger, samt hans dertil knyttede Tilføjninger erkjendt, at Værdien af hans Varelager ved Branden ikke har overstøget 7579 Kr., hvorefter han altsaa har besveget Assuranceselskabet for 10,421 Kr. Arrestanten har ved Sagens Defensor for Underretten fragaaet sine fornævnte Tilstaelser, men i Henhold til L. 1—15—1, og da der ved et i den Anledning optaget yderligere Forhør Intet er fremkommet, der kunde støtte de af ham for denne Fragaelse anførte Omstændigheder, vil der intet Hensyn kunne tages til samme. For de af Arrestanten begaaede Forbrydelser findes han, der er født den 11 April 1841 og som ikke ses tidligere at være kriminaliter tiltalt eller straffet, at burde anses efter Straffelovens § 150, cfr. § 145 og 259, og skjøntes Straffen efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Han vil derhos, da der under nærværende Sag kun vil kunne tages Hensyn til det Beløb af 10,421 Kr., for hvilket han har erkjendt at have besveget Assuranceselskabet, og han under Sagens Behandling for Underretten har tilbagebetalt Assuranceselskabet 8000 Kr., være at tilpligte at erstatte bemeldte Selskab 2421 Kr. Hvad dernæst angaar Tiltalte Andreas Nielsen, da er det ved hans egen Tilstaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, der tidligere havde tjent Arrestanten som Kommis og som atter af ham var antaget som saadan fra 1 Mai 1881, medens han efter Arrestantens Opfordring var kommet til Feme omtrent 8 Dage før bemeldte 1 Mai for at være behjælpelig ved den ovenomhandlede Opgjørelse, har — ifølge sit Opgivende efter en af Arrestanten

forfattet Klade, men ifølge Arrestantens Anbringende efter dennes Diktat — renskrevet Intimationen og Slutningen af Opgjørelsen indtil Arrestantens Underskrift den 7 Mai, samt opsummeret de Uddrag, som af Arrestantens anden Kommiss V. Sørensen, der senere er rejst til Amerika, vare gjorte af Handelsbøgerne, og vedføjet de ved Opsummeringerne udfundne Beløb samt meddelt den i Intimationen indførte Attest om Opsummeringens Rigtighed. Han indsaa vel, at baade Intimationen og Slutningen vare Humbug og Bedrag, sigtende til at opnaa en Erstatning, der gik ud over det virkelige Tab, men han paastaar, hvad ogsaa stemmer med Arrestantens Udsagn, at han ikke har givet noget Raad med Hensyn til Affattelsen af Opgjørelsen eller udtalt nogen Mening med Hensyn til det opskruede Resultat, ligesom der i dette Anliggende ikke har været nogen Fortrolighed imellem ham og Arrestanten, der ej heller har ydet ham nogen Betaling for hans Virksomhed eller paa anden Maade honoreret ham for samme, hvorimod hans Virksomhed, fraegnet Attesten om Opsummeringens Rigtighed, har været en ren Afskrivervirksomhed, hvortil han ansaa sig berettiget paa Grund af sit Tjenesteforhold til Arrestanten. Den af Tiltalte, der er født den 20 December 1848 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, for hans anførte Forhold i Medfør af Straffelovens § 259, jfr. § 48, forskyldte Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer og Diæter, vil Arrestanten have at tilsvare, dog at Tiltalte in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger, forsaavidt de ikke vedkomme Arrestantens Arrest. Overensstemmende med Foranførte vil den omhandlede Underrettsdom af 24 Mai d. A., ved hvilken Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 150, 2det Membrum, sammenholdt med § 145 og samme Lovs § 259, cfr. §§ 62 og 57, er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, medens Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, hvorhos Arrestanten er tilpligtet at udrede i Erstatning til det ovennævnte Brandforsikringssselskab 2421 Kr. og in solidum med Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Søren Eliassen Møller (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold, Tyveri, Losgjængeri og Betleri.

Oster- og Vester-Herreders Extrarets Dom af 5 Februar 1885: Arrestanten Søren Eliassen Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Harek og Prokurator Smith, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliråd Møller og Justitsråd Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte, forinden den i den indankede Dom anførte Dom for 2den Gang begaaet Tyveri m. m. overgik ham, under 22 Juni 1878 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Krouer til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Eliassen Møller, der er født i Aaret 1850 i Hertugdømmet Slesvig, hvor han har Forsørgelsesret, og som her i Landet tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, blandt

Andet ved Øster- og Vester Herreders Extraretsdom af 13 December 1883 for denne Forbrydelse anden Gang begaaet samt for Løsgjænger og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorefter han ved Elbo m. fl. Herreders Politiretsdom af 23 April f. A. er anset for Betleri med samme Art af Fængsel i 5 Dage, er under denne Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, Tyveri, Løsgjænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der en Dag i Forsommeren 1884 var gaaet ind i Gaardmand Niels Kjærgaard Petersens Bolig i Lunde Sogn for at tigge, har, da han atter gik bort, i Forstuen, hvor Ingen var tilstede, tilegnet sig en samne-steds paa en Kiste liggende, bemeldte Gaardmand tilhørende Skjorte, af Værdi 2 Kr., hvilken Skjorte han dog maatte tilbagelevere til Bestjaalnes Hustru, der indhentede Arrestanten strax, efterat han var kommen ud af Gaarden, samt at han nogen Tid derefter har tilvendt sig en Snedker Søren Petersen af Billum tilhørende blaa Uldskjorte, der var ophængt til Torring paa Husets Havedige, hvor Arrestanten havde lagt sig til at sove, hvilken Skjorte, der af Bestjaalne er vurderet til 2 Kr., medens Arrestanten ikke mener, at den havde en højere Værdi end 1 Kr., Arrestanten senere har opslidt. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, der i Forsommeren f. A. udenfor en i Nørre Nebel boende Dyrlæges Hus havde truffet en Mand ved Navn Niels Peter Thomsen af Klinting, som med en syg Stud ventede paa den fraværende Dyrlæge, for bemeldte Thomsen har udgivet sig for at være i Stand til at kurere Studen og, efterat have i Dyrlægens Hus laant en Niptang og en Kartoffel, med det nævnte Redskab holdt Studens Mund nabem samt givet det Udseende af, at han tog Kartoffelen ud af dens Mund og at det var en i Halsen siddende Kartoffel, hvoraf Studen havde lidt, hvorhos han af Thomsen modtog et Beløb af 50 Øre for at have kureret Dyret. Erstatning er under Sagen frafaldet af de Paagjældende. Endelig har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens Omstændigheder, at han, efterat have udstaaet den ham ved den ovennævnte Dom af 23 April f. A. idømte Straf og efterat være hjemsendt til sin Forsørgelseskom-mune i Slesvig, er efter ca. 8 Dages Forløb vendt tilbage her til Landet og har strejft arbejdsløs omkring, hovedsagelig er-nærende sig ved Betleri, indtil han i Begyndelsen af Juli blev anholdt i Gjording-Malt Herreders Jurisdiktion og derfra sendt over Grænsen efterat der til Politiprotokollen var givet ham et Tilhold om, at han, naar han atter indfandt sig i Jurisdiktionen, havde at melde sig paa Herredskontoret og opgive, at han havde lovligt Arbejde, idet Undladelse i saa Henseende vilde medføre Straf for Løsgjænger, samt at han, der atter i November f. A.

begav sig ind i Danmark, men her i Gjesten fik Arbejde, har fra Julen til den 28 Decenber, da han blev anholdt, paany strejft om og ernæret sig af Betleri, hvorhos han har vedgaaet, at han under sit Betleri har benyttet sig af opdigtede Angivelser, for at opvække Medlidenhed, navnlig om at han havde som Møllebygger faaet sin Haand knust, i hvilken Anledning han en Tid bar denne indbunden, og at han var bleven udvist fra sin Ejendom i Slesvig. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 231 1ste Membrum og 257 samt efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, cfr. § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 132. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Peder Christian Larsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Betlerilovgivningen.

Vinding Herreds Politirets Dom af 10 Januar 1885: De Tiltalte Peder Christian Larsen og Hustru Hansine Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 10 Dage og Sidstnævnte i 2 Dage. Saa betale de og in solidum alle de af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Salomonsen, betale de Tiltalte Peder Christian Larsen og Hustru Hansine Rasmussen En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Christian Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Politiret hertil indankede Sag ere Peder Christian Larsen og hans Hustru Hansine Rasmussen tiltalte for Betleri, og er det ved deres egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at de ere skyldige i nævnte Forseelse under følgende Omstændigheder: Da Tiltalte Larsen i forrige Efteraar havde fanet en daarlig Haand og derved var bleven udygtig til Arbejde i nogen Tid, skrev han efter Samraad med fornævnte sin Hustru et Bønskrift, hvori han af den anførte Grund bad om et lille Laan, og med dette Bønskrift udsendte de Tiltalte efter fælles Overenskomst Tiltalte Rasmussens 11aarige Datter, der var tilhuse hos dem, for at hun skulde samle Bidrag ind. De Penge, som Barnet, der med Mellemlum foretog 3 forskjellige Indsamlinger, ved disse Lejligheder hjembragte, tilsammen noget over 10 Kr., modtog Forældrene af hende tilligemed noget Flæsk, som hun, der paa de seneste Vandringer havde medbragt en Spand til at samle Fødevarer i, modtog et Sted, hvor hun havde forevist Bønskriftet. De Tiltalte have erkjendt, at de modtog det Indsamlede som Almisse og ikke havde tænkt paa at betragte det som Laan, der skulde betales tilbage, ligesom Bidragyderne efter de Tiltaltes Formening have opfattet Forholdet paa samme Maade. For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Larsen, der er født den 19 December 1845, har været anset ved nærværende Rets Dom af 11 Oktober 1878 efter Straffelovens § 231 for 3die Gang begaaet Tyveri med 1 Aars Forbedringshusarbejde og 2 Gange for Betleri, senest ved Svendborg Kjobstads Politiretsdom af 18 Februar 1881 efter Lov 3 Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, medens Tiltalte Rasmussen, der er født den 22 Februar 1854, ikke tidligere har været straffet, nu være at anse efter sidstnævnte Lovs § 3, og da den ved den indankede Dom fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Larsen i 10 Dage og for Tiltalte Rasmussen i 2

Dage, efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, derhos billiget, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 130.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 30 Januar 1885: Tiltalte Jens Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Diechmann og Plockross, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Nyegaard betaler Tiltalte, Jens Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden efter Sagens Omstændigheder, særligt under Hensyn til, at Tiltalte efter sin Forklaring ikke gjorde sig nogen Tanke om, at de stjaalne Høns vare saa kostbare, findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden be-

stømmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Jens Christensen for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstandelse bevist, at han, som den 23 December f. A. havde haft Reparationsarbejde ved et Enkefru Camilla Schmidt tilhørende Hønschus i Valby, har ved sin Bortgang om Aftenen derfra stjaalet tvende tilsammen til 30 Kr. vurderede Racchøns, hvilke han strax kvalte og medtog til sit Hjem, hvor de bleve fortærede. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, som er født den 24 Oktober 1855 og ikke funden forhen straffet efter Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 7 Mai.

Nr. 112.

Advokat Levinsen

contra

William Henry Lucas (Def. Klubien),

der tiltales for Drab.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 18 December 1884: Arrestanten William Henry Lucas bør at hensesættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt udrede de af Aktionens lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 17 Januar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendés for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksteds Bythings Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte og nu hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten William Henry Lucas for Drab, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Arrestanten, der for Deltagelse i Oprøret i Aaret 1878 havde været anholdt i Tiden fra den 8 Oktober 1878 indtil den 17 April 1879, da han blev relaxeret, var bosat i en Ejendom i Frederiksted, hvor ligeledes Charles Thomas med sin Hustru og en Del andre Personer, deriblandt nogle Fruentimmere, til hvilke Sidste Arrestanten ses at have staaet i uvenskabeligt Forhold, havde Bopæl.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 Juni 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 9.

Torsdagen den 7 Mai.

Nr. 112.

Advokat Levinsen

contra

William Henry Lucas (Def. Klubien).

Den 22 August f. A. om Aftenen henimod Kl. 7 sade Charles Thomas, dennes Hustru Elisabeth, samt Harriet Battist, Julia Davis og Christophine Gabriel, der boede i Ejendommen, udenfor Førstnævntes Værelse, og beklagede Harriet Battist sig til Ejeren's Son John James Williams over, at Arrestanten Aftenen i Forvejen havde forstyrret og udskjældt dem; Arrestanten, der i dette Ojeblik kom hjem og horte, hvad der blev sagt, kom i Skjænderi med Harriet Battist og Julia Davis og gav Sidstnævnte en Ørefigen; dette foranledigede Charles Thomas, der havde en Stok i Haanden, til at gaa hen til Arrestanten og spørge ham, hvorfor han slog Julia Davis, der var hans Slægtning, og opstod der Skjænderi mellem dem, som gik over til Slagsmaal, under hvilket Arrestanten gav Charles Thomas forskjellige Knivstik, og blev denne, der imidlertid var kommen ud paa Gaden, bragt blodende paa Hospitalet, hvor han strax efter afgik ved Døden, uden at nogen Forklaring om det Forefaldne havde været at erholde af ham. Af det af de obducerende Læger under Sagen afgivne visum repertum ses, at Charles Thomas havde faaet 4 Snaar, henholdsvis i Brystet, i venstre Side af Halsen, paa venstre Overarm og paa Ryggen, og at Døden har været en umiddelbar, rimeligvis meget hurtig Følge af Læsionerne og fremkaldt ved Forblødning, i hvilken Henseende navnlig Snaarene i Halsen og Brystet vare af særlig Betydning, da de i og for sig maatte anses tilstrækkelige til at fremkalde Døden. Kniven, hvormed Snaarene vare tilføjede, er

kommet tilstede under Forhøret og er $5\frac{1}{4}$ Tomme lang, hvoraf Bladet er $2\frac{1}{4}$ Tomme langt, $\frac{3}{4}$ Tomme bredt foroven og med afleben Spids. Det fremgaa af Forhøret, at samtlige ved den nævnte Lejlighed Tilstedeværende havde fjernet sig, da Skjænderiet og Slagsmaalet mellem Arrestanten og Charles Thomas begyndte, Elisabeth Thomas dog først, efterat hun, der forsøgte at skille dem ad, havde faaet et Slag af en Stok, og at de lidt efter fandt Charles Thomas sidde blodende paa Gaden, uden at de hørte ham yttre videre end de Ord: „Han har stukket mig“. Arrestantens Forklaring gaaer ud paa, at han den paagjældende Eftermiddag omtrent Kl. $5\frac{1}{2}$ forlod sit Værelse medtagende den ovennævnte Kniv, for dermed at skjære Tobak til sin Pibe; henimod Kl. 7 gik han til sin Svigermoders Værelse for at spise sin Middag, og da han omtrent Kl. 7 gik forbi Porten til Gaarden, i hvilken han boede, hørte han Harriet Battist beklage sig til Husejerens Søn John James Williams over hans Yttringer den foregaaende Aften; han traadte nu ind i Gaarden og sagde til Harriet, at hun løj, hvorover der opstod Skjænderi mellem dem, under hvilket Charles Thomas kom frem og yttrede til ham, at han havde hørt, at han den foregaaende Nat havde udskjældt alle i Gaarden værende Fruentimmer, og at han, ifald han havde været hjemme, vilde have „faaet ham til at skide“: dertil havde Arrestanten svaret „ikke ifsten“, tillæggende, at dersom han vilde slaas, kunde de gaa ud af Byen og slaas; da Julia Davis ligeledes udskjældte ham og gav ham et Slag i Nakken, havde han givet hende en Ørefiggen, hvorpaa Charles Thomas tildelte ham et Slag over venstre Arm med en Stok; paa Arrestantens Spørgsmaal, hvad han mente dermed, svarede han, at enten han selv eller Arrestanten vilde have at skide, og gav ham endnu et Slag med Stokken over venstre Skulder og to Slag over Hovedet, hvorved han blev saaret. Arrestanten erindrede nu, at han havde sin Kniv i Lommen, tog den frem, og da Charles Thomas vedblev at tildele ham Stokkeslag, stak han ham i Brystet med den; Charles Thomas strakte ham derefter med et Slag til Jorden tæt ved Porten, men han sprang op igjen, løftede sin Haand, hvori han holdt Kniven, og stak atter efter Charles Thomas med al sin Magt, uden at han dog med Bestemthed kan sige, om han ramte ham i Brystet eller paa Halsen, hvorimod han ikke vil kunne erindre at have tilføjet ham flere Saar. Arrestanten har derhos forklaret, at da han med al sin Magt førte Kniven mod Charles Thomas' Bryst eller Hals, var det eventuelt hans Hensigt at dræbe denne, og at han dengang ikke var i Nødværges-Tilstand, idet Charles Thomas paa Grund af de allerede modtagne Saar ikke var istand til at tilføje ham yderligere Skade. Til sin Undskyldning har han dog anført, at han i det paagjældende Øjeblik var i en saa lidenskabelig Sindsstemning, at han ikke kunde beherske sig,

og at han desuden var noget beruset, hvilket sidste er bekræftet af forskellige Personer, der kort efter saa ham paa Hospitalet. Hvorhen han blev bragt paa Grund af de Saar, han havde erholdt under Slagsmaalet. Af en afgiven Lægeerklæring fremgaar nemlig, at Arrestanten havde faaet to Saar paa Hovedet, hvoraf det ene paa venstre Side af Panden var omtrent $4\frac{1}{2}$ Tomme langt, havde overskaaret venstre Ojenbryn og var gaaet ind til Pandebenet, uden at dog dette var læderet, medens det andet fandtes paa venstre Side af Hovedets behaarede Del, men var af temmelig overfladisk Beskaffenhed. Disse Saar, som dog forhindrede Arrestantens Afhørelse i 3 Dage, bleve atter lagte efter kort Tids Tilsyn paa Hospitalet. Under Forhøret er forskellige Oplysninger fremkomne, som tyde paa, at Arrestanten har næret Vrede mod Charles Thomas, navnlig paa Grund af, at denne Natten den 1 Oktober 1878 ifølge sit eget Tilbud til Politiet var reden til Christiansted med Melding om Oprøret. Det er nemlig af Charles Thomas' Hustru Elisabeth forklaret, at om Mandagen den 18 August f. A., altsaa nogle faa Dage, forinden Drabet blev begaaet, havde Arrestanten under en Uenighed med Charles Thomas sagt til denne: „Du gik til Christiansted for at hente Militæret; jeg vil dræbe Dig; Du vil ikke hente flere“; ligeledes har Christophine Gabriel, som var tilstede ved nævnte Lejlighed, udsagt, at Arrestanten yttrede: „Du husker, at Du gik for at hente Militæret i Christiansted: Du er en fordømt Tyv; Du stjål nok, forend Du gik for at hente Militæret; jeg vil dræbe Dig“, medens John James Williams, der ligeledes havde været tilstede, har forklaret noget anderledes, nemlig at Charles Thomas under Skjænderiet først yttrede til Arrestanten: „Husk, at Du er en Oprører“, og at Arrestanten derpaa svarede: „Efterat Du havde stjalet, da Oprøret fandt Sted, gik Du til Christiansted efter Militæret; dersom jeg ikke er stærk nok for Dig, vil jeg ikke være stærk nok for nogen anden Mand“, hvorhos han udfordrede Charles Thomas til Slagsmaal udenfor Byen. Endvidere er det af Natvægteren Fansett forklaret, at den Dræbte Torsdag Aften den 21 August havde omtalt til ham, at Arrestanten truede ham, havde kaldt ham en Skurk og sagt: „Du gik til Christiansted for at hente Militæret til at skyde os, men dersom jeg havde faaet fat paa Dig, vilde jeg have knækket Din Hals, og jeg vil enten brække en Stok paa Dig eller trykke en Kniv ind i Dig“, ligesom ogsaa Natvægteren Simpson har udsagt, at den Dræbte noget senere samme Aften havde fortalt ham, at hans Sind var meget uroligt, da Arrestanten havde truet med at banke ham, fordi han havde hentet Soldaterne. Arrestanten har imidlertid benægtet nogensinde at have truet med at ville dræbe Charles Thomas, og paastaat, at han den nævnte Mandag, da Charles Thomas kaldte ham „en Ildebrands-Tyv“, kun havde givet ham

dette Skjældsord tilbage og tilføjet: „ofterat Du havde stjaalet, gik Du ind i Fortet for at skjule Dig, og de sendte Dig efter Militæret“. Det maa herefter vel anses for rimeligt, at Arrestanten har nærret fjendtligt Sindelag mod Charles Thomas paa Grund af den Bistand, denne under Oprøret i 1878 ydede Politiet, men der skjønnes dog ikke heraf at kunne udledes, at han virkelig havde fattet det Forsæt at ville dræbe Charles Thomas og bragt det til Udførelse under det sidste Sammenstød med ham, og er der saameget mindre Foje til at antage dette, som dette Sammenstød efter det Oplyste maa antages at have været hidført ved tilfældige Omstændigheder og nærmest været foranlediget ved Charles Thomas' egen Optræden; da det derhos ikke af Arrestantens egen Forklaring, som i det Væsentlige maa lægges til Grund ved Sagens Bedømmelse, fremgaar, at han under Slagsmaalet havde fattet det bestemte Forsæt at ville dræbe Charles Thomas, findes han ikke at være ifalden Straf for forsætligt Drab, men vil være at domme i Henhold til Bestemmelserne i Frd. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Passus, sammenholdt med §§ 4 og 5, og vil han, der af Politilisterne ses at være født paa Plantagen „Annaly“ i Aaret 1840, og altsaa er over kriminel Lavalder, men ikke tidligere findes straffet, være at anse med en Straf, der fastsættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Da Underrettsdommen, uagtet den ikke har anset den nævnte Forordnings § 5 anvendelig, er kommen til samme Resultat, samt med Foje har paalagt Arrestanten at udrede Aktions Omkostninger, vil nævnte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 8 Mai.

Nr. 90.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Julius Eduard Heinrich Døplitz (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Januar 1885: Arrestanten Julius Eduard Heinrich Døplitz bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa udreder han og denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor.

Prokuratorerne Salomonsen og Kaas, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tildales Arrestanten Julius Eduard Heinrich Døplitz for Bedrageri og Falsk. Arrestanten, hvis opgivne Alder af 62 Aar er skjønned stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, er tydsk af Fødsel og har i Aarene 1855—1866 8 Gange i Tydskland været straffet for Forbrydelser mod Ejendomssikkerheden. Efter sin Forklaring kom han i 1876 her til Landet, hvor han forblev, indtil han i September 1882 rejste til Stokholm, hvorfra han i December s. A. vendte tilbage hertil. Fra engang i September eller Oktober 1883 og til Begyndelsen eller Midten af Marts f. A. opholdt han sig i Gøteborg og kom derefter her til Staden, hvor han senere har opholdt sig. I den Tid, Arrestanten har opholdt sig her i Landet, har han væsentlig søgt Erhverv ved Arbejde hos forskjellige Bogbindere, hvorved han, der iøvrigt Intet ejer, ikke kan antages at have fortjent Mere, end det Nødvendige til et tarveligt Udkomme. Sigtelsen mod ham for Bedrageri angaar nu først følgende Forhold: Den 7 August 1882 tilskrev Arrestanten, der udgav sig for Papirpose- og Konvolutfabrikant, C. L. Gelotneky i Stettin, at han af sin Skrædder, der havde en stor Forretning og arbejdede med 34 Svende og 2 Tilskjærere, havde erfaret, at denne af et herværende Firma havde kjøbt 6 Symaskiner, der havde vist sig slet forarbejdede, og at han, skjøndt deslige Artikler ikke brugtes i hans Forretning, havde lovet denne at finde en tydsk Fabrik, der kunde levere bedre Maskiner. Da nu det nævnte Firma var blevet ham anbefalet af en Styrmand paa et Stettiner-Dampskib, anmodede han dette om at sende ham 2 Maskiner, efter hvis Modtagelse og Prøvelse han

vilde tilstille Firmaet det for samme skyldige Beløb gennem bemeldte Styrmand. Til yderligere Sikkerhed sendte han Firmaet en ikke udfyldt Vexelblanket, som var forsynet med hans Akcept in blanco og stillede det i Udsigt, at det, naar de leverede Maskiner viste sig brugbare, strax vilde komme til at levere endnu 6 Maskiner. Da Maskinerne ikke vare komne den 14 s. M., tilskrev Arrestanten bemeldte Firma blandt Andet, at han, da det kun drejede sig om en Provesending, havde undladt at opgive det Referencer til Oplysning om hans Soliditet, hvorhos han for det Tilfælde, at Firmaet ikke ønskede at modtage Pengene gennem Styrmanden, meddelte det, at han allerede for flere Aar siden for de af hans Leverandørers Vedkommende, der ikke havde direkte Forbindelser her paa Pladsen, havde truffet Arrangement med den herværende Vexelbank om, at faa sine Vexler betalte paa alle tyske Handelspladser, og at Firmaet saaledes blot behøvede at betegne ham den Bank i Stettin, ved hvilken det ønskede at hæve sit Tilgodehavende. Firmaet sendte ham herefter den 16 s. M. 2 Maskiner og anmodede ham samtidig om, at tilstille det for samme skyldige Beløb 200 Rmk. 40 Pf. gennem Styrmanden. Arrestanten indbetalte imidlertid ikke Beløbet, men tilstillede i August og September s. A. Firmaet forskjellige Skrivelser, hvori han holdt det hen med Udflugter angaaende, af hvilken Grund Varerne ikke vare betalte, men meddelte det, at han paa en Forretningsrejse i Svørrig med Held havde søgt at optage nye Ordre for det, og anmodede endelig Firmaet om pr. Dampskib at sende ham de tidligere omtalte 6 Maskiner til en saulet Fakturaværdi ca. 640 Kr., som han foregav at have solgt, idet han lovede at anvise det Betalingen herfor gennem Vexelbanken. Efterat Firmaet imidlertid havde ladet anstille Forespørgsler her om Arrestantens Soliditet, sendte det ham ikke flere Maskiner og har senere, trods Paakrav, ikke erholdt Beløbet for de Arrestanten tilsendte 2 Maskiner eller nogen Del af samme betalt. Efter hvad der i Sagen er oplyst, maa saagodtsom alle de i bemeldte Skrivelser indeholdte Anbringender anses urigtige. Arrestanten har saaledes ikke havt nogen Adkomst til at kalde sig Papirpose- og Konvolutfabrikant; Beretningen om, at den omtalte Skræddermester skulde have anmodet ham om at skaffe sig Maskiner, er usand, og det samme gjælder om Arrestantens Foregivender om at staa i Forbindelse med en herværende Bank og om at have solgt de 6 Maskiner, som han forlangte tilsendt. Arrestanten har nu ogsaa erkjendt, at han er fremkommen med bemeldte urigtige Foregivender, fordi han indsaa, at han ikke uden saadanne vilde kunne faa Maskinerne tilstillede. Han har endvidere erkjendt, at han nogle Dage efter Ankomsten af de to ham tilsendte Maskiner har solgt den ene til Skræddersvend Carl Pixa, som kjøbte den for Skræddersvend Vilhelm August

Julius Broschy, den anden til Sidstnævntes nuværende Hustru Nille Larsen, og ved de afgivne beedigede Forklaringer og det iøvrigt Oplyste maa det mod Arrestantens Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at han strax ved Salget har som fuld Betaling for Maskinerne oppebaaret en Sum af mellem 155 og 175 Kr. Vel har Arrestanten nu vedholdende benægtet at have ved sit ommeldte Forhold tilsigtet at bedrage Firmaet C. L. Geletneky, men efter det Ovenstaaende — hvorved endnu bemærkes, at Arrestantens herunder Sagen fremsatte Foregivender om, at de ovennævnte 2 Maskiner blev bestilte paa Foranledning af Broschy, efter de ovennævnte Vidneforklaringer maa anses ganske usandfærdigt — i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved en Række lovnagtige Foregivender har formaaet det ovennævnte Firma til at overlade ham de nævnte 2 Maskiner paa Kredit, at han, der vil have erlagt ca. 10 Kr. i Fragt og Told for Maskinerne og skulde betale Firmaet 200 Rmk. 40 Pf. eller ca. 178 Kr., har umiddelbart efter at have modtaget Maskinerne solgt dem for en Sum af højst 175 Kr., altsaa for et Beløb, der var mindre end det, Maskinerne kom til at koste ham selv, at han har beholdt og til egen Fordel forbrugt bemeldte Beløb, naagtet han havde lovet strax at tilstille Firmaet Betaling, og uden at han havde nogensomhelst Udsigt til at betale Firmaet uden ved Hjælp af bemeldte Beløb, samt at han derefter under nye lovnagtige Aubringender har søgt at formaa Firmaet til at tilsende sig 6 andre Maskiner paa Kredit, og det findes herefter ikke at kunne betvivles, at Arrestanten ved denne sin Fremgangsmaade har tilsigtet og, som meldt, tildels ogsaa opnaaet at erholde de ommeldte Maskiner udleverede paa Kredit, uden at have havt til Hensigt at betale dem. Det er fremdeles under Sagen oplyst, at Arrestanten i Tiden fra den 15 Marts f. A. til den 24 Mai s. A. har skriftligen henvendt sig til 5 tyske Fabrikanter, nemlig Clas & Flentje i Mühlhausen, Julius Dresler & Co. i Görlitz, Brødrene Jacob i Gera, Junker & Ruh i Carlsruhe og Seidel & Naumann i Dresden, og i disse Breve under ganske lignende usande Foregivender om sine personlige og pekuniære Forhold samt eventuelle Efterbestillinger m. m., som ovenfor nævnt, og idet han oversøndte ikke-udfyldte Vexelblanketter, forsynede med hans Akcept in blanco, søgt at formaa dem til at levere ham hver især 2 Stkr. Symaskiner paa Kredit, uden at dog nogen af bemeldte Fabrikanter indlod sig paa at efterkomme hans Bestilling. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at han af en navngiven, i Gøteborg bosiddende Person var anmodet om for ham i Ulandet at bestille 2de Symaskiner, og paastaet, at Maskinerne vilde være blevne betalte, hvis de var leverede, hvorhos han med Hensyn til, at han efterhaanden søgte at faa sig overladt et langt større Antal

Maskiner end dem, han vilde have lovet at forskrive for den Paagjældende, har anført, at han, hvis en af Fabrikkerne havde sendt ham et Par Maskiner, ikke vilde have forskrevet flere. Henses der imidlertid til, at Arrestantens heromhandlede Fremgangsmaade i Henseende til de af ham brugte usande Foregivender m. m. i alt Væsentligt ligner det af ham overfor det tidligere nævnte Firma Geletneky udviste Forhold, at der fra Politiet i Gøteborg er fremkommet Oplysning om, at den af Arrestanten opgivne Person ikke findes der, at Arrestanten hos de nævnte Fabrikker har bestilt Maskiner af flere forskellige Slags, uanset, at Personen kun skulde have ønsket 2 Stkr. Maskiner, at Arrestanten, i alt Fald i et enkelt Tilfælde, henvendte sig saa hurtigt til 2 forskellige Fabrikker, at han ikke kunde have Svar fra den Ene, førend han gjorde Bestillingen hos den Anden, samt til, at Arrestanten under Undersøgelsen gjentagende har afgivet usande Forklaringer og øjensynligen søgt at skjule, at han havde henvendt sig til nogle af de nævnte Fabrikker, findes det ikke at kunne betvivles, at Arrestanten ved dette sit Forhold har forsøgt at erholde de ommeldte Maskiner udleverede paa Kredit uden at have til Hensigt at betale dem, og han vil i saa Henseende være at straffe for Forsøg paa Bedrageri. Forsaavidt Arrestanten tiltales for Falsk, angaaer denne Sigelse først Arrestantens Forhold med Hensyn til 4 Paategninger i den for ham af det herværende Politi udfærdigede Opholdsbog, som gaar ud paa, at Arrestanten har arbejdet hos Bogbindermester Vilhelm Raff fra 3 Oktober 1880 til 17 Juni 1881, hos Groserer Adolf Johansen fra 5 Juli til 25 November 1881, hos Bogbindermester Christian Thomsen fra 10 Marts til 5 September 1882 og hos Bogbindermester Niels Rasmus Rasmussen fra 11 December 1882 til 16 August 1883, og ere underskrevne henholdsvis „Wilhelm Raff junior“, „A. Johansen“, „Chr. Thomsen“ og „Rasmussen, Bogbinder“, hvilke Paategninger, der tildels ere af urigtigt Indhold, ere indførte i Bogen uden de paagjældende Næringsdrivendes Vidende og Villie. Med Hensyn til de 3 Paategninger, der ere underskrevne med Navnene Willh. Raff junior, Chr. Thomsen og Rasmussen, har Arrestanten benægtet at have skrevet dem og forklaret, at de i Aarene 1881—1883 dels her i Landet, dels i Sverrig i hans Overværelse, og tildels efter hans Opfordring, ere indførte i Bogen af nogle af ham opgivne Personer, der ikke ere kounne tilstede under Sagen. Vel findes denne Forklaring nu efter det iøvrigt Oplyste ikke at kunne forkastes, men da Arrestanten har erkjendt, at han vidste, at de omhandlede Paategninger bleve indførte i Bogen uden Bemyndigelse af de som Udstedere anførte Personer, samt at han her i Landet har benyttet Bogen, efterat de falske Paategninger vare indførte i samme, idet han blandt Andet har forevist denne for Politiet og fnaet den paategnet af dette, vil

han ikke kunne undgaa for sit Forhold i saa Henseende at anses skyldig i Falsk. Med Hensyn til den med Navnet „A. Johansen“ underskrevne Paategning har Arrestanten ligeledes nægtet at have udfærdiget samme og paastaet, at den i Aaret 1881 formentlig med Johanssens Tilladelse, er skreven i Arrestantens Paasyn af en af de i Johanssens Tjeneste værende Personer, nemlig enten af Handelskommis Vilhelm Carl Thorvald Hansen eller af daværende Fuldmægtig August Frederik Rantzau Bondesen. Ligesom imidlertid blandt Andet de Omstændigheder, at Johanssens Navn er urigtigen bogstaveret, at Haandskriften, der har endel Lighed med Arrestantens, er i høj Grad forskjellig fra de paagjældende Personers, og at et Par Steder i Paategningen synes at vise hen til en Tydsker, som den, der har skrevet samme, gjorde det i høj Grad sandsynligt, at Arrestantens Forklaring paa dette Punkt er usand, saaledes have de nævnte Personer edeligen forklaret, at de ikke have udfærdiget nævnte Paategning, og der findes herefter, navnlig ogsaa, naar henses til, at Arrestanten har erkjendt, at de 3 fornævnte Paategninger i samme Bog ere falske, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, der har erkjendt at have benyttet Bogen, efterat bemeldte Paategning er indført i samme, ogsaa med Hensyn til denne har gjort sig skyldig i Falsk. Forsaavidt Arrestanten fremdeles under Sagen har været sigtet for Falsk med Hensyn til en den 5 Juni 1884, efter sit Udvisende, af „Enskilda Banken i Wenersborg“ udstedt a vista Vexel, stor 150 Kr., findes der ikke mod hans Benægtelse tilvejebragt noget Bevis for, at han i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, og efter dens § 270, sammonholdte med § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Medfør af Straffelovens § 16, 1ste Stykke, findes han derhos at burde dommes til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Mandagen den 11 Mai.

Nr. 115. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Lars Christian Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Falsk.

Nykjøbing p. M. Kjøbstads Extrarets Dom af 20 December 1884: Tiltalte, Slagter Lars Christian Andersen af Fredsø, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Gamborg og Prokurator Schiellerup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1885: Tiltalte Lars Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankode Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Lars Christian Andersen for Falsk. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 8 November f. A. tilligemed sin Fader, Slagter Anders Jensen, i Forening med hvem

han driver Slagteri i Fredsø, indfundet sig paa Torvet i Nykjøbing paa Morsø for at forhandle Kjødet af to Kalve, af hvilke hans Fader havde kjøbt den ene af Lars Berg paa Dueholm Mark, medens Tiltalte selv havde kjøbt den anden af Forpagter Anders Boll af Fredsø, og da den Politibetjent, der havde Tilsyn med Torvehandelen, i Henhold til den for Nykjøbing gjældende Sundhedsvedtægt — hvori det er bestemt, at Enhver, der bringer Kjød til Torvet, som ikke er Borger i Byen, skal, forinden Udsalg tilstedes ham, forevise Attest fra tvende paalidelige Mænd om, at det slagtede Kreatur er slaget i levende og frisk Tilstand — om Morgenen paa Torvet afkrævede Tiltalte en saadan Attest for de to Kalves Vedkommende, leverede Tiltalte ham en Seddel, der er fremlagt under Sagen og som er dateret Fredsø den 6 November 1884 og underskrevet med Tiltaltes Faders, fornævnte Anders Jensens samt ovennævnte Anders Bolls Navne, og som gaar ud paa, at Underskriverne indestaa for, at L. C. Andersens (Tiltaltes) to Kalve ere slagtede i sund og frisk Tilstand. Ved Tiltaltes egen Tilstandelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han, umiddelbart før han afleverede denne Seddel til Politibetjenten, har uden Anders Bolls Vidende eller Samtykke med Blyant skrevet dennes Navn under Attesten, hvilken han kort iforvejen havde modtaget af sin paa Torvet tilstedeværende Fader, der havde skrevet Attesten og underskrevet den med sit Navn, uden at Tiltalte dog efter sin Forklaring har søgt at efterligne Anders Bolls Huandskrift, som han ikke kjendte. Tiltalte har nu først foregivet, at Anders Boll havde givet ham Lov til at skrive sit Navn paa en Attest om, at den af ham kjøbt Kalv var sund og frisk, og dernæst, efter at han havde maattet indromme ikke at have havt noget udtrykkeligt Samtykke i saa Henseende, at han ansaa sig berettiget til at benytte Anders Bolls Navn paa den anførte Maade, fordi denne, da han solgte ham Kalven, udtrykkelig indestod for, at den var sund og frisk, hvorhos han har anbragt, at han i Regelen plejer, naar han kjøber et Kreatur, at faa en Attest fra Sælgeren om Dyrets Sundhedstilstand eller at bede Sælgeren om Tilladelse til at skrive dennes Navn under en saadan Attest, men uden at han iøvrigt har kunnet paavise noget Tilfælde, hvori Sælgeren har givet ham saadan Tilladelse; men efter at Anders Boll bestemt havde nægtet, at der havde været Tale om, at Tiltalte skulde have Tilladelse til at skrive hans Navn paa en Sundhedsattest, har Tiltalte erklæret, at han ikke tvivler om Rigtigheden af Anders Bolls Forklaring. Under den senere Undersøgelse har Tiltalte endvidere villet gjøre gjældende, at Anders Boll i alt Fald, efter at Undersøgelsen var paabegyndt, har erklæret, at han ikke havde Noget imod, at Tiltalte havde underskrevet hans Navn under Attesten, men Anders Boll har paa Forhold heraf udsagt, at han vel ikke

véd, om han har sagt, at han ikke havde Noget imod, at Tiltalte havde benyttet hans Navn som anført, men at det i alt Fald, hvis han har udtalt sig saaledes, ikke har været hans Mening at godkjende, at Tiltalte havde underskrevet hans Navn, hvad han, der ikke havde noget Kjendskab til den ene af de Kalve, der omhandles i Attesten, heller ikke kunde. Forsaavidt Tiltalte derhos under den senere Undersøgelse har anbragt, at han ikke har tænkt paa, at begge de ommeldte Kalve vare nævnte i Attesten, da er dette i direkte Strid med hans i det første Forhør afgivne Forklaring, idet han da udtrykkelig vedgik, at han nok kunde indse, at Attesten omhandlede begge Kalvene, og forøvrigt har det ogsaa al Sandsynlighed imod sig, at Tiltalte, der vilde benytte Attesten som Adkomst til at forhandle begge Kalvene, ikke skulde have været sig bevidst, at den af ham underskrevne Attest overensstemmende med sit udtrykkelige Indhold angik dem begge. Idet der saaledes efter det Anførte ikke kan tages noget Hensyn til Tiltaltes ommeldte Foregivende, vil han, der er født i Aaret 1860 og som i 1882 har været under Tiltale for bedrægeligt Forhold eller Meddelagtighed heri, men ved Overrettons Dom af 18 September s. A. blev frifunden for Aktors Tiltale med Paalæg af Aktionens Omkostninger, medens han iøvrigt ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, for sit under nærværende Sag omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 270 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 144.

Advokat Levinsen

contra

Ellen Jensdatter (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 April 1885: Arrestantinden Ellen Jensdatter bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Rode, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet bemærkes, at Tiltalte har forklaret, at det havde

været hendes Hensigt først at melde sig hos Politiet, efterat hun havde pantsat det tagne Shawl og forbrugt de ved Pantsætningen indvundne Penge, men at dette ikke var lykkedes hende,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Ellen Jensdatter, der er født den 23 Oktober 1839 og anset bl. A. ifølge Højesteretsdom af 26 August 1878 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvori var indbefattet den Straf, som hun endvidere havde forskyldt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, og senest ifølge samme Rets Dom af 21 August 1884 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 15 Februar d. A. under et Besøg hos Margrethe Caroline Bonnesen, Bumbechs Enke, frastjålet denne et til 4 Kr. vurderet Shawl, der beroede frit fremme i Lejligheden. Som Følge heraf vil hun, der efter sin Forklaring har begaaet bemeldte Tyveri, fordi hun ønskede at komme i en Straffeanstalt, og som samme Dag, som Tyveriet blev begaaet, meldte sig paa Politiets Hovedstation som skyldig i dette, være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 13 Mai.

Nr. 76.

Advokat Klubien

contra

Theodor Vilhelm Larsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Fulsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1884: Tiltalte, Forbedringshusfange Theodor Vilhelm Larsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt i Erstatning til Staldforpagter Hans Hansen i Roskilde og Detailhandler Jens Rasmussen i Vordingborg udrede henholdsvis 12 og 18 Kr. Saa bør han og tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Leth 100 Kr. og til Defensor, Prokurator Salomonsen 30 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sng tiltales Forbedringshusfange Theodor Vilhelm Larsen for Tyveri, Bedrageri og Falsk. Tiltalte er født den 30 Mai 1861 og anset: ifølge Rettens Dom af 10 December 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 12 Juni 1883 efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Led, 251, 253 og 275, jfr. § 268 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og ifølge dens Dom af 28 Juli 1883 efter Lov 10 April 1874 § 10 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist at have i Forsommeren 1882 fra Snekermester Peter Jacob Nicolai Petersens Værksted, hvor han da arbejdede, stjaalet et Bestik og et Baandmaal af samlet Værdi 8 Kr., samt at have i samme Tidsrum tilvendt sig en Saug og en Hovl af Værdi ialt 2 Kr., som han med Tilladelse havde medtaget fra Værkstedet til Brug under et Arbejde, han skulde udføre for Petersen, hvem disse Gjenstande tilhørte. Tiltalte har endvidere tilstaaet, at han i bemeldte Tidsrum fra et Sted, hvortil Adgangen var uhindret, har stjaalet en til 2 Kr. vurderet

Lægtehammer, og forsaavidt han senere har benægtet at have begaaet bemeldte Tyveri, findes der ikke at kunne tages Hensyn til denne Fragaelse af hans Tilstaaelse, hvorimod denne, der er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, vil være at lægge til Grund for Sagens Afgjorelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det endvidere godtgjort, at han, der den 27 Mai s. A. af daværende Detailhandler Lars Knudsen lejede en Klædning paa Vilkaar, at han ved at betale den paa samme satte Værdi, 52 Kr., skulde blive Ejer af samme, falskelig har underskrevet den i den Anledning oprettede Kontrakt med Navnet „Vilhelm Sejodderman“, idet han paa den Tid udgav sig for at hedde Vilhelm Oscar Schjørdemann eller Schjørdermann for at vildlede Politiet, der eftersøgte ham som sigtet for Tyveri. Efter hvad han først forklarede, sigtede han ved bemeldte Navn ikke til nogen ham bekjendt Person, idet han havde valgt det, fordi han paa Gaden havde fundet en Døbeseddel, lydende paa et omtrent tilsvarende Navn, men senere har han erkjendt, at han med bemeldte Navn sigtede til Snedkersvend Oscar Vilhelm Anton Scheuermann, med hvem han tidligere var truffen sammen. og forsaavidt han senere atter har forandret denne sin Forklaring og paastaet, at hans først afgivne Forklaring er den rigtige, findes der ikke at kunne tages Hensyn til denne ganske ubestyrkede delvise Tilbagekaldelse af hans engang afgivne Tilstaaelse, efter hvilken Sagen derfor vil være at paadomme. Under Sagen har Tiltalte fremdeles erkjendt, at han svigagtig har pantsat en til bemeldte Klædning hørende Vest, men han har senere tilbagekaldt bemeldte Tilstaaelse og paastaet, at han har tilbageleveret Knudsen Vesten, og da Knudsen har erklæret, at Tiltaltes sidstnævnte Forklaring kan forholde sig rigtig, kan Tiltalte forsaavidt ikke anses overbevist om noget ulovligt Forhold. Efterat Tiltalte den 14 Juni 1883 var bleven indlagt som Patient paa Kommunehospitalet af Politiet, undveg han fra dette den 24 samme Maaned, blev efterat være paagreben atter indlagt sammesteds den 14 Juli samme Aar, men undveg igjen den 31 samme Maaned, og blev derefter anholdt her under Sagen den 7 November s. A. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte nu overbevist at have i Tidsrummet mellem hans forstnævnte Undvigelse fra Kommunehospitalet og til hans Anholdelse her under Sagen, begaaet ialt 23 fuldbyrdede Tyverier, ved hvilke han har tilvendt sig Sengklæder, Gardiner, Beklædningsgjenstande, et Par Kikkerter, et Uhr m. v. af samlet Værdi ca. 930 Kr. og ca. 10 Kr. i rede Penge, samt et Forsøg paa Tyveri. Af de fuldbyrdede Tyverier maa de 18 anses som simple, og de ved samme stjaalne Gjenstande have haft en Værdi af ca. 700 Kr., medens de 5 andre, ved hvilke han har stjaalet Gjenstande af Værdi ca. 240 Kr., ere begaaede indbrudsvis om Dagen fra 5 afnasede Kvistværrelser i Ejendommene

Gamle Kongevej Nr. 90, Ørstedsvvej Nr. 16 og Nr. 18, Vesterbrogade Nr. 87 og Engtoftevej Nr. 1, idet Tiltalte i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til bemeldte Værelser ved Hjælp af falsk Nøgle. Hvad det ovennævnte Forsøg paa Tyveri angaar, skete dette i sidstnævnte Ejendom, idet Tiltalte i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til et Kvistværelse i samme ved at oplukke Døren med den til samme hørende Nøgle, der sad i Laason, men ikke fandt Gjonstande i Værelset, han ansaa værd at stjæle. Under Sagen har Tiltalte endvidere tilstaaet, at have i bemeldte Tidsrum begaaet 5 Tyverier, af hvilke det ene, ved hvilket han stjal Klædningsstykker af Værdi 23 Kr., var simpelt, medens de 4 andre, ved hvilke han tilvendte sig nogle Beklædningsgjenstande, et Uhr m. v. af samlet Værdi ca. 270 Kr., bleve begaaede indbrudsvis om Dagen fra 3 Kvistværelser i Ejendommene Ørstedsvvej Nr. 18 og Nr. 43 og Vodrofsvej Nr. 2 C, samt fra et Kjælderværelse i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 280, til hvilke Lokaler, der samtlige vare aflaaede, Tiltalte i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle. Vel har nu Tiltalte senere tilbagekaldt disse Tilstaaelser, idet han har paaستاact, at Tyveriet fra Kvistværelset i Ejendommen Ørstedsvvej Nr. 18, ikke er begaaet indbrudsvis, da Døren til Værelset ikke var aflaaet, og nægtet at have begaaet de 4 andre Tyverier, men til disse Fragaalser findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, idet Rigtigheden af hans ovennævnte Tilstaaelser er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og disse ville derfor være at lægge til Grund for Sagens Afgjorelse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Juni 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokollsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 10.

Onsdagen den 13 Mai.

Nr. 76.

Advokat Klubien

contra

Theodor Vilhelm Larsen (Def. Levinsen).

Endelig er Tiltalte ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Op-lyste overbevist at have i Efteraaret 1883 svigagtig tilegnet sig et til 18 Kr. vurderet Uhr, som af Detajlhandler Jens Rasmussen i Vordingborg var betroet ham til Forhandling for denne. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 230, 1ste Led og 268 lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 231 1ste Led jfr. tildels § 46, § 231, 2det Led og § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Efter de af en af de ved ovennævnte Tyerier Bestjante, Staldforpagter Hans Hunsen i Roskilde og af ovennævnte Detajlhandler Rasmussen derom nedlagte Paastande vil Tiltalte derhos være at domme til i Erstatning til disse at betale henholdsvis 12 og 18 Kr. Forsaavidt derimod Marschandiser Rasmus Jensen og Hestehandler Ludvig Schwabach, begge i Næstved, der have tilforhandlet sig nogle af de af Tiltalte stjaalne Gjenstande, som de have udleveret under Sagen, have nedlagt Paastande om at tilkjendes Erstatning for det dem herved paaførte Tab, ville disse Paastande ikke kunne tages tilfølgelse herunder Sagen.

Nr. 128. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Lauritz Jørgensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Odense Kjobstads Extrarets Dom af 7 Februar 1885: Arrestanten Hans Lauritz Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Jespersen og Kramer, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Lassen, betaler Arrestanten Hans Lauritz Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at det maa antages, at Tiltalte allerede, da han tog Fjederstøvlerne paa Kredit, manglede Hensigt til at betale dem,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjobstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Lauritz Jørgensen for Falsk og Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende: I Slutningen af Oktober f. A. indfandt Arrestanten, som dengang var Landvæsensolev paa en Ejendom i Nærheden af Odense, sig hos Skomagermester Iver Christensen i nysnævnte By og bestilte til en Pris af 22 Kr. et Par Fedtlæderstøvler til Levering først i den paa-

følgende Maaned, hvorhos han samtidig under det vitterlig urigtige Foregivende, at han den 1 November s. A. skulde tiltræde en Plads som Forvalter paa en anden Ejendom, Hollufgaard, medens han i Virkeligheden til den Tid slet ikke havde nogen Plads, af bemeldte Skomager, der stoledes paa Rigtigheden af Arrestantens Foregivende, paa Kredit erholdt udleveret et Par Fjederstovler af Værdi 14 Kroner. Da Arrestanten nogle Dage ind i November kom for at afhente de bestilte Stovler og ved denne Lejlighed meddelte Christensen, at han ikke havde erholdt den omtalte Forvalterplads og nu vilde være Skomager, nægtede Christensen at udlevere Arrestanten Stovlerne, forinden denne gav ham Sikkerhed for Betalingen saavel af disse som af Fjederstovlerne. Et Par Dage senere indfandt Arrestanten sig atter hos oftmeldte Christensen og leverede denne et af ham selv falskeligen udfærdiget Kautionsbevis, saalydende: „Hr. Kresen. Efter deres forlangende til min Søn, indestaar jeg dem for de Pænge 36 Kroner som han har faaet Fodtoej for, og at Betale dem til Tærminen vis han ikke selv kan. J. Ibsen“, idet han ved Underskriften sigtede til sin Stedfader, Typograf og Hus-ejer Hans Christian Julius Ibsen, hvis Navn han saaledes uden dennes Vidende og Villie benyttede. I Tillid til Dokumentets Ægthed overlod Skomageren derpaa Arrestanten Fedtlæderstovlerne, som denne, i Henhold til en allerede dengang fattet Beslutning for at komme til Penge, derefter solgte uden senere at have betalt Christensen noget af Kjobesummen enten for disse eller Fjederstovlerne, og vel har han anbragt, at han ikke har tilsigtet at unddrage sig Betalingen, men der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Foje til at tage Hensyn hertil. Som Følge af det Foranførte vil Arrestanten, der er født den 19 Februar 1863 og ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 22 Novbr. 1883 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu blive at domme efter Straffelovens §§ 251 og 268, med hvilken sidste Paragraf dog, da det falske Dokument paa Grund af dets øjensynlige Mangler maa betragtes som mindre farligt, maa sammenholdes § 271, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billige, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 118. Højesteretssagfører Hansen
contra

Johan Heinrich Vilhelm Schön (Def. Hindenburg),

der tiltales for Assurancesvig samt ulovlig Handel med og Udskjænkning af Brændevin.

Ribe Herreds Extraræts Dom af 5 December 1884: Arrestanten Høker Johan Heinrich Vilhelm Schön af Gredsted bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt til Ribe Amts Fattigkasse betale en Bøde af 80 Kr. Derhos udreder Arrestanten samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Therkildsen 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Bøggild, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1885: Tiltalte Johan Heinrich Vilhelm Schön bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og til Ribe Amts Fattigkasse bøde 80 Kr., samt have sin hele Næringsret forbrudt. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 20 Kroner til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter det for Højesteret Oplyste har ifølge Næringsbevis af 22 August 1873 havt Næringsret som Høker, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Høker Johan Heinrich Vilhelm Schön for Assurance-svig samt for ulovlig Handel med og Udskjænkning af Brændevin. Efterat et Tiltalte tilhørende Hus i Gredsted, der beboedes af ham alene, var afbrændt Natten mellem den 1 og 2den Oktober f. A., opgav Tiltalte, der havde sine rørlige Ejendele forsikkrede i Brandforsikringsselskabet „Danmark“ for 2920 Kr., ved den den 3 s. M. til Bestemmelse af den ham hos bemeldte Selskab tilkommende Brandskadeserstatning af vedkommende Agent med Vurderingsmænd afholdte Forretning flere Gjenstande som brændte, med Hensyn til hvilke der er fremkommet Mistanke om, at han ikke har ejet og ved Branden mistet dem, men efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der i denne Henseende her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold ved under bemeldte Forretning at opgive som brændte 7 Dyrer og deriblandt 2 nye, hvilke sidste tilligemed et Par Puder bleve vurderede til 70 Kr. Tiltalte har vedblivende paastaet, at hans Opgivende i den ommeldte Henseende er rigtigt, idet han nærmere har anbragt, at han havde ejet ialt 10 Dyrer, som han havde havt i over 20 Aar, og af hvilke kun 3 bleve reddede, nemlig en af ham selv afbenyttet Dyne, som han strax efter at have opdaget Ilden kastede udenfor og lidt efter bar over i en Nabogaard, samt 2 Dyrer, om hvilke det efter Undersøgelsens Paabegyndelse er blevet oplyst, at Tiltalte nogle faa Dage før Branden havde sendt dem tilligemed flere andre Gjenstande ind til Ribe, medens Resten, hvoraf tre laa i hans Seng og fire i en Kasse og en Kuffert paa Loftet, efter hans Forklaring skulde være brændte. Det man inidlertid ved to Vidners beedigede Forklaringer — uanset Tiltaltes Benægtelse — anses godtgjort, at han en Dag i sidste Sommer har til Vidnerne solgt tre gamle Dyrer, der ere bragte tilstede under Sagen, og med Hensyn til hvilke Margrethe Pedersen, der i afvigte Mai Maaned — dog kun i 4 Dage — tjente Tiltalte som Husholderske, edelig har udsagt, at hun er temmelig vis paa, at de henhøre til de Dyrer, som Tiltalte dengang havde, ligesom ogsaa Tiltaltes Datter, der i et Par Aar indtil i Februar Maaned f. A. opholdt sig hjemme hos Tiltalte, har forklaret, at de her ommeldte Dyrer meget ligne tro af dennes Dyrer, medens Marie Pedersen, der en Tid i afvigte Foraar tjente Tiltalte som Husholderske, edelig har forklaret, at hun mener med temmelig Sikkerhed at kunne gjenkjende en af de af Tiltalte solgte Dyrer, som en, Tiltalte havde, da hun var hos ham, og da Tiltaltes egen Forklaring gaar ud paa, at han har ejet de af ham omforklarede 10 Dyrer i over 20 Aar og at han ikke i det sidste Aar har ladet gjøre nyt Sengetøj, er det aldeles uantageligt, at han ved Branden skulde have mistet Mere end i det Højeste 4 Dyrer, men hans Forklaring om at

have ojet 10 Dyner er iøvrigt bestemt i Strid med de Forklaringer, der i saa Henseende ere afgivne af Tiltaltes ovennævnte Datter og de to fornævnte Husholdersker, af hvilke Marie Pedersen nærmere har forklaret, at Tiltalte, medens hun tjente ham, kun havde 7 Dyner, og Margrethe Pedersen, at hun i de fire Dage, hvori hun var i Tiltaltes Hus, havde Lejlighed til at iagttage, at han dengang havde to opredte Senge, hver med tre Dyner, og desuden en Dyno i en Kiste paa Loftet, hvorhos Tiltaltes Datter har forklaret, at hendes Fader i den Tid, hvori hun var hjemme hos ham, havde — saavidt hun erindrer — 8 Dyner. Der er derhos den 24 Oktober f. A. ved Politiets Foranstaltning foretaget en omhyggelig Undersøgelse af Brandtomten, uden at der fandtes mindste Spor af Sengklæder, navnlig Fyld af Dyner, uagtet der dog fandtes Rester saavel af Sengstederne som af endnu frisk Senghalm. Efter Alt, hvad der saaledes er fremkommet, og idet Tiltalte, hvis Forklaringer i det Hele have været vaklende og ubestemte, ikke har kunnet angive nogen rimelig Grund til, at han, som meldt, havde ladet to Dyner m. m. kort forend Branden bringe ind til Ribe, maa der anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte under den ovennævnte til Bestemmelse af den ham i Anledning af Branden tilkommende Erstatning afholdt Forretning har i den Hensigt at besvige vedkommende Assuranceselskab opgivet ved Branden at have mistet flere Dyner, som han paa den Tid ikke var i Besiddelse af. Der er under denne Del af Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning. Endvidere maa det ved flere under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer, uanset Tiltaltes Benægtelse, anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag — som det maa antages, i Begyndelsen af September Maaned f. A. — har til tre Karle, der indfandt sig i hans Butik, for Betaling og til Fortæring paa Stedet udskjænket tre bitre Snapse, samt at han nogen Tid efter har solgt en Pot Brændevin for 35 Øre. For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Tyskland i Aaret 1830, hvilket Opgivende af Dommeren og Retsvidnerne er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som, efter i 1877*) at have for uberettiget Udskjænkning og Udsalg af Brændevin vedtaget at betale en Bøde af 20 Kroner, er ved Overrettens Dom af 27 August 1883 anset for anden Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens § 78 med en Bøde af 40 Kr. til Amtets Fattigkasse — være at anse dels for Assurancevig efter Straffelovens § 259, dels for 3dje Gang begaaet uberettiget Udskjænkning af og Handel med Brændevin efter Næringslovens §§ 77 og 78 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne be-

*) skal være: 1876.

stemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage og til en Bode til Amtets Fattigkasse af 80 Kroner, hvorhos han endvidere i Medfør af § 7 i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 vil være at domme til at have sin hele Næringsret forbrudt.

Tirsdagen den 19 Mai.

Nr. 15. Kuratorerne i **Chr. H. Bønnelyckes Konkursbo**,
 Prokurator **Chr. Nordberg** og Sagfører **Erik Kjær**
 (Nellemann),

contra

Grosserer **F. Philip**, Vexelmægler **Edv. Lorentzen**, m. Fl.
 (Klubien),

betr. Spørgsm. om Rigtigheden af en i et Konkursbo foretagen
 Udlodning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Mai 1884: Den paaankede Udlodning af 10 Juni 1882 i Kjøbmand Chr. H. Bønnelyckes Konkursbo bør omgjøres saaledes, at der tillægges Appellanterne, Grosserer F. Philip, Vexelmægler Edv. Lorentzen, Grosserer P. V. Hoffding og Højesteretsadvokat Klubien for de anmeldte Kreditorer i Firmaet Nyeland & Benzons Konkursbo Dividende i Forhold til 176,628 Kr. 61 Øre med Tillæg af anerkjendte og paaløbne Renter. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at den i den indankede Dom omhandlede 1ste Udlodning i Bønnelyckes Konkursbo allerede er foregaaet den 3 Februar 1881, altsaa førend Afsligelsen af Overretsdømmene af 21 Februar, 2 Mai og 8 August s. A.; men ikke desto mindre maa det i Dommen antagne Resultat i Medfør af Konkurslovens §§ 89 og 129 tiltrædes. Ligesom nemlig den af Nyeland & Benzons Konkursbo anmeldte Fordring i den i Henhold til Konkurslovens § 88 afholdte Skiftesamling blev anerkjendt for 176,628 Kr. 61 Øre, saaledes blev dette Beløb ogsaa lagt til Grund for fornævnte den 3 Februar 1881 foretagne Udlodning, uden at herimod blev rejst nogen Indsigelse eller iværksat Paaanke. Vel maatte

den af Nyeland & Benzons Konkursbo anmeldte Fordring ifølge den i Anmeldelsen gjorte Slutningsbemærkning blive paavirket for det Tilfælde, at de i den ommeldte Partier Hvede og Byg bleve leverede, men da saadan Levering ikke har fundet Sted og de tre Firmaer, der havde faaet Udleverings-sedler paa Kornet, ved de tre ovenanførte Overretsdomme ikkun ere kjendte berettigede til at konkurrere i Bønnelyckes Bo, kan ommeldte Slutningsbemærkning ikke give Citanterne Adgang til senere at paastaa, at Nyeland & Benzons Konkursbos Fordring skulde nedsættes med Beløbet af de tre Firmaers Krav i Bønnelyckes Konkursbo eller endog blot med den Dividende, der tillægges dem i Boet.

I Henhold til det Anførte vil Overretsdommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 25 Februar 1879 anmeldte Firmaet Nyeland & Benzons Konkursbo i Kjøbmand Chr. H. Bønnelyckes Konkursbo, som behandles af Nysted Kjobstads Skifteret, en Fordring paa 205,576 Kr. 86 Øre med Paastand om skadesløs Betaling af dette Beløb med Renter, hvorhos det i Anmeldelsen bemærkedes, at Fordringen vilde være at nedsætte med Provenuet af et til Hull afskibet Parti Byg, for hvilket Afregning endnu ikke var modtaget, samt at Chr. Bønnelycke vilde være at godskrive for nogle Partier Hvede og Byg, for hvilke han havde accepteret Nyeland & Benzons Udleverings-sedler, dog kun saafremt dette Firma fik Udleverings-sedlerne tilbage med ren Kvittering for, at Partierne vare leverede. I Henhold til Bemærkningen om det til Hull afskibede Parti Byg blev Fordringen under 1 Mai s. A. af Nyeland & Benzons Konkursbo nedsat med 8948 Kr. 25 Ore, og Restbeløbet 196,628 Kr. 61 Øre med Renter anerkjendtes uden nogen Bemærkning paa den i Overensstemmelse med Konkurslovens § 88 den 29 s. M. til Fordringernes Provelse afholdte Skiftesamling i Bønnelyckes Konkursbo. Ved Skrivelse af 27 November 1880 nedsatte

Nyeland & Benzons Konkursbo endvidere sit Krav med 20,000 Kr., som vare indbetalte af en Selvskyldnerkautionist, saa at det nu kom til at udgjøre 176,628 Kr. 61 Ore foruden Renter, og af dette Beløb blev der ved den af Skifteretten den 3 Februar 1882 foretagne første Udlodning i Bonnelyckes Bo med 10 pCt. af den anerkjendte Gjælds Kapitalbeløb tilkjendt Nyeland & Benzons Bo Dividende med 17,662 Kr. 86 Ore. I et derefter affattet Udkast til den endelige Udlodning og Opgjørelse af Boet bemærkede Skifteretten, at Nyeland & Benzons Boes Fordring i Henhold til Anmeldelsen og efter at Firmaerne D. Halberstadt & Co., C. C. Bröchner & Co. og Jacobsen & Lorentzen ved Overrettsdomme af 21 Februar, 2 Mai og 8 August 1881 vare anerkjendte som Fordringshavere i Boet for tilsammen 34,250 Kr. med Renter, vilde være at nedsætte med dette Beløb, saa at Restfordringen blev 142,378 Kr. 61 Ore. Af denne Sum samt de paastaaede og anerkjendte Renter 27,124 Kr. 79 Ore, ialt 169,503 Kr. 40 Ore, blev der i Udkastet beregnet Nyeland & Benzons Bo i Dividende 30,510 Kr. 62 Ore og da der ved første Udlodning var udbetalt dette Bo 17,662 Kr. 86 Ore, opførtes Restdividenden med 12,847 Kr. 76 Ore. Kreditorerne i Nyeland & Benzons Bo paastode Udkastet omgjort saaledes, at der tillagdes bemeldte Bo Dividende af dets ved første Udlodning anerkjendte Krav 176,628 Kr. 61 Ore, men den 10 Juni 1882 eragtede Skifteforvalteren, at han ikke havde kunnet overbevise sig om den fremsatte Indsigelses Begrundethed og ikke fandt Anledning til at efterkomme Begjæringen om Ændring af Udkastet, hvilket han samme Dag fremlagde som ondelig Udlodning. Denne Udlodning havde Citanterne Grosserer F. Philip, Vexelmægler Edv. Lorentzen, Grosserer P. V. Hoffding og Højesteretsadvokat Klubien, der efterat Nyeland & Benzons Bo er blevet ekstraderet vedkommende Fallenter til fri Randighed ifølge en af Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn stadfæstet Akkord have at fordele Boets hos Kurator forblevne Aktiver mellem de anmeldte Kreditorer, paa disse Kreditors Vegne ved Stævning til Kuratorerne i Bonnelyckes Bo. Prokurator Chr. Nordberg i Nysted og Sagfører Erik Kjær i Maribo, indanket her for Retten, hvor de paastaae Udlodningen omgjort saaledes, at der tillægges Appellanterne Dividende i Forhold til 176,628 Kr. 61 Ore med Tillæg af anerkjendte og paaløbne Renter. De Indstævnte procedere til Stadfæstelse af den indankede Skifteretsafgjørelse og begge Parter paastaa sig Appellens Omkostninger tillagte. Appellanternes Paastand støttes paa, at Nyeland & Benzons Konkursbos Krav paa 196,628 Kr. 61 Ore efter at være anerkjendt paa Skiftesamlingen den 29 Mai 1879 vel kan nedbringes ved Afbetaling — som det in casu er sket med et Beløb af 20,000 Kr. — men ifølge Konkurslovens § 89 ikke mere bestrides under Konkursbehandlingen: at Udlodningen af 3 Februar 1882 som upaa-

anket maa staa ved Magt og ifølge samme Lovs § 129 være Rettesnor for den paafølgende Udlodning, men at Skifteretten har handlet herimod, dels ved at nedsætte det ved Udlodningen af 3 Februar 1882 anerkjendte Beløb med 34,250 Kr., dels ved at beregne ikke blot Restdividenden, men hele Dividenden af det saaledes nedsatte Beløb og derefter fradrage det, der var blevet udbetalt ved hin Udlodning, saa at denne i Virkeligheden derved er bleven omgjort. De Indstævnte gjøre herimod gjældende, at Nyeland & Benzons Bo ved Anmeldelsen af sit Krav selv har erkjendt, at dette vilde være at nedsætte, saafremt de Kornpartier, for hvilke Fallenten havde accepteret Nyeland & Benzons Udleveringssedler, bleve leverede. Da det nu er in confesso, at Firmaerne D. Halberstadt & Co., C. C. Bröchner & Co. og Jacobsen & Lorentzen, til hvem disse Udleveringssedler af Nyeland & Benzon vare overdragne, paa Grund af, at Leveringen af Partierne ikke fandt Sted, ved fornævnte Overrettsdomme ere kjendte berettigede til at konkurrere i Bonnelyckes Bo for de paa gjældende Kornleverancers Værdi, henholdsvis 22,000 Kr., 6250 Kr. og 6000 Kr., have de Indstævnte forment, at bemeldte Firmaer som Følge af det i disse Domme Statuerede ere afskaarne fra i Anledning af disse Kornleverancer at gjøre noget Krav gjældende i Nyeland & Benzons Bo, og at dette Bos Fordring i Bonnelyckes Bo følgelig i Henhold til den i selve Anmeldelsen gjorde Indrømmelse rettelig er nedsat med de anførte Beløb eller med ialt 34,250 Kr. Da imidlertid Bonnelyckes Bo ved den Udlodning, der fandt Sted den 3 Februar 1882, altsaa efter at der ved de ovenanførte Overrettsdomme var tilkjendt de tre fornævnte Firmaer Ret til at konkurrere i nærværende Bo for deres Fordringer efter de af Bonnelycke accepterede Udleveringssedler, uden noget Forbehold i denne Anledning har tillagt Nyeland & Benzons Bo Dividende i Forhold til sammes hele anmeldte Fordring, saaledes som denne ved Afbetalinger var nedbragt, eller 176,628 Kr. 61 Øre og saaledes anerkjendt dette Bos Ret til at konkurrere i Boet for et saadant Beløb, har Boet, da denne Udlodning ikke er omstødt ved Pnaanke ifølge Forskriften i Konkurslovens § 129, savnet Beføjelse til senere at fravige denne Udlodnings Bestemmelser, der tværtimod ifølge det anførte Lovbud ere at anse som vedtagne for alle følgende Udlodninger. Appellanternes Panstand vil derfor være at tage tilføje, uden at det bliver nødvendigt at gaa ind paa, hvad Parterne iøvrigt under Sagen have anbragt. Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 131. Advokat Hindenburg
 contra
Peter Hansen Lauritzen (Def. Bagger),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Svendborg Kjøbstad Extrarets Dom af 5 Januar 1885: Tiltalte, Kommissionær Peter Hansen Lauritzen bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale samtlige Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hansen, og til Defensor, Prokurator Sittrup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Marts 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bloch og Simonsen, betaler Tiltalte, Kommissionær Peter Hansen Lauritzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Kommissionær Peter Hansen Lauritzen, der er født den 15 August 1851 og tidligere ifølge Højesteretsdom af 22 Oktober 1879 har været straffet efter Straffelovens § 182, jfr. § 48, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Mishandling af sin Hustru, og er det ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han om Morgenen den 19 November f. A. under et Skjænderi med sin Hustru Clara Sophie Frederikke, født Jacobsen, hvem han beskyldte for at have taget nogle Penge ud af hans Portemonnaie, tog hende i

Haaret og tumlede omkring med hende i Stuen, hvorved hun, da han slap hende, faldt og brækkede sit højre Skinneben, hvilket Brud ifølge en af vedkommende Distriktslæge den 31 December f. A. udstedt Attest da var helet, uden at det kunde antages at ville have nogen skadelig Indflydelse paa hendes fremtidige Helbred. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til den her for Retten fremlagte Erklæring fra hans Hustru om, at hun ikke herfor ønsker ham straffet, maa det billiges, at han, der har erkjendt ogsaa tidligere undertiden at have revet sin Hustru i Haaret, men paa- staact, at saadant har været foranlediget enten ved hendes Drillerier, særlig i Anledning af, at han, hvad han har erkjendt, er meget forfalden til Drik, eller endog ved Haandgribeligheder fra hendes Side, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 202, jfr. § 203, med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 103.

Advokat Nøllemann

contra

Hugo Bianco Ludvig (Def. Asmussen),

der tiltales for ærefornærmende Udladelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Februar 1885: De ovennævnte for Citanten. Kapitain C. G. F. Rønno, ærefornærmende Udladelser, der indeholdes i den i Bladet „Social-Demokraten“ for Onsdagen den 26 Marts 1884 Nr. 73 under det anonyme Mærke J. J. indførte Artikel med Overskrift „En Forsvarer for vore Officerer“, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Ansvarhavende for Bladet „Social-Demokraten“ H. B. Ludvig hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til Statskassen betaler Indstævnte de Retsgebyrer og det Skrivensular, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overretsprokurator Lassen 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I en i Bladet „Social-Demokraten“ for Onsdagen den 26 Marts 1884 Nr. 73 under det anonyme Mærke J. J. indført Artikel med Overskrift „En Forsvarer for vore Officerer“, hvilken Artikel indeholder et Angreb paa Officererne for deres Forhold under den sidste Krig, hedder det — efter en Bemærkning om, at flere Officerer ved det Regiment, ved hvilket Artiklens Forfatter var tjenstgjørende, meldte sig syge den 17 April 1864 om Morgonen, paa hvilken Dag Regimentet om Aftenen skulde paa Forpost — bl. A.: „Dybbølaffæren kom den 18 April om Formiddagen . . . Regimentensadjudanten, en fejj Karl, løb til Sønderborg for „at redde Regimentets Arkiv“, hvornæst det tilføjes, at Forfatteren ikke nævner nogen ved Navn, „men dersom Redaktionen vil gjøre sig den Ulejlighed at gjenneblade Stabsrapportbøgerne fra 1864, der nu opbevares i Krigsministeriets Arkiv, kan den sikkert blandt den laveste Halvdel af Regimentens numrene finde Afdelinger, paa hvorn omstaaende Meddelelser passe“. Citanten, Kapitaen C. G. F. Ronnov, som formener, at der ved den ovennævnte Beskyldning for Fejghed er sigtet til ham, som ved den omhandlede Lejlighed var Regimentensadjutant ved 2det Regiment, har derfor efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende Sag paastaet de anførte for ham ærefornærmende og aldeles grundlose Udladelser: „en fejj Karl“, der „løb til Sønderborg for at redde Regimentets Arkiv“ mortificerede og Indstævnte ansot med Lovens strængeste Straf efter Straffelovens § 215, jfr. § 216, samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lassen. Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag og sig hos ham tillagt Sagens Omkostninger

skadesløst, idet han har benægtet, at der ved de paaklagede Udladelser er sigtet til Citanten. Det er imidlertid oplyst, at der af de 22 Regimenter, hvoraf Felthæren i 1864 bestod, kun stod 2det, 16de, 17de og 22de Regiment i Skandselinien den 18 April s. A., og da nu af disse Regimenter kun 2det henhører under den i Artiklen in fine brugte Betegnelse „blandt den laveste Halvdel af Regimenterne“, hvorved der efter Bogstaven maa antages at være sigtet til samtlige Hærens Regimenter og ikke, som af Citanten*) forment, alene til de i Skundbestillingen opstillede, da fremdeles enkelte andre Anbringender i Artiklen bestemt pege paa, at der er sigtet til 2det Regiment og da Indstævnte endelig ikke paa nogen Maade har antydet, at den paaklagede Udladelse angaar en bestemt anden Person, saa findes der ved bemeldte Udladelse at maatte være sigtet til Citanten, ligesom det ogsaa er klart, at Enhver med de daværende Forhold fortrolig Læser af Artiklen maa faa det Indtryk, at Sigtelsen angaar Citanten. Som Følge heraf, og da Indstævnte intetsomhelst har oplyst til Stotte for Sigtelsen, medens det er en aldeles grundløs Indsigelse fra hans Side, at de militære Æresbegreber skulde ligge udenfor almindelig borgerlig Straffelov, idet det er klart, at en Officer, som i Krigen kunde vise en saadan Fejghed, at han under et intetsigende Paaskud løb fra Kampen, derved vilde gjøre sig uværdig til sine Medborgeres Agtelse, ville de paaklagede for Citanten fornærmelige Udladelser være at mortificere, hvorhos Indstævnte vil være at anse efter de paaberaabte Lovbestemmelser med en Straf, der findes at burde bestemmes til 3 Maaneders simpelt Fængsel. Indstævnte vil derhos have at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Lassen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 60 Kr. Forsaavidt Sagen ikke har været beneficeret, er det fornødne stemplede Papir under samme forbrugt.

Onsdagen den 20 Mai.

Nr. 111.

Advokat Nellemann

contra

Hans Rasmussen (Def. Buntzen),

der tiltales for Vold.

Maribo Birks Extrarets Dom af 15 November 1884:
Tiltalte, Indsiddet Hans Rasmussen i Anderstrup, bør straffes

*) Skal være: Indstævnte.

med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Prokurator Jansen, 12 Kr. til hver, foruden de dem tilkommende Diæter. Hestehandler i Anderstrup Peder Jensen, kaldet Bjorns, Ret til Erstatning for Næringstab, Svie og Smerte forbeholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Nyegaard, betaler Tiltalte, Hans Rasmussen af Anderstrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, ved hvilken intet væsentligt er at bemærke, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men naar henses til den Anledning, der maa antages at have været givet ham til den forovede Vold, findes hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Med Hensyn til Aktionens Omkostninger tiltrædes Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hans Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i ti Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Nellesmann og Etatsraad Buntzen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Maribo Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Hans Rasmussen af Anderstrup, for Vold. Sagens Omstændigheder ere ifølge det Oplyste i det Væsentlige følgende: Ifølge den Forklaring, som er afgivet af Hestehandler Peder Jensen, kaldet Bjorn, er han, efter at han den 1 September f. A. sent paa Aftenen var gaact fra Maribo til sit Hjem i Ander-

strup, hvor han fandt sine Born ene hjemme, med sin 11aarige Søn gaaet hen til Tiltaltes nær derved liggende Hus, i hvilket han formodede, at hans Hustru — der iøvrigt angives at være separeret fra ham — opholdt sig, og har ladet Sønnen anmode hende om at komme hjem. Medens han blev staaende udenfor, indfandt Tiltalte sig og de kom i Skjænderi med hinanden, hvorunder Tiltalte tilføjede ham et stærkt Slag i højre Side med knyttet Haand, saa at han var nærved at falde og greb for sig, hvorved han fik fat i Frakken paa Tiltalte, der formodentlig for at afværge dette Tag kastede sig tilbage, hvorved Tiltalte faldt, men strax rejste sig, hvorefter han udskjældte Tiltalte for en Horevært. Da han og hans Søn derefter fjernede sig og begav sig ad Landevejen hjemad, bleve de forfulgte af Tiltalte og hans Datter, der indhentede dem ved Jensens Have, hvor der bagfra, inden han fik Tid til at værges sig, tilføjedes ham flere Slag i Hovedet, mindst 4—5, og ligesaa mange paa Kroppen, saa at han fuldt omkuld og besvime. Lidt efter kom han imidlertid til Bevidsthed igjen, men da var der Ingen tilstede, hvorøfter han, der blødt meget stærkt, gik ind i sit Hus. Tiltalte har nægtet, at han har bibragt Jensen det af denne ommeldte Slag i Siden, hvorimod han har forklaret, at der ved den ommeldte Lejlighed opstod Skjænderi imellem ham og Jensen, hvorunder denne bebrejdede Tiltalte, at han havde dennes Hustru tilhuse hos sig, og udskjældte Tiltalte for en Horevært, og at Jensen, skjøndt gjen-tagende opfordret til at gaa bort, ikke efterkom denne Opfordring, men vedblev at udskjælde Tiltalte, hvorhos han bibragte Tiltalte et stærkt Slag i Ansigtet, saa at han faldt. Da Tiltaltes Datter, til hvem det inde i Huset var blevet sagt, at hun skulde skynde sig ud, fordi Jensen slog hendes Fader ihjel, imidlertid var kommet ud og havde rakt Tiltalte en Stok med de Ord: „her har Du den til at værges Dig med“, slog Tiltalte Jensen flere Gange med Stokken, uden at han dog véd, hvor ofte, og uden at han i sin ophidsede Sindsstemning tænkte paa, hvor han slog, saavel i Hovedet som paa Kroppen, uden at Jensen dog faldt derved.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Juni 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 11.

Onsdagen den 20 Mai.

Nr. 111.

Advokat Nellemann

contra

Hans Rasmussen (Def. Buntzen).

De ommeldte Slag vil Tiltalte have bibragt Jensen udenfor sin Bolig paa den derværende aabne Plads og han erkjender vel, at han og hans Datter, der efter at have været inde i Huset for at tage mere Toi paa, atter var kommet ud, derefter forfulgte Jensen til omtrent ved Enden af sin Have, der stoder op til Jensens, hvor de indhentede ham, men Tiltalte nægter her at have slaaet Jensen, hvorimod denne greb fat i Tiltaltes Frakke, men faldt, da Jensen rev sig los fra ham. Den ommeldte Stok, der Dagen efter toges i Rettens Bevaring og da bar Spor af Blod, er ifølge den i Sagen givne Beskrivelse et meget farligt Vaaben, idet den er meget tung, formentlig af Blominetræ, 5 Kvarter lang, godt 1 Tomme tyk og forsynet forneden med en Jernring, $\frac{3}{4}$ Tomme lang. Hvad angaar de Jensen tilføjede Læsioner, bestaa disse ifølge den af Distriktslægen den 2 September f. A. afgivne Erklæring i, at der paa venstre Side af Pandebenet omtrent 4 Centimetre over venstre Øjebryn findes et trekantet Saar af $1\frac{1}{2}$ Ctms. Længde, der er trængt lige ind til Benet; paa Hovedets haarede Del i Isse-regionen et 4 Ctm. langt Saar, der ikke er trængt helt igjennem Huden, tæt bag ved dette et lignende Saar af $1\frac{1}{2}$ Ctms. Længde; paa højre Side af Hovedet lige over højre Øje *) et mindre Hudskaar, der har forvoldt en temmelig rigelig Blødning; paa venstre Skulderblad og under højre Skulderblad 2 langagtige,

*) i Lægeattesten stod Øre.

blauviolette Striber med nnderlobet Blod. Efter Distriktslægens Formening vilde Saaret i Panden kunne have farlige Følger, hvis der ikke blev sørget for dets tilborlige Røgt og Pleje. Den Læge, der har haft Skadelidte under Behandling, udtaler i sin Erklæring af 29 s. M., at de ommeldte Læsioner vare saa betydelige, at de hos en mindre kraftig og nervestærk Person vilde have været tilstrækkelige til at fremkalde en lettere Hjernerystelse, og at det dybeste Saar er blevet syet sammen. Jensen har i Forhøret den 16 s. M. næst at reservere sig Ret til Erstatning for Næringstab, Svie og Smerte, bemærket, at han endnu ikke var helbredet, men havde Smertes i Hovedet, hvorimod han i det den 30 s. M. afholdte Forhør har erklæret, at Saarene nu næsten vare lægte. Tiltalte har ikke bestridt, at de ommeldte Læsioner eller dog flere af dem kan være Følge af de Slag, han har tilføjet Skadelidte. Naar Tiltalte har paaberaabt sig, at han har maattet anse sig for berettiget til at værgе sig mod Jensens Overfald paa sin egen Grund, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, idet han har erkjendt, at han forst har slaaet Jensen 1 eller 2 Minutter efter, at dennes Angreb paa ham var ophørt, og uden at denne gjorde Mine til at slaa ham, Iøvrigt vil derimod Tiltaltes Forklaring, da der, ungtet nogle af de under Sagen fremkomne Oplysninger bestyrke Skadelidtes Forklaring om, at der er forøvet Vold mod ham ganske nær ved hans Hus, ikke findes tilstrækkelig Grund til at forkaste den, være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Da Tiltalte, der er født den 28 Februar 1828 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom for sit Forhold rettelig er anset efter Straffelovens § 203, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 110.

Advokat Levinsen

contra

Oluf Edvard Thomsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 16 December 1884:
Arrestanten Oluf Edvard Thomsen bør straffes med Forbedrings-

husarbejde i 2 Aar og bør han derhos betale i Erstatning til Lars Pedersens fraseparerede Hustru, Inger Andrea Hansine Petersen af Torkildstrup, 10 Kr., til Jørgen Johan Jørgensen af Dyrehavegaard 16 Kr., til Sven Aagensson sammesteds 50 Kr., Truels Svensson sammesteds 22 Kr. og Anders Olsson sammesteds 21 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salarerne til Aktor, Prokurator Hude og Defensor, Prokurator Jacobsen med 20 Kr. til hver af dem. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Jacobsen betaler Arrestanten Oluf Edvard Thomsen 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Oluf Edvard Thomsen for Tyveri og Betleri, i hvilken Henseende der ved Arrestantens egen Tilstaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste er godtgjort følgende: Efterat Arrestanten den 26 September f. A. var bleven bortvist fra sin Tjeneste hos Mejerist Kruse i Torkildstrup, stjal han, der de følgende Dage havde Ophold hos Lars Pedersens fraseparerede Hustru, Inger Andrea Hansine Petersen af Torkildstrup, den 28 s. M. ved Middagstid en denno tilhørende Tikronesoddel, hvilken hun — hvad Arrestanten tidligere havde set — havde henliggende i en i det Værelse, hvor han havde haft Nattelje, hen-

staaende uafaaaset Kiste. Den 29 s. M. om Aftenen Kl. mellem 10 og 11 gik Arrestanten, da han var bleven opmærksom paa, at Dørene til ovennævnte Mejerist Kruses Bolig stode aabne og at Ingen var tilstede der, ind i Kjøkkenet og stjal fra et der staaende uafaaaset Skab noget Rug- og Sigtebrød, tilsammen af Værdi 40 Øre, ca. $\frac{1}{4}$ Pd. Smør af Værdi 25 Øre og ca. 2 Pd. Ost af Værdi 36 Øre, hvorefter han gik ind i Kruses ved Siden af Kjøkkenet værende uafaaasede Værelse og stjal et denne tilhørende, paa Skrivepulten henliggende Uhr af Værdi 15 Kr. Den 2 Oktober f. A. om Aftenen indfandt Arrestanten sig ved Dyrchavegaard, hvor han tidligere havde tjent, og sneg sig da, i den Hensigt Morgenen efter, naar Gaardens Tjenestekarle vare i Marken, at begaa Tyveri i deres Kammer, gennem Gaardens uafaaasede Kostald op paa det ligeledes uafaaasede Hukkelseloft, hvor han tilbragte Natten. Næste Dags Formiddag, omtrent Kl. 9 gik han derfra gennem Stalden og over Gaarden og Moddingsstedet ind i det uafaaasede Karlekammer, hvor han fra Karlen Jorgen Johan Jorgensen stjal et Par Benklæder og en Vest tilsammen af Værdi 15 Kr. og et Uldtørklæde af Værdi 1 Kr., samt fra Karlen Sven Aagensson en Vinterfrakke af Værdi 30 Kr., et i samme liggende Uhr af Værdi 15 Kr. og af en Tegnebog, som efter Arrestantens Forklaring ligeledes laa i Frakken, 5 Kr., medens det ikke mod Arrestantens Benægtelse er godtgjort, at han har tilegnet sig selve Tegnebogen og et ligeledes i Frakken liggende Cigarfuteral, hvilke Gjenstande Sven Aagensson vil have savnet efter Tyveriet. Endvidere stjal Arrestanten i det samme Kammer fra Karlen Truels Svensson en Jakke og en deri liggende Kniv af Værdi henholdsvis 20 Kr. og 2 Kr., samt fra Karlen Anders Olsson en Pengepung af Værdi 1 Kr. og det deri værende Beløb; der efter Bestjuelnes Udsagn var 25 Kr., men efter Arrestantens Forklaring, som vil være at lægge til Grund, kun udgjorde 20 Kr. De ommeldte Klædningsstykker hang aabenlyst i Kammeret, medens Arrestanten udtog Pengepungen af en afaaaset Vadsæk ved uden at opbryde Lausen at stikke Haanden ind i Vadsækken fra Siden af. Det er endelig oplyst, at Arrestanten i Slutningen af September og Begyndelsen af Oktober f. A. har betlet forskellige Steder paa Sjælland. Arrestanten er født den 5 Mai 1864 og tidligere anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 5 Januar 1878 efter Straffelovens §§ 233 og 237 med 15 Slag Ris, Hobro Kjobstads Extraretsdom af 19 Oktober 1878 efter Straffelovens §§ 233 og 251 med 20 Slag Ris, Nyborg Kjobstads Extraretsdom af 13 Juni 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 7 Oktober 1882 efter Straffelovens § 230 2det Led med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 9 November 1883 efter Straffelovens § 231,

1ste Led og Lov 3 Marts 1860 § 2 jfr. § 5, med lige Arbejde i samme Tid. Arrestanten vil herefter for det under nærværende Sag oplyste Forhold blive at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da ligeledes Underretsdommens Bestemmelser om Erstatning til vedkommende Bestjaalne samt om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, tiltrædes, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 138.

Advokat Klubien

contra

Frederik Ferdinand Cortsen (Def. Buntzen),

der tiltales for Løsgjænger og Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 28 Februar 1885: Arrestanten, Skomagervend Frederik Ferdinand Cortsen, bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Prokuratorerne Gottschalck og Jacobsen for Overretten betaler Arrestanten Frederik Ferdinand Cortsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Frederik Ferdinand Cortsen — der er født den 5 September 1839 og mangfoldige Gange er straffet, dels for Tyveri, dels for Forvanskning af Fattigvæsenets Tøj, Løsgjænger og Betleri, senest ifølge Kjøge Kjøbstads Politiretsdom af 16 Oktober f. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, hvortil den ham ved Dommen ikjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage paa Grund af hans Helbredstilstand blev konverteret — for Overtrædelse af Polititilhold og Betleri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Fremkomne, oplyst, at han, som den 4 Februar d. A. af Politiet blev afleveret til Københavns Fattigvæsen med sædvanligt Tilhold om ikke at forlade Sammes Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, idet han i modsat Fald vilde paadrage sig Straf for Løsgjænger, den 12 s. M. hemmelig har forladt det ham af Fattigvæsenet anviste Arbejde, og er strejft om paa Landet, hvor han efter sin Forklaring væsentlig har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 17 s. M. paa Grund af sine daarlige Fødder og sin af Drik fortumlede Tilstand meldte sig hos Sognefogden i Kornerup. For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, og da bemeldte Dom derhos rettelig har paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 21 Mai.

Nr. 94.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Sørensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 8 December 1885: Tiltalte, Murer Rasmus Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Brolægger Christian Clemmensen 125 Kr., samt udreder alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor,

Prokurator Winge, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Lund, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Januar 1885: Tiltalte Rasmus Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Paa dertil fra Defensors Side given Anledning bemærkes, at det i den indankede Dom ommeldte, for Politiretten indgaaede, men af Amtet ikke senere approberede Forlig mellem Tiltalte og Broilægger Clemmensen, i Henhold til hvilket Tiltalte havde erlagt den vedtagne Bøde og Clemmensen efter det for Højesteret Oplyste havde gjort Eksekution for Erstatningen uden dog at opnaa Fyldestgørelse, ifølge Straffelovens § 203 in fine ikke har kunnet være til Hinder for Aktions Anlæggelse.

Efter Overretsdommens Afsigelse har Tiltalte vel tildels forandret den af ham tidligere afgivne Forklaring, men hertil kan der efter de i den Anledning tilvejebragte nye Oplysninger intet videre Hensyn tages, hvorimod Dommens Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng i det Væsentlige maa tiltrædes. Det maa herefter billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, og vel er der under det nye Forhør oplyst enkelte Omstændigheder, som tale noget til Gunst for Tiltalte, men da disse ikke afgive tilstrækkelig Føje til at nedsætte den ved Overretsdommen fastsatte Straf, vil denne Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger det ligeledes maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Murer Rasmus Sørensen for Vold og Legemsbeskadigelse. Efter Sagens Oplysninger blev Brolægger Christian Clemmensen, der den 25 Februar f. A. var ankommen til Aarhus og samme Dag var indflyttet i Baghuset til Ejendommen Nr. 126 i Frederiks-Allé i bemeldte By, da han den nævnte Dags Aften Kl. ca. 7 $\frac{1}{2}$ fra sin Lejlighed vilde begive sig ud til Allén ad en over Naboejendommen, hvoraf Tiltalte er Ejer, forende Gangsti, som Tiltalte i Anledning af, at der blev opført et nyt Forhus paa Nr. 126, havde givet Beboerne af den fornævnte Ejendom Tilladelse til midlertidig at benytte, standset af Tiltalte, der forbød ham at passere Stien, hvorefter Clemmensen vendte om for at forhøre hos sin Vært, hvorvidt han havde Ret til at gaa paa Stien. Da Værten nu, efter Clemmensens Forklaring, erklærede, at Beboerne af Ejendommen havde fri Passage ad Stien indtil den følgende Dags Aften, gik Clemmensen paany ad Gangstien for at komme ud i Allén, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der tilligemed sin Hustru var ifærd med at bringe nogle Kul ind og som var noget beruset, skjøndt han godt vidste, hvad han foretog sig, er — efter sit Anbringende i Vrede over, at Clemmensen, hvad denne dog har benægtet, ved at passere forbi ham, kom til i Forbigaaende at give ham et Skub — faret løs paa Clemmensen og har slaaet ham til Jorden, hvilket havde til Følge, at Clemmensens venstre Arm gik af Led, samt at Tiltalte, medens Clemmensen laa paa Jorden, med knyttet Haand tildelte ham flere Slag i Hovedet, idet han, som det maa antages, yttrede til Clemmensen, at han vilde slaa ham ihjel, med hvilken Yttring han dog i ethvert Tilfælde ikke vil have forbunden nogen alvorlig Mening. Clemmensen har derhos forklaret, at han, medens han laa paa Jorden, tillige blev sparket af Tiltalte, og at han, da Tiltalte — som det maa antages paa Grund af en anden Persons Tilstedekomst — havde fjernet sig, og han selv havde rejst sig og vilde begive sig tilbage til sin Lejlighed, blev ved Indgangen fra Tiltaltes Have til den Ejendom, hvor han boede, paany angreben og slaaet til Jorden af Tiltalte, men dette har Tiltalte benægtet, og i ethvert Fald har Clemmensen efter sin egen Forklaring ikke taget nogen Skade herved. Clemmensen blev samme Aften, som det Ovenanførte var passeret, undersøgt af en Læge, der da satte hans Arm i Led, og efter en af Lægen den paafølgende Dag udstedt Erklæring fandtes der ved denne Undersøgelse paa hans højre Kind og Tinding Skrammer og frisk-blødende Saar, der havde gjennemtrængt Huden og vare temmelig dybe, ligesom der saas Hævelse under hans højre nederste Øjelaag og i venstre Tinding samt nogle Hudafskrabninger i Panden og bag venstre Øre, hvorhos Lægen udtalte, at han ikke vilde blive tjenlig

til at arbejde i sin Profession i den første Maaned og mulig i endnu længere Tid. Efter den af Clemmensen i et den 29 Februar afholdt Forhør afgivne Forklaring maa det antages, at de ommeldte Læsioner, med Undtagelse af den Armen tilføjede Beskadigelse, da i det Væsentlige vare lægte, og da Clemmensen i Forhøret erklærede, at han ikke ønskede Tiltalte straffet for det omhandlede Forhold, saafremt Tiltalte betalte ham 104 Kr. i Erstatning for Næringsstab og Helbredelsesudgifter, hvortil Tiltalte ogsaa forpligtede sig, ligesom han desuden forpligtede sig til at erlægge en Bøde af 25 Kr. til Politikassen, henstod Sagen indtil den 24 Oktober næstefter, men da Tiltalte ikke havde betalt Clemmensen nogen Del af den denne tilsagte Erstatning, medens han derimod til Politikassen havde erlagt den ommeldte Bøde, blev Sagen efter Clemmensens Begjæring da gjenoptagen, og under den fortsatte Undersøgelse er det oplyst ved en Lægeattest af 11 November f. A., at Clemmensen, ihvorvel han dengang havde forvundet Følgerne af den ham af Tiltalte paaførte Vold saavidt, at han kunde paa tage sig Arbejde, der ikke var forbundet med Anstrængelse, dog endnu ikke da kunde anses at være fuld arbejdsdygtig. I Henhold hertil har Clemmensen paa staaet sig tilkjendt hos Tiltalte i Erstatning for Næringsstab og Helbredelsesudgifter 125 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte ikke har havt noget at erindre, er ogsaa tagen til Følge ved Underrettsdommen. Medens Sagen har henstaaet for Overretten har Tiltalte gennem sin Defensor givet en Fremstilling af det Passerede, der tildels afviger fra det tidligere under Sagen Oplyste, og som navnlig gaar ud paa, at Clemmensen efter dennes Hustrus Udsagn skal have paa draget sig den oven ommeldte Beskadigelse af Armen ved at falde ned i en Kjelder, men til dette aldeles ubestyrkede Foregivende findes der efter Omstændighederne ikke at kunne tages noget videre Hensyn. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1841 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Clemmensen tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 15 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 142. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Carl Christian Hansen (Def. Hansen),

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Marts 1885: Tiltalte Carl Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Overauditor Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Carl Christian Hansen, som er født den 28 Oktober 1846 og ved denne Rets Dom af 12 April f. A. er anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Vold og Opsætsighed imod Politiet anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Politibetjent Nr. 396, Dahl, den 1 Februar d. A. indfandt sig i Tiltaltes Hjem i Anledning af, at dennes Hustru havde anmodet om Politiets Hjælp til Beskyttelse imod Tiltalte, og opfordrede denne til at følge med til Stationen, tilføjede Tiltalte ham, som var i Uniform, flere Slag med Hænderne paa Kroppen og i Hovedet, og, da han derefter med Magt vilde føre Tiltalte bort, satte denne sig kraftigt til Modværge samt slog og sparkede om sig, hvorved han blandt Andet sparkede Betjentens Arm over imod et Trapperækværk, hvilket forårsagede Betjenten ikke ubetydelig Smerte og nogen Omhed i Armen i Lobet af de nærmest paafølgende Dage. Forøvrigt

har den Betjenten tilføjede Vold, hvorved Tiltalte efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, ikke har havt til Hensigt at tilføje ham nogen Skade, ikke efterladt nogen Følge. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed noget beruset, men ikke i en saadan Grad, at det kunde have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage

Nr. 136. Etatsraad Buntzen
 contra
 Hans Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Æro Herreds Politirets Dom af 2 Marts 1885: Arrestanten Hans Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1885: Arrestanten Hans Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage i Tvangsarbejdsanstalten i Odense. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Hvalsøe, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jørgensen, der er født den 15 August 1838 og ofte forhen straffet blandt Andet flere Gange for Betleri, senest ifølge Langelands Herreders Politiretsdom af 6 Maj f. A. for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge nærværende Rets Dom af 23 December s. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 236 og Betleri med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Æro Herreds Politiret hertil indankede Sng for Betleri, og er det ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han den 23 Februar d. A. har betlet. Han findes derfor ved den indankede Dom rettelig anset efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860, og vil, idet den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende, men der savnes Bestemmelse om Stedet, hvor Arrestanten skal hensættes til samme, være at domme til Hensættelse til Tvangsarbejde i nævnte Dagetal i Tvangsarbejdsanstalten i Odense, hvorimod Dommen forsaavidt angaar Sagens Omkostninger, da det billiges, at disse ved Dommen ere paalagte Arrestanten, vil være at stadfæste.

Fredagen den 22 Mai.

Nr. 102. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Christen Pedersen Egeberg (Def. Buntzen),
 der tiltales for Losgængereri, Betleri samt Tyveri.

Vocr-Nim Herreders Extrarets Dom af 5 December 1884: Arrestanten Christen Pedersen Egeberg bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. I Erstatning til Husmand Julius Bloch paa Skannerup Mark bør han betale 10 Kr., og endvidere bør han betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salær til Aktor, Kammerassessor Poulsen, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Februar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning

udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Etatsraad Buntzen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christen Pedersen Egeberg for Løsgjængereri, Betleri samt Tyveri. Arrestanten, der er født i Aaret 1819, har tidligere gjentagne Gange været straffet og blev blandt Andet ved Højesteretsdom af 3 September 1857 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Forordning 11 April 1840 § 17 anset med Tugthusarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 2 April 1869 blev Friheden ham forundt paa det Vilkaar, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse — dog med Undtagelse af Løsgjængereri og Betleri — som ikke medførte større Straf, eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet, for at sikre sig hans ordentlige Forhold, fandt sig foranlediget til at foreskrive, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthusarbejde paa Livstid. Efter den 8 s. M. at være losladt af Straffeanstalten, gjorde han sig skyldig i en stor Mængde Tyverier, af hvilke nogle vare forbundne med Indbrud, og blev, idet han derved fandtes at have paadraget sig Strafansvar for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 229 Nr. 4, 1ste Punktum, ved Højesteretsdom af 26 Juni 1871 dømt til at behandles i Overensstemmelse med den ovennævnte kongelige Resolution. Ved kongelig Resolution af 30 Marts 1883 blev Friheden imidlertid atter forundt Arrestanten saaledes, at det ved den tidligere Resolution tagne Forbehold om en eventuel Gjenindsættelse til Strafarbejde paa Livstid samtidig dermed blev ophævet, hvorefter han den 10 April loslodes af Straffeanstalten, og vel blev han den 3 Juni næstefter anholdt som mistænkt for efter sin Losladelse at have begaaet flere Tyverier, navnlig Kirketyverier, men under den imod ham i denne

Anledning anlagte Justitssag blev han ved Højesteretsdom af 11 Marts f. A. frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Han, der under Sagen havde siddet arresteret, blev derpaa den 25 s. M. løsladt af Arresten, idet der til Politiprotokollen under Straffetrusel gaves ham, der forelobig paa Fattigvæsenets Bekostning anbragtes hos en Gaardejer i Hansted, Tilhold om at søge lovligt Erhverv samt om nøjagtig at følge de Forholdsregler og Forskrifter, som Politiet for at føre Tilsyn med hans Færd maatte foreskrive, i hvilken Henseende det navnlig paalagdes ham at melde sig hver Mandag Formiddag paa Politikontoret. For Overtrædelse af dette Tilhold blev han ifølge Voer og Nim Herreders Politiretsdom af 4 April f. A. straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage, og da han efterat have udstaaet denne Straf den 16 s. M. løslodes af Arresten, tilkjendegaves det ham, der atter anbragtes hos den ommeldte Gaardejer i Hansted, at det ham den 25 Marts givne Polititilhold opretholdtes i alle Dele, og at han navnlig fremdeles hver Mandag Formiddag skulde melde sig paa Politikontoret, første Gang Mandagen den 21 April. Den nævnte Dags Formiddag indfandt han sig ogsaa paa Kontoret, men istedetfor derfra at vende tilbage til det ham anviste Opholdssted i Hansted gav han sig til at strejfe omkring i Landet uden senere at melde sig paa Politikontoret og uden at søge Arbejde, indtil han den 25 Maj næstefter anholdtes i Søvind i Voer og Nim Herreders Jurisdiktion. Efter derpaa at være bleven arresteret, blev han, der blandt Andet mistænktes for at have gjort sig skyldig i Tyveri i Hjlemslev og Gjern Herreders Jurisdiktion, den 18 August overført til Skanderborg Arresthus, men om Aftenen den 29 s. M. undveg han af Arresten og strejfedes nu atter omkring i Landet, indtil han den 2 September anholdtes i Enner i Voer og Nim Herreders Jurisdiktion. Det maa nu ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter i April Maaned 1883 at være løsladt af Straffanstalten, har, som det maa antages i Forsommeren s. A., i den til Gaardmand Niels Laursens Gaard paa Underup Mark i Voer og Nim Herreders Jurisdiktion hørende Have stjaalet et Par Lagener, et Par Haandklæder samt et Stykke Lærred, hvilke Gjenstande vare udhængte til Tørring sammesteds, og at han under sin Omstrejfen fra den 21 April f. A. indtil sin Anholdelse den 25 Mai har gjort sig skyldig i efternævnte Tyverier: 1. En Aften i Slutningen af April Maaned, efterat det var bleven mørkt, stjal Arrestanten i Gaardmand Frands P. Nielsens Have i Skjær i Hasle m. fl. Herreders Jurisdiktion et gammelt Svøb af uldent Toj, et Haandklæde, et gammelt Blaargarns Lagen, en Serviet og et Par Hørgarns Lagener, hvilke Gjenstande, der tilligemed endel andet Linned i flere Dage havde udhængt til Tørring i Haven, først

savnedes, da Tøjet den 28 April om Morgenen skulde tages ind. Efter Arrestantens Forklaring var der fri Adgang til Haven.

2. Den 2 Maj om Formiddagen skaffede Arrestanten sig Indgang i et af Rasmus Mikkelsens fraskilte Hustru Inger Andreassen beboet Hus paa Skannerup Mark i Silkeborg Birks Jurisdiktion, idet han, der fandt Dorene ind til Huset, hvis Beboere paa den Tid vare fraværende, aflukkede, efterat være bleven opmærksom paa, at en Vindueslem, hvor Haspen var paansat indvendig, stod og klappede, med en Pind, som han stak ind imellem Rammen og Karmen, loftede Haspen af, hvorefter han gjennem Vinduesaabningen, der var omtrent 1 Alen bred og $1\frac{1}{2}$ Alen høj, samt ikke højere fra Jorden end at han kunde skræve ind af det, steg ind i Huset, hvor han af en Dragkisteskuffe, hvis Nøgle sad i, tilegnede sig et Fruentimmerkjoleliv, en Børste, et Par Stromper, et Par Vanter, to Torklæder, en Flaske Vin, en Messingnaal og et Schavl, hvilke Gjenstande tilhorte dels Inger Andreassen, dels hendes Datter Kirstine Margrethe Madsen, som boede sammen med hende.

3. Den 7 Maj ved Middagtid stjal Arrestanten fra Møllejer Dam af Bodil Mølle i Hjelmslev og Gjern Herreders Jurisdiktion ca. 20 Alen Lærred, som han skar af et større Stykke Lærred, der var udlagt til Bleg udenfor Møllens Udbygninger saaledes, at Enden af Lærredet naaede hen til en Skrænt, hvorunder Tyven kunde staa og trække Lærredet til sig uden at blive set fra Bygningerne.

4. Medens Husmand Julius Bloch og Hustru af Skannerup Mark i Silkeborg Birks Jurisdiktion den 12 Maj om Eftermiddagen vare fraværende fra deres Hjem, skaffede Arrestanten sig Indgang i deres Hus gjennem Forstuedøren, som han fandt aflaaaset med en Hængelaas, idet han udtrak Stablen til Hængelaasen, hvilket han efter sin Forklaring let kunde gjøre, da Stablen sad los, og stjal derpaa af en Dragkisteskuffe to Frakker, en Troje, en Vest, en Kaskjet, et Lagen, en Skjorte, to Sokker og en Krave.

5. Efterat Arrestanten den 19 Maj om Eftermiddagen, efter sin Forklaring i den Hensigt at faa noget at drikke, var gaaet gjennem Husmand af Jegstrup Mark i Ning Herreds Jurisdiktion Eskild Jensens Kostald, hvis Dør han vil have funden staaende halvt aaben, ind i Jensens Kjøkken, hvis Dør heller ikke var aflaaaset, stjal han, der ikke traf Nogen i Kjøkkenet, idet Husets Beboere paa den Tid var fraværende, af Skuffen i en Dragkiste, der stod i et til Kjøkkenet stødende uflaaaset Rum, og hvis Nøgle sad i Skuffen, en Frakke, et Par Stromper og et Forklæde. Efter Eskild Jensens Hustrus Forklaring savnede hun ved sin Hjemkomst endvidere 3 a 4 Pd. Flæsk og nogle Pandekager, men Arrestanten vil ikke kunne erindre at have stjaalet disse Fødemidler. Endvidere sigtes Arrestanten dels for i Slutningen af April, som det maa antages Natten mellem den 24 og 25 April, at have frastjaalet Niels Sorensen af Fillerup i Hads Herreds

Jurisdiktion 2 Duge, 2 Skjorter og 3 Særke, der havde været udhængte til Tørring i Niels Sorensens Have, dels for at være Gjæringsmand til et hos Gaardmand Mathias Jensen af Lundum i Voer og Nim Herreders Jurisdiktion Natten mellem den 30 og 31 August begnaet Tyveri, hvorved der fra Gaardens Brænde- og Huggehus blev bortstjaalet ca. 30 Alen Lærred, 2 Forklæder og en Skjorte samt Nøglen til Brænde- og Huggehuset, dels for at have udovet en Række af Kirketyverier, hvorved der fra forskellige Gjemmer i Dover, Skivholme, Borum, Harlev, Dallerup og Ousted Kirker, navnlig fra Kirkeblokkene og Kirkebøsserne, er stjaalet eller ialfald antages at være stjaalet Penge, medens der tillige fra Dover Kirke er borttaget 2 Flasker Kirkevin og fra Skivholme Kirke Messeskjorten, Mosschagelen samt et Haandklæde, og der er ogsaa fremkommen Indicier, der vække en ikke ringe Mistanke om, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Tyverier, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at han ved sin Anholdelse den 2 September fandtes i Besiddelse af en Nøgle af en noget ejendommelig Form, der lignede den, der var borttaget fra Mathias Jensens Brænde- og Huggehus, ligesom den ogsaa passede i Dørhasen sammesteds, at Storstedelen af de øvrige ved de to førstnævnte Tyverier bortstjaalne Koster eller ialfald Koster, som ganske lignede disse, efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse ere fundne hos Personer, der efter deres Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten dog ikke har villet erkjende, havde modtaget dem af Arrestanten, at Tyverierne i Dover, Skivholme, Borum, Harlev og Dallerup Kirker ere begaaede i Begyndelsen af Mai Maaned paa en Tid, da Arrestanten maa antages at have drevet omkring i disse Egne, medens Tyveriet i Ousted Kirke er begnaet om Natten, efterat han var undvegen fra Skanderborg Arresthus, samt at der den 25 Mai, strax efterat Arrestanten efter sin Anholdelse den nævnte Dag havde været inde i en Retirade i Søvind, sammesteds er funden et Knippe Nøgler, en Dirk og andre lignende Redskaber, som han efter den Maade, hvorpaa Kirketyverierne i Maanedens Begyndelse ere udforte, kunde antages at have benyttet ved samme; men imod hans vedholdende Benægtelse kan det dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nogen af de heromhandlede Forbrydelser.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juli 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Trycks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 12.

Fredagen den 22 Mai.

Nr. 102.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Pedersen Egeberg (Def. Buntzen).

Iovrigt man det efter Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger antages, at han under sin Omstrejfen i April og Mai f. A. har foruden i de ovenfor under Nr. 1—5 omhandlede Tyverier gjort sig skyldig i flere andre Tyverier, navnlig af Lagener, Lærred o. desl., der vare udhængte til Tørring eller henlagte til Bleg, og at navnlig dels et Blaargarns-Lagen, ca. 5 Alen Hørhærred og et andet Stykke Lærred, hvilke Koster — det sidstnævnte Stykke Lærred dog omsyet til Lagener — af Politiet ere fundne hos Personer, der efter deres Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten har erkjendt, havde modtaget Kosterne af Arrestanten, dels et Olmerdugs Pudevaar, som efter Arrestantens Anvisning er af Politiet fundet paa Loftet i et ubeboet Hus i Underup, og dels endelig et Stykke Lærred, for hvilket Arrestanten efter sin Forklaring har tilbyttet sig 2 Stykker Hørhærred, der ved hans Anholdelse den 25 Mai fandtes i hans Besiddelse, hidrøre fra de af Arrestanten omfoklarede Tyverier, men Ejerne af de ommeldte Koster have ikke kunnet oplyses og Arrestanten har overhovedet ikke kunnet gjøre nærmere Rede for, naar eller hvor de ere stjaalne. Ved sin Anholdelse den 25 Mai fandtes Arrestanten iført de under Nr. 5 ommeldte Strømper, af hvis Skafter han dog havde afskaaret endel, og Strømperne, der, da de bleve stjaalne, havde en Værdi af 1 Kr. 50 Ore, ere i deres forringede Tilstand tilbageleverede Eskild Jensens Hustru. Ligeledes er der paa et Dige paa Galten Mark i Begyndelsen af Mai fundet større

Strimler af Frands P. Nielsens Haandklæder og Blaargarns-Lagen, samt efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse hos en Husmand paa Kalbygaard 3 à 4 Alen Lærred, som Arrestanten havde solgt denne for 50 Ore pr. Alen og som efter Arrestantens Forklaring skal hidrøre fra et af Tyverierne. Af de øvrige stjaalne Koster ere efternævnte Gjenstande, som Arrestanten havde overladt forskjellige Personer enten til Salg eller som Gave eller til Opbevaring, nemlig det under Nr. 2 omhandlede Fruentimmerkjoleliv og den sammesteds ommeldte Borste, Julius Blocks Frakke og Vest samt Eskild Jensens Frakke, bragte tilstede under Sagen og, efterat være vurderede tilsammen til 28 Kr. 25 Ore, tilbageleverede de Bestjaalne, hvorimod Arrestanten ikke har kunnet give saadanne Oplysninger om, hvad der er bleven af Resten af de stjaalne Koster, at disse have kunnet findes. Julius Block har for de ham frastjaalne Koster, der ikke ere komne tilstede, paastaet sig hos Arrestanten tilkjendt en Erstatning af 10 Kr., men iøvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For de af Arrestanten begaaede Tyverier, af hvilke det under Nr. 2 maa henregnes til de i Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led omhandlede kvalificerede Tyverier, medens de øvrige Tyverier maa betragtes som simple, vil Arrestanten være at anse for den nævnte Forbrydelse 7de Gang begaaet efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, hvorhos han, der efter det Ovenanførte har gjort sig skyldig i Losgjængeri og som tillige har vedgaaet under sin Omstrejfen i April og Mai Maaned at have betlet hist og her, endvidere vil være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. §§ 3 og 5, og da Straffen, som han herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 27 Mai.

Nr. 127.

Advokat Halkier

contra

Hans Anton Valdemar Petersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Februar 1885: Arrestanterne Jens Frederik Christian Hansen og Hans Anton Valdemar Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maanedes. Aktionens Omkostninger, derunder Sakerer til Aktor, Prokurator Lassen, 40 Kr. og til de for hver af Arrestanterne beskikkede Defensorer, Prokuratorerne Møller og Meyer, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen, dog saaledes, at Arrestanten Petersen heraf in solidum med ham betaler $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Anton Valdemar Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Jens Frederik Christian Hansen og Hans Anton Valdemar Petersen for Tyveri. Arrestanten Petersen er født 31 Marts 1859 og anset blandt Andet ifølge Rettens Dom af 1 Mai 1877 efter Straffelovens § 228 jævnfør tildels § 54, §§ 229 Nr. 4 og 238 jævnfør § 37 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ifølge Rettens Dom af 19 Mai 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Hansen overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. . . . Den 15 og 16 Oktober forrige Aar stjal Arrestanten endelig fra tvende Kvistkamre i Ejendommen Lade- gaardsvejen Nr. 9 c, til hvilke han begge Gange om Dagen i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, første Gang en Damekjole og et Dameoverstykke af samlet Værdi 20 Kr., der tilhørte Genremaler Viggo Johansens Hustru, og anden Gang et Par Benklæder og en Frakke af samlet Værdi 30 Kr., der tilhørte Handelskommis Hugo Hansen. Med Hensyn til det den 15 Oktober forrige Aar begaaede Tyveri angav Hansen strax under den af Politiet anstillede foreløbige Undersøgelse, at

dette var begaaet af ham efter Aftale med Arrestanten Petersen og til fælles Fordel, og den af ham i saa Henseende til en Politirapport afgivne Forklaring vedtog han i et Dagen efter afholdt Forhør. I et paafølgende Forhør tilbagekaldte Hansen vel denne Forklaring, men under den senere Undersøgelse har han med Bestemthed sigtet Petersen for Meddelagtighed i begge de den 15 og 16 Oktober forrige Aar begaaede Tyverier og i saa Henseende afgivet følgende Forklaring: Den 15 Oktober forrige Aar bleve Arrestanterne enige om, at de ved Tyveri skulde se at komme i Besiddelse af nogle Penge, og Hansen foreslog da, at saadant Tyveri skulde udfores i Ejendommen Nr. 9 c paa Ladegårdsvejen, hvor han havde lagt Mærke til, at der var Kvistværelser. Da Petersen var enig heri, aftalte de, at Hansen skulde søge at skaffe sig Adgang til et eller flere af disse Værelser, som de gik ud fra vare aflaaede, ved Hjælp af en Nøgle. Petersen var i Besiddelse af og som han afleverede til Hansen. De fulgtes nu ad. til de kom i Nærheden af Gjærningstedet, og medens Hansen der udforte Tyveriet, blev Petersen staaende paa Gangstien paa den anden Side af Ladegårdsaaen for der at vente paa ham. Da Hansen kom tilbage med Dameklædningsstykkerne, besluttede de at formaa Petersens Forlovede, Anna Cathrine Kongstad, der logerede i Petersens Moders Lejlighed i Todesgade, til at pantsætte disse Klædningsstykker ved for hende at foregive, at de tilhorte Hansens Forlovede. De gik derpaa op til bemeldte Lejlighed og lukkede sig først ind i Kjøkkenet med den Nøgle, Petersen havde laant Hansen, og som passede til Kjøkkendøren, navnlig for at undersøge, hvormegen Værdi de stjaalne Klædningsstykker kunde have. Derefter gik de ind i det Værelse, hvor Anna Kongstad opholdt sig, og her anmodede Petersen under det nævnte urigtige Foregivende hende om at pantsætte de stjaalne Klædningsstykker for Hansen, hvilken Anmodning hun ogsaa efterkom. Hun bragte derefter Hansen Laanesummen, ialt 7 Kroner, og efter at han havde givet hende 50 Ore for hendes Ulejlighed, delte Arrestanterne Resten af Pengene, hvilket dog ikke skete i hendes Overværelse. Den 16 samme Maaned traf Arrestanterne atter Overenskomst om, at Hansen til fælles Fordel og ved Hjælp af den ommeldte falske Nøgle skulde begaa Tyveri i den ovennævnte Ejendom, og efterat Hansen, denne Gang uden at Petersen ledsagede ham, havde begivet sig ud til Ejendommen og der — som meldt — stjaalet et Par Benklæder og en Frakke, opsøgte han efter Aftale atter Petersen, hvorefter de igjen gik op i Lejligheden i Todesgade. Ligesom første Gang vare de først inde i Kjøkkenet og undersøgte Klædningsstykkerne, hvorefter de gik ind til Anna Kongstad, hvem Petersen anmodede om at pantsætte Klædningsstykkerne, som denne Gang bleve udgivne for Hansens egne. Efterat Anna Kongstad havde besørget

Pantsætningen og leveret Hansen Laanesummen, ialt 10 Kroner, fik hun atter 50 Ore for sin Ulejlighed, og Resten af Pengene blev atter delt mellem Arrestanterne, uden at Anna Kongstad var tilstede. Den 17 samme Maaned tilbød Hansen Petersen at give ham Nøglen tilbage, men da Petersen ikke ønskede at faa den tilbage, kastede han den bort. Forsaavidt Hansen — som anført — tidligere under Sagen har søgt at fri Petersen for Mistanke om at være meddelagtig i de ommeldte Tyverier, har Hansen som Grund hertil angivet, at Petersen en Dag, da de skulde fremstilles i Retten, saa Lejlighed til at anmode ham om at holde ham, Petersen, udenfor Sagen mod Lofte om at ville sørge for, at Hansen under sin Arrest fik nogen Extraforplejning. Overensstemmende hermed har Anna Kongstad edelig forklaret, at begge Arrestanter saavel den 15 som den 16 Oktober i Forening indfandt sig hos hende, og at det var Petersen, der begge Gange anmodede hende om at pantsætte Klædningsstykkerne, hvilken Anmodning hun alene af Hensyn til ham ogsaa efterkom. Hun har endvidere udsagt, at hun første Gang, forinden Pantsætninger fandt Sted, yttrede til Petersen, at de omhandlede Dameklædningsstykker vel ikke vare stjaalne, hvortil han yttrede, at de tilhorte Hansens Kjæreste. Endvidere har Lars Peter Jensen under Sagen afgivet en — paa Grund af, at han har været straffet for Tyveri, dog ubeediget — Forklaring, som gaar ud paa, at han tydelig mindes, at da han en Dag midt i Oktober forrige Aar, efter hvad han har antaget for meget sandsynligt, netop den 15, passerede Ladegaardsvejen, mødte han først Arrestanten Hansen, og da han derefter var kommen paa den anden Side af Aaen, traf han Arrestanten Petersen, som stod stille og saa over Aaen i den Retning, hvor Hansen gik. Petersen har imidlertid vedholdende nægtet at være medskyldig i de nævnte Tyverier. Med Hensyn til de ovennævnte Forklaringer om, hvad der passerede den 15 og 16 Oktober forrige Aar, har han særlig benægtet, at der nogen af disse Dage har været Tale mellem ham og Hansen om at begaa Tyveri, at han den 15 Oktober har været ude med Hansen ved Ladegaardsvejen, og at han der har mødt Pars Peter Jensen, hvorhos han endelig har benægtet, at han har modtaget nogen Andel af de ved Pantsætningen af de stjaalne Gjenstande indkomne Beløb. Efter først at have benægtet at have laant Hansen nogen Nogle, har han derimod senere erkjendt, at han nogle Dage, før han den 18 samme Maaned blev anholdt under Sagen, nemlig den 15 samme Maaned, har laant ham en Nogle, men paaستااet, at der mellem ham og Hansen slet ikke var Tale om, hvortil den skulde bruges, hvorom han heller ikke vil have gjort sig nogen Tanke. Endvidere har han, efter først at have paaستااet, at han den 15 opholdt sig inde hos Anna Kongstad, da Hansen kom med de tidnævnte Klædningsstykker,

senere erkjendt, at han begge Gange traf Hansen udenfor Lejligheden, at de derefter begge Gange vare alene inde i Køkkenet, og at det, da de vare gaaede ind til Anna Kongstad, var ham, der begge Gange formaaede hende til at pantsætte Klædningsstykkerne, ligesom at det var ham, der den 15 Oktober tilbageviste hendes Skrupler ved at foretage Pantsætningen, men han har desuagtet fastholdt, at han har antaget, at Hansen var i lovlig Besiddelse af samtlige de omhandlede Gjenstande. Ligesom det imidlertid er lidet troligt, at Petersen skulde have overgivet Hansen den omhandlede Nogle, om hvilken det under Sagen er oplyst, at den er leveret Petersen, for at han om Aftenen kunde lukke sig ind i sit Logis, uden endog at spørge om, hvortil Hansen vilde bruge den, saaledes er det efter det Foreliggende ganske usandsynligt, at Petersen skulde have troet, at Hansen var i lovlig Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker, som han to Dage itræk bragte med sig for at faa dem pantsatte, uden dog selv at ville foretage Pantsætningen. Medens saaledes Petersens Forklaringer have vist sig tildels loagnagtige og, som de sluttelig foreligge, i flere Henseender allerede efter deres eget Indhold utroværdige, er Hansens Forklaring angaaende Petersens Forhold saaledes væsentlig bestyrket ved, hvad der iøvrigt er oplyst om dennes Handlinger og Adfærd saavel umiddelbart for som efter Tyveriernes Udførelse, at der — naar til lige henses til, hvorledes Petersens foregaaende Levnet vidner om Tilbojeligbed til at begaa Tyveri, samt at det af den senest mod ham i saa Henseende anlagte Søg ses, at han under denne ved loagnagtige Benægtelser søgte at fri sig for Straf, ligesom at han under denne sigtedes for at have, under samme Omstændigheder og ved samme Løfter som i nærværende Søg, paaavirket en Medarrestant til at afgive en for ham — Petersen — gunstig Forklaring af urigtig Indhold — findes at foreligge et efter Forordningen 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at denne Arrestant paa den af Arrestanten Hansen omfoklarede Maade har været meddelagtig i de ovennævnte af Hansen den 15 og 16 Oktober forrige Aar begaaede Tyverier i Ejendommen Nr. 9 c paa Ladegaardsvejen. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Hansen efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led og Petersen efter dens § 230 2det Led jævnfor § 54, og findes Straffene efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for hver af Arrestanterne i 18 Maaneder.

Nr. 129. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten og ulovlig Omloben med Varer.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 13 November 1884: Tiltalte, Uldvarehandler Niels Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt vil have at erlægge til Odense Kjøbstads Politikasse en Bøde paa 20 Kr., hvorhos de ovennævnte, hos ham forefundne Varer bør være konfiskerede til Fordel for Angiveren. Saa bør han og tilsvare denne Sags Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kancelliraad Borch og Kramer, med 15 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1885: Tiltalte, Niels Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod han i Henseende til Sigtelsen for ulovlig Omloben med Varer bør for Aktors Tiltale fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Alberti, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for ulovlig Omloben med Varer, vil Sagen være at afvise her fra Retten, da den Bøde, som herfor efter Lovgivningen kunde idømmes ham, i Forbindelse med Værdien af de Varer, om hvis Konfiskation der kunde være Spørgsmaal, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt Tiltalte sigtes for ulovlig Omloben med Varer, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Niels Jensen er aktioneret for falsk Forklaring for Retten og for ulovlig Omløben med Varer, ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det væsentlige følgende: Under en i Odense mod Uldvarehandler Jens Jensen indledet Undersøgelse angaaende ulovlig Omløben med Varer, forklarede denne den 9 Oktober f. A. først til en Politirapport og derefter inden Odense Politiret, at han havde kjøbt samtlige hos ham forefundne Varer, der iøvrigt skjønnedes at maatte henføres til Landmandens Husflidsprodukter, for en bestemt Pris hos Tiltalte, sammen med hvem han havde rejst, og hvem han skyldte ca. 102 Kr. for Varer. Tiltalte, mod hvem der samtidig blev indledet en lignende Undersøgelse, forklarede derimod til Politirapporten, at han ikke stod i nogen- somhelst Handelsforbindelse med Jens Jensen, der ej heller skyldte ham noget Pengebeløb, saa at det var Usandhed fra Ende til anden, naar Jens Jensen havde udtalt sig anderledes. I Forhøret den 10 s. M. tilbagekaldte Jens Jensen sin tidligere Forklaring og udsagde nu, at samtlige hos ham forefundne Varer af ham vare indkjøbte paa Landet i Jylland og at han ikke skyldte Tiltalte Penge. Tiltalte, der efter Tilsigelse mødte i samme Forhør, og hvem det betydedes, at han mødte som Vidne, ligesom hans Sandhedspflicht i den Anledning indskjærpedes ham, gjentog sin tidligere Forklaring og nægtede saaledes navnlig, at Jensen havde nogle af de hos ham forefundne Varer fra Tiltalte, hvorimod han paastod, at Jensen havde Varerne med sig fra Landet i Jylland; vel havde de fulgtes ad, men dette skete for at Jensen kunde lære Handelen af Tiltalte, og der bestod intet Kompagniskab mellem dem, ligesom J. Jensen ikke skyldte Tiltalte Penge; fra Tid til anden havde de vel byttet nogle Varer med hinanden, men Tiltalte kunde ikke paavise, om der blandt de hos Jensen forefundne Varer var nogle af de saaledes til- byttede. Da der herefter fandtes at være Formodning om, at Tiltalte og J. Jensen, som erkjendte at have talt sammen inden det sidste Forhør, men som iøvrigt begge nægtede at have paa- virket hinandens Udsagn, havde gjort sig skyldige henholdsvis i falsk Forklaring for Retten og i Tilskyndelse til saadan falsk

Forklaring, bleve de begge belagte med Arrest, og efterat Jens Jensen derpaa havde vedgaaet, at hans første Forklaring var den rette, og at han navnlig havde kjøbt alle de hos ham forefundne Varer af Tiltalte af det Oplag af Varer, som denne havde i Odense, idet han dog havde betalt Varerne kontant og følgelig ikke skyldte Tiltalte noget, erkjendte Tiltalte, at denne sidste Forklaring maatte være rigtig, idet Jens Jensen hos Tiltalte i Odense havde indkjøbt en Del Varer, som han havde betalt kontant, saa at det godt kunde være og formodentlig ifølge Jens Jensens Udsagn var rigtigt, at det var de saaledes kjøbte Varer, som vare forefundne hos Jens Jensen, der i ethvert Fald, da de traf sammen, ikke medførte Varer i saadanne Partier, som de hos ham forefundne. Tiltalte erkjendte saaledes, at han, skjondt det var ham indskjærpet, at han mødte som Vidne, og han forstod, at Sagen ikke angik ham, idet Jens Jensen handlede paa egen Regning og Risiko, saa at Tiltalte ingen Interesse havde i, hvorledes det gik med de anholdte Varer, havde afgivet en urigtig Forklaring for Retten. Hertil vil Tiltalte være forledet ved Ønsket om at redde Varerne for Jens Jensen, medens han har erkjendt, at denne ikke har opfordret eller paavirket ham til at afgive den usande Forklaring. Iøvrigt har Tiltalte paa-
 staaet, at han, hvis der var blevet fordret Edsaffæggelse, ikke vilde have aflagt Eden, idet han ikke vilde have voyet dette. For det af ham saaledes udviste Forhold skjønnes Tiltalte, der er født den 7 April 1857 og som under 7 Oktober 1881 inden Vends Herreds Politiret i Mindelighed har erlagt en Bøde af 10 Kr. for ulovlig Omloben med Varer, men som forøvrigt ikke findes at være kriminaliter tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 13 November f. A. at være anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for ulovlig Omloben med Varer, da er han funden i Besiddelse af en Del til 12 Kr. 23 Ore vurderede Gjenstande, der ikke ere Husflidsartikler, saasom Haandspejle, Lommetørklæder, Seler, Broscher m. m. og som han angiver at have tilbyttet sig dels hos en omvankende Kræmmer paa Hindsholme, dels i Odense, og han har indrømmet, at det har været hans Hensigt, naar Lejlighed dertil gaves, at forhandle bemeldte Varer, om ikke i Odense, saa dog paa Landet i Omegnen af hans Hjemsted. Da det imidlertid ikke kan antages, at de nævnte Varer af ham havde været omførte til Forhandling, da han anholdtes, skjønnes han ikke at have paa-
 draget sig noget Ansvar med Hensyn til oftnævnte Varer, og Tiltalte, som ved den indankede Underrettsdom for sit heromhandlede Forhold er anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Frd. 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 20 Kr. til Odense

Kjøbstads Politikasse og Varenes Konfiskation, vil altsaa forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale. Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, vil saaledes være dels at forandre, dels at stadfæste.

Mandagen den 1 Juni.

Nr. 44. Handelsagent **C. C. Ibsen-Frederiksen** (Selv)

contra

Enken **M. C. Rosborg** med beskikket Lavværg, Overrettsprokurator **W. Bay** (Ingen).

Højesterets Dom.

Ved nærværende Sags Paaraab gav Indstævnte ikke Møde, hvorimod Citanten mødte og bemærkede, at den af ham udtagne Højesteretsstævning var bleven forlagt, hvorfor han androg paa Afvisning.

I Betragtning heraf

kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Nr. 28. Murmester **F. S. Danielsen** (Ingen)

contra

Guldsmedemester **C. Dahlbom** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger

Nr. 34. Forhenværende Gaardejer **L. C. Jensen** (Ingen)

contra

Høker **N. Hansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 36. Murmester **O. Rasmussen** (Ingen)

contra

Bagemester **Hass** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr 48. Højskoleforstander **Klavs Berntsen** og **Marie Andersen** med Mand og Værge, Gaardejer **Rasmus Jørgensen** (Ingen)

contra

Gaardejer **Jens Peder Pedersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 58. Forhenværende Mølleforpagter **N. M. Kjær**
(Ingen)
contra
Hotelejer **J. Jensen** (Nellemann).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 17. Intestatarvingerne efter afdøde Gaardejer **Anders Petersen** og Enke **Johanne Petersdatter**, Husejer **P. Kofoed**, Skomager **P. J. A. Petersen** m. Fl. (Nellemann og Grüner)

contra

Gaardejerne **Lars Hansen**, **Jens Peter Andersen** m. Fl. (Klubien),

betr. Spørgsm. om Forstaaelsen af en testamentarisk Bestemmelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1884: Det paaankede Dekret bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanterne at maatte betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat det af de Indstævnte, Gaardejer Lars Hansen af Skjænkelso, Gaardejer Jens Peter Andersen af Sigersløvøster, Maskinfabrikant J. Nielsen af Roskilde paa sin Hustru Anna Christine Caroline Petersens Vegne og ugift Pige Bodil Sophie Petersen af Hjørlande med Kurator Prokurator Wodschow af Hillerød, var anmeldt for Frederiksborg Birks Skifteret, at Johanne Pedersdatter af Sperrestrup, Enke efter den under 17 August 1872 afdøde Gaardejer Anders Pedersen sammesteds, den 27 Oktober 1882 var afgaet ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, at

der ved et af de nævnte Afdøde den 7 April 1872 oprettet, som Tillæg til Sammes Testament af 5 April 1838 fremtrædende og af Sidstafdøde under 20 November 1876 for Notarius publicus ratihaberet Testament var disponeret over hele den efterladte Formue, samt at de Indstævnte i Henhold hertil som eneste og myndige Arvinger ønskede uden Skifterettens Mellekomst at overtage Boet efter afdøde Johanne Pedersdatter til indbyrdes Skifte og Deling, eragtede Skifteforvalteren under 14 November 1882, at han paa Grund af det Fremkomne Intet fandt at erindre imod, at de anmeldte Arvinger til indbyrdes Skifte og Deling havde overtaget det nævnte Bo, der saaledes ikke vilde blive taget under Behandling af Skifteretten. Dette Dekret have Citanterne, Husejer P. Kofoed af Frederiksberg, Skomager P. J. A. Petersen af Kjøbenhavn, Maler S. Olsen af Roskilde, Blikkenslager V. O. C. Petersen af Kjøbenhavn, Enken Emma Kisselhahl, født Petersen, ibd., Skomager H. M. Petersen, Roskilde, Skomager Julius Petersen, Dragor, Gaardejer Søren Jørgensen, Uvelse, Gaardejer Søren Rasmussen, Herlov, Gaardejer Anders Rasmussen, Liunge, Gaardejer Niels Bendtsen, Frerslev, Gaardejer Jens Hansen, Farum, Gaardejer Peter Rasmussen, Slingerup, Gaardejer Lars Andersen, Hørup, Gaardejer Anders Nielsen, Hørup, Else Kirstine Pedersen, Skjævinge, Gaardejer Jens Christen Larsen, Strolille, Gaardejer Peder Nielsen, Ølsted, Gaardejer Søren Larsen, Nederdraaby, Gaardejer Peder Jørgensen, Hjørslunde, Afbygger Christen Larsen, Skjænkelse, Gaardmand Lars Nielsen, Skjænkelse, Afbygger Jens Rasmussen, Hagerup, og Sognefoged Peder Hansen, Sperrestrup, ifølge Stævning af 30 September *) 1882 under Anbringende af, at dels de selv, dels deres Hustruer og Born ere Intestatarvinger efter ovennævnte Gaardejer Anders Pedersen eller dennes Enke Johanne Pedersdatter, paaanket her for Retten, og naar deres Paastand ud paa, at det ommeldte Dekret af 14 November 1882 enten kjendes uefterretteligt at være og Sagen hjemvises, eller at Dekretet underkjendes, tilsidesættes og forandres, saaledes at Skifteretten tilpligtes at tage Boet under Behandling til Skifte og Deling mellem afdøde Anders Pedersens og Hustrus Intestatarvinger alene eller i alt Fald mellem Anders Pedersens Intestatarvinger og de Indstævnte, samt at Appellens Omkostninger udredes af de Indstævnte skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. De Indstævnte have derimod paastaet principalt, at det paaankede Dekret kjendes ved Magt at stande, og subsidiært, at Dødsboet efter Johanne Pedersdatter bliver at tage under Behandling til Skifte og Deling mellem de Indstævnte og Anders Pedersens Intestatarvinger, hvorhos de i hvert Fald have paastaet sig Appellens Omkostninger tillagte in solidum

*) skal være: December.

hos Citanterne. Det fremgaa af Sagen, at ovennævnte Gaardejer Anders Pedersen og Hustru Johanne Pedersdatter ved et den 5 April 1838 oprettet gjensidigt Testament under Henvi-
ning til, at de ikke havde Livsarvinger, i Forventning af kgl. Konfirmation indsatte den Længstlevende „til at være uindskrænket Arving af vort hele Bo, være sig Penge, Effekter, faste Ejendomme eller udestaaende Fordringer, intet i nogen Maade undtaget, af hvad Navn nævnes kan, uden at den Længstlevende, om den endog skulde indlade sig i Ægteskab paany, er pligtig til at give den først Aflodes Arvinger det allermindste i Vederlag for Arv“, hvorved bemærkes, at det paa Grund af et ukæseligt Sted i Testamentet ikke lader sig afgjøre, om der — som af de Indstævnte paastaet, men af Citanterne benægtet — mellem de oven citerede Ord „uindskrænket“ og „Arving“ har været indskudt „Ejer og“. Testamentet indeholder derefter følgende Slutningspassus: „men skulde den Længstlevende afgaa ved Døden i ugift Stand, uden at have indladt sig i noget andet Ægteskab, saa tilfalder Alt, hvad den maatte efterlade sig, vore fælles Arvinger paa den Tid, det sidste Dødsfald foregaa, til Deling efter Loven, dog den Længstlevendes Ret til at disponere over Boet forbeholden“. Ved et den 7 April 1872 dateret Dokument, der betegner sig som Tillæg til ovennævnte Testament og som underskrevet af Anders Pedersen og Johanne Pedersdatter med fort Pen samt tvende Vitterlighedsvidner, blev det imidlertid bestemt, at ved den Længstlevendes Død skulde alle Testatorernes Ejendele tilfalde de Indstævnte, og efterat det ene af de paagjældende Vitterlighedsvidner senere var afgaaet ved Døden, blev i den Anledning det saaledes oprettede Dokument af Johanne Pedersdatter, der efter sin Mand Anders Pedersens Død i Henhold til Testamentet af 5 April 1838 som Encarving havde overtaget Boet, forsynet med en af Notarius publicus attesteret Paategning af 20 November 1876, hvori hun erklærede, at hun, „i Kraft af den Ret, som ved Testamentet af 5 April 1838 er tillagt den Længstlevende til at disponere over hele Fællesboet, rathaberer og fornyer foranstaaende den 7 April 1872 af for-
bemeldte min aflode Mund og mig i Forening oprettede Testamente i alle dets Ord og Punkter“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Juli 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kiøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 13.

Tirsdagen den 2 Juni.

Nr. 17. Intestatarvingerne efter afdøde Gaardejer Anders Petersen og Enke Johanne Petersdatter, Husejer P. Koføed, Skomager P. J. A. Petersen m. Fl. (Nellemann og Grüner)

contra

Gaardejerne Lars Hansen, Jens Peter Andersen m. Fl. (Klubien).

Forelobig bemærkes, at det under Proceduren af de Indstævnte er erkjendt, at det ovennævnte Testament af 7 April 1872 som Følge af, at det ene Vitterlighedsvidne er afgaaet ved Døden, ikke imod den af Citanterne fremsatte Benægtelse af dets Gyldighed kan opretholdes som Fællestestament, men at den af de Indstævnte paa- staaede Arveret maa støttes paa den Vedkjendelse og Ratihabition af bemeldte Testament, som i 1876 fandt Sted fra den Længstlevendes Side. Ogsaa imod Gyldigheden af sidstnævnte Testationsakt er der imidlertid rejst Indsigelse af Citanterne, der i saa Henseende — foruden at benægte, at Johanne Pedersdatter i 1876 havde sin Fornufts fulde Brug, navnlig have gjort gjældende, at Testamentet af 1838 og særlig de i dettes ovenciterede Slutningspassus forekommende Ord: „dog den Længstlevendes Ret til at disponere over Boet forbeholden“, aldeles ikke hjemle den Længstlevende nogen Testationsret. Efter Citanternes For- mening fremgaar dette allerede af Ordene i den nyseiterede Sætning, der ikke „giver“ den Længstlevende en Ret til at fore- tage visse Dispositioner, men „forbeholder“ hendes Ret, en Ret, som hun altsaa forudsættes allerede at have. Thi da der for- mentlig hverken efter den almindelige Lovgivning eller efter de forudgaaende Ord i Testamentet tilkom den Længstlevende nogen Testationsret, kunde der heller ikke forbeholdes ham eller hende en saadan Ret. Forbeholdet formenes derfor alene at sigte til

den Længstlevendes Ret til at disponere inter vivos, en Ret, som endog uden det tagne Forbehold — i alt Fald indenfor visse Grændser — maatte tilkomme den Længstlevende, men som der for at afskjære Tvivl om dens Omfang kunde være Grund til udtrykkelig at forbeholde den Længstlevende. Efter Citanternes Formening er Forbeholdet derhos kun, naar det forstaaes med den anførte Begrændsning, foreneligt med Hovedbestemmelsen i Testamentets Slutningspassus, idet denne, som gaar ud paa, at ved den Længstlevendes Død skal Boet tilfalde Ægtefællernes fælles Arvinger til Deling efter Loven, i Virkeligheden vilde blive betydningsløs, saafremt den Længstlevende kunde omstøde denne Arveindsættelse ved en simpel testamentarisk Disposition. Til Støtte for denne Forstaaelse af Forbeholdet er det endelig af Citanterne paaberaabt, at det — som det formentlig fremgaar af det omhandlede Testaments Affattelsesmaade — har været de Paagjældendes Hensigt at oprette et Testament af den Art, til hvis Konfirmation der aabnedes Adgang ved Frd. 20 Februar 1717 I B. § 20, og at, da denne Lovbestemmelse klart nok ikke hjemler den Længstlevende Ret til at udelukke Intestatarvingerne ved dispositiones mortis causa, maa det Samme statueres om det her foreliggende Testament. I Henhold til den saaledes hævdede Opfattelse af det omhandlede Forbehold samt under Henviisning til, at der, hvis dette ikke var optaget i Testamentet, ikke ifølge sammes øvrige Indhold vilde tilkomme den Længstlevende nogen Testationsret, have Citanterne gjort gjældende, at Johanne Pedersdatter end ikke kunde være berettiget til at testere over den Del af det fælles Bo, som maatte siges at udgjøre hendes egen Andel i samme (Boslod + Broderlod eller mulig kun Boslodden); forsaavidt der imidlertid ikke maatte blive givet denne Anskuelse Medhold, formene Citanterne, at dog i alt Fald Mandens Intestatarvinger maa betragtes som arveberettigede og altsaa være beføjede til at begjære Fællesboet taget under offentlig Skiftebehandling i Overensstemmelse med den i saa Henseende nedlagte subsidiære Paastand. Der kan imidlertid ikke gives Citanterne Medhold i nogen af de mod Gyldigheden af Testationsakten af 20 November 1876 fremsatte Indsigelser. Ligesom det i Slutningen af Testamentet af 5 April 1838 tagne Forbehold efter Ordene i og for sig betragtet findes at hjemle den Længstlevende Ret til at testere over Fællesboet, uden at det af Citanterne paaberaabte Udtryk „forbeholden“ herimod skjønnes at kunne komme i Betragtning, saaledes ses en saadan Ret for den Længstlevende ikke at være i Strid med dette Testaments øvrige Indhold, hvorved bemærkes, at den umiddelbart forudgaaende Bestemmelse om Boets Deling mellem begge Ægtefællers Arvinger efter Loven ikke — som af Citanterne paastaet — bliver betydningsløs, fordi der ved det omspurgte Forbehold aabnes den Længstlevende Adgang til ved en

testamentarisk Disposition at træffe en anden Ordning, og at der, navnlig henset til den Forandring i det ældre Konfirmationssystem, som allerede forinden Oprettelsen af Testamentet af 1838 var indtraadt, jfr. Frd. 23 Mai 1800 § 17, heller ikke kan tillægges den af Citanterne paa Pl. 20 Februar 1717 I B § 20 støttede Betragtning nogen Betydning. Da der derhos ikke er fremkommet noget til Støtte for Citanternes Anbringende om, at Johanne Pedersdatter skulde i Strid med, hvad den af Notarius publicus paa Testationsakten af 20 November 1876 givne Attestation indeholder, have manglet Fornuftens fulde Brug, dengang den nævnte Testationsakt foregik, vil det paaankede Dekret af 14 November 1882 i Overensstemmelse med de Indstævntes principale Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 3 Juni.

Nr. 135.

Advokat Nellemann

contra

Tugthusfange **Jens Nielsen** (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Manddrab.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Februar 1885: Tiltalte, Tugthusfange i Horsens Straffeanstalt Nr. 45, Jens Nielsen, bør have sit Liv forbrudt. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Poulsen, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet tillige henvises til Straffelovens § 111,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tugthusfange Jens Nielsen for Forsøg paa Manddrab. Tiltalte, der er født i Aaret 1862, blev, da han var 8 Aar gammel, tilligemed sin Moder, der var Krøbling og Intet kunde fortjene, indlagt paa en Fattiggaard, hvorfra han imidlertid, fordi han stjal og rapsede, af Fattigvæsenet blev i 1872 sendt til Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, hvorfra han efter et Par Maaneders Forløb overførtes til Landerupgaard, paa hvilket Sted han forblev, indtil han efter sin Konfirmation i 1877 blev sat i Tjeneste hos en Bonde i det sydlige Jylland; han forlod imidlertid snart igjen denne Tjeneste, fordi hans Husbond i Anledning af nogle af ham begaaede Tyverier tilkjendegav ham, at han vilde blive sendt tilbage til Landerupgaard, og tog til Kjøbenhavn, hvor han begik Tyveri og ifølge Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September s. A. blev straffet med 25 Slag Ris. Han blev derpaa atter sendt til Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, men undløb derfra og gjorde sig skyldig i flere Tyverier m. V., hvorfor han ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 26 Oktober s. A. blev straffet med 2 Gange 20 Slag Ris, og derpaa blev han paany sendt til Landerupgaard. For at komme bort herfra, satte han 2 Gange Ild paa Gaarden, og efter at han herfor var ved Elbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 2 April 1879 anset efter Straffelovens § 281 jfr. § 37 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og havde udstaaet denne Straf, rejste han med Bistand af sin Forsørgelseskommune til Amerika, gik derpaa tilsøs og kom senere til London, hvor han 2 Gange blev straffet for Tyveri med Straffearbejde henholdsvis i 2 Maaneder og 1 Aar. Han foer derefter igjen tilsøs, deserterede fra Skibet efter at have bestjaaet Kaptajnen og tog til Sverig, begik her forskellige Tyverier, hvorfor han i Sommeren 1882 blev dømt til Strafarbejde i 1 Aar, og vendte efter udstaaet Straf tilbage til Danmark, hvor han for at skaffe sig Penge til igjen at rejse til Amerika begik forskellige Tyverier, ligesom han ogsaa for at søge Lejlighed til at stjæle anstiftede flere tildels

meget betydelige Ildebrande. For disse Forbrydelser saa vel som for nogle af ham under hans ovennævnte Ophold i London sammensteds forøvede Brandstiftelser, hvoriblandt en Ildspaaættelse i de saakaldte Viktoriadokker, ved hvilken en stor Mængde Varer, Huse og Skibe gik tabt, blev Tiltalte ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni f. A. anset efter Straffelovens § 228 tildels sammenholdt med § 46 samt efter §§ 229 Nr. 4, 280 og 281 med Tugthusarbejde i 16 Aar, hvorpaa han den 11 Juli næstefter blev indsat i Horsens Straffeanstalt. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 10 December f. A. om Formiddagen har i Henhold til en forud tagen og i længere Tid overvejet Beslutning forsøgt at dræbe Opsynsbetjent ved den nævnte Straffeanstalt Lauritz Henriksen ved at slaas denne i Hovedet med et Jernvægtlod, og har Tiltalte i saa Henseende nærmere forklaret følgende: Han — der tidligere stod under en anden Opsynsbetjents Tilsyn og dengang omgikkes med den Tanke at dræbe denne, noget han dog igjen vil have opgivet, da han var kommen til at staa under en anden Betjent — havde faaet Nag til Henriksen, fordi denne en Dag havde irettesat ham for overfor nogle Medfanger at have vist en paafaldende Munterhed og derhos anmeldte en af Tiltalte begaaet Forseelse for Anstaltens Vævermester og derved havde paadraget ham en Irettesættelse, og skjøndt han har erkjendt, at Henriksen ikke i sit Forhold til ham havde overskredet sin Pligt, blev hans Sindstemning imod ham dog efterhaanden mere og mere hadefuld. Da han derhos følte sig meget forurettet ved, at Inspektøren af Frygt for, at Tiltalte skulde øve en skadelig Indflydelse, navnlig paa de yngre af de mange Fanger, der vare paa samme Afdeling som han, den 17 November f. A. indsatte ham sammen med 4 ældre Fanger, for hvis Moralitet han ikke antoges at være farlig, paa en særskilt 2den Klasses Afdeling, fattede han — som det maa antages nogle Dage efter den sidstnævnte Dag — dels for at tilfredsstille sin Hævnfølelse imod Henriksen og den øvrige lokale Myndighed i Anstalten, dels for selv at komme af med Livet, som han efter den stedfundne Overførelse til en ny Afdeling var kjed af, den bestemte Beslutning at dræbe Henriksen, naar Lejlighed dertil maatte gives, og efter at han havde udtænkt og igjen forkastet forskjellige Maader at iværksætte Drabet paa, bl. A. ved Slag med et Rokkeben, bestemte han sig sluttelig for at afbenytte et Slags Slynge, bestaaende af et til en Strikkemaskine hørende skiveformet Jernvægtlod af omtrent $\frac{3}{4}$ Tom.s Tykkelse og 90 Kvints Vægt samt omtrent 3 Tom. i Diameter, som han havde faaet udleveret af Mesteren, samt en gennem et Hul i Loddets Midte trukken og ved Enderne sammenbunden Snor. Efter at Tiltalte den 8 December f. A. om Af-

tenen paa Latrinet havde tildannet Slyngen ved at binde en Uldgarns-Rokkesnor, som han havde taget paa Væggen i Arbejdsstuen, fast i Vægtloddet, gjemte han Redskabet afvexlende i en af sine Tøfler og indenfor sin Trøje, hvilket sidste Gjemmested han navnlig benyttede, naar Henriksen var paa Arbejdsstuen, for at kunne gribe Lejligheden til, naar Betjenten vendte Ryggen til, at overfalde ham bagfra, og var det navnlig Tiltaltes Hensigt den paafølgende Formiddag at forøve et saadant Overfald paa Henriksen, der imidlertid undgik det derved, at han ikke, saaledes som han plejede, gik frem og tilbage paa Gulvet.

Tiltalte paatænkte da at gjøre Forsøget senere samme Dag, naar Fangerne af hans Afdeling skulde i Gaarden, og skjulte i den Anledning Redskabet, tildækket med sin Hue i en paa hans Rok anbragt Materialkasse, for, naar han skulde i Gaarden, at kunne faa fut i Slyngen under Paaskud af at tage Huen, men maatte ogsaa denne Gang opgive at faa sit Forsæt udført, fordi Henriksen stod saa nær ved Tiltaltes Rok, at han efter Tiltaltes Formening vilde opdage Slyngen, hvis Tiltalte tog den frem med Huen. Ved sin Tilbagekomst fra Gaarden flyttede han Slyngen fra Materialkassen til den ene af sine ved Døren staaende Tøfler, for at han kunde have den paa rede Haand til Gaardturen den næste Formiddag, hvorhos han nøje overtænkte Tid, Sted og andre Omstændigheder, der skulde sikre ham et heldigt Udfald af hans Hensigt at tage Betjenten af Dage, idet han navnlig — hvad han alt tidligere havde tænkt paa — til Gjerningen valgte en Afsats nedenfor en lille Trappe, som de skulde passere paa Vejen fra Arbejdssalen til Gaarden, samt det Ojeblik, da Henriksen vilde være beskæftiget med at oplukke en der anbragt Dør, gjennem hvilken de skulde passere. Da Henriksen derpaa den 10 om Formiddagen Kl. 9³/₄ indfandt sig paa Arbejdsstuen for at afhente Tiltalte og hans fire Medfanger, medførte Tiltalte, idet han som sædvanlig fulgte umiddelbart efter Henriksen, der gik i Spidsen, medens en anden Betjent sluttede Rækken. Slyngen i den ene af sine Tøfler, som han overensstemmende med Reglementet bar i Haanden, men udtog den undervejs og anbragte den i sin højre Haand, og da de derpaa vare naaede til det Sted, som Tiltalte, som meldt, havde udset til Overfaldet, og Henriksen med Ryggen vendt imod Tiltalte var ifærd med at oplukke den ovennævnte Dør, medens den anden Betjent og Tiltaltes fire Medfanger, der gik langsommere, endnu vare et længere Stykke tilbage, og, efter hvad der maa antages, ikke der, hvor de befandt sig, kunde se Henriksen og Tiltalte, rettede Tiltalte — der, for at kunne gjøre Slaget saa meget vægtigere, var bleven staaende paa det næstnederste Trin af den lille Trappe foran Døren — med Slyngen, som han holdt i den yderste Ende af Lokken, med sin Arms

fulde Kraft et Slag imod Henriksen, idet han, i den bestemte Hensigt at lade Slaget være dræbende, sigtede efter dennes Baghoved. Ved Slaget tumlede Henriksen, der blev truffen i Nakken af Vægtloddet, med et Skrig over imod Døren, idet han var nær ved at besvime, og da Tiltalte kunde se, at det første Slag havde været utilstrækkeligt til at fremkalde Henriksens Dod, loftede han paa Slingen i Vejret, men Henriksen, der hurtig fik overvundet sin øjeblikkelige Svimmelhed og ved at vende sig om imod Tiltalte saa denne i Begreb med at tildele ham et nyt Slag, foer nu ind paa Tiltalte og kastede ham omkuld. De brødes derefter en kort Tid, og da Tiltalte under denne Kamp tabte Slingen, søgte han at faa fat i Henriksens Hals for at kvæle denne, hvilket dog ikke lykkedes, skjøndt Henriksen under Brydningen væsentlig kun benyttede sin eue Haand, idet han holdt den anden paa sit Hoved for at standse Blodet fra det Saar, han havde faaet, hvorpaa Tiltalte, der nu bemærkede, at Slingen laa nede ved Døren, medens han selv og Henriksen befandt sig nogle Trin oppe paa Trappen, sled sig los fra Henriksen og ilede ned efter Slingen, med hvilken han, i den Hensigt paa at overfalde Henriksen, satte efter denne, der raabende om Hjælp nu lob op ad Trappen, og da i det Samme den anden Betjent og Tiltaltes Medfanger, der, som meldt, vare blevne noget tilbage, kom tilstede, ligesom Henriksens Raab tillige hidkaldte en tredje Betjent, blev Tiltalte greben og afvæbnet, dog — efter hvad der maa antages — først efter at han havde imod Henriksen rettet endnu et Slag, der imidlertid blev afpareret af en af de andre Fanger. Ifølge en af Straffeanstaltens Læge s. D. afgiven Erklæring blev der ved Overfaldet tilføjet Henriksen paa venstre Side af den behaarede Del af Baghovedet et omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme langt Saar, der i Dybden gik ind til Benet, som føles blottet, dog i et noget mindre Omfang, ligesom Henriksen ogsaa var noget medtagen af Blodtab og Sindsbevægelse, men ifølge en senere Erklæring fra samme Læge var Saaret helet den 22 s. M., hvorfor Henriksen, der indtil da havde ligget paa Anstaltens Sygehus, bemeldte Dag blev udskreven som helbredet, og det hedder endvidere i den sidst ommeldte Erklæring, at da der, fra regnet nogen Svimmelhed og Omhed i Omfanget af Saaret de første Dage, ikke senere havde vist sig yderligere Tegn paa Beskudigelse af Hjernen eller dens Omgivelser, kunde det ikke antages, at den Henriksen tilføjede Insult vilde medføre Fare for hans Liv eller skadelige Følger for hans Helbred. Ligesom der under den senest imod Tiltalte anlagte Justitssag har været anstillet Undersøgelse om hans Tilregnelighed, uden at der imidlertid fremkom Noget, der tydede paa, at han ikke skulde være fuldt tilregnelig, saaledes har ogsaa Forhørsdommeren i nærværende Sag indhentet Erklæringer om

hans mentale Tilstand saavel fra Anstaltens Læge, der imidlertid har udtalt, at Tiltalte maa anses at have været ved sin Fornufts fulde Brug i Gjerningens Ojeblik og i de nærmest forudgaaede Dage, som fra Straffeanstaltens Præst, der ligeledes har erklæret, at han ikke har mindste Grund til at betvivle, at Tiltalte er fuldt tilregnelig, og denne har ogsaa selv erkjendt, at han med fuld Bevidsthed havde lagt Planen til og udført Overfaldet paa Betjent Henriksen, ligesom han paa Forespørgsel, om han fortryder Gjerningen, gjentagende har benægtet dette. Iøvrigt har Fængselspræsten i sin forommeldte Erklæring bl. A. udtalt, at Tiltalte sætter en Ære i at være en vigtig Fjende for Samfundet, af hvilket han troer sig forurettet, og mindst af Alt vil anses for ubetydelig, at han selv vistnok tror at være kommen for langt paa Forbryderbanen, til at en Omvendelse overhovedet er mulig, og nu kun at have tilbage at glimre ved sin Ondskab, samt at han, hvis lumpne Karakter idelig paa forskjellig Maade har vist sig i Straffeanstalten, sikkert vil gribe Lejligheden til enhver Forbrydelse, som han kan liste sig til at begaa, og denne Karakteristik stemmer ogsaa med nogle af den konstituerede Fængselsinspektør til Straffeanstaltens Forhørsprotokol gjorte Bemærkninger samt med, hvad der iøvrigt foreligger til Belysning af Tiltaltes Personlighed. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig i Medfør af Straffelovens § 65 domt efter Plakaten 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 4 Juni.

Nr. 137.

Advokat Halkier

contra

Lars Johan Saxild (Def. Klubien),

der tiltales for Assurancesvig.

Skagen Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Januar 1885: Tiltalte, Bøger Lars Johan Saxild af Skagen, her hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte og til Brandforsikringssselskabet „Danmark“ at betale 25 Kr. Endelig bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salær til Anklageren,

Prokurator Hesse, 16 Kr. og til Forsvareren, Prokurator Poulsen, 12 Kr. Iovrigt bør Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Det Idømte at udredes inden trede Solemarker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1885: Tiltalte Lars Johan Saxild bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor for Overretten, Prokurator Isaacsen, 15 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bager Lars Johan Saxild for Assurancesvig. Efter Sagens Oplysninger blev der den 21 Januar f. A. af Agenten for Brandassuranceselskabet „Danmark“ med tiltagne Taxationsmænd afholdt en Forretning i Skagen i Anledning af en Ildsvaade, hvorved et Tiltalte tilhørende Udhus i bemeldte Kjøbstad Natten mellem den 19 og 20 Januar var afbrændt, idet Tiltalte havde sit Losore forsikkret i det nævnte Selskab. Ved denne Forretning blev Tiltaltes Tab paa Losore i det Hele opgjort til 1,098 Kr., og efterat der fra Selskabets Side havde været rejst forskellige Indvendinger mod Erstatningens Størrelse, og Tiltalte yderligere havde nedlagt Puustand om Erstatning for nogle brændte Høns og for Beskadigelse af hans Modding, blev der — som det maa antages i Slutningen af Februar og i Begyndelsen af Marts næstefter — udbetalt ham i Erstatning ialt 1,098 Kr. 6 Ore. Sigtelsen mod Tiltalte gaar nu ud paa, at

han dels ved den ovenmeldte Forretning skal have opgivet som brændt et Sæt Seletøj, der ved Forretningen blev ansat til en Værdi af 50 Kr., som han har faaet betalt, uagtet Seletøjet i det Væsentlige skal være blevet reddet, dels har ladet sig udbetale 25 Kr. for to Hestedækkener, der under Forretningen antoges at være brændte, men som Tiltalte har erkjendt kort efter at have fundet henlagte i en Vogn, der under Branden stod paa Marken, uden at Tiltalte navnlig derefter har anmeldt for Assuranceelskabet, at Dækkenerne vare fundne. Hvad det ommeldte Seletøj angaar, maa det imidlertid, efter hvad der er oplyst, antages, at Tiltalte for Branden ejede 2 Sæt Seletøj, der maa forudsættes begge at have været indbefattede under Assuranceen, og som begge bleve beskadigede ved Branden, medens kun ét Sæt blev opgivet og taxeret som brændt eller beskadiget, hvorhos Tiltalte har forklaret, at han under Forretningen opgav, at der var brændt nogle Dele af hans Seletøj, og at det da enten af Agenten eller af Taxationsmændene blev bemærket, at naar der var brændt Dele af Seletøjet, var dette ikke komplet og vilde derfor kunne fordres fuldt erstattet, samt at Seletøjet derefter af Taxationsmændene blev ansat til den i Forretningen indførte Sum af 50 Kr., hvorhos han skulde modtage de ikke brændte Dele deraf for Resterne af et komplet Seletøjs Værdi, og da denne Tiltaltes Forklaring maa anses væsentlig bestyrket ved Sugens andre Oplysninger og navnlig ved den tilstedeværende Underagents Forklaring om, hvad der ved den ommeldte Lejlighed passerede med Hensyn til Ansættelsen af Erstatning for Seletøjet, er der ingen Føje til at betvivle, at Tiltalte, som han har anbragt, har ment at være i sin fulde Ret ved uden yderligere Afdrag i Erstatningssummen at beholde de reddede Dele af det ommeldte Seletøj, og der kan saaledes ikke være Spørgsmaal om at paalægge ham Strafansvar i saa Henseende. Hvad de ommeldte Dækkener angaar, har Tiltalte forklaret, at han, efter — som meldt — at have fundet dem, havde talt med Flere om, hvorvidt han burde anmelde Fundet, men at de Paa-gjældende ligesom han selv havde været af den Mening, at han ikke behøvede at gjøre dette, da Assuranceelskabet ikke gav Erstatning for, hvad der ikke strax blev anmeldt — hvad dog efter det Ovenanførte om den Tiltalte for brændte Høns og hans Modlings Beskædigelse udbetalte Erstatning i alt Fald ikke ubetinget gjælder — og da desuden flere brændte eller odelagte Gjenstande dels vare blevne glemte og forbigaaede ved Taxationen, dels ikke vare ansatte til deres virkelige Værdi, og vel har han erkjendt, at han maaske nok har vist Skjodesløshed ved ikke at anmelde for Underagenten, at Dækkenerne vare fundne efter Branden, men han har vedholdende nægtet at have troet at gjøre sig skyldig i noget strafbart Forhold i saa Henseende, idet der jo altid — som han har udsagt — ved en saadan Ilde-

braud bliver mange Ting borte eller ødelagte, som man ingen Erstatning faar for, eftersom man ikke kan erindre at opgive Alt, hvad man har mistet, i hvilken Henseende han har opgivet bl. A. at have mistet ni Planker tilsammen af en Værdi af 13 à 14 Kr., nogle Bøgestykker og en Vognstang, som han først senere vil have savnet, ligesom et Sæt Kaneklokker og Bjælder, hvorfor der tilkjendes ham en Erstatning af 20 Kr., efter hans Anbringende var for lavt vurderet. Efter Sagens Omstændigheder i det Hele og med særligt Hensyn til, at de ommeldte Dækkener kun vare vurderede til 25 Kr., og at Tiltalte maa antages at have brugt dem aldeles aabenlyst efter Branden, samt idet det efter Omstændighederne ikke kan betvivles, at han i Virkeligheden, som han har anbragt, har mistet Adskilligt, som ikke ved Taxationsforretningen blev særlig opgivet og vurderet, og hvis Værdi maa antages let at have kunnet udgjøre 25 Kr. eller — hvad der ikke er usandsynligt — endnu Mere, findes Tiltaltes Forklaring, forsaaavidt den gaar ud paa, at han i god Tro har undladt at anmelde Fundet af Dækkenerne og navnlig ikke har tænkt paa at besvige Assurancen, ikke at kunne forkastes. Tiltalte, der er født i Aaret 1842, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes efter det Anførte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor for Overretten 15 Kr., hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor sammesteds, idet han har frafaldet at tilkjendes saadant under Sagen

Nr. 150. Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Peter Monsen eller **Mogensen** og **Irene Frederikke**, født **Kofoed**, Peter Jensens Enke (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 30 April 1885: De Tiltalte, Hans Peter Monsen eller Mogensen og Irene Frederikke, født Kofoed, Peter Jensens Enke, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage hver især samt in solidum udrede Sagens

Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagsforerne J. L. Olsen og N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Peter Monsen eller Mørgensen, født i Klemensker Sogn den 5 Februar 1833, og Irene Frederikke, født Kosoed, Peder Jensens Enke, født i Sandvig den 16 Mai 1849, for paany at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte, dermed stemmende Oplysninger følgende: Ved et af Amtet den 12 Februar 1884 udstedt og den 16 s. M. for de Tiltalte forkyndt Dekret, hvilket de, ungtet det formentlig ved en Fejlskrift er kommet til at lyde paa Hans Peter Mortensen, have erkjendt at være sig vedkommende, bleve de i Henhold til Plakat 12 Juni 1827 advarede om at fjerne sig fra hinanden, med Tilføjende om, at de, hvis de ikke efterkom denne Advarsel, vilde paadrage sig Straffeansvar efter Straffelovens § 178. Da de ikke efterkom dette Dekret, bleve de ved Nordre Herreds Extraretsdom af 21 Mai 1884 efter Straffelovens § 178 ansete med en Straf simpelt Fængsel i 8 Dage for hver især. Efter at denne Dom var overgaaet dem, ere de her i Byen vedblevne at fortsætte deres Samliv, og da hun ved Foranstaltning af Fattigvæsenet her var bleven sendt til sin Forsørgelseskommune, Olsker Sogn, lod han hende hente tilbage til deres Bopæl her. Her bo de sammen, og skjönt de have forklaret, at de ligge hver i sin Stue indrømme de dog, at de én Gang have haft legemlig Omgang. Han er ikke straffet oftere end foranført, men hun er desforuden ved Højesteretsdom af 11 Oktober 1872 efter Straffelovens § 225 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Hammershus Birks Extraretsdom af 7 Juli 1874.

efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De Tiltalte ville nu for deres oven fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 178, og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver især.

Mandagen den 8 Juni.

Nr. 81.

Advokat Hindenburg

contra

**Marinus Laurentin Møller, Julius Octavius Storm,
Johan Frederik Meyer, Christian Vilhelm Mende
og Jacob Frederik Trier (Def. Hansen),**

der tiltales for ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 November 1884: Tiltalte Trier bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, Frederik Ferdinand Hellerung, Marinus Laurentin Møller, Julius Octavius Storm, Johan Frederik Meyer, Christian Vilhelm Mende, Sigurd Olaf Rye Michaelsen bør hver især til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. Sagens Omkostninger udredes for Tiltalte Triers Vedkommende af det Offentlige, medens de øvrige Tiltalte betale Omkostningerne hver for sit Vedkommende. De idømte Bøder at udredes inden 3 Solemærker efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Møller, Storm, Meyer og Mendes Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at disse Tiltalte ere ansete med de dem ved Dommen ikjendte Bøder.

Hvad angaar Tiltalte Trier, for hvis Vedkommende Sagen endvidere er indanket for Højesteret, bemærkes, at Indenrigsministeriet, hvis Kjendelse han efter Indholdet af den ham meddelte Bevilling af 19 Mai 1857 er undergivet i alle Spørgsmaal om dennes Fortolkning, vel under 26 Marts d. A. har ladet denne Tiltalte tilkjendegive, at den ham indrømmede Forhandlingsret ikke strækker sig til at udlevere saadanne Medicinal-

varer, hvis Udlevering fra Apothekerne er betinget af en Læges Recept, men der kan ikke tillægges denne først efter det paatalte Forholds Udøvelse faldne Resolution nogen Indflydelse paa nærværende Sags Afgjørelse; og da Tiltalte efter de i Bevillingen brugte omfattende Udtryk i Forbindelse med en af Ministeriet den 5 Januar 1870 afgiven Resolution angaaende hans Forhandlingsrets Omfang havde nogen Grund til ikke at anse den ham bevilgede Ret til at forhandle sine farmaceutiske Præparater undergiven en saadan Indskrænkning som den foranførte, findes det at burde have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Med Hensyn til Sagens Omkostninger tiltrædes Dommens Bestemmelser, forsaavidt de vedkomme de ovennævnte 5 for Højesteret Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stånde. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige med $\frac{1}{5}$ og af Marinus Laurentin Møller, Julius Octavius Storm, Johan Frederik Meyer og Christian Vilhelm Mende med $\frac{1}{5}$ af hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Ferdinand Hellerung, Marinus Laurentin Møller, Julius Octavius Storm, Johan Frederik Meyer, Christian Vilhelm Mende, Sigurd Oluf Rye Michaelsen og Jacob Frederik Trier, som Alle ere lungt over kriminel Lavalder, og af hvilke de Tiltalte Meyer og Møller ved denne Rets Dom af 9 Februar 1869 ere ansete efter Lov 29 December 1857 § 75 og Pl. 1 December 1779 hver især med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Rdl. og ved Højesteretsdom af 12 November 1872 efter Frd. 4 December 1672 § 30, hver især med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 100 Rdl. og efter Frd. 1 April 1776 § 1 Tiltalte Meyer med en Bøde af 50 Rdl. og Tiltalte Møller med en Bøde af 60 Rdl. til lige Deling mellem sidstnævnte Kasse og Angiveren, medens forovrigt ingen af de Tiltalte er funden tidligere straffet for

ulovlig Handel med Medicinalvarer. Ved deres egne Tilstaelser, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Tiltalte Hellerung, der er eneste Indehaver af Firmaet F. C. Vilsoët og har Borgerskab som Materialist af 10 Mai 1881, Tiltalte Møller, som er eneste Indehaver af Firmaet Møller & Meyer og har Borgerskab af 3 Februar 1874 som Detailhandler og af 22 December 1881 tillige som Grosserer, og Tiltalte Storm, der er eneste Indehaver af Firmaet Bartels & Storm og har Borgerskab som Materialist af 18 November 1880, have blandt Andet i indeværende Aar fra deres Udsalgssteder her i Staden forhandlet i Detail, Tiltalte Hellerung: Harlemmerolje, som han har kjøbt hos en Materialist her i Byen, og efter hans Forklaring skal hjælpe for forskjellige Sygdomme; Tiltalte Møller: nogle af ham selv tilberedte Hoffmannsdræber og Tiltalte Storm: nogle af ham selv tilberedte Brystdræber, og da disse Artikler — af hvilke Harlemmerolie er opført i den Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 23 Mai 1871 vedføjede Fortegnelse over de præparerede Medikamenter, som for Tiden antages at være undtagne fra den almindelige Detailhandel, medens Hoffmannsdræber efter Sundhedskollegiets Erklæring maa anses for et Medikament, der kun uvæsentlig er forskellig fra den i den citerede Bekjendtgørelse nævnte Æther spirituosus, og Brystdræberne efter samme Kollegiums Udtalelse henhøre under de sammesteds anførte Liquores medicati — maa henregnes til de præparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling efter Lovgivningen er Apothekerne forbeholdt, hvorimod det ikke kan komme i Betragtning, hvad Tiltalte Møller til sit Forsvar har gjort gjældende, at Hoffmannsdræber i Pharmacopoen har en anden Sammensætning end de af ham forhandlede, samt at disse Dræber, foruden som Medikament, anvendes i stort Omfang i teknisk Ojemed, ville disse Tiltalte være at anse efter § 30 i den citerede Forordning, hver især med en Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner. Tiltalte Meyer, der er eneste Indehaver af Firmaet Meyer & Henckel og har Borgerskab af 3 December 1872 som Grosserer og Detailhandler, Tiltalte Mende, der har Borgerskab som Materialist af 13 December 1881 og af 12 Juli f. A. tillige som Detailhandler, og Tiltalte Michaelsen, der i Forening med en ikke tiltalt Person er Indehaver af Firmaet Michaelsen & Heinemann, og har Borgerskab af 4 September 1873 som Materialist, have, Tiltalte Mende i indeværende Aar og de andre 2 Tiltalte blandt Andet inaar, fra deres Udsalgssteder her i Staden solgt i Detail henholdsvis Brandrethspiller, Morrisonspiller og Hamborgerthe, hvilke Artikler, hvis Sammensætning maa antages at være ubekjendt, de have kjøbt hos en Materialist og en Apotheker her i Staden, som have forklaret, at de have indforskrevet dem fra Udlandet, og da disse Artikler i Overensstemmelse med Sund-

hedskollegiets derom afgivne Erklæring maa antages at henføre under de Lægemidler, som i den oven citerede Bekjendtgjørelse af 23 Mai 1871 ere opførte under Benævnelsen *arcana medicata*, og deres Forhandling som Følge deraf er Apothekerne forbeholdt, ville disse Tiltalte være at anse efter Frd. 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. 1 December 1779 efter Omstændighederne hver især med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner. Det Forhold, hvorved Tiltalte Trier, der har Borgerskab af 28 November 1871 som Detajlhandler, sigtes for at have gjort sig skyldig i de Lovovertrædelser, hvorfor han tiltales, bestaar i, at han blandt Andet i indeværende Aar fra sit Udsalgssted her i Staden har forhandlet i Detajl nogle af ham selv tilberedte Brystdrauber, som ifølge Stadslægens Erklæring i Overensstemmelse med Tiltaltes eget Opgivende maa antages at bestaa af *Liquor pectoralis*, ρ : en Opløsning af Lakrits-ekstrakt i Fennikelvand, hvortil er sat en *spirituos* Opløsning af Annisolje med Tilsætning af Ammoniakvædske, og *Tinctura thebaica benzoica* ρ : en *spirituos* Opløsning og Udtræk af Benzoesyre. Kamfer, Annisolje og Opium, hvilke Salg undertiden ere foregaaede i Henhold til et af Kjoberen forevist Stykke Papir, hvorpaa var skrevet: „*Liq. pectoral. benzoicus*, 100 Gram“ eller Lignende. Ved kongelig Bevilling af 19 Mai 1857 er der imidlertid meddelt denne Tiltalte Tilladelse til her i Staden at anlægge et Laboratorium for Tilvirkning af kemiske eller pharmaceutiske Præparater med Ret til at udsælge disse i store og smaa Partier i Overensstemmelse med Plakat af 5 Juli 1825, og da de omhandlede Brystdrauber i Henhold til Stadslægens Udtalelse maa antages at være et pharmaceutisk Præparat, findes Tiltalte i den ham meddelte Bevilling, sammenholdt med Næringslov 29 December 1857 § 97, at have havt Hjemmel til de stedfundne Salg, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Juli 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 14.

Mandagen den 8 Juni.

Nr. 148.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Rasmussen (Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Bjerger-Aasum Herreders Extrarets Dom af 7 Februar 1885: Tiltalte Niels Christian Rasmussen, nu af Odense, bør straffes med simpelt Fængsel i en Maaned, hvorhos han bør udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen og til Defensor, Prokurator Schmidt, 16 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1885: Tiltalte Niels Christian Rasmussen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Rode, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerge-Ansum Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Niels Christian Rasmussen, der er født den 10 April 1858 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 261. Tiltalte, som i Efteraaret 1883 forpagtede et Teglværk i Davinde, hvis Drift han paabegyndte i Foraaret 1884, befandt sig under denne Virksomhed stadig under uheldige økonomiske Vilkaar, og da han ifjor Efteraar end ikke kunde betale sine Arbejdere, saaat Driften, da disse forlode Arbejdet og Værket, maatte standse, blev hans Bo efter en Kreditors Begjæring den 18 Oktober f. A. taget under Konkursbehandling. Ved hans egen, af det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaelse er det under nærværende Sag oplyst, at han kort før Konkursens Begyndelse har foretaget følgende Transaktioner: 1. Til Mejerist Christian Madsen af Birkum, med hvem Tiltalte i Juni f. A. havde afsluttet Akkord om, at Madsen skulde levere ham Korn og Melvarer mod, at Tiltalte herfor skulde levere Madsen 20,000 Stkr. Mursten, ndleverede Tiltalte den 29 og 30 September f. A. 12,350 Stkr. Mursten af Værdi 240 Kr., hvilke Sten dengang endnu resterende paa Leverancen. 2. Den 29 September f. A. leverede Tiltalte til Detaillist Hans Chr. Rasmussen i Davinde 4000 Stkr. Sten, som en Tredjemand havde kjøbt af Tiltalte, hvis Fordring paa denne 72 Kr. 80 Ore bemeldte Rasmussen overtog mod Likvidation af 70 Kr., som han havde tilgode hos Tiltalte, og for hvilke han saaledes blev dækket, og kontant Betaling af 2 Kr. 80 Ore. 3. Fremdeles leverede Tiltalte samme Dag til Bager Johannes Christopher Schjodt i Davinde ca. 6000 Stkr. Mursten af Værdi 90 Kr. som Betaling for et Debet til denne. 4. Sidst i September eller først i Oktober f. A. afkjøbte Restauratør Poul Nielsen Bogelund i Odense Tiltalte efter dennes Anmodning ca. 3600 Mursten til en Pris af 60 Kr., hvoraf Kjøberen betalte kontant 20 Kr. og skulde erlægge Fragt af Stenene og Aflæsningspenge med ca. 12 Kr., medens de resterende 28 Kr. afgjordes ved Likvidation i hans Tilgodehavende hos Tiltalte, for hvilket Beløb Kjøberen saaledes blev dækket. 5.

Den 2 Oktober f. A. købte Kjøbmand Rasmus Hansen af Odense af Tiltalte en Befordring bestaaende af en Arbejdsvogn, et Par gamle Heste med tilhørende Seletøj og 2 gamle Dækener, alt i ringe Stand, for i alt 183 Kr. 44 Øre, hvilken Pris efter det Oplyste ikke kan antages at have været under det Solgtes virkelige Værdi, og udbetaltes af Kjøbesummen strax Tiltalte 100 Kr., medens Resten 83 Kr. 44 Øre likvideredes mod Kjøberens Fordring paa Tiltalte af samme Størrelse, og blev denne Handel netop sluttet, for at R. Hansen snarest mulig kunde erholde dette Modkrav dækket. Tiltalte skulde vel have Ret til indtil 1 November f. A. at tilbagekøbe det Solgte for Salgsprisen og Betaling af Foderpenge for Hestene, men Konkursen indtraadte uden at Tiltalte havde benyttet denne Ret. 6. Endelig har Tiltalte den 29 eller 30 September f. A. til Husejer Jens Madsen af Davinde paa dennes Søns Vegne som Betaling for dennes tilgodehavende Løn hos Tiltalte leveret 7500 Stkr. Mursten af Værdi 120 Kr. Tiltalte har erkjendt at have foretaget samtlige de forømmeldte Transaktioner for at befri sig for de paagjældende Kreditorer, som alle vare meget nærgaaende og pressede stærkt paa for at faa Betaling, og da Tiltalte ligeledes har erkjendt, at han, da han foretog Transaktionerne, havde en betydelig Gjæld, uden at han endog som oven berørt var i Stand til at betale resterende Arbejdsløn til sine Folk, og derfor nok kunde forudse, at det kun var en fjern Mulighed, at det vilde lykkes ham at klare for sig, og at han efter al Rimelighed, saafremt intet aldeles uventet i hans Favor indtraadte, var nødsaget til at gaa fallit, maa hans her omhandlede Forhold som Følge heraf blive at henføre under Straffelovens § 261, hvilket særligt gjælder om den sidst anførte Transaktion, der imidlertid ikke i Underrettsdommen er anset som strafbar, idet den herfor i bemeldte Dom angivne Grund, at Tiltalte paa Grund af denne Fordrings Beskaffenhed som privilegeret ikke herved kan antages at have begunstiget Kreditor paa andres Bekostning, ikke skjønnes tilstrækkelig til at begrunde det antagne Resultat, da Tiltaltes Bo, hvis Passiva efter det Oplyste have oversteget dets Aktiva med ca. 12,503 Kr., end ikke har kunnet dække den privilegerede Gjæld. Derimod maa der gives den indankede Dom Medhold i, at Tiltalte ikke havde paadraget sig noget Straffeanvar ved i Begyndelsen af Oktober f. A. at have af et Kvantum af ca. 5000 brændte Mursten, som han ifjor Sommer havde laant af Teglværkets Ejer, tilbageleveret denne 1000 Stkr. ligesom ej heller derved, at Vognmand Niels Jørgensen med Tilnavn Rosengaard af Odense i Slutningen af September eller i Begyndelsen af Oktober f. A. paa Teglværket har erholdt udleveret 800 Stkr. Mursten af Værdi 12 Kr., hvorved han omtrønt blev fyldestgjort for sit Resttilgodehavende hos Tiltalte, idet det efter det Oplyste maa antages, at disse Mursten blev

han udleverede i Tiltaltes Fraværelse og uden dennes særlige Ordre af Fyrbøderen paa Værket i Henhold til en tidligere med Tiltalte truffen almindelig Aftale om, at Vognmanden paa Teglværket maatte afhente Sten til Dækning af hans Tilgodehavende. For sit ovenanførte som strafbart betegnede Forhold vil Tiltalte være at anse efter den foran citerede Lovbestemmelse efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 2 Maaned, og vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter samme Lovbestemmelse er anset med saadant Fængsel i 1 Maaned, forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paaagte Tiltalte.

Nr. 140. Højesteretssagfører Bagger

contra

Thorsten Gudmundsson (Def. Levinsen),

der tiltaltes for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Myra- og Borgarfjord Syssels Extrarets Dom af 4 Oktober 1884: Tiltalte Thorsten Gudmundsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og til Nikolas Arnason paa Lambhus betale 50 Kroner i Erstatning for Legemsbeskadigelse, Lyde og Vanzir samt Næringstab og Helbredelsesudgifter. Endelig bør han udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til den ham ved Underretten beskikkede Defensor, Assistent Jon Gunnarson, 4 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes efter Overøvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 22 December 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idømte Straf nedsættes til 9 Maaneders Forbedringshusarbejde. Tiltalte Thorsten Gudmundsson bør udrede alle af Sagens Appel lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Frantz Siemsen og Pall Melsted, 12 Kroner til hver af dem. Den idømte Erstatning at

udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der intet Hensyn kan tages til Tiltaltes Benægtelse af at have været sig bevidst, at hans Bøsse var ladet med Hagl, da han affyrede den mod Repstyreren, og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at der ikke i rette Tid er blevet afsagt nogen Fængslingskjendelse mod Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en inden Myra- og Borgarfjordssyssels Extraret den 4de Oktober d. A. afsagt Dom er Tiltalte Thorsten Gudmundson bleven dømt til et Aars Forbedringshusarbejde for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, saa og til at betale i Erstatning til Nikolas Arnason paa Lamblus for Legemsbeskadigelse, Lyde og Vanzir, samt Næringstab og Helbredelsesudgifter, 50 Kr., samt endvidere til at betale alle Sagens Omkostninger, derunder til Defensor for Underretten, Assistent Jon Gunnarson, 4 Kr., men denne Dom er i Henhold til Tiltaltes Begjæring bleven indanket for Overretten.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, samt det iøvrigt i Sagen Oplyste er det paa lovlig Maade beviist, at den 20de September dette Aar, dengang Repstyreren i Akranæsrep, efter at han ifølge Syselmandens Befaling havde borttaget et Gjærde, som Tiltalte havde slaact op tværsover en Alfærvei, der ligger langs med hans Hus, gik bort derfra tilligemed sine Arbejdsfolk og nogle Flere, affyrede Tiltalte ud af et Loftsvindue paa sit Pakhus to Geværskud bagefter Repstyreren og hans Folk. Ved disse Skud saaredes Repstyreren, samt en anden Mand ved Navn Nikolas

Arnason, som tilfældigvis var kommen ind i den Flok, som fulgtes med Repstyreren, uden at dette dog har medført skadelige Følger for deres fremtidige Sundhed. Repstyreren saaredes paa den Maade, at et Hagel ramte ham i Halsen bagved og nedan for det høire Øre, saaledes at han kom til at bløde, men Haglet er blevet borttaget. Nikolas saaredes paa den Maade, at 3 Hagl ramte ham i det højre Ben, Laaret, Læggen og Hælen, og i Begyndelsen var han halt paa Benet, men er nu, efter at Haglene ere blevne tagne bort, fuldstændig helbredet, saaledes, at der nu kun ses Ar efter der, hvor Haglene har ramt. Tiltalte, som er kommen langt udover kriminell Lavaldet og ikke tidligere har været dømt for nogen Forbrydelse, har vedholdende benægtet, at det har været hans Hensigt at tilføje Repstyreren eller de Folk, som var i Følge med ham, nogen Skade paa Liv eller Lemmer med de Skud, som han affyrede efter dem. Han fastholder, at han kun har kommet løst Krudt i Bøssen, samt at han kun har haft til Hensigt at advare Repstyreren, ved at fyre det af bagefter ham og endogsaa straffe ham for Borttagelsen af Gjærdet, men at det særlig har været hans Hensigt, at bevæge Repstyreren til at vende om for at underskrive et Dokument, som Tiltalte havde opsat i Anledning af, at Gjærdet var blevet taget bort. Angaaende de Hagl, som ramte Repstyreren og Nikolas, har Tiltalte forklaret, at de maa have været blandede inellem det Krudt, som han kom i Bøssen, men uden at han dog var vidende derom og imod hans Villie. Tiltaltes Forklaring om, at der i hans Bosse, som er et dobbeltløbet Forladegevær, ikke har været andet end løst Krudt, dengang han fyrede den af efter Repstyreren, samt at de Hagl, som ramte denne og den anden Mand, maa have ligget løse sammen med Krudtet, maa anses for gjendreven ved de i Sagen tilvebragte Oplysninger, og det maa anses for bevist, at der i hvert af Bøssens Løb har været et fuldstændigt Skud, Krudt, Hagl og to Forladninger, dengang Tiltalte affyrede den efter Repstyreren, men paa den anden Side er der imod Tiltaltes Benægtelse ikke fremkommet fuldstændigt Bevis for, at han har erindret, at Bøssen var ladt, eller at han har skudt bagefter Repstyreren og hans Følge med det Forsæt, at tilføje dem Skade paa Liv eller Helbred. Som foran berørt, har Tiltalte tilstaaet, at det, at han skød bagefter Repstyreren, har været foranlediget ved den Embedshandling, som bemeldte Repstyrer i Akranærep da nylig havde tilendebragt, hvorfor ogsaa Tiltaltes Voldshandling af Underdommeren rettelig er henført under Straffelovens § 101 kfr. § 99 og under § 205 og synes Straffen, efter Overvejelse af alle Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at Tiltalte i temmelig lang Tid har hensiddet i Fængsel, passende at kunne ansættes til 9 Maaneders Forbedringshusarbejde. Forsnavidt an-

gaaer Erstatning og Sagsomkostninger, vil Underrettsdommen være at stadfæste. Saa bør Tiltalte og udrede alle af Sagens Indankning for Overretten lovlig flydende Omkostninger.

Mandagen den 15 Juni.

Nr. 141. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Søren Christian Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 261.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Januar 1885: Tiltalte, Søren Christian Jørgensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i en Maaned. Derhos udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Lykke, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indaude Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunno føre til Tiltaltes Frifindelse,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand Soren Chr. Jørgensen i Henhold til Straffelovens § 261. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der siden August Maaned 1881 havde drevet Kjøbmandshandel i Thisted, men som efter i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. at have gjort et forgjæves Forsøg paa at opnaa en privat Akkord med sine Kreditorer, hvem han ved et Cirkulære af 9 Oktober havde tilbudt 50 pCt., den 14 s. M. havde overgivet sit Bo til Konkursbehandling — har den 6 Oktober for at skaffe sin Hovedkreditor, Konsul Andersen i Thisted, hvis Tilgodehavende hos Tiltalte hidrørte deels derfra, at Tiltalte — som det maa antages i Sommeren 1883 — havde kjøbt Andersens Gaard og Varelager, dels derfra, at han senere havde kjøbt Varer af Andersen pr. Kontant, men uden at betale bemeldte Varer, Dækning for en Del af dette Tilgodehavende, udstedt Anvisninger til Andersen paa nogle af sine Bogfordringer til Beløb 2263 Kr. 89 Øre og desuden ladet en af sine Debitorer, der samme Dag havde indfundet sig hos Tiltalte for at betale 200 Kr., betale dette Beløb til Andersen. Foraavidt Tiltalte har vedgaaet, at han Dagen efter har leveret Andersen en Vexel, stor 800 Kr., kan det, da det er oplyst, at Vexlen allerede den 1ste September var udstedt til Andersen som kontant Betaling samme Dag, ikke antages, at han har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed. Efter Tiltaltes Forklaring under Forhorene havde han allerede i Begyndelsen af forrige Sommer tilbudt at betale Andersen med Bogfordringer, uden at der dog blev truffet nogen Aftale i saa Henseende, men da Andersen efter at Tiltalte havde gjort ham bekendt med en af Tiltalte i September tilendebragt Statusopgjørelse, der viste en Underbalance af ca. 8400 Kr., mindede ham om hans tidligere Forslag om at afgjøre en Del af sin Gjæld til Andersen med Bogfordringer, gik Tiltalte, skjønt han, der allerede dengang havde aftalt med Andersen at gjøre sine Kreditorer det ommeldte Akkordforslag, var vidende om, at han maatte gaa fallit, dersom hans Kreditorer ikke antog Forslaget, ind paa at overdrage Andersen de ovennævnte Bogfordringer, idet han dog først vil have sagt til Andersen, at han ikke vilde gjøre saadant, dersom det var stridende mod Straffeloven, men lod sig berolige ved Andersens Udtalelser om, at det da ikke kunde blive værre, end at Betalingen kunde annulleres, hvorved dog bemærkes, at det efter Andersens Forklaring først var efter at Tiltalte havde overgivet sit Bo til Konkursbehandling, at han udtalte Frygt for muligt Ansvar paa Grund af hans Bogfordringers Overdragelse til Andersen. Iøvrigt har Tiltalte efter Sagens Indankning for Overretten i en Skrivelse til Retten villet gjøre gjældende, at han, da han overdrog sine Bogfordringer til Andersen, bestemt troede,

at han vilde kunne komme over Situationen, og at der ved den ommeldte Lejlighed blev truffet en udtrykkelig Aftale imellem ham og Andersen om, at denne, dersom Tiltalte blev tvungen til at gaa fallit og der i Overdragelsen fandtes noget Ulovligt, skulde tilbagelevere de ham overdragne Fordringer til Tiltaltes Bo, hvad ogsaa tildels stemmer med Udtalelser af Andersen i en Skrivelse til Overretten, men til disse Anbringender, der er i bestemt Strid med Tiltaltes under Forhorene afgivne Tilstaelser, vil der intet Hensyn kunne tages, og vel er det efter Omstændighederne ikke uantageligt, at han ikke har haft nogen klar Forestilling om sit Forholds Strafbarhed, men dette vil i Medfør af Straffelovens § 42 ikke kunne diskulperer ham. Efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse har Konsul Andersen tilbageleveret Tiltaltes Bo de ham af Tiltalte overdragne Bogfordringer samt betalt Boet de 200 Kr., som han den 6 Oktober havde modtaget af Tiltaltes ovenmeldte Debitor, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 261 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Torsdagen den 18 Juni.

Nr. 14. Kjøbmand **A. Holm** (Bagger)

contra

Laurits V. Rimmer Andersen med Kurator, Husmand
Niels Hansen (Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten til en Vallak.

Aars og Slet Herreders samt Logstør Birks ordinære Rets Dom af 22 November 1882: Indstævnte, Kjøbmand A. Holm af Logstør, bør for Tiltale af Citanten, Ungkarl Laurits Vilsen Andersen med Kurator N. R. Andersen af Aars, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Mønsted, tillægges et Salær af 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1883: Indstævnte, Kjøbmand A. Holm, bør til Citanten, Ungkarl Laurits Vilsen Rimmer Andersen, enten udlevere den ovenomhand-

lede brunbrogede Vallak i uskadt Stand eller betale 600 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29de April 1881, indtil Betaling sker, hvorhos han endvidere bør i Erstatning for Afsavnet af Hesten betale til Citanten 200 Kroner med Renter heraf som anført, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Citanten for Underretten beskikkede Sagsfører, Prokurator Mønsted, i Salær 60 Kroner, der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanten for Overretten den 18 Juni d. A. fremlagte Aktsbeskrivelse af et fra 14 December 1881 til 22 Februar 1882 ved Aars og Slet Herreders samt Løgstor Birks ordinære Ret optaget Thingsvidne ikke er udfærdiget paa behorlig stemplet Papir, samt med Hensyn til, at det ikke af den ligeledes for Overretten den 18 Juni d. A. fremlagte Afskrift af Indstævntes Auktionsskjøde kan ses, at det i Aars og Slet Herreders Auktionsret den 8 Januar 1880 fremlagte, saakaldte Indlæg fra Sagsfører Schibby, har været skrevet paa behorlig stemplet Papir. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der mangler Føje til ex officio at afvise Sagen fra Underretten og at der efter den skete Indstævning ikke for Højesteret er Spørgsmaal om at idømme Citanten Ansvar efter Straffelovens § 116, maa det i Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger i ikke ringe Grad styrke Beviset for Indstævntes Ejendomsret til den omhandlede Hest, billiges, at Citanten er tilpligtet dels at tilbagelevere denne eller betale Indstævnte dens Værdi, dels at udrede Erstatning for dens Afsavn; thi forsaaavidt Citanten for Højesteret endnu har villet gjøre gjældende, at Hestens Overdragelse til Indstævnte skulde i Medfør af L. 5—14—46 og Konkurslovens § 28 anses for ugyldig, kan der ikke heri gives ham Medhold. Men medens det findes at maatte have sit Forblivende ved, at Erstatningen for Afsavnet af Hesten indtil dens Tilbagelevering eller Erlæggelsen af dens Værdi er ved Dommen bestemt til 200 Kr., vil derimod det Beløb, Citanten har at betale, saafremt Hesten — der efter et Vidnes Forklaring blev solgt af Citanten i Februar 1881, saavidt Vidnet mindes, for 375 Kr. — ikke udleveres Indstævnte i uskadt Stand, og mod hvis Ansættelse til 600 Kr. der er fremsat tilstrækkelig Indsigelse, ikke at burde sættes højere end til 400 Kr., hvortil Indstævnte i en over Citanten indgiven Klage af 23 Oktober 1880 selv har

ansat dens Værdi. Med den heraf flydende Ændring vil Overrettsdommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Salærer, som tilkomme Indstævntes betalede Sagfører for Højesteret samt 2 Sagførere, der efter Ordre have givet Møde for ham under nogle efter Overrettsdommens Afsligelse optagne Thingsvidner, maa udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Indstævnte alternativt tilkjendte Beløb af 600 Kr. nedsættes til 400 Kr. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kr. I Salarium tillægges Højesteretssagfører Hansen 200 Kroner, Prokurator Mönsted 30 Kroner og Prokurator Bendix 15 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Under denne Sag har Citanten, Ungkarl Laurits Vilsen Rimmer Andersen med Kurator, forhenværende Kroejer, Niels Rimmer Andersen af Aars — under Paaberaabelse af, at Indstævnte, Kjøbmand A. Holm i Løgstør, egenmægtig har sat sig i Besiddelse af en Citanten tilhørende brunbroget Vallak — i første Instants sagsøgt Indstævnte til enten under en Dagmulkt at udlevere sig bemeldte Hest i uskadt Stand, eller at betale dens Værdi med 600 Kroner, samt til at betale i Erstatning for dens Afsavn og forhindrede Brug 200 Kroner, hvilken Værdi og Erstatning han subsidiært har paastaet fastsat ved uvillige Mænds Skjon, med Renter 5 pCt. p. a. af Beløbene fra Forligsklagens Datum den 29 April 1881, indtil Betaling sker, og endelig til at anses med Straf efter Straffelovens § 116 for hans egenmægtige Tilegnelse og Brug af Hesten. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er derefter af Sidstnævnte indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i første Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten. Forelobig bemærkes, at Indstævnte ved Underretten har paastaet Sagen afvist, fordi den med den mindreaarige Citant under Forligsmæglingen mødte Kurator, der er hans Fader, ikke har været lovlig beskikket som Kurator og heller ikke kunde blive det, da han skal være uvederheftig, og fordi Sagen alene er paastævnet og inkammeret i Citantens Navn, men denne ved Underretten forkastede Paastand

er, idet Indstævnte, som meldt, ikke er modt for Overretten, ikke gjentaget sammesteds, og til af de ommeldte Grunde ex officio at afvise Sagen, der angaar en efter Citantens Opgivende tildels ved hans selvfortjente Midler erhvervet Hest, fra Underretten findes der ingen Foje, hvorfor Sugens Realitet vil være at behandle. Det er in confesso under Sagen, at Indstævnte den 2 Juni 1880, da Citantens Fader ved sin Hjemkomst fra en Rejse havde — efter hvad der er oplyst — overgivet den om-procederede Hest til Pusning til Staldkarlen i Aars Kro, der dengang ejedes af Indstævnte, men af ham var bortforpagtet, og Karlen, i Stedet for at anbringe Hesten i den sædvanlige Rejsestald, der benyttedes i andet Ojemed, havde sat Hesten ind i en til Kroen hørende, men af Indstævnte selv forbeholdt og fra Forpagtningen undtaget Stald, som iøvrigt oftere har været benyttet til Brug for de Rejsendes Heste, har sat sig i Besiddelse af Hesten, men medens Citanten paastaar, at han i flere Aar har ejet den, og at Indstævnte saaledes ulovlig har bemægtiget sig den, har Sidstnævnte villet gjøre gjældende, at den aldrig har tilhørt Citanten, men været indbefattet under Besætningen til den hans Fader tilhørende, men senere ved Auktionsskjøde af Indstævnte erhvervede Ejendom Aars Kro, Matr. Nr. 2 a af Dalsgaard og Parcellen, Matr. Nr. 5 a af Dybvads Mølle, Dalsgaard og Dalsgaard m. M., og at Hesten derfor ved Salget af Ejendommen med Besætning m. V. er bleven hans Ejendom, som han folgelig var berettiget til at sætte sig i Besiddelse af, efterat den af den tidligere Eier var indsat i hans Stald. I sidstnævnte Henseende er det under Sagen oplyst, at Citantens Fader under en hos ham den 23de August 1879 afholdt Udlægsforretning bemærkede, at den ommeldte brunbrogede Vallak tilhørte hans Søn, Citanten, hvem han ca. et halvt Aar iforveien havde overdraget den for tilgodehavende Løn, uden at han dog i Øjeblikket saa sig i Stand til at bevise det, men ved den samme Dag af Fogeden afsagte Kjendelse blev det mod hans Protest eragtet, at Udlæg vilde være at effektuere i Hesten, dog under Reservation af Trediemands Ret, og ved en anden, den 25 Oktober s. A. afholdt Udlægsforretning, ved hvilken Citantens Fader — efter sit senere Opgivende, paa Grund af, at han ansaa det unyttigt, da hans Indsigelse under den forrige Udlægsforretning ikke var taget tilfolge — ikke fremsatte nogen Protest i saa Henseende, blev Hesten ligeledes inddraget under Udlæget af hans faste Ejendom, Besætning m. V. Efterat Ejendommen med Besætning, Inventarium og øvrige Tilbehør derefter i Henshold til de fornævnte Udlægsforretninger i 1880 var stillet til offentlig Auktion, og det i Konditionerne var tilkjendegivet, at Gjenstand for Salget blandt Andet var Aars Kro med tilliggende Jorder, med Avl og Afgrøde, Besætning og Inventar, saaledes som beskrevet i de fremlagte Udlægsforretninger, Løsoreffekterne

dog kun, forsaavidt de ved Salget ere tilstede, hvorom de Bydende selv maa skaffe sig Kundskab, opfordrede Rekvirenten ved tredie Auktion, den 5 Februar 1880, Rekviritus til at angive, hvorvidt samtlige Besætnings- og Inventariedele vare tilstede, hvortil Sidstnævnte bemærkede, at saavidt han bekjendt, vare de samtlige tilstede med Undtagelse af en Stud og nogle Svin, men ved fjerde Auktion den 1 Marts 1880 bemærkede Rekviritus, at der paa Ejendommen kun forefandtes 2 ham tilhørende Heste, medens der under Udlægsforretningerne var registreret den 23 August 1879 3 og den 25 Oktober s. A. 4 Heste, uden at denne Bemærkning fremkaldte nogen Indsigelse fra Rekvirentens eller de Mødtes Side. Ved denne Auktion fik Indstævnte Hammerslag paa Ejendommen med Tilbehør, og ved en den følgende Dag afholdt Fogedforretning lod han sig indsætte i Besiddelse af det Solgte, derunder 2 ved Ejendommen værende Heste, medens Citanten under Forretningen gjorde gjældende, at den brunbrogede Vallak var ham tilhørende og vilde blive bortført fra Stedet, naar hans Fader, der havde faaet den udlaaet til Brug paa en Rejse, kom tilbage med den, hvortil Rekvirenten bemærkede, at han ansaa Hesten for indbefattet under Auktionssalget og forbeholdt Alt lovligt, derunder eventuelt at gjøre kriminelt Ansvar gjældende imod Citanten og hans Fader. Forsaavidt nu Citanten har villet paastaa, at der efter det Ovenanførte om det paa fjerde Auktion Passerede ikke er bleven solgt Indstævnte mere end de 2 tilstedeværende Heste, da kan der ikke gives ham Medhold heri, eftersom Gjenstand for Salget var den faste Ejendom og de ved Udlægsforretningerne registrerede Gjenstande, hvoriblandt den omspurgte Hest horte, idet den Omstændighed, at Rekvirenten forholdt sig taus overfor Citantens Faders Yttring om, at ikkun 2 ham tilhørende Heste vare tilstede, i og for sig ikke godtgjør Andet, end at han i Henhold til Konditionerne ikke vilde paatage sig Ansvar overfor Kjoberne for den tredie Hests Tilvebringelse, hvortil kommer, at det efter Sagens Oplysninger maa antages, at den heromhandlede Vallak paa Auktionsdagen den 1 Marts 1880 virkelig var paa Auktionsstedet. Paa den anden Side maa det ogsaa anses ubefojet, naar Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Spørgsmaalet om Ejendomsretten til Hesten skulde være afgjort ved den ovennævnte Fogedkjendelse af 23 August 1879, og at Citanten i ethvert Fald burde have holdt sig med sin Fordring om Hestens Udlevering til vedkommende Udlægshaver eller til den senere Besidder af Hesten, til hvem Indstævnte skal have solgt samme; ligesom nemlig Udlægsforretningerne, der ikke have været anmeldte for Citanten og under hvilke han heller ikke er optraadt som Part, maa være ham uvedkommende, og han maa være berettiget til at holde sig til den, der har tilegnet sig Hesten, saaledes maa det blive uden Betydning, om Indstævnte, der har erkjendt ved

den paagjældende Lejlighed at have sat sig i Besiddelse af Hesten, senere maatte have solgt denne, hvad der iøvrigt ikke mod Citantens Benægtelse er godtgjort, idet Indstævnte i ethvert Fald ikke ved Salget kunde unddrage sig fra en eventuel Erstatningspligt, hvorhos han end ikke har givet nærmere Oplysning om, til hvem han har solgt den, og heller ikke med Bestemthed har erklæret sig om, for hvilken Pris den er afhændet. Afgjørelsen af nærværende Sag vil derfor bero paa, om Citanten mod Indstævntes Benægtelse har ført Bevis for, at Hesten er ham tilhørende, i hvilken Henseende han og hans Fader have anført, at Hesten flere Aar for Auktionen blev overdraget Citanten af hans Fader som Vederlag dels for et hos Sidstnævnte opstaldet Føl, der af en Trediemand var skænket Citanten i Forening med en anden Person, og som hans Fader senere solgte, dels for Citantens Virksomhed med Bestyrelsen af den Faderen betroede Brevsamling i Aars, hvorfor denne efter sit Opgivende oppebar en Godtgjørelse af 160 Kr. aarlig. Det er i saa Henseende af et Vidne edelig forklaret, at Citanten i den Tid, Vidnet tjente hans Fader, nemlig i 1877/78, gererede sig som Ejer af Hesten og undertiden forbød sin Broder at ride paa den, samt at Citanten dengang bad Vidnet om at passe bemeldte sin Hest godt; et andet Vidne har fremdeles beediget, at det antog, at Hesten tilhørte Citanten, idet han for flere Aar siden, da han tjente dennes Fader, har hørt Citanten flere Gange udtale, at det var hans Hest, ligesom et tredje Vidne har edelig forklaret, at det gik ud fra samme Antagelse om Citantens Ejendomsret, og at Vidnet for flere Aar siden paa en Forespørgsel til Citantens Fader, om han vilde sælge ham den omspurgte Hest, fik til Svar, at han kunde tale med Citanten derom, da det var hans Hest, samt at denne, da Vidnet henvendte sig til ham i samme Anledning, erklærede, at han holdt saa meget af den og derfor ikke vilde af med den. To andre Vidner have endvidere forklaret, at det efter Rygtet eller efter Citantens Sigende var dem bekendt, at det var hans Hest, og det ene Vidne har hørt Folk sige, at den var blevet ham overdraget i Stedet for et Føl, hvorhos et Vidne har udsagt, at Vullakken blev i den Tid, han i 1876 tjente Citantens Fader, kaldt Citantens Hest, ligesom Citanten efter et andet Vidnes Forklaring i 1876 eller 1877 blev fotograferet siddende paa Hesten. Ved Siden heraf er det vel oplyst, at Hesten stadig indtil fjerde Auktion var opstaldet hos Citantens Fader og blev benyttet af ham sammen med de øvrige Heste, dog at den ogsaa blev benyttet af Citanten, men ligesom hin Brug efter hans Opgivende skete som Vederlag for Fodring, Græsning og Røgt, og naar Citanten ingen Brug havde for den, og dens Opstaldning hos hans Fader var en naturlig Følge af, at Citanten stadig havde Ophold hos denne, saaledes skjønnes der ved de ovennævnte Vidneforklaringer

at være tilvejebragt et efter Forholdets Natur fyldestgjørende Bevis for Rigtigheden af Citantens og hans Faders Opgivende om, at Hesten var overdraget Førstnævnte til Ejendom, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Vidneforklaringerne for Fleres Vedkommende angaa en Tid, der ligger flere Aar tilbage forinden Udlægsforretningerne, saa at der mangler tilstrækkelig Foje til at antage, at Overdragelsen kun skulde være sket pro forma eller til Skade for Faderens Kreditorer, hvortil kommer, at det efter Sagens Oplysninger maa antages at have været Citanten, som har truffet Arrangement om Hestens Opstaldning og Pasning efter fjerde Auktion, dels hos en Husejer i Sjøstrup, dels i Aars Kro. Efter det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte, enten at tilbagelevere Citanten den omspurgte Vallak i uskadt Stand eller at betale ham dens Værdi, som, da Indstævnte ikke i rette Tid har fremsat Indsigelse mod det af Citanten fordrede Beløb 600 Kroner, vil være at bestemme til denne Sum, ligesom han endvidere, da det maa anses for en Selvfølge, at Citanten ved at undrages Brugen af Hesten, har lidt et Tab, som Indstævnte er forpligtet til at erstatte, vil have at udrede i Erstatning for Hestens Afsavn og forhindrede Brug det paastaede Beløb 200 Kroner, mod hvilket Beløb Indstævnte heller ikke kan anses at have paa behørig Maade protesteret. Han vil derhos have at svare Renter af de nævnte Summer, som af Citanten paastaet, hvorimod der ikke findes Foje til at paalægge ham Strafansvar for Besiddelsestagelsen af Hesten. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge den for Citanten for Underretten beskikkede Sagfører, Prokurator Mønsted, i Salær 60 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagforelse sammesteds har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den her for Retten den 18 Juni d. A. fremlagte Aktsbeskrivelse af et fra 14 December 1881 til 22 Februar 1882 ved Aars og Slet Herreders samt Løgstor Birks ordinære Ret optaget Thingsvidne ikke er udfærdiget paa behørig stemplet Papir, samt med Hensyn til, at det ikke af den den 18 Juni d. A. for Overretten fremlagte Afskrift af Indstævntes Auktionsskjøde kan ses, at det i Aars og Slet Herreders Auktionsret den 8 Januar 1880 fremlagte, saakaldte Indlæg fra Sagfører Schibbye, har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen at have fundet Sted.

Fredagen den 19 Juni.

Nr. 124. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Magnus Alfred Wulff (Def. Bagger)

der tiltales for Tyveri.

Musse Herreds Extrarets Dom af 11 Oktober 1884: Arrestanten Magnus Alfred Wulff bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Smed Frederiksen af Majbølle 28 Kr. 55 Øre, samt at betale alle af hans Arrest og denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jensen, og Defensor, Prokurator Kofoed, 15 Kroner til hver, foruden Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1885: Arrestanten Magnus Alfred Wulff bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Casse, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. By- og Herredsfoged Bruun i Sækkjøbing bør til Maribo Amts Fattiggasse bøde 40 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 Juli 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykern Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 15.

Fredagen den 19 Juni.

Nr. 124.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Magnus Alfred Wulff (Def. Bagger).

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset skyldig i Tyveri af de i Dommen ommeldte 2 Lam, men da disse ere borttagne fra en offentlig Bivej, hvor de af Ejeren vare satte paa Græs, kan Tyveriet ikke — som i Dommen antaget — henfores under Straffelovens § 229 Nr. 1. Tiltalte vil derfor, under Hensyn til den ham tidligere overgaaede Tyvsdom, være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og hans Straf findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltalte har overværet det i Overrettsdommen ommeldte, den 6 Februar d. A. optagne Forhør, hvorunder forskjellige Deponenter bleve afhørte og edfæstede, og da der heller ikke iøvrigt findes tilstrækkelig Anledning til at paalægge Underdommeren Ansvar for hans Behandling af Sagen, maa den ham idømte Bøde bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Magnus Alfred Wulff bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fast-

satte Salarier samt i Salarium for Højesteret til
Etatsraad Buntzens Dødsbo og Højesteretssagfører
Asmussen 20 Kr. til hver og til Højesteretssagfører
Bagger 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende, fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales
Arrestanten Magnus Alfred Wulff, der er født den 15 Marts
1855 og tidligere har været straffet bl. a. ved Kjøbenhavns Kri-
minal- og Politiretsdom af 14 April 1883 for Tyveri efter
Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maa-
neder, for Tyveri og ere de hermed forbundne Omstændigheder
efter det Oplyste følgende: Den 29 Juli f. A. anmeldte Smed
Frederiksen i Majbølle, at der den foregaaende Nat var blevet
frastjaalet ham 2 Lam, der græssede paa en offentlig Vei i Nær-
heden af hans Smedie, og at han havde Arrestanten, der Aften-
en forud var kjørt igjennem Majbølle, mistænkt for at have
begaaet dette Tyveri. Arrestanten, der derefter blev anholdt,
tilstod strax, at han, der er Slagter af Profession, bemeldte Aften
havde faaet 2 Lam i Majbølle netop paa det Sted, hvor Frede-
riksens Lam efter dennes Opgivende havde græsset, og at han
derfor ansaa det for rimeligt, ja endog var overbevist om, at
det var Frederiksens Lam, han havde faaet, men han har ved-
varende under Sagen paastaet, at han, da han om Aftenen Kl.
9 $\frac{1}{2}$ a 10 kjørte gjennem Majbølle, kjøbte disse 2 Lam af en
ubekjendt Person, der stod paa Vejen, hvor Lammene græssede,
og at han paa Tilbagevejen omtrent ved Midnat afhentede Lam-
mene, som han derpaa næste Morgen omtrent Kl. 8 slagtede paa
sin Bopæl i Nykjøbing. Medens der efter Sagens Oplysninger
ikke skjønes at kunne være nogen Trivl om, at de Lam, Ar-
restanten vil have kjøbt paa den omhandlede Vej, ere identiske
med de Frederiksen frakomme, er der ikke blot Intet fremkommet
til Bestyrkelse af Rigtigheden af den af Arrestanten paaberaabte
Hjemmel, men det maa ved de under Sagen afgivne Vidnefor-
klaringer endog anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten i
saa Henseende fremsatte Anbringende er urigtigt. Da hans For-
klaring derhos ogsaa forøvrigt i flere Punkter er i Strid med det
under Sagen Oplyste, hvorimod samtlige Omstændigheder tyde
paa, at Lammene ere ulovlig erhvervede af Arrestanten, findes
der at være tilvejebragt et i Medfør af Frdn. 8 September 1841
tilstrækkeligt Bevis for, at han har stjaalet dem, medens de
græssede paa den ommeldte Vej. Arrestanten vil herfor være
at anse efter Straffelovens § 230, 2 Led, jfr. § 229 Nr. 1, efter

Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorimod der ikke under nærværende Sag vil kunne tilkjendes Bestjaalne nogen Erstatning, da Arrestanten ikke har villet erkjende Rigtigheden af den af ham paa Lammene satte Værdi, og deres Værdi ikke paa anden Maade er tilstrækkelig oplyst. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten ifølge Straffelovens § 230, 1ste Led er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og tilpligtet at betale Bestjaalne i Erstatning 28 Kr. 55 Ore, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede. Ligesom det paa Grund af den af Underdommeren udviste Forsømmelse i Henseende til Tilvejebringelsen af de for Sagens Afgjorelse fornødne Oplysninger har været nødvendigt gjentagne Gange at reassumere den her ved Retten, saaledes maa det endvidere misbilliges, at Underdommeren i et efter Overrettens Kjendelse den 6 f. M. optaget Forhør har edfæstet Deponenter, uden at disses Forklaringer vare Arrestanten foreholdte, og uden at Arrestanten eller nogen for ham beskikket Defensor var tilstede. For dette sit Forhold vil Underdommeren, By- og Herredsfoged Bruun i Sækkjøbing, i Medfør af Frd. 3 Juni 1796 § 35 være at anse med en Maribo Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 40 Kr. Iøvrigt har Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse her for Retten været lovlig.

Nr. 113.

Advokat Nellemann

contra

Henrik Ludvig Braunstein (Def. Hansen),

der tiltales for Mishandling af sin Ægtefælle.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 16 August 1884: Tiltalte, Murer Henrik Ludvig Braunstein, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog bør han udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, og Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1885: Tiltalte, Murer Henrik Ludvig Braunstein, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved

Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Gotschalck, udreder Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at tre i Dommen nævnte Deponenter efter dens Afsigelse ere blevne edfæstede, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzens Dødsbo 20 Kroner, til Advokat Nellemann 30 Kroner og til Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Murer Henrik Ludvig Braunstein for Mishandling af sin Ægtefælle. Tiltalte blev i Januar 1870 ægteviet til Ane Sophie Sørensen Fugl, og har, naar undtages et Par Aar i 1872—74, levet i Samliv med hende, indtil hun en af de forste Dage i Juni Maaned f. A., medens Undersøgelsen i nærværende Sag stod paa, afgik ved Døden af Lungesvindst, hvoraf hun i flere Aar har lidt. Under den Undersøgelse, som i Anledning af en herom indkommen Anmeldelse er foretaget mod Tiltalte, har hans nævnte Hustru i et under hendes Sygdom afholdt Forhør forklaret, at Tiltalte i de sidste 8—9 Aar jævnlig har mishandlet hende, idet han meget ofte har slaet hende i Hovedet, hugget hende i Gulvet og jaget hende, særlig om Natten og tildels upaaklædt, ud af Huset, saa at hun først har kunnet komme ind igjen, naar han var falden isøvn, eller, hvts han havde afnaaset Døren, naar Børnene lukkede op for hende, og at hun navnlig ogsaa i afvigte Vinter, skjonndt hendes Sygdom da var vidt fremskreden, har været Gjenstand for saadan

Behandling, i hvilken Henseende hun særlig har forklaret, at Tiltalte en Nat i Vinter omtrent Kl. 2 jog hende upaaklædt ud af Huset, og, da hun, efterat han var falden isøvn, var kommet ind igjen, atter, da han vaagnede og saa hende, jog hende ud, saa hun maatte opholde sig udenfor Huset, til hun henad Morgentunden i forkommen Tilstand blev lukket ind af en Nabokone, Ane Marie Jensen, at Tiltalte Natten til 31 Marts f. A. var meget slem imod hende, idet hun forst tumlede med hende, rystede hende saa hun fik stærk Opkastning, yttrede „Din gamle Tæve, kan Du ikke leve, saa kan Du dø“, og da hun bad ham om en Drik Mælk, kastede en Flaske Banco og en Krukke med sød Suppe hen i Sengen, hvor hun lua, saa Krukken gik itu, rev hende ud af Sengen, saa hun maatte tilbringe flere Timer upaaklædt paa Stengulvet, hvor hun ikke turde røre sig, saalænge han var vaagen, at Tiltalte engang i Vinter, da det sneede, jog hende ud af Huset Kl. 11 om Natten upaaklædt, saa hun maatte ty til en Nabokone Gjertrud Kirstine Nielsdatter, Pedersens Enke, uden at komme hjem den Nat, at han engang henimod Slutningen af Vinteren i Morkningen jog hende ud i Vrede over, at Lægen, som dengang havde tilset hende, havde foreholdt ham, at han var Skyld i hendes Sygdom, ved hvilken Lejlighed hun tyede til samme Kone uden den paafølgende Nat at vende hjem. Efter hendes Forklaring skyldes Mishandlingerne Tiltaltes Drikkelighed, idet han, naar han havde eller kunde laane Penge, stadig drak Brændevin i Hjemmet, og hun véd ikke, at han i fuldkommen ædru Tilstand har mishandlet hende. Paa den anden Side véd hun, at han, hver Gang saadant er sket, har været i tilregnelig Tilstand og godt vidste, hvad han gjorde, ligesom han, naar hun senere har foreholdt ham hans Adferd, har lovet Bedring. Tiltalte har overfor denne Forklaring erklæret, at han ikke véd af, at han har slaet eller paa anden Maade mishandlet sin Hustru eller udjaget hende af Huset, og at saadant maa være sket, naar han har været i en ved Beruselse fremkaldt utilregnelig Tilstand, i hvilken Henseende han har anført, at han er forfulden til Drik, og at Nydelsen af selv mindre Kvantiteter af bajersk Ol og Brændevin gjør ham fuldstændig utilregnelig. Han har derfor modsagt Hustruens Forklaring om, at han ved de af hende nævnte Lejligheder har været fuldt tilregnelig, medens han med Hensyn til hendes øvrige Forklaring har erklæret, at hun er saa fuldt sanddru og paalidelig, at der kan stoles paa hendes Udsagn, og ligesom han derfor ikke tvivler om, at hendes Beretning er sandfærdig, og han endog er sikker herpaa, saaledes véd han ogsaa, at hun oftere, naar han, efterat have været beruset, er bleven ædru, har foreholdt ham, at han havde været ond ved hende, og at han ligeledes véd, at han efter en Rus flere Gange har hentet hende hjem til Huset, naar hun, som hun angav, forjaget af ham

havde forladt det. Ligesom de hjemmевærende Born, der ere i en Alder af 13 og 8 Aar, have bekræftet, at Tiltalte ofte har slaaet deres Moder og jaget hende ud af Huset om Natten, saa at hun først er kommet ind igen, naar de, efterat Tiltalte var faldet i Søvn, have lukket op for hende, saaledes har det efter det Oplyste været en almindelig Mening blandt de Omboende, at Tiltaltes Adfærd overfor sin Hustru, i Modsætning til hendes Overbærenhed, Taalmodighed og rosværdige Forhold, har været brutal, voldsom og hensynsløs. Særlig har praktiserende Læge Thaning, som i de sidste 8 Aar tilsaa den Afløde under hendes stadige Sygdom, i de under Sagen afgivne Erklæringer udtalt, at han vel ikke tør paastaa, at Tiltaltes brutale Adfærd mod hende ene har været Grunden til hendes Sygdomstilstand, men at hans Anskuelse er, at de stadige Voldsomheder, han har ovet mod hende, naar han var drukken, og over hvilke hun flere Gange har klaget og vist Spor af (blaa Pletter og Spor af Stod og Slag) navnlig paa Arme og Ryg, og da hovedsagelig at han, hvad Lægen ofte har hørt, flere Gange skal have jaget hende halvnøgen ud af Huset om Natten, uagtet det har været koldt og raat Vejr, at alle disse Momenter have virket særdeles uheldbringende paa hende og fremskyndet Udviklingen af den hos hende mulige Disposition til Svindsot, og at han de fleste Gange, naar han er kaldet til hende og har truffet hende daarligere, har af Omboende eller andre Byens Folk hørt, at hun atter havde været Gjenstand for Mishandling, og det lige til de sidste Tider. Han har videre tilføjet, at han for flere Aar siden ved et Besøg fik Lejlighed til alvorligt at foreholde Tiltalte, at han ved sin Voldsomhed og hele Maade at være paa virkede meget skadeligt paa sin Hustrus Helbred og udsatte hende for Fare. Tiltalte har nægtet, at Lægen har foreholdt ham saadant. Om enkelte Tilfælde er særligt oplyst følgende: Med Hensyn til at Tiltaltes Hustru havde opgivet, at Gaardmand Chr. Mortensen engang har set Tiltalte slaa hende, har nævnte Gaardmand, næst at bemærke, at det var en bekjendt Sag i Byen, at Tiltalte var ond mod Konen, edelig forklaret, at han for 5—6 Aar siden, da han passerede Tiltaltes Hus, saa Hustruen løbe ud af Huset henad Vejen, forfulgt af Tiltalte, der indhentede hende, tog hende fat i Ærmet og førte hende indenfor Døren, hvorefter Vidnet, der paa Konens Raab om Hjælp fulgte efter ind i Huset, saa, at Tiltalte havde hende fat i Haaret og herved rystede hende frem og tilbage; da han imidlertid frygtede Overlast af Tiltalte, forlod han Huset. Tiltalte var efter Vidnets Forklaring ved denne Lejlighed ikke beskjenket og vidste godt, hvad han gjorde. Overenstemmende med Tiltaltes Hustru har fremdeles Ane Kirstine Jensen, Jacobsens Hustru, edelig forklaret, at Tiltalte en Aften i Efteraaret 1881, efterat de alle vare gaaede tilsens, først skjældte sin Kone ud og derpaa i en meget bestemt Tone

befalede hende at forlade Huset, hvorfor hun stod op, tog sit Tøj og forlod Huset tilligemed Vidnet, samt at Tiltalte ved denne Lejlighed vel var beruset, men godt vidste, hvad han gjorde. Tiltalte har nægtet at vide det mindste om den af Chr. Mortensen omtalte Begivenhed, medens hun med Hensyn til Ane Jacobsens Forklaring vel har erkjendt, at han erindrer, at hans Hustru den ommeldte Nat forlod Huset, men det skete efter hans Angivelse ikke ifølge hans Paabud. Med Hensyn til de af Hustruen omtalte Tilfælde fra forrige Vinter er følgende oplyst: Ovennævnte Ane Marie Jensen, Jensens Enke, har forklaret, at hun engang i forrige Vinter, da hun hørte Konen græde og jamre sig udenfor, lukkede hende ind til sig. Hun var upaaklædt, med bare Fødder i et Par Tøfler og i høj Grad forkommen af Kulde; hun angav at være udjaget af Tiltalte Kl. 2 om Natten. Ligesom samme Vidne har tilføjet, at hun ofte har set Konen i samme Vinter, da hun hele Tiden var syg, gaa udenfor Huset, og hørt Tiltalte kalde paa hende, saaledes har hun engang i Sommeren forud set Tiltalte føre Konen, som græd og bad for sig, tilbage til Huset, idet han kastede hende mod Døren, skjød hende ind i Huset og lukkede Døren af. Ligeledes har ovennævnte Gjertrud Kirstine Nielsdatter, Pedersens Enke, forklaret, at hun den 31 Marts f. A., efter at Tiltalte havde forladt sit Hjem, om Morgenen blev hentet til Huset, hvor hun saa Sengen tilsolet af Sod-Suppe, ligesom Konen, der var meget lidende, klagede over, at Tiltalte havde været meget slem mod hende om Natten, trukket hende stærkt i Haaret og kastet hende ud af Sengen, saa at hun havde maattet staa længe med de nøgne Ben paa Gulvet. Samme Vidne har forklaret, dels at Tiltaltes Hustru engang i samme Vinter efter Jul har tyet til hende, fordi Tiltalte, som hun angav, havde jaget hende ud, efterat Lægen havde set til hende, dels at Vidnet en Aften senere paa Vinteren, da det sneede, blev vækket af Tiltaltes Hustru, som klagede over, at hun var jaget ud af Tiltalte, og bad om at maatte komme ind for at iføre sig Tøj; hun var næsten nøgen og havde nogle Klæder med sig i Favnen. Med Hensyn til Vinteren forud har endelig Ane Marie Rasmussen, Sorensens Enke, forklaret, at Tiltaltes Hustru ikke saa sjældent tyede til hende om Natten for at søge Husly, idet hun klagede over, at hun ikke turde være hjemme for Manden. Tiltalte har overfor de saaledes afgivne Forklaringer erklæret, at han ikke tvivler om, at hans Hustru oftere har forladt deres Hus om Natten for at undgaa hans Urimelighed, men at han, naar han har udjaget hende, har været utilregnelig, da han intet erindrer herom. Ligesom der saavel efter den af vedkommende Distriktslæge herom udtalte Formening, som efter det iøvrigt Oplyste mangler Foje til at antage, at Tiltaltes Beruselse skulde have bevirket Utilregnelighed eller havt til Følge, at han intet skulde kunne

erindre af, hvad der ved de forskellige ovenfor omhandlede Lejligheder er passeret, saaledes findes der overfor den af ham afgivne tilbageholdne Forklaring ved hans Hustrus Udsagn og de øvrige fremkomne Oplysninger, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han dels oftere uden Anledning har øvet Vold mod hende, dels tvunget hende til ved Nattetid om Vinteren at forlade Huset, tildels upaaklædt, paa en Tid, da hendes Sygdom var saa vidt fremskreden, at hun var højest lidende, og at han ved sit Forhold har forværret hendes Sygdom. Efter det Foranførte vil Tiltalte, der er født 25 Marts 1842 og ifølge Roskilde Kjobstads Extrarætsdom af 8 Marts 1862 har været straffet efter Frd. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens §§ 202 og 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, vil forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paa-lagte Tiltalte, billiges.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 147.

Advokat Halkier

contra

1) **Christian Julius Johansen** og 2) **Valdemar Brolund**
(Def. Asmussen),

der tiltales for Roveri, Nr. 2 tillige for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1885: Arrestanterne Christian Julius Johansen og Valdemar Brolund bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Bloch, 20 Kr. til hver, betales af Arrestanten Brolund, dog saaledes, at Arrestanten heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd øfter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

og idet de af Tiltalte Brolund efter Dommens Afsigelse afgivne yderligere Forklaringer maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Christian Julius Johansen og Valdemar Brolund for Roveri, Brolund tillige for Vold og Opsetsighed mod Politiet. Arrestanten Johansen er født den 3 Januar 1864 og er efter 2 Gange at have været straffet for Bedrageri senest anset ifølge nærværende Rets Dom af 1 Juli f. A. efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, medens Brolund, der er født den 3 Oktober 1863, ikke er funden forhen straffet. Ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste ere de nu overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 10 Februar d. A. om Aftenen mødte Hørkræmmer Lars Peter Hansen Arrestanterne, der vare ledsagede af en 3die Person, i Vognmagergade. Hansen, der var noget beruset, kom i Ordstrid med de nævnte Personer, men denne Uenighed blev bilagt, og Hansen trakterede nu paa 2 Beværtningsteder, først alle de tre nævnte Personer og dernæst Arrestanterne alene, med bajersk Ol. Hansen og Arrestanterne fulgtes derefter hen paa Nørreboulevard, og her greb Brolund pludselig Hansen i Struben, og idet han truede ham med Prygl, affordedre han Hansen 4 Kr. til ham selv og Johansen, der ligeledes greb fat i Hansen og gjentog Brolunds Forlangende. Da Hansen erklærede, at han ikke havde flere Penge hos sig, undersøgte Arrestanterne, medens de stadig holdt fast paa ham, hans Lommer og eftersaa hans Portemonnæ, i hvilken der kun fandtes nogle faa Ore, som de dog ikke tilregnede sig. For at undgaa yderligere Vold tilbød Hansen dem nu at give dem Penge, naar de vilde følge med ham til hans Boutik, og overgav dem til Sikkerhed herfor sine Nøgler, hvilket Tilbud Hansen fremkom med i Haab om paa Vejen at faa Hjælp mod eller slippe fri for Arrestanterne. De begave sig da ogsaa

til Hansens Forretningslokale i Ejendommen Frederiksborggade Nr. 50 i Kjælderens, idet Arrestanterne stadig holdt sig saa nær op til Hansen, at denne ikke let kunde undslippe og uden at Hansen undervejs saa Lejlighed til at tilkalde Hjælp. Hansen maatte saa lade Arrestanterne følge med ned i Forretningslokalet, hvor han, idet han viste dem, at Pengeskuffen var tom eller saagodtsom tom, erklærede sig ude af Stand til at forsyne dem med det forlangte Pengebeløb. Efter hans edelige Forklaring tilføjede da en af Arrestanterne ham et Slag, som bevirkede, at han faldt over i en Krog, men iøvrigt ikke paaførte ham nogen Skade, og, efter hvad han antager, fratog Brolund ham samtidig hermed hans Uhr, uden at han dog mærkede det. Arrestanterne, der ved den omforklarede Lejlighed vare noget berusede, men dog i fuldkommen tilregnelig Tilstand, have ikke kunnet mindes, at nogen af dem ved denne Lejlighed slog Hansen, men have dog paa den anden Side ikke kunnet benægte, at saadant er sket. Med Hensyn til Uhret har Brolund erkjendt, at han i Løbet af Aftenen har frataget Hansen dette, og vel har han ikke med Bestemthed kunnet erindre, om det var nede i Butiken eller ved en tidligere Lejlighed, at han tog det, men da Johansen har forklaret, at han saa Hansen i Besiddelse af Uhret, kort for de kom ned i Butiken, er der al Grund til at antage, at det var her, at Brolund har frataget Hansen Uhret. De gik derpaa alle Tre op paa Gaden, og her viste Brolund Hansen Uhret, idet han tilkjendegav ham, at han ikke fik dette tilbage, medmindre han betalte det ham afordrede Pengebeløb. Det lykkedes imidlertid nu Hansen at faa Arrestanterne lokkede ned i Kjælderens, som han derpaa aflaaede udvendig fra, og kort efter bleve Arrestanterne anholdte i Kjælderens af Politibetjent Nr. 114, Klein, som imidlertid var kommen tilstede. Begge Arrestanterne have erkjendt, at de ved deres Adfærd mod Hansen paa Nørreboulevard havde til Hensigt at aftvinge denne Penge, og at saavel deres Ord som deres Handlinger vare lagte an paa hos ham at fremkalde Frygt for, at de vilde tilføje ham yderligere Overlast, hvis han ikke efterkom deres Forlangender, samt at Ojemedet med deres senere Optræden ligeledes var at aftvinge Hansen, hvem de paa den omforklarede Maade stadig holdt i deres Magt, det ham afkrævede Pengebeløb. Hvad særlig angaar det omhandlede Uhr, der er vurderet til 12 Kr., har Brolund forklaret, at han vel ikke vilde endelig tilegne sig det, men at han dog satte sig i Besiddelse af det, for ved at tilbageholde det, indtil Hansen betalte dem Pengene, at øve et yderligere Tryk paa Hansen i denne Henseende. Arrestanterne have endelig erkjendt, at ihvorvel der ikke var truffen nogen udtrykkelig Overenskomst mellem dem med Hensyn til deres overfor Hansen udviste Forhold, bistod de dog hinanden efter stiltiende Overenskomst og i fælles Interesse. Da Politibetjent Klein anholdt Arrestanterne,

legitimerede han, der ikke var iført Uniform, sig overfor dem ved at forevise dem sit Politiskilt. Brolund satte sig ikke destomindre kraftig til Modværg mod at blive anholdt og slog fra sig mod Klein, hvorved han ramte denne i Hovedet, uden dog herved at tilføje ham Skade. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 og Brolund tillige efter dens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 18 Maanedes.

Nr. 60. Gaardejer **Chr. Nielsen Hedegaard** (Ingen)

contra

Chr. Knudsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 62. Kommissionær **J. J. Vagner** (Ingen)

contra

Partikulier **N. Stockholm** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod

Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 71. Bonden **Jón Thorkelsson** af Svadarstadir (Ingen)
 contra
 Handelsmand **Christen Havsteen** paa Siglufjord (Hinden-
 burg efter Ordre).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Advokat Hindenburg for Højesteret betaler Citanten 80 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 125. Advokat Hindenburg
 contra
Ane Kirstine Jensen, Blichfeldts Hustru,
 (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Haleri.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 26 Januar 1885: Tiltalte Ane Kirstine Jensen, Blichfeldts Hustru, bør hensættes til Frængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hammer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Marts 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke vil kunne idømmes Tiltalte Strafansvar for hendes Forhold med at tilegne sig nogle Kartoffler til Værdi ca. 12 à 13 Øre fra Søren Nielsens Hus, da dette Tyveri, endskjønt det maa betragtes som udført ved Indbrud, dog efter dets hele Beskaffenhed findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, og Bestjaalne efter Indholdet af en af ham efter Afsigelsen af Dommen afgiven Erklæring maa anses ikke at begjære dette Forhold paatalt, vil bemeldte Dom i Henhold til de i den iøvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Kirstine Jensen, Blichfeldts Hustru, for Tyveri og Hæleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun til forskjellige Tider, som det maa antages, i December Maaned f. A. har gjort sig skyldig i tre Tyverier, hvorved hun har til-

egnet sig dels en Pose med 5 Pd. Malt, som hun, der i andet Ærinde var gaaet ind i Kjøbmand Koføeds Gaard i Silkeborg, efter sin Forklaring fandt hensat imellem to Tønder i Nærheden af Husmand af Virklund Jens Christensens i Gaarden henstaaende Vogn, og som hun antog — hvad ogsaa virkelig var Tilfældet — tilhørte Vognens Ejer, dels en Klipfisk, der vejede ca. 3 Pd. og som hun, der havde været inde i Husmand Laurs Henriksens Hus paa Virklund Mark for at tale med dennes Moder, ved sin Bortgang medtog fra Husets Forstue, hvor Fisken var ophængt, og dels endelig ca. 6 Pd. Faarekjød og ca. 1 $\frac{1}{2}$ Pd. Flæsk, som hun, der en Dag var gaaet ind i Kjøkkenet i Husmand Jacob Pedersens Hus i Virklund for at laane noget Salt, men ikke traf nogen sammesteds, borttog fra det tilstødende Spisekammer, hvor Kjødet laa i et Saltkar og Flæsket paa en Hylde. Den stjaalne Malt er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 63 Øre tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. De stjaalne Fødemidler, der tilsammen havde en Værdi af 3 Kr. 20 Øre, har hun og hendes Familie fortæret, men de Bestjaalne have ikke gjort Fordring paa nogen Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der med Familie beboede en Lejlighed i Soren Nielsens Hus i Virklund, en Dag i Slutningen af November eller i Begyndelsen af December Maaned f. A. har paalagt sin 9 Aar gamle Son at tage nogle Kartoffler, som bemeldte Soren Nielsen havde henliggende i en Stue i samme Hus, og at hun efterat have aftaget Stuens Vindu har hjulpet sin Son, hvem hun medgav en Gryde til at tage Kartofflerne i, med at stige ind ad Vinduet, hvorefter hun af Sonnen modtog Gryden fyldt med Kartoffler, som han havde taget af den i Stuen henliggende Beholdning. De stjaalne Kartoffler, der maa antages at have haft en Værdi af 12 à 13 Øre, spiste hun og hendes Born, men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning. Endelig har Tiltalte vedgaaet at have engang af sin ovennævnte Son modtaget nogle Kartoffler, som han sagde hende, at han havde gravet op i Soren Nielsens Have, men da der mangler Erklæring fra Soren Nielsen, om han ønsker hendes ommeldte Forhold, der maatte blive at henføre under Straffelovens § 235 jfr. § 55, paataalt af det Offentlige og der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Foje til at opholde Sagen efter Tilvebringelsen af en saadan Erklæring, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne idømmes hende særlig Straf. Derimod vil Tiltalte, hvis Tilgænselse af de fra Soren Nielsens Stue ved hendes Sons Hjælp borttagne Kartoffler efter Omstændighederne maa tilregnes hende som simpelt Tyveri, herfor og for sine øvrige Tyverier være at ansæ efter Straffelovens § 228, og findes den Straf, som hun — der efter sin Forklaring er født i Aaret 1848 og som ifølge Aarhus Kjøbstads Politiretsdom af 27 Februar f. A. er for at

have betlet og udsendt sin Son for at betle anset med simpelt Fængsel i 8 Dage — herefter har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Tirsdagen den 23 Juni.

Nr. 143.

Advokat Hindenburg

contra

1) **Jens Christian Aaberg** og 2) **Jens Christian Jensen**
kaldet **Vibe** (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 April 1885: Arrestanterne Jens Christian Aaberg og Jens Christian Jensen, kaldet Vibe, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Aaberg i 2 Aar og Vibe i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Leth, 50 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Aaberg med $\frac{14}{15}$, dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{3}{7}$ tilsvares af Arrestanten Vibe, og af Sidstnævnte med $\frac{1}{15}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 80 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Jens Christian Aaberg og Jens Christian Jensen kaldet Vibe for Bedrageri og Falsk anlagte Sag ere de ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I sidste Halvdel af forrige Aar har Aaberg ved Salg og Pantsætning svigagtig disponeret over en Bog og et Uhr af samlet Værdi 25 Kr., hvilke Gjenstande vare ham udlaaante af Underretssagfører Ludvig Bernhardt Svendsen og Semenarist Truels Christian Nielsen, hvorhos han i September f. A. har hos Boghandler G. E. C. Gad forskaffet sig en Bog af Værdi ca. 14 Kr. udleveret paa Kredit, uden at det var hans Hensigt at betale Bogen, som han nogle Dage efter solgte. Ligeledes i den sidste Halvdel af forrige Aar har Aaberg i svigagtig Hensigt udfærdiget fire Beviser, som han falskelig underskrev med det til hans Slægtning Folkethingsmand Christian Petersen Aaberg sigtende Navn C. Aaberg, Gaardejer og Folkethingsmand, og af hvilke de 3 gik ud paa, at denne havde lovet Arrestanten at indestaa for Betalingen af forskellige i Beviserne nærmere angivne Bøger, hvis Bogladepris andrager ialt ca. 180 Kr., medens et af dem gik ud paa, at Udstederen havde lovet Arrestanten at indestaa for Betalingen af et Par Sko af Værdi højst 14 Kr. Ved at aflevere sidstnævnte Bevis til Skomager Johannes Syversen fik Arrestanten af denne udleveret paa Kredit et Par Sko af Værdi 14 Kr., som han en kort Tid brugte og derefter solgte. Ved at aflevere 2 af de andre Beviser til Boghandlerne Axel Ludvig Andersen og Hans Frederik Johan Friis skaffede han sig hos dem udleveret, ligeledes paa Kredit, en Del af de i Beviserne nævnte Bøger af Værdi ca. 90 Kr., som han strax solgte. Efter som ovenfor nævnt i September f. A. at have faaet en Bog udleveret paa Kredit hos Boghandler Gad henvendte han sig i samme Maaned til denne Boghandler for at faa flere Bøger udleverede paa Kredit, og da hans Anmodning ikke blev efterkommet, stillede han i Oktober f. A. Gad det 4de af de omhandlede Beviser med Bogjæring om at faa de i samme nævnte Bøger udleverede, hvilke Bøger han da vilde sælge, men det lykkedes ham desuagtet ikke at faa flere Bøger udleverede.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 August 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 16.

Tirsdagen den 23 Juni.

Nr. 143.

Advokat Hindenburg

contra

1) Jens Christian Aaberg og 2) Jens Christian Jensen, kaldet Vibe (Def. Nellemann).

I Oktober f. A. har Arrestanten fremdeles i bedragerisk Hensigt udfærdiget et Bevis, som han falskelig underskrev med det til Underretssagfører Ludvig Bernhardt Svendsen sigtende Navn L. B. Svendsen Prokurator, og som gik ud paa, at denne havde lovet sin Kontorist A. Maagaard at indestaa som Kautionsist og Selvskyldner for Betalingen af en Del nærmere angivne Bøger. Dette Bevis afleverede Arrestanten til Boghandler Theodor Lind, for hvem han udgav sig for Kontorist Maagaard med Begjæring om at erholde de i samme nævnte Bøger udleverede paa Kredit, idet det var hans Hensigt at sælge disse, hvis Pris var ca. 60 Kr., og gjentog nogle Dage efter denne Begjæring i et Brev til Lind. Da Lind imidlertid ansaa Beviset for falsk, fik Arrestanten ikke Bøgerne udleverede. Som Grund til, at han udgav sig for at hedde A. Maagaard, har han anført, at han, der tidligere havde faaet Bøger paa Kredit hos Lind uden at have afgjort sin Gjæld i den Anledning, frygtede for, at han ikke under sit rette Navn vilde kunne faa flere Bøger paa Kredit hos Lind. I September og Oktober f. A. udfærdigede Aaberg efter foregaaende Aftale med Vibe og i dennes Paasyn to Beviser, og Vibe efter foregaaende Aftale med Aaberg, og tildels i hans Paasyn, to Beviser, hvilke 4 Beviser samtlige falskelig blev underskrevne med det til ovennævnte Folkethingsmand sigtende Navn: C. Aaberg Gaardejer og Folkethingsmand, og samtlige gik ud paa, at denne havde lovet Arrestanten Aaberg at inde-

staa for Betalingen af forskellige i Beviserne nævnte Bøger, hvis samlede Bogladepris andrager ca. 270 Kr. Disse Beviser bleve udfærdigede i bedragerisk Ojemed for ved Hjælp af samme at erholde Bøger udleverede paa Kredit i Arrestanten Aabergs Navn, hvilke Bøger derefter skulde sælges, som det maas antages, ikke udelukkende til Aabergs Fordel, men saaledes, at ogsaa Vibe skulde nyde godt af det herved indvundne Udbytte. Reviserne blevo derefter enten af Arrestanterne selv eller ved Bud afleverede undervejs til Boghandlerne Isac Salomonsen, hos hvem Aaberg forinden forgjæves havde forsøgt at faa Bøger udleveret paa Kredit uden Kaution, Carl Frederik Vilhelm Casper Eibe, Schubothé og P. G. Philipsen. Førstnævnte sendte vel Bøgerne til Aabergs ham opgivne Bopæl, men da Aaberg imidlertid var flyttet, fik Salomonsen Bøgerne tilbage, og da Salomonsen fik at vide, at Aaberg eftersøgte af Politiet, bleve Bøgerne ikke senere udleverede. Hos de 3 sidstnævnte Boghandlere fik de derimod udleveret Bøger til samlet Værdi af ca. 150 Kr., som bleve solgte snart af Aaberg snart af Vibe, saaledes at Aaberg vel modtog Pengene, men at disse dog tildels bleve anvendte til fælles Fordel. I Juli f. A. have Arrestanterne endvidere i Forening svingagtig solgt nogle Bøger af samlet Værdi 15 Kr., som Aaberg havde laant af Seminarist Peter Christian Mathiasen, og i September s. A. have Arrestanterne endvidere i Forening søgt at erholde en Bog af Værdi ca. 7 Kr. udleveret paa Kredit for Aabergs Regning hos ovennævnte Boghandler Friis, hvilken Bog det ikke var deres Hensigt at betale, uden at de dog opnaaede deres Hensigt, da Friis ikke vilde indlade sig paa at udlevere Bøgerne. Endelig har Vibe i August eller September f. A. svingagtig solgt en Bog af Værdi 3 Kr., som Aaberg havde leveret ham, for at han skulde bringe den til dens Ejer Peter Jacobsen, af hvem Aaberg havde laant den. Forsaa vidt Aaberg under Sagen har sigtet Vibe for i større Omfang end som anført at være meddelagtig i de af ham — Aaberg — begaaede Forbrydelser, findes der ikke mod Vibes Benægtelse tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af disse Sigtelser, som Aaberg ej heller med Bestemthed har kunnet fastholde i deres fulde Omfang. Arrestanterne ere fødte, Aaberg den 18 August 1859 og Vibe 19 Juni 1858 og ere ikke fundne forhen straffede. Som Følge af det Anførte ville de være at anse efter Straffelovens § 251 jfr. — for Aabergs Vedkommende dog kun tildels — § 46 efter dens § 253 og efter dens § 268 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Aaberg i 2 Aar og Vibe i 18 Maaneder.

Nr. 166.

Advokat Nellemann

contra

Ole Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 19 Marts 1885: Tiltalte, Arbejdsmand Ole Jørgensen af Esrom, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt at udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dumreicher 15 Kr. og Defensor, Prokurator Wodschow, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Mai 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Tvermoes, betaler Tiltalte, Ole Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Ole Jørgensen for Tyveri anlagte, fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han har frastjålet Exam. juris Beck af Esrom den 10 Januar d. A. en Jernstang af Værdi 6 Kr. og i den forudliggende Tid i flere Gange forskellige ældre Jerndeale, til-

sammen vurderede til 1 Kr., der ligesom Jernstangen henlaa i Bestjaalnes Gaardsplads, hvortil var uhindret Adgang. For dette Forhold har Tiltalte, som er født den 23 Marts 1834 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der passende er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiget, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 151. Højesteretsagfører Bagger

contra

Peter Olaf Asmus Hess (Def. Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 6 Marts 1885: Tiltalte Peter Olaf Asmus Hess bør hen sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salar til Aktor, Overretssagfører Plockross og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salar til Prokuratorerne Hvalsoe og Raasloff betaler Tiltalte Peter Olaf Asmus Hess 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte i det i Dommen berørte Tilfælde, hvor Barnet — som for Højesteret nærmere oplyst — var over 12 Aar, ikke opnaede sin Hensigt,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peter Olaf Asmus Hess, der er født den 18 Juni 1859 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, aktioneret for uterligt Forhold, og er det ved hans egen Tilstaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af det sidste Par Aar har gjort sig skyldig i saadant Forhold under følgende Omstændigheder: Efter paa Gaden udenfor Pigeskoler i Frederiksberg og Kjøbenhavn at have oppebiet, at Bornene gik fra Skolen, har han tiltalt et eller andet af dem og derved skaffet sig Oplysning om dets Navn og Bopæl, hvorefter han har begivet sig til denne sidste og sagt til Barnets Moder, at det havde været uartig paa Gaden og fortjente en Revselse derfor, samt at han — der i Reglen lod falde en Yttring om, at han var ansat ved Drengeskolerne — vilde gjøre Anmeldelse til Barnets Lærer, medmindre Modoren i Tiltaltes Overværelse vilde tildele Barnet en Revselse paa dets blottede Bag, hvorved han alene tilsigtede ifølge en sandelig Drift at faa Lejlighed til at se de paagjældende Pigeborns blottede Bagdele. Paa denne Maade var det lykkedes ham at faa Modrene til omtrent 15 Pigeborn til i hans Overværelse at blotte dem og tildele dem nogle Slag paa deres Bagdel, og endelig har han selv i 2 eller 3 Tilfælde faaet Tilladelse af Modrene til at bibringe Bornene Slagene, hvad han da har gjort i Modrenes Paasyn, idet han har forklaret, at hans Sandselighed nærmest opfordrede ham til saaledes selv at slaa Bornene, uden at han dog derfor særlig ved alle Lejligheder har foreslaaet dette, ligesom han, naar Modrene gjorde Indvendinger derimod, ingensinde har trængt ind paa dem for at opnaa saadant. Det er paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte har indfundet sig paa flere andre Steder end de ovennævnte i samme Ojemed, men uden at opnaa sin Hensigt, da Modrene afviste ham. De paagjældende Pigeborn maa antages at have været i en Alder af fra 8 til 12 Aar og i et enkelt Tilfælde lidt over 12 Aar. Forsnaavid Tiltalte under Sagen endvidere har været sigtet for paa uterlig Maade at have behandlet Barnet Petrea Andrine Friis, hvem der derved blev tilføjet en betydelig Beskadigelse, er det mod Tiltaltes Benægtelse ikke godtgjort, at han har været Gjærningsmand til denne Forbrydelse. For det ovenbeskrevne Forhold vil Tiltalte, der siden Foraaret 1883 har været gift og samlever

med sin Hustru, og som efter de foreliggende Oplysninger maa anses for at have været fuldt tilregnelig, være at anse efter Straffelovens § 176 jfr. § 173 og tildels § 46 samt § 185 cfr. § 46, og da den ved Extrarettens den 6 Marts d. A. afsagte Dom bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte, ligledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 24 Juni.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Jacobi eller Jacobus Marturin Christensen
(Def. Asmussen),

der tiltales for det af ham med Hensyn til Stemplingen af den i Sagen omhandlede Lejekontrakt udviste Forhold.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Marts 1885: Tiltalte Christen Jacobi eller Jacobus Marturin Christensen bør hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Isaacsen og Defensor, Prokurator Esmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Mai 1885: Tiltalte Christen Jacobi eller Jacobus Marturin Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under deno Sag tiltales Christen Jacobi eller Jacobus Marturin Christensen — som det i Aktionsordren hedder — for det af ham med Hensyn til Stemplingen af den i Sagen omhandlede Lejekontrakt udviste Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der havde paataget sig at foranledige en mellem Gartnerne Korre og Foldberg i Viborg oprettet, af Tiltalte konciperet Forpagtningskontrakt om en Førstnævnte tilhørende Have sammesteds, stemplet, og som, som det maa antages den 30 Januar d. A., da Kontrakten blev underskrevet af Kontrahenterne, havde af Foldberg modtaget det til Indkjøb af Stempelmærkerne fornødne Beløb af 7 Kr. 20 Øre — har anvendt dette Beløb til eget Brug, og da han, der tilfældigvis var i Besiddelse af et Krones- og et Tyveøres Stempelmærke, nu ikke havde Penge til at indkjøbe flere Stempelmærker til Kontrakten, som Foldberg gjentagne Gange havde sendt Bud efter, og som Tiltalte den 3 Februar havde lovet Foldberg skulde blive stemplet næste Dag, paasatte han sidstnævnte Dag Kontrakten de to ovennævnte Stempelmærker, idet han, der iøvrigt efter sin Forklaring havde til Hensigt senere at skaffe de manglende Stempelmærker, for at det ikke straks skulde blive bemærket, at disse manglede, med Blæk forandrede Ettallet i Kronemærket til et Syvtal. Han begav sig derpaa til Korres Bolig for at aflevere Kontrakten til denne, men da han undervejs var inde paa Viborg Byfogedkontor og her fandt Lejlighed til ubemærket at benytte Byfogedkontorets Stempel, anbragte han, efter sin Forklaring, ifølge en pludselig opstaaet Indskydelse, og — som det maa antages — for at det skulde faa Udseende af, at Stempelmærkerne paa Kontrakten vare kasserede paa Byfogedkontoret, tre iøvrigt temmelig utydelige Aftryk af Stemplet over bemeldte Stempelmærker, hvorefter han afleverede Kontrakten til Korre. Da Foldberg, der ved denne Lejlighed var tilstede paa Korres Bolig, imidlertid straks bemærkede den af Tiltalte i Kronestempelmærket foretagne Rettelse, gjorde han Anmeldelse til Politiet desangnaende. Foldberg, der efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse har af Tiltalte modtaget 6 Kr. som Godtgjørelse

for de manglende Stempelmærker, har frafaldet Krav paa videre Erstatning og udtalt, at han ikke for sit Vedkommende ønskede Sag anlagt imod Tiltalte. Idet nu de af Tiltalte saaledes foretagne Forfalskninger med Hensyn til de ommeldte Stempelmærker findes at maatte sættes ved Siden af de i Straffelovens § 278, 1ste Stykke, omhandlede Forfalskninger, vil han, der er født i Aaret 1827, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Analogien af den anførte Lovbestemmelse med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 153. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Mary Andrew, alias Maria Virginia Petersen
(Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Losgængeri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 9 Februar 1885: Arrestantinden Mary Andrew alias Maria Virginia Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale i Erstatning til Emilie James Dlls. 5,50, og til Maria Magdaleno Williams Dlls. 3,25. Saa udreder hun og samtlige de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 10 Marts 1885: Arrestantinden Mary Andrew alias Maria Virginia Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i første Instants ved St. Thomæ Extraret paadomte Sag er Arrestantinden Mary Andrew alias Maria Virginia Petersen aktioneret for Tyveri og Løsgænger, og ere Sagens Omstændigheder ifølge hendes egen af det øvrige Oplyste bekræftede Tilstaaelse følgende. Arrestantinden, der den 19 November f. A. blev relaxeret efterat have udstaaet en hende for Tyveri idømt Straf, erholdt den paafølgende Dag af Politiet paa St. Thomas Tilhold om at skaffe sig lovligt Erhverv med Paalæg, under Trusel af Straf som for første Gang begaaet Løsgænger, hver Mandag at fremstille sig paa Politikammeret for at gjøre Rede for sit Erhverv. Dette Tilhold efterkom hun kun engang, nemlig den 24 s. M., men har derefter forsætligt tilsidesat det. Efter i en kort Tid at have ernæret sig ved tilfældigt Arbejde navnlig paa Kulværfterne, indfandt Arrestantinden sig engang i den første Del af December f. A. paa Plantagen Altona, og overnattede hos et derboende Fruentimmer Emilie James, som, da han den paafølgende Dag skulde rejse til St. Croix, anmodede Arrestantinden om at blive og vadske noget Toj for hende; Dagen efter Emilie James Bortrejse forlod Arrestantinden imidlertid hendes Hus medtagende af hendes Ejendele et rødtærnet Kjoleliv af Værdi Dlls. 2.50, et Koralhalsbaand vurderet til Dlls. 3.00 samt et Underskjørt; de nævnte Gjenstande ere ikke komne tilstede, og er det, hvad Halsbaandet angaar, oplyst, at Arrestantinden ved sin efterfølgende Anholdelse paa St. Croix endnu var i Besiddelse af det, men at det forkom under hendes Overførelse til St. Thomas, efter hendes Forklaring derved, at det fuldt i Soen. For Halsbaandet og Kjolelivet har Emilie James paastaet sig tilkjendt hos Arrestantinden Dlls. 5.50, hvorimod hun iøvrigt har frafaldet Erstatningspaastand mod hende. Aftenen den 11 December f. A. indfandt Arrestantinden sig dernæst i et af Elizabeth Thomas og Peter Robinson beboet Hus ligeledes paa Plantagen Altona, og modtog Tilbudet om at tilbringe Natten hos dem; da Elizabeth Thomas og Peter Robinson næste Morgen havde forladt deres Hjem, begav Arrestantinden sig paa Vejen til Plantagen „Ensomhed“ i den Hensigt at forøve Tyveri hos

et derboende Fruentimmer Maria Magdalene Williams, hvem hun engang tidligere havde bestjaalet, og som hun vidste var fraværende fra sit Hjem paa den Tid af Dagen; hun naaede hendes Hus omtrent Kl. 10 om Formiddagen, men da hun fandt dets 2 Vinduer lukkede og Døren forsvarligt aflaaet med en Hængelaas, og hendes Forsøg paa at aabne den ved at ruske i den med Hænderne vare frugtesløse, tog hun en i Nærheden af Huset liggende tung og skarp Jernspade, og lykkedes det hende ved gjentagne Hug med denne at brække Haspen og Laasen af; efter paa denne Maade at have skaffet sig Adgang til Huset, hvori der stod en aflaaet Kuffert, opbrød hun dennes Laag med Spaden, og tilegnede sig fra den 2 Hovedtørklæder, 3 Lomme-tørklæder og 1 Chemise, som hun pakkede i en i Værelset staaende Kurv af Spaan, hvorpaa hun fjernede sig med disse Gjenstande, der tilsammen havde en Værdi af Dlls. 2.60, som Bestjaalne har paastaaet sig erstattet tilligemed et Beløb af 65 Cts. for Beskadigelse af Døren og Kufferten. Hun gik nu atter tilbage til Elizabeth Thomas og Peter Robinsons Hus og skjulte Kurven under deres Seng, uden til dem, der noget efter kom hjem, at omtale, at hun havde været fraværende; da de senere paa Dagen igjen gik ud, efterladende hende i Huset, tilegnede hun sig fra en i Værelset staaende uafaaet Kuffert 1 Trøje, 2 Lomme-tørklæder og 1 Par Underbenklæder og fra et Bord 4 Vinglas, tilsammen vurderede til Dlls. 2.00, for hvilket Beløb de Bestjaalne dog have frafaldet Erstatningspaastand, hvorpaa hun med samtlige stjaalne Koster forlod Huset, som hun aflaaede. Samme Aften afgik hun, som hun foregiver, fordi hun havde hørt, at hendes Moder var bleven syg paa Plantagen Concordia paa St. Croix, med en Skonnert til Byen Frederiksted, og skjulte Kurven med de stjaalne Gjenstande, Koralhalsbaandet og Emilie James Kjoleliv undtagne, i et Sukkerstykke paa Plantagen Concordia, uden at de dog under en senere dersteds af Politiet foretagen Undersøgelse ere blevne fundne. Arrestantinden, der er skjønnet at være omtrent 25 Aar gammel, og altsaa er langt over kriminel Lavalder, har tidligere fire Gange ifølge Politiretsdomme været straffet for Tyveri, henholdsvis med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, 96 Dages Tvangsarbejde, 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, og 180 Dages Tvangsarbejde. Hun vil nu i Henhold til Anordning 24 Oktober 1879 § 6 være at anse for 1ste Gang begaaet Løsgænger, og derhos for de af hende forøvede Tyverier, af hvilke det hos Maria Magdalene Williams begaaede er forbundet med Indbrud, være at straffe efter Bestemmelserne i Fdg. 11 April 1840 § 1, sammenholdt med § 3 Nr. 2, 5, 7 og 8, samt § 12 Mbrm. 1, jfr. Anordning 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, og findes den af hende forskyldte Straf under Et at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Underrettsdommen, der i Henhold til samme

Straffebestemmelser har anset Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og med Hensyn til hvilken derhos bemærkes, at den har tilregnet hende et ældre *hæs Maria Magdalene Williams* forøvet Tyveri, for hvilket hun allerede tilforn har været straffet, vil saaledes i Henseende til Straffen være at forandre, men at stadfæste, forsaavidt den har paalagt Arrestantinden at betale i Erstatning til Emilie James Dlls. 5.50 og til Maria Magdalene Williams Dlls. 3.25 samt at udrede Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 25 Juni.

Nr. 73.

Advokat Klubien

contra

Johan Franck (som privat engageret Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 26 Marts 1884: Tiltalte, forhenværende Bager Johan Franck af Fredensborg bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage samt udrede alle af sin Anholdelse og Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Aktor, Prokurator Wodschow 40 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten Prokurator Petersen betaler Tiltalte fhv. Bager Johan Franck af Fredensborg 30 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Afærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilket intet væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzens Dødsbo 20 Kroner og til Advokat Klubien 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kronborg ostre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Bager Johan Franck af Fredensborg, aktioneret for Tyveri. Forsaavidt Tiltalte er sigtet for at have tilvendt sig en Otting Smør, indeholdende 31 Pd., som Bager Nielsen, der har lejet Tiltaltes Bageri i Fredensborg, den 19 December f. A. savnede, tilligemed 25 Pd. Smør i 2 Ottinger, hvilke vare hensatte i Kjælderen under hans Beboelseslejlighed, medens Ottingen med de 31 Pd. Smør stod i en Lo i en Udbygning i Bageriet, da er der vel ved den samme Dag anstillede Ransagning paa Stænget over Tiltaltes Kostald fundet tildækket med Ho, men dog saaledes at Bunden tildels var synlig, en Otting fyldt med Smør, hvilken Bager Nielsen har gjenkjendt som den ham fra Loen fravendt, ligesom det er oplyst, at der fra Kostalden er Adgang til Bestjaalnes Lo og at Tiltalte har opholdt sig i sin Kostald paa den Tid, da Ottingen antages at være bortkommen, og under saadanne Omstændigheder, at han ubemærket har kunnet henbringe Ottingen til Stænget, men mod Tiltaltes Bønægtelse, og da det, efter hvad der er fremkommet, maa antages, at ogsaa Fremmede kunne have skaffet sig Adgang til Stænget, hvor Ottingen fandtes, kan der ikke ved det anførte anses tilvejebragt noget, til at fælde ham som skyldig i det heromhandlede Tyveri, tilstrækkeligt Bevis. Derimod er det af Bagersvendene Nielsen og Poulsen, der sidste Efteraar i nogen Tid arbejdede hos Bager Nielsen, edelig udsagt, at de en Dag samtidig have set, at Tiltalte, efter at have taget Brød i Butiken (hvor dengang ingen var tilstede ved Disken) og derfor erlagt Betaalingen, har, idet han forlod Butiken med det købte Brød i Haanden, stukket et Franskbrød til sig under Frakken, hvilket derefter viste sig ikke at være betalt, samt at de en anden Dag — efterat de forud samme Dag hver for sig til forskellige Tider havde bemærket, at Tiltalte havde taget et Franskbrød paa Ovnbrættet i Bageriet, hvorfor Tiltalte blev opfordret til at lade sig visitere — blev Vidner til, at Tiltalte foruden et Franskbrød,

han havde kjøbt i Butikken, fandtes i Besiddelse af endnu 2 Brød, hvoraf det ene i hans Frakkelomme, det andet stukket op under Frakken, hvilke 2 Brød Tiltalte, dog uden at erkjende, at han havde stjaalet dem, lod blive tilbage i Bageriet, medens han medtog det kjøbte Brød, hvorhos endelig saavel bemeldte Bagersvend Nielsen som en anden hos Bager Nielsen arbejdende Bagersvend Eiding ville have set til andre Tider, men hver for sig, at Tiltalte har taget Hvedebrød i Butikken, som ikke var betalt. Endvidere har Bager Nielsen edelig forklaret, at han var tilstede, da Tiltalte, som anfort, blev visiteret, og saa, at han havde stukket Brød til sig, som han ikke havde betalt, uden at han dog mindes, om det var et eller to Franskbrød, der fandtes hos Tiltalte, mere end han havde kjøbt, men han er sikker paa, at naar Svendene have bemærket, at Tiltalte af og til har stukket Brød til sig, som de antog, at han ikke havde betalt, da har det ogsaa hver Gang og navnlig ogsaa i de af Bagersvendene Nielsen og Poulsen omforklarede Tilfælde vist sig, at det paa-gældende Brød ikke har været betalt. Tiltalte, der forrige Efteraar af og til uopfordret gik til Haande i Bageriet, hvorfra han daglig hjembragte det Brød, han selv brugte, har nu vel benægtet, dels at han nogensinde har taget andet Brød i Bageriet, eller i Butikken end, hvad han havde betalt, medens han jevnlig vil have betalt forud og først senere have taget det betalte Brød fra Butikken eller Bageriet, deels at han den Dag, han blev visiteret, havde mere end et Brød hos sig, men efter det anførte maa der anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ved de af Bagersvendene Nielsen og Poulsen omforklarede Lejligheder har fravendt Bager Nielsen 3 Franskbrød, der ere ansatte til 8 Ore Stykket. For dette Forhold, for hvilket Bager Nielsen har paastaet Tiltalte draget til Ansvar, findes han, der har angivet at være født i Mecklenburg Schwerin den 25 December 1812 og saaledes at være over 70 Aar gammel — hvilken Alder ifølge Underrettsdommen og Retsvidnernes Skjon stemmer med hans Udseende — og som ikke ses tidligere at være straffet, rettelig ved den indankede Dom af 26 Marts d. A. at være ansat efter Strfs. § 235, og da ogsaa den valgte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste. Tiltalte, der her for Retten har ladet møde ved en privat engageret Defensor, vil i Salær til Aktor her for Retten Overretsprokurator Petersen have at udrede 30 Kr.

Nr. 156.

Advokat Levinsen

contra

Hans Antonsen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold eller Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Maj 1885: Tiltalte Hans Antonsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Rode, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Hans Antonsen for Vold eller Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag er han ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Politibetjent Nr. 176 Buchardt, Værtshusholder Niels Bjerring Petersen, Fotograf Lauritz Christensen, Handelsbetjent Carl Christian Julius Oehl og Slagtersvend Ludvig Charles Georg Madsen tildels i Forbindelse med, hvad han selv har erkjendt, overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Tiltalte den 26 December f. A. om Eftermiddagen gjorde sig skyldig i Uorden i Værtshusholder Petersens Beværtning i Læderstræde, blev Politibetjent Buchardt tilkaldt for at fna Tiltalte fjernet. Tiltalte vægrede sig imidlertid ved paa Buchardts Opfordring at forlade Beværtningen, og da denne, der var iført Uniform, nu tog ham i Kraven for at sætte ham udenfor, gjorde han kraftig Modstand mod at blive ført ud og greb herunder Buchardt i Brystet og søgte at skubbe ham over mod et Bord. Efterat han var bleven ført ud paa Gaden, viste han sig først uvillig til at besvare

Bucharbts Spørgsmaal om hans Navn og Bopæl, og da han derefter besvarede dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at Buchardt ikke troede, at hans Opgivende var rigtigt, og i den Anledning erklærede ham for anholdt, gjorde han paany Modstand mod at blive ført bort. Forsaavidt Buchardt har forklaret, at Tiltalte ved sidstnævnte Lejlighed udskjældte ham for en „Pjalt“ og yttrede at, „hvis han havde ham i Morke, skulde han vise ham noget Andet“, har Tiltalte udsagt, at han ikke mindes at have brugt saadanne Yttringer, og, da der iøvrigt ikke er frenkomet Omstændigheder, der bestyrke den mod ham i saa Henseende rejste Sigtelse, kan han forsaauidt ikke anses overbevist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Tiltalte er født den 29 September 1852 og anset bl. A. ifølge Krigsretsdom, afsagt ved 17 Bataillon den 17 Maj 1876 efter Krigsartikel 11 og Subordinationsanordningen med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge Musse Herreds Politiretsdom af 5 December 1878 efter Lov 25 Marts 1872 §§ 11 og 3 med en Bøde af 11 Kr. til de Fattiges Kasse i Thoreby. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den befalede Aktør 25 Kr., medens der ikke vil være at træffe Bestemmelse om Salær for Defensionen, da Tiltalte har ladet denne besørge ved en af ham antagen Sagfører.

Fredagen den 26 Juni.

Nr. 165.

Advokat Hindenburg

contra

Zacharia Estridge (Def. Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Christianssteds Extrarets-Dom af 14 Marts 1885: Arrestanten Zacharia Estridge af Plantagen Bethlehem bor hen-sættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt i Erstatning til Jacob Richard af samme Plantage betale 40 Cents. Saa bor han og udrede de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 4 April 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte

Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christianssteds Extraret paakjendte og nu her til Retten indankede Sag er Arrestanten Zacharia Estridge af Plantagen Bethlehem aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen af det øvrige Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, der i September Maaned s. A. ankom til St. Croix som Emigrant og fæstede sig til Plantagen Bethlehem, en Formiddag i Slutningen af November s. A. gik hjem fra sit Arbejde, og da han var sulten og Intet havde at spise, men vidste, at Arbejderen Jacob Richard, der boede i Værelset ved Siden af hans og var beskæftiget med sit Arbejde i Marken, havde Penge, besluttede han at bestjæle ham.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 August 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 17.

Fredagen den 26 Juni.

Nr. 165.

Advokat Hindenburg

contra

Zacharia Estridge (Def. Levinsen).

Da Doren til Richards Værelse var aflaaet med en Hænge-lus og Vinduerne indvendig tilkrogede, tog Arrestanten en gammel Kniv, som laa i Garden, og idet han stak den ind mellem Skoddet og Karmen af et 3 $\frac{1}{2}$ Fod fra Jorden værende Vindue, løftede han den indvendige Vindueskrog ud af Krampen, og efterat have trukket Vinduet op, krob han derpaa ind i Jacob Richards Værelse; han tilkrogede atter Vinduet, og udtog af en uulaaet Trækasse et Beløb af 40 Cts., som han tilegnede sig, og forlod derpaa atter Værelset gennem et andet Vindue, som han aabnede. For dette Tyveri vil Arrestanten, som er født paa Oen St. Kitts, skjønnet at være 31 Aar gammel, og tidligere har opholdt sig i 5 Aar paa St. Croix, men ikke forhen findes tiltalt eller straffet, nu i Henhold til Forordning 11 April 1840 § 12 Mbr. 1 være at anse med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse og derhos rettelig har paalagt Arrestanten at betale i Erstatning til Bestjaalne 40 Cts. samt at udrede Aktionens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 163.

Advokat Levinsen

contra

Emilie Knichrem, ogsaa kaldet **Ehret** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Mols og endel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 26 Februar 1885: Tiltalte Emilie Knichrem, ogsaa kaldet Ehret, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt betale i Erstatning til Mejerielev Maren Jensen 2 Kr., og til Kokkepige Dorthen Katrine Mikkelsen 20 Ore. Saa bør Tiltalte og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Eykens, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Mai 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliråd Møller og Justitsråd Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestepige Emilie Knichrem, ogsaa kaldet Ehret, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der den 1 November f. A. var kommen i Tjeneste paa Hovedgaarden Møllerup, har, da hun var i Pengeforlegenhed, i Januar Maaned

d. A. to Gange tilvendt sig, hver Gang 1 Kr., som hun tog ud af den sammesteds tjenende Pige Maren Jensens Portemonnæ, der henlaa i dennes i Spindestuen henstaaende uafslaaede Kommode, ligesom hun ogsaa omtrent ved samme Tid stjal 20 Ore fra sin Medtjenerinde, Pigen Dorthica Katrine Mikkelsen, hvilket Beløb hun udtog af dennes Pengepung, der laa i en aflaaet Skuffe i hendes i det af dem i Fællesskab benyttede Kammer henstaaende Dragkiste, idet hun aabnede Skuffen med Nøglen til samme, der laa ovenpaa Dragkisten. I de Bestjaalnes Punge var der foruden de Penge, som Tiltalte tog, hver Gang nogle flere, hvilke hun imidlertid lod blive tilbage, for at Tyveriet ikke saa hurtigt skulde opdages. De stjaalne Beløb har Tiltalte forbrugt, og de Bestjaalne have nedlagt Paastand om Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1863, og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste med den anførte Forlængelse i Straffetiden.

Nr. 133.

Advokat Levinsen

contra

Hugo Bianco Ludvig (Def. Hindenburg)

der tiltales for fornærmelige Sigtelser i Bladet „Social-Demokraten“ imod Kaptajn af Fodfolket, Chef for Gymnastikskolen, Julius Amsinck, Ridder af Dannebrog.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1885: De ovenfor fremhævede, for Citanten, Kaptajn af Fodfolket, Chef for Gymnastikskolen Julius Amsinck fornærmelige Sigtelser i Nr. 73 af Bladet „Social-Demokraten“ for 26 Marts f. A., bør dode og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for bemeldte Blad H. B. Ludvig hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte og det Stempelpapir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen

ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret og til Prokurator Lussen i Salær 50 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte ny Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I Nr. 73 af Bladet „Social-Demokraten“ for 26 Marts f. A. er optaget en under Mærket I. I. indsendt Artikel med Overskrift „En Forsvarer for vore Officerer“, der indeholder et Angreb paa Hærens Officerers Forhold under sidste Krig. Ved at omtale Dybbolslaget den 18 April 1864 hedder det bl. A. om Løjtnanterne: „En Premierløjtnant, der var Gymnastiklærer, blev meget ofte syg; hans Sygdom bestod mest i, at han forvred den ene Fod næsten hver Gang, Regimentet skulde paa Forpost; denne Officer, der var en frygtelig streng Fredssoldat, var forøvrigt under Krigen den fejgste Karl, der nogensinde har gaaet i et Par danske Officersstøvler. han blev dog en Gang senere Ridder af Dannebrog.“ I Slutningen af Artiklen bemærker Forfatteren, at han, for at undgaa Sagsanlæggelse, nævner Ingen ved Navn, men dersom Redaktionen vil gjøre sig den Ulejlighed at gennemblade Stabsrapportbøgerne for 1864, der nu opbevares i Krigsministeriets Arkiv, kan den sikkert blandt den laveste Halvdel af Regimentsnumrene finde Afdelinger, paa hvem ovenstaaende Meddelelser passe.“ Citanten, Kuptajn af Fodfolket, Chef for Gymnastikskolen Julius Amsinck, der formener, at der

i den citerede Passus er sigtet til ham, har, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Lassen, paastaet de i bemeldte Passus mod ham indeholdte ærekrænkende Sigtelser — at han simulerede Sygdom (en forvreden Fod) næsten hver Gang, han i Krigen 1864 skulde paa Forpost, og at han under Krigen var den fejgste Karl, der nogensinde har gaaet i et Par danske Officersstovler — mortificerede, og Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Social-Demokraten“ II. B. Ludvig anset efter Straffelovens §§ 215 og 216 samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lassen. Indstævnte, der har benægtet, at der i den inkriminerede Artikel er sigtet til Citanten, har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger. Det er in confesso, at Citanten under Krigen i 1864 stod ved 2 Regiment, og Indstævnte har erkjendt, at den 18 April s. A. er det Tidspunkt, da de Begivenheder forefaldt, som ere Gjenstand for Omtale i den paa-klagede Artikel, samt at han ved Henvisningen til den lavere Halvdel af Regimentsnumrene har sigtet til de 4 i Dybbollaffæren engagerede Regimenter 2det, 16de, 17de og 22de, af hvilke 2det og 16de Regiment høre til den lavere Halvdel. Da det nu er oplyst, at Citanten var den eneste af de Premierløjtnanter, som under Krigen i 1864 gjorde Tjeneste ved 2det og 16de Regiment, der var uddannet som Gymnastiklærer, er det hermed givet, at der i den citerede Passus er sigtet til Citanten. Indstævnte har vel villet gjøre gjældende, at der ikke kan være sigtet til Citanten, da denne, efter hvad der er in confesso, under en Forposttjeneste forvred sin Fod den 18 Marts 1864 og derefter var borte fra sit Regiment i 2 Maaneder til 18 Maj s. A., men heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold, idet dette kun viser, at Sigtelserne mod Citanten ere ubeføjede. Da der nu heller ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at den almindelige borgerlige Straffelov kun værner om den borgerlige Agtelse, men ikke kan paaberaabes til Beskyttelse for den militære Ære, saalidt som den Omstændighed, at en Kritik af Krigsførelsen for 20 Aar siden tilhører Historien, berettiger til at fremføre grove Fornærmelser mod endnu levende Deltagere i Krigen — ville de anførte Sigtelser være at mortificere og Indstævnte at anse efter Straffelovens § 216 og findes Straffen at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 154. Højesteretssagfører Hansen
 c o n t r a
Jørgen Hansen og Carl Alfred Hansen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Wedellsborg Birks Politirets Dom af 8 April 1885: Arrestanterne Jørgen Hansen og Carl Alfred Hansen bør hensesættes i Tvangsarbejdsanstalten i Odense, den Forstnævnte i 180 og den Sidstnævnte i 150 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Mai 1885: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Leth betale Arrestanterne Jørgen Hansen og Carl Alfred Hansen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanterne Jørgen Hansen og Carl Alfred Hansen, der under nærværende ved Wedellsborg Birks Politiret paakjendte Sag tiltales for Løsgængeri og Betleri, have tilstaaet, at de siden omtrent ved Nytaarstid d. A. dels hver for sig dels i ca. 14 Dage i Forening have strejft arbejdsløse omkring paa Landet og betlet, indtil de den 23 Marts d. A. anholdtes i Sønder Aaby, maa det billiges, at de, der ere fødte henholdsvis den 14 Aug. 1856 og den 2 Mai 1860, og som begge oftere have været

straffede navnlig for Løsgænger og Betleri, Forstnævnte senest ifølge Odense Kjobstads Politiretsdom af 2 April 1880 efter L. 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 jfr. § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Højesteretsdom af 4 April 1882 for Tyveri, Bedrageri, Forsøg paa Roveri, Løsgænger og Betleri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Sidstnævnte senest ifølge Musse Herreds Politiretsdom af 4 August 1884 for Løsgænger og Betleri med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved den indankede Dom ere ansete efter L. 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten i Odense: Jørgen Hansen i 180 og Carl Alfred Hansen i 150 Dage og Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Nr. 160. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Christian Løvkvist eller **Christian Pedersen Løvkvist**
 (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Skads Herreds Extrarets Dom af 14 April 1885: Arrestanten Christian Pedersen Løvkvist bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 13 Maaneder samt udrede i Erstatning til Anders Jacobsen Svartz i Vong og Marschandiser Anders Laursen i Morke, henholdsvis 50 Ore og 20 Kroner og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Smith 12 Kroner, til Defensor, Sagfører, Lieutenant A. Harek, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Mai 1885: Underretsdømmen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter den Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltaltes

Domfældelse anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Laudsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christian Lovkvist, ogsaa kaldet Christian Pedersen Lovkvist, for Tyveri, Bedrageri og Falsk. Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der, medens han i November Maaned f. A. arbejdede som Daglejer hos en Gaardmand i Egens, var bleven trængende til nogle Klæder, har skrevet et Bevis saalydende: „Jeg tillader min Tjeneste Karl Kristjan Pedersen et Set Toij til henved 20 Kroner. Jeg har igen Pengge lige forthiden men jeg skal nok betale dem“ samt uden Vedkommendes Samtykke underskrevet dette Bevis, som han daterede Thorsager den 11 November, „Boe Sorensen, Thorsager 1884“, hvorved han sigtede til en Gaardmand i Thorsager af dette Navn, hos hvem han tidligere havde tjent. Dette Bevis leverede han den 11 November til Marschandiser og Detajlhandler Andreas Laursen af Morke, for hvem han foregav, at han endnu tjente hos Boe Sorensen, og at denne for Tiden ingen Penge havde, men at de Dagen efter skulde til Maarupvad Marked med en Ko, og naar denne var solgt, skulde Boe Sorensen nok betale Pengene, og formaaede derved Andreas Laursen, der, da han vidste, at Boe Sorensen var en ældre Mand, som ikke var synderlig skrivekyndig, ikke fattede Mistanke om, at Beviset var falsk, til paa Kredit at udlevere sig et Uhr og nogle Klædningsstykker, tilsammen af Værdi 20 Kroner. Iøvrigt har Arrestanten udsagt, at han næsten daglig har tænkt paa at betale Andreas Laursen de 20 Kroner, men at han ikke har kunnet faa Pengene samlet dertil. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, der var fæstet til at tjene Gaardmand Mathias Jessen af Grimstrup i Tiden fra 17 December f. A. indtil 1 November d. A. for en Lon af 100 Kr., hvoraf en Tredjedel maa antages at have udgjort Lønnen for Vintertiden, og som, efter tidligere

at have faaet et Forskud paa sin Lon af 4 Kr., den 12 Februar endvidere som Forskud paa Lønnen havde af Husbonden modtaget et Uhr — hvormed efter hans Forklaring skulde følge en Solvkjæde, som han dog ikke endnu havde modtaget — af Værdi 20 Kr., har den 14 s. M., efter sin Forklaring for at søge sig en Tjeneste paa Fyen, uden sin Husbonds Samtykke forladt sin Tjeneste medtagende det ovennævnte Uhr, og derhos forinden sin Bortgang frastjaalet sin Husbond et Par Stovler, der henstod paa Husbondens Loft, en Frakke, som han tog af en uafsaaset Kiste sammesteds, samt et Par Træsko. Frakken og Stovlerne, som han samme Dag bortbyttede til en Marschandiserske i Kolding for 2 Par Benklæder og 1 Kr., samt Uhret ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede, Frakken og Uhret til henholdsvis 5 Kr. og 15 Kr., medens Stovlerne ikke ses at være vurderede, men iøvrigt maa antages at have havt en Værdi af 3 à 4 Kr., tilbageleverede Mathias Jessen, der har samtykket i, at Arrestanten beholdt Træskoene, som maa antages at være værdiløse, og har frafuldet Krav paa Erstatning for Afsavnet af de øvrige Gjenstande. Ligeledes har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — der den 9 Februar d. A., da han skulde til et Marked i Varde med et Par Stude for sin daværende Husbond, ovennævnte Mathias Jessen, havde af Tjenestekarl Anders Jacobsen Svartz af Vang laant et Par Stovler, som han, dersom han ikke senere traf Akkord med Svartz om at kjøbe dem, skulde tilbagelevere den 13 Februar, og som samtidig havde afkjøbt Svartz en Frakke for 2½ Krone og et Par Træskostovleskafter for 50 Ore, idet han lovede at betale Kjøbesummen for Frakken og Stovleskafterne, naar han tilbageleverede Stovlerne — har, da han den 9 Februar kom til Varde, bortbyttet Stovlerne til en Marschandise sammesteds for et andet Par Stovler og 4 Kr., samt hverken den 13 Februar eller senere betalt Svartz for Stovleskafterne eller for Frakken. Stovlerne ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til 15 Kr., tilbageleverede Svartz, og denne, der ogsaa har faaet Frakken tilbage, har frafuldet Krav paa Erstatning for Afsavnet af de ommeldte Gjenstande, medens han har paastaet sig tilkjendt 50 Ore i Erstatning for Træskostovleskafterne, som Arrestanten efter sin Forklaring vil have efterladt hos Mathias Jessen, hvor de imidlertid forgjæves ere eftersøgte. Endelig er det oplyst, at Arrestanten — der, da han den 9 Februar skulde til Markedet i Varde havde af Tjenestekarl Peder Sorensen Schmidt af Grimstrup laant en Overfrakke, uden at det omtaltes, naar han skulde tilbagelevere samme — har medtaget Frakken, da han den 14 s. M. forlod sin Tjeneste hos Mathias Jessen for efter sin Forklaring at begive sig til Fyen, men da der efter Omstændighederne ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at

forkaste hans Anbringende om, at han, der ved sin Anholdelse i Kolding den 14 Februar fandtes i Besiddelse af Frakken og strax oplyste for den Politibetjent, der anholdt ham, at han havde laant den af Peder Sørensen Schmidt, har havt til Hensigt at tilbagesende den, saasnart han havde faaet Tjeneste paa Fyn, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne idømmes ham nogen Straf. Derimod vil Arrestanten, der er født i Aaret 1864 og som ifølge Rougsø m. fl. Herreders Extraretsdom af 12 April 1884 har været straffet for Hæleri efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 228 for Tyveri eller efter § 238, cfr. § 241 som for anden Gang begaaet Hæleri, dels efter bemeldte Lovs §§ 268, 253 og 257 — under hvilken sidstnævnte Lovbestemmelse, navnlig hans Forhold ved at beholde Mathias Jessens Uhr, da han, uden at have ydet Vederlag derfor, forlod Tjenesten, saavel som hans Forhold ved at unddrage sig Betalingen af den Frakke og de Stovleskafter, han havde afkjøbt Anders Jacobsen Svartz, findes at maatte henfores — med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. — Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Strafarbejde i 13 Maaneder, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 Juni.

Nr. 162.

Advokat Halkier

contra

Christian Nielsen eller **Mikkelsen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Tyveri.

Hassing Refs Herreders Extrarets Dom af 28 Marts 1885: Arrestanten Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 1 Aar og betale i Erstatning til Gjæstgiver P. Rokkjær i Hvidbjerg 10 Kr., samt forøvrigt betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og

Defensor, Sagførerne Eyber og Abildhauge, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Mai 1885: Arrestanten Christian Nielsen ogsaa kaldet Mikkelsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 20 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltalte den 27 Oktober f. A. ikke blot blev anholdt, men tillige stillet for en Dommer,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen, der er født i Aaret 1846, og som tidligere er straffet 6 Gange for bedrægeligt Forhold, den ene Gang tillige for Falsk, senest ifølge Højesteretsdom af 4 Mai 1881 efter Straffelovens § 251 tildøls sammenholdt med § 46 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, medens han under en imod ham, efter at han havde udstaaet sidstnævnte Straf, i Nykjøbing paa Falster for bedrægeligt Forhold anlagt Sag er ved bemeldte Kjøbstads Extraretsdom af 15 Februar f. A. frifunden for Aktors Tiltale dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, tiltales under denne Sag for bedrægeligt Forhold og Tyveri. Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, da gaar denne ud paa, at Arrestanten en Aften i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. som det man antages ca. 6 Oktober, skal have frastjålet Gaardmand Anders Nielsen af Barslev en

50-Kroneseddell, som denne, medens han den nævnte Aften spillede Kort med Arrestanten i et Værelse i Hvidbjerg Kro, havde lagt fra sig paa Bordet, ved hvilket de spillede. Bemeldte Anders Nielsen har i saa Henseende edelig forklaret, at han, der, efter under Spillet at have tabt nogle Kroner til Arrestanten, havde taget den ovennævnte Seddel frem og spurgt Arrestanten, om denne kunde bytte samme, har, da Arrestanten nægtede at være i Stand dertil, lagt Sedlen paa Bordet og sat et Olglas ovenpaa den. Da han efter senere paa Aftenen at have været et Øjeblik ude i Gaarden atter kom tilbage i Værelset, hvor Arrestanten imidlertid havde været ene, sagde Arrestanten, der under hans Fraværelse havde slukket Lampen, at han ikke længere vilde spille Kort, hvorefter han gik tilsæns i det Værelse i Kroen, hvor der var anvist ham Natteløgis, og da Anders Nielsen nu vilde tage sin Seddel fra Bordet, hvor han havde lagt den, kunde han ikke finde den. Efter at have kaldt paa Værten, der derefter kom tilstede med Lys, søgte de i Værelset efter Sedlen, men den var forsvunden, og da Anders Nielsen nu gik hen til Arrestantens Værelse og bankede paa Døren, svarede Arrestanten ikke, og Nielsen blev ikke lukket ind. Anders Nielsen gik derpaa hjem, men næste Morgen vendte han efter Aftale med Værten igjen tilbage til Kroen og spurgte Arrestanten, hvem han traf sammesteds, om han ikke for Spøg havde taget Sedlen, men dette nægtede Arrestanten, hvorimod han lod falde en Yttring om, at han gjerne kunde forære Nielsen 50 Kr., naar han kom i Besiddelse af Penge, da han ikke tog det saa nøje med et halvhundrede Kroner; men kort efter forsvandt Arrestanten pludselig, uden at det var Nielsen muligt at finde ham. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have stjaalet den ovennævnte Pengeseddell, idet han iøvrigt har udsagt, at han, der efter sin Forklaring var fulgt med Anders Nielsen, da denne gik ud i Gaarden, og saaledes ikke, som af Anders Nielsen forklaret, var bleven ene tilbage i Værelset, efter Kortspillets Ophør har forladt Værelset samtidig med Anders Nielsen, samt at han ikke véd, om Sedlen dengang laa paa Bordet, eller om Anders Nielsen havde stukket den til sig, og imod hans Benægtelse kan det heller ikke anses godtgjort, at han enten har stjaalet eller paa anden ulovlig Maade tilegnet sig Sedlen, eller at han overhovedet har været i Besiddelse af samme, hvorved bemærkes, at der ikke, forinden Arrestanten den 7 Oktober forlod Hvidbjerg Kro, fandt nogen Visitation af ham Sted, skjøndt han efter sin Forklaring tilbød Anders Nielsen at lade sig visitere, og at det heller ikke er oplyst, at han i den nærmest paafølgende Tid derefter har været i Besiddelse af nogen 50-Kroneseddell, medens det derimod i Strid med hans første Forklaringer under den senere Undersøgelse er blevet oplyst, at han i de

nærmeste Dage, efter at han var gaaet bort fra Hvidbjerg Kro, har været i Besiddelse af flere Tikronesedler, hvilke han inidlertid vil have havt med sig, allerede da han kom til Thy. Forsaavidt angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold, har Arrestanten vedgaaet, at han, der forinden han den 6 Oktober f. A. satte sig til at spille Kort i Hvidbjerg-Kro, havde af Værten P. Rokkjær laant 10 Kr., som han lovede at tilbagebetale næste Dag, da han, der dengang havde til Hensigt om Aftenen at vende tilbage til Ydby-Kro, hvor han i den senere Tid havde havt Logis, men som opgav dette, da han kom til at spille Kort, atter vilde komme til Hvidbjerg, ikke, da han den næste Morgen forlod Hvidbjerg-Kro, hvor han iøvrigt betalte, hvad han skyldte for Kost og Logis, har tilbagetalt Laanet, og at han heller ikke senere har afgjort sin ommeldte Gjæld til Rokkjær, men efter Omstændighederne findes der ikke aldeles tilstrækkelig Foje til imod Arrestantens Benægtelse at antage, at han, der, da han forlod Hvidbjerg Kro, hvilket skete, medens Rokkjær var borte fra Kroen, vil have havt til Hensigt atter at komme tilbage dertil, har villet besvige Rokkjær for det nævnte Beløb, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at han, der efter den 27 Oktober at være anholdt i Randers, var bleven overført til Hassing Refs Herreders Jurisdiktion, strax i det første over ham sammesteds afholdte Forhør har, skjøndt han ikke ses ved denne Lejlighed at være af Forhørsdommeren bleven særlig examineret om sit Forhold til Rokkjær, omtalt sin her omhandlede Gjæld til denne. Ligeledes har Arrestanten vedgaaet, at han, der, medens han i Slutningen af September og i Begyndelsen af Oktober f. A. logerede i Ydby-Kro, havde paa de Udflugter, som han, der er Mejerist og ernærer sig ved at give Vejledning i Behandling af Smør, i denne Anledning gjorde fra Kroen, med Kroforpagteren Sorensens Samtykke benyttet en denne tilhørende Regnfrakke, og som navnlig med Sorensens Tilladelse havde medtaget Frakken, da han den 6 Oktober rejste til Hvidbjerg, hvorfra han efter sin Bestemmelse samme Dags Aften vilde vende tilbage til Ydby, har, da han istedetfor at vende tilbage til bemeldte By, efter at have tilbragt Natten i Hvidbjerg-Kro, den næste Dag rejste til Skive, medtaget Frakken og benyttet denne paa sine senere Rejser i Jylland, indtil han den 27 Oktober anholdtes i Randers, naagtet han, efter hvad han har erkjendt, vidste, at Sorensen ikke vilde have overladt ham Frakken til Rejsen udenfor Jurisdiktionen. Ligesom der inidlertid ikke er nogen Grund til at betvivle, at det, da Arrestanten den 6 Oktober forlod Ydby, var hans Bestemmelse samme Dags Aften at vende tilbage dertil og aflevere Frakken til dens Eiermand, saaledes mangler der ogsaa tilstrækkelig Foje til at antage, at han senere i svingagtig Hensigt har tilbageholdt Frakken, idet navnlig hans Anbringende

om, at han, der forinden han den 7 Oktober forlod Hvidbjerg havde tilskrevet Sorensen et Brev, hvori han, idet han bad Sorensen undskylde, at han ikke var kommen tilbage til Ydby den foregaaende Aften, lovede at komme næste Dag, virkelig har havt til Hensigt at komme til Ydby en af de første Dage, og at han paa sin senere Rejse tænkte paa i den nærmeste Fremtid at ville tilbagesende Frakken, efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne forkastes. Endelig er det oplyst, at Arrestanten, der i nogle Dage i Oktober Maaned f. A. havde logeret hos Værtshusholder Laursen i Skive, men havde forladt sit Logis sammesteds uden at tage Afsked med Laursen, idet han, der efter sit Anbringende paa en Spadseretur havde mødt en Mand, der kjørte vesterpaa, var fulgt med denne, ikke forinden sin Afrejse fra Skive og heller ikke senere har betalt Laursen, hvad han under sit ovennævnte Ophold var bleven denne skyldig for Kost og Logis, men Arrestanten har vedholdende benægtet at have havt til Hensigt at unddrage sig fra at betale sin her omhandlede Gjæld, som efter Laursens Opgivende udgjør 3 Kr. 38 Ore, og imod hans Benægtelse er der heller ikke tilstrækkelig Foje til at antage dette, idet det navnlig er oplyst, at Arrestanten, der ogsaa, naar han tidligere havde logeret hos Laursen, havde forladt sit Logis uden at betale for Kost og Logis, hver Gang har berigtiget den Gjæld, han saaledes havde paadraget sig, naar han senere kom til Skive. Efter det Ovenanførte kan der ikke anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes ham som Tyveri eller bedrægligt Forhold, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver. Det maa misbilliges, at Arrestdekretet over Arrestanten, der, efter om Eftermiddagen den 27 Oktober f. A. at være anholdt i Randers, overførtes til Vestervig, hvor han den 30 s. M. om Formiddagen Kl. 10 indsattes i den derværende Arrest, først er blevet afsagt efter et den 31 Oktober om Formiddagen Kl. 10 paabegyndt Forhør, altsaa efter Udlobet af den i den gennemsete Grundlovs § 8 foreskrevne Frist af 3 Dage efter Anholdelsen, men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Foje til i denne Anledning at gjøre noget Strafansvar gjældende imod Forhørsdommeren. Forsaavidt det i Underrettsdommen ganske i Almindelighed er udtalt, at Retten ikke kan billige den Maade, hvorpaa Aktor for Underretten har behandlet Sagen, kan denne Misbilligelse, efter hvad der foreligger i Sagens Dokumenter, ikke anses beføjet. Iøvrigt har der ikke under Sagens Behandling ;

første Instants og den befalede Sagforelse for begge Retter fundet noget Ophold Sted, der vil bevirke Ansvar, og de af Arrestanten i flere dels til Amtet dels til Justitsministeriet stilede, under Sagen fremlagte Andragender fremsatte Besværinger over den Maade, hvorpaa Forhørsdommeren har ledet Undersøgelsen imod ham, saavel som over den Maade, hvorpaa han, medens Undersøgelsen stod paa, er bleven behandlet i og udenfor Arresten, maa, efter hvad der foreligger, anses for ubeføjede.

Hermed endte Højesterets første ordinære Session.

Iste extraordinære Session.

Tirsdagen den 28 Juli.

Nr. 145.

Advokat Klubien

contra

1) Ane Pedersen, Stubs Hustru, 2) Anders eller Andreas Lauritzen (Stub), 3) Ane Marie Pedersen, kaldet Bull, 4) Hansine Henriette Hansen, 5) Frederikke Martine Watson, 6) Bertha Caroline Larsen, 7) Martine Marie Larsen, født Bøgvad, 8) Petra Rasmussen, 9) Frederik Christensen, 10) Caroline Dorthæa eller Dorthine Hansen, 11) Ane Cathrine Hansine Jacobsen, 12) Hansine Rasmine Cathrine Pedersen, 13) Caroline Sophie Hansen, født Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Iversen og 14) Christian Madsen (Det. Hindenburg),

der tiltales: Nr. 1) Ane Pedersen, Stubs Hustru, 3) Ane Marie Pedersen, kaldet Bull, 5) Frederikke Martine Watson, 6) Bertha Caroline Larsen, 8) Petra Rasmussen, 10) Caroline Dorthæa eller Dorthine Hansen, 11) Ane Cathrine Hansine Jacobsen og 13) Caroline Sophie Hansen, født Christensen eller Christiansen (Iversen), for Forsterfordrivelse. Nr. 1) Stubs Hustru tillige for Forsøg derpaa, 3) Bull tillige for Forsøg derpaa og Delagtighed deri og 10) Dorthine Hansen tillige for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods. Nr. 2) Anders eller Andreas Lauritzen (Stub) og 4) Hansine Henriette Hansen for Delagtighed i Fosterfordrivelse og Forsøg derpaa. Nr. 7) Martine Marie Larsen, født Bøgvad og 9) Frederik Christensen for Delagtighed i Fosterfordrivelse. Nr. 12) Hansine Rasmine Cathrine Pedersen for Forsøg paa Fosterfordrivelse og 14) Christian Madsen for Delagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 September 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tiltryk Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 18.

Tirsdagen den 28 Juli.

Nr. 145.

Advokat Klubien

contra

1) Ane Pedersen, Stubs Hustru, 2) Anders eller Andreas Lauritzen (Stub), 3) Ane Marie Pedersen, kaldet Bull, 4) Hansine Henriette Hansen, 5) Frederikke Martine Watson, 6) Bertha Caroline Larsen, 7) Martine Marie Larsen, født Bøgvad, 8) Petra Rasmussen, 9) Frederik Christensen, 10) Caroline Dorthea eller Dorthine Hansen, 11) Ane Cathrine Hansine Jacobsen, 12) Hansine Rasmine Cathrine Pedersen, 13) Caroline Sophie Hansen, født Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Iversen, og 14) Christian Madsen (Def. Hindenburg).

Langelands Herreds Extrarets Dom af 12 Mai 1884: Arrestantinden Ane Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, Arrestanten Andreas Lauritzen (Stub) til Tugthusarbejde i 2 Aar; Arrestantinden Ane Marie Pedersen (Bull) og Tiltalte Hansine Henriette Hansen til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 18 Maaneder og 1 Aar; de Tiltalte Frederikke Martine Watson, Bertha Caroline Larsen, Martine Marie Larsen, Petra Rasmussen, Ane Cathrine Hansine Jacobsen og Caroline Sofie Hansen, født Christensen, til Forbedringshusarbejde, hver i 8 Maaneder; samt de Tiltalte Caroline Dorthea eller Dorthine Hansen, Hansine Rasmine Cathrine Pedersen, Christian Madsen og Frederik Christensen, i Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Førstnævnte hver i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, saaledes, at hver af de Tiltalte afholder de ham eller hende særligt vedrørende og af de øvrige Omkostninger,

deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rasmussen og Stürup, 40 Kr. til hver, hver $\frac{1}{14}$, dog saaledes, at de Tiltalte Nr. 1 og 2, de Tiltalte Nr. 6 og 8, de Tiltalte Nr. 9 og 10, samt de Tiltalte Nr. 13 og 15, hæfte med hinanden in solidum for de dem paalagte Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1885: Underretsdømmen bør i Henseende til de ikjendte Straffe ved Magt at stande, dog at Straffen for Arrestanten Stub fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og for de Tiltalte Frederik Christensen, Ane Jacobsen og Caroline Dorthea Hansen til Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretten tilkjendte Salærer, samt Salærer til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Rode og P. A. Petersen, 70 Kr. til hver, udredes dels af Arrestantinden Ane Pedersen, Stubs Hustru med $\frac{3}{4}$, saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares af Tiltalte Watson $\frac{1}{6}$, af Bertha Larsen og Martine Bøgvad, Larsens Enke, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Petra Rasmussen og Frederik Christensen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Hansine Pedersen og Chr. Madsen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Caroline Christiansen, Hansens Enke, $\frac{1}{6}$, og af Arrestanten Stub $\frac{1}{6}$, dels af Arrestantinden Bull og Tiltalte Caroline Dorthea Hansen in solidum med $\frac{1}{8}$ og dels af Tiltalte Hansine Hansen og Ane Jacobsen in solidum med $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det er Caroline Sophie Christiansen, Hansens Enke, der under Nr. 13 i Aktionsordren sigtes for Fosterfordrivelse, medens det er Hansine Rasmine Cathrine Pedersen, der under Nr. 12 sigtes for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Det af Frederik Christensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 193, jfr. § 47, 1ste Led, og hans Straf at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Iøvrigt bliver bemeldte Dom i Henhold til de i den anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Ane Pedersen, Stubs Hustru, efter Omstændighederne, deriblandt hendes langvarige Fængsling, findes at kunne forkortes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Ane Pedersen, Stubs Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar, Frederik Christensen til lige Arbejde i otte Maaneder. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige angik en Medtalt, som er afgaaet ved Døden, sigtes Arrestantinderne Nr. 1 Ane Pedersen, Tiltalte Nr. 2's Hustru og Nr. 3 Ane Marie Pedersen, kaldet Bull og de Tiltalte Nr. 5 Frederikke Martine Watson, Nr. 6 Bertha Caroline Larsen, Nr. 8 Petra Rasmussen, Nr. 10 Caroline Dorthea eller Dorthine Hansen, Nr. 11 Ane Cathrine Hansine Jacobsen og Nr. 13 Hansine Rasmine Cathrine Pedersen for Fosterfordrivelse, Arrestantinden 1 Ane Pedersen, Tiltalte Nr. 2's Hustru tillige for Forsøg derpaa og Arrestantinden 3 Ane Marie Pedersen, kaldet Bull, tillige for Forsøg derpaa og Delagtighed deri, Tiltalte 10 Caroline Dorthea eller Dorthine Hansen tillige for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, Arrestanten 2 Anders eller Andreas Lauritzen (Stub) og Tiltalte 4 Hansine Henriette Hansen for Delagtighed i Fosterfordrivelse og Forsøg derpaa, de Tiltalte 7 Martine Marie Bogvad, Larsens Enke og 9 Frederik Christensen for Delagtighed i Fosterfordrivelse, Tiltalte 12 Caroline Sophie Christiansen eller Iversen, Hansens Enke, for Forsøg paa Fosterfordrivelse og Tiltalte 14 Christian Madsen for Delagtighed i og Forsøg paa Fosterfordrivelse. Ved de af Arrestantinden Stubs Hustru og de Tiltalte Watson, Bertha Larsen, Petra Rasmussen, Hansens Enke og Hansine Pedersen afgivne overensstemmende Forklaringer er det for disses Vedkommende bevist, at Arrestantinden der er født 1 Januar 1822, i Tidsrummet fra Slutningen af 1880 eller Begyndelsen af 1881 til kort før denne Sags Paabegyndelse har gjort sig skyldig i Fordrivelse af Fostre paa de 4 førstnævnte, og i Forsøg paa saadan Fordrivelse paa sidstnævnte Tiltalte, alt under de nærmere Omstændigheder, som under enhver af disse Tiltalte nedenfor

vil blive omtalt. Fosterfordriverne og Forsøget herpaa udførte hun paa den Maade, at — — — — —

Sædvanlig paafulgte Abort nogle Dage efter, men i Almindelighed var Behandlingen ikke forbunden med synderlig Smerte eller med noget stort Blødtab. Ved denne Fremgangsmaade maa hun efter den af Distriktslægen under Sagen afgivne Erklæring antages at have bragt sit Instrument gennem Moderens Huld og her enten sprængt de Fosteret omgivne Hinder eller løst Ægget fra Livmoderen, i hvilke Tilfælde Abort maatte paafølge i Lobet af nogle Dage, eller en Løsning er ikke sket, eller har været saa ringe, at Svangerskabet har kunnet fortsættes. Tiltalte Frederikke Martine Watson, der er født 22 August 1850, følte sig i September Maaned 1881 besvangret efter et Samleje i Slutningen af Juli Maaned forud. I den Hensigt at søge Fosteret fordrevet henvendte hun sig til Arrestantinden Ane Marie Pedersen Bull i Rudkjøbing, som hun havde hørt forstod saadant. Arrestantinden Bull gav hende en Flaske med et brunt Indhold og paalagde hende at drikke dette, samt komme til hende 8—14 Dage derefter. Da Tiltalte nogle Gange havde drukket af Flasken uden at spore nogen Virkning, indfandt hun sig atter hos Arrestantinden Bull, som erklærede, at hun saa ikke kunde hjælpe, men henviste hende til en Kone, som hun vilde træffe hos Tiltalte Hansine Henriette Hansen i Rudkjøbing. Da Tiltalte indfandt sig hos sidstnævnte, traf hun der Arrestantinden Stubs Hustru, som var underrettet om hendes Ærinde, og behandlede hende paa den ovenfor angivne Maade. 2 Dage derefter aborterede Tiltalte. Hun betalte Tiltalte Bull i de 2 Gange hun var hos hende tilsammen 30—40 Kr.. Arrestantinden Stubs Hustru, der forlangte 20 Kr. for sin Behandling, gav hun, da hun ikke havde Penge, sit Uhr i Pant for dette Beløb, og i Mai 1882 indløste hun Uhret, da Arrestanten Stub bragte det og modtog de 20 Kr. derfor. Tiltalte Bertha Caroline Larsen, der er født den 27 Oktober 1861, blev i Sommeren 1883, medens hun tjente paa Frederiksberg, besvangret, og efter sin Hjemkomst til Langeland betroede hun sin Tilstand til sin Moder. Tiltalte Martine Marie Larsens Enke og sin dalevende Fader. Efter fælles Overvejelse mellem Forældrene bestemte disse at søge Fosteret fordrevet, og paavirket af deres Forestillinger samtykkede Tiltalte heri. Hendes Fader, som især ivrede herfor, henvendte sig, saavidt oplyst i Septbr. 1883, derom til Arrestantinden Bull, der leverede ham en Flaske med en mørk Vædske i, som hun angav vilde hjælpe og hvorfor hun lod sig betale 8 Kr. Efter at Tiltalte heraf havde nydt en Del uden at nogen Virkning paafulgte, henvendte hendes Fader sig atter til Arrestantinden Bull, som efter Aftale med ham tilskrev Arrestantinden Stubs Hustru om at komme. Denne indfandt

sig kort efter i Tiltaltes Forældres Gaard, hvor hun derpaa efter disses Anmodning behandlede Tiltalte i dennes Moders, Tiltalte Larsens Enkes, Overværelse, paa den foran beskrevne Maade og forblev paa Gaarden i 5 Dage for at oppebie Virkningen. Et Par Dage efter Behandlingen aborterede Tiltalte Bertha Larsen: hendes Fader betalte Arrestantinden 20 Kr. og 1 Kr. daglig under hendes Ophold i Gaarden. Tiltalte Petra Rasmussen, der er født 10 Marts 1858, blev i 1881 besvangret af sin Kjereste, Tiltalte Frederik Christensen. Efter hendes Anmodning aftaltes det mellem dem, at han skulde søge Arrestantinden Stubs Hustrus Hjælp til Fosterets Fordrivelse, og en Aften, saavidt oplyst i Slutningen af 1881 indfandt denne sig paa hans Foranledning i hans Kammer i den Præstegaard, hvor han tjente. Herhen hentede han Tiltalte Petra Rasmussen, som derpaa i hans Overværelse blev behandlet som anført af Arrestantinden, der herfor fik 10 Kr., som Tiltalte Christensen betalte, da Tiltalte Rasmussen ingen Penge havde. Efter et Par Dages Forlob forlod Fosteret hende. Tiltalte Caroline Sophie Christiansen eller Iversen, Hansens Enke, der er født 10 Juni 1842, indlod sig, medens hendes Mand fra 1875 til Decbr. 1881 var fraværende fra Landet, i det sidste Aar før hans Hjemkomst i utugtig Forbindelse med en anden Mand, og da hun følte sig frugtsommelig, henvendte hun sig for at søge Fosteret fordrevet gjentagne Gange til Arrestantinden Bull, som hver Gang gav hende en Flaske med et grønt Indhold, hvoraf hun skulde tage en Spiseskefuld 4 Gange daglig. Tiltalte betalte, hver Gang hun fik en Flaske, forskjellige Beløb, ialt ca. 40 Kr., men da hun efter at have opbrngt Midlet ikke sporede nogen Virkning, modtog hun Arrestantinden Buls Tilbud om at ville sende en Kone hjem til hende, som kunde tage Fosteret fra hende. En 8 Dages Tid derefter kom Arrestantinden Stubs Hustru til hende i hendes Hjem paa Landet og behandlede hende som angivet med den Følge, at Fosteret gik fra hende 4 Dage efter. Arrestantinden var forbleven hos Tiltalte Natten over, og det var ved hendes Bortgang bleven aftalt, at hun, hvis Behandlingen ikke virkede, skulde efter Budsendelsen komme igjen og gjentage den. Arrestantinden, som forlangte 40 Kr. for sin Behandling, fik 10 Kr. strax og 20 Kr. betalte Tiltalte senere hendes Mand, Arrestanten Stub, hvem hun efter Aftale med Arrestantinden havde i Brev underrettet om, at hun nu havde Penge, og som kom for at hente den. Tiltalte Hansine Cathrine Rasmine Pedersen, der er født den 7*) November 1856, var i Sommeren 1883 bleven besvangret af sin Kjereste, Tiltalte Christian Madsen, og meddelte ham dette. Efter Tiltalte Hansine Pedersens Forklaring opfordrede

*) skal være: 2 November.

han hende til at søge Fosteret fordrevet og nævnedes Sevenbom som et Middel hertil. Da imidlertid ingen af dem vidste, hvor dette Middel kunde findes, bragte han hende 2 Gange 4 Flasker, hvis Indhold var et af ham selv tilberedt Afkog af forskellige Planter, han hentede i Skoven. Heraf nød hun efter hans Paalæg og modstræbende, og kun naar han var tilstede, ubetydeligt, medens hun bortkastede Størstedelen. og da hun meddelte ham, at det ikke havde virket, og han forgjæves havde søgt at formaa hende til at søge Arrestantinden Bul, henvendte han sig selv til denne, og bragte fra hende i forskellige Gange 5 Smaafasker, af hvis Indhold hun imidlertid ligeledes kun nød ubetydeligt. Da som Følge heraf Svangerskabet fortsattes, omtalte han Arrestantinden Stubs Hustru som den, der, efter hvad Arrestantinden Bul havde sagt ham, sikkert kunde hjælpe og skjøndt Tiltalte Hansine Pedersen nægtede at indlade sig herpaa, paaalagde han hende at tage til Arrestantinden Bull i Rudkjøbing, hvor hun vilde træffe Arrestantinden, Stubs Hustru. Efter dette Paalæg indfandt hun sig ogsaa hos Arrestantinden Bul, men da Stubs Hustru udeblev, fastsatte Arrestantinden en Dag, paa hvilken Stubs Hustru vilde indfinde sig hos Tiltalte i hendes Tjeneste paa Landet. Til fastsat Tid i September Maaned kom Arrestantinden Stubs Hustru, og efterat hun med Tiltaltes Husbonds Tilladelse var forblevet Natten over med hende, forsøgte hun den paafølgende Morgen Fosterfordrivelse paa hende, hvorved hun havde sit sædvanlige Instrument i Haanden, men efter Arrestantindens Forklaring, som Tiltalte ikke kan modsige, ikke fik det benyttet, da Tiltalte, efterat Arrestantinden havde bragt sin Haand ind i hendes Kjønnsdele, erklærede, at hun ikke kunde taale Behandlingen. Arrestantinden, der fik 2 Kr. og 1 Særk for sin Umage, tilbød at ville gjentage Forsøget, hvis Tiltalte vilde møde hende samme Dags Aften paa Vejen, men Tiltalte udeblev, saa at intet videre Forsøg foretoges, og den 7 Januar f. A. nedkom Tiltalte med et levende Barn. De Tiltalte Martine Marie Bogvad, Christensens eller Larsens Enke, der er født 11 September 1832 og Frederik Christensen, der er født 17 Mai*) 1855 have ifølge deres med det foranførte stemmende Tilstaaelser været delagtige i Fosterfordrivelse saaledes som for deres Vedkommende omtalt under de Tiltalte Bertha Larsen og Petra Rasmussen. Tiltalte Christian Madsen, der er født 14 November 1834 har erkjendt at have staaet i saadant Forhold til Tiltalte Hansine Pedersen, at han kan være Fader til det Barn, hun som ovenfor anført fødte den 7 Januar f. A. og at han, underrettet om hendes frugtsummelige Tilstand, har paa den af hende angivne Maade deltaget i Forsøg paa at fordrive hendes Foster,

*) skal være: Marts.

men han har paastaet, at det var hende og ikke ham, der fattede den første Tanke herom, og at det kun var paa hendes indstændige Begjæring herom, at han indlod sig herpaa, hvorhos han med Hensyn til det af ham selv tilberedte Afkog — efter hans Opgivende af corduus benedictus og Bregnerodder, hvilket i saa Fald ifølge Distriktslægens Erklæring ikke har fosterfordrivende Virkning, -- har angivet, at han ikke vidste, om det kunde hjælpe til Fosterfordrivelse, ligesom han endelig har angivet, at han ikkun forsaauidt har Del i, at Arrestantinden Stubs Hustru indblandedes i Sagen. som han sidste Gang han bragte Medicin fra Arrestantinden Bull til Tiltalte Pedersen, samtidig fra Arrestantinden bragte hende den Besked, at hun belst selv maatte komme til hende i Rudkjøbing, og at der var en Kone nord paa, som kunde hjælpe hende, saa at det er i Henhold til denne Besked og ikke ifølge noget Paalæg fra hans Side, at Tiltalte Pedersen begav sig til Arrestantinden Bull og derved kom i Forbindelse med Arrestantinden Stubs Hustru. Forsaauidt Tiltalte under et senere efter Overrettens Foranledning optaget Forhor har paastaet, at han om det af ham selv tilberedte Afkog godt vidste, at det var uvirksomt til Fosterfordrivelse, og nu ogsaa ved det om Arrestantinden Bulls Medikamenter, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil, hvorimod Tiltaltes Forklaring iøvrigt. forsaauidt den strider mod Tiltalte Hansine Pedersens vil være at lægge til Grund for hans Vedkommende. Tiltalte Ane Cathrine Hansine Jacobsen, der er født den 22 Mai 1856, maa ved den af hende afgivne Forklaring, der vel er modsagt af Arrestanten Stub, men bestyrket ved det iøvrigt oplyste, anses overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da hun i 1880 følte sig besvangret, blev hun af sin Kjæreste, der senere har forladt Landet, opfordret til at søge Fosteret fordrevet og navnlig søge Raad hos Tiltalte Hansine Henriette Hansen i Rudkjøbing, hvem Kjæresten tilskrev desangnaende i Tiltaltes Navn. Skjøndt modstræbende gav Tiltalte efter for Kjærestens Forestillinger, og en Dag, da hun allerede var langt frem i Svangerskabet, kjørte han hende til Rudkjøbing og viste hende Tiltalte Hansine Hansens Bolig, hvor hun, efter hvad hun havde forstaaet, maatte vente at træffe en Mand, som skulde hjælpe hende. Han var der imidlertid ikke, men med Tiltalte Hansine Hansen, som vidste Besked om Sagen, aftaltes det, at Manden skulde komme til hendes Hjem paa Landet. Nogle faa Dage efter indfandt Arrestanten Stub sig hos hende og behandlede hende med et Instrument og paa en Maade, der efter Tiltaltes Beskrivelse var fuldstændig lig den, hans Hustru i de ovenfor nævnte Tilfælde har anvendt. Hun betalte ham 8 Kr. herfor, som han forlangte. Den 15 Juli 1880, omtrent 24 Timer efter den skete Behandling, nedkom hun med et dødfødt Barn. Den derved tilstedeværende Jordemoder har erklæret, at Fødselen er

foregaaet ca. 2 Maaneder for tidlig, at Barnet var dødfødt paa Grund af en ved dets forkerte Stilling fremkaldt besværlig Fødsel og at intet mistænkeligt fandtes ved Fødselen. Efter Distriktslægens herom afgivne Erklæring maa det vel antages, at en Freugangsmaade som den ifølge Tiltaltes Forklaring anvendte maa kunne fremkalde for tidlig Fødsel under et saavidt fremskredet Svangerskab, men da det ikke kan anses oplyst, at Fosterets Dod er bevirket ved den forudgaaende Behandling, selv om denne maatte have fremkaldt den for tidlige Fødsel, vil Tiltalte ikkun anses skyldig i Forsøg paa Fosterfordrivelse. Tiltalte Hansine Henriette Hansen, der er født 19 April 1844, erkjendte under Forhøret, at hun ikke saa sjeldent har besorget Breve fra Arrestantinden Bull til Familien Stub, vidende at de gik ud paa at foranledige Stub eller dennes Hustru til at foretage Fosterfordrivelsesforsøg, idet Arrestantinden Bull har meddelt hende, at dette var Hensigten med Brevene, ligesom Arrestanten Stub og Hustru oftere har fortalt hende, at de i Henhold til de saaledes modtagne Breve havde været forskjellige Steder; videre erkjendte Tiltalte, at hun flere Gange har tilstedet Sammenkomst i sin Lejlighed mellem Arrestanten Stub eller Hustru og frugtsommelige Piger, som søgte disses Hjælp til Fosterfordrivelse, og at hun af Arrestanten Stub eller hans Hustru ved saadanne Lejligheder har faaet 25 Ore eller 50 Ore, dog at hun herfor tillige har beværtet dem med Kaffe. Særlig erkjendte hun, at hun tilstedede Tiltalte Frederikke Watson at mødes i hendes Hjem med Arrestanten Stub, efterat Arrestantinden Bull havde bebudet saadant Møde, at hun, efterat Tiltalte Ane Jacobsen havde været hos hende for at tale med hende om sit Foster og efterat have modtaget det ovennævnte Brev angaaende hende, har ved skriftlig eller mundtlig Besked til Arrestanten Stub foranlediget, at han begav sig til denne Tiltalte og behandlede hende, samt at hun engang har efter en Henvisning fra Arrestantinden Bull tilstedet en Sammenkomst hos sig mellem Arrestanten Stub og en under Sagen ikke tiltalt Pige, hvorunder denne, der forgyvæves havde søgt Raad hos Arrestantinden Bul i Anledning af, at hendes Forandringer vare udeblevne, nu undersoges af Arrestanten Stub, der, efter Pigens Forklaring, ved denne Lejlighed havde et lignende Instrument med, som det af hans Hustru benyttede, men uden at det kom til noget endeligt Forsøg, efter Pigens Udsagn fordi hun modsatte sig det, da hun erfarede, at hun var frugtsommelig. I en Skrivelse til sin Defensor her for Retten og under det i den Anledning derefter optagne Forhør har Tiltalte imidlertid forandret sin Forklaring derhen, at hun vel har besorget Breve mellem Arrestantinden Bull og Arrestanten Stub og Hustru, samt tilstedet de ovennævnte Sammenkomster i sit Hjem, men at hun ikke har vidst, at Brevene havde Hensyn til Fosterfordrivelse, eller at Stub og Hustru befattede sig med saadant samt

angivet, at hendes Udsagn herom ikke ere rigtigt gjengivne i Forhørerne og at hun i Retten har været Gjenstand for utilbørlig Behandling fra Dommernes Side. Ligesom imidlertid hendes Angivelse om urigtig Protokolltilførsel og om utilbørlig Behandling, efter hvad der er fremkommet, maa anses ubefojet, saaledes vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne hendes senere, i sig selv aldeles usandsynlige og mod det iøvrigt oplyste stridende Fragaelse af hendes gennem mange Forhører fastholdte Tilstaaelse. Arrestanten Anders eller Andreas Lauritzen Stub, der er født 25 August 1832, har med Hensyn til den af Tiltalte Ane Jacobsen afgivne Forklaring nægtet al Skyld og paastaet, at han ikke kjender denne Tiltalte, aldrig har været hos hende eller foretaget noget Fosterfordrivelsesforsøg paa hende eller nogen anden, og skjøndt hendes herom afgivne Forklaring bestyrkes ikke blot i Almindelighed derved, at Arrestanten, saaledes som han har erkjendt, har foretaget den ovennævnte Undersøgelse om en anden Piges Svangerskab, men særlig ved Tiltalte Hansine Hansens Udsagn om, at hun efter Pigen Jacobsens Anmodning om Stubs Hjælp, har vist ham til denne, og at han selv senere fortalte, at han havde været hos hende, findes han dog ikke mod sin Benægtelse tilstrækkelig overbevist om forsaavidt at have gjort sig skyldig i Fosterfordrivelse eller Forsøg herpaa. Forsaavidt han dernæst dels af sin Hustru, dels af Tiltalte Hansine Hansen sigtedes for i Almindelighed at være vidende om den af førstnævnte drevne Virksomhed og af sin Hustru særligt for at have været vidende om, at hun havde foretaget Fosterfordrivelse paa Tiltalte Watson og i den Anledning faaet hendes Uhr i Pant samt selv at have bragt dette tilbage og hentet Pengene herfor, benægtede han vel en Tidlang at have haft en saadan Kundskab og at have bragt Uhret, men efterat hans Hustru i Forhøret den 26 November 1883 havde forklaret, at hun ved sin Hjemkomst efter Bertha Larsens Fosterdrivelse havde underrettet ham om denne og leveret ham de Penge, hun havde faaet herfor, erkjendte han Rigtigheden af sin Hustrus Forklaring, ligesom ogsaa, at han havde bragt Tiltalte Watson hendes Uhr tilbage mod Betaling af det Beløb, hvorfor det var givet i Pant. Han erkjendte derhos, at der ofte var kommet Breve til ham og Hustru fra Arrestantinden Bull i Anledning af Pigers Svangerskab, og at hun var meddelagtig i de af hans Hustru begaaede Forbrydelser. Under et efter Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør har Arrestanten imidlertid nægtet at have afgivet nogen Tilstaaelse om Meddelagtighed i Hustruens Forbrydelser, og angivet, at han vel har bragt Tiltalte Watson hendes Uhr og modtaget 20 Kr. herfor, men uden at vide, i hvilken Anledning hans Hustru havde faaet Uhret af hende, og skjøndt det maa anses oplyst, at Arrestantens Forklaring er rigtig gjengivet i Forhøret, vil denne dog, forsaavidt den gaar ud paa, at han i

det Hele er medskyldig i Hustruens Forbrydelser, men uden nogen nærmere Angivelse af, hvori hans Medskyld bestaar, ikke kunne begrunde en Domfældelse, hvorimod der ikke vil kunne tages Hensyn til hans Tilbagekaldelse, forsaavidt den angaar ogsaa de tvende særlig omhandlede Tilfælde, og han vil derfor være at anse for, skjøndt vidende om sin Hustrus Fosterfordrivelse paa de Tiltalte Larsen og Watson, at have deltaget i det derved vundne Udbytte. Tiltalte Caroline Dorthen eller Dorthine Hansen, der er født 30 Oktober 1860, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist om at have, kort inden der blev idømt hende Forbedringshusstraf, hvilket skete i 1880, da hun troede sig frugtsommelig, af Arrestantinden Bull, til hvem hun omtalte sit formentlige Svangerskab, modtaget i 2 Gange 2 Flasker med et Indhold, som Arrestantinden angav var fosterfordrivende, og som Tiltalte indtog for at fordrive sit Foster. Efter hvad der er oplyst, maa det imidlertid anses sandsynligt, at Tiltalte paa det paagældende Tidspunkt ikke har været frugtsommelig, og hendes sidst ommeldte Forhold vil saaledes ikkun kunne tilregnes hende som Forsøg paa Fosterfordrivelse. Forsaavidt hun tillige er tiltalt for Tyveri, da er det vel oplyst, at hun under sit Ophold paa Tullebølle Fattiggård i Mai 1882 har frastjaalet Fattiglem sammesteds, Mads Pedersen, en Pengepung af Værdi 25 Øre med dennes Indhold af 18—19 Kr., men da hun allerede under sin seneste Tyvssag har været sigtet for dette Tyveri, som hun dengang nægtede, og hun ved den i Sagen derefter afsagte Dom af 17 September 1883 ikke blev anset skyldig heri, vil hun ikke her under Sagen kunne drages til Ansvar herfor. Arrestantinden Ane Marie Pedersen Bull, der er født den 2 December 1799, er ved egen med de øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist om at have, som af de Tiltalte Watson og Bertha Larsen omtalt, leveret sil Brug for hver af disse et af hende tilberedt Afkog, som de skulde, hvad de ogsaa gjorde, indtage som fosterfordrivende Middel, samt givet sidstnævntes Fader den Anvisning paa Arrestantinden Stub, som derefter ledede til Fosterfordrivelsens Fuldbrydelse paa Bertha Larsen. Med Hensyn til de øvrige af forskjellige af de Tiltalte afgivne Forklaringer om, at hun ligeledes har givet dem lignende Midler til Fosterfordrivelse, har hun udsagt, at skjøndt hun ikke erindrer flere specielle Tilfælde, da hun paa Grund af Alder har en svækket Hukommelse, kunne Forklaringerne herom godt være rigtige, da hun i alt Fald véd, at hun ogsaa i andre Tilfælde end de tvende særlig nævnte har givet frugtsommelige Fruentimmer Midler i et saadant Ojemed. Idet denne hendes Forklaring vil være at lægge til Grund, bemærkes imidlertid, at det ikke er oplyst, at Midlet i noget Tilfælde har havt nogen Virkning, og efter den af Distriktslægen afgivne Erklæring maa det ogsaa antages, at dette, der efter hendes Angivelse har bestaaet

i et Afkog af Safran og Malurt i Vin og Sukker, som ikke kan have fosterfordrivende Virkning. Arrestanten Stub har tidligere været under Tiltale blandt andet for at have medvirket til Fosterdrivelse under Benyttelse af et lignende Instrument som det her under Sagen omhandlede, men ved Højesteretsdom af 8 Mai 1867, blev han, forsaavidt denne Del af Tiltalen angik, frifunden for Aktors videre Tiltale, medens han efter Straffelovens § 98 og § 101, jfr. § 100 blev anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Suavel for som efter den Tid har baade han og hans Hustru, Arrestantinden Stub flere Gange været domte for Ejendomsindgreb, begge senest ved Højesteretsdom af 14 Juni 1875 efter Straffelovens § 231, 1ste Led. for 3die Gang begnaet simpelt Tyveri eller i Henhold til Straffelovens § 241 efter summes § 238, sammenholdt med § 234, som for henholdsvis 6te og 4de Gang begnaet Hæleri, Arrestanten med 3 Aars og Arrestantinden med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Tiltalte Caroline Hansen er ved Langelands Herreders Extraretsdom af 6 Oktober 1880 anset efter Straffelovens §§ 228, 229—4, 224 og 225 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Andst-Slaugs Herreders Extraretsdom af 17 September 1883 efter Straffelovens § 230, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, der ved Dommen i Medfor af Straffelovens § 23 er omsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Arrestantinden Bull er ved Rudkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 9 Marts 1858 efter Frd. 5 September 1794 § 5 og Lov af 3 Marts 1854 anset med en Bøde af 10 Rdl. til Amtsfattiggkassen. Derimod findes ingen af de øvrige Tiltalte forhen straffede. I Medfor af Foranførte ville Arrestantinderne, Arrestanten og de Tiltalte være at domme efter Straffeloven, Arrestantinden Stubs Hustru efter § 193, 2det Stk., jfr. tildels § 46, de Tiltalte Watson, Bertha Larsen, Petra Rasmussen, Caroline Christensen, Hansens Enke efter § 193, 1ste Stk., Hansine Pedersen og Ane Jacobsen efter § 193, 1ste Stk., jfr. § 46, Martine Bøgvad, Larsens Enke efter § 193, jfr. § 52, Frederik Christensen efter § 193, jfr. § 48, Chr. Madsen efter § 193, jfr. § 49, Arrestantinden Bull efter § 193, jfr. dels § 46, dels § 48, Tiltalte Hansine Hansen efter § 193, jfr. dels § 48, dels § 49, Arrestanten Stub efter § 193, jfr. § 55, og Tiltalte Caroline Hansen i Medfor af § 64 til en efter § 193, 1ste Led, jfr. § 46, lempet Tillægsstraf, og findes Straffen ved den indankede Dom passende bestemt for Arrestantinderne Stubs Hustru og Ane Marie Bull samt Tiltalte Hansine Hansen til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 6 Aar, 18 Maaneder og 1 Aar; for de Tiltalte Watson, Bertha Larsen, Martine Bøgvad, Larsens Enke, Petra Rasmussen, Caroline Christensen, Hansens Enke til lige Arbejde hver især i 8 Maaneder og for de Tiltalte Hansine Pedersen og Chr. Madsen til Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage, medens den for de øvrige Tiltalte

findes at kunne bestemmes for Arrestanten Stub til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og for de Tiltalte Frederik Christensen, Ane Jacobsen og Caroline Dorteia Hansen til Fængsel paa Vand og Brød, de tvende førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen tilkjendte Salærer samt Salærer til Aktor og Defensor her for Retten 70 Kr. til hver, ville være at udrede dels af Arrestantinden Stubs Hustru med $\frac{3}{4}$, saaledes at heraf in solidum med hende tilsvares af Tiltalte Watson $\frac{1}{6}$, af Bertha Larsen og Martine Bøgvad, Larsens Enke, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Petra Rasmussen og Frederik Christensen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Hansine Pedersen og Chr. Madsen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{6}$, af Caroline Christensen, Hansens Enke, $\frac{1}{6}$ og af Arrestanten Stub $\frac{1}{6}$, dels af Arrestantinden Bull og Tiltalte Caroline Dorteia Hansen in solidum med $\frac{1}{3}$ og dels af de Tiltalte Hansine Hansen og Ane Jacobsen in solidum med $\frac{1}{8}$. Det kan ikke billiges, at Underrettsdommen har benyttet sin Son som Retsvidne under to af de optagne Forhører, iøvrigt har Sagens Behandling for Underretten saavel som den befalede Sagforelse for begge Retter været lovlige.

Onsdagen den 29 Juli.

Nr. 196. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Jensen (Def. Klubien)

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 168, 173 og 176.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 15 Mai 1885: Arrestanten Carl Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard med 12 Kr. og til Defensor Sagfører Busch med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 176, jfr. §§ 169 og 173, hvorimod § 39 efter de foreliggende Oplysninger, derunder de i tidligere Sager afgivne Lægeerklæringer, ikke findes anvendelig. Hans Straf vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han maa udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Jensen, der er født i Aaret 1857, og tidligere har været anset ifølge Overrettens Dom af 25 September 1876 efter Straffelovens §§ 168 og 173 jfr. § 46 samt ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 20 December 1883 efter samme Lovs § 173 jfr. § 46, begge Gange tillige under Hensyn til bemeldte Lovs § 39 med henholdsvis Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage og Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag i Henhold til Straffelovens §§ 168, 173 og 176. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maas det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 19 April d. A. ca. Kl. 3 om Eftermiddagen paa Vejen imellem Horsens og Hovedgaarden Bygholm mødte den 10-aarige Augusta Madsine Madsen, har i Henhold til en efter hans Forklaring pludselig opstaaet Tanke lokket Pigebarnet, der var alene, hen paa et af-sides Sted, og der benyttet hende til at tilfredsstille sin Kjønss-drift under følgende nærmere Omstændigheder: Under Fore-givende af at ville vise hende, hvor der voxede nogle Violer, be-vægede Arrestanten hende til at følge med sig ind paa en til Landevejen stødende Mark, hvor han derpaa efter at have sat sig ned under Foregivende af at ville hvile sig trak Pigen -- der imidlertid var bleven bange for ham og som med Bemærk-ning, at der jo ingen Blomster var, og at hun ikke trængte til at hvile sig, erklærede at ville vende tilbage -- ved Klæderne

ned ved Siden af sig, og efter igjen at have rejst sig op befalede han hende at lægge sig op ad et paa Marken værende Dige og med Hænderne at holde sine Klæder, som han loftede op over hendes Mave, oppe om sig, idet han derhos, da Pigen gav sig til at græde og skrige og bad ham ikke at gjøre hende Fortræd, lovede dette, naar hun vilde forholde sig rolig, medens han truede med i modsat Fald at ville lægge sig ovenpaa hende. Efterat Pigen, der ifølge sin Forklaring af Frygt for Arrestanten ikke turde være ham ulydig, men iøvrigt vedblev at græde og skrige, havde lagt sig opad Diget, der her skraanede stærkt, idet hun holdt sine Klæder oppe, og hun derhos paa Arrestantens yderligere Befaling havde skrævet ud med Benene, knappede Arrestanten hendes Benklæder ned, ligesom han ogsaa opknappede sine Benklæder og fremtog sit mundlige Lem, og efter at han derpaa havde lagt sig paa Knæ foran Pigen, gned han sit Lem op mod hendes blottede Kjonsdele indtil han folte, at Sæden var ifærd med at gaa fra ham, hvorpaa han rejste sig op, og idet han ytrede til hende: „nu er Du færdig“, vendte sig fra hende og lod Sæden flyde, hvorpaa han gik hen ad Landevejen til, fulgt af Pigen, der paa hans Befaling igjen havde knappet sine Benklæder, og til hvem han, da hun vedblev at græde, ytrede, at hun skulde holde op dermed, naar hun kom ud paa Landevejen, for at Folk ikke skulde spørge, hvad der var ivejen, samt at hun ikke maatte omtale det Passerede for Nogen. Efterat de vare komne ud paa Landevejen løb Pigen imidlertid strax hjem og meddelte sine Forældre, hvad der var passeret mellem hende og Arrestanten. Arrestanten har nærmere forklaret, at han, da han som meddelt, fik den Tanke at tilfredsstille sin Kjonsdrift ved Hjælp af Augusta Madsen, paa Grund af hendes Alder og Størrelse strax var paa det Rene med, at der ikke kunde være Tale om at have legemlig Omgang med hende i egentlig Forstand, og at han derfor ogsaa fra først af ikkun havde til Hensigt at tilfredsstille sin Kjonsdrift med hende paa den Maade, han derefter gjorde; han har derhos paastaet, at han ved den ommeldte Lejlighed ikke havde sit Lem inde i Augusta Madsens Kjonsdele og ejheller gjorde noget Forsøg derpaa, og ligesom denne Forklaring stemmer med, hvad Augusta Madsen — der efter sit Udsagn ikke folte nogen Smerte ved Arrestantens ommeldte Behandling af hende eller senere har mærket nogen Omhed i eller ved sine Kjonsdele — herom har forklaret, saaledes gaar en af vedkommende Distriktslæge den 20 April d. A. afgiven Erklæring ud paa, at der ved en af ham foretagen Undersøgelse af Augusta Madsen hverken paa hendes Kjonsdele eller andetsteds fandtes noget Tegn paa Vold, ligesom der ejheller fandtes Sædpletter paa hendes Linned, og at det saaledes maatte antages, at ingen egentlig Indtrængen af Arrestantens mandlige Lem i hendes Kjonsdele havde fundet Sted. Arrestanten har derhos benægtet

— hvad ogsaa stemmer med den af Augusta Madsen om det ved den omhandlede Lejlighed Passerede afgivne Forklaring — ved denne Lejlighed at have udøvet nogen egentlig Vold mod hende eller at have udstødt andre Trusler mod hende end som ovenanført, men han har erkjendt, at det af Pigens hele Færd ved den ommeldte Lejlighed var ham klart, at hun kun nødtvungen rettede sig efter hans Ønsker og kun gjorde det af Frygt for, at han skulde tilføje hende noget Ondt. Hvad angaar Arrestantens Tilregnelighed, gaa de Oplysninger, som i saa Henseende ere tilvejebragte under de to tilligere, som ovenfor ommeldt, mod ham behandlede Sager, der begge angik lignende Forhold som det her omhandlede, ud paa, at Arrestanten, om han end ikke kunde betragtes som egentlig fjollet, dog maatte anses som en i aandelig Henseende svagt udviklet Person, hvorhos en under de første af disse Sager fremkommen Lægeerklæring særlig gik ud paa, at Arrestantens i Erklæringen nærmere beskrevne fysiske Udvikling gjorde det forklarligt, at han ved den i bemeldte Sag omhandlede Lejlighed havde givet efter for sin Kjønndrift, der ogsaa, efter hvad han under nærværende Sag har udsagt, er stærkt udviklet hos ham, og Forhørsdommeren i nærværende Sag — der ligeledes har behandlet og i første Instans paakjendt den første af de ovennævnte Sager mod Arrestanten — har derhos den 20 April d. A., da Arrestanten første Gang var fremstillet til Forhør, efter en længere Examination af Arrestanten tilført Forhørsprotokollen en Erklæring, der gaar ud paa, at Arrestantens mentale Tilstand ikke synes i den mellemliggende Tid at være undergaaet nogen Forandring; herefter maa det imidlertid, uagtet Arrestanten under Forhørene har erkjendt, at han, da han behandlede Augusta Madsen paa den ovenangivne Maade, klart indsaa det Strafbare i sin Handling, som han ogsaa strax efter vil have fortrudt — findes betænkeligt at statuere, at han, da han udøvede denne Gjerning, var i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer. I Henhold til det Anførte vil Arrestanten for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 176 jfr. §§ 169, 173 og 39 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Underrettsdommen er Straffen fustsat til samme Art af Strafarbejde i 18 Maaned, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den angivne Nedsættelse i Straffetiden være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver. Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Nr. 179.

Advokat Klubien

contra

Christen Nielsen (Def. Nellemann)

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Antvorskov Birks Politiretsdom af 25 April 1885: Arrestanten, Væversvend Christen Nielsen af Slagelse, bør hen-sættes til Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage, og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Bloch og Seidelin betaler Arrestanten Christen Nielsen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-ret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 18 September 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kløbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 19.

Onsdagen den 29 Juli.

Nr. 179.

Advokat Klubien

contra

Christen Nielsen (Def. Nellemann.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Christen Nielsen for Løsgænger og Betleri, og er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstanelse bevist, at han har gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han, siden han den 8 Marts d. A. forlod Slagelse Fattiggaard, hvor han var indlagt til Forsørgelse, har strejft arbejdsløs om paa Sjælland og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 17 April d. A. blev anholdt. Arrestanten, der er født den 10 September 1828 og ofte forhen straffet, dels for Ejendomsindgreb, dels for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Slagelse Kjobstads Politirets Dom af 13 Marts 1884 for Løsgænger med Tvangsarbejde i 120 Dage og ifølge Holsteinborg Birks Politirets Dom af 26 September s. A. for samme Forseelse med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes derfor ved den indankede Dom rettelig anset efter §§ 1 og 3 jfr. § 5 i L. 3 Marts 1860, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage findes passende og Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 198

Højesteretssagfører M. Lunn

contra

Anders Peter Jørgensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 20 Mai 1885: Arrestanten Anders Peter Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1885: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Wolff, betaler Arrestanten Anders Peter Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Peter Jørgensen, der er født 11 September 1845 og oftere forhen straffet, senest ved Ramso-Thune Herreders Politirets Dom af 18 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. §§ 2 og 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, tiltales under nærværende, fra Lejre Herreds Politiret indankede Sag for Løsgænger og Betleri, og, da han har vedgaaet, at han siden Februar Maaned d. A. og indtil sin Anholdelse under denne Sag i Mai d. A. har drevet arbejdsløs om i Sjælland uden at søge Arbejde og ernæret sig ved Betleri, vil han nu være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da Straffen, der ved den indankede Dom af 20 Mai d. A. er fastsat til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, findes passende

og Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 173.

Advokat Nellemann

contra

Peder Ferdinand Verge (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, eventuelt Hæleri samt Betleri.

Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Februar 1885: Arrestanten Peder Ferdinand Verge bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Clausen og Defensor, Sagfører Qvist, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1885: Arrestanten Peder Ferdinand Verge bor straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde. I Henseende til Aktionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Casse for Overretten betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Ferdinand Verge, der er født den 8 Juli 1854 og som tidligere, foruden at være straffet for Løsgænger og Betleri samt

Bedrageri, er anset ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extra-
rets Dom af 23 November 1872 efter Straffelovens § 228 med
Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage og ved Kjøbenhavns Kri-
minal- og Politirets Dom af 22 April 1882 efter Straffelovens §
230, 1ste Led, § 238, kfr. § 241, 1ste Led, § 247 og § 225
med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, er under nærværende
fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneret
for Tyveri, eventuelt Hæleri samt Betleri. Tiltalen for Tyveri
eller Hæleri har Hensyn til Arrestantens Forhold til en Vinter-
frakke, om hvilken Maskinmester Niels Georg Hansen i Nyborg
har forklaret, at han den 3 December f. A. om Aftenen havde
hængt den fra sig paa et Som i den derværende Borgerforenings
Læseværelse paa 1ste Sal, medens han var inde i Foreningens
Festsal for at høre et Foredrag, men da han ville gaa, var
Frakken borte. Arrestanten — der har indrømmet, at han den
ommeldte Aften har været inde i Borgerforeningens Beværtnings-
lokale i Stueetagen, men ikke vil have været oppe paa 1ste Sal
— har erkjendt, at han har været i Besiddelse af Frakken; men
paastaet, at han har kjøbt den samme Aften paa Gaden i Ny-
borg af en ham ubekjendt Person; men da Maskinmester Hansen
under Ed har forklaret, at Frakken er frakommen ham mod hans
Vidende og Villie, og har præsteret Ejendomsbevis med Hensyn
til samme, og Arrestanten ikke har kunnet oplyse sin Hjemmel
til Frakken, maa der anses tilvejebragt et efter L. 6—17 --10 og
11, kfr. Forord. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis efter
Omstændighederne for Tyveri, og Arrestanten vil derfor nu være
at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led. — Frakken, der er
vurderet til 50 Kr. og som Arrestanten havde pantsat paa et
Laanekontor i Odense, er kommen tilstede under Sagen og ud-
leveret Maskinmester Hansen. Hvad angaar Sigtelsen for Betleri
har Arrestanten tilstaaet, at han fra 1 November til 19 December
f. A. har ernæret sig ved Betleri dels i Sjælland, dels i Fyn og
Jylland, og for denne Lovovertrædelse bliver han derfor at anse
efter Lov af 3 Marts 1860 § 3. For det Arrestanten saaledes
overbeviste Forhold findes Straffen at kunne bestemmes til For-
bedringshusarbejde i 1 Aar. I Overensstemmelse hermed vil
Underrettsdommen, der har dømt Arrestanten for Hæleri og fastsat
Straffen til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage, være
at forandre, medens den vil være at stadfæste i Henseende til
Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten.

Nr. 192.

Advokat Nullemann

contra

Carl Christian Anderson eller Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 6 Mai 1885: Arrestanten Carl Christian Anderson eller Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sager til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Hvalsøe og Simonsen, udreder Arrestanten Carl Christian Anderson eller Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Carl Christian Anderson eller Andersen tiltales for Løsgænger og Betleri, er det ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstandelse godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham den 12 Februar d. A. under sædvanlig Straffetruusel til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer givet Tilhold — hvorved det betydtes ham, der afleveredes til Fattigvæsenet, ikke at forlade sammes Forsorg uden at have godtgjort lovligt Erhverv og hos Politiet erholdt Tilladelse dertil — idet han den 24 April d. A. uden Tilladelse udeblev fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt,

og bogav sig ud paa Landet, samt at han her har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 30 April d. A. blev anholdt i de nævnte Herreders Jurisdiktion. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han — der er langt over kriminel Lavalder og som ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 10 Juni 1874 i Medfør af Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4, 1ste og 2det Led, tildels shdt. med §§ 46, 229, Nr. 5 og 296 alle jfr. med § 47, er anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og senere gjentagne Gange straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ifølge de nævnte Herreders Politirets Dom af 11 Oktober 1884 med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage — være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, samt da det ligeledes billiges, at det ved Underrettsdommen er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 30 Juli.

Nr. 174. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Jens Jensen eller Mogensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ved Vold at have foranlediget Fattiglem Peder Jensens Dod.

Frijsenborg Faurskov Birks Extrarets Dom af 25 April 1885: Arrestanten Jens Jensen (Mogensen) bør hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Uger, samt udrede samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Friis, 20 Kr. og til Defensor, Kancelliraad, Sagfører Møller, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juni 1885: Tiltalte Jens Jensen eller Mogensen bør af Øvrigheden at sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor sammesteds 12 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann hver 20 Kr. udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes af Tiltalte. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltaltes Indsiddet Jens Jensen eller Mogensen for ved Vold at have foranlediget Fattiglem Peder Jensens Død. Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltaltes Morbroder, fornævnte Fattiglem Peder Jensen, sig den 5 Febr. d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 paa Tiltaltes Bopæl i Voldby, hvor den Gang foruden ham ikkun hans fire yngste Born, af hvilke det ældste, Johanne, er mellem 7 og 8 Aar gl., vare tilstede, og spurgte Tiltalte, om denne kunde give en Snaps, hvilket Tiltalte benægtede, da han ingen Brændevin havde i Huset. Peder Jensen ytrede da, at saa kunde han, og lod Johanne hente en Pægl Brændevin, som han og Tiltalte fortærede, som det maa antages uden nogen Tilsætning, hvorefter han tilbød at give mere Brændevin, naar Tiltalte vilde hente den, samt leverede Tiltalte Penge dertil, og Tiltalte indkjøbte da noget Sukker og $1\frac{1}{2}$ Pægl Brændevin, og lavede deraf Kaffe-punsch. Da nu ogsaa dette var drukket, vilde Peder Jensen, der ligesom Tiltalte var i høj Grad drikkfædig, have endnu mere Brændevin, og fik Tiltalte til at hente en hel Flaske Brændevin, hvoraf de i Forening drak omtrent $1\frac{1}{2}$ à 2 Pægle, som det maa antages uden Tilsætning. Medens de vare i Færd hermed, opstod der — efter Johannes Udsagn foranlediget ved, at Peder Jensen paa Tiltaltes gjentagende Spørgsmaal om, hvor gammel han var, hver Gang svarede, at det ikke kom Tiltalte ved — et Skjænderi imellem dem, hvorunder de bleve mere og mere højrostede, og da Bornene nu ogsaa begyndte at skrigke stærkt, foranledigede Stojen to Mænd, nemlig Arbejdsmand Hans Søren Nielsen og Tjenestekarl Martin Rasmussen, der stode i Nærheden af Tiltaltes Bolig for at vente paa en Dagvogn, der

skulde passere forbi, til at gaa ind i Huset. Efter hvad disse to Mænd have forklaret, maa det antages, at Tiltalte og Peder Jensen ved Vidnernes Tilstedekomst begge vare i høj Grad berusede, og at navnlig Tiltalte teede sig som en Rasende, slog i Bordet og udskjældte sin Morbroder, og gjentagne Gange betegnede ham som „den sorte Djævel“, ligesom han ogsaa greb fat i Nielsen for at sætte denne ud af Stuen, og da han ikke formaaned dotte, idet han tvertimod selv af Niels blev trukken henimod Døren, sled sig los og gjorde Mine til at ville have fat i Morbroderen, hvori han dog blev forhindret af Rasmussen, der ved at gribe fat i ham og true ham med at ville hente Sognefogden, fik ham til at sætte sig ned. — Da Dagvognen, som Nielsen og Rasmussen ventede paa, imidlertid i det samme kom kjørende, forlod disse Mænd Huset, og om hvad der derefter passerede, har Tiltaltes Datter Johanne forklaret, at hendes Fader nu slog Peder Jensen med sin Haand i Ansigtet, og at Peder Jensen da rejste sig og tog sin Hue og Stok for at gaa sin Vej, men i det samme snublede, idet han var saa fuld, at han ikke kunde staa, og faldt om paa Lergulvet, hvorved han fik et Hul paa den ene Side af Hovedet, idet han i Faldet stødte dette mod en skarp Sten, der stak frem af Gulvet, hvorpaa Tiltalte steg op paa Brystet af Peder Jensen og traadte ham i Ansigtet. Da Johanne forgjæves havde søgt at trække Tiltalte bort fra Peder Jensen, løb hun ud for at hente Sognefogden, og i det samme kom Nielsen og Rasmussen — der, medens de stod udenfor ved Dagvognen, paaany havde hørt Tiltaltes Born skribe, ligesom den Førstnævnte efter sin Forklaring endvidere havde hørt, at der inde i Tiltaltes Stue faldt Slag, der lod, som om de blev givne med flad Haand — igjen ind i Stuen, hvor de fandt Peder Jensen liggende udstrakt paa Gulvet langs med en Vugge, hvori Tiltaltes yngste Barn befandt sig, og med Ansigtet vendt op ad og Tiltalte staaende bøjet over Vuggen med sine Hænder støttede imod denne. Rasmussen har derhos forklaret, at Tiltalte — der havde svære, fortill meget spidse Træsko paa Fødderne — stod, da de kom ind i Stuen, med sin venstre Fod paa Brystet af Peder Jensen og traadte flere Gange denne i Ansigtet med sin højre Fod, medens Nielsen, der efter sin Forklaring er meget nærsynet og desuden hovedsagelig rettede sin Opmærksomhed paa de skrigende Born, navnlig det, der laa i Vuggen, idet han frygtede for, at Tiltalte gjorde det Fortræd, ikke vil have bemærket, at Tiltalte stod paa Brystet af Peder Jensen, hvem han i den svage Belysning, der var i Stuen, først fik Oje paa, da Tiltalte, som han havde taget i Nakken og trukket bort fra Vuggen, udbrød: „Ligger Du der, din sorte Satan,“ og i det samme sparkede Peder Jensen i Tindingen med sin højre Træsko. — Sognefogden, som Johanne, som meldt, var loben hen til, kom nu tilstede og foranledigede, at Tiltalte blev anholdt og forelobig

bragt ind til en Nabo, samt at der blev sendt Bud til Distriktslægen, ligesom han ogsaa fik Peder Jensen lagt bedre tilrette paa Gulvet og hans Ansigt, der var meget blodigt, vasket rent, og da Peder Jensen, skjønt han hele Tiden var bevidstløs, aandede stærkt og tilsyneladende naturligt, troede de Tilstedeværende, at der i ethvert Fald ikke var nogen Fare for hans Liv, men 10 à 20 Minutter senere, og inden Distriktslægen var kommen tilstede, døde han uden at være kommen til sin Bevidsthed eller at have ytret noget. Ifølge en af Distriktslægen, der indfandt sig omtrent $\frac{1}{2}$ Time efter Peder Jensens Død, afgiven Erklæring, saas ved en loselig Undersøgelse af Liget forskjellige Saar i Ansigtet, og venstre Øje knust, hvorhos Ansigtets Ben paa venstre Side foltes sønderbrudte, men det af bemeldte Læge og to andre Læger angaaende den af dem den 7 s. M. foretagne Obduktion af Liget afgivne visum repertum gaar ud paa, at saa betydelige de paa Hovedet fundne Læsioner end ere, ville de dog ikke kunne antages at have fremkaldt Doden, men at denne efter Lægernes Formening hovedsagelig er bleven forårsaget ved et paa den forreste Brystflades øverste Del udøvet betydeligt Tryk, hvorved Brystbenet er fraktureret, de under dette liggende store Kar og Nervesletninger trykkede og den nederste Del af Luftrøret sammentrykket, altsaa nærmest ved en Kvælning, hvorved maaske den bevidstløse Tilstand som Følge af Læsionerne i Hovedet kan have været et begunstigende Moment. Tiltalte har nu vel ikke benægtet Rigtigheden af de af hans ovennævnte Datter samt Hans Nielsen og Morten Rasmussen afgivne Forklaringer om det af ham ved den ovennævnte Lejlighed imod hans Morbroder udviste voldelige Forhold, der efter det Foranførte man antages at have foranlediget dennes Død, idet han har udsagt, at han ikke betvivler, at Alt er tilgaaet saaledes, som disse Personer have forklaret, men han har vedholdende paastaaet, at han, der allerede, forinden han og Peder Jensen tog fat paa Fortæringen af den sidst indkjøbte Flaske Brændevin, var svirende, om end ikke mere, end at han godt kunde huske, hvad der hidtil var passeret, blev, da de derefter igjen begyndte at drikke, saa beruset, at han fra det Øjeblik ikke er istand til at erindre noget-somhelst af, hvad der er passeret, førend han befandt sig hos den ovennævnte Nabo og Distriktslægen kom derind og sagde til ham, at han skulde arresteres, og at Peder Jensen var død, og at han navnlig ikke har den fjerneste Erindring om, at hans Børn have grædt eller skreget, at han har været oppe at skjændes eller slaas med Peder Jensen, at Hans Nielsen eller Andre have været inde i hans Stue, samt at han blev fort over i Naboen's Hus. Distriktslægen har, efter gjentagne Gange at have samtalt med og undersøgt Tiltalte, i en Erklæring af 17 Februar d. A., der har været foreholdt Tiltalte, uden at denne har havt noget derimod at erindre, bl. A. udtalt, at Tiltalte i mange Aar har

været strækt hengiven til Drik, men efter sin Angivelse nu ikke kan taale saa megen Spiritus som tidligere, at han kan gaa Dage igjennem uden at nyde Spiritus og da ejheller savner den, men naar han først har faaet et Par Snapse og begynder at føle Virkningen deraf, er det ham umuligt at holde op, saalænge han kan faa mere Brændevin, idet han maa blive ved, indtil han fuldstændigt taber Bevidstheden om, hvad der sker om ham, eller hvad han selv foretager sig, og ganske mister Herredømmet over sig selv eller sine Handlinger, samt at han i denne Tilstand er brutal og trætkekjær og flere Gange har skamslaet Andre, ligesom han selv har faaet frygtelige Hug, uden senere at have mindste Erindring derom. Endvidere gaar Lægens Erklæring — der forsaavidt er steuende med, hvad der iovrigt er oplyst — ud paa, at Tiltalte, da Lægen kom tilstede, var rolig og kunde staa og gaa ret sikkert, men at Ansigtstudtrykket var sløvt og Blikket stirrende og usikkert, samt at han højrosted erklærede ikke at have gjort noget Menneske Fortræd og forlangte at vide, hvorfor hen skulde i Arrest, og har Lægen derhos udtalt, at det ikke kan benægtes, at Tiltaltes Paastand om ikke at have nogen Erindring om, hvad der var passeret imellem ham og Afdøde, kan være overensstemmende med Sandheden, og at det ogsaa vel kan antages, at han paa Grund af den nydte Mængde Brændevin har befundet sig i en Tilstand, hvori Bevidstheden om, hvad han foretog sig, har været ham berøvet, og hvori han, maaske paavirket af Hallucinationer, — hvad hans Tale om den sorte Satan tyder paa, — i Udbruddet af sin hensynsløse og raa Lidenskab har mistet Villiens Herredømme over sine Handlinger og følgelig været i en utilregnelig Tilstand. Det kongelige Sundhedskollegium, hvis Erklæring om dette Punkt har været begjært, har i Skrivelse af 27 Marts d. A. udtalt, at man ikke kan benægte Muligheden af, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik havde mistet Villiens Herredømme over sine Handlinger og altsaa har været i utilregnelig Tilstand, hvorom dog intet sikkert Bevis foreligger. Efter hvad der saaledes foreligger og efter de af Sognefogden, Hans Nielsen og Morten Rasmussen m. Fl. afgivne Forklaringer om Tiltaltes Udseende og Adfærd umiddelbart efter Gjerningen og om det Indtryk, de ved denne Lejlighed havde modtaget af Tiltaltes mentale Tilstand, samt idet ogsaa Tiltaltes Hustru har forklaret, at naar han er fuld, er Forstanden altid borte, at han da meget let bliver rasende og ikke véd, hvad han har sagt eller gjort, og at hun mange Gange har erfaret, at han senere, naar han igjen er bleven ædru, ikke har været istand til at huske, hvad han har sagt eller gjort, hvortil desuden kommer, at Tiltalte maa antages ikke at have havt noget Udestaaende med Peder Jensen, men tvertimod stedse at have staaet paa en god Fod med denne — findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik har været sig sin Handlings Strafbarhed

bevidst, og som Følge heraf vil Tiltalte — der er født i Aaret 1835 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været kriminelt tiltalt eller straffet, hvorimod han efter sin Forklaring 2 Gange har erlagt Bøder i Retten for Overfald — som utilregnelig i Gjerningsojeblikket ikke kunne anses med Straf for sit ovennævnte Forhold. Da Tiltalte imidlertid efter det Foranførte maa antages at være ude af Stand til at beherske sin Tilbøjelighed til Drik, og han i beruset Tilstand maa anses i høj Grad farlig for den offentlige Sikkerhed, findes det i Medfør af Straffelovens § 38 ved Dommen at maatte fastsættes, at han af Øvrigheden bliver at sætte i Forvaring.

Nr. 178.

Advokat Levinsen

contra

Maren Jørgensdatter eller **Møller** (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1885: Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller, der er født den 31 August 1826, og senest ved denne Rets Dom af 21 Oktober f.

A. anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende den 28 April d. A. til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, ved den 14 f. M. efter endt Udgangstilladelse og i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg, at udeblive fra Lade-gaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var udlagt, indtil hun den 2 d. M. anholdtes under nærværende Sag, vil hun paany være at anse efter den forannævnte Lovbestemmelse efter Omstændig-hederne med lige Straf samt have at betale Sagens Omkostninger.

Fredagen den 31 Juli.

Nr. 121. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Charlotte Fredericks (Def. Halkier),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgmaal og Foster mord.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 15 Januar 1885: Arrestantinden Charlotte Fredericks bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa udreder og Tiltalte samtlige de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Febr. 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ikke er Anvendelse for Lovens 6—6—8, og idet en af det kongelige Sundhedskollegium efter Dommens Afsigelse afgivne Erklæring ikke kan føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje-

steretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestantinden Charlotte Fredericks af St. Thomas aktioneret for Barnefødsel i Dølgsmaal og Fostermord, og er det ved hendes egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det iøvrigt under Sagen Oplyste, godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i nævnte Forbrydelse under følgende Omstændigheder: Arrestantinden, der er født paa Øen St Jan den 8 November 1859 og ikke forhen straffet, havde tidligere ført Samliv med en Snedker Stephens, hvem hun havde født to Børn, men var Forholdet til ham ophørt, fordi han ikke kunde give hende, der dengang var uden Tjeneste, Hjælp til hendes Underhold; hun lod sig derefter af en Nattebetjent i Havnevæsenets Tjeneste ved Navn Smith overtale til nogle Gange at tilstede ham legemlig Omgang med sig, hvad han gav hende Betaling for, men ophørte ogsaa dette Forhold, og fik hun kort efter, nemlig den 1 April f. A. Tjeneste hos Hospitalsforstander Sorensen paa St. Thomas. Som Folge af Forbindelsen med Smith var hun bleven frugt-sommelig, men af Skamfuldhed over at have ladet sig besvangre af en anden Mand end den, der var Fader til hendes to første Børn, benægtede hun denne sin Tilstand, naar Andre, deriblandt hendes Modmoder, gjorde hende Spørgsmaal derom, og fremkom endog til Sidstnævnte med den usandfærdige Paastand, at hun havde ladet sig undersøge af en Læge, og at denne havde udtalt, at hun ikke var frugtsommelig. Efterat hun af sin Modmoder havde erholdt Tilladelse til om Natten at sove hos et andet Fruentimmer i Nabogaarden, opstod kort efter, ifølge hendes Forklaring omtrent en Uge, forinden Fødslen foregik, Tanken hos hende om at ombringe Barnet efter Fødslen, men uden at hun dog indviede Nogen i denne Plan. Da hun den 16 Oktober f. A. om Formiddagen havde udført sit sædvanlige Arbejde, følte hun omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen Fødselsveer, og gik af den Grund gjentagne Gange ind i Retiraden i Sorensens Gaard, og da hun omsider mærkede, at Fødslen forestod, flyttede hun sig fra Hullet i Retiradens Sæde hen paa dette, trak sit Underskjørt og sin Chemise op under sig og søgte at lette Fødslen ved at skubbe Fosteret frem med sine Hænder udenpaa Klæderne; efterat Barnet var kommet helt frem og laa mellem hendes Lær paa Underskjørtet og Chemisen, skubbede hun sig igjen hen over Hullet i Sædet, trak derpaa de nævnte Klædningsstykker tilside og lod Barnet tilligemed Efterbyrden falde ned i Latrinkulen;

og kom der paa denne Maade kun Blod paa Skjortet og Chemisen, men hverken paa Sædet eller hendes Hænder. Hun havde ikke set paa eller haandteret Barnet, men vidste, at det var levende, da det havde givet to Skrig fra sig, forinden det faldt ned i Kulen, ligesom hun hørte det give et tredje Skrig fra Kulen. Disse Barneskrig blev ogsaa hørte af to i den til Retiraden stødende Nabogaard boende Fruentimmer, der vare blevne opmærksomme paa Arrestantindens Stønnen, og da Fruentimmeret Ester Hansen paa Arrestantindens Kalden løb hen til Retiraden, efterfulgt af Anna Finch og et tredje Fruentimmer, hørte Ester Hansen og Anna Finch ligeledes nogle Gange Lyden af en spæd Barnestemme fra Retiraden, men da de kom derind, saa de Intet til Barnet, men fundt Arrestantinden sidde paa Sædet i en tilbage lænet Stilling, og omtalte hun hverken til dem eller til hendes Madmoder, Md. Sørensen, der strax efter kom til, hvad der var forefaldet, men foregav, at hun var gaaet paa Retiraden for at forrette et naturligt Ærinde og var bleven overfalden af Smertes. Da en Jordmoder, der blev tilkaldt, undersøgte hende, nægtede hun ligeledes først til denne, at hun havde født, idet hun paa-stod, at hendes Tilstand hidrørte fra, at hendes Menstruation, der en Tid lang var udebleven, nu atter havde indfunden sig, ligesom hun ogsaa for Politimesteren, der snart efter kom tilstede, i Begyndelsen benægtede Fødslen og paa-stod, at hun som Følge af Mavepine havde begivet sig ind paa Retiraden. Ved den derpaa efter Politiets Foranstaltning foretagne Udtømming af Latrinkulen, der var 8 Fod dyb og indeholdt omtrent 6 Fod Vand blandet med Klumper af Menneskeexkrementer, blev Kl. 10 om Aftenen Liget af det nyfødte Barn, som var af Kvindekjøn, fundet med vedhængende Efterbyrd; den paafølgende Morgen blev det obduceret, og fremgaar det af Lægernes visum repertum og senere afgivne Erklæringer, at Barnet, om det end var lille, dog var fuldbaaret og velskabt og havde lovet efter Fødslen samt naandet meget kraftigt, at der intet Sted paa Legemet fandtes Spor af ydre Vold, og at Aarsagen til dets Dod var Drukning. Arrestantinden har forklaret, at det havde været hendes Hensigt, ifald det, som hun udtrykker sig, var gaaet godt, ikke at omtale Fødslen til Nogen, og at hun vel bagefter følte Anger over sin Handling, men at denne Følelse dog først opstod hos hende efter Barnets Dod, idet hun forinden den Tid, medens hun omgik med den Tanke at dræbe det, ikke nærrede saadan Følelse eller nogen Frygt for den Forbrydelse, hun havde besluttet at begaa, og naar hun tænkte paa den deraf følgende Straf, overdøvedes saavel denne Tanke som enhver anden Betænkelse, hun maatte have ved Udførelsen af sit Forsæt, af Skamfuldhedsfølelsen over at være besvangret af en Anden end Faderen til hendes to første Born, og hun stod da fast ved sit Forsæt. Af Politimesteren er det dog under Forhøret udtalt, at hun ikke syntes at være

meget angerfuld, men formentlig var af en noget ufolsom Natur. Da Intet foreligger, der tyder paa, at Arrestantinden under Gjeringen har været i en utilregnelig Tilstand, maa det billiges, at hun ved den indankede inden St. Thomæ Bythings Extraret den 15 Januar d. A. af Dommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom i Medfor af Lovens 6—6—6 og 8 er dømt til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da nævnte Doms Bestemmelse om Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 186. Højesteretsagfører Lunn

contra

Johanna Petronella Olsson eller **Olsen**, ogsaa kaldet **Oldsatter Lundstrøm**, Olssons eller Nielssons Enke (Def. Leviisen),

der tiltales for Tyveri, Forsøg herpaa, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 25 April 1885: Arrestantinden Johanna Petronella Olsson eller Olsdotter, Lundstrøm, Olssons eller Nielssons Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og efter udstaaet Straffetid paany udbringes af Riget. Saa udreder hun og denne Sags Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Schmidt og Kammerassessor Jespersen med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Lange, bør Arrestantinden Johanna Petronella Olsson eller Olsdotter Lundstrøm, Olssons eller Nielssons Enke, udrede 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Johanna Petronella Olsson eller Olsdotter Lundström, Olssons eller Nilssons Enke for Tyveri, Forsøg herpaa, ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Straffelovens § 16, og er det ved Arrestantindens med det under Sagen iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat der i Løbet af sidste Efteraar og Vinter var indkommet talrige Anmeldelser til Odense Politie om Lommetyverier, begaaede paa Torvedage paa Kjøbstadens Albanitorv, blev Arrestantinden den 7 Febr. d. A. anholdt i Odense i Anledning af et Forsøg, hun paa nævnte Torv gjorde paa at stjele en — som det senere viste sig tom Portemonnaie ud af Lommen paa et Fruentimmer, hvilken Forbrydelse mislykkedes, fordi Fruentimmeret havde Portemonnaien befæstet ved en Snor, som hun havde om Halsen. Arrestantinden vedgik derefter, at hun havde begaaet 14 af de for Politiet anmeldte Lommetyverier, uden at hun dog bestemte turde nægte, at Tyveriernes Antal ikke kunde være større; samtlige 14 Tyverier, der ere begaaede i Tiden mellem den 6 Septbr. f. A. og hendes Anholdelse, og hvorved hun havde et Udbytte af henvend 130 Kroner, udførte hun paa den Maade, at hun i den Trængsel, der var paa Torvedagene, af tilstedeværende Fruentimmers Lommer stjal deres Portemonnaier, hvilke kun, efterat have udtaget i hvert Fald de deri værende Pengesedler og større Mønstykker, for største Delen strax kastede fra sig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 September 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 20.

Fredagen den 31 Juli.

Nr. 186.

Advokat Lunn

contra

Johanna Petronella Olsson eller Olsen ogsaa kaldet Olsdatter
Lundstrom, Olssons eller Nielsons Enke (Def. Levinsen).

Foruden de omtalte Tyverier paa Torvet af Penge frastjal hun endvidere den 11 Oktober f. A. Arbejdsmand Anders Hansens Hustru, Mette Cathrine, født Nielsen, et hæklet Tæppe, vurderet til 3 Kr., hvilket Bestjaalne have fremlagt til Salg sammesteds. En Aften i December Maaned f. A. tilvendte hun sig dernæst et Skomager Peter Larsen tilhørende til 1 Kr. 50 Ore vurderet Par Træsko, der henstod paa Trappegangen i det af ham beboede Hus, hvor hun indfandt sig med noget Reparationsarbejde, og endelig stjal hun noget efter Jul paa Odense Svaneapothek ud af en sammesteds tilstedeværende Dames Lomme en Perlepung med ca. 1 Kr. En Del af de saaledes indvundne Penge skjulte hun, der efter sit Angivende samlede sammen til Rejsseudgifter til Amerika — i sit Logis, hvor der ved Undersøgelsen fandtes gjemt under Gulvet paa Loftet 107 Kroner. Hvad Sigtelsen for ulovlig Omgang med Hiitogods angaar, har Arrestantinden erkjendt, at hun kort efter, at hun i August Maaned f. A. havde taget Ophold i Odense, paa Gaden fandt en til 1 Kr. 25 Ore vurderet Hammer, som hun beholdt uden at oplyse den; forsaavidt hun ligeledes har erkjendt at have fundet og paa samme Maade beholdt en Slibesten, vil hun ikke kunne drages til Ansvar herfor, da Slibestenen er skjønnet at være værdiløs. Endeligen er hun overbevist om at have overtraadt Straffelovens § 16, idet hun, som ved den nedenfor anførte af

Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret den 5 Oktober 1880 afsagte Dom bl. A. i Medfor af nævnte § blev domt til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, og som den 4 Februar 1881 af Kjøbenhavns Politi, forinden Udbringelsen fandt Sted, blev advaret imod at vende tilbage til Riget under Trusel af Straf efter sidstnævnte §, har, som det fremgaar af Anførte, igjen begivet sig her ind i Landet. Arrestantinden, der er født i Sverrig og langt over kriminel Lavalder, har tidligere været anset heri Landet ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 2 August 1873 efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 1 Juni 1875 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og domt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget; ved Andst og Slaugs Herreders Extraretsdom af 6 Juni 1877 efter Straffelovens § 247 med lige Fængsel i 5 Dage; ved Gjerding Malt Herreders Extraretsdom af 4 Septbr. 1877 — idet hun under Sagen havde fordulgt de to førstnævnte hende overgaede Straffedomme — efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og domt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, og endelig ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 5 Oktober 1880 dels i Medfor af Straffelovens § 64 med en efter samme Lovs § 16, 2det Stykke, lempet Tillægsstraf, dels efter sidstnævnte § samt § 247 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt domt til efter udstaaet Straffetid paany at udbringes af Riget. For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden nu, som i Underrettsdommen sket, være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. tildels § 46, efter samme Lovs § 247, samt efter § 16, 2., og da den af Underdommeren valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes passende, og Dommens Bestemmelse om, at Arrestantinden efter udstaaet Straffetid vil være at udbringe af Riget, som og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestantinden, billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

2den extraordinære Session.

Mandagen den 31 August.

Nr. 203.

Advokat Nellemann

contra

Alfred Jacob Ludvig (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 30 April 1885: Arrestanten Alfred Jacob Ludvig bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt udrede samtlige de med Aktioneren lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 Mai 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret pakkjendte Sag er Arrestanten Alfred Jacob Ludvig, der paa lovlig Maade er skjonnet at være 16 Aar gammel og ikke tidligere er tiltalt eller

straffet, og som i de sidste Maaneder har ernæret sig som Bud, ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger overbevist om Juledag ifjor under et Besøg hos en Bekjendt Alferce George paa dennes Bopæl i St. Thomæ By at have tilegnet sig en ham tilhørende, til 50 Cents vurderet Vest, som man antages at have været ophængt eller henlagt i Bestjaalnes Værelse. Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten, da han afvigte 31 Marts om Aftenen Kl. ca. 10 var i Færd med at gaa til sit Hjem, ifølge et pludselig opstaaet Forsæt, i den Hensigt at tilegne sig flere af nævnte George's Klædningsstykker, har begivet sig ind i den til Eiendommen Nr. 63 Dronningens Gade hørende Gaard, hvor den Paagjældende har sit Værelse i et i ca. 16 Alens Afstand fra Vvaningshuset liggende Hus, men saa lidet som nogen Anden sover her om Natten. Fra Gaden gik han igjennem en uafsaaset Port ind i Nabogaarden, der er skilt fra Nr. 63 ved et ca. 2 $\frac{1}{2}$ Alen høit Plankeværk, hvori en Dør er anbragt og, idet han stod op paa et paa Plankeværket fastslaaet Stykke Træ, kunde han ved at række Armen over loftet en Krog af Krampen paa den anden Side og saaledes aabne Døren. George's Værelse var lukket med en Hængelås; men denne oplukkede han ved Hjælp af en Nogle, han kort Tid forinden vil have fundet paa Gaden, hvorpaa han satte sig i Besiddelse af en Del paa en Kasse i Værelset liggende Klæder, tilsammen vurderede til Doll. 12, og dermed gik sin Vei, efterludende Døren aaben. Samtlige Koster ere komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavnet. Idet det bemærkes, at Arrestanten ikke findes at have puudraget sig Strafansvar ved at tilegne sig en Nogle, der laa imellem en Del Skramleri tilhørende hans Moder, samt at hans Undladelse af at oplyse 3 paa Gaden fundne, til 10 Cents vurderede Nøgler ikke kan tilregnes ham til Straf, allerede af den Grund, at Forholdet findes at ligge udenfor Aktionsordren, der alene lyder paa Tyveri — maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter Fdg. 11 April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Led med Straf af Forbedringshusarbeide i 2 Aar og tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger. Dommen vil derfor i det Hele være at stadfæste. Om Sagforelsen her ved Retten mærkes, at Aktor har undladt at give Mode den Dag, Defensor fremlagde sit Indlæg; iøvrigt har Sagforelsen her saa vel som ved Extraretten været forsvarlig, hvilket ogsaa gjælder om Sagens Behandling ved sidstnævnte Ret.

Nr. 213.

Advokat Nellemann

contra

Lars Emanuel Clarsson eller Clarsson Nilsson
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1885: Arrestanten Lars Emanuel Clarsson eller Clarsson Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedel og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa tilsvarende han og denne Aktions Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Kaas, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte kun kan anses skyldig i Forsøg paa simpelt Tyveri hos Skrædermester Jensen, og at han for dette Forhold bliver at domme efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, jfr. § 46, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Lars Emanuel Clarsson eller Clarsson Nilsson, hvis opgivne Alder af 26 Aar af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ved denne Rets Domme af 12 Marts 1881 og 10 April 1883 er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led, efter dens § 253 samt efter Lov 15 Mai 1875 § 22 jfr. § 2, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han ved sidstnævnte Dom i Henhold til Straffelovens § 16 er dømt til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste

er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 16, idet han, som ved sin Udbringelse af Riget i Henhold til den anførte Dom af *) 12 August f. A. til Kjøbenhavn's Politis Protokol over bortsendte Personer er bleven advaret om Virkningen af hans ulovlige Tilbagevenden, den 7 Marts d. A. har uden Tilladelse taget Ophold her i Staden, hvor han den følgende Dag blev anholdt. Hvad den øvrige Del af Aktionen angaar ere de nærmere Omstændigheder i det væsentlige følgende: Da Skrædermester Jons Edvard Jensen Søndagen den 8 Marts d. A. om Eftermiddagen Kl. 6, medens han opholdt sig i sin Butik, Frederiksborggade Nr. 40 i Stuen, hørte, at Nogen puslede nedenunder i Kjælderen, gik han herved og traf Arrestanten i Kjældergangen. Han spurgte Arrestanten om, hvad denne vilde der, hvortil Arrestanten svarede, at han ved at falde paa Gaden havde tilsmudsket sin Overfrakke, hvorfor han var gaaet ned for at rense den. Denne Forklaring forekom Jensen utrolig, eftersom der var ganske mørkt i Kjælderen, og da Arrestanten desuden havde vakt hans Mistanke derved, at Arrestanten paa ham havde gjort Indtryk af at ville skjule sig for ham, foranledigede han ved Assistance af Manufakturhandler Carl Villiam Sigersted Arrestanten anholdt. Efterat Arrestanten ved Politibetjent Nr. 324 Christensen var bleven indbragt til første Politistation, blev der foretaget en Visitation af hans Person, hvorved han bl. A. fandtes i Besiddelse af en fuldstændig Udrustning til Indbrudstyverier, nemlig Hovednøgler, Dirke, Fil, Brækjern, en Pakke grøn Sæbe, Lys og Tændstikker, hvorhos der endvidere hos ham blev fundet et Vaaben, nemlig en Jernhaandklo. Under den paafølgende Undersøgelse har Arrestanten dog vedblivende nægtet at have tilsigtet noget Tyveri og fastholdt, at han har begivet sig ned i Kjælderen for, som ommeldt, at rense sin Frakke. Da det imidlertid er oplyst, at han for at komme derned har maattet fra Gaden passere tværs igjennem Eiendommen gennem 3 Døre ud i en Gaardsplads og herfra gennem en aaben Lem ad en Trappe ned i Kjældergangen — til hvilken iøvrigt Adgangen var uhindret, idet hverken Døren til denne eller nogen af de før nævnte Døre vare aflaaede — og det er ganske uantageligt, at Arrestanten for at børste sin Frakke skulde have taget denne Vei, da ingen af de Personer, der medvirkede ved hans Anholdelse, heller har lugt Mærke til, at hans Overfrakke var tilsmudsket af Gadesnavs, og, da de af ham i Sagen afgivne Forklaringer i deres Helhed, og særlig de hans Besiddelse af foromtalte Redskaber betræffende, bære oisensynligt Præg af Tilbageholdenhed og Lognagtighed, kan hans ommeldte Anbringende ikke staa til Troende,

*) skal være: •den•.

hvorimod det under de foreliggende Omstændigheder, og naar Hensyn tages dels til, at Arrestanten, som oven anført, med kortere Mellemrum to Gange har været straffet for Ejendomsindgreb, hvoriblandt for 7 Indbrudstyverier, dels til, hvad der iøvrigt her under Sagen er fremkommet imod ham, ikke findes at kunne betvivles, at han har begivet sig ned i Kjælderen, hvor der bl. A. fandtes et af Jensen benyttet aflaaet Værksted, for at se Lejlighed til at stjæle der om fornødent ved Indbrud ved Hjælp af de medhavende Redskaber. Han maa derfor under denne Del af Sagen anses overbevist om Forsøg paa Indbrudstyveri. Mandagen den 9 Marts d. A. meldte Glarmester Peter Frederik Butzbach, at der i Tiden mellem Kl. 1½ den foregaaende Dags Eftermiddag indtil samme Dags Morgen var sket Indbrud i hans Butik og Værksted, Bredgade Nr. 16 Kjælderen, og at der sammesteds var stjaalet forskellige Gjenstande. Blandt de hos Arrestanten ved hans Anholdelse forefundne Gjenstande har Butzbach som Ting, der ved ommeldte Lejlighed ere ham fravendte, gjenkjendt en Vinterfrakke, en Glarmesterdiamant, en Knibtang, et Vridtboer og to Skruetrækkere, hvorhos Butzbachs 14-aarige Bydreng Carl Peter Alfred Butzbach Jacobsen har gjenkjendt en anden hos Arrestanten forefunden Glarmesterdiamant som sig tilhørende og ham frakommen ved samme Lejlighed. Arrestanten har imidlertid ogsaa nægtet sig skyldig i dette ham paaagtede Tyveri, idet han efter nogen Vaklen er endt med den Forklaring, at han Søndagen den 8 Marts d. A. Kl. mellem 3 og 4 har kjøbt samtlige de anførte Ting af en Person, hvem han traf paa Gaden, og hvis Navn og Bopæl han ikke kjender, men da der ikke kan tages noget Hensyn til dette Arrestantens ganske ubestyrkede Anbringende om hans Hjemmel, og, da Butzbach har aflagt Tilljæmlingsed samt fort Bevis for sin Ejendomsret til Frakken og den først omtalte Diamant, er der tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at domme Arrestanten for uljæmlet Besiddelse af disse tvende Gjenstande, som tilsammen ere vurderede til 12 Kr., dog kun som Hæler, da Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkeligt vise hen til ham som Gjærningsmand til Tyveriet. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, efter dens § 231, 2det Stykke, jfr. § 46, og efter § 238, jfr. § 241, 1ste Stykke, som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned, hvorhos han i Henhold til Straffelovens § 16, 2det Stykke, igjen vil blive at udvise af Riget.

Nr. 229.

Advokat Nellemann

contra

Jens Theodor Langkjær Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 26 Juni 1885: Snedkersvend Jens Theodor Langkjær Sørensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1885: Arrestanten Jens Theodor Langkjær Sørensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Jens Theodor Langkjær Sørensen, som under denne Sag tiltales for Betleri, er det ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i de sidste Dage af April Maaned d. A., da han var uden Arbejde, har betlet paa forskellige Steder i Give og Vange, og at han navnlig paa det første Sted under urigtige Foregivender, som vare skikkede til at vække Medlidenhed, har tilbøjet sig hos tre forskellige Personer fra 5 til 10 Ore hos hver. Arrestanten, som er født i Aaret 1842 og som, foruden at han i Aaret 1882 har været anset med Disciplinærstraf for Optøjer paa en Fattig-

gaard, hvor han var indlagt, og nogle Gange har maattet erlægge Boder for Politiuorden, er tidligere straffet ifølge Sorø Kjøbstads Politiretsdom af 12 Juni 1878 for Betleri i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 21 September 1878 i Medfør af samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 5 Dage, ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 2 December 1878 i Medfør af nævnte Lovbestemmelse og Frd. 10 December 1828 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge Fredericia Kjøbstads Politiretsdom af 4 Januar 1879 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ifølge Kolding Kjøbstads Politiretsdom af 21 Mai 1879 i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse og Frd. 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 96 Dage, ifølge Vends Herreds Politiretsdom af 30 September 1879 i Medfør af Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 120 Dage, ifølge Rodby Kjøbstads Politiretsdom af 4 December 1880 i Medfør af samme Lovs § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Vejle Kjøbstads Politiretsdom af 15 Juli 1881 i Medfør af samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 4 November 1884 ligeledes for Betleri med Tvangsarbejde i 30 Dage — vil nu for det af ham udviste Forhold atter være at anse for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 sammenholdt med Bekjendtgjørelse af 10 April 1865 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage.

Tirsdagen den 1 September.

Nr. 187. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Jens Olsen Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juni 1885: Arrestanten Jens Olsen Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktiones Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsoe og Jacobsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Olsen Rasmussen, der er født den 31 Juli 1824, og som har været anset bl. A. ifølge Højesteretsdom af 7 Januar 1863 efter Frd. 11 April 1840 § 12 jfr. §§ 13 og 14 med Tugthusarbejde i 10 Aar og senest ifølge nærværende Rets Dom af 23 Marts 1878 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led og 231, 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 tildels sammenholdt med § 46 og efter § 247 med Tugthusarbejde i 6 Aar, tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Tyveri, og i saa Henseende er følgende oplyst ved de af Politibetjent Nr. 183 Jacobsen, Nr. 231 Borup og 237 Sorensen, Skrædermester Jazzincka Lassen, dennes Hustru Abelone Christine Georgine Trimbom, Arbejdsmand Jens Christian Wileken, Vognmand Carl Emil Bothmann og Former Peter Christian Ferdinand Rasmussen afgivne tildels bedigede Forklaringer: Natten mellem den 24 og 25 Februar d. A. Kl. omtrent 12 blev Skrædermester Lassen og dennes Hustru, der bo i Ejendommen, Gothersgade Nr. 29, 1ste Sal, i en Lejlighed, hvortil Indgangen var fra Husets Trappegang gjennem en Dor, der var aflaaet, vækkede ved, at der var Nogen inde i det til deres Soveværelse stødende Værelse, idet den Paagjældende famlede ved den mellem disse Værelser værende Dor. Lassen, der ikke turde aabne Døren, raabte da, hvem det var, hvortil der fra Værelset blev svaret, at det var En, der søgte Arbejde. Lassens Hustru gik nu strax hen til Vinduet og kaldte paa Politiet. Arbejdsmand Wileken passerede i det samme forbi, og umiddelbart efter kom Vognmand Bothmann og Former Rasmussen tilstede, og Wileken og Rasmussen forbleve nu ved Ejendommen, medens Bothmann hentede Politibetjentene Borup og Sorensen. Medens Sidstnævnte og Politibetjent Jacobsen, der ligeledes var kommen tilstede, tog Post udenfor Eiendommen, hvor der efterhaanden samlede sig en betydelig Menneskemasse, undersøgte Politibetjent Borup, Skrædermester

Lassen og Arbejdsmand Wilcken Ejendommen. Det viste sig da, at der fra et Vindue paa 1ste Sals Trappegang var henlagt en temmelig svær Lægte omtrent langs med Muren mod Gaarden, over til et i ca. 2½ Alens Afstand derfra værende nabentstaaende Vindue, i det til Lassens Lejlighed hørende Kjøkken. Denne Lægte havde ikke ligget paa dette Sted Kl. 11 om Aftenen, og efter alt det Foreliggende, derunder nogle i Kjøkkenvinduet forefundne Spor, maatte det antages, at den paagjældende Person, som Lassen og hans Hustru havde hørt, havde fra Trappegangen, hvortil Adgangen var uhiindret, ved paa den anførte Maade at anbringe bemeldte Lægte, der efter Lassens Forklaring havde staaet op ad Husets Væg, saaledes at man kunde naa den fra Gangvinduet, banet sig Vej til Lassens Kjøkken, der ved en uafsluset Dør stod i Forbindelse med det Værelse, hvor hans Tilstedeværelse var bleven bemærket af Lassen og Hustru. Omstændighederne tydede derhos bestemt paa, at Personen havde indfundet sig i Lejligheden i tyvagtig Hensigt, men, da de Lokaler i Lejligheden, i hvilke han havde været, vare tomme, som Følge af, at de bleve istandsatte, havde han ikke opnaaet sin Hensigt. Efterat Borup, Lassen og Wilcken havde gennemsogt ethvert tilgængeligt Lokale i Ejendommen, fandt de i dennes Stueetage, der var under Ombygning, Arrestanten henliggende bag nogle Cementtonder, og han blev da anholdt som den Person, der formentlig havde gjort sig skyldig i det omhandlede Forsøg paa Tyveri. Arrestanten har imidlertid under Sagen vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, og særlig benægtet at have været inde i Lassens Lejlighed den omhandlede Nat. Med Hensyn til sin Tilstedeværelse i Ejendommen forklarede han først, at han, der den omhandlede Aften Kl. ca. 10 havde forladt sit Logis for at spadserere, var søgt ind i Ejendommen for at benytte Retiraden, derefter, at han var gaaet ind i Ejendommen for at raade Bod paa et Broktilfælde, hvoraf han lider, og endelig — da en Lægeundersøgelse af ham havde godtgjort Usandsynligheden af dette Anbringende — paany, at han var gaaet ind i Ejendommen for at benytte Retiraden. Han vil derefter have sat sig hen paa det Sted, hvor han blev antruffen, og have sovet der, indtil han blev vækket af Politibetjent Borup og Arbejdsmand Wilcken. Ligesom Arrestantens Forklaring om Anledningen til, at han indfandt sig i Ejendommen efter det Anførte aldeles mangler Troværdighedens Præg, saaledes er det efter Sagens øvrige Oplysninger i høj Grad usandsynligt, at Arrestanten skulde have lagt sig til at sove paa det anførte Sted, og først være bleven vækket, da han blev paagreben, medens det Fremkomne meget mere tyder paa, at han da var vaagen, og holdt sig skjult for ikke at blive antruffen. Medens der herefter intet Hensyn findes at kunne tages til Arrestantens Forklaring om, hvad han vil

have foretaget sig i Ejendommen den paagjældende Nat, pege Sagens Oplysninger bestemt hen paa, at det har været ham, der, som anført, har skaffet sig Adgang til Lassens Lejlighed. Efter de bl. A. af Lassens Hustru, Arbejdsmand Wilcken og Former Rasmussen afgivne Forklaringer, kan det nemlig paa den ene Side ikke antages, at den Person, der havde været inde i Lejligheden, skulde have forladt Ejendommen, der kun har Udgang til Gaden, forinden Politibetjent Borup, Skræddermester Lassen og Arbejdsmand Wilcken foretog Eftersyn i denne, og paa den anden Side have disse forklaret, at de ere fuldstændig sikre paa, at der under deres Eftersyn ikke var andre uvedkommende Personer tilstede i Ejendommen, der kun er af ringe Omfang, end Arrestanten. Skræddermester Lassen har derhos udsagt, at Arrestantens Stemme i høj Grad ligner den Persons Stemme, han horte i Værelset ved Siden af Sovekammeret, og Politibetjent Borup har endvidere forklaret, at han, da han anholdt Arrestanten, paa dennes Hænder fandt Spor, som tydede paa, at han havde berørt den omhandlede temmelig smudsige Lægte. Naar til det Anførte kommer, at de tidligere mod Arrestanten anlagte Sager udvise, at han tidligere i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Lejligheder paa en lignende Maade som her omhandlet, saa findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paansigtede Forsøg paa Tyveri, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232 jfr. § 46 for 4de Gang forsogt grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 214.

Advokat Levinson

contra

Peder Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juni 1885: Arrestanten Peder Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt i Erstatning til Brandforsikrings-selskabet Danmark tilsvare 180 Kr. 66 Øre med Renter af dette Beløb à 5 pCt. p. a. fra den 28 f. M. Saa erlægger han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Sælær til

Aktor, Prokurator Hude og Defensor, Prokurator Jacobsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1835: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Seidelin betaler Arrestanten Peder Jensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ifølge en Højesteret forelagt Daabsattest er født den 18 Juli 1846, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Peder Jensen, som er født den 18 Juni 1846 og oftere har været straffet for Løsgængeri og Betleri, samt ifølge Stevns-Faxe Herreders Politiretsdom af 27 April d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Brandstiftelse. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han, som den 16 Mai d. A. fra Storehedinge var afleveret til Fattigvæsenet for St. Jørgensbjerg Sogn og anbragt paa den derværende Fattiggaard, samme Dag atter forlod denne, fordi der, efter hvad han har forklaret, saamesteds er to Personer, som man ikke kan komme ud af det med, naar man ikke vil give dem Brændevin, og at det, medens han derefter drev omkring i Roskilde, faldt ham ind, at han ved at afbrænde en Stak, kunde opnaa at blive

anholdt og slippe for selv at forsørge sig. Efterat han derfor havde købt en Æske med Tændstikker, begav han sig, da det var blevet mørkt, ud paa Kjøbmand Kornerups Mark ved Ringstedvejen. Ankommen hertil betænkte han sig vel først paa, om han skulde antænde en der staaende Stak, men da der var gaaet en halv Timestid, bestemte han sig dog hertil og antændte Stakken omtrent et Par Alen fra Jorden. Ilden fængede strax, og han lagde sig derefter i Nærheden uden at foretage Noget. Da der kort Tid efter Antændelsen kom Folk tilstede, angav han strax, at det var ham, som havde paasat Ilden. Stakken, som indeholdt 9 Læs Rughalm til en Vægt af 810 Lpd. og havde en Værdi af 160 Kr., nedbrændte fuldstændig, uden at der efter det Foreliggende kan antages at have været Fare for de nærmest værende beboede Bygninger. Det maa derfor billiges, at Arrestanten for det ham saaledes overbeviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende og Dommens Bestemmelser saavel med Hensyn til den idømte Erstatning som Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Nr. 49. Husejer **H. G. E. Eckhausen** (Alberti)

contra

Schiøttz & Co., der er angivet at være et Firma benyttet af **H. F. Schiøttz** og **E. Schiøttz**, samt Malermester **Madsen** (Ingen),

betr. Betaling af Restsalær for Salg af en Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1884: Indstævnte H. G. E. Eckhausen bor til Citanterne Schiøttz & Co. betale de paastævnte 620 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Juni f. A. til Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 70 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Malermester Madsen kun er stævnet, fordi han ifølge en for Appellanten forkyndt Transport skal

være bleven Ejer af Halvdelen af Sagens Gjenstand, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citannten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne Schiottz & Co. søgt Indstævnte H. G. E. Eckhausen til Betaling af 620 Kr., som han skal skyldte dem til Rest paa Salær for Medvirkning ved Salget af Eiendommen Gade Nr. 50 i Griffenfeldtsgade her i Staden tilligemed Renter af Belobet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato d. 25 Juni f. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der ved et under Sagen fremlagt, den 19 Mai 1883 udstedt Bevis har forpligtet sig til at „betale Schiottz & Co. En Procent af Kjøbesummen, saafremt Schiottz & Co. medvirker til at sælge eller mageskifte min (Indstævntes) Ejendom Griffenfeldtsgade Nr. 50, hvilket Beløb jeg (Indstævnte) udbetaler dem contant ved Handelens Afslutning“ har principaliter anbragt, at der ikke for Magistraten i Kjøbenhavn er anmeldt et Firma „Schiottz & Co.“, der saaledes formentlig ikke kan betragtes som eksisterende, og til hvilket han derfor ikke vil kunne tilpligtes at betale Noget, ligesom det i alt Fald først maatte bestemte oplyses, at der ikke i det saakaldte Firma Schiottz & Co. er andre Personer end de 2, med hvilke han har havt at gøre. I Henhold hertil har Indstævnte for det Tilfælde, at Retten maatte finde, at de saaledes releverede Omstændigheder maa medføre Sagens Afvisning, paastaet saadan Afvisning, medens han i modsat Fald har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. De af Indstævnte saaledes fremsatte Indsigelser maa imidlertid anses ganske ubeføjede. Thi bortset fra Spørgsmaalet, hvorvidt Citanterne, der angive sig at være Kommissionærer, burde have anmeldt det antagne Forretningsnavn for Magistraten, er det klart, at Undladelsen af saadan Anmeldelse i ethvert Fald maa blive uden Indflydelse paa Gyldigheden af de private Retshandler, der ere afsluttede under det paagjældende Forretningsnavn, og da Indstævnte, der ved det ommeldte Bevis har forpligtet sig overfor „Schiottz & Co.“, maa have vidst eller i alt Fald kunde have undersøgt, med hvem

han dengang indlod sig, maa han allerede paa Grund heraf, nu da han ligeledes søges af „Schiøtz & Co.“ være uberettiget til at forlange særlige Oplysninger om, hvilke Personer der benytte det ommeldte Forretningsnavn. Subsidiært har Indstævnte til Stotte for sin Frifindelsespaastand gjort gjældende, at der ikke har fundet noget virkeligt Salg Sted af den paagjældende Ejendom, og at saaledes Betingelsen for det omstridte Salærs Udbetaling ikke er tilstede, medens Indstævnte tvertimod maa være berettiget til at tilbage-søge fra Citanterne et Beløb af 200 Kr., som han i sin Tid i den urigtige Forudsætning, at den tilsigtede Ejendomshandel var endelig afsluttet, har udbetalt dem a conto. — Det ses imidlertid, at der under Medvirkning fra Citanternes Side den 31 Mai f. A. er mellem Indstævnte og en ustævnt Trediemand bleven oprettet en af dem begge underskrevet Slutseddel, hvorved Indstævnte erklærer, at han „bortsælger herved“ den ham tilhørende Ejendom i Griffenfeldtsgade Nr. 50 til bemeldte Trediemand for en Kjøbesum stor 82.000 Kr. og iøvrigt paa visse i Slutsedlen nærmere angivne Vilkaar, og det er in confesso, at den omtvænte Trediemand overensstemmende med Slutsedlen strax overtog Ejendommen og besad samme indtil d. 16 Juni f. A. Vel er det tillige oplyst, at den paagjældende Ejendomshandel paa Grund af Meningsulighed imellem Indstævnte og Kjøberen om den rette Forstaaelse af Slutsedlen ikke er gaaet endelig i Orden, men ligesom Slutsedlen, om end dens Affattelse er mangelfuld, dog skjøntes at kunne have afgivet et brugbart Grundlag for Handelens endelige Berigtigelse, saaledes ses det, at det kun er ifølge en Overenskomst imellem Indstævnte og Kjøberen, at Handelen er gaaet tilbage, og at det er fundet fornødent at konstatere dette ved en Slutsedlen af begge Parter given Annulationspaategning, hvorved Indstævnte endog forpligtede sig til at betale Kjøberen et Beløb udover det fra ham modtagne Forskud paa Kjøbesummen. Det kan derfor ikke betvivles, at der ved Slutsedlen har fundet et virkeligt Salg Sted af den paagjældende Ejendom, som bagefter er blevet hævet, og den forommeldte af Indstævnte erlagte a conto Betaling paa det Citanterne tilsagte Salær viser ogsaa, at han ved Slutsedlens Oprettelse har havt samme Forestilling om dens Betydning. I Henhold hertil vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger, da der ikke haves Hjemmel til at tillægge Citanterne samme skadesløst, bestemmes til 70 Kr. Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Oktober 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triens Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.	Højesteretsaaret 1885—86.	Nr. 21.
-----------	---------------------------	---------

Tirsdagen den 1 September.

Nr. 218. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru,
(Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1885: Arrestantinden Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor. Prokuratorerne Engberg og Møller, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestant inden Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru, der er født den 12 Mai 1843 og senest anset ved Højesteretsdom af 23 Juni 1882 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved den af Arrestantinden under et Forhør den 21 April d. A. afgivne Tilstaelse, som hun vel i samme Forhør har tilbagekaldt, men som desuagtet i Medfør af D. L. 1--15—1 vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, da dens Rigtighed i høj Grad har fundet Støtte ved det under Sagen iøvrigt Oplyste, medens der ikke er fremkommet Noget til Bestyrkelse af Tilbagekaldelsen — er det bevist, at hun den 3die Marts d. A. i den Hensigt at begaa Boutikstyveri har indfundet sig i Skrædermester Johan Haagenson Westerbergs Boutik her i Staden og der paa Skromt spurgt om Prisen paa nogle Varer uden dog at stjæle Noget, da hun ikke fandt Lejlighed hertil. Forsaauidt hun endvidere sigtes for nogle andre Forsøg paa Boutikstyverier og for tvende saadanne fuldbyrdede Tyverier, ved hvilke der i Efteraaret 1883 er fravendt Manufakturhandler Christian Carl Brorson Fogtmann 2 Shawler og i November f. A. nævnte Skrædermester Westerberg et Par Benklæder, er der vel fremkommet nogen Formodning mod hende, der vinder i Styrke saavel derved, at hun tvende Gange tidligere er straffet for Boutikstyverier, som derved, at hendes Forklaringer i det Hele taget have baaet Præg af Tilbageholdenhed og Løgnagtighed, men mod hendes vedholdende Benægtelse er der ikke i saa Henseende tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis til at fælde hende. Som Følge af Foranstaaende vil hun være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46 for fjerde Gang forsøgt simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 207. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Ane Marie Grundal (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 18 Juni 1885:
 Arrestantinden Ane Marie Grundal bør hensættes til Tugthus-

arbejde i 3 Aar, saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Kaalund 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Ane Marie Grundal for Tyveri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der kort før sidste Jul var kommen til at tjene hos den daværende Ejer af Rebækgaard, Thomas Ludvig Lassen, men som, efterat hendes Husbond havde solgt bemeldte Gaard, den 14 April d. A. havde forladt Gaarden og var rejst med sit Herskab til Frederiksberg, hvor dette havde lejet Bolig — har under sin Tjeneste paa Rebæksgaard dels et Par Gange fra Mælkekjældereren, med hvilken hun havde Tilsyn, stjaalet Fløde, som hun fyldte paa Flasker og forærede Arbejdsmand Jens Veirup af Tved, dels til forskellige Tider frastjaalet sin Husbond 2 Rugbrød, en Rullepølse samt et Stykke Talg, hvilke Gjenstande hun tog fra uafslaaede Rum paa Gaarden og ligeledes forærede til ovennævnte Jens Veirup. De stjaalne Koster havde efter Arrestant-

indens Madmoders Ansættelse, imod hvilken hun ikke har havt noget at erindre, tilsammen en Værdi af 1 Kr. 70 Ore, men Bestjaalne har ikke gjort Fordring paa nogen Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at hun Dagen, for hun forlod Rebækgaard, har frastjaalet Gaardens nuværende Ejer, Proprietær Andresen, noget Bornetøj, og samme Dag, hun rejste derfra, et Lagen og en Dug, idet hun tog disse Gjenstande fra et Kammer i Gaardens Stuehus, hvor de tilligemed andet Andresen tilhørende Linned og Dækketøj vare henlagte paa Gulvet, og vil hun efter sin Forklaring begge Gange have fundet Kammerets Dør aaben. Lagenet, som hun medtog til Frederiksberg, og de øvrige Koster, som hun forinden sin Afrejse fra Rebækgaard forærede til to i Nærheden af Gaarden boende Fruentimmer, ere bragte tilstede under Sagen og efter tilsammen at være vurderede til 11 Kr. tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Arrestantinden — der er født i Aaret 1855 og som tidligere gjentagne Gange har været straffet navnlig for Tyveri og Bedrageri, senest ifølge Højesteretsdom af 5 December 1881 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, samt efter bemeldte Lovs § 256, cfr. § 251 og § 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 227.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1885: Arrestanten, Arbejdsmand Rasmus Nielsen af Hammer, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Rode og Salomonsen, betaler Arrestanten Rasmus Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Vordingborg søndre Birks Dom af 2 Mai 1870 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Nielsen for Tyveri, Løsgængeri og Betleri. Ved Arrestantens egen, af det iøvrigt Oplyste be- styrkede Tilstaaelse er det bevist, at han den 22 Mai d. A., da han havde indfundet sig paa Godsforvalter Birchs Bopæl i Lundby for at betle, har fra det derværende Pige-kammer, hvortil der var uhindret Adgang, stjaalet en i en uafsaaset Skabsskuffe beroende Portemonnæ, hvori der laa 4 Kr. 38 Ore og et 50 Pfennigstykke, der tilhorte Tjenestepige Ane Margrethe Larsen. Arrestanten har derhos vedgaaet, at han, omtrent fra Begyndelsen af Mai d. A. indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 23 s. M. har drevet arbejdsløs omkring i Vordingborg nordre og søndre Birks Jurisdictioner og ernæret sig ved Betleri. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 12 Januar 1842 og oftere forhen straffet bl. A. ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 29 Oktober 1878 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ifølge Næstved Kjøbstads Politirets Dom af 4 December 1882 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke og efter § 1, jfr. § 5, i Lov 3 Marts 1860, og da den

i den indankede Dom valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger ligeledes billigis. vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 204

Advokat Levinsen

contra

Dorthea eller Dorothea Magdalene Zithau, Christoffersens Hustru (Def. Asmussen)

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juli 1885: Arrestantinden Dorthea eller Dorothea Magdalene Zithau, Christoffersens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Bloch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der i Medfør af L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til den af Tiltalte efter Dommens Afsigelse fremsatte, af Intet bestyrkede Tilbagekaldelse af hendes Tilstaaelse,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: Arrestantinden Dorthea eller Dorothea Magdalena Zithau, Christoffersens Hustru, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sng ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have, da hun den 19 April d. A. gik tilhaande

hos Thora Jørgensen, Krügers Enke, frastjålet denne 3 Boldte, 1 Kam af Guttaperka og 3 Fugleslojter, ialt af 2 Kroners Værdi, hvilke Gjenstande beroede dels frit fremme i Bestjålnes Butik, dels under en Reol i et til Butiken stødende Lokale. Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 41 Aar af Retten er skjønned at stemme med hendes Udseende, er tidligere anset ved denne Rets Dom af 18 April 1868 efter Straffelovens § 228 med Frængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesteretsdom af 2den April 1869 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led jfr. tildels § 229 Nr. 4, 1ste Led, samt efter § 247 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 28 Maj 1878 efter Straffelovens § 231, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 6 Januar 1880 efter Straffelovens § 232 cfr. tildels § 229 Nr. 4 for 4de Gang begaaet simpel og grovt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar og ved samme Rets Dom af 9de Juni 1883 efter Straffelovens § 253 og § 238, jfr. § 241, 1ste Led, som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henhold til Foransførte vil Arrestantinden være at use efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Led, efter sammes § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 189.

Advokat Levinsen

contra

Adolph Andersen (Def. Asmussen),

der tiltaltes for Vold mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juni 1885: Arrestanten Adolph Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sulær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Overauditor Wolff, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, ved hvilken intet væsentligt er at bemærke, maa det

billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 100, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Adolph Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Levinssen og Højesteretssagfører Asmussen, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Adolf Andersen for Vold mod Politiet. Arrestanten er født den 9 Maj 1855 og anset ifølge Slagelse Kjobstads Extraretsdom af 27 December 1876 efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 og 54 samt § 229 Nr. 2 og dette Lovbud, sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tvende mod ham her ved Retten i 1882 og 1884 indledede Sager ere blevne sluttede med Politidirektorens Samtykke, efterat Arrestanten havde vedtaget for voldeligt Forhold at erlægge Bøder, henholdsvis af 100 og af 20 Kr., af hvilke Bøder han har indbetalt den sidstnævnte og afsonet den førstnævnte. Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Politibetjent Nr. 176 Buchardt og Nr. 264 Sildorff sig Natten mellem den 19 og 20 Januar d. A. i en Beværtning i Magstræde Nr. 17 i Anledning af, at denne ikke var lukket, uagtet Klokken var over 12¹/₂, og da Værten angav, at han ikke kunde faa de tilstedeværende Gjæster til at gaa, opfordrede Buchardt dem til at forlade Lokalet. Da to af de tilstedeværende Mandspersoner, nemlig Johan Volkert Knudsen og dennes Broder Valdemar Gerner Knudsen ikke efterkom denne Opfordring, gik Betjentene paany ind i Beværtningen, og da Johan Knudsen gjorde sig skyldig i opsætsigt Forhold, anholdt Buchardt ham og forte ham ned ad Gaden, idet Valdemar Knudsen fulgte med, og Politibetjent Sildorff kom et Stykke bagefter. Da Buchardt, der var iført Uniform, var kommen et Stykke ned ad Gaden, kom en Person løbende bagefter ham, og folte pludselig Buchardt, at der blev tilfojet ham flere Slag i Hovedet. Som Følge af disse sank Buchardt i Knæ og greb den tilstedekomne Person, som han antog havde tilfojet

ham ialtfald endel af Slagene, i Benet, og, medens han holdt ham saaledes, tilføjede den ommeldte Person ham flere Slag i Hovedet, saa at han blødte stærkt. Den nævnte Person rev sig herefter løs og flygtede, efterfulgt af begge Betjentene om ad Knabrostræde, Nybrogade og Raadhusstræde ind i Ejendommen Magstræde Nr. 17, hvorfra der er Gjennemgang til Nybrogade, og ad denne Vej lykkedes det ham at undslippe. Ved de Buchardt tilføjede Slag, der ialtfald tildels maa anses bibragte ham med et eller andet stumpt Redskab, bibragtes der ham fem smaa overfladiske Skaar i Hovedet med ujevne kontunderede Rande, af hvilke det største, der var omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme langt, var trængt helt gennem Huden, uden dog at have beskadiget det underliggende Ben, medens de fire andre kun vare trængte omtrent halvt gennem Huden. Buchardt var som Følge heraf sygemeldt og utjenstdygtig indtil den 11 Februar d. A., men var da fuldstændig helbredet, uden at det kan antages, at den ham overgaaede Vold vil efterlade skadelige Følger for Fremtiden. Da forskjellige Omstændigheder henledede Mistanken paa Arrestanten som den, der havde udøvet bemeldte Overfald, blev Undersøgelse i den Anledning rettet mod ham, og under denne har han, efter først i længere Tid at have nægtet at have været tilstede under det omhandlede Overfald, sluttelig afgivet følgende Forklaring: Han var den paagjældende Nat tilstede i Beværtningslokalet i Magstræde, da Betjentene indfandt sig i dette, og, efter paa deres Opfordring at have forladt Lokalet, gik han ned ad bemeldte Gade til Vandkunsten. Da han imidlertid blev nysgjerrig efter at se, hvorledes det gik med Brødrene Knudsen, løb han tilbage ad Magstræde, indtil han traf Buchardt og bemeldte Brødre, der da vare i Haandgemæng. Arrestanten bemærkede nu, at der var kommen en fjerde Person tilstede, som var bevæbnet med en Stok, hvormed han flere Gange slog Buchardt i Hovedet, medens denne laa paa Gaden. Arrestanten gik nu imellem og greb fat i Stokken, som den Ubekjendte rev til sig, idet han fjernede sig nogle Skridt. Da Buchardt imidlertid havde faaet fat i Arrestantens Ben, rev denne sig løs og løb nu sin Vej, idet han, som ovenfor nævnt, søgte at undslippe fra Betjentene, der forfulgte ham. Arrestanten har vedblivende paastaat, at han ved den ovennævnte Lejlighed ikke øvede Vold mod Buchardt, hvem han tværtimod vilde bistaa, da den ommeldte ubekjendte Person øvede Vold mod ham. Ligesom imidlertid saavel Buchardt som Sildorff edelig have forklaret, at der slet ikke var nogen saadan med Stok bevæbnet Person tilstede, da Overfaldet paa Buchardt fandt Sted, saaledes har denne udsagt, at han er fuldkommen sikker paa at være bleven slaaet i Hovedet af Arrestanten, særligt medens han holdt denne i Benet. Baade Johan og Valdemar Knudsen have derhos forklaret. deis at der ikke har været nogen saadan Person, som af Arrestanten

forklaret, tilstede ved Overfaldet paa Knudsen,*) dels at det i Virkeligheden er Arrestanten, der har udøvet bemeldte Overfald, idet de begge saa Arrestanten komme løbende fra Raadhusstræde og styrtede løs paa Buchardt, hvem han derpaa tilføjede flere Slag i Hovedet. Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten under Sagen har søgt Lejlighed til at opfordre Brødrene Knudsen til i Forhøret at udsige, at Overfaldet paa Buchardt var begaaet af en Person, der havde været væbnet med en Stok, uden at Arrestanten har kunnet afgive nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorfor han saaledes har forsøgt at paavirke dem. Naar til det Anførte kommer, at Arrestantens Forklaring, saaledes som den sluttelig foreligger, efter sit eget Indhold findes at være ganske usandsynlig, i hvilken Henseende kan fremhæves, at Arrestanten ikke har kunnet angive nogen Grund til, at han, skjøndt han efter sin Forklaring ved sin Optræden under Overfaldet kun søgte at hjælpe Buchardt, dog umiddelbart herefter stræbte at undslippe fra Betjentene, — saa findes der at foreligge et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten under de ovenangivne Omstændigheder har voldelig overfaldet Politibetjent Buchardt og tilføjet ham Saar, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 3 September.

Nr. 199.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru
(Def. Levinsen)

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juli 1885: Arrestantinden Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Steinthal og Maag 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) skal være: Buchardt.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru, for Bedrageri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun i Tiden fra Avgust f. A. til Begyndelsen af indeværende Aar har svigtigt dels solgt dels pantsat en stor Mængde Sengklæder og Møbler m. m. samt 2 Uhre og en Symaskine, hvilke Gjenstande, der i Alt ere ansatte til en Værdi af 1096 Kr., hun dels havde lejet, dels laant af 9 forskellige Personer, saaledes at de fleste af Lejemaalene vare indgaaede paa det Vilkaar, at de lejede Gjenstande skulde være Arrestantindens Ejendom, naar hun i Lejeafgift havde betalt en nærmere bestemt Sum, hvilket Vilkaar hun imidlertid ikke havde opfyldt, da hun disponerede over Gjenstandene. Arrestantinden, der har opgivet at være født den 12 November 1827, altsaa 57 Aar gammel, hvilken Alder af Retten er skønnet at stemme med hendes Udscende, er tidligere anset ved Højesteretsdom af 9 Maj 1865 efter Frd. 11 April 1840 § 43 og § 66, 3die Stykke jfr. § 60 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved nærværende Rets Domme af 18 November 1865 og 3 Juli 1869 i Medfør af den nævnte Forordnings § 79 efter sammes § 13 jfr. §§ 43 og 50 og efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og i 2 Aar, ved Højesteretsdom af 15 Maj 1872 efter Straffelovens § 253 jfr. § 251 sidste Led, tildels § 46 med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 23 Avgust 1878 efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, sidste Led, efter § 251 og efter § 228 med Tugthusarbejde i 4 Aar. Hun vil nu være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Nr. 210.

Advokat Klubien

c o n t r a

Niels Christian Julius Petersen (Def. Levinsen)

der tiltales for Løsgænger.

Kallundborg Kjøbstads Politirets Dom af 20 Juni 1885: Arrestanten, Skomagersvend Niels Christian Julius Petersen bør hensættes til Tvangsarbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt ved Holbæk i 120 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten Overretsprokuratorerne Hvalsoe og Juel betaler Arrestanten Niels Christian Julius Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 90 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Niels Christian Julius Petersen, der under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er sigtet for Løsgænger, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, som den 19 Maj d. A. af Kallundborg Kommune, hvor han er forsørgelsesberettiget, blev indlagt i Byens Fattiggård, efterat der til Politiprotokollen var givet ham fornødent Tilhold under sædvanlig Straffetrusel, samme Dag uden Tilladelse er bortgaaet fra be-

meldte Fattiggaard og derefter har vandret om efter sit Opgivende for at søge Arbejde, hvilket han dog ikke erholdt, indtil han den 9 Juni d. A. blev anholdt; under sin Omvandren vil han ikke have betlet men vil have levet af de Midler, hvormed gode Venner under Form af Laan forsynede ham, naar han besøgte dem.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 6 Juni 1837, og som tidligere har været straffet ifølge Kallundborg Kjøbstads Politiretsdom af 19 Decbr. 1882 for Løsgænger og Betleri med 60 Dages Tvangsarbejde og ved samme Rets Dom af 13 Februar 1884 for lignende Forsælse med 90 Dages Tvangsarbejde, rettelig ved den indankede Politiretsdom af 20 Juni d. A. at være anset efter L. 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 2, og da ogsaa den valgte Straf af 120 Dages Tvangsarbejde i Holbæk Amts Arbejdsanstalt ved Holbæk efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste. I Saken til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Hvalsoe og Juel vil Arrestanten have at udrede 15 Kr. til hver.

Sagens Behandling i 1 Instants og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Nr. 205. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 August Thorup (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 28 Mai 1885: Arrestanten August Thorup bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Saken til Prokuratorerne Tvermoe og Bloch for Overretten betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten August Thorup sigtet for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgænger og Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han — hvem der den 5 Maj d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel blev givet Tilhold bl. a. om ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Kjøbenhavns Grund for at tage Ophold andetsteds — samme Dag uden saadan Anmeldelse forlod Staden og begav sig ud paa Landet, hvor han, efterat have forbrugt nogle medbragte Penge, uden at søge lovligt Erhverv drev omkring i Eggen om Frederikssund og Roskilde og ernærede sig ved Betleri, indtil han den 19 f. M. blev anholdt under ovennævnte Herreders Jurisdiction. Det maas derfor billiges, at Arrestanten — der er født den 6 Marts 1824 og som mange Gange er straffet for Løsgænger og Betleri, senest efter Højesteretsdom af 27 Oktober f. A. med Arbejde i Roskilde Amts Tvungsarbejdsanstalt i 180 Dage — ved den indankede Dom er anset efter L. af 3 Marts 1860 §§ 1 og 2, jfr. § 5, og da Straffen passende er bestemt til Arbejde i 180 Dage i nævnte Anstalt og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paaagte, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 183. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Andreas Christian Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1885: Tiltalte Andreas Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Herforth og Rode, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Sagens Omstændigheder findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Andreas Christian Andersen, som er født den 4 December 1854 og ikke fundet tidligere straffet, er under nærværende mod ham for Vold anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte og Væversvend Hans Hansen den 19 Marts d. A. om Eftermiddagen stode ca. 1½ Alen fra en 1 Alen dyb Byggegrund, kom de i Skænderi sammen, og under dette skubbede Tiltalte, som det maa antages, idet han satte sine Hænder paa Hansens Bryst, til denne, saa at han tumlede ned i Byggegrunden, hvor han faldt paa Kanten af en der staaende Kulkeballie. I Vrede herover og under Paavirkning af den ved Stødet bevirkede Smerte kastede Hansen der-

efter en Mursten efter Tiltalte, hvorved han tilføjede ham et ubetydeligt Saar paa venstre Haands Tommelfinger, og efterat være gaaet op fra Byggegrunden, udskældte han Tiltalte og forsøgte, efter hvad denne og flere tilstedeværende Personer have forklaret, at sparke Tiltalte, hvad Hansen dog ikke vil kunne orindre, hvorefter Tiltalte tilføjede ham flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet samt satte ham baglænds op mod en Stabel Mursten. — Den Hansen overgaaende Vold bevirkede foruden nogle forbignaaende Læsioner et ubetydelig Beskaffenhed, sansom Hudafskrabninger, et betydeligt Lyskebrok i venstre Side, som maa antages fremkaldt ved Faldet ned i Byggegrunden. Ifølge de under Sagen indhentede Lægeerklæringer maa det imidlertid antages, at Tiltalte*) tidligere har haft enten et mindre Brok eller en betydelig Disposition til Brok paa det nævnte Sted, idet han i Løbet af det sidste Par Aar, navnlig naar han var beskæftiget med haardt Arbejde, har bemærket en Svulst i Venstre Lyske-region, som dog aldrig har generet ham ved hans Arbejde eller foranlediget ham til at søge Lægehjælp. Om Følgerne af denne Læsion hedder det i den ene af Lægeerklæringerne, at Hansen for Fremtiden vil være nødt til at bære et Brokbaand, og hans Arbejdsforlighed maa betragtes som betydelig forringet, idet han aldeles ikke selv med nok saa godt siddende Brokbaand kan paatage sig haardt Arbejde. Han vil derhos være alle de Eventualiteter, som den Tilstand at have et Brok medfører, underkastet, idet Brokket, og i jo højere Grad jo større det er, er udsat for Tryk, for Obstruction etc., Tilstande der kunne nødvendiggjøre en Operation, som ikke kan betragtes at være uden Fare for Livet. Efter Tiltaltes Forklaring, som ikke kan forkastes, har han ikke haft til Hensigt at tilføje Hansen nogen Skade, idet han kun vilde skubbe ham bort, uden at han vil have tilsigtet at skubbe ham ned i Byggegrunden eller tænkt paa, at han kunde falde derned. I Henhold til Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

*) skal være: Hansen.

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 22-23.

Torsdagen den 3 September.

Nr. 65. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
paa Statskassens Vegne (Strom)

contra

Executorerne i Agent **C. W. Høiers** og **Hustrus Dødsbo**,
Etatsraad, Godsejer **Holst** og Kammerassessor, Kæmner
Madsen (Ingen),

Horsens Bythings Dom af 1 April 1884: De Indstævnte, Executorerne i Agent C. W. Høiers og Hustrus Dødsbo, Etatsraad, Godsejer Holst og Kæmner Madsen bør for Tiltale af Citanten, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger bør være ophævede. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det i Afskrift fremlagte Testamente ikke er stemplet som Kontract med Hensyn til dets Bestemmelse Litr. c.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 September 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 22 Oktober 1884 er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den

indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I et af Agent C. W. Høyer i Horsens den 11 Juli 1874 notariuliter oprettet Testamente, hvorved han som sin sidste og ufravigelige Villie foreskrev, hvorledes der efter hans Død skulde disponeres over hans Efterladenskaber, hedder det blandt Andet under Litr. c: „Til Horsens Kirke skjænkes 1000 Kr., hvoraf Renten skal anvendes til at vedligeholde og frede om mit Gravsted paa Horsens Kirkegaard“, og efterat hans og Hustrus Dødsbo var taget under Behandling af de Indstævnte, Etatsraad, Godsejer Holst og Kammer-assessor, Kæmner Madsen, begge i Horsens, som Exekutorer og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet under 30 Juli 1879 havde meddelt Tilladelse til, at den ommelte Kapital med den dertil knyttede Forpligtelse maatte modtages af Horsens Kirker, blandt Andet paa Vilkaar, at Vedligeholdelsespligten kun skulde være gjældende, saalænge den paagjældende Kirkegaard iøvrigt frededes som saadan, blev Kapitalen 1000 Kr. indbetalt af Exekutorerne til Kirkerne. Under 7 Marts f. A. resolverede Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, at der vilde være at svare saavel Arveafgift som Efterstemplingsgebyr af det 25 dobbelte Beløb af de aarlige Renter af fornævnte Kapital, og da de Indstævnte vægrede sig ved at efterkomme dette Paalæg som de ansaa ulovhjemlet, have Citanterne paa Statskassens Vegne under nærværende Sag i 1ste Instants paastaat de Indstævnte tilpligtede at betale i Arveafgift og Efterstemplingsgebyr af det ommeldte Rentebeløb 1000 Kr., henholdsvis 70 Kr. og 6 Kr. 65 Ore eller tilsammen 76 Kr. 65 Ore med Renter. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte imidlertid frifundne for Citanternes Tiltale, og disse have derefter ved den konstituerede Kummeradvokat indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants neallagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten. De Indstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gjældende, at den ommeldte Bestemmelse i Testamentet ikke tilpligter at overdrage Kirken den paagjældende Kapital som Arv eller Døds gave, men kun indeholder et kontraktmæssigt Forhold, som Testator har ønsket

at bringe istand for i et længere ubestemt Tidsrum at faa sit Gravsted fredet og vedligeholdt, men at der iøvrigt, selv om Kapitalen betragtes som en testamentarisk Arv eller Dødgave, dog ikke efter Lovgivningen vil kunne blive Spørgsmaal om at beregne Arveafgift eller Efterstemplingsgebyr af Kapitalens Renter, idet disse, der, som anført skulle anvendes til Vedligeholdelse af Testators Gravsted og altsaa forsaavidt kun kommer ham selv tilgode, hverken i og for sig som Renter eller efter deres Ojemed som kun tilsigtende en i Arveladerens egen Interesse truffen Disposition kunne være Gjenstand for den omspurgte Beskatning. Citanterne have derimod under Henvisning til Testamentets Indhold, særlig til, at Testator i Litr. e har brugt Udtrykket „skjænker“ om den vedkommende Kapital — gjort gjældende, at den hele Disposition mere betragtes som en Dødgave, og at vel selve Kapitalen som skjænket til offentlig Brug ikke kan være Gjenstand for Arveafgift og Efterstemplingsgebyr, men at dette derimod efter Fr. 12 Septbr. 1792 maa være Tilfældet med Testators i Litr. e liggende Disposition over Renterne, der af ham ere bestemte til privat Brug, nemlig til Vedligeholdelsen af hans Gravsted, der forsaavidt maa betragtes som et Familiegravsted, som hans tidligere afdøde Hustru ogsaa er jordet i samme Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Citanterne Medhold. Efter Forholdets Natur ligger det nærmest at opfatte Bestemmelsen i Litr. e — hvis Udtryk „skjænkes“ ikke kan være afgørende — som et Paalæg til Exekutorerne i hans Dødsbo om at træffe en saadan kontraktmæssig Ordning med Horsens Kirker, hvorefter disse mod et Vederlag af 1000 Kr. paatog sig at frede om og vedligeholde hans Gravsted, og idet Kapitalen, om hvis Indbetaling der ogsaa først kunde være Tale, efterat Overenskomst med Kirkernes Bestyrelse i saa Henseende var truffen og Samtykke var erhvervet fra Kirke- og Undervisningsministeriet, derhos nærmest maa betragtes som en Kjøbesum for Gravstedet i saa lang Tid som mulig og som en Forndbetaling for dets fortsatte Vedligeholdelse, findes der ikke Føje til at opfatte Kapitalen eller Renterne heraf som en Dødgave. Det bliver herefter overflødigt at afgjøre, om der i Lovgivningen haves Hjemmel til at undersøge de omhandlede i Arveladerens Interesse trufne Vilkaar, hvorunder en Kapital som den ommeldte, under Forudsætning af, at den maatte betragtes som en Dødgave, var skjænket som et særligt Objekt for den paastaaede Afgiftsberegning. Efter det Ovenanførte maa det saaledes billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes efter Omstændighederne være at ophæve, hvorfor der Intet bliver at bestemme om Salær til den her for Retten for Citanterne modte konstituerede Kammeradvokat.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 175.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Larsen (Def. Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 6 Januar 1885: Arrestanten, Husmand Jørgen Larsen af Slagelse Byskov, bor for Aktors Tiltale i Sagen fri at være. Arrestanten, Arbejdsmand Lars Peder Andersen af Slagelse Mark, bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bor han derhos betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 3736 Kr., til Udflytternes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Sjællands Stift 3161 Kr. 35 Ore, til Tjenestekarl Christian Ferdinand Johansen 22 Kr. og til Tjenestedreng Hans Peder Jensen 25 Kr. 50 Ore. Arrestanterne bor derhos. En for Begge og Begge for En, udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Deichmann 20 Kr. og til Defensor Prokurator Drechsel 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Mai 1885: Underrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Winther, betale Arrestanterne Jørgen Larsen og Lars Peder Andersen En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Larsens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Jørgen Larsen og Lars Peder Andersen, som ere fødte henholdsvis den 4 Januar 1840 og 21 Mai 1856, og af hvilke Larsen ved bemeldte Birks Extraretsdom af 4 Juni 1873 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 235 cfr. §§ 47, 51 og 52 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, Andersen ved samme Birks Extraretsdom af 18 Januar 1879 efter Straffelovens § 228 cfr. § 234 og § 47 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage samt ved Slagelse Kjøbstads Extraretsdom af 7 Juli s. A. efter samme Lovs § 202 for Mishandling af sin Hustru med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, Forstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Delagtighed heri, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Natten mellem den 20 og 21 Oktober f. A. Kl. 2 à 3 nedbrændte Skovfogedstedet i Slagelse Lystskov, som beboedes af Skovfoged Holm med Familie og Tyende. Samtlige Beboere, der laa tilsengs, maatte i det blotte Linned forlade det brændende Hus, og da de kom udenfor, saa de, at den vestre Lønge (Ladeløngen) stod i lys Lue, og idet Vinden bar hen paa Stuehøjløngen varede det kun en kort Tid, indtil Taget paa denne Lønge ogsaa blev antændt. Det lykkedes at redde Kreaturerne, hvorimod den indavlede Sæd og saa godt som alt Indboet brændte. Den ved Branden tilføjede Skade er for Huset opgjort til 3736 Kr. og for Indboet m. v. til 3161 Kr. 35 Øre, foruden nogle Klædningsstykker til Værdi 47 Kr. 50 Øre, som brændte for Husets Tyende. Der var al Grund til at antage, at Ilden maatte være paaat udvendig fra, idet Ilden var begyndt i Ladeløngen, og under den i Anledning af Branden indledede kriminelle Undersøgelse, under hvilken Mistanken snart henleddes paa Arrestanterne, har Arrestanten Andersen afgivet følgende med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse. Arrestanten Andersen havde den 20 Oktober f. A. om Aftenen været sammen med Arrestanten Larsen paa Beværtningsstedet Skandia i Slagelse, og da de gik herfra, fulgtes de henad Gaden og et Stykke ud ad Landevejen, og da Andersen vilde fortsætte sin Gang ad den

Vej for at gaa hjem, opfordrede Larsen ham til at følges med ham til hans Hjem. Paa Kjørevejen til Slagelse Lystskov begyndte Larsen at tale om, at han var hadefuld paa Skovfoged Holm, fordi denne ikke vilde tillade, at han gik paa ulovlig Jagt i Skoven, og at han vilde hævne sig paa ham, og opfordrede han nu Andersen til at afbrænde Skovfogdens Hus. Da Andersen imidlertid ikke vilde indlade sig herpaa, sagde Larsen, at han nok skulde betale ham derfor, men da Andersen ligefuldt nægtede at gaa ind herpaa, yttrede Larsen, at Andersen dog gjerne kunde følge med. Paa hans Indvending, at Beboerne jo kunde indbrænde paa den Tid af Natten, da de sov saa haardt, svarede Larsen, at Ilden jo kunde sættes paa det Hjørne af Huset, hvor der ikke laa Folk. De gik herefter udenfor og langs Skovhegnet til Larsens Bolig, hvor de ankom ved Midnatstid, og blev Resultatet af Forhandlingen paa Vejen, at Andersen lovede Larsen at gaa med ham, hvormed Meningen efter Andersens Forklaring var den, at Larsen vilde have, at Andersen skulde staa Vagt. Efterat de havde siddet i Larsens Stue og spist og drukket, rejste Larsen sig, sigende: „Nu gaar jeg,“ og tog i det samme en Æske med Tændstikker, som laa paa Bordet. Andersen fulgte nu i Henhold til sit Løfte med Larsen, der ad en Sti gik over Skovhegnet ind i Skoven, hvor der var bælgmørkt, men hvor Larsen ligegodt kunde finde Vej. Denne opfordrede atter Andersen til at tænde Ild og vilde give ham Tændstikkerne, men han undslog sig fremdeles herfor. Da de vare komne i Nærheden af Skovfogdens Bolig, sagde Larsen til Arrestanten, at han kunde blive staaende der og se efter, hvorpaa Andersen gik et Par Alen tilbage og tog Stude ved et Træ ca. 40 Alen fra Ladens nordvestlige Hjørne. Herfra saa Arrestanten ved Skinnets af Svovlstikker, som Larsen afstrøg, at denne stod paa en Stige, som han maatte have fundet ved Huset, og havde trukket et Bundt Halm ud af Taget paa det nordvestlige Hjørne af Laden. De første Tændstikker, Larsen saaledes strøg af, slukkedes, da det blæste noget, men anden Gang lykkedes det ham at tænde Ild i det udtrukne Strøg, og blussede det da strax op i Taget. De løb nu tilbage til Larsens Bolig, hvor det blev aftalt, at Andersen skulde blive der om Natten, men sagde Larsen, at hans Kone ikke maatte vide det. Larsen gik da ind i Stuen, hvor der var Lys, og hentede en Flaske med Brændevin ud i Loen, hvor Andersen ventede, og efterat de hver havde taget sig en Snaps, gik Larsen bort, idet han lukkede Lodoren af, og Andersen lagde sig til at sove. Da Larsen den næste Morgen lukkede Andersen ud, yttrede han: der kan du se, Peder, det gik godt i Nat, hvorhos han sagde, at hvis der skulde komme noget op om Ildebranden, skulde Andersen nægte det — thi han selv — tilføjede Larsen — vilde aldrig sige Ja dertil. — Iøvrigt har Andersen benægtet, at han indsaa, at der var nogen Fare for

de Brandlidte. Efter at være foreholdt de forskjellige afgivne Forklaringer, hvorefter det virkelig maa antages, at der har været Fare for Beboerne, idet det i flere Dage ikke havde regnet, alt var tørt, og det den omhandlede Nat blæste noget og fra den antændte Ladelænge bar hen paa Stuehuset, har han under et Reassumptionsforhor ogsaa erkjendt, at der har været saadan Fare, men tilføjet, at han, hvis han dengang havde indset dette, ikke vilde have efterkommet Larsens Opfordring til at følge med til den omhandlede Ildspaaættelse. Arrestanten Larsen har derimod stadig under Forhørene benægtet at have sat Ild paa Huset eller at have nogensomhelst Del i denne Brandstiftelse. Efterat han først havde forklaret, at han den omhandlede Aften før Branden havde spillet Kort med en Fragtmand i Skandia til henimod Kl. 11 $\frac{1}{2}$, da Begge forlode Beværtningen og hver gik til Sit, og at han derefter uden at have mødt Nogen undervejs naaede sit Hjem Kl. ca. 12, hvor han gik til Sengs, forandrede han pludselig sin Forklaring derhen, at Arrestanten Andersen fulgte med ham fra Skandia til hans Hjem, hvor han deltog i Spisningen og opholdt sig $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Time, og da han gik bort, forføjede Larsen sig til Sengs. Under Forhørene har Larsen endvidere forklaret, at han mulig efter sin Hjemkomst har været ude af Huset, men det har kun været en ganske kort Tid, for at fodre Krenturerne eller i et naturligt Ærinde. Han vil derfor først den paafølgende Morgen gjennem sin Datter, der tjente i et Nabosted, være kommen til Kundskab om Branden. Larsen har fremdeles benægtet at have baaret noget Had til Skovfogden, som for et Par Aar siden havde meldt ham for ulovlig Jagt, hvorfor han blev anset med en Bøde paa 40 Kr., som han maatte afsone i Mangel af Betaling. Disse af Larsen afgivne Forklaringer staa vel i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst. Hans Hustru har saaledes afgivet, at hendes Mand, efter at være kommen hjem med Andersen, forblev $\frac{1}{2}$ Time hjemme, men at han da gik bort med ham og var $\frac{1}{2}$ eller en hel Time borte. Han kom herefter alene ind i Stuen og gik, efter at have gjort en Vending i den forreste Stue, atter bort, men var nu kun en kortere Tid borte, og da han igjen kom ind, gik han til Sengs. Da hun den næste Morgen gjennem Datteren fik Kundskab om Branden, fattede hun, som vidste, at hendes Mand var hadefuld paa Skovfogden, strax Formodning om, at Larsen havde paasat Ilden. Han har ogsaa paalagt hende at sige, naar hun kom i Retten, at han var gaaet til Sengs, da Andersen havde forladt dem, og da hun spurgte ham om Grunden, hvorfor hun skulde sige dette, bed han hende af med de Ord, jeg har s'gu ikke brændt Skovfogdens Sted af, hvorefter hun ikke kunde være i Uvished om, at han var skyldig. Det er endvidere ved flere Vidneforklaringer godtgjort, at Arrestanten Larsen har baaret Nag til Skovfoged Holm, fordi han var Skyld i, at Arrestanten

ikke blev benyttet til Skovarbejder, som han tidligere havde udført, og at han er fremkommet med Udladelser, som tydede paa, at han vilde hævne sig. Naar Larsen endelig har forklaret, at Grunden til, at Andersen, der ikke tidligere havde været i hans Hus, hin Nat fulgte hjem med ham, var den, at Anderson, som sagde, at han var sulten, havde spurgt ham, om han ikke kunde faa noget Mad hos ham, da er dette benægtet af Andersen, og den anførte Grund til Besøget ved Nattetid synes heller ikke at have Formodningen for sig. Efter hvad der saaledes er oplyst, er der vel en høj Grad af Mistanke om, at Arrestanten Larsen har gjort sig skyldig i Ildspasættelse af Skovfoged Holms Hus, men Overretten maa dog med Underretten være enig i, at der ikke er tilvejebragt et tilstrækkeligt Indiciebevis til at domme denne Arrestant. Han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog saaledes, at han bør deltage i Udredelse af Aktionens Omkostninger. Hvad dernæst angaar Arrestanten Andersen, maa Overretten ligeledes med Underretsdommen være enig i, at der ikke er tilstrækkelig Foje til at forkaste hans Forklaring om, at han ikke tvivlede om, at Beboerne nok vilde vaagne saa betimeligt, at der ingen Fare vilde blive for dem, og billiger derfor, at denne Arrestant er ansat efter Straffelovens § 281 cfr. § 47 2det Membrum, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, og Dommens Bestemmelser saavel om Aktionens Omkostninger, der ere pualagte Arrestanten in solidum, som om Erstatningerne, Arrestanten Andersen vil have at udrede, ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 4 September.

Nr. 212

Advokat Halkier

contra

Fritz Hinrich Mau (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juli 1885: Arrestanten Fritz Hinrich Mau bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rode og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Fritz Hinrich Mau, der har opgivet at være født den 13 Juni 1822, herefter nu er 63 Aar gl., hvilket stemmer med, hvad der i Retten er skjønnet om hans Udseende, og som 2 Gange tidligere er straffet for Tyveri, nemlig ifølge Kjøbenhavns Amts sondre Birks Extrarets Dom af 30 Marts 1871 i Medfør af Straffelovens § 54 efter § 220 Nr. 4, jfr. tildels § 46 og efter § 228 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og ifølge denne Rets Dom af 10 Juli 1880 efter Straffelovens § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag paany for denne Forbrydelse. De nærmere Omstændigheder i saa Henseende ere i det Væsentlige følgende: Den 13 April d. A. om Morgenen mellem Kl. 4 og 5 bemærkede Politibetjent Nr. 154 Schultze, der patrullerede i Oehlenschlägersgade, at Arrestanten tog 4 Stkr. ny Brædder fra en Brædestabel udenfor den under Opførelse værende Bygning paa Ejendommen Nr. 75 sammesteds og bar dem hen til Ejendommen Nr. 77, hvor han lagde dem paa Fortoget. Da Betjenten, der havde fattet Mistanke, nærmede sig, forsvandt Arrestanten ind i sidstnævnte Ejendom, i hvilken han boede, og Betjenten skjulte sig derefter bag en Stabel Mursten. Efter nogle Minuters Forløb kom Arrestanten ud paa Gaden, fjernede Risten over Lyskassen til et af ham benyttet Kjælderrum og skjød Brædderne, som vare 6 Alen lange, ned i Rummet, dog saaledes, at disse med Enderne ragede en eller halvanden Alen ud over Fortoget. Da Arrestanten saaledes havde skudt det sidste Brædt ned, anholdt Betjenten ham. Arrestanten har erkjendt, at han paa den forommeldte Tid og Maade uden rette Vedkommendes Samtykke har sat sig i Besiddelse af Brædderne, men han har vedblivende nægtet, at det har været hans Hensigt at tilegne sig dem, idet han kun midlertidig har villet benytte dem til at dække over eller spærre for et Hul, som fandtes i Fortoget udenfor hans

Kjælderrum, og saaledes afværge Fare for Færdslen. Det er nu ogsaa oplyst, at der i Grændseskjellet mellem Ejendommene Nr. 75 og 77 tæt op mod Bygningernes Ydermur har været en Fordybning i Fortoget, som hidrorte fra Udgravninger til Bygningen paa førstnævnte Ejendom, men denne Fordybning har, som Forholdene vare, og, da Passagen paa Fortoget forbi Ejendommen Nr. 75 var spærret ved Bygningsarbejderne, i Virkeligheden ikke frembudt nogen Fare for Færdslen. Det er derfor uantageligt, at Arrestanten skulde være falden paa at spærre for Hullet, og end mere uantageligt er det, at han, hvis han desuagtet havde villet gjøre dette, skulde i dette Øjemed istedetfor at fylde Fordybningen med Mursten eller deslige, have benyttet 6 Alen lange Brædder og benyttet dem saaledes som sket, i hvilken sidste Henseende anfores, at Fordybningen ikke fandtes lige udenfor Kjælderristen, men først begyndte i en Afstand af ca. 15 Tommer fra denne. Paa den anden Side er det oplyst, at Arrestanten har søgt Erhverv ved at forarbejde Brædder og Træstumper til Legetøj, og at han netop i det oftnævnte Kjælderrum har opbevaret Brædder af den Slags, som han brugte til Forarbejdelse. Under disse Omstændigheder, og da Arrestanten, der har erkjendt, at han i ca. 10 Dage før den 13 April havde set denne Fordybning uden at foretage noget i Anledning af den Fare, den skulde frembyde, ikke har kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorfor han, da han den 13 April om Morgenen foretog det Anførte, ikke kunde opsætte det 1 à 2 Timer endnu, til hvilken Tid Arbejderne paa vedkommende Bygning vilde være komne tilstede, og han kunde have faaet Samtykke til at foretage dette, maa hans Forklaring om den Anvendelse, han har villet gjøre af Brædderne, forkastes, hvorimod det maa antages, at han har sat sig i Besiddelse af dem i den Hensigt at tilegne sig dem. Brædderne tilhorte Tømmermester Theodor Roulund og ere tilsammen vurderede til 1 Kr. Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned.

Hermed endte 2den extraordinære Session.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ole Hansen er under nærværende mod ham for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iovrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Ligeoverfor Tjenestepige Caroline Jessen har han begaaet følgende Tyverier og Bedragerier: Medens denne Pige i Begyndelsen af indeværende Aar boede hos Arrestanten, for hvem hun forto Hus mod at faa Kost og Logis, frastjal han hende i 6 forskellige Gange Mobler og Klædningsstykker m. m. tilsammen af 85 Kroners Værdi, hvilke Gjenstande beroede frit fremme eller i et aflaaaset Klædeskab i et af Bestjaalne i Landemærket 27, Stuen lejet Værelse, som hun benyttede til Opbevaring af en Del af sine Ejendele. Til dette Værelse, som var aflaaaset, skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved Hjælp af den rigtige Nøgle, som han hemmelig tog fra en Viindeskrog i Bestjaalnes Værelse i Arrestantens Lejlighed, til hvilket Værelse han havde uhindret Adgang. Samtlige disse Tyverier begik Arrestanten om Dagen. Fra det sidstomtalte Værelse stjal Arrestanten den 30 Januar d. A. en hende tilhørende til 6 Kr. vurderet Patsch, som laa i en aflaaaset Kommode, Arrestanten aabnede med en falsk Nøgle. Efterat Caroline Jessen i Begyndelsen af Februar d. A. var flyttet fra ham, har Arrestanten i denne Maaned og Marts Maaned d. A. i 4 forskellige Gange frastjaalet hende et Uhr, et Shawl, nogle Bøger med flere Gjenstande, ialt vurderede til 28 Kr., hvilke Gjenstande beroede i den omtalte Kommode, som Bestjaalne havde efterladt hos ham, og som han ogsaa ved disse Lejligheder aabnede med falsk Nøgle. Endvidere har Arrestanten i Begyndelsen af indeværende Aar i flere forskellige Gange frastjaalet Caroline Jessen nogle Sengklæder, Klædningsstykker m. m. tilsammen af 20 Kroners Værdi. Efter Arrestantens Forklaring, hvis Rigtighed der ikke er Grund til at betvivle, har han stjaalet disse Gjenstande dels fra det ovenomtalte aflaaasede Værelse i Landemærket Nr. 27, dels fra tidtomtalte aflaaasede Kommode, i begge Tilfælde under aldeles lignende Omstændigheder som de ovenfor omhandlede Tyverier, men han er ikke istand til at sige, hvilke af disse Gjenstande han har stjaalet paa den ene og hvilke paa den anden Maade. Endelig har Arrestanten, medens Caroline Jessen i Begyndelsen af Februar d. A. boede hos ham, uden hendes Vidende og Vilje solgt nogle hende tilhørende Gjenstande, som beroede i hans Lejlighed, nemlig 1 Kommode, 2 Rørstole, 1 Pillespejl og 1 Symaskine, tilsammen af 71 Kroners Værdi, idet han for Kjøberen foregav, at disse Gjenstande vare hans Ejendele, og senere i samme Maaned, efterat Bestjaalne var flyttet fra ham, men havde efterladt bemeldte Gjenstande — som ikke vare komne ud af Arrestantens Lejlighed, idet han samtidig med at han, som anført, solgte dem, lejede dem af Kjøberen — i Arrestanten

Besiddelse, solgte han atter uden hendes Vidonde og Vilje Kommoden, de 2 Rørstole og Pillespejlet, ligesom han paa lige Maade pantsatte Symaskinen. Fremdeles har Arrestanten i forrige og indeværende Aar svingagtig disponeret tildels endog flere Gange over en stor Del Møbler, Sengklæder med flere Gjenstande, tilsammen af 219 Kroners Værdi, hvilke Gjenstande han havde lejet af 6 forskellige Næringsdrivende her i Staden, for en Del paa Vilkaar, at Gjenstandene skulde blive hans Ejendom, naar visse i paagjældende Lejekontrakter fastsatte Pengebeløb vare betalte i Leje, hvilke Vilkaar ikke vare opfyldte for nogen af Gjenstandenes Vedkommende, da de ulovlige Dispositioner fandt Sted. Arrestanten er født den 13 Mai 1837 og tidligere anset ved denne Rets Domme af 20 September 1873 efter Straffelovens § 228 og § 253 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, af 4 November 1876 efter Straffelovens § 253 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, af 9 April 1878 efter Straffelovens § 230, 1ste Led og § 253 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og af 1ste Juli 1879 efter Straffelovens § 231, 1ste Led og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henhold til Foranførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og sammes § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Fredagen den 2 Oktober.

Nr. 97.

Advokat Levinsen

contra

Andreas Christian Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Mened.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 28 Oktober 1884: Tiltalte Andreas Christian Jensen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Brodstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Andreas Christian Jensen for Mened. Efter Sagens Oplysninger havde Gaardejer Hans Knudsen af Helberskov under en imod Tiltaltes Broder anlagt privat Politisag paa staaet Tiltaltes Broder anset med Straf efter Straffelovens § 200, fordi denne den 17 Mai f. A., da han var kommen kjørende paa Vejen fra Helberskov til Haunø, skulde være staaet af Vognen og have tildelt Hans Knudsens sextenaarige Søn Anders, der da befandt sig paa en til Vejen stødende Eng, nogle Slag med sin Pidsk. Da Tiltaltes Broder imidlertid ved Sagens Inkamination den 5 Juni benægtede ved den ommeldte Lejlighed at have slaaet Anders, idet han paa stød, at han ikke engang kunde huske, at have talt med ham, lod Hans Knudsen Tiltalte indkalde til Møde for Politiretten den 19 s. M. for som Vidne at afgive edelig Forklaring i Sagen, og efter at Tiltalte den nævnte Dag i Retten paa lovlige Maade var bleven forberedt til Edsaffæggelse og af Dommeren formanet til at følge Sandheden, forklarede han, at en Formiddag i afvigte Foraar, uden at han nærmere kunde bestemme Dagen, da han kjørte sammen med sin Broder paa den nævnte Vej, holdt Broderen, der kjørte Hestene, stille ud for Hans Knudsens Eng og spurgte bemeldte Anders, der gik paa Engen, om han vilde staa ved, hvad han havde sagt den foregaaende Aften. Da Anders bejaede dette, stod Tiltaltes Broder, efter at have givet Tommerne til Tiltalte,

med Pidsken i Haanden af Vognen og gik bag om denne, i hvilken Retning Anders befandt sig, men Tiltalte lagde ikke Mærke til, hvor hans Broder gik hen, eller hvad Broderen derefter foretog sig, hvad Tiltalte heller ikke har spurgt ham om, og han saa navnlig ikke, at Broderen gik hen til Anders eller forfulgte denne over Engen eller at han slog ham med Pidsken eller overhovedet tilføjede ham nogen Overlast, ligesom han ej heller hørte eller iagttog nogetsomhelst, der kunde tyde paa, at Broderen slog Anders, hvad Broderen efter Tiltaltes Forklaring heller ikke ved sin Tilbagekomst til Vognen omtalte eller senere havde omtalt eller antydet for ham at have gjort. Efterat denne Forklaring var oplæst for Tiltalte og godkendt af ham, bekræftede han den med Lovens Ed, men da der strax opstod Mistanke om, at Forklaringen var urigtig, blev der endnu samme Dag indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte. I det første Forhør fastholdt han Forklaringens Rigtighed, men efter derpaa at være bleven belagt med Arrest, og efter at hans Broder i et Forhør den 26 Juni havde erkjendt ved den omhandlede Lejlighed at have givet Anders 2 Slag med sin Pidsk og et Slag med Huanden, afgav Tiltalte i samme Forhør en Forklaring, der gik ud paa, at han, da hans Broder efter at være staaet af Vognen gik hen imod Anders, hørte Broderen sige henvendt til denne: „Jeg skal lære dig“, og han saa Broderen springe over Vejgroften ind paa Engen, men at han, der ikke tvivlede om, at hans Broder vilde slaa Anders, for at undgaa at se dette og saaledes, efter hvad han antog, at kunne slippe for at vidne derom, derpaa drejede Hovedet til den anden Side, hvad han ogsaa opfordrede en Tjenestdreng, der var med paa Vognen, til at gjøre, saa at Tiltalte ikke saa, hvad der videre passerede. Medens han saaledes sad med bortvendt Ansigt, hørte han imidlertid en Hund, som fulgte med Vognen, gjo ude paa Engen, hvoraf han sluttede, at hans Broder og Anders løb efter hinanden, hvorpaa han kaldte paa Hunden. Endvidere vedgik han, at der senere navnlig ogsaa efter at hans Broder var bleven stævnet under den ovennævnte Politisag, og han selv var bleven indkaldt som Vidne under samme, flere Gange havde været Tale imellem ham og hans Broder om det ved den omhandlede Lejlighed Passerede, og at Tiltalte, skjøndt hans Broder, snarvidt Tiltalte vil kunne mindes, ingensinde udtrykkelig havde sagt ham, at han havde slaaet Anders, hvad Broderen dog heller ikke havde benægtet, men nærmest var gaaet ud fra som givet, efter Broderens Udtalelser i saa Henseende ikke kunde tvivle om, at Broderen havde gjort det, hvad han efter sin Forklaring ej heller nærede nogen Tvivl om, da Broderen ved den titnævnte Lejlighed kom tilbage til Vognen. Til denne Forklaring føjede Tiltalte derhos i tvende paafølgende den 3 og den 9 Juli optagne Forhør — hvor Tiltalte iøvrigt vedstod

Forklaringen, idet han dog paa Forehold udsagde, at den af hans Broder ved den paaagjældende Lejlighed til Anders rettede Yttring var: „Jeg skal klo dig“ — yderligere, at han ved den nævnte Lejlighed endvidere, forinden han vendte sig bort, havde set sin Broder, medens denne endnu stod paa Vejen umiddelbart ved Vejgroften, svinge Pidsken to Gange imod Anders, der stod paa den anden Side af Groften, uden at Tiltalte dog saa, om Broderen ramte Anders med Pidsken, eller efter at han havde vendt sig om, horte Pidskeslag, hvortil han i Forhøret den 9 Juli har føjet, at han vel ikke saa, at hans Broder, da han svingede Pidsken mod Anders, ramte denne, men derimod horte et Knald, som godt kunde være fremkaldt ved, at Slagene ramte Anders, ligesom han ogsaa saa en Bevægelse af sidstnævntes Frakke, som han ikke kan forklare sig paa anden Maade, end at den fremkom ved, at Frakken blev ramt af Pidsken, samt at han hverken dengang eller senere havde tvivlet om, at Pidsken havde ramt Anders. Tiltalte har derhos særlig erkjendt, at han, da han afgav sin Forklaring som Vidne i den ovenomtalte Sag, godt erindrede de af ham under disse Forhør omfinklede Omstændigheder, der havde Hensyn til samme, med Undtagelse af, at han havde kaldt paa den omtalte Hund, og medens han som Grund til, at han havde fortiet at have hørt Hundens Gjøen og deraf at have draget den ovenanførte Slutning, angav, at han ikke troede, at det skulde med, har han erkjendt at have lagt Dolgemaal paa de øvrige af ham omfinklede Omstændigheder af Hensyn til sin Broder, som han vilde fri for Straf. Han har derhos erkjendt, at han saavel forinden Vidneforklaringens Afgivelse som senere under denne blev af Dommeren formanet til at følge Sandhed, og at Forklaringen blev læst op for ham Ord til andet og vedtaget af ham som rigtig, og da han derpaa af Dommeren blev tilspurgt, om han dristede sig til at beedige sin Forklaring og herpaa havde givet et bekræftende Svar, turde han — efter hvad han har udsagt ikke træde tilbage, da Eden affordredes ham, af Frygt for at blive straffet for urigtig Forklaring. Iøvrigt vil Tiltalte ikke, forend han kom i Retten den 19 Juni, have taget nogen Beslutning om at afgive urigtige Forklaringer. Endelig forklarede Tiltalte, efter at han den 9 Juli var bleven afført fra Retslokalet, men paa sin Begjæring paaany fremstillet, at han havde set sin Broder, medens denne og Anders endnu stod paa hver sin Side af Vejgroften, tildele sidstnævnte to Slag med Pidsken, der ramte ham over Skulderen eller Halsen, samt at han horte Broderen, efter at denne derpaa var sprungen over Vejgroften, paaany yttre til Anders, der trak sig tilbage med den Bemærkning, at der var nok, der saa paa det: „Jeg skal klo dig“, og denne Forklaring fastholdt Tiltalte i et senere Forhør, idet han dog paa Forehold af, at Anders,

der efter det Oplyste ved den omhandlede Lejlighed havde staaet paa den anden Side af en jevnslides med Vejgroften omtrent 1 Favn fra den gaende Enggroft — ikke kunde antages ved den nævnte Lejlighed at have staaet ved Vejgroften, berigtigede sin Forklaring derhen, at det ikke var over Vejgroften, men over den ommeldte Enggroft, at hans Broder slog Anders med Pidsken. Efterat der derpaa var dekretet Aktion mod Tiltalte, der ved Undersøgelsens Slutning var bleven løsladt af Arresten imod Kaution, tilbagekaldte han imidlertid igjennem en af ham privat antagen Defensor for Underretten sin Vedgaelse af at have set sin Broder slaa Anders med Pidsken, hvad han kun vilde have vedgaaet, fordi han var mismodig og nedtrykt over igjen at skulde føres tilbage til Arresten og haabede derved at blive løsladt, og under et i Anledning heraf optaget yderligere Forhør fastholdt Tiltalte ogsaa denne Tilbagekaldelse med Tilføjende, at han var bleven bestyrket i sin Mening om, at han vilde blive løsladt, naar han afgav den ommeldte Forklaring, af den Politibetjent, der havde fort ham ud af Retslokalet, idet denne skulde have ytret til ham, at han nok forstod, at Tiltalte stod og vaasede i noget Løgn, og at Tiltalte hellere skulde sige Sandheden, saa vilde han nok hurtigere komme ud. Tiltalte fragik derhos endvidere under det nævnte Forhør sin Forklaring om ved den omhandlede Lejlighed at have set sin Broder svinge Pidsken mod Anders eller set dem staa ligeoverfor hinanden, enten ved Vejgroften eller ved Enggroften eller set sin Broder springe over Vejgroften ind paa Engen, idet han, fornavidt han tidligere maatte have forklaret anderledes, hvad han ikke vilde kunne erindre, som Grund hertil angav, at han ikke havde kunnet holde Forhørene ud, hvorhos han endvidere udsagde, at han ikke vidste, om den Lyd, han havde hørt af Pidsken, hidrørte fra et Slag, der blev tilføjet Anders, idet den godt kunde hidrøre fra, at Pidskesnoren havde hvinet igjennem Luften, samt at han ikke kunde sige, om den af hans Broder ved den tilnævnte Lejlighed brugte Yttring var: „Jeg skal lære dig“ eller „Jeg skal klø dig“, og om denne Yttring, som han, efter hvad han nu vilde kunne mindes, kun havde hørt Broderen bruge en Gang, fuldt strax, da Broderen steg af Vognen eller først senere. Iøvrigt tilføjede han efter Foranledning fra Dommeren, at hans tidligere afgivne Tilstaelse forresten var rigtig. Den ommeldte Betjent har imidlertid benægtet ved den af Tiltalte omforklarede Lejlighed at have udtalt sig til ham, som af ham forklaret, idet han kun vilde have sagt til Tiltalte, at han gjorde bedst i at følge Sandheden, da han saa hurtigere vilde faa Ende paa Sagen, og derhos paa Tiltaltes Spørgsmaal, om han vilde kunne vente at komme ud af Arresten, udtrykkelig vil have svaret, at det kunde han ikke sige noget om, hvorhos Tiltalte

maa anses at have erkjendt Rigtigheden af, hvad den ommeldte Betjent endvidere har forklaret om, at Dommeren, forinden Tiltalte afgav Forklaringen om at have set sin Broder slaa Anders, alvorlig advarede ham og formanede ham til at følge Sandheden og udtrykkelig betydede ham, at han ikke vilde kunne vente at blive løsladt, og ligesom derfor den af Tiltalte paaberabte Grund til, at han skulde have afgivet den nævnte Forklaring, uagtet den ikke var stemmende med Sandheden, ikke kan komme i Betragtning, saaledes stemmer ogsaa hans Forklaring om at have set sin Broder slaa Anders tversover den ommeldte Enggroft med den af Anders afgivne Forklaring, hvorefter Tiltaltes Broder slog ham med Pidsken, allerede medens de endnu stod hver paa sin Side af bemeldte Groft, hvorimod Tiltaltes Broder har udsagt, at han først slog Anders med Pidsken efter at være sprunget eller i alt Fald i det samme, han sprang over Enggroften, ligesom ogsaa den omtalte Tjenestdreng har forklaret, at han i alt Fald ikke har bemærket, at Tiltaltes Broder slog Anders med Pidsken, for han var kommen over begge Grofter. Men uagtet de afgivne Forklaringer saaledes ikke ere ganske overensstemmende med Hensyn til det ommeldte Punkt, kan Tiltaltes iøvrigt med Sagens Oplysninger stemmende Vedgaelse af at have set sin Broder tildele Anders to Slag med Pidsken, dog ikke derved anses i nogen væsentlig Grad svækket, og idet ej heller Tiltaltes øvrige Fragaelse af den af ham under Forhørene afgivne Tilstaelse er bestyrket ved Sagens Oplysninger, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 i det Hele ikke kunne tages noget Hensyn til hans senere Fragaelse. Efter det Anførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte for at fri sin Broder for Straf har, da han afhøretes som Vidne under den imod denne anlagte Sag, imod bedre Vidende afgivet og beediget en urigtig Forklaring, og for dette Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1864 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 145 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 161.

Advokat Halkier

c o n t r a

Carl Theodor Brauer (Def. Levinsen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Mai 1885: Arrestanten Carl Theodor Brauer bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, derunder Sakerer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Juel, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den af Retslagen under 3 April d. A. afgivne Erklæring senere i dens Helhed er tiltraadt af det kongelige Sundheds-Kollegium, maa det billiges, at Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 38 er dømt til af Øvrigheden at sættes i Forvaring. Derimod findes Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne at maatte udredes af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte udreder Aktionens Omkostninger. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Theodor Brauer for Mishandling af sin Hustru og har han i saa Henseende afgivet følgende, med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring: Den 5 Januar d. A. loftede han uden mindste Foranledning sin Hustru Ane Cathrine Larsen, med hvem han levede i Samliv, medens hun sad og syede i deres Lejlighed, op i sine Arme og kastede hende haardt i Gulvet, saa at hun for en Tid mistede Bevidstheden. Han rejste hende derefter op og holdt paa hende, men, efterat hun var kommet lidt til sig selv igjen, kastede han

hende pludselig utter haardt i Gulvet, hvor han lod hende ligge, og spyttede paa hende. Efter en Tids Forlob rejste hun sig selv atter op, men kort efter blev hun af Arrestanten jaget ud af Lejligheden. Ifølge en under Sagen indhentet Lægeerklæring frembød Arrestantens Hustru den følgende Dag et heftigt Sting i venstre Side af Brystkassen samt Omhed og Misfarvning paa de fremspringende Partier af Skulderbladene og nogen Svulst paa Bughovedet. Hun befandt sig desuden ilde samt havde Hovedpine og Appetitmangel. Der var dog ikke Grund til at antage, at Tilfældene vilde efterlade blivende Følger for hendes Helbredstilstand, og den 16 s. M. vare saagodtsom alle Følger af den hende overgaaede Vold forsvundne. Arrestanten er født den 30 August 1833 og senest anset ved denne Rets Dom af 18 Marts 1882 efter Straffelovens § 202 for Mishandling af samme sin Hustru med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Under Sagen er der imidlertid opstaaet Spørgsmaal om hans Tilregnelighed, i hvilken Henseende er oplyst Følgende: Under en i Sommeren 1883 indledet kriminel Undersøgelse imod Arrestanten for Mishandling af hans ovennævnte Hustru, forklarede denne, at hun ikke nærede Tvivl om, at Arrestanten, naar han havde slaaet eller paa anden Maade mishandlet hende, havde været i en fuldstændig utilregnelig Tilstand og ikke havde vidst, hvad han gjorde. Han tilføjede hende aldrig nogen Overlast i ædru Tilstand, men gik næsten stadigt i en fortsat Rus, og hun antog, at han led af et Slags Drankervanvid, da han altid, naar han ikke var ædru, havde forskellige Forestillinger, som afvege fra de virkelige Forhold, og som han forlangte, at hun skulde dele. Navnlig havde han hyppigt den Indbildning, at der var Skjænderi i Stuen eller udenfor samme og opfordrede hende til at gaa og se, hvad det var. Efterat Arrestanten dernæst havde været indlagt til Observation paa Kommunehospitalet, og en derfra modtagen Lægeerklæring gik ud paa, at det var sandsynligst, at Arrestanten, da han ovede Vold mod sin Hustru, ikke alene var under Paavirkning af det Kvantum Spiritus, han samme Dag havde nydt, men tillige befandt sig under Indflydelse af en vedvarende sygelig Sindstilstand, blev Undersøgelsen sluttet med Politidirektorens Samtykke. Under nærværende Sag har Arrestantens Hustru henholdt sig til sin ovenanførte Erklæring om Arrestantens mentale Tilstand med Tilføjende, at det stadig kun er, naar Arrestanten er drukken, at han mishandler hende, og er hans Adfærd da ganske som et vildt Dyrs, men i den senere Tid har Arrestanten næsten aldrig været ædru. Hun tor derfor ikke mere have Arrestanten hjemme hos sig. Arrestanten har derefter paany været udlagt til Observation paa Kommunehospitalet, og i den i denne Anledning afgivne Erklæring af 3 f. M. udtaler Retslægen, at det af samtlige i Sagen oplyste Omstændigheder fremgaar, at Arrestanten er meget tilbøjelig til

Drik, og at han i beruset Tilstand bliver vild og voldsom samt utvivlsomt hallucineret paa Horelsen, saa at han tror sig uskjældt og forhaanet af sin Hustru, hvorfor han angriber og mishandler hende. Arrestanten handler saaledes — hedder det fremdeles i Erklæringen — under en sygelig Paavirkning, fremkaldt ved Alkohol, og maa forsaavidt anses utilregnelig i de Voldsgjerninger, han udøver, saalænge denne sygelige Tilstand vedvarer. Han maa derfor, da der næppe kan være Udsigt til, at han af egen Villie vil ophøre med at drikke, anses for en for sine Omgivelser farlig Person — navnlig for sin Hustru. Som Følge heraf findes Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 28 ikke at kunne paalægges noget Straffeaansvar for det Forhold, for hvilket han er sat under Tiltale, hvorimod han vil være at dømme til at sættes i Forvaring af Ovrigheden.

Mandagen den 5 Oktober.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Anders Johan Johannesson (Def. Klubien),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 23 April 1885: De Tiltalte Anders Johan Johannesson og Johannes Persson Ljung bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Dage. Saa bør de ogsaa in solidum betale alle af deres Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse 12 Kr. samt i Erstatning til Hans Chr. Christensen 30 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dominen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1885: De Tiltalte Anders Johan Johannesson og Johannes Persson Ljung bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til den Hans Christian Christensen tilkjendte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Til-

talte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Anders Johan Johannesson udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at burde forhøjes til saadant Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med den heraf flydende Forandring bliver Overrettsdommen for denne Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Anders Johan Johannesson for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Tjenestekarl Johannes Persson Ljung for Delagtighed i denne Forbrydelse. Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger maader det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Johannesson, der tjente som Forkarl paa Lengsholm og som den 9 Marts d. A. med en Del andre af Gaardens Tjenestekarle, deriblandt Medtiltalte Ljung og Hans Christian Christensen, havde med Vogne fra Gaarden været i Frederikshavn, har samme Dags Aften, medens han efter Hjemkomsten tilligemed Ljung og flere andre af Gaardens Folk spiste til Aften i Borgstuen, anmodet Ljung om at være sig behjælpelig med at banke Hans Christian Christensen, hvortil Ljung erklærede sig villig. Efter at de derpaa vare gaaede over i Stalden, hvor de traf Hans Christian Christensen, der var gaaet derned for at vande sine Heste, kastede Ljung Christensen, idet han spændte Ben for denne og stødte ham for

Brystet med sin Haand, omkuld i Stalden, saaledes at Christensen fuldt bag over paa Stengulvet, og nu overfaldt Johannesson tildels i Paasyn af Ljung, der imidlertid kort efter forlod Stalden, Christensen, idet han navnlig slog ham med sine knyttede Næver og med en Læderrem, der ellers benyttedes til dermed at binde en Hest og som efter Sagens Oplysninger var meget tung og svær samt forsynet med et Jernspænde. Om dette Overfald har Christensen nærmere forklaret, at Johannesson, efter at Ljung havde kastet Christensen omkuld i Stalden, har kastet sig ovenpaa ham og af al Magt slaet ham med den ovennævnte Læderrem, idet han, der flere Gange rejste Christensen op eller befalede denne at rejse sig op, hver Gang atter slog ham til Jorden. Det lykkedes dog Christensen at undvige og løbe ind i Rejsestalden, men Johannesson forfulgte ham derind, kastede ham atter omkuld og slog ham med Næverne og Læderremmen. Da Christensen derpaa atter gik ind i den større Stald og satte sig paa en Bænk sammesteds, fulgte Johannesson efter ham og slog ham igjen i Ansigtet med Haanden, hvorhos han, da Christensen nu gik ind i et Kammer ved Stalden, løb efter ham, rykkede ham i Haaret og trak ham i Næsen. Johannesson, der har erkjendt, at han, efterat Ljung havde kastet Christensen omkuld i Stalden, har, idet han holdt ham nede, slaet ham med Læderremmen og sine knyttede Næver, samt at han tilsidst inde i Kammeret ved Stalden har rusket ham i Haaret og i Næsen, har nu vel paastanden, at han var saa beruset, at han ikke kan erindre, hvad der iøvrigt passerede, og navnlig ikke, at han har forfulgt Christensen ind i Rejsestalden og har fortsat sine Mishandlinger af Christensen, men efter hvad der er oplyst under Sagen, kan der dog ikke være nogen Tvivl om, at det ved den her omhandlede Lejlighed i det Væsentlige er tilgaaet, som af Christensen forklaret, og efter hvad der foreligger, er der heller ikke nogen Grund til at antage, at enten Johannesson eller Ljung, der iøvrigt under Hjemkørslen fra Frederikshavn den her omhandlede Dag havde drukket en Del Brændevin, have været berusede i en Grad, der kunde have Indvirkning paa deres Tilregnelighed. Iøvrigt maa det antages, at Christensen under de ommeldte Mishandlinger ikke har sat sig til Modværge, men bedt for sig, og at han henimod Slutningen af Overfaldet saa meget blodig og forslaaet ud. Hvad angaar Grunden til de Tiltaltes Overfald paa Christensen, da har denne forklaret, at de vare blevne fornærmede, fordi han ikke under Hjemkørslen fra Frederikshavn havde villet drikke Brændevin med dem — hvad ogsaa er bestyrket ved de af Tiltalte Ljung og en anden af de paagjældende Karle afgivne Forklaringer — og at Ljung ved denne Lejlighed havde sagt, at Christensen skulde have Prygl, naar han kom hjem, men Tiltalte Johannesson har dog benægtet, at det var af denne Grund, at han overfaldt Christensen, og derimod angivet,

at han i lang Tid havde haaret Nøg til Christensen, fordi denne tidligere skal have skjældt ham ud og en Gang i Stalden slået ham med et Hovedtojt. Tiltalte Ljungs Forklaring gaar derimod ud paa, at han ikke havde noget udestaaende med Christensen, men deltog i Overfaldet alene for at hjælpe Tiltalte Johannesson. Ved en af Distriktslægen den 12 Marts foretagen Undersøgelse af Christensen fandtes der omkring begge dennes Ojne større Blodudtrædninger og paa begge Sider af Næsen et Par overfladiske Hudsaar af $\frac{1}{2}$ til 1 Tommes Længde dækkede med tørre Skorper. Paa Bagfladen af højre Overarm var der et svululent Parti, hvor Huden var dekoloreret af underløbet Blod og Christensen klagede over Æmhed ved Tryk paa dette Parti, ligesom Bevægelsen af Albueleddet var smertefuld. Christensen holdede derhos lidt ved at gaa paa Grund af Æmhed ved den venstre udvendige Ankel, hvor Bløddelene fandtes svulne. Efter en Erklæring fra Distriktslægen af 13 Marts var Christensen ikke for Tiden arbejdsdygtig, men efter Lægens Formening vilde de ham tilføjede Læsioner efter al Sandsynlighed være helbredede i Lobet af 1 à 2 Uger uden Følger for Fremtiden. Ved en ny af Distriktslægen den 21 Marts foretagen Undersøgelse af Christensen fandtes der desuden en lille om Svulst i Bløddelene bag dennes højre Laarbens Hals, men denne Svulst, som Christensen ikke havde omtalt ved den forrige Undersøgelse, var efter Lægens Formening uden Betydning, og iøvrigt var Christensen helbredet og igjen arbejdsfør. Christensen har under Sagen nedlagt Paa-stand om at tilkjendes 30 Kr. i Erstatning, og imod denne Paa-stand have de Tiltalte ikke havt noget at indvende. For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Johannesson er født i Sverig i Aaret 1842, medens Ljung er født samme- steds i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede her i Landet — være at anse efter Straffelovens § 203 jfr. § 54 med Straffe, som efter Sagens Omstændig- heder findes passende at kunne bestemmes for Johannesson — som ved Underrettsdommen sket — til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Ljung til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til den Christensen tilkjendte Erstatning vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 242.

Advokat Nellesmann

contra

Caroline Petrine Sølling, Boldt's fraseparerede Hustru
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 September 1885: Arrestantinden Caroline Petrine Sølling, Boldt's separerede Hustru, her straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rode og Hvalsoe, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, bliver Dommen at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Caroline Petrine Sølling, Boldt's fraseparerede Hustru, er under nærværende mod hende for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist dels at have den 15 Juli d. A., medens hun var tilstede i Sophie Marie Rasmussen, Steffensens Enkes Bopæl, frastjålet denne en Pude og et Lagen, tilsammen af Værdi 3 Kroner, som beroede frit fremme der, dels at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 13 Juni d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. A. gik ud paa, at hun skulde melde sig til Protokollen hver Tirsdag, idet hun ikke har foretaget nogen Melding fra den 17 nævnte Maaned, indtil hun 17 Juli

næstefter paagrebes af Politiet. Arrestantinden er født den 30 Marts 1835 og tidligere anset bl. A. ved nærværende Rets Dom af 11 Mai 1872 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, 1ste Led og efter sammes § 253 jfr. tildels § 54 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, af 23 August 1873 efter Straffelovens § 230, 1ste Led og § 253 med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 6 Dage, af 30 Mai 1874 efter Straffelovens § 231, 1ste Led og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, af 25 Juli 1882 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, sammenholdt med § 5, med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest af 13 December 1884 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage. Hun vil nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 206.

Højesteretssagfører Luun

contra

Hans Peter Nielsen, med Tilnavn **Klarskov** (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 19 Mai 1885: Arrestanten Hans Peter Nielsen (Klarskov) bør straffes med Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten i Odense i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1885: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og P. A. Petersen for Overretten betaler Tiltalte Hans Peter Nielsen, med Tilnavn Klarskov, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Peter Nielsen med Tilnavn Klarskov sigtet for Overtrædelse af Polititilhold, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han — der var indlagt paa Odense Fattiggaard og hvem der den 21 Marts d. A. i Politiretten under sædvanlig Straffetrusel blev givet Tilhold om, at han ikke uden Fattiginspektorens Tilladelse maatte forlade eller udeblive fra Fattiggaarden eller de ham derfra anviste Arbejder — uden saadan Tilladelse er udebleven fra Fattiggaarden den 12 April d. A., hvilken Dag han havde Udgangstilladelse. Tiltalte — der er født 8 Mai 1853, og som tidligere, foruden for Ejendomsindgreb, gjentagne Gange er straffet for Løsgængereri og Betleri, senest ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 14 Oktober f. A. med Tvangsarbejde i 150 Dage i Tvangsarbejdsanstalten i Odense — vil for sit under Sagen paatalte Forhold være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 cfr. § 2, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage i bemeldte Anstalt og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paa- lagte, vil Dommen være at stadfæste.

Tirsdagen den 6 Oktober.

Nr. 202.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Thorup Mathiesen Bjerregaard (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller i ethvert Fald uterligt Forhold.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Februar 1885: Tiltalte, Kommissionær Vilhelm Thorup Mathiesen Bjerregaard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af nærværende Sags Undersøgelse og Aktionens lovlig flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor. Overretssagførerene Jensen og Andresen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Gottschalck, betaler Tiltalte Vilhelm Thorup Mathiesen Bjerregaard 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paankjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af saamme anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, aktioneres Tiltalte Vilhelm Thorup Mathiesen Bjerregaard for uterligt Forhold og Forsøg paa Voldtægt eller i ethvert Fald uterligt Forhold. Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Forsøg paa at øve Voldtægt mod Pigen Kirstine Hansen eller uterligt Forhold mod hende, har bemeldte Pige forklaret, at hun en Aften i April f. A. var ene med Tiltalte i en Beværtning i Nykjøbing paa Falster, hvor hun da tjente, idet Værtshusholderen var ude, og hans Hustru opholdt sig i Værelset ved Siden af. Tiltalte forsøgte flere Gange trods hendes Vægning at kysse hende og fik hende kastet om paa Gulvet og kyskede hende da flere Gange, uden at hun kunde hindre det. Da hun havde rejst sig op, vilde han imidlertid atter have fat i hende, og da hun, for at

undgaa dette, løb ind i det Værelse, hvor Værtshusholderens Kone opholdt sig, fulgte han efter hende og trak hende, uagtet hun gjorde Modstand ved at holde sig fast i Karmen til en Dør, der derfra fører ind til Sovekammeret, ind i dette, uden at Værtshusholderens Kone, der var bange for Tiltalte, lagde sig imellem, hvorefter han trak Døren til Sovekammeret til. Herinde tog han nu atter fat paa hende, kastede hende trods hendes Modstand op paa en der staaende Seng, tog, uden at hun kunde hindre det, Klæderne op paa hende og stak sin Haand op imellem hendes Ben. Han opfordrede hende derhos til at tilstede sig legemlig Omgang, hvorved hun bestemt vægrede sig, hvorefter han søgte at tiltvinge sig denne, idet han med Magt skilte hendes Ben fra hinanden, lagde sig ovenpaa hende, efter at have knappet sine Benklæder ned, og søgte at faa sit Lem ind i hendes Kjonsdele, idet han stadig yttrede, at det ikke gjorde ondt og ikke gjorde noget. Hun gjorde imidlertid hele Tiden den Modstand, hun kunde, dels ved at slaa ham, dels ved at søge at holde Benene sammen, men da hun mærkede, at hendes Kræfter begyndte at forlade hende, og var bange for, at han tilsidst skulde faa sin Villie med hende, truede hun ham med at skribe, hvis han ikke holdt op, og hun vilde ogsaa lige til at skribe, da han gav Slip paa hende uden at have opnaaet sin Hensigt. Hun løb nu strax ind til Værtshusholderens Kone og fortalte hende, hvad der var passeret, og imidlertid havde Tiltalte forladt Beværtningen ad en anden Dør. Tiltalte, der efter at være arresteret den 23 Januar d. A., den s. M. blev løsladt, har i det første Forhør, der blev optaget i Anledning af denne Sigtelse den 23 Januar d. A., nægtet, at han ved den ommeldte Lejlighed har kastet Kirstine Hansen om paa Gulvet og derefter kysset hende, hvorimod han har erkjendt, at han, efter at have krammet hende inde i Beværtningen, hvorfra hun løb ind i Sovekammeret, er fulgt efter hende derind og der har kysset og krammet hende, ved hvilken Lejlighed de faldt over i en der staaende Seng, hvorefter han løftede Klæderne op paa hende, befolte hende med Hænderne mellem Benene og lagde sig, efter at have knappet sine Benklæder ned og trukket sit mandlige Lem frem, ovenpaa hende i den Hensigt at have legemlig Omgang med hende, hvad han imidlertid strax uden at anvende nogensomhelst Tvang afstod fra, da hun sagde, at han skulde lade være, og lovede ham et Kys, naar han vilde lade hende gaa. Han har derhos forklaret, at hun vel gjorde nogen Modstand mod ham ved den Lejlighed, men ikke en saadan, at han kunde anse den for alvorlig ment. I det andet Forhør den 30 Januar d. A. har han dernæst erkjendt, at han, da han inde i Beværtningen vilde have fat i hende for at kysse hende, hvad hun modsatte sig, hvilket han imidlertid nærmest ansaa for Spøg fra hendes Side, brodes lidt med hende og ved den Lejlighed mulig kan have kastet hende omkuld paa Gulvet,

at hun søgte at holde sig fast i Dørkarmen til Sovekammeret, hvilket han dog først tror skete, efter at han derinde havde begyndt at tage fat paa hende, at han trak hende derfra uagtet hendes Modstand, og at han kastede hende ovenpaa Sengen og forsøgte som i det første Forhør forklaret at faa legemlig Omgang med hende. Han har derhos tilføjet, at han ikke erindrer, at hun har slaet ham eller truet med at kalde paa Værtshusholderens Kone, hvorhos han har indrømmet, at hun aldrig ved sin Adfærd har givet ham grundet Anledning til at tro, at hun vilde tillade ham at behandle hende usædeligt. I et senere paa Foranledning af Overretten optaget Forhør har Tiltalte i flere Punkter forandret den af ham i det andet Forhør afgivne Forklaring under Paaberaelse af, at han, da han afgav denne Forklaring, nærrede Frygt for en længere Arrest, der kunde standse hans Forretning, og derfor dengang var tilbøjelig til at indrømme mere end den strænge Sandhed. Han har saaledes anbragt, at medens han og Kirstine Hansen vare inde i Beværringen, var Værtshusholderens Kone ogsaa i nogen Tid derinde, at hun, da han havde foreslaet Kirstine Hansen at spadsere en Tur med ham, hertil havde yttret, at de kunde jo gaa ind i Sovekammeret sammen, at Kirstine Hansen ikke har klamret sig fast til Døren til Sovekammeret, hvorfor han heller ikke med Magt har vristet hende derfra, at han ikke har kastet hende over i Sengen, og at de inde i Sovekammeret under Spøg brødes lidt med hinanden, ved hvilken Lejlighed de begge tilfældig faldt om i Sengen. Da Tiltaltes Fragaelse af sin Forklaring imidlertid ikke er bestyrket, men tværtimod svækket ved det under Reassumptionsforhøret oplyste, idet bemeldte Værtshusholders Kone edelig har forklaret, at hun ikke har hørt Tiltalte gjøre det ommeldte Forslag, at hun ikke er fremkommet med den hende af Tiltalte tillagte Yttring, og at hun har set Kirstine Hansen gribe fat med Hænderne i Dørkarmen til Sovekammeret og set Tiltalte vriste hendes Hænder derfra og trænge hende med Magt ind i Sovekammeret, vil der i Medfør af L. 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn til samme. Den af Tiltalte i Forhøret den 30 Januar d. A. afgivne ved det iøvrigt oplyste bestyrkede Forklaring vil saaledes være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da det ikke kan komme i Betragtning, at Tiltalte ikke vil have anset Kirstine Hansens Modstand for alvorlig ment, vil han, der er født den 8 April 1854 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 176 jfr. § 168, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at studfæste.

Nr. 177. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Frederik Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birks Extraretsdom af 2 Marts 1885: Tiltalte, Indsiddet Frederik Olsen af Bjerremarken, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Godsejer Wassard paa Marienlyst udrede 6 Kr., samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærene til Aktor Prokurator Petersen og Defensor Sagfører Schwensen 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Mai 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Winther, betaler Tiltalte, Indsiddet Frederik Olsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, Indsiddet Frederik Olsen, der er født 22 Januar 1850 og ikke funden forhen straffet efter Dom, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have i 3 forskjellige Gange i Slutningen af forrige Aar og Begyndelsen af dette Aar over-

savet ved Roden 6 i Skoven „Græsbjerg Kohave“ voxende Elle-træer, tilsammen af Værdi 6 Kr., som han hjembragte til Brændsel, saunt at have den 18 Januar d. A. i samme Hensigt forsøgt sammesteds at oversave et lignende Træ, hvori han imidlertid blev forstyrret, saa vil han være at anse efter Straffelovens § 234 jfr. § 228 og tildels § 46 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underretsdommen har samme Straf og dens Bestemmelser saavel om den Tiltalte paalagte Erstatning som om Aktionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 188.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Anders Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juni 1885: Tiltalte Lars Anders Pedersen bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højestret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 24-25.

Tirsdagen den 6 Oktober.

Nr. 188.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Anders Pedersen (Def. Halkier).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Lars Anders Pedersen, der er født den 19 December 1841 og forhen 3 Gange straffet, hver Gang for Kvaksalveri senest ifølge Højesteretsdom af 2 November 1883 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5, med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, tiltales under nærværende Sag paany for Kvaksalveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste godtgjort, at han uden at have nogen Adkomst til at drive Lægepraxis har siden Juni f. A. og indtil nærværende Sags Paabegyndelse taget Personer i Kur for forskellige udvendige og lettere indvendige Sygdomme, saasom: Exem, engelsk Syge, ældre Forvridninger, Seneforstrækninger, Gigt, lette Brystlidelser m. m., og til sine Kure benyttede dels saadanne Lægemidler, der kunde faas paa Apotheker i Haandkjob, dels stærkere virkende Stoffer, men i homøopatisk Fortynding, uden at det er oplyst, at Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har paaført hans Patienter Skade. For sine Kure vil Tiltalte have modtaget den Betaling, hans Patienter godvillig tilbød ham. Som Følge heraf vil Tiltalte paany være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 190.

Advokat Hindenburg

contra

**Michael Henrik Jensen Overgaard, Peder Pedersen
og Christian Thomsen (Def. Shaw),**

der tiltales, de tvende Førstnævnte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Hjelmslev Gjern Herreders Extrarets Dom af 30 Marts 1885: De Tiltalte Christian Ringe Jespersen, Peder Pedersen, Soren Jespersen, Henrik Overgaard og Høker Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel, de 2 Førstnævnte hver i 2 Maaneder, Soren Jespersen og Henrik Overgaard hver i 1 Maaned og Chr. Thomsen i 20 Dage. Samtlige Tiltalte betale derhos En for Alle og Alle for En denne Sags Omkostninger, derunder Sulær til Aktor, Prokurator Bjerregaard og Defensor, Sagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juni 1885: De Tiltalte Michael Henrik Jensen Overgaard, Peder Pedersen, Christian Ringe Jespersen og Christian Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød. Førstnævnte i 5 Dage og de tre Sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Soren Jespersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udrede samtlige Tiltalte og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger og derunder i Saker til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten. Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Michael Henrik Jensen Overgaards, Peder Pedersens og Christian Thomsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for alle og alle for en til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Smedelærling Michael Henrik Jensen Overgaard, Smedesvend Peder Pedersen, Tjenestekarl Christian Ringe Jespersen og Gaardbestyrer Søren Jespersen for at have afgivet falsk Forklaring for Retten samt Høker Christian Thomsen for Delagtighed heri. Efter Sagens Oplysninger blev der i Begyndelsen af indeværende Aar indledet en Undersøgelse imod Tiltalte Thomsen som sigtet for at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, navnlig ved for Betaling at have udskjænket Drikkevarer til Fortæring paa Stedet, og da han ved sit Møde i Retten den 15 Januar d. A. nægtede at have gjort sig skyldig heri, blev blandt andre de fire Medtaltte tilsagte til Møde for Politiretten for som Vidner at afgive Forklaring i denne Anledning. Efter at disse Tiltalte ved deres Møde i Politiretten den 19 s. M., hvor ogsaa Tiltalte Thomsen var tilstede, vare af Dommeren blevne betydede, at de mødte som Vidner, og paa behørig Maade, navnlig ogsaa ved Oplæsning af Lovens Formaningstale og Foreholdelse af Meneds Straf forberedte til Edsafsættelse, forklarede de vel Alle at have nydt forskellige Drikkevarer hos Tiltalte Thomsen, men ligesom Tiltalte Pedersen nægtede at kunne erindre, om han havde betalt herfor, saaledes nægtede de Tiltalte Christian Ringe Jespersen, Michael Overgaard og Søren Jespersen bestemt nogensinde hos Tiltalte Thomsen at være blevne beværtede med Drikkevarer for Betaling, hvorhos de alle fire nægtede at vide Besked med, om Thomsen havde beværtet Andre med Drikkevarer for Betaling; efter at imidlertid et andet samme Dag i Retten modt Vidne havde udsagt, at han en Dag for Jul f. A. tilligemed de Tiltalte Christian Ringe Jespersen og Søren Jespersen i Thomsens Butik var bleven trakteret med bajersk Ol af Tiltalte Pedersen, erkjendte denne Tiltalte ogsaa strax Rigtigheden heraf, samt at det var Mening, at han skulde betale dette Ol, hvad han dog efter sin Forklaring ikke havde gjort, hvorimod Thomsen, hvem han var mere skyldig, formentlig havde debiteret ham derfor, og den 27 Januar næstefter afgav derhos Tiltalte Søren Jespersen, der af egen Drift havde indfundet sig og begjært sig fremstillet for Dommeren, i Retten en Forklaring, der gik ud paa, at han, efter hvad han nu var kommen i Tanker om, en eller to Gange i December f. A. havde i Tiltalte Thomsens Butik for Betaling erholdt bajersk Ol til Fortæring paa Stedet, men at han ikke havde husket dette, da han afgav sin ovenanførte Vidneforklaring, og ikke med Forsæt havde afgivet en urigtig Forklaring desangaaende.

-- Tiltalte Thomsen — der i Retsmødet den 19 Januar d. A. efter at have paaheort de anførte Vidneforklaringer, hvoraf dog ingen bleve beedigede, havde fastholdt sin Benægtelse af at have gjort sig skyldig i det ham paa sigtede Forhold -- erkjendte imidlertid i et Retsmøde den 9 Februar næstefter at have gjort

sig skyldig i ulovlig Udskænkning af bajersk Øl, og efter at han for denne Forseelse havde i Mindelighed erlagt en Bøde af 10 Kr. til Amsftuttikkassen, blev den imod ham rejste Sag sluttet. Da der imidlertid var opstaaet Mistanke om, at de af de fire Medtaltalte under Sagen afgivne Vidneforklaringer vare falske, blev der samme Dag indledet en kriminel Undersøgelse i denne Anledning, og under denne have nu ogsaa de Tiltalte Christian Ringe Jespersen og Michael Overgaard erkjendt, at de hos Tiltalte Thomsen for Betaling havde faaet bajersk Øl til Fortæring paa Stedet, og saavel disse Tiltalte som Tiltalte Søren Jespersen og Tiltalte Pedersen — hvilken Sidste i det første over ham optagne Forhør nægtede at have husket, da han afgav sin første Vidneforklaring i Sagen, at han hos Thomsen havde erholdt de fire halve Bajere, han, som meldt, siden har erkjendt at have faaet der for Betaling, idet han paastod først at være kommen i Tanker om dette, da det ovennævnte Vidne forklarede derom, og som derefter var bleven sat under Anholdelse — have derhos tilstaaet, at de, da de afgav deres Forklaringer som Vidner i den ommelte Sag, godt erindrede, at de til Fortæring paa Stedet havde faaet bajersk Øl hos Thomsen, som de havde betalt eller skulde betale, og at det saaledes var mod bedre Vidende, at de afgav en urigtig Forklaring derom, hvorhos de have erkjendt, at det var for at fri Tiltalte Thomsen for Mulkt at de saaledes forklarede i Strid med Sandheden; de af de Tiltalte Christian Ringe Jespersen og Søren Jespersen afgivne Forklaringer gaa derhos yderligere ud paa, at det efter at de havde faaet Tilsigelse til at møde i Retten, hvad de nok tænkte sig var i Anledning af Sagen mod Thomsen, blev aftalt imellem dem, at de, naar de kom i Retten, ikke skulde sige Alt, hvad de vidste, og at de navnlig skulde nægte at kunne huske at have betalt det Øl, de havde faaet hos Thomsen, hvorhos Tiltalte Peder Pedersen har forklaret, at han ved at høre Yttringer af de andre til Forhøret Tilsagte i den anførte Retning lod sig bevæge til at afgive en urigtig Forklaring. Hvad dernæst Tiltalte Thomsen angaar, har Tiltalte Christian Ringe Jespersen forklaret, at da han Dagen for det Retsmøde, hvori de ovenanførte urigtige Vidneforklaringer bleve afgivne, var alene med Tiltalte Thomsen paa dennes Bopæl, og det der kom paa Tale, at de skulde møde i Retten, hvad Tiltalte Jespersen sagde, at han var kjed af, yttrede Thomsen til ham, at der ikke var Andet at gjøre end at sige, at han ikke kunde huske Noget, samt at Thomsen endvidere den Dag, de skulde møde i Retten, medens de forinden Mødet vare sammen paa et Gjæstgiversted i Skanderborg, sagde til ham, at han jo blot kunde sige, at han ikke huskede Noget, ligesom Tiltalte Søren Jespersen har forklaret, at Thomsen, da det forinden det ommeldte Retsmøde kom paa Tale imellem dem, at de skulde møde i Retten i Anledning

af Sagen mod Thomsen, yttrede til ham, at Ingen kunde gjøre Vidnerne noget for at sige, at de intet kunde huske, og Tiltalte Overgaard har udsagt, at Thomsen, medens de forinden det titnævnte Retsmode opholdt sig sammen paa det ovenommeldte Gjæstgiversted, til ham yttrede, at naar Overgaard kom ind for hans Sag, kunde han nok snakke sig fra det eller noget lignende, hvorhos de alle tre have udsagt, at de opfattede disse Yttringer af Thomsen som en Opfordring til dem om imod bedre Vidende at afgive en dermed stemmende Forklaring i Retten, saaledes som de ogsaa gjorde. Tiltalte Thomsen har heller ikke turdet benægtet at have brugt Yttringer til Vidnerne, som af disse kunde opfattes som en Opfordring til at forklare til hans Fordel og vidne falsk og han har navnlig erkjendt, at det godt kan være, at han kan have sagt noget Saadant til de 3 nys nævnte Tiltalte som af dem forklaret, skjøndt han ikke vil kunne mindes nogen af de Yttringer, der saaledes ere faldne fra hans Side paa det ovenommeldte Gjæstgiversted, men han har vedblivende paa- staact, at det i ethvert Fald kun er sket i Dumhed og Ubetænk- somhed, samt benægtet, at det har været hans Hensigt eller — som han ogsaa har udsagt — hans bevidste Hensigt derved at indvirke paa de nævnte Tiltalte for at faa dem til mod bedre Vidende at forklare i Retten til hans Fordel, hvorhos han med Hensyn til, at han — der, som meldt, havde paaheort de urigtige Vidneforklaringer — ingen Indsigelse gjorde mod disse, har udsagt, at han mente, at det maatte blive Vidnernes egen Sag, hvorledes de vilde vidne. Efter hvad Tiltalte Thomsen saaledes har erkjendt i Forbindelse med de 3 ovenommeldte Tiltaltes For- klaringer i saa Henseende, maa det nu anses tilstrækkelig godt- gjort, at Forstnævnte ligeoverfor de 3 paagjældende Tiltalte har brugt Udtalelser, der ere af lignende Indholdet som de foranførte, og som navnlig i og for sig vare egnede til at opfattes som en Opfordring til dem til mod bedre Vidende at afgive Forklaring i Retten i Thomsens Favor, hvilket ogsaa maa forudsættes at have været indlysende for denne selv; men under disse Om- stændigheder findes der ikke at kunne tages noget videre Hensyn til hans Foregivende om, at det ikke var hans Hensigt eller bevidste Hensigt at indvirke paa de andre Tiltalte, og om det end, efter Alt hvad der foreligger under Sagen, ikke tor antages, at han ved sine ommeldte Udtalelser har forledet de andre Til- talte til at afgive de ommeldte falske Forklaringer, maa han i alt Fald anses derved at have bestyrket dem i Forsættet. Idet nu Be- stemmelsen i Straffelovens § 146 andet Led findes at maatte komme Tiltalte Søren Jespersen tilgode, da han, som meldt, den 27 Ja- nuar d. A. af egen Drift i Retten tilbagekaldte den af ham tidligere afgivne urigtige Forklaring om ikke at være for Betaling bleven beværtet med bajersk Øl i Thomsens Forretning, og den Omstændighed, at han samtidig dermed urigtig foregav, at han,

da han afgav denne Forklaring, ikke huskede rettere, ikke findes at kunne udelukke Anvendelsen af den anførte Lovbestemmelse, ville de Tiltalte — der ere fødte Michael Overgaard den 7 Maj 1867, Peder Pedersen i Aaret 1866, Christian Ringe Jespersen i Aaret 1858, Soren Jespersen i Aaret 1857 og Christian Thomsen efter sit Opgivende i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1828, hvilket Opgivende i Henseende til hans Alder af Retsvidnerne er skjønnet at være stemmende med hans Udseende, og af hvilke de fire først nævnte ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede og Thomsen ikke at have været tiltalt eller straffet anderledes end som ovennævnt — for deres foran omhandlede Forhold være at anse, Michael Overgaard, Peder Pedersen, Christian Ringe Jespersen og Christian Thomsen efter Straffelovens § 146 1ste Led, for Førstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 37 og for Sidstnævntes Vedkommende med § 51, og Soren Jespersen efter § 146 andet Led med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Michael Overgaard til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for hver af de Tiltalte Peder Pedersen, Christian Ringe Jespersen og Christian Thomsen til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Soren Jespersen til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 241.

Advokat Levinsen

contra

Holger Nielsen (Det. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Juli 1885: Tiltalte, Arbejdsmand Holger Nielsen, bør betale en Bøde til Statskassen paa 25 Kr., som vil være at afsones med simpelt Fængsel i 6 Dage, naar den ikke betales inden nedennævnte Frist, hvorhos han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin og til Defensor, Justitsraad Borch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det at Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig dømt efter Straffelovens § 256, men Straffen findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kroner, subsidiært til 2 Dages simpelt Fængsel. Man maa derhos udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Holger Nielsen bør til Statskassen bøde ti Kroner, eller saafremt han ikke fuldt betaler samme inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i to Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Holger Nielsen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 11 April d. A. var af Handelsmand Just Jørgensen i Horsens antagen til for en Betaling af 3 Kr., hvoraf han strax fik den ene udbetalt, at fore tre Heste til Vejle, hvor der den Dag afholdtes Kreaturmarked, og som til Brug under denne Transport havde af Jørgensen faaet udleveret et gammelt Hestedækket, en Dækkengjord og en Ridetrendse — har samme Dag efter ved sin Ankomst til Vejle med Hestene at have indstaldet disse i en Gæstgivergaard dersteds, paa Markedet i bemeldte By uden Jørgensens Vidende og Villie til egen Fordel solgt de ommeldte Jørgensens tilhørende Gjenstande til en Gaardejer fra Krollerup for 2 Kroner samt nogle Kaffeponche i Lidkjøb. Tiltalte — der maa antages ved den ommeldte Lejlighed at have været en Del beskjenket, men dog ikke i en Tilregneligheden udelukkende

Grad, og som iøvrigt har udsagt, at det ved denne Lejlighed Passerede paa Grund af hans berusede Tilstand ikke alt staar fuldstændig tydeligt for ham — har nærmere forklaret, at han, efter at have, som det var paalagt ham, opstaldet Hestene i den ommeldte Gjæstgivergaard, begav sig ud paa Markedet medtagende de nævnte Riderekvisiter i den Tanke, at han mulig kunde faa nogle Heste at føre tilbage til Horsens og saaledes kunde faa Brug for Rekviziterne, men at han, der allerede, forinden han kom hen paa Markedspladsen, havde nydt endel Drikkevarer, da han i et Markedstelt traf sammen med den ommeldte Gaardejer, der da var ham ubekjendt, og denne trængte ind paa ham for at bevæge ham til at sælge sig de nævnte Gjenstande, lod sig friste til at gjøre dette, da han — som han har udsagt — nu en Gang var kommen til at svire og trængte til flere Penge, men at han ikke vilde have gjort det, hvis han havde været ædru, og hvis ikke den ommeldte Gaardejer havde benyttet sig af hans Beruselse til at overtale ham dertil. Denne Tiltaltes Forklaring maa ogsaa anses væsentlig bestyrket ved den af en anden tilstedeværende Person afgiven Forklaring, i Følge hvilken det var Gaardmanden, der opfordrede Tiltalte til at sælge sig Ridetojet, ligesom han ogsaa fastholdt at ville kjøbe dette, naaget han af den paagjældende Deponent blev gjort opmærksom paa, at det ikke tilhørte Tiltalte. De ommeldte Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede tilsammen til 2 Kr. 75 Ore udleverede Jørgensen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, og som iøvrigt ogsaa i Retten har erklæret ikke at have noget imod, at offentlig Pantale i Sagen bortfuldes. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1842 og med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste en Gang har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 256 mod en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 25 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 6 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 7 Oktober.

Nr. 176.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Jensen Hansen og Frederik Pedersen

(Def. Levinsen),

der tiltales for Vold.

Salling Herreds Extrarets Dom af 16 Februar 1885: Tiltalte Husbestyrer Hans Jensen Hansen af Rallebæk bor for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Tjenestekarl Frederik Pedersen af Svanninge bor hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Jagtfoged Hans Nielsen Stage af Ravnehuset for Lidelse og Smerte 20 Kr. og for Udgifter til Læge, Medicin m. m. et saadant Beløb som nærmere maatte blive opgivet efter Regning. Saa bor og begge de Tiltalte in solidum at betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Tüchsen og Defensor, Prokurator Groth-Petersen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Mai 1885: Tiltalte Tjenestekarl Frederik Pedersen af Svanninge bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iovrigt bor Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maug og Lange betale den nævnte Tiltalte og Tiltalte Husbestyrer Hans Jensen Hansen En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Frederik Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men den ham idømte Straf findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Om det derimod end antages, at den af Hans Jensen Hansen udøvede Vold i og for sig ikke kunde henføres under bemeldte Paragraf, kan han dog ikke anses angærløs med Hensyn til den Skade, som blev tilføjet Jagt-

fogden under den voldelige Modstand, som begge de Tiltalte gjorde imod ham, og som Hansen paabegyndte; han bliver derfor i Medfør af fornævnte § 203 jfr. § 47 at anse med en Straf, der vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Begge de Tiltalte maa derhos solidarisk til Jagt-foged Stage udrede Erstatning, med Hensyn til hvis nærmere Bestemmelse det i Mangel af tilstrækkelige Oplysninger maa have sit Forblivende ved Underrettsdommens Forskrifter. Aktionens Omkostninger udredes ligeledes af de Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jensen Hansen og Frederik Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Hansen i otte Dage og Pedersen i tre Gange fem Dage. Saa udreder de og en for begge og begge for en den Jagtfoged Stage ved Underrettsdommen tilkjendte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Levinsen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Husbestyrer Hans Jensen Hansen af Rallebæk og Tjenestekarl Frederik Pedersen af Svanninge, der ere fødte henholdsvis den 20 Juni 1858 og 17 Januar 1866 og ikke findes tidligere straffede eller tiltalte, for Vold, og ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder ved de Tiltaltes af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser i det væsentlige følgende: Efterat de Tiltalte den 21 December f. A. havde truffet Aftale om samme Dag at gaa paa Jagt, indfandt de sig om Eftermiddagen Kl. 2 à 3 i Svanninge Plantage under Grevskabet Brahesmindes Jagtdistrikt, hvor Tiltalte Pedersen skjød et Dyr. Da det imidlertid endnu var temmelig lyst, turde de ikke strax tage Dyret med, men gjemte det under nogle Granbuske, for senere at afhente det. Imidlertid havde Jagtfoged Hans Nielsen Stage og Arbejdsmand Anders Hansen, som var beordret til at patrouillere i Plantagen efter Krybskytter, hørt Skuddet falde og fundet Dyret, og da de autog, at Dyret vilde blive afhentet,

skjulte de sig i Nærheden af det Sted, hvor det laa. Da de Tiltalte omtrent Kl. 6 kom tilbage for at tage Dyret og Tiltalte Hansen bojede sig ned for at tage det op, greb Jagtfoged Stage, som ingen af de Tiltalte i Mørket vil have kjendt og som heller ikke navngav sig, fat i Hansens ene Ben, hvorfor denne Tiltalte med sin Geværkolbe stødte til ham for at komme løs, og da Stage derefter greb fat i hans Gevær, tumlede de begge om og brodes en kort Tid med hinanden, og har Tiltalte erkjendt, at han under dette Sammenstød har tilføjet Stage Hug og Slag samt nogle Skrammer og Rifter med de bare Hænder. Jagtfogden havde forgjæves kaldt Arbejdsmand Hansen til Hjælp, men denne var bleven bange, fordi han saa, at de Tiltalte vare forsynede med Bøsser. Under Sammenstødet med Tiltalte havde Stage bemægtiget sig dennes Gevær, og da han med dette gik hen mod Tiltalte Pedersen, som indtil dette Ojeblik havde forholdt sig rolig, slog denne Tiltalte, der frygtede for, at Hansens Gevær skulde røbe dem, med sin Bosse løs paa dette for om muligt at slaa det fra Jagtfogden, ved hvilken Lejlighed et Skud faldt fra Hansens Bosse, medens Pedersens Gevær ved Slaget gik istykker saaledes, at Kolben skiltes fra Lobet, og da han vilde tage Kolben op, tabte han Lobet. Tiltalte har vedgaaet, at han derpaa slog Stage i Ansigtet med sin ene Haand og brodes med ham for at faa Hansens Gevær, men da dette ikke vilde lykkes ham og Stage vendte sig om, slog han med Kolben denne et Slag i Hovedet for om muligt at komme i Besiddelse af Medtiltaltes Gevær. Umiddelbart herefter forføjede Tiltalte Hansen sig bort og blev efterfulgt af Tiltalte Pedersen, som beklagede, at han havde givet Stage det sidstnævnte Slag. Jagtfoged Stage, der blev saa fortumlet ved den mod ham udviste Adfærd, at han ikke med Bestemthed har kunnet erindre, hvorledes alt gik til, hvorfor han heller ikke har kunnet modsige Rigtigheden af Tiltaltes Forklaringer, blev strax efter sin Hjemkomst taget under Behandling af Distriktslæge Bisgaard, hvis Erklæring gaar ud paa, at Stage fandtes liggende med et stort gabende Saar paa venstre Issedel og noget medtaget af Blodningen fra samme. Saaret gik i Retning forfra bagtil, havde en Længde af ca. 2 Tommer og gik gennem alle Bloddelenene lige til Benet, som saas blottet i Bunden af Saaret. Dette maatte antages at være frembragt ved et stumpt Redskab, som var fort med ret betydelig Kraft, men vilde formentlig ikke have skadelige Følger for hans fremtidige Helbred. Iøvrigt har Stage selv forklaret, at han i omtrent 8 Dage følte sig mat og træt, ligesom han ogsaa i Ansigtet var noget gul og blaa af Slagene og hans ene Haand endel forslaaet og øm, men at, naar undtages, at Saaret i Hovedet har efterladt et blivende Ar, har den ham tilføjede Overlast ikke havt blivende Følger. Ligesom de Tiltalte have nægtet forud at have truffet Aftale om at forsvare sig, hvis

Nogen vilde hindre dem i at tage Dyret, da de slet ikke havde tænkt sig dette Tilfælde, saaledes maa det ogsaa antages, at de uden nogen Samvirken hver især have udført deres Voldsgjering mod Jagtfoged Stage. Det maa derfor billiges, at Tiltalte Hansen ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og at Tiltalte Pedersen er anset efter samme Lovs § 203. men findes Sidstnævntes Straf efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Idet Underrettsdommen, der har anset denne Tiltalte med simpelt Fængsel i 8 Dage, forsaavidt vil være at forandre, vil den, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der in solidum ere paalagte de Tiltalte, og om den Jagtbetjent Stage hos Tiltalte Pedersen tilkjendte Erstatning m. v. bifaldes, iøvrigt være at stadfæste.

Torsdagen den 8 Oktober.

Nr. 172. Højesteretsadvokat Bagger

contra

Johannes Christian Julius Steen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100, ialfald § 203.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Februar 1885: Tiltalte Johannes Christian Julius Steen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salmær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Schmidt og Cramer, med 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salmær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Juel betaler Tiltalte, Johannes Christian Julius Steen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der vel tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved den i den ind-

ankede Dom omhandlede Lejlighed har været i en saa beruset Tilstand, at denne ganske udelukkede Tilregnelighed; men derimod findes Straffelovens § 39 at maatte komme i Betragtning ved Bedømmelsen af det af Tiltalte udviste Forhold, der efter dets Beskaffenhed iøvrigt rettelig er henført under Straffelovens § 100 jfr. § 203. Den ham idømte Straf vil derfor være at nedsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johannes Christian Julius Steen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 100, i alt Fald § 203. Af første Assistent ved Jernbanestationen i Odense Lars Villadsen, der er ansat i den nævnte Egenskab af Direktoratet for de jysk-fynske Statsbaner, er det edelig forklaret, at Tiltalte i Forening med Tømmer Rasmussen Natten imellem den 3 og 4 Januar d. A. kom paa bemeldte Jernbanestation for at løse Billetter til det Tog, som Kl. 12 $\frac{1}{2}$ om Natten gaar fra Odense vesterpaa. Der opstod nogle Vanskeligheder ved Erhvervelsen af disse Billetter paa Grund af, at Tiltalte fremlagde for faa Penge, men ved Mellekomst af Villadsen, der ved den Lejlighed fungerede som Stationsbestyrer, fik Tiltalte den ønskede Billet 3die Klasses Tur og Retur til Fredericia. Tiltalte forlangte imidlertid derefter Stationens Klageprotokol, i hvilken Anledning Villadsen, uden at nægte ham Protokollen, forestillede ham, at Toget netop skulde afgaa, og at han saaledes i ethvert Fald gjorde bedre i at vente med sin mulige Klage til sin Tilbagekomst. Tiltalte vedblev dog, uagtet hans Ledsager, der havde taget Plads i Toget, opfordrede ham til ligeledes at stige ind, at gjøre forskellige Ophævelser, hvoraf Følgen blev, at hverken Tiltalte eller hans Ledsager, der for at berolige ham atter var steget ud, kom med Toget, og Villadsen foranledigede da, at de fik Pengene for Billetterne tilbagebetalt. Kl. ca. 1 $\frac{1}{4}$, da Villadsen endnu iført sin Tjeneste-

uniform gik til sit Hjem, blev han paa Vejen antastet af Tiltalte, som paa en nærgaaende og paatrængende Maade fulgte med ham henad Vejen, spurgte om Stationsinspektørens Navn, beklagede sig over, at Folk, som havde Billetter, ikke kom med Toget, og endelig i en bydende Tone forlangte opgivet Billetterens Navn. Villadsen, som under disse Omstændigheder ikke fandt sig foranlediget til at besvare Tiltaltes Spørgsmaal, henviste ham til næste Dag at fremkomme paa Jernbanestationen med sin Klage, saafremt han formente sig forurettet. Men da de havde gaaet sammen ca. 500 à 600 Alen, tildelte Tiltalte pludselig og uformodet Villadsen et voldsomt Slag med knyttet Haand paa den venstre Side af Ansigtet og forsøgte derpaa at undløbe, hvad Villadsen dog forhindrede ved at gribe ham og med Bistand af Stationsforstander paa den sydfynske Jernbanestation Beyer samt Portør ved samme, Jens Gottlob Nielsen, lykkedes det at faa Tiltalte anholdt og bragt til Politistationen. Ifølge Lægeerklæring af 6 Januar d. A. fandtes Villadsen lidende af betydelig Blodudtrædning omkring venstre Øje og Hævelse og Svulst baade i Øjet og i Næsen, 1 Tand i Undermunden fandtes tillige løsnet og Glasuren sprunget af paa den indvendige Side. Det udtales i Erklæringen, at Contusionen antagelig vilde forarsage Smerter i ca. 8 Dage, men at den neppe vil efterlade Følger. Ved Forhørets Slutning angav dog Villadsen endnu at føle Smerter i Næsen. Tiltalte, hvis Identitet med den Person, som sammen med Tømrrer Rasmussen den paagældende Nat indfandt sig paa Statsbanegaarden, og som senere anholdtes paa foranførte Maade, maa anses tilstrækkelig godtgjort, har forklaret, at han hverken vil benægte eller bekræfte Rigtigheden af Villadsens Forklaring, idet han dengang var i en saa beruset Tilstand, at han ganske var berøvet Bevidstheden om, hvad han foretog sig. Han var samme Dag kommen fra Assens, hvor han hører hjemme, til Odense og havde nydt en Mængde Drikkevarer, langt mere, end han var vant til, og medens han vel dunkelt erindrer, at der paa Jernbanestationen havde været „noget Vrøvl“ med Billetterne, kunde han iøvrigt Intet erindre om, hvad han derefter foretog sig eller hvad der forefaldt med ham, indtil han næste Morgen befandt sig paa Politistationen. Han vil saaledes heller ikke benægte, at han paa den anførte Maade kan have øvet Vold mod Villadsen, men véd ikke at have havt nogen Grund dertil, da ingen af Jernbanefunktionærerne havde fornærmet ham og han ikke vidste at have følt Nag eller Vrede mod nogen af dem. Vel har nu Tiltaltes foromtalte Ledsager, Tømrrer Rasmussen, som imidlertid kort efter Togets Afgang kom fra ham inde i Byen og som selv var beruset, skildret Tiltalte som i betydelig Grad beskjenket, men iøvrigt have samtlige herom afhørte Vidner, der havde havt Lejlighed til at iagttage Tiltalte i det paagældende Tidsrum edelig forklaret, at Tiltalte, om han

end mulig var noget beruset, dog kunde baade gaa og staa alene og tale sammenhængende, og at det i det Hele ikke kunde formodes, at han skulde have været uden Bevidsthed om sine Handlinger, og særlig har Politibetjent H. Svendsen forklaret, at han, som den paagældende Nat fulgtes sammen med Tiltalte og Tømrer Rasmussen fra Jernbanestationen til Politistationen, ikke fandt Tiltalte mere beruset, end at han mente, at han ikke var forpligtet til at anholde ham, samt at Tiltalte, da han senere indbragtes til Stationen, aldeles ikke gjorde Indtryk af at være beruset, men paastod, at han slet ikke havde slaaet eller overfaldet Nogen, hvorimod han var bleven slaaet og mishandlet af dem, der indbragte ham. Medens Tiltalte saaledes ikke kan antages den paagældende Nat at have været uden Bevidsthed om, hvad han foretog sig, eller endog blot at have befundet sig i en Tilstand, som kunde motivere Anvendelsen af Straffelovens § 39, findes der særligt under Hensyn til hans tilbageholdne Udsagn, ved den af Villadsen, der har frafaldet ethvert Krav paa Erstatning, afgivne Forklaring i Forbindelse med Stationsforvalter Beyers og Portør Nielsens beedigede Udsagn om, at Villadsen strax ved Tiltaltes Anholdelse til dem gav en med hans Forklaring i Retten ganske stemmende Fremstilling af det Passerede, samt Politibetjent Svendsens Forklaring om, at Tiltalte paa Vejen fra Jernbanestationen havde yttret Fortrydelse over, at han ikke var kommen med Toget, og udtalt, at det var en Skam, at man havde gjort Vanskelighed ved Billetsalget, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, ligesom det ogsaa efter alt Foreliggende samt under Hensyn til det ellers ganske Uforklarlige i Overfaldet maa antages, at dette er udøvet i Anledning af Villadsens Embedsgjerning. Tiltalte, som er født den 3 Februar 1861, og som ikke ses tidligere at have været straffet, findes derfor ved den indankede Dom af 25 Februar d. A. rettelig at være anset efter Straffelovens § 100 cfr. § 203, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 193. Højesteretssagfører Hansen

contra

Lars Hansen og Hustru, Birthe Kirstine Hansdatter
(Def. Bagger),

der tiltales Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Delagtighed heri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 7 Marts 1885: De Tiltalte, Tømrer Lars Hansen af Næsby Mark og Hustru, Birthe Kirstine Hansdatter, samt Husmand Jens Hansen sammesteds, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de 2 Førstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. De Tiltalte, Lars Hansen og Birthe Kirstine Hansdatter, bør derhos en for begge og begge for en betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salar til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr., dog at Tiltalte Jens Hansen deltager in solidum med dem i Omkostningernes Udredelse med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1885: De Tiltalte, Tømrer Lars Hansen og Hustru, Birthe Kirstine Hansdatter, samt Husmand Jens Hansen, alle af Næsby Mark, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, de to Førstnævnte hver i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Lehmann, i Salar hver 20 Kr., som udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Hansens og Birthe Kirstine Hansdatters Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for begge og begge for en til Højesteretssagførererne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Tomrer Lars Hansen og Hustru Birthe Kirstine Hansdatter samt Husmand Jens Hansen, alle af Næsby Mark, de tvende Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Delagtighed heri, og er det ved de Tiltaltes egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelser godtgjort, at Tiltalte Lars Hansen i Midten af Oktober f. A., da han befandt sig i en trykkende Gjæld, og var bleven truet med, at hans Kreditorer vilde falde over ham med Arrest eller Exekution, har i Forbindelse med sin Hustru Tiltalte Birthe Kirstine Hansdatter og med Tilladelse af Medtiltalte Jens Hansen bragt til denne Sidstnævntes Hjem forskellige Lars Hansen tilhørende Gjenstande, navnlig nogle Sengklæder, en Pose med Værktøj og et Stykke Reb, en Hængelampe, et Kogeapparat og en Kobberkjedel, til samlet Værdi ca. 60 Kr., i det Ojemød at unddrage disse Gjenstande fra Kreditorernes Forfølgning, og at Tiltalte Birthe Hansdatter uden Mandens Vidende i samme Ojemød yderligere bragte sammesteds hen 2 Shawler, 1 Kasse med 6 Pd. heglet Hør og en Pakke, hvori to Haandklæder, 3 à 4 Pudebetræk, et Par Lagener og en Dug, Alt af Værdi ca. 33 Kroner, suavel som et Stk. Blaarlærred paa 18 Alen, der ikke er vurderet. Ved en den 23 s. M. afholdt Fogedforretning, ved hvilken der efter Begjæring af en Kreditor i Henhold til et af Tiltalte Lars Hansen den 20 næstefter *) indgaaet Forlig gjordes Udlæg for en Fordring til Beløb ialt 1048 Kroner 43 Ore, for hvilken der havdes Pant i Tiltaltes Ejendom Matr.-Nr. 49 af Næsby Mark med Besætning og Inventarium m. m. næstefter 7000 Kroner, og under hvilken bemeldte Ejendom vurderedes til 6000 Kroner og de tilstedeværende Løseogjenstande med Undtagelse af de nødvendige Sengklæder, Linned og Gangklæder til 198 Kroner, erklærede Tiltalte paa Anledning, at han ikke ejede Mere, naar undtages et Beløb af 643 Kroner 55 Ore, hvorfor han under 16 s. M. ved Auktion havde ladet bortsælge Besætnings- og Inventariogjenstande, og som var under Inkassation. Ved en samme Dag af Sognefogden for skyldige Auktionspenge med Omkostninger i Alt 117 Kroner 65 Ore foretagen Udpantningsforretning bleve de tilstedeværende Lars Hansen tilhørende Effekter, der ikke henhørte til Besætning og Inventarium, registrerede og vurderede til et Beløb af 52 Kroner. Foruden at der ved begge disse Forretninger lagdes Skjul paa de Lars Hansen tilhørende Effekter, som beroede hos Tiltalte Jens Hansen, unddroges endvidere 1 Skab til Værdi 12 Kroner og 1 Kiste til Værdi 4 Kroner fra Registreringerne, idet de, efter forudgaaende Aftale mellem Lars Hansen og hans

*) skal være: næstforhen.

Hustru, under Forretningerne angaves at tilhøre: Skabet Lars Hansens Søster og Kisten de nævnte Tiltaltes 12-aarige Son. Tiltalte Jens Hansen har forklaret, at Tiltalte Lars Hansen kort forinden den ommeldte Auktion fortalte ham, at han ventede Fremmede hos sig, og spurgte, om Jens Hansen ikke var villig til at tage noget Gods over til sig. Jens Hansen, der meget godt forstod, at Lars Hansen ventede, at der i de nærmeste Dage skulde ske Exekution hos ham for Gjæld, og at han derfor vilde søge at forstikke sit Gods, var vel i Begyndelsen uvillig til at modtage det, men lod sig dog overtale dertil, hvorefter det som ovenmeldt blev bragt til Jens Hansen, som henlagde det paa sit Loft, hvor det forblev henliggende, indtil Jens Hansen efter en Lars Hansen den 7 Januar d. A. overgaaet Ildsvaade erklærede, at han ikke længere vilde have Lars Hansens Gods hos sig, hvorpaa største Delen deraf blev afhentet. For det saaledes oplyste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Lars Hansen er født den 23 Juni 1850, Birthe Kirstine Hansdatter den 22 August 1844 og Jens Hansen den 24 Juli 1833, og af hvilke Ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens § 260, for Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 47 1ste Led, og findes Straffen passende at kunne bestemmes for de to førstnævnte Tiltaltes Vedkommende til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende til 2 Gange 5 Dages lige Fængsel, medens de ved den indankede Dom i Henhold til de anførte Lovbestemmelser, for Sidstnævntes Vedkommende dog under Henvisning til 2det Led af Straffelovens § 47, ere ansete de to Førstnævnte med 2 Gange 5 Dages og Sidstnævnte med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Fredagen den 9 Oktober.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Jensen, Jens Larsen og Christen Larsen
(Def. Klubien),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 148 og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 6 Januar 1885: De Tiltalte Nr. 1 Lars Jensen, Nr. 2 Jens Larsen og Nr. 3 Christen Larsen bør hensættes i Frængsel paa Vand og Brød Nr. 1 i 5 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 3 Gange 5 Dage og Nr. 3 i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Alle og Alle for En udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Brask 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Lars Jensen bliver at anse efter Straffelovens § 260 jfr. § 252 samt i Medfør af Konkurslovens § 148 eiter førstnævnte Lovs § 262 2det Stykke og Jens Larsen efter Straffelovens § 260 jfr. § 252 i Forbindelse med § 47 1ste Punktum,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for alle og alle for en til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Lars Jensen og hans Sonner Jens Larsen og Christen Larsen, Førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 148, og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri. Den 21 April f. A. udstedte Tiltalte Lars Jensen en Obligation, hvori han erkjendte at skyldte sine to medtalte Sonner for modtagne Laan ialt 3500 Kr., nemlig Sonnen Jens 2000 Kr. og Christen 1500 Kr., og til Sikkerhed for denne Gjæld gav Pant i en ham tilhørende Gaard i Hellegaarde, hvilken Obligation efter at være tinglyst den 25 s. M. af den Sagfører, der

havde affattet den og besorget Tinglænsningen, ifølge Aftale blev tilstillet Tiltalte Jens Larsen. Efterat den tidligere Ejer af den nævnte Ejendom den 20 Juni f. A. havde ladet foretage Arrest hos Lars Jensen for et i den foregaaende Juni Termin forfaldet Beløb af 400 Kr. med Omkostninger, begjærte Lars Jensen imidlertid samme Dag sit Bo taget under Behandling som fallit, hvilken Begjæring Skiteretten næste Dag tog tilfølge, og de Tiltalte Jens Larsen og Christen Larsen lode derefter ved en Sagfører i Boet anmelde deres Fordring efter Obligationen med Renter fra December Termin 1883; men da der under Konkursbehandlingen, ved hvilken det viste sig, at Lars Jensen foruden fornævnte Gaard — som med Indbegreb af den ommeldte Obligation var pantebestemt for hele det Beløb af 10,000 Kr. hvortil dens Værdi blev ansat, da Lars Jensen i Marts f. A. erhvervede den ved Mageskifte, og som til Auktionsefterretning i Anledning af Konkursen blev vurderet til 8100 Kr. — ikkun ejede Løse og udestaaende Fordringer til Beløb ca. 7—800 Kr., medens han foruden Pantegjælden skyldte over 5000 Kr. bort. opstod Mistanke om, at tidnævnte Obligation ikke var udstedt for en virkelig Gjæld, blev Undersøgelsen i nærværende Sag indledet. Under denne have de Tiltalte nu ogsaa vedgaaet, at den ommeldte Obligation blev udstedt pro forma — idet Lars Jensen af Sønerne kun havde modtaget ubetydelige Beløb, som disse tilmed ikke regnede paa at faa igjen — og i den Hensigt at hjælpe Lars Jensen i Tilfælde af, at hans Kreditorer vilde skride ind imod ham, og har Lars Jensen i saa Henseende nærmere forklaret Følgende: Da han indsaa, at hans økonomiske Stilling var saadan, at det maatte gaa galt for ham, kom han paa den Tanke, at han maaske ved at udstede Pantobligation til Sønerne kunde opnaa at blive ved Gaarden, og efter først at have talt med Sonnen Christen, der opholdt sig hjemme hos ham i Hellegaarde, om, at han havde tænkt at give ham og Jens en Obligation paa nogle Penge, hvortil Christen svarede, at det maatte Faderen om, indfandt han sig hos Jens i Ljørring og meddelte ham sin Plan, hvorefter de fulgtes ad til Hellegaarde og derfra toge sammen til Struer for at faa Obligationen skreven af en Sagfører, idet de undervejs bleve enige om, at Obligationen skulde udstedes for 2000 Kr. til Jens og 1500 Kr. til Christen, samt at de, hvis Sagen kom for Retten, skulde paa- staa, at Beløbene virkelig skyldtes paa Grund af modtagne Lån, Tiltalte Lars Jensen vil dog ikke fra først af egentlig have havt isinde at forurette sine Kreditorer, idet han, naar han blev ved Gaarden, vilde se bagefter at klare sig med dem, og navnlig vil han heller ikke dengang, da han udstedte Obligationen, have tænkt paa at erklære sig fallit eller vidst, at det i Tilfælde af hans Fallissement var af Betydning, hvorlænge forud Obligationen var udstedt, men da han nogen Tid efter tog til Skive for at tale

med en Sagfører om sin Stilling og om Obligationen, og af Sagføreren fik den Besked, at Obligationen vilde være ugyldig, hvis han gik fallit for den 20 Juni, søgte han at holde en Kreditor, der havde frafaldet Krav paa ham, hen til den Dag ved at tilskrive ham, at han haabede at faa Penge den nævnte Dag, og da der, som meldt, samme Dag blev gjort Arrest hos ham, fik han den Tanke at erklære sig fallit og underskrev med det samme en Begjæring desangaaende til Skifteretten tilligemed en Fortegnelse over hans Aktiver og Passiver, hvornæst han en af de følgende Dage meddelte sin Søn Jens Underretning om den stedfundne Fogedforretning hos ham og bad Sønnen om at komme hjem til sig med Obligationen, saamt, efterat Jens var kommen, sendte ham til Skive med Obligationen til den ovennævnte Sagfører sammesteds, for at der kunde blive foretaget de fornødne Skridt til at gjøre Obligationen gjældende i hans Konkursbo. Tiltalte Jens Larsen har erkjendt Rigtigheden af, hvad ovenfor er anført for hans Vedkommende, hvorhos han yderligere har forklaret, dels at Faderen, da de traf Aftale om Obligationens Udstedelse, frygtede for at underkastes Exekution eller at maatte gaa fallit, dels at han, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, da han mødte hos Sagføreren i Skive og anmodede denne om at anmelde Obligationen i Boet, og Sagføreren — der efter sin Forklaring ved Jens Larsens Nærværelse hos ham gjen- tagne Gange havde spurgt, om der virkelig var ydet Kontanter for Obligationen — spurgte ham, om han havde noteret sine Faderen ydede Forstrækninger, freinviste en saadan i hans Lommebog gjort fingeret Optegnelse, som Sagføreren derefter lod afskrive, idet han tillige lod Tiltalte underskrive en Fuldmagt for sig til at inkassere Obligationen i Boet, samt at han derpaa efter Sagføreren's Anvisning begav sig til Viborg, hvor hans medtiltalte Broder Christen laa i Militærtjeneste, og af denne lod sig give en paa et Blad i Christens Lommebog, som Christen udrev, staaende Fortegnelse over hans ommeldte fingerede Tilgodehavende hos Faderen samt fik hans Underskrift paa en Fuldmagt fra ham for Sagføreren til at gjøre Fordringen gjældende i Boet, hvilke Dokumenter derefter bleve sendte Sagføreren i en Konvolut. Dette er ligeledes vedgaaet af Tiltalte Christen Larsen, som tillige har erkjendt, at Faderen, da han nogen Tid for Jens Larsens forommeldte Rejse til Viborg var tilstede sammesteds, meddelte ham, at han havde udstedt den omhandlede Obligation og af sammes Paalydende tilskrevet ham de 1500 Kr. — ligesom Faderen efter denne Tiltaltes Forklaring ved samme Lejlighed sagde, at Sagføreren i Skive havde forlangt en Specification over Tilgodehavendet — samt at han, da Jens indfandt sig hos ham og fortalte, at der var skrevet hos Faderen, hvad Tiltalte opfattede saaledes, at Faderen var gaaet fallit, nok forstod, at Meningen med, at han skulde underskrive den af Bro-

deren medbragte Fuldmagt, var at bemyndige Sagføreren til at se at faa Penge ind efter Obligationen, samt at han var bange for, at det var galt, som han bar sig ad. Ligesom Jens endvidere har udsagt, at han for Obligationens Udstedelse af Faderen fik Forsikkring om, at han ikke derved vilde komme i Forlegenhed for Faderens Skyld, og at han ogsaa strax efter Obligationens Udstedelse var kjed af Sagen og bad Faderen, hos hvem han forblev i nogle Dage, om at forhøre, om det kunde gaa, samt at Faderen nogen Tid efter sagde ham, at han havde været i Skive og talt med Sagføreren, og at der ikke var noget ivejen — hvilket alt Faderen har erkjendt — saaledes gaar ogsaa Tiltalte Christen Larsons Forklaring ud paa, at han aldrig vilde have indladt sig paa Sagen, hvis Faderen ikke havde sagt til ham, at han havde talt med en Sagfører og at Tiltalte ikke kunde komme i nogen Forlegenhed. Jens har derhos anbragt, at han, forinden han havde faaet at vide, at hans Fader var bleven arresteret, havde bestemt sig til at rejse til Skive for — som han har udtrykt sig — at frasige sig Sagen, hvori han imidlertid blev forhindret ved sin Anholdelse, samt at han ogsaa havde foresat sig, naar Sagen kom for Retten, strax at udsige den fulde Sandhed. For Tiltalte Lars Jensens Vedkommeude maa det endvidere ved hans egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i ca. 4 Aar har drevet Detajlhandel i Ljørring, i den Tid ikke har opgjort nogen Status. De Tiltalte — af hvilke Lars Jensen er født i Aaret 1833, Jens Larsen i 1856 og Christen Larsen i 1861 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, naar undtages, at Lars Jensen ifølge Forlig inden Politiretten af 4 April 1881 har for ulovligt Næringsbrug erlagt en Bøde af 20 Kr. til vedkommende Amtsfattigkasse, og at Jens Larsen ifølge lignende Forlig af 30 August f. A. har erlagt en Bøde af 5 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten for Herning — ville for deres ovenomhandlede Forhold være at anse. Førstnævnte dels efter Straffelovens §§ 252 og 260 dels i Medfør af Konkurslovens § 148 efter førstnævnte Lovs § 262 andet Led, Jens Larsen efter Straffelovens §§ 252 og 260, jfr. § 54, og Christen Larsen efter Straffelovens § 260, jfr. § 47, 1ste Led med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 5 Gange 5. 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage.

Nr. 171. Advokat Hindenburg

contra

**Anders Andersen, Lars Søren Sigvard Hesselberg,
Johannes Nielsen og Niels Peter Andersen**
(Def. Bagger),

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri eller ialtfald for Forsøg
paa Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Helsingørs Extrarets Dom af 14 Januar 1885: De Tiltalte, Anders Andersen, Lars Søren Sigvard Hesselberg, Johannes Nielsen og Niels Peter Andersen, bør hensættes paa Vand og Brød, Johannes Nielsen i 8 Dage og de Øvrige hver især i 5 Dage. Saa udrede og de Tiltalte En for Alle og Alle for En de af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holsoe, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1885: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nissen betale de Tiltalte, Fiskerne 1) Anders Andersen af Humlebæk, 2) Lars Søren Sigvard Hesselberg, 3) Johannes Nielsen og 4) Niels Peter Andersen af Espergjærde, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til de af de Tiltalte under et Højesteret forelagt nyt Forhør afgivne Forklaringer,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for alle og alle for en til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, 1) Fiskerne Anders Andersen af Humlebæk, 2) Lars Søren Sigvard Hesselberg, 3) Johannes Nielsen og 4) Niels Peter Andersen af Espergjærde for Meddelagtighed i Bedrageri eller ialfald for Forsøg paa Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste i det væsentlige følgende: Den 9 August 1880 blev der ved Fiskerlejet Sletten ilandbragt et Kvantum Byg, ca. 3500 Pd., om hvilket de Tiltalte ved en i den Anledning indledet Undersøgelse forklarede, at de havde erhvervet det fra en i Stralsund hjemmehørende Skonnert Hermann, der havde ligget til Ankers i Sundet udfor Espergjærde. Dagen forud, som var en Søndag, havde Tiltalte Anders Andersen inde fra Land iagttaget Skonnerten, som han gjenkjendte som et Fartøj, paa hvilket han og Tiltalte Nielsen Aaret iforvejen havde kjøbt nogle Tønder Rug af Skipperen; han roede ud til den og fandt, at Tiltalte Hesselberg, der havde kadrejet i Sundet, allerede var ifærd med at handle med Skipperen, hvorefter begge disse Tiltalte slog sig sammen om at gjøre Forretning og enedes med Skipperen om, at de skulde lade ham faa nogle Proviantsgjenstande m. v. tilsammen af Værdi højest ca. 20 Kr., samt betale ham i rede Penge 60 eller 70 Kr. — der opgives forskjelligt — hvorfor da Skipperen som Vederlag skulde give dem 11 Sække Byg af Skibets Last. De sejlede derpaa i Land for at afvente den aftalte Tid, Kl. 9 om Aftenen, da Forretningen skulde finde Sted og medbringe Penge og Proviantsgjenstande. Paa deres Hjemtur modte de de Tiltalte Nielsen og Niels Peter Andersen, der vare i Bøgreb med at sejle ud til Skonnerten, hvor Nielsen, der allerede, da den et Par Maaneder tidligere var paa Rejsen op i Osteroen, havde faaet Lofte om et Par Sække Sæd, traf Aftale med Skipperen om at faa dem samme Aften, naar de Andre havde faaet deres. Da de kom iland, foreslog Tiltalte Anders Andersen og Hesselberg dem, at de alle fire skulde gaa i Kompagni om den første Forretning, imod at de opgav deres, hvilket Forslag begge de Medtiltalte gik ind paa. Grunden hertil var, efter hvad samtlige Tiltalte med Undtagelse af Nielsen have forklaret, at de frygtede for, at det skulde gaa galt, naar saa megen Sæd blev taget fra Skibet. Kl. henimod 10 roede samtlige Tiltalte i 2 Baade ud og hentede Kornet, der, efterat Forlugen paa Skipperens Ordre var aftaget, af Styrmanden blev langet op fra Lasten og af en Matros blev øst i Sække, som vare medbragte af de Tiltalte, der vare i den Baad, der kom først. Størstedelen af Sækkene blev bragt over i denne, medens Skipperen erholdt de ham lovede Penge og Varer, hvorimod Resten blev afhentet i den anden Baad. Kornet blev solgt til Kromanden i Sletten for ca. 212 Kr.,

og der blev til hver af de Tiltalte en Gevinst af ca. 25 à 26 Kr. Skønnerten var den næste Morgen afsejlet. Ingen af de Tiltalte vilde i Begyndelsen kunne give Oplysning om dens Navn eller dens Hjemsted, hvorfra den kom eller hvorhen den var bestemt, og først efterhaanden oplystes det, at den var bestemt til Norge, ligesom Tiltalte Nielsen nu forklarede, at han erindrede at have set Navnene „Hermann“ og „Stralsund“ paa den. Den blev derefter sporet til Moss, hvor det ved Udlosningen viste sig, at Ladningen indeholdt 3093 Kilo mindre end Konossementet udviste, hvad Skipperen, der havde fraskrevet sig Ansvaret for Maal og Vægt, ikke vilde kunne forstaa. Skipperen er senere under en mod ham og hans daværende Bedstemand i Stralsund anlagt Sag for sit ved den ommeldte Lejlighed udviste bedrageriske Forhold dømt til Fængselsstraf i 2 Maaneder, Bedstemanden til Fængselsstraf i 1 Uge, og nærværende Sag, der efter Justitsministeriets Bestemmelser havde været stillet i Bero efter Udfaldet af den i Tydskland anlagte Sag, er derefter bleven videre forfulgt. Naar samtlige Tiltalte have paaberaabt sig, at de, naar det, som de vidste, var Skipperen selv, der solgte dem den erhvervede Sæd, ikke kunde tænke sig, at der stak noget Bedrageri derunder, vil intet Hensyn kunne tages hertil, hvorimod det efter det Oplyste man antages, at de alle have været sig bevidste, at Skipperen ved at afhænde til dem det ommeldte til Ladningen hørende Byg gjorde sig skyldig i et svingagtigt Forhold. Tiltalte Anders Andersen og Tiltalte Hesselberg, der ere fødte henholdsvis 20 November 1857 og den 1 August 1852, ere ikke fundne forhen straffede, medens Tiltalte Nielsen, der er født den 1 Marts 1846, ved Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 9 Marts 1876 er anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 47 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og Tiltalte Niels Peter Andersen, der er født den 13 November 1859, ved samme Rets Dom af 27 November 1880 under en mod ham for Meddelagtighed i Tyveri og Bedrageri anlagt Sag er frifunden for Aktors Tiltale. For det af de Tiltalte udviste Forhold findes de ved den indankede Dom af 14 Januar d. A. rettelig ansete efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Nielsen i 8 Dage og for de andre Tiltalte i 5 Dage hver især efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 10. Forhenværende Bagemester **H. Johansen** (Alberti)

contra

Forhenværende Urtekræmmer **H. Bloch** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om forskellige Servitutrettigheder overfor en Naboejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1883: Forsaavidt den af Citanten, forhenværende Urtekræmmer H. Bloch med Hensyn til den ovenomhandlede Hjørnebygning nedlagte Paastand angaar, afvises Sagen. Indstævnte, forhenværende Bagemester H. Johansen, bor inden 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, tilmure eller paa anden lignende Maade tillukke de Vinduer og Døre samt Aflobs- og Nedløbsrender, der findes paa Sidebygningen af den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 112 af Udenbys Klædebo Kvarter her i Staden ud imod Citantens Ejendom Matr.-Nr. 111 A og B sammesteds. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 28 August f. A. fremlagte, under 26 Juni 1873 oprettede Lejekontrakt ikke ses at være stemplet.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 19 December 1884 er det tilladt Citanten for Højesteret at fremsætte den Indsigelse, at det Stykke af Rosenvængets Allé, hvortil hans i den indankede Dom omhandlede Ejendom vender ud, ikke tilhører Indstævnte. Denne Indsigelse, som Citanten i Henhold hertil har fremsat her for Retten, har vel alt været fremført af ham i foregaaende Instans, men om den end efter den der brugte Procedure ikke kunde anses fastholdt, er den i hvert Fald ikke opgivet paa en saadan Maade, at deraf kan udledes et bindende Samtykke til, at dette Citanten personlig ubekjendte Faktum skulde antages at forholde sig som af Indstævnte angivet, selv om Citanten kunde bevise Indstævntes Anbringendes Urigtighed. Et saadant Bevis har Citanten nu tilvejebragt ved de af ham for Højesteret i Henhold til dertil meddelt Bevilling fremlagte nye Oplysninger. Det fremgaar nemlig af en Udskrift af Auktionsprotokollen over en den 9 Mai 1857 afholdt Auktion til Bortsalg af endel Parceller og Byggegrunde af Matr.-Nr. Nr. 109 og 111 i Kjøbenhavns udenbys Klædebo-Kvarter og af en ved Auktionen til Vejledning for de Lysthavende fremlagt og oplæst Underretning om,

hvorledes Parcellerne vilde blive opraaabte, at Matr.-Nr. 111 ved Auktionen blev afhændet saaledes, at deraf skulde afgives det fornødne Areal til den 20 Alen brede Vej, som var afsat over Ejendommens Grund langs Skjellet af den Citanten nu tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 112 sammesteds, om hvilken Vej, der skulde tjene som Hovedforbindelse mellem Østerbrogade og det udparcellerede Terrain, og som nu er den i Dommen ommeldte „Rosenvængets Allé“, det derhos i Auktionskonditionerne blandt Andet bemærkedes, at Sælgeren foranstaltede den gjort passabel, saalangt de solgte Parceller strakte sig, men at Parcellernes Ejere, naar Vejen var færdig, overtog dens Vedligeholdelse, saavidt Bredden af deres Façader mod Vejen rakte. Som Følge heraf ere hverken Auktionskøberne eller de senere Erhververe af Matr.-Nr. 111 eller de Parceller, hvori det er blevet delt, blevne Ejere af Vejarealet, hvilket ogsaa maa anses at fremgaa af deres Adkomstdokumenter, og den Omstændighed, at Vejarealet, der ikke er blevet formelig udstykket fra Matr.-Nr. 111, med punkterede Linier findes anført paa Indstævntes Maalebrev over hans Ejendom, og at Indstævnte har betalt Skatterne deraf, kan herimod ikke komme i nogen Betragtning. Allerede som Følge heraf maa Indstævntes Paastand om, at Citanten skulde borttage Vinduer, Døre og Render paa sin ud til Vejen stødende Bygning, anses uberettiget, og medens Dommen, forsaavidt den for Citantens Hjørnebygningens Vedkommende har afvist Sagen, efter hans Paastand bliver at stadfæste, vil Citanten derfor iøvrigt være at trinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den skete Afvisning bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Iøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Urtetremmer H. Bloch, søgt Indstævnte, forhenværende Bagermester H. Johansen kjendt pligtig til inden Forløbet af en Maaned eller anden pas

sende Frist efter Dommens Forkyndelse at tilmure eller paa anden lignende Maade at tillukke de Vinduer, Dore og Aflobs- og Nedlobsrender, der findes paa den Indstævnte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 112 af Udenbys Klædebo Kvarter her i Staden ud imod Citantens Ejendom Matr.-Nr. 111 A og B sammesteds, hvilken Paastand Citanten imidlertid under Proceduren forsaavidt angaar Hjørnebygningen af Indstævntes Ejendom har forandret derhen, at denne Bygning skal føres tilbage til dens oprindelige Skikkelse, saaledes som denne fremgaar af den af Indstævnte som Bilag B fremlagte Tegning. Han har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod at give Citanten Erstatning, forsaavidt der ved det paaklagede Forhold maatte være paaført ham noget Tab. Det er in confesso, at Indstævntes Ejendom bestaaer af en i 1858 ud imod Østerbrogade og Rosenvængets Alle opført Hjørnebygning, i hvilken i den seneste Tid et af Vinduerne i Stueetagen ud imod bemeldte Allé er bleven forandret til Dør, og de øvrige Vinduer ere blevne betydelig forstorrede, og en umiddelbar dertil stødende ud imod bemeldte Allé liggende Sidebygning, der er bleven opført i Stedet for den tidligere samtidig med Hjørnebygningen opførte og en halv Snæs Aar derefter nedrevne Sidebygning, men er af en helt anden Beskaffenhed end denne. Det er fremdeles in confesso, at bemeldte Ejendom ligger umiddelbart op til bemeldte Allé, uden at der er noget Fortoug imellem, at den har Vinduer og Dore samt Aflobs- og Nedlobsrender ud imod samme, og at Allén paa denne Strækning er en Del af Citantens ovenfor nævnte Ejendom, idet den som Vejareal er optaget paa Maalebrevene derover, hvortil hans Skjøde henviser, ligesom Citanten og hans Formænd altid have svaret Skat af den, samt at der til Fordel for Rosendal og Parceller heraf, til hvilke imidlertid Indstævntes Ejendom ikke henhører, er paalagt Citantens Ejendom en Servitut, hvorefter Ejerne af disse Ejendomme have Færdselsret paa bemeldte Vej. Foreløbig bemærkes, at da det efter Proceduren maa anses for at være in confesso, at den Tilstand, som Citanten for Hjørnebygningens Vedkommende paastaaer tilbageført, først er blevet forandret efter den i Sagen foretagne Forligsprobe, vil Sagen, forsaavidt den i saa Henseende nedlagte Paastand angaar, ex officio være at afvise. Idet Sagen saaledes kun, forsaavidt angaar den ovennævnte Sidebygning, vil være at prøve i Realiteten, bemærkes i saa Henseende, at Indstævnte til Stotte for sin principale Paastand har anbragt, at hans Formand i Besiddelsen i 1857 med Ejeren af Rosendal, hvoraf Citantens Ejendom da udgjorde en Del, har indgaaet en Overenskomst, hvorefter der skulde tilkomme Indstævntes Formand samme Ret

som de øvrige Beboere af Rosenvænget til den ovennævnte Vej, der da blev anlagt af Rosendals Ejer. I Forbindelse hermed har Indstævnte derhos paaberaabt sig en i 1866 mellem forskellige Grundejere, hvoriblandt Indstævnte og Citantens Formand, paa den ene Side og en ustævnt Trediemand paa den anden Side indgaaet og samme Aar paa vedkommende Ejendomme thinglæst Overenskomst, hvorved bemeldte Trediemand mod en aarlig Godtgjørelse af hver af de medkontraherende Grundejere paatog sig Vejens Vedligeholdelse. Lige-om nemlig efter Indstævntes Formening vedkommende Grundejere ved at underskrive den sidstnævnte Overenskomst maatte siges uden Hensyn til, om der tidligere var stiftet en Ret for Indstævnte til at have Façade imod den omhandlede Vej, at have renonceret paa at bestride, at der tilkom ham en saadan Ret, der var den nødvendige Forudsætning for hans ved Overenskomsten overtagne Forpligtelse til at deltage i Udgifterne ved Vejens Vedligeholdelse, saaledes skulde endvidere Citanten, i hvis Skjøde der er henvist til den nævnte Overenskomst og som i Henhold til samme har været i Interessentskab med Indstævnte om Vejen, herefter være afskaaret fra at kunne paanskyde Uvidenhed om, at der tilkom Indstævnte den af ham paastuede Façaderet. Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at selv om Indstævntes Formand i 1857 med den daværende Ejer af Rosendal maatte have indgaaet en Overenskomst af det ovenangivne Indhold, vilde denne være uden Betydning for Citanten, da den ikke findes omtalt i hans Adkomstdocumenter eller thinglæst paa hans Ejendom og heller ikke imod hans Benægtelse er godtgjort paa anden Maade at være bragt til hans Kundskab. Ligesaa lidt kan der dernæst tillægges den af Indstævnte paaberaabte Overenskomst af 1866 nogen afgjørende Betydning for det foreliggende Spørgsmaal, idet den nævnte Forskrivning, der efter det Ovenanførte ikke fremtræder som en Overenskomst mellem de vedkommende Grundejere indbyrdes, ikke ses at indeholde en Aerkjendelse fra Citantens Formands Side af, at der tilkom Indstævnte den omspurgte Servitutførelse, saa meget mindre, som den fornødne Forudsætning for Indstævntes Deltagelse i Udgifterne ved Vedligeholdelsen af Vejen allerede var givet ved hans faktiske Benyttelse af denne. Forsaavidt Indstævnte endvidere har gjort gjældende, at da L. 5—10—56 kun skulde sigte til det normale Tilfælde, at Naboen hindres i at bebygge sin Grund, kunde den ikke finde Anvendelse her, idet Citanten, da han kjøbte sin Ejendom, sik Underretning om, at den Del af Grunden, hvortil Indstævntes Ejendom støder op, var og skulde være Vej, findes denne Indsigelse, naar henses til, hvad der er oplyst om bemeldte Vejs private Karakter, ikke at kunne komme i Betragtning. Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte endnu gjort gjældende, at der er vundet Hævd

paa den omspurgte Servitut. Medens 'det vel, som ovenfor bemærket, man anses for at være in confesso, at den nuværende Sidebygning paa Indstævntes Ejendom ikko har staaet i 20 Aar, og at den tidligere Sidebygning var af en ganske anden Beskaffenhed og Indretning end den nuværende, har Indstævnte paa-bernaabt sig, at den Raadighed, om hvis Hævd der er Spørgsmaal, ikko er en Ret til at have enkelte Vinduer og Døre ud til Citantens Grund, men en Ret til overhovedet at have en Façade ud til den omhandlede Vej, idet den Raadighed over samme, som Indstævnte og dennes Formand i 20 Aar have udøvet og som blandt andet gav sig tilkjende gennem en Mangfoldighed af Vinduer og Døre, er gaaet ud paa at benytte den som Gade. Til denne Indstævntes Paastand vil der imidlertid ikke kunne tages Hensyn, idet det er en Selvfølge, at der ved 20 Aars Hævd i alt Fald ikke kunde vindes Ret til en videregaaende Raadighed over Citantens Grund end den, der har fundet Udtryk i de gennem hele Hævdstiden bestaaende Servitutindretninger; og da Indstævnte ikke har oplyst, at der fra den tidligere Sidebygning har været anbragt Servitutindretninger af en saadan Beskaffenhed, at de kunde komme i Betragtning til at begrunde Hævdserhvervelse af den Servitutsraadighed, de nuværende Servitutindretninger indicere, kan der ikke statueres at foreligge en Hævdserhvervelse af samme. Indstævnte har endelig gjort gjældende, at selv om den nu bestaaende Tilstand maatte anses ulovlig i Forhold til Citanten, vilde han dog ikke kunne tilholdes at efterkomme dennes Paastand, hvis Gjennemførelse vilde bevirke Bygningens Odelæggelse, men alene kunne tilpligtes at give Citanten Erstatning, forsaavidt der — hvad Indstævnte for øvrigt ikke har villet erkjende — maatte være forarsaget Citantens noget Tab ved det paaklagede Forhold. Men da det ikke kan anses hjemlet i Lovgivningen af det af Indstævnte fremhævede Hensyn at undergive Citantens Ejendomsret over hans Grund en saadan Begrænsning, vil heller ikke den saaledes nedlagte Paastand kunne tages til Følge. Som Følge af det Anførte vil Indstævnte, forsaavidt den omspurgte Sidebygning angaar, være at domme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde haves, saaledes at Indstævnte under en Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., for hver Dag han sidder denne Dom overhorig, tilpligtes inden 1 Maaned fra Dommens Forkyndelse at foretage de af Citanten med Hensyn til bemeldte Bygning paastaede Forandringer. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den den 28 August f. A. fremlygte, under 26 Juni 1873 oprettede Lejecontract ikke ses at være stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 13 Oktober.

Nr. 119. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Laurs Peter Madsen Degn (Def. Hansen),
 der tiltales for Bedrageri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 29 December 1884: Tiltalte, Slagter Laurs Peter Madsen Degn, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Erstatning til Slagter H. Devantie betaler Tiltalte 20 Kr., hvorhos han udreder Aktionens samtlige Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Rothe og Defensor, Kammerraad Valeur, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Februar 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Kancelliraad Møller og Justisraad Neckelmann, betaler Tiltalte, Laurs Peter Madsen Degn, 15 Kr. til hver. Saa bør Tiltalte og til Viborg Kjøbstads Kæmnerkasse bode 10 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. De idømte Boder og Erstatningen udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen foreligger Højesteret — hvorved bemærkes, at Defensor har været betøjet til at rekvirere de af ham attraaede nye Oplysninger — tør det vel ikke antages, at Tiltalte har været sig bevidst, at det af ham solgte Kjød var usundt, men da han, uagtet Kjøberen udtrykkelig spurgte, om Kjødet var sundt og frisk, har undladt at give ham den — som han vel maatte kunne indse — for Kjøberen væsentlige Oplysning, at Kjødet hidrørte fra en Ko, der paa Grund af Sygdom af vedkommende Assuranceforening var beordret dræbt, har Tiltalte herved dog gjort sig skyldig i et uredeligt Forhold, der ved den indankede Dom rettelig er henført under Straffelovens § 257. Da den idømte Straf findes passende og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder, da den efter det for Højesteret Oplyste allerede er opfyldt.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatning bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerene Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankedede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Laurs Peter Madsen Degn for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maader det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der af to Taxationsmænd i en Kvæg-Forsikkrings-Forening for en Pris af 10 Kr. havde kjøbt en Ko, om hvilken han vidste, at den i længere Tid havde været syg og af Foreningen var beordret dræbt, har til en Slagter i Fredericia kort efter, nemlig den 22 September f. A., ved Torvehandelen i bemeldte By falbudt forskjellige Dele af den fornævnte, af ham slagtede Ko og solgt ham et Baglaar af Koen for ca. 20 Kr., idet han til Kjøberen erklærede, at Kjødet var friskt og sundt, og idet han efter sin Forklaring særlig foreviste ham Flanken af Dyret, der var fri for Tuberkler.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 November 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 26.

Tirsdagen den 13 Oktober.

Nr. 119.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Laurs Peter Madsen Degn (Det. Hansen).

Ifølge en af Foreningens Dyrlæge udstedt Attest havde Koen været syg af Lungetæring det meste af Sommeren, hvorfor den blev beordret dræbt den 18 September, ligesom det blev tilkjendegivet Ejerens Hustru, at Kjødet ikke duede til noget, men burde nedgraves, hvilket sidste dog ikke ved Salget til Tiltalte blev meddelt ham, hvorimod det ifølge Taxationsmændenes og en tredje Tilstedevarendes Forklaring blev betydet ham, at Kjødet ikke maatte sælges til Menneskeføde, og Tiltalte, der efter først i et Forhør at have tilstaaet, at dette blev gjort til en Betingelse ved Handelen, senere tilbagekaldte denne Tilstandelse, har ogsaa erkjendt, at Kjødets Beskaffenhed som utjenligt til Menneskeføde aldeles bestemt fremgik af den Omstændighed, at Koen blev solgt ham for 10 Kr., medens Huden alene var 11 Kr. værd, men forøvrigt har Tiltalte gjort gjældende, at det Stykke Kjød, han solgte, var godt, hvorimod det efter Sagens Oplysninger maa antages, at det, selv om det i kogt eller stegt Tilstand kunde nydes uden directe Fare for Sundheden, kun havde liden Næringsværdi. Den paagjældende Slagter i Fredericia, der lod Kjødet nedgrave eller kaste for sine Svin, da han erfarede, at det hidrørte fra et sygt Kreatur, har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 20 Kr., og hans Broder, der afsluttede Handelen paa hans Vegne, har forklaret, at det aldrig vilde være faldet ham ind at give den ommeldte Pris eller overhovedet

Lejekontrakt efter Paategningen paa Gjenparten maa antages ikke at være skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Efter Sagens Beskaffenhed findes der at maatte idømmes Appellanten en Mulkt til Justitskassen for unødigt Trætte paa 80 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Citanten bør for unødigt Trætte til Justitskassen bøde 80 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer Lars Jensen af Klostergaard, i 1ste Instants paastaaet Indstævnte, Gaardejer Peder Førby af Vang, under en daglig Bøde tilpligtet at oprette en Kjøbekontrakt med Citanten om Kjøbet af 4 Tdr. Bygsædeland af det til Citantens Gaard Klostergaard hørende Tilliggende for en Kjøbesum af 24,000 Kr., som Indstævnte skulde forpligte sig til at betale den 11 Juni Termin 1882 med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra 11 Decbr. Termin 1881 at regne, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for hans Tiltale, har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten. Medens Citanten har anbragt, at Indstævnte, der den 30 November 1881 var sammen med Citanten, ved denne Lejlighed har afkjøbt Citanten 4 Tdr. Bygsædeland for den ovennævnte Kjøbesum og iøvrigt saaledes, at Indstævnte skulde være berettiget til at udtage det ommeldte Areal paa hvilken Del af Klostergaardens Tilliggende han vilde, men at Indstævnte, da Citanten senere samme Dag forlangte, at der skulde oprettes skriftlig Kjøbekontrakt mellem dem om Handelen, nægtede sit Samtykke til Kontraktens Oprettelse, har Indstævnte — der iøvrigt har erkjendt, at han en Dag i Slutningen af November Maaned 1881 var sammen med Citanten, og at der under et Svireri, som ved denne Lejlighed fandt Sted,

blev talt mellem dem om Ejendomshandel, idet der, saavidt han husker, snart var Tale om, at Citanten skulde købe noget af Indstævnte, snart om, at denne skulde købe noget af Citanten — derimod benægtet, at disse Forhandlinger, der, som han har udtrykt sig, kun vare „Brændevins Vrøvl“, førte til Afslutning af nogen Handel, hvorhos han har tilføjet, at en saadan Handel i ethvert Tilfælde ikke kunde være forbindende for ham, idet han ved den ommeldte Lejlighed blev saa beruset, at han ikke var tilregnelig. Det er nu under et efter Citantens Foranstaltning optaget Tingsvidne af et Vidne, hvis Forklaring Parterne have været enige om at tillægge samme Gyldighed, som om den var beediget, forklaret, at Parterne en Morgen i Slutningen af November eller i Begyndelsen af December Maaned 1881, saavidt Vidnet erindrer mellem Kl. 8 og 9, ere komne ind til Vidnet i dettes Bolig i Nystrup, hvor de, der efter deres Sigende havde tilbragt den foregaaende Nat sammen i Klitmøller Kro og der spillet Kort, forbleve i nogen Tid og nøde noget Brændevin og Kaffe-punsch. Indstævnte var efter Vidnets Forklaring muligt noget svirende, men dog i tilregnelig Tilstand, idet han, der baade kunde gaa og tale, efter Vidnets Formening vidste, hvad han gjorde, og, efter hvad Vidnet har udsagt, var han heller ikke anderledes, da han forlod Vidnets Hus. Under Parternes Ophold sammesteds opfordrede Citanten Indstævnte til at sælge sig noget Havreland, men dertil svarede Indstævnte, at Citanten vel ikke kunde købe det, da han vel havde nok med sit eget, og da Citanten derpaa sagde, at han baade kunde og vilde købe, da han jo kunde sælge Klostergaard, forlangte Indstævnte 5000 Rdlr. for 1 Td. Land; men nu sagde Citanten, at han var urimelig, og at han ikke fortjente bedre end at puttes under et Bord. Derefter kjørte Parterne til Vang, idet Citanten kjørte foran med Vidnet og dettes Datter, medens Indstævnte fulgte bagefter paa en anden Vogn, og under Kjørselen indledede Indstævnte Forhandlinger med Citanten om Kjøbet af en Td. Bygsædeland, for hvilken han tilbød at give 6000 Kr., hvorhos han, da Citanten nu raabte tilbage, om Indstævnte ikke vilde købe mere af hans Ejendom til samme Pris, svarede, at han vilde købe 3 Tdr. Land til. Citanten stod da af Vognen og gik hen til Indstævnte, idet han spurgte ham, om det virkelig var hans Mening at købe saa dyr en Ejendom, da Prisen ialt vilde blive 24,000 Kr., hvortil Indstævnte erklærede, at det var hans Mening, idet han forpligtede sig til at betale Pengene til 11 Juni Termin 1882 med Renter 5 pCt. p. a. „fra Dato“, hvilket Vidnet antog var Handelens Dato. Citanten tilsagde ham, at han maatte tage Jorden, hvor han vilde, i Klostergaards-Ejendommen, men efter Vidnets Forklaring blev der ikke truffen nogen Aftale om, inden hvilken Tid Citanten skulde have Jorden udstykket, eller om hvorledes Omkostningerne ved Handelen skulde fordeles

imellem dem, eller deslige. Iøvrigt har Vidnet udsagt, at det for sit Vedkommende antog, at det ikke var alvorligt ment med Handelen, da det, som Vidnet har udtrykt sig, var „en uhorst Handel“, hvorimod Vidnet opfattede Indstævntes Tilbud om at købe Arealen som et Slags Drilleri, der formentlig var foranlediget ved, at Citanten var bleven fornærmet over, at Indstævnte havde sagt, at Citanten ikke kunde svare til at købe Indstævntes Havreland. Ligeledes har fornævnte Vidnes Datter — der efter sin Forklaring, som Parterne ogsaa have tillagt samme Gyldighed, som om den var beediget, havde hørt Parterne, medens disse opholdt sig i hendes Faders Hus i Nystrup, tale noget om Ejendomsandel, men uden at hun lagde videre Mærke til, hvad de sagde — afgivet en Forklaring om det mellem Parterne under den paafølgende Kjørsel til Vang Passerede, der i alt Væsenligt stemmer med hendes Faders Forklaring desangående, idet hun iøvrigt har tilføjet, at Indstævntes først bød 2000 Kr., men da Citanten ikke vilde sælge det derfor, bød han op indtil 6000 Kr., og at hun ikke ved, om Indstævnte, der, som hun har udtrykt sig, „kunde retirere sig selv som andre Folk“, ved den omhandlede Lejlighed var beskjænket, og at hun antog Handelen mellem Parterne for en alvorlig ment Handel, som det var Meningen, at de skulde staa ved. Endelig have to Vidner — der paa den af de to førstnævnte Vidner omforklarede Dag vare trufne sammen med Parterne efter disses Ankomst til Vang, som ligger en god Fjerdingvej fra Nystrup, og af hvilke det ene Vidne har beediget sin Forklaring, medens Parterne have været enige om at tillægge det andet Vidnes Forklaring samme Gyldighed, som om den var beediget — udsagt, at de ved den ommeldte Lejlighed hørte Parterne vroe om den Handel, de havde indgaaet, idet det bl. A. blev omtalt, at Indstævnte skulde være berettiget til at tage det købte Areal paa 100 eller ialfald 32 forskellige Steder, hvortil Indstævnte efter det enes Vidnes Forklaring bemærkede, at han vilde tage den første Skjæppe, hvor Stuehuset staa, den anden, hvor Laden staa, samt den tredie, hvor Møddingpladsen er, og at Vidnerne, der ikke betragtede Handelen som en fornuftig Handel eller som fornuftig Mand's Værk, antog, at Parterne vare beskjænkede, men at de ikke bestemt tør udtale, om de vare utilregnelige, hvortil det ene Vidne dog har føjet, at de forekom Vidnet at være for beskjænkede til, at de kunne siges at være ved deres Forstands fulde Brug, eller at kunne have Bevidsthed om den Handel, de havde indgaaet, og at Vidnet betvivler, at nogen ærlig Mand vilde have indladt sig i Forretningsforhold med dem i den Tilstand, hvori de vare. Det maa derhos bemærkes, at Indstævnte, — der var kommen til Vang forinden Citanten og som allerede forinden dennes Ankomst sammesteds havde omtalt, at han havde kjøbt 4 Tdr. Land af Citanten for 24,000 Kr.

med Ret til at tage Jorden, hvor han vilde paa Klostergaards-Ejendommen — efter det ene Vidnes Forklaring tilføjede, at nu skulde han „spille“ med Citanten, eller idetmindste skulde denne komme til at give godt Lidkjøb. Efter det Ovenanførte maa det nu vel anses godtgjort, at Indstævnte ved den af Vidnerne omforklarede Lejlighed har afgivet en Erklæring til Citanten om at ville afkjøbe denne 4 Tdr. Bygsædeland af Gaarden Klostergaards Tilliggende paa de af Citanten angivne Vilkaar, men da det er uantageligt, at han for Alvor har villet indgaa paa en saadan Handel, hvorved han vilde komme til at betale 24,000 Kr. for et Areal, der efter en under Sagen optagen Taxationsforretning maa antages i Handel og Vandel kun at have en Værdi af 2800 Kr. og som han maatte vide ikke kunde have væsentlig større Værdi, kan hans ovenmeldte Erklæring ikke fornuftigvis opfattes anderledes end som en Spøg eller et Slags Drilleri, eller, som han selv har udtrykt sig, noget „Brændevins Vrovl“, hvormed han ikke havde til Hensigt at forpligte sig ligeoverfor Citanten, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at det, efter hvad der er oplyst om Parternes Tilstand kort Tid efter deres Ankomst til Vang, maa antages, at Indstævnte allerede, da han under Kjorselen fra Nystrup til Vang tilbød at kjøbe det heromhandlede Areal, har været i en ikke ringe Grad beruset, at Indstævnte, hvis Yttringer efter hans Ankomst til Vang tydelig viste, at han ikke havde opfattet de Forhandlinger, han havde fort med Citanten om Kjøbet af Arealet, som alvorlig mente, efter hvad der er in confesso, har, da der senere samme Dag blev Spørgsmaal om Oprettelse af skriftlig Kjøbekontrakt om Handelen, nægtet sit Samtykke til en saadan Kontrakts Oprettelse, samt at han vel, efter hvad han har erkjendt, har, efterat Citanten havde anlagt nærværende Sag, tilbudt denne 500 Kr., naar han vilde lade Sagen falde, men at der selvfølgelig ikke deraf, at Indstævnte vilde betale det nævnte Beløb for at undgaa en Proces, hvis Udfald han paa Grund af sine uforsigtige Yttringer muligvis ansaa for tvivlsomt, kan udledes nogen Erkjendelse fra hans Side af at være pligtig til at vedstaa Handelen. Det kan saaledes ikke imod Indstævntes Benægtelse anses godtgjort, at der er afsluttet nogen virkelig, Parterne forbindende Handel om de heromhandlede 4 Tdr. Bygsædeland, og det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, hvorfor bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil være at standfæste. Efter dette Udfald af Sagen saunt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Mode for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger her for Retten. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at en af Citantens Sagfører for Overretten, Overretssagfører Lykke i Thisted, den 17 Septbr. d. A.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Jens Peder Johansen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstandelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der paa en hos en Kjobmand i Kjølvraa den 20 Marts d. A. afholdt Auktion havde kjøbt nogle Fisk og henlagt dem paa en Vogn, der tilhorte Kjobmanden og maa antages at have henstaaet i dennes Port — har samme Dags Aften, da han skulde hjem og derfor hentede Fiskene fra den ommeldte Vogn, tilvendt sig 2 Stykker Flæsk, som han saa henligge paa samme. Flæsket, der havde en Værdi af ialt 7 à 8 Kr., og tilhorte Husmand Simon Jensen af Pillhus, som havde kjøbt det paa den samme Auktion og ligeledes havde henlagt det paa den omtalte Vogn, bragte Tiltalte tilligemed Fiskene paa en Trillebor til sit Hjem paa Ager-skov Hede, hvor det ved en af Simon Jensen Dagen efter med Tiltaltes Samtykke foretagen Husundersøgelse paa en Ubetydelighed nær fandtes i Behold og strax udleveredes til Bestjuelne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Tiltalte har iøvrigt til sin Undskyldning anført, at han sidder i trange Kaar, og at han, da han begik Tyveriet, var noget beruset. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842, og som tidligere, foruden at have været straffet i sin Militærtjeneste arbitrært for Disciplinærforsæelser samt ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 10 August 1872 for Ran med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Herreds Extraretsdomme af 12 Januar 1884 og 22 Marts s. A. har været anset henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og efter samme Lovs § 230 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 231 første Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil sanledes være at stadfæste.

Onsdagen den 14 Oktober.

Nr. 191. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Christian Poulsen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold samt for Tyveri eller Hæleri.

Nørhald-Støvring og Galthen Herreders Extra-
 rets Dom af 17 Februar 1885: De Tiltalte Soren Marius Bang
 og Cordulus Henrik Emil Hoffmeyer bør for Aktors Tiltale i denne
 Sag fri at være. De Tiltalte Peder Christian Larsen og Niels
 Christian Poulsen bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første
 i 1 Maaned og den Sidste i 14 Dage samt i Erstatning til
 Froken Christensen og Assistent Christensen udrede, Larsen
 1,473 Kr. 10 Ore og Poulsen 307 Kr. 92 Ore. Tiltalte Larsen
 bør derhos betale Omkostningerne ved hans Strafs Exekution og
 Tiltalte Poulsen Omkostningerne ved hans Arrest og Strafs
 Exekution, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, hvorunder
 Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 40 Kr. og til Defensor,
 Prokurator Langballe, 32 Kr., udredes af Bang med $\frac{1}{5}$, af
 Larsen og Hoffmeyer in solidum med $\frac{2}{5}$ og af Poulsen med $\frac{2}{5}$.
 De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne
 Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes
 under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Mai 1885: Under-
 retsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande,
 dog saaledes at den Tiltalte Peder Christian Larsen idømte Er-
 statning bestemmes til 1156 Kr. Saa udrede de Tiltalte og,
 hver med en Halvdel, Aktionens Omkostninger for Overretten
 og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justits-
 raad Neckelmann og Prokurator Fasting, 40 Kr. til hver. De
 idømte Erstatninger udredes inden 8 Uger efter denne Doms
 lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd
 efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Chri-
 stian Poulsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-
 anket er, ved Magt at stande. I Salarium for

Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, forhenværende Landmand S. M. Bang og Prokurator C. H. E. Hoffmeyer, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket her for Retten — tiltales Grosserer Peder Christian Larsen og forhenværende Gaardejer Niels Christian Poulsen for bedrægeligt Forhold, Sidstnævnte tillige for Tyveri eller Hæleri, og angaar Sigtelsen imod de Tiltalte for bedrægeligt Forhold de nedenfor omhandlede Dispositioner over Besætningen n. v. til Gaarden Matr.-Nr. 4 a i Dyrby af Hartkorn 5 Tdr. 1 Skp. 1 Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb., kaldet „Palminesminde“. Efterat den nævnte Ejendom, der i endel Aar havde tilhørt M. A. P. Christensen, var af ham ved Mageskifteskjøde af 30 December 1882, thinglæst den 1 Februar næstefter, solgt til ovennævnte Bang, overdrog denne i den paafølgende Juni Maaned Gaarden til en Trediemand, der atter i August 1883 ved en Byttehandel overdrog den til ovennævnte Hoffmeyer, som imidlertid ved Handelen var i Kompagni med Tiltalte Larsen, saaledes at Indtægt af eller Tab paa Gaarden skulde falde paa denne med to Trediedele og paa Hoffmeyer med en Trediedel, og Hoffmeyer og Larsen overdroge derefter den 4 Oktober s. A. ved et Mageskifte Gaarden til Tiltalte Poulsen, som to Dage efter tog den i Besiddelse, og blev der ikke om nogen af disse Overdragelser af Ejendommen thinglæst noget Dokument. Ved Obligation af 23 Januar 1883 thinglæst den 1 Februar næstefter, havde Bang imidlertid for en Gjæld paa 7000 Kr. til ovennævnte Christensens to Sødskende, Frøken A. C. M. Christensen og Assistent i Finantsministeriet Cand. polit. C. F. T. Christensen, givet disse Panteret næstefter en første Prioritet paa 17,000 Kr. i Gaarden med, som det i Obligationen hedder, hele Ejendommens rette Tilliggende og Tilhørende, samtlige Bygninger med disses mur- og nagelfaste Appertinentier hvorunder i Obligationen bl. A. særlig nævnes Kakkellovne, de til Ejendommen hørende Avls- og Mejeriredskaber, den paa Ejendommen til enhver Tid værende Besætning, Inventarium og andet Tilbehør, samt den paa Ejendommen til enhver Tid værende Avl, Afgrøde og Gjødning, og var det i Obligationen bestemt, at Pantegjælden skulde henstaa uopsigelig fra Kreditorernes Side indtil 11 December Termin 1886, dog saaledes, at den i visse Tilfælde, deriblandt naar Debitor væsentlig

ferringede Ejendommen eller den pantsatte Besætning og Inventarium, strax uden Opsigelse skulde være forfulden til skadesløs Betaling, og da de nævnte Pantekreditorer forment, at dette Vilkaar for Gjældens Henstaaen ikke blev fyldestgjort, søgte de under en den 27 September 1883 incamineret Retssag ovennævnte Bang til Betaling af Gjælden med Renter og skadesløse Omkostninger, ligesom de, for at sikre sig mod yderligere Forringelse af Pantet, den 16 Oktober næsteften lode foretage Arrest i Ejendommen med Bygninger, disses mur- og ngelfaste Appertinentier, Gaardens Fourage og Afgrøde af Korn og Ho samt forskellige ved Arrestforretningen registrerede Losoregjenstande. Efterat Pantekreditorernes Paastand i bemeldte Retssag var tagen tilfølge ved vedkommende Underrettsdom af 25 Oktober 1883 og den gjorde Arrest var stadfæstet ved Rettens Dom af 15 November næsteften, lode Kreditorerne sig den 20 s. M. ved Fogden give Udlæg i Gaarden med Tilbehør, som foran anført, tilligemed forskellige særlig registrerede Losoregjenstande, hvorefter de stillede Ejendommen til Tvangsauktion og, efterat have forkastet det ved en under 15 Februar f. A. afholdt fjerde Auktion gjorde højeste Bud til Beløb 19,525 Kr., transporterede deres Ret til for dette Beløb at erholde Ejendommen udlagt til to andre Mænd, til hvem den derefter den 26 Mai f. A. af Fogden blev udlagt for det højeste Auktionsbud. — Da Ejendommen, hvis Værdi i Handel og Vandel ved en den 19 September 1881 i Henhold til Lov 19 Marts 1869 afholdt Taxationsforretning var ansat til 44.000 Kr., — hvorved iøvrigt bemærkes, at det af Taxationsforretningen fremgaar, at Kjøbesummen for Gaarden i 1876 kun havde været 30,000 Kr., men at Ejendommen siden da var betydelig forbedret — og i det ovennævnte Mageskifteskjode fra Christensen til Bang af 30 December 1882 til 46,000 Kr., hvoraf 6000 Kr. for medfølgende Losøre, saaledes ved den ommeldte neppe 3 Pjerdingsaar efter Gaardens Overdragelse til Bang paabegyndt Retsforfølgning kun blev udbragt til et langt ringere Beløb, ligesom den under 29 November 1883 til Auktionsefterretning kun var vurderet til 22,000 Kr., og de titnævnte Pantekreditorer antog, at denne Værdiforringelse kunde hidrøre fra strafbare Transaktioner fra de Personers Side, der i det nævnte Tidsrum havde besiddet Ejendommen, blev efter Kreditorernes Begjæring Undersøgelsen i nærværende Sag indledet. Efter de under samme tilvejebragte Oplysninger havde Prokurator Hoffmeyer og Tiltalte Larsen tilforhandlet sig den paagjældende Gaard, som Ingen af dem kjendte iforvejen, ved at overtage de i Ejendommen indestaaende Prioriteter, som maa antages at have udgjort 45,000 Kr., og at give i Bytte en Panteobligation paa 1000 Kr. samt nogle med Pantegjæld beheftede Byggegrunde ved Jægersborg paa ca. 11.000 □ Alen, hvilke Aktiver, som

tilhørte dem i Forening, de have ansat til ca. 6000 Kr., men om hvis virkelige Værdi ingen Oplysning foreligger, og var Tiltalte Larsen, der efter Gaardens Erhvervelse af ham og Hoffmeyer tog den i Besiddelse og af og til indfandt sig der, af Hoffmeyer bemyndiget til at ordne alt Fornødent med Hensyn til Gaardens Drift, og særlig antage en Bestyrer af den m. m., saavel som til, hvis Anledning dertil gaves, at sælge den med Besætning og Tilbehør. — Det fremgaar derhos af Forhørene, at medens Ejendommen ved dens Overdragelse til Hoffmeyer og Larsen maa antages at have været omtrent i samme Stand, som da Christensen solgte den til Bang, blev der i den Tid, i hvilken Gaarden stod for de Forstnævntes Regning intet Hensyn taget til at holde den i Drift, hvorimod i dette Tidsrum af højst to Maaneder — foruden at saagodtsom den hele Avl af Rng og Byg strax efter Indhøstningen blev aftærsket og solgt — dels Tiltalte Larsen selv, dels den af ham antagne Gaardbestyrer Rasmussen, der senere ved Dom af 4 Marts f. A. er for Tyveri og Bedrageri anset med Strafarbejde, afhændede saavel Gaardens Beholdning af Halm fra det foregaaende Aar som nyindhøstet Havre i Strauet samt Rivelse og Halm fra Aarets Høst i saadant Omfang, at efter den af en Gaardejer i Dyrby, der er Nabo til Gaarden, som Vidne under Sagen afgivne Forklaring, det tilbageblevne Straa i Forbindelse med det tilstedeværende Hø og Roer kun afgav tilstrækkelig Foder til omtrent Halvdelen af den Besætning, der under normale Forhold kunde holdes paa Gaarden, hvorhos Tiltalte Larsen ved Salg og Bytning betydelig formindskede Besætningen og navnlig forringede Gaardens Hestekraft saaledes, at der i stort Omfang maatte lejes Heste til at udføre Gaardens nødvendige Arbejde, og endelig umiddelbart før Gaardens Overdragelse til Tiltalte Poulsen afhændede en Mødding, der indeholdt ca. 50 Læs Gjødning og udgjorde omtrent Gaardens hele Beholdning af Gjødning. Efter Sagens Oplysninger maa det endvidere antages, at Jordernes Efteraarsbehandling blev udført aldeles uforsvarlig — bl. A. saaledes, at der i Rugmarken, der næsten ikke var gjødet, kun blev nedlagt meget lidt Sæd. I den berørte Tilstand overdroge Hoffmeyer og Larsen derefter Ejendommen som de dog havde forsynet med 3 Grise, medens der paa den anden Side intet Brændsel fandtes paa Gaarden og af Fødemidler kun et Stykke Flæsk og et Stykke Ost, til Tiltalte Poulsen imod, at han overtog de i Gaarden indestaaende Prioriteter og overdrog dem en Ejendom i Nykjøbing paa Mors for den deri indestaaende første Prioritet samt sørgede for Indfrielsen af en anden Prioritet i denne Ejendom paa 400 Kr., hvortil han dog af dem erholdt et Bidrag af 100 Kr., eller efter Hoffmeyers Forklaring af 200 Kr., ved hvilken sidstnævnte Ejendoms Afhændelse Hoffmeyer og Larsen

intet Overskud ville have indvundet. Tiltalte Larsen har nu særlig vedgaaet. — — — — —
 Han maa anses ved de ommeldte Dispositioner at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 256, cfr. § 253. Med Hensyn til Tiltalte Poulsen fremgaaer det af Sagens Oplysninger, at han, efterat have overtaget Gaarden den 6te Oktober 1883, forblev summe-
 steds til den 1 Februar næste Aar, idet han ikke ved nogen af de to ovenmeldte Fogedforretninger blev udsat af Gaardens Besiddelse, medens der, som det maa antages, heller ikke af Rekvi-
 renterne af disse Forretninger blev truffet Aftale med ham enten om at blive paa Gaarden eller om at forlade den, førend Rekvi-
 ronternes Sagfører den 11 Januar efter Afholdelsen af tredje Auktion over Ejendommen tilkjendegav ham, at han vilde sende en Bestyrer, og at Tiltalte da skulde bort, og er det ved Til-
 taltets egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i det nævnte Tidsrum har bl. A. foretaget følgende Transaktioner med Gaardens Besætning m. V.: Nogle Dage efter Gaardens Overtagelse og inden Arrestforretningen
 afhændede han en Stak Halm for 1500 Torv, der bleve forbrugte paa Gaarden, samt 35 Kr. kontant, og ligeledes solgte han den 15 Oktober en Ko til Slagtning for 60 Kr. foruden et Gevær, som han, efterat have forladt Gaarden, afhændede for 28 Kr., samt et Lpd. af Kjødet, der blev spist paa Gaarden, samt Dagen efter — altsaa samme Dag, Arrestforretningen blev afholdt, men som det maa antages, inden han fik Kundskab herom — en af Gaardens Heste, som han den paagjældende Dag var kjørende med til Randers, tilligemed Seletøjet for til-
 sammen 27 Kr. I Tiden mellem Arrestforretningen og Exekutionsforretningen og efterat han havde faaet en Afskrift af den førstnævnte Forretning, afhændede han to Arbejdsvogne og et Vandtrug for ialt 54 Kr. samt bortbyttede Gaardens Hakkelse-
 maskine mod et andet lignende Redskab og et kontant Beløb af 28 Kr. *), hvilke Gjenstande imidlertid ikke vare blevne regi-
 strerede ved Arrestforretningen, ligesom han af den ved Forretningen registrerede Sød i Straaet lod aftærsket og solgte en 6—7 Tdr. Byg for 70 Kr. 30 Ore. og endelig solgte han et Par Dage før Jul 175 Pd. Havre, som han havde ladet aftærsket af Gaardens ved begge Fogedforretningerne registrerede Avl, for 9 Kr. 62 Ore. Tiltalte har erkjendt, at skjøndt han ikke var nærmere bekjendt med de ovennævnte Kreditors Panteobligation i Gaarden, kunde han nok tænke sig, at dennes Besætning og Inventarium vare, som sædvanligt, pantsatte tilligemed Ejendommen, samt at han ved Modtagelsen af den ovenmeldte Af-

*) skal være: 24 Kr.

skrift af Arrestforretningen var af Rekvirentens Sagfører bleven advaret mod at sælge af det arresterede Gods, hvorhos han til sin Undskyldning har anført, at han, da Gaarden ved hans Tiltrædelse, som meldt, var næsten ganske blottet for Fødemidler og intet Brændsel havde, var nødsaget til at disponere, som han gjorde, for at skaffe det Fornødne til sig og Folkene, samt at de Penge han indvandt ved de ommeldte Transaktioner — afset fra, at han under sit Ophold paa Gaarden berigtigede en Gjæld paa 40 Kr., hvori han stod til en Gjæstgiver i Kjøbenhavn — iøvrigt ere medgaaede til Udgifter vedkommende Ejendommen, saa at han, der ved sin Overtagelse af denne var i Besiddelse af noget over 40 Kr., kun havde en 3—4 Kr. i Behold foruden det ovennævnte Gevær, da han forlod Gaarden. Men ihvorvel der Intet er oplyst, som kunde befoje til at forkaste dette Anbringende, vil samme dog ikke kunne disculpere Tiltalte i Henseende til hans Dispositioner over Gjenstande, som vare registrerede ved de titnævnte Fogedforretninger, ligesom han ogsaa efter Omstændighederne — tilmed da han har erkjendt Intet at eje og saaledes maa antages at have været ude af Stand til at anskaffe Andet, istedetfor de for Gaarden nødvendige Gjenstande af Besætning m. V., som han iøvrigt aflændede — maa anses at have paadraget sig Strafansvar for den derved skete Forringelse af det i Gaarden med Tilbehør givne Pant, og findes hans Ansvar i begge Henseender at kunne henføres under Straffelovens § 256 cfr. § 253. De ovennævnte Pantekreditorer i den paagjældende Ejendom, som i en Anmeldelse til Politiet af 12 September f. A. have opgivet deres Tab ved Pantets Realisation til ca. 4000 Kr., have nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes i Erstatning hos Tiltalte Larsen in solidum med Hoffmeyer 3758 Kr. eller ialfald 1440 Kr. og hos Tiltalte Poulsen 320 Kr. eller ialfald 236 Kr., hvilke Paastande ved Underrettsdommen ere tagne tilfølgende for Larsens Vedkommende for et Beløb af 1473 Kr. 10 Ore og for Sidstnævntes for et Beløb af 307 Kr. 92 Ore. Hvad endelig angaar Sigtelsen imod Tiltalte Poulsen for Tyveri eller Hæleri, har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han om Morgen den 5 Oktober f. A. har til en Slagter i Skanderborg falbudt et Faar og en Bede, om hvilke Gaardejer Jens Andersen af Framlev Mark edelig har forklaret, at de tilhorte ham og vare ham frakomme mod hans Vidende og Villie Natten mellem den 4 og den 5 Oktober fra hans Mark tæt ved Randers—Skanderborg Vejen, hvor Faaret, medens Beden gik løs, havde staaet tøjret ved et Tøjr, af hvilket det Stykke Tøjr, der fandtes paa Faaret, da Tiltalte solgte det, er en Del. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at være kommen til Faaret og Beden paa ulovlig Maade og derimod forklaret, at han, som om Efter-

middagen den 4 Oktober var gaaet fra Randers for at begive sig til Hovedgaard Station i et Forretningsanliggende, paa denne Vandring købte Dyrene for 40 Kr. af en Person, som stod eller kom trækkende med dem paa Randers—Skanderborg Vejen ved Midnatstid eller maaske noget senere. om hvilken Person Tiltalte yderligere har udsagt, at han raabte Tiltalte an ved hans Navn, og at Personene, som Tiltalte ogsaa vil have set tidligere i Aarhus, navngav sig Snedker Hans Christensen fra Skovby. Vel er der nu ikke fremkommet Noget, der bestyrker denne Forklaring, der ogsaa maa anses for i og for sig usandsynlig, hvorhos baade Tiltaltes Forhold, da han falbød og solgte Dyrene, og de oplyste Omstændigheder i det Hele give Grund til Mistanke om, at Tiltalte ikke paa ærlig Maade er kommen i Besiddelse af dem; men da Jens Andersens Ejendomsret til dem, foruden at være bekræftet af hans 13-aarige Søn, kun er edelig bevidnet af hans Røgter, kunne Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis ikke anses at være tilstede, og da der heller ikke iøvrigt er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i ulovligt Forhold med Hensyn til Faaret og Beden, maa det billiges, at Tiltalte under denne Del af Sagen er ved Underrettsdommen frifunden for Aktors Tiltale. Derimod ere de Tiltalte — af hvilke Larsen er født i Aaret 1844 og Poulsen i 1843 og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — efter det ovenfor Anførte for deres øvrige ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 256, cfr. § 253 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til simpelt Fængsel for Larsen i 1 Maaned og for Poulsen i 14 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger for Underretten for de Tiltaltes Vedkommende billiges, dog at den Tiltalte Larsen idømte Erstatning af 1473 Kr. 10 Ore — hvorunder er indbefattet hele det Beløb af 357 Kr. 10 Ore, hvorfor Bestyrer Rasmussen har solgt Rivelse og Halm — efter det anførte bliver at nedsætte med 317 Kr. 10 Ore og altsaa at bestemme til ialt 1156 Kr., vil saaledes med denne Forandring, forsaavidt den er paanket, være at stadfæste.

Nr. 181.

Advokat Nellemann

contra

Poul Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for ulovlig Omloben med Varer.

Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 5 Marts 1885: Tiltalte Uldhandler Poul Christensen bør til Lunde-Skam Herreders Politikasse at erlægge en Bøde af 15 Kr. og have de under Sagen anholdte Varer forbrudt til Fordel for Anholderen. Saa bør han og at tilsvare alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Mai 1885: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 20 Kr. og at der fra Konfiskationen undtages de ovennævnte 2 Stkr. Dametørklæder og 2 Stkr. Uldtrøjer. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bloch og Alberti udreder Tiltalte Poul Christensen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 December 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triens Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række. Højesteretsaaret 1885—86. Nr. 27-28.

Onsdagen den 14 Oktober.

Nr. 181.

Advokat Nellemann

contra

Poul Christensen (Def. Bagger).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte dømmes for 2den Gang begaaet ulovlig Omloben med Varer, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at der efter de foreliggende Oplysninger fra Konfiskationen maa undtages, ikke 2, men 10 Dame-tørklæder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at endvidere 8 Dame-tørklæder undtages fra Konfiskationen. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Poul Christensen for ulovlig Omloben med Varer. Den 19 November f. A. blev Tiltalte truffet i bemeldte Jurisdiktion med en Del under Sagen til 184 Kr. 65 Ore vurderede Uld- og Linnedvarer, som han ombragte til Forhandling. Han forklarede, at han i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. efter et Ophold af nogle Dage i sit Hjem i Hammerum Herred var kommet til Odense medbringende Varer for ialt ca. 300 Kr., hvoraf de anholdte og et tilsvarende i hans Logis i Odense beroende Parti udgjorde en Del, medens Resten allerode var solgt for ca. 320 Kr. Af Varerne havde han efter sin Forklaring indkjøbt 2 Dusin Dametørklæder og 1 Dusin Uldtrøjer for 84 Kr. hos to navngivne Mænd i Hammerum Herred, medens han med Hensyn til samtlige andre Varer erklærede, at han ikke kunde opgive, hvor eller af hvem han havde købt dem, ligesaa lidt som han vidste, om de vare tilvirkede i Hammerum Herred eller andetsteds eller om de vare Fabrikvarer eller ikke. Det er oplyst, at Tiltalte, som af ham angivet, har købt 2 Dusin Tørklæder og 1 Dusin Uldtrøjer af de af ham opgivne Mænd i Hammerum Herred, og disse Varer, hvoraf der mellem de anholdte endnu findes 2 Stkr. af hvert Slags, maa antages at være tilvirkede ved Landboslid. Om de øvrige Varer maa det efter et under Sagen afgivet Skjøn antages, at de kunne være tilvirkede af Landboere i Hammerum Herred, men ligesaa vel kunne være forarbejdede paa Maskiner i større Fabrikker. Da Sagens Oplysninger saavel om Værdien som om Vægten af de Varer, Tiltalte har medført fra Hammerum Herred, og af de Varer, han under sit Ophold i Odense og Omegn har været i Besiddelse af til Forhandling, gjør det uantageligt, at alle disse kunde være medbragte fra bemeldte Herred, og Tiltalte har vægret sig ved at opgive, hvorfra Varerne hidrore, findes den Mulighed, at Varerne kunne hidrore fra Landboslid, ikke at kunne komme ham tilgode og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født 8 Januar 1860 og i Henhold til Politiretsforlig af 18 Januar 1879 for ulovlig Omloben med Varer har erlagt en Bøde af 10 Kr. og taalt Konfiskation af Varer til Værdi 11 Kr. 50 Ore, men ikke ellers er funden straffet, ved den indankede Dom er anset efter Pl. 27 November 1839 jfr. Frd. 13 Februar 1775 med en Politikassen tilfalden Bøde, dog at denne, der er fastsat til 15 Kr., findes at burde bestemmes til 20 Kr. ligesom og at de anholdte Varer ere konfiskerede til Fordel for Anholderen, dog at herfra bør udtages 2 Stkr. Dametørklæder og 2 Stkr. Uldtrøjer, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Udredelsen af Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil med de angivne Modifikationer saaledes være at stadfæste.

Nr. 223.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peder Hansen (Def. Levinsen),

der tiltales for bedrægligt Forhold og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 16 April 1885: De Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peder Hansen af Lundby Mollegaard og Indsiddet Rasmus Hansen af Sundby, bør hen-sættes til Fængsel paa Vand og Brød Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte Jens Peder Hansen endvidere betale Detailhandlerske Andrea K. Zimmermann i Sundby 42 Kr. og i Sagsomkostninger 24 Kr 24 Øre samt, in solidum med Tiltalte Rasmus Hansen, Aktionens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og til Defensor, Overretssagfører Jensen, 10 Kr. til hver. Omkostningerne ved Straffens Exekution betaler hver af de Tiltalte for sit Vedkommende. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Detailhandlerske Zimmermann tillagte Erstatning bortfalder. I Salær til Prokuratorerne Lehmann og Gottschalek for Overretten betale de Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peder Hansen og Indsiddet Rasmus Hansen in solidum 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Jens Peder Hansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252 samt efter § 146, jfr. § 51, idet dog paa Grund af hans Faders Stilling som Kautionist for en Del af den omhandlede Gjældsfordring tillige § 147 2det Led bør komme i Betragtning, men hans Straf findes ligesuldt at maatte bestemmes som i Dommen sket til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peder Hansen og Indsidder Rasmus Hansen, der ere fødte henholdsvis 9 Juli 1861 og 31 Marts 1832 og som ikke tidligere ere fundne tiltalte eller straffede, aktionerede den første for bedrageligt Forhold og Forledelse til falsk Forklaring for Retten, sidstnævnte for at have afgivet saadan Forklaring, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i det dem imputerede Forhold. Den 22 Januar d. A. incamererede Detajlhandlerske i Sundby Andrea Kirstine Zimmermann ved Falsters vestre Herredsthing en Sag mod Tiltalte Jens Peder Hansen, under hvilken hun paastod ham tilpligtet at betale for leveret Klæde 42 Kr., med Renter og Sagsomkostninger. Tiltalte, der mødte personlig, nægtede at skyldte det paastævnte Beløb eller overhovedet nogensinde at have kjøbt Klæde hos Citantinden. Den 12 Februar førte Citantinden Vidner i Sagen og mødte ved denne Lejlighed Medtiltalte Rasmus Hansen som Vidne. Efterat den befalede Formaningstale var ham forelæst, blev der forelagt ham det Spørgsmaal, om det var ham bekendt, at Tiltalte Jens Peder Hansen, der er hans Søn, i Oktober 1880 havde afkjøbt Citantinden Klæde til Værdi 42 Kr. Dette Spørgsmaal besvarede Rasmus Hansen benægtende, ligesom han og benægtede nogensinde at have været med Sønnen hos Citantinden for at købe Klæde, og at have indestaaet for Betalingen — hvilken Forklaring dog ikke blev beediget, da Citantinden ikke fordrede det. I et Retsmøde den 26 Februar benægtede Tiltalte Jens Peder Hansen atter, at han havde faaet Klæde hos Citantinden, og i et Retsmøde den 19 Marts vedblev han ligeledes at nægte Skylden. Der blev nu indledet offentlig Undersøgelse mod de Tiltalte. Under denne har Tiltalte Jens Peder Hansen erkjendt at skyldte Andrea K. Zimmermann 42 Kr. for i Oktober 1880 kjøbt Klæde, og tilstaaet, at Grunden til, at han under den civile Sag fragik Skylden og benægtede at have kjøbt Klædet, var at slippe for at betale. Ligeledes har Tiltalte Rasmus Hansen vedgaaet at have været med Jens Peder Hansen, da denne kjøbte Klædet, og at have indestaaet for Betaling af 20 Kr. af Kjøbesummen for samme, og han har erkjendt, at

have aflagt den falske Vidneforklaring dels for at fri sin Søn for at betale, dels for at frigjøre sig selv for den Del af Betalingen, som han havde indestaaet for. Endelig har Tiltalte Jens Peder Hansen tilstaaet, at han meddelte Tiltalte Rasmus Hansen, hvad han ved Incaminationen af den civile Sag havde udsagt, i det Øjemed at faa sin Fader til at afgive samme Forklaring, ligesom ogsaa Tiltalte Rasmus Hansen har erkjendt, at han meget vel opfattede, hvorfor Jens Peder Hansen havde udtalt sig for ham, nemlig for at formaa ham til at forklare i Retten overensstemmende med ham, hvilket Medtiltalte da ogsaa gjorde. For deres ommeldte Forhold vil Tiltalte Jens Peder Hansen være at anse efter Straffelovens § 252 og efter samme Lovs § 146 cfr. § 52, og Tiltalte Rasmus Hansen efter Straffelovens § 146, og da den dem ved den indankede Dom tilfundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød, den første i 3 Gange 5 Dage, sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, findes passende og de Tiltalte rettelig ere paalagte Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog at den Detajlhandlerske Zimmermann hos Tiltalte Jens Peder Hansen tillagte Erstatning maa bortfalde, idet der ikke er Hjemmel i Lovgivningen for under nærværende Sag at tilkjende hende saadan.

Torsdagen den 15 Oktober.

Nr. 219.

Advokat Levinsen

contra

Niels Christian Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 27 November 1884: Arrestanten Niels Christian Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Schmidt og Kammerassessor Jespersen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1885: Arrestanten Niels Christian Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkost-

ninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Prokuratorerne Rode og Salomonsen for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilket intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Levinsen og Nellesmann tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i første Instants ved Odense Kjøbstads Extraret imod Arrestanten Niels Christian Petersen for Tyveri anlagte Sag er Arrestanten, der er født den 11 Oktober 1853 og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 15 August 1882 i Medfør af Straffelovens § 228 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt 3 Gange, nemlig i 1881, i 1883 og senest den 13 Oktober f. A. for ulovlig Omloben med Varer inden Politiretten har vedtaget at erlægge Boder af henholdsvis 10 Kr., 10 Kr. og 40 Kr. til vedkommende Politikasser — ved Extrarettens Dom af 27 November f. A. anset i Medfør af Straffelovens § 230 1ste Led med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Efterat denne Dom den 28 s. M. var bleven af Stævningsmændene forkyndt for Arrestanten, som erklærede sig tilfreds med samme, blev denne ved Odense Amts Resolution af 29 s. M. beordret fuldbyrdet, men forinden Fuldbyrdselen kunde iværksættes, blev Arrestanten syg og indlagt paa Odense Sygehus, hvis Læge erklærede ham for at være sindsygt med Tilføjende, at der ikke kunde ventes nogen Bedring i hans Tilstand i den nærmeste Fremtid, hvorhos han i en Erklæring af 10 Marts d. A. har udtalt, at, medens han, der ikke havde set Arrestanten, forinden denne paa Grund af sin underlige Adfærd blev indlagt paa Sygehuset, ikke kunde afgive nogen bestemt Erklæring om hans Tilregnelighed paa et tidligere Tidspunkt, kunde det dog ikke antages, at Arrestantens nuværende

aandssvage Tilstand var opstaaet pludselig, og at Arrestanten derfor neppe havde været tilregnelig paa den Tid, han begik det paagældende Tyveri, da Haang til at rapse ikke sjældent forekommer hos fuldstændig forstyrrede og aandssvage Personer. I denne Anledning er derefter den afsagte Dom efter Justitsministeriets Resolution paa det Offentliges Vegne bleven indanket her for Retten. Efter Sagens Oplysninger blev Arrestanten, efter at han, der den 12 Oktober f. A. var antruffen i Bjerge Aasum Herreders Jurisdiktion medforende til Forhandling forskjellige Manufakturvarer, som han ikke antages berettiget til saaledes at omfore, den 13 s. M. inden bemeldte Herreders Politiret havde vedtaget at erlægge den ovenfor ommeldte Bode af 40 Kr., der skulde betales inden den 27 Oktober f. A., efterlyst fra Bjerge Aasum Herreders Kontor. som det maas antages, fordi Bøden ikke var bleven betalt, og, da han den 3 November f. A. om Aftenen af Politibetjent Berg i Odense blev antruffet i Noget beruset Tilstand i et Værtshus, anholdt og indbragt paa Politistationen, hvor han da viste sig at være i Besiddelse af en Dametaske, hvori en Portemonnæ med 29 Øre, en Tobakspung, en Halskjæde, to Broscher og en Nøgle, hvilke Gjenstande han vedgik at have stjålet. Arrestanten har i saa Henseende under Undersøgelserforhøret forklaret, at han, der omtrent 3 Uger før sin Anholdelse havde forladt sit Hjem i Allerup Torup og derefter vandret om og dels forhandlet Uldvarer dels arbejdet paa Sukkerroemarken, den 1 November var kommen til Odense og havde søgt Tjeneste gennem Fæstemændene, i hvilken Anledning han ogsaa den 3 November ved Middagstid havde indfundet sig hos Fæstemand J. P. Jensen i Odense. Da der Ingen var tilstede ved hans Indtræden i Kontoret og han saa en i et Tørklæde sammenbundet Bylt Tøj henligge paa en Puf i Værelset, fik han pludselig Lyst til at stjele Noget deraf, hvorfor han løste Tørklædet op og tilvendte sig den ommeldte Taske med Indhold, som han skjulte i sin Frakkelomme, idet han skyndsomst forlod Kontoret. Først om Aftenen aabnede han paa en Beværtning Tasken og eftersaa dens Indhold, samt udtog af Portemonnæen 25 Øre, som han forbrugte. Tasken, der med Indhold er vurderet til ialt 4 Kr. 39 Øre, tilhørte Tjenestepige Thilda Johanson, der efter at have faaet en Tjeneste anvist paa Fæstekontoret havde ladet sit Tøj ligge der, medens hun gik en Tur i Byen, og er hende tilbagelevoret. Under den efter Underrettsdommens Afsigelse angaaende Arrestantens Sindstilstand anstillede Undersøgelse er det forklaret af Arrestforvareren i Odense, at Arrestanten, medens han sad arresteret under Forundersøgelsen i Sagen indtil Underrettsdommen blev forkyndt for ham, aldeles intet Tegn røbede til Sindsforstyrrelse, saa at ingen Tanke kunde opstaa om, at han ikke var i Besiddelse af sin fulde Forstand, men at han derefter begyndte paa ikke at ville tale og ikke var

at bevæge dertil, hvorfor han da efter Lægens Bestemmelse blev indlagt paa Sogehuset. Politibetjent Berg, som den 3 November f. A. anholdt Arrestanten, har forklaret, at han i omtrent 3 Aar har kjendt og jevnlig set og talt med denne, der ogsaa nogle Gange har været anholdt for Drukkenskab, men at det ingen-sinde, ejheller da Arrestanten afgav Forklaring til den af Berg optagne Rapport, er faldet ham ind, at Arrestanten ikke skulde være i Besiddelse af sine fulde Forstandsevner, da hans Tilstand og Opførsel intet Spor frembød dertil. Endvidere har Arrestantens Hustru, der har været gift med ham i 4 Aar og vil have kjendt ham et Aarstid tidligere, udsagt, at han vel under deres Giftermaal er bleven en uforbederlig Drukkenbolt, der, naar han var beruset, hvad jevnlig var sket, har været voldsom og urimelig, saa at deres Ægteskab ikke har været lykkeligt, men at hun ikke har mærket Noget til, at han ikke skulde være i Besiddelse af almindelige Forstandsevner, og at han aldrig har været i en saadan Sløvhedstilstand som den, der i den sidste Tid havde overfaldet ham. Værtshusholder J. Zakariassen, som har kjendt Arrestanten et Par Maaneder indtil hans Anholdelse under denne Sag, har derhos udsagt, at Arrestanten viste sig som en meget fortrukken Person og hver Aften var beruset, men at han, naar han var ædru, i sin Adfærd var ligesom andre Mennesker, uden at Noget hos ham vakte Formodning om, at han ikke skulde være ved sin fulde Fornuft. Ejheller Arrestantens Fader har efter sin Forklaring nogensinde mærket, at Arrestanten har lidt af Sindssygdом, om han end maaske har været noget tungsindig, ligesom ogsaa Gaardejer C. Knudsen, hos hvem Arrestanten har tjent i 1879, har forklaret, at han vel, naar Flere vare samlede, kunde vise sig sky og tilbageholdende, men ikke i nogen saadan Grad, at der var noget Sygeligt deri. Derimod er det oplyst, at han har en Broder, der er aandsløv, ligesom at han baade paa fædrene og mødrene Side har et Sødskendebarn, der er sindsygt. Endelig har Forhørsdommeren attesteret, at Arrestanten hverken under Forhøret eller under hans Arrestation, lige indtil Ordre var givet til Straffens Eksekution, havde givet nogensomhelst Anledning til at nære Formodning om, at han ikke skulde være i Besiddelse af sine fulde og normale Forstandsevner, og ejheller paa Retsvidnerne har han gjort Indtryk af at mangle Noget i saa Henseende. Efter den af Sygehuslægen under 8 Mai d. A. afgivne Erklæring var Arrestanten, da Lægen første Gang saa ham i Arresten, betaget af en sløv Melankoli, idet han laa paa en Brix og stirrede hen for sig uden enten at ville tale eller spise; paa Sygehuset blev Tilstanden i lang Tid uforandret, og det visto sig, at han næsten ikke sov om Natten, men laa og stirrede med aabne Øjne eller tumlede nøgen om i Værelset; han maatte nodes til at spise, og i mange Maaneder kunde han ikke be-

væges til at tale. I den senere Tid havde hans Tilstand forbedret sig, saa at han talte, dog kun sparsomt og utydeligt; men han er ligegyldig for Livet udenfor sit Opholdssted og for, hvad der skal blive af ham. Det kgl. Sundhedskollegium har i en Samme af Overretten over Sagen afæsket Erklæring udtalt, at efter Lægens Erklæring lider Arrestanten af et stærkt og langvarigt Anfald af Sindssygdni, der aldeles utvivlsomt for Tiden gjør ham utilregnelig, og at det maa anses for sandsynligt, at han ogsaa var utilregnelig, da han nogle Uger for Sygdommens stærke Udbrud begik det under Sagen omhandlede Tyveri, eftersom en Sindssygdni af den heromhandlede Art meget godt kan have bestaaet hos ham nogen Tid under en mindre fremtrædende Form, for hans Indlæggelse paa Sygehuset blev nødvendig. Skjondt det efter de tilvebragte Oplysninger maa anses godtgjort, at Arrestanten, ligesom han ingensinde tidligere har lidt af Sindssygdni, heller ikke paa den Tid, han begik det paa-gældende Tyveri, har frembudt Tegn paa saadan Sygdni, og at han ogsaa under Forundersøgelsen indtil over 3 Uger, efterat Tyveriet var bogaet, har tilsyneladende været ved sin fulde Forstand, findes det dog efter Sundhedskollegiets Erklæring betænkeligt at statuere, at han, da han begik Forbrydelsen, har handlet upaavirket af den senere saa heftigt fremtrædende Sindsforstyrrelse, og at paalægge ham Strafansvar for samme, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale under nærværende Sag.

Nr. 217.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Carl Gustav Nielsen (Def. Nellemaun),

der tiltales for Bedrageri.

Soro Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Mai 1885: Tiltalte, Kjøbmand Carl Gustav Nielsen af Soro, bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage samt til Kjøbmand Hoff i Soro betale en Erstatning af 14 Kr. 77 Ore. Derhos bør han udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne W. Hansen og Flor med 15 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Overretsprokuratorerne Leth og Mundt betaler Tiltalte, Detaillist Carl Gustav Nielsen af Sorø, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Gruude

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Sorø Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Detaillist Carl Gustav Nielsen af Sorø tiltales for Bedrageri, er ved den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort: Tiltalte købte i Oktober Maaned f. A. hos en Kjøbmand her i Staden en Foustage kunstigt Smør eller Butterine til 70 Øre pr. Pd. og efter Anmodning fik han sig den tilsendt under Betegnelsen Sukker, for at det ikke skulde rygtes, at han fik Smør fra Kjøbenhavn. Efter at han havde faaet Foustagen hjem, udtog han det Bedste af Smørret og fyldte dermed 3 Ottinger, hver paa ca. 30 Pd., af hvilke han sendte de to Ottinger til Høker Ole Petersen her i Staden tilligemed noget virkeligt Smør, og Tiltalte, der ikke gjorde fornævnte Ole Petersen opmærksom paa, at Ottingerne indeholdt Kunstsmør, fik for det ringeste af Smørret, hvilket efter hans Forklaring muligvis var Kunstsmørret, kun ca. 90 Øre pr. Pd. medens det øvrige Smør blev betalt højere. Den tredje Otting, der indeholdt 28 Pd., solgte han ved en Anden til Kjøbmand Hoff i Sorø uden at underrette ham om, at det var kunstigt Smør, og fik 1 Kr. 5 Øre for Pundet, men saaledes, at en Del af Beløbet betaltes med Varer. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold var han, der er født den 22 Marts 1852, og som ikke tidligere findes straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 257, og da Straffen ved Underrettsdommen passende findes bestemt til simpelt

Fængsel i 10 Dage og da det derhos billiges, at det ved Underretsdommen er pualagt Tiltalte at betale 14 Kr. 77 Ore i Erstatning til Kjobmand Hoff i Sorø og at udrede Aktionens Omkostninger, vil Underretsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 16 Oktober.

N. r. 152.

Advokat Klubien

contra

Hans Jacob Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ringsted Herreds, Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Politirets Dom af 17 Mai 1884: Tiltalte Gaardejer Hans Jacob Hansen af Beenløse vil være, at hensætte i simpelt Fængsel i 14 Dage og Tiltalte Hans Jacobsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være medens begge Tiltalte dog in solidum ville have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1885: Tiltalte, Gaardmand Hans Jacob Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Politiretten ville for hans Vedkommende, saavel som Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Engberg, 25 Kr. til hver, være at udrede af det Offentlige. Underdommeren, Herredsfoged Thalbitzer bør til Sorø Amts Fattiggasse bøde 100 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde findes Tiltalte at maatte frifindes for det Offentliges Tiltale og Sagens Omkostninger at maatte paalægges det Offentlige.

Hvad angaar Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at, ligesom der med Hensyn til Tiltaltes Anholdelse den 15

Marts f. A. og den under 18 s. M. atsagte Fængselskjendelse efter de da foreliggende Oplysninger ikke kan lægges Underdommeren noget til Last, saaledes findes heller ikke hans øvrige Behandling af Sagen at kunne paadrage ham noget Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jacob Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, der under de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Advokaterne Klubien og Nellesmann for Høiestetret, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Politiret hortil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sigtes Tiltalte Gaardmand Hans Jacob Hansen for bedrageligt Forhold. Den 10de Marts f. A. anmeldte Gaardforpagter af Cathrinelyst Niels Hansen paa Politikammeret i Ringsted, at han forment sig bedraget af Tiltalte ved en Hestehandel, som nogle Dage forud var afsluttet imellem dem. Anmeldelsen som modtoges af Politimesteren selv og af ham nedskreves i Form af en Rapport, gik i Følge denne Rapport ud paa, at Anmelderen den 4 Marts f. A. efter Anmodning af Tiltalte, som sammen med en Gaardmand havde været paa hans Gaard, var kjørt med disse til Tiltaltes i Nærheden liggende Gaard, hvor han havde tilbragt Aftenen og Natten med nysnævnte Gaardmand og en tilstedekommet Husmand, og hvor Tiltalte først havde opfordret ham til at købe en rød halt Hest, hvad han imidlertid ikke vilde, og senere hen paa Natten, efterat de havde drukket en Del, tilbød ham den ene af de Heste, hvormed de vare kjorte til Gaarden, med Tilføjende, at den var 6 a 8 Aar gammel, og at han indestod for den i enhver Henseende. Om denne blev Byttehandel derpaa indgaaet saaledes, at Anmelderen i Stedet for skulde levere Tiltalte en Ko, som han Dagen forud havde kjøbt paa Auktion for 148 Kr., og betale 122 Kr. i Penge. Pengebeløbet betalte Anmelderen strax, og ved Hjemkomsten modtog han Hesten, medens Koens medtoges af Tiltalte. Den følgende Morgen fandt han imidlertid Hesten saa halt og daarlig, at den næsten ikke kunde flytte sig, og da han under Kjørselen til Gaarden netop havde bemærket,

at den af Kjørehestene, som han derefter havde handlet om, løb godt, følte han sig overbevist om, at Tiltalte havde leveret ham en anden Hest end den købte. Den følgende Dag afgav Tiltalte og flere Personer Forklaringer for Politimesteren, hvorom denne gjorde Tilførsel paa samme Rapport. I Følge denne forklarede saavel Tiltalte som den Gaardmand, der havde fulgt Partene og senere overværet Handelen, at den Anmelderen leverede Hest var den ene af dem, som havde gaaet for Vognen, og som han baade under Kjørselen og senere, inden Handel sluttedes, havde set og derefter kjøbt, og om hvis Alder Tiltalte kun havde sagt, at den var solgt ham for 6 Aar gammel. Videre forklarede Tiltalte ifølge Rapporten, at han vidste at Hesten var stadig som Enspænder, skjøndt den gik godt som Tospænder, at den undertiden haltede, at den var stiv og overanstrengt, men at han, da han ikke blev udspurgt om den, ikke havde sagt andet om den, end at den var en rask Kjørehest, ligesom han nægtede at have paataget sig noget Ansvar for den. Tiltalte indrømmede, som det hedder i Rapporten, at det nok var noget vel dyrt, at Anmelderen havde Hesten, og han tilbød at tage den tilbage for 50 Kr. samt at tilbagebetale Anmelderen det betalte Beløb af 122 Kr. Anmelderen modtog dette Tilbud og frafaldt sin Anmeldelse, hvorefter Beløbet ialt 172 Kr. udbetaltes ham og Hesten tilbageleveredes Tiltalte, der beholdt Koen. Den 13 Marts s. A. anmeldte nævnte Niels Hansens Tjenestepige paa Politikammeret, at hendes Husbond fra samme Dags Morgen var savnet og antoges at have druknet sig i et Anfald af Melancholi, og under et Forhør, som optoges til Oplysning om Niels Hansens Forsvinden opstod der efter en af nævnte Pige derom fremsat Formodning Spørgsmaal, om ikke Tiltalte, der den 12 Marts s. A. Dagen efter det omtalte Forlig og Dagen for Hansen savnedes, havde været i Gaarden og talt med Niels Hansen, skulde ved denne Lejlighed have brugt saadanne truende Yttringer til ham, at hans formodede Selvmord kunde sættes i Forbindelse hermed. Medens der ikke fremkom noget til Bestyrkelse heraf, blev derimod den til den ommeldte Rapport afsluttede Forhandling om Hesthandelen gjenoptagen, idet det, som det hedder i Forhøret, blev foreholdt Tiltalte, at han havde tilbagebetalt Niels Hansen 172 Kr. og saaledes erkjendt at have bedraget ham ved Hesthandelen, idet han selv havde ansat den omhandlede Hest til en Værdi af 50 Kr., da han tilbød at tage den tilbage, og da han bortbyttede den til Niels Hansen havde sat dens Værdi til dels 122 Kr. kontant, dels en Ko, som han vidste var kjøbt Dagen forud paa Auktion for 148 Kr. Tiltalte erkjendte, som det videre hedder, Rigtigheden heraf, men forklarede, at han efter Forliget var gjort opmærksom paa, at Niels Hansen havde den største Uret, og at der aldrig kunde tilkomme denne nogen Erstatning. Under Forhøret var Tiltalte den 15

Marts f. A. bleven anholdt og den 18 næstefter bleven arresteret ved en Kjendelse, som under Henviisning til, at han dels havde gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold og dels var sigtet for et Forhold, der faldt ind under Straffelovens § 245 eller i alt Fald § 210, hvilket sandsynligvis havde bevirket Forpagter Niels Hansens Forsvinden, udtaler, at det til Sagens nærmere Undersøgelse fandtes nødvendigt, at han forhindredes fra Samkvem med Andre. Den 22 s. M. blev Arresten imidlertid hævet, uden at der var fremkommet yderligere, og den 13 April næstefter blev Niels Hansen funden druknet i Haraldsted Sø. Efterat Hans Jacob Hansen dernæst var sat under Tiltale ved Politiretten for bedrægeligt Forhold, fremkom han i et Indlæg med Besværing over, at han den 11 Marts f. A., da han første Gang afhortes, var bleven indsat i Arresten, indtil han samtykkede i at tage den solgte Hest tilbage, og gjorde gjældende, at hans Motiv hertil kun var Ønsket om at fritages for Arrest, at hans Forklaring ikke var rigtig gjengiven i Rapporten, og at Handelen, naar Hensyn tages til Værdien saavel af Hesten som af den Ko, der gaves i Bytte, ikke havde været ufordelagtig for Niels Hansen. I forstnævnte Henseende bemærkede Dommeren, at Tiltalte, efter at han var mødt den 11 Marts f. A. om Formiddagen og var gjort bekendt med Anmeldelsen, benægtede dens Rigtighed i det Hele, at han derpaa var sat under Anholdelse for at hindre ham i at conferere med de 2 Mænd, der samtidig vare mødte som Vidner og at han, da disse havde afgivet deres Forklaringer, erkjendte samtlige Forklaringers Rigtighed og, efterat Forliget var afsluttet, blev demitteret. Efter hvad der er fremkommet under et efter Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhor i Forbindelse med tidligere Oplysninger, maa det anses godtgjort, at den Hest, som ved den ommeldte Lejlighed leveredes afdøde Niels Hansen, var den, han havde handlet om, efter selv at have beset og undersøgt den, og vel har Tiltalte forklaret, at Hesten var stiv og overanstrengt, at den haltede, naar den traadte fejl, og at han havde hørt sige, at den var stædig som Enspænder, men ligesom det ikke kun tilregnes ham som svigagtigt Forhold, at han ikke uopfordret har omtalt saadanne Mangler, der maatte kunne erfares ved Eftersyn og Prove, saaledes kan han, hvis Forklaring i saa Henseende maa lægges til Grund, ikke anses overbevist om at have paataget sig nogen Garanti for Hestens Godhed, og særlig kan det med Hensyn til Hestens Alder, der ikke er oplyst, men formenes at være 10 Aar eller derover, ikke antages, at han har kjendt den eller udtalt videre herom, end at han selv havde kjøbt Hesten for at være 6 Aar, og at denne Udtalelse er urigtig, er ikke bevist. Endelig er det heller ikke oplyst, at der har været noget paafaldende Misforhold imellem Værdien af Hesten og det herfor ydede Vederlag, eller at saadant har været Tiltalte, hvem Hesten stod i en Pris af ca. 300

Kr., bevidst, og nogen Indrømmelse i saa Henseende kan, selv uden Hensyn til de Forhold, hvorunder dette skete, ikke udledes deraf, at han var villig til at lade Byttehandelen delvis gaa tilbage, saa meget mindre som han, der skulde beholde Niels Hansens Ko, mod at betale denne 50 Kr., ikke kan antages herved at have gjort noget pekuniært Offer. Da Tiltalte efter det Anførte ikke kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale og Politiretsdommen, hvorved han er anset efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage, være at forandre overensstemmende hermed. Med Hensyn til Sagens Behandling for Underretten bemærkes, at det ikke kan billiges, at Undersøgelsen, efter at Anmeldelse var sket, er fortsat ved Afhøringer af Sigtede og Vidner udenfor Retten, hvoraf Folgen har været, at de herunder afgivne Forklaringer ikke foreligge tilstrækkelig konstaterede, ligesom det misbilliges, at Sigtede under sin første Afhøring har været anholdt, uden at nogen Bemærkning herom er sket fra Dommerens Side, og uden at Hensynet til at hindre Sigtede i at konferere med de 2 samtidig modte Vidner nødvendigjorde saadant. Dernæst findes Tiltaltes Anholdelse under Forhøret den 15 Marts f. A. og hans Fængsling den 18 næstefter ikke grundet, idet han ikke var overbevist om bedrageligt Forhold og Forudsætningen for Niels Hansens Sigtelse imod ham for bedrageligt Forhold, at han havde leveret en anden Hest end den solgte, efter det allerede den Gang oplyste, maatte antages at være fejlagtig, lige saa lidt som der kunde være nogen rimelig Grund til Mistanke om, at Tiltalte var skyldig i nogen under Straffelovens §§ 245 eller 210 hørende Forhold. For det af Underdommeren, Herredsfoged Thalbitzer i foranførte Henseende udviste Forhold, vil han i Medfør af Frd. 3 Juni 1796 § 35 være at anse med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bode af 100 Kr.

Nr. 216.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Maren Jørgensen (Def. Klubien),

der tiltales for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten.

Salling Herreds Extrarets Dom af 13 April 1885: Tiltalte Maren Jørgensen af Norre Broby Mark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Groth-Petersen og Defensor, Overretssagfører Tüchsen 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1885: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og Maa, betaler Tiltalte Maren Jørgensen af Nørrebroby 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Maren Jørgensen af Nørrebroby, som er født den 11 December 1852 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten, og ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder efter Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse i det Væsentlige følgende: Efterat Tiltalte den 24 Marts s. A. udenfor Ægteskab havde født et Barn, Karen Dortha Kirstine Jørgensen, til hvilket Gaardmand Jørgen Rasmussen blev udlagt som Fader, indgik denne den 16 Juni s. A. et Forlig med Tiltalte, hvorefter han forpligtede sig til hvert Aars 1 November paa Herredskontoret at betale hende et Alimentationsbidrag af 50 Kr. aarlig, indtil Barnet havde fyldt sit 14de Aar. Da Jørgen Rasmussen imidlertid antog, at Tiltalte den 24 September s. A. kunde fordre

$\frac{1}{2}$ Aars Bidrag, og han paa den Tid ikke kunde betale dette Beløb, henvendte han sig Dagen efter til Tiltalte, og idet han gav hende 10 Kr., spurgte han hende, om han, som fra en Kontorist paa Herredskontoret havde modtaget en Kvitteringsblanket, maatte skrive hendes Navn paa Kvitteringen for hele det til November forfaldne Beløb. Hertil gav hun sit Samtykke, idet hun efter Jørgen Rasmussens Forklaring kun tilføjede, at han vel ikke vilde narre hende for Resten. Jørgen Rasmussen betalte senere Tiltalte 10 Kr. i Oktober og 10 Kr. i Begyndelsen af November, saa at der endnu kun resterende 20 Kr. paa det første Aars Bidrag. I Slutningen af November henvendte Tiltalte sig paa Herredskontoret for at faa de resterende 20 Kr., men omtalte ikke Kvitteringen. Da denne imidlertid var sendt til bemeldte Kontor af Rasmussen, som vilde forebygge, at Bidraget til November blev ham afkrævet, hvorved hans Hustru mulig vilde komme til Kundskab om hans Forhold til Tiltalte, lod Herredsfogden gjennem Sognefogden hende tilkjendegive, at der paa Kontoret henlaa hendes Kvittering for Beløbet, men hun tilskrev derefter under 22 December f. A. Herredsfogden, og, idet hun erkjendte at have modtaget 30 Kr., erklærede hun, at Kvitteringen var falsk og at hun ingen Kvittering havde udstedt, hvorfor hun bad om, at Rasmussen maatte blive indstævnet for Politiretten. Da der herefter opstod Formodning om, at Rasmussen havde benyttet en falsk Kvittering, blev kriminel Undersøgelse indledet, og vedblev Tiltalte til en Rapport, som Politiasistenten optog, efterat Rasmussen havde forklaret, at han med hendes Samtykke havde forsynet Kvitteringen med hendes Navn, sin tidligere Erklæring, idet hun tilføjede, at hun ingensinde havde givet ham Lov til at underskrive hendes Navn allermindst paa en Kvittering for et Beløb, som hun kun delvis havde modtaget, og behøvede hun heller ikke at bemyndige Nogen til at skrive sit Navn, da hun selv er skrivekyndig. Da hun herefter i Retten fastholdt sin Forklaring, som hun endog erklærede sig villig til at bekræfte med sin Ed, blev Rasmussen, som erkjendte at have skrevet hendes Navn paa Kvitteringen, men paastod, at dette var sket med hendes Tilledelse, den 5 Februar d. A. belagt med Arrest og hensad som mistænkt for Falk, indtil han den 13 s. M. atter blev løsladt. Tiltalte havde imidlertid den 9de s. M. tilskrevet Rasmussens Hustru, at hun var villig til at tilbagekalde sin Forklaring, naar hun vilde betale hende en Sum Penge og yde hende forskjellige Præstationer in natura og efterat Undersøgelsen var rettet mod hende, som mistænkt for falsk Angivelse, har hun tilstaaet, at hendes tidligere Forklaringer ere urigtige, idet hun virkelig havde givet Rasmussen Tilladelse til at underskrive hendes Navn paa Kvitteringen for hele Beløbet. Som Grund til, at hun først foregav, at Kvitteringen var falsk, har hun angivet, at hun frygtede for, at hun

ellers ikke vilde faa de hende tilkommende resterende 20 Kr., og da hun engang havde fragaet at have givet Rasmussen den af ham paastaaede Tilladelse, fastholdt hun sin usande Angivelse for Politiassistenten og gjentog den i Retten, skjøndt hun i Mellemtiden havde modtaget de resterende 20 Kr., idet hun undsaa sig for at fremkomme med en anden Forklaring og antog, at det aldrig kunde oplyses, at hun havde givet Rasmussen den ommeldte Tilladelse. Endelig har Tiltalte hertil føjet, at hun ogsaa fastholdt sin Benægtelse, fordi hun tænkte, at hun derved mulig kunde formaa Rasmussen til istedetfor Alimentationsbidraget at give hende en rund Sum Penge, hvorved hun kunde blive sat istand til at kjøbe sig et lille Hus. I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Tiltalte for det hende saaledes overbeviste Forhold ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 225, men findes Straffen, som er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage at burde forhojes til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage; med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste.

Nr. 201.

Advokat Klubien

contra

Ane Margrethe Sørensdatter Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 21 Marts 1885: Tiltalte Ane Margrethe Sørensdatter Hansen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Stürup og Hansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Mai 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Lassen, betaler Tiltalte Ane Margrethe Sørensdatter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Ane Margrethe Sorensdatter Hansen, der under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag aktioneres for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet hun, medens hun tjente hos Forpagter Trap paa Lehnshøj 3 Gange har tilvendt sig hver Gang ca. 2 Kander Mælk, som hun, naar hun malkede, holdte fra Malkestrippen over i en hende tilhørende Blikspand, medens hun, for at Tyveriet ikke skulde opdages, fyldte et tilsvarende Kvantum Vand i det Kar, hvori Mælken samledes, ligesom hun ogsaa nogle Gange, naar hun skulde bringe Mælk op i Huset, har tilvendt sig et ringe Kvantum af denne Mælk, dog efter hendes Formening ikke mere end 1 Kande i det Hele; en mindre Del af den stjaalne Mælk blev fortæret i Huset, men den største Del blev af Tiltalte benyttet dels til at betale Sylon med dels til Fortæring ude af Huset. Bestjaalne har ansat Mælken til en Værdi af 19 Ore pr. Kande, men har frafaldet Krav paa Erstatning. For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 5 Septbr. 1847 og som ifølge Sunds-Gudme Herreders Dom af 10 Marts 1884 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu ved den indankede Dom af 21 Marts d. A. rettelig at være anset efter samme Lovs § 230, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 19 Oktober.

Nr. 221.

Advokat Klubien

contra

Jens Christian Boubjerg Knudsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Hassing Refs Herreders Extrarets Dom af 6 Mai 1885: Tiltalte Jens Christian Boubjerg Knudsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage og betale alle af hans Arrest og Sagen iøvrigt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schiellerup og Sagfører Eyber, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Christian Boubjerg Knudsen, der er født den 27 Marts 1869 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstandelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han under sin Tjeneste paa Helligkildegaard en Dag i Begyndelsen af indeværende Aar, da Tjenestepige Mette Cathrine Pedersen af Odby

var i Besøg paa bemeldte Gaard, har, medens han var ene i Folkestuen, hvor nævnte Mette Cathrine Pedersen havde hængt sin Knaabe, tilvendt sig et Tokronestykke af hendes Portemonnæ, der laa i hendes Knaabelomme, og hvori der foruden det stjaalne Beløb var nogle flere Penge. Da Bestjaalne samme Dag savnede Tokronestykket og der opstod Mistanke mod Tiltalte for Tyveriet, kastede han efter sin Forklaring Tokronestykket i en Brønd ved Gaarden, men han har efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse betalt hende det stjaalne Beløb. For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 236. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Christian Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Frd. af 10 December 1828.

Wedelsborg Birks Extrarets Dom af 27 Juni 1885: Arrestanten, Smedesvend Hans Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor, Prokurator Schmidt og Defensor, Prokurator Kramer, med henholdsvis 20 Kr. og 16 Kr. samt 2 Kr. i Diæter til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1885: Arrestanten, Smedesvend Hans Christian Andersen bør til Wedelsborg Birks Politikasse bøde 16 Kr., men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, bør Arrestanten udrede, og derhos betaler han i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og

Meyer, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den af Smed Niels Hansen afgivne edelige Forklaring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Bedrageri med Hensyn til det i den indankede Dom ommeldte Par Støvler, hvilket Forhold maa paaføre ham Strafansvar efter Straffelovens § 253. Den Straf, han herefter og endvidere i Henhold til det i Overretsdommen Anførte efter Frd. 10 December 1828 § 13 jfr. § 10 har forskyldt, findes passende, som ved Underretsdommen sket, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birkethingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende fra Wedelsborg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Smedesvend Hans Christian Andersen for Bedrageri og Overtrædelse af Frd. 10 December 1828. Arrestanton er født den 2 August 1854 og har tidligere været straffet ifølge Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 15 Marts 1875 efter Straffelovens § 274 jfr. § 270, § 253 og § 256 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 27 August s. A. efter Straffelovens § 251 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 2 December 1876 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 16 Februar 1877 efter Straffelovens § 100 og 101 med lige Fængsel i 8 Dage, ifølge samme Rets Dom af 27 Oktober s. A. efter Straffelovens §§ 238 og 241 som for 2den Gang begaaet Hæleri og Lov 3 Marts 1860 § 3, med lige

Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Maribo Birks Extraretsdom af 16 Februar 1878 efter Straffelovens §§ 251 og 253, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frd. 10 December 1828 § 10 jfr. § 13 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og endelig har han gjentagende været anset med Straf for Løsgænger og Betleri, senest ved Nestved Kjøbstads Politiretsdom af 28 Marts 1883 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Forsaavidt Arrestanten tiltales for Bedrageri, sigtes han for at have gjort sig skyldig deri ved sit Forhold med Hensyn til et Par Fjederstovler, som han havde laant af Smed Niels Hansen af Erholm, og har denne i saa Henseende edelig forklaret, at Arrestanten, som i et Par Maaneder havde arbejdet hos ham og under Tjenestetiden afkjøbte ham et Solvuhr for 15 Kr., hvilke han havde betalt med sit Arbejde, i Begyndelsen af September f. A. laante det omhandlede Par Stovler af ham for at benytte dem paa en Tur til Aarup, hvorhen han ledsagede en Bekjendt, og at Arrestanten ved samme Lejlighed blev borte fra Tjenesten, uden at der før hans Bortgang havde været Tale om, at Tjenesten skulde ophøre, samt at han da beholdt Støvlerne, hvilke Smeden har ansat til en Værdi af 8 Kr. Arrestanten har indrømmet, at han, da han som anført, forlod Erholm, havde det omhandlede Par Stovler paa Fodderne, og at han har opslidt dem og derefter bortkastet dem et Sted i Jylland, men han har vedholdende paastaet, at han havde kjøbt Støvlerne af Smed Niels Hansen og betalt dem med Arbejde, og at Støvlerne saaledes vare hans lovlige Ejendom, da han forlod Erholm. Ungtet nu denne hans Paastand strider mod den af fornævnte Niels Hansen, der har frafuldet Krav paa Erstatning, afgivne Vidneforklaring og uagtet det efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger maa anses for usandsynligt, at Niels Hansen skulde have solgt Støvlerne til Arrestanten, og uagtet fremdeles Arrestantens Forklaringer til dels have været selvmodsigende, findes der dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring, om at han havde kjøbt Støvlerne, og han findes saaledes ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i Bedrageri. Derimod er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Frd. 10 December 1828, idet han, der er Smedesvend, i længere Tid i 1884—1885 er rejst omkring uden Vandrebog og har taget Arbejde paa forskjellige Steder uden at melde Til- og Afgang, og han vil herfor i Medfør af den nævnte Forordnings § 10 jfr. § 13, være at anse med en Bøde til Wedelsborgs Birks Politikasse, der findes at kunne bestemmes til 16 Kr. I Overensstemmelse med det Foranførte vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 253 jfr. § 251 og Frd. 10 December 1828 §§ 10 og 13 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange

5 Dage være at forandre. Derimod billiges det, at det ved Underrettsdommen er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved samme fastsatte Salærer, hvorimod der ikke som i den indankede Dom sket, vil være at tilkjende Defensor for Underretten et bestemt Beløb i Diæter.

Tirsdagen den 20 Oktober.

Nr. 200. Advokat Hindenburg

contra

Peder Rasmus Jacobsen med Tilnavn **Smed** og dennes
Hustru **Kjersten Marie Rasmussen** (Def. Asmussen),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Rougse m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4 Mai 1884: Tiltalte Peder Rasmus Jacobsen (Smed) og Hustru Kjersten Marie Rasmussen, ville være at hensætte til simpelt Fængsel henholdsvis i 14 Dage og i 8 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede alle af deres Arrest og af denne Sag iøvrigt lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jakoby og til Defensor, Prokurator Langballe, henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr., og vil Tiltalte P. R. Jacobsen (Smed) endvidere have at udrede i Erstatning til Dragon H. P. Hunsen et Beløb af 20 Kr. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juni 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er ved Dommen rettelig henført under Straffe-

lovens § 257, men den mindre betydelige Straf, som de herved have forskyldt, findes i Betragtning af den Varetægtsarrest, de have været underkastede, under Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 58 2det Led at kunne bortfalde.

Da den af H. P. Hansen paastaede Erstatning ikke kunde tilkomme ham med det af ham fordrede Beløb af 20 Kr., vil under nærværende Sag i Mangel af tilstrækkelig Oplysning ingen Bestemmelse om Erstatning kunne gives.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Den af de Tiltalte forskyldte Straf bortfalder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Lands-
overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for begge og begge for en til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Asmusen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peder Rasmus Jacobsen, med Tilnavn Smed, for Bedrageri, og hans Hustru Kjersten Marie Rasmussen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Efter Sagens Oplysninger rejste de Tiltalte, der havde faaet et af deres Datter den 9 Juli f. A. født uægte Barn i Pleje, indtil det den 28 Oktober næstefter afgik ved Døden, nogle Dage efter Barnets Død, som det maa antages den 30 Oktober, til Aarhus for hos Barnets Fader, Snedkersvend H. P. Hansen, der paa den Tid som Dragon laa i Garnison i bemælte By, at erholde Bidrag til Barnets Underholdning for den Tid det, som meldt, havde været i Pleje hos dem, idet han efter deres Forklaringer vel tidligere havde lovet at yde Noget til Barnets Underholdning, men ikke havde opfyldt dette Løfte. Efter at Tiltalte Jacobsen i Aarhus ved en Sergeant, hvem han anmodede om at være sig behjælpelig med at erholde Bidrag hos Barnefaderen, idet han undlod at meddele ham, at Barnet var død, havde faaet skrevet en Begjæring til Regimentet om Alimentationssags Anlæg imod fornævnte H. P. Hansen, hvilken han derpaa underskrev, begavede de Tiltalte sig i Forening med deres Datter, der tjente i Aarhus, til Barnefaderen, og under den Forhandling, som derpaa fandt Sted mellem de Tiltalte og ham, og under hvilken de Tiltalte vel ikke udtrykkelig

sagde, at Barnet var i Live, men dog ej heller underrettede Hansen om, at det var død, forlangte Tiltalte Jacobsen af Hansen til Barnets Underholdning først 25 Kr., idet han sagde, at hvis Hansen ikke godvillig betalte, vilde den ovennævnte Begjæring til Regimentet — hvilken han efter de Tiltaltes Forklaringer ved denne Lejlighed foreviste Hansen — blive indgiven, men de enedes derpaa om, at Hansen skulde betale et Beløb af 20 Kr., idet Jacobsen udtalte, at naar han betalte dette Beløb, skulde han blive fri for at udrede mere til Barnet, og Hansen gav derefter Tiltalte Jacobsen en Anvisning for det nævnte Beløb paa en Mand i Boll, af hvem Jacobsen ogsaa senere erholdt samme udbetalt. De Tiltalte have erkjendt, at de forsætlig undlode at meddele Hansen, at Barnet var død, idet de nok kunde tænke sig, at han, naar han fik dette at vide, ikke vilde betale Noget, eller i hvert Fald ikke 20 Kr. til Barnets Underholdning, og de have ligeledes indrommet, at det Hansen, som meldt, givne Tilsagn om, at han, naar han betalte 20 Kr. en Gang for alle, skulde blive fri for yderligere Fordringer til Barnet, maatte bringe ham den Anskuelse, at Barnet levede, og at de Tiltalte vilde tage sig af det for Fremtiden, hvorhos de have erkjendt, at de nok kunde tænke sig, at Hansen ikke vilde være bleven tilpligtet at betale et Bidrag af 20 Kr. for den Tid, hvori Barnet havde levet. Iøvrigt har Tiltalte Kjersten Rasmussen nærmere forklaret, at Tanken om overfor Hansen at fortie Barnets Død, først opkom hos de Tiltalte i Aarhus, men at de havde talt derom, forinden de kom sammen med Hansen, og at de ogsaa havde sagt til Datteren, da de sammen med hende gik hen til ham, at hun ikke ved denne Lejlighed skulde sige, at Barnet var død, hvad hun senere kunde fortælle ham. Hansen har under Sagen paastaet sig det forannævnte af ham betalte Beløb af 20 Kr. erstattet, imod hvilken Paastand Tiltalte Jacobson Intet har havt at erindre. For deres ovenomhandlede Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Peder Rasmus Jacobsen er født i Aaret 1832 og tidligere ifølge Aarhus Kjobstads Extraretsdom af 3 Septbr. 1863 for Tyveri har været anset efter Frd. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, medens Tiltalte Kjersten Marie Rasmussen er født i Aaret 1842 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 257 for Kjersten Rasmussens Vedkommende sammenholdt med § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til simpelt Fængsel for Tiltalte Peder Rasmus Jacobsen i 14 Dage og for Tiltalte Kjersten Marie Rasmussen i 8 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 194.

Advokat Halkier

contra

Bernhard Frederik Knudsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Forelse af sine Handelsbøger.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Juni 1885: Tiltalte Bernhard Frederik Knudsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. L. Olsen og N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Straffelovens § 262 2det Stykke tildels bliver at sammenholde med Konkurslovens § 148,

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vognfabrikant Bernhard Frederik Knudsen for at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Forelsen af sine Handelsbøger, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger følgende. Den 20 November 1874 fik Tiltalte Borgerskab som Karethmager heri Byen, og drev derefter dette Haandværk, indtil han den 14 Marts 1878 fik nævnte sit Borgerskab ombyttet med Borgerskab som Vognfabrikant. Han boede først hos sin Fader, men købte i Aaret 1881 Ejendommen Matr.-Nr. 1036, som han delvis ombyggede, og opførte paa samme en større Værkstedbygning, hvornæst han giftede sig og flyttede ind i Ejendommen, i hvilken han fortsatte sin Virksomhed som Vognfabrikant, indtil han den 2 Februar 1884

opgav sit Bo til Konkursbehandling. Ved den ifølge Konkurslovens § 78 affattede Statusoversigt viste det sig, at Boets Aktiva kun udgjorde 15,600 Kr. medens Passiva beløb sig til 40,600 Kr. Tiltalte har forment, at han, da han i 1881 flyttede ind i sin nye Ejendom, har været solvent, og at hans Underbalance først er begyndt derefter, og at den er foranlediget ved, at han forat begynde sin Forretning der maatte gjøre Gjæld, og forskjellige andre uheldige Forhold, hvoriblandt, at han ikke passede sin Forretning og tilbragte uforholdsmæssig megen Tid paa Byens Værtshuse. Sammenhængen med Tiltaltes Forretningsforhold har forovrigt ikke kunnet oplyses, da han ikke har ført autoriserede Bøger. Han har vel været i Besiddelse af en Hovedbog, en Hoveddagbog og en Kladderbog, alle uautoriserede, men disse indeholdt ikke andet end en summarisk Angivelse af, hvad hans Debitorer skyldte, uden Angivelse af, naar eller hvorledes disse Beløb ere fremkomne, ligesom de anførte Datoer og Summer i mange Tilfælde have vist sig at være fejlagtige. Forelsen af Bøgerne paubegyndte han dernæst først i den sidste Tid umiddelbart for Falliten ved i samme at indføre Poster efter tvende i Smedeværkstedet og Hjulmagerværkstedet førte Bøger eller Opskrifter, som ere tilintetgjorte, og efter Lommebøger, Kladder og løse Optegnelser samt Hukommelsen. Bøgerne indeholde dernæst Intet om de til Forretningen indkjøbte Raastoffer eller om optagne Laan, eller hvad der er medgaaet til Arbejdsloon, Renter, Skatter m. v., eller hvad der er forbrugt i Husholdningen. Tiltalte har dernæst ikke, efter hvad der fremgaar af det under Sagen Oplyste, hverken i sine Bøger eller andetsteds opgjort nogen Status. Tiltalte er født i Allinge den 10 Juni 1846 og findes ej forhen tiltalt eller straffet; han vil nu for de af ham, ifølge det foran Fremstillede, beguæde grove Uordner i Henseende til Forelsen af sine Handelsbøger, samt for Undladelsen af at opgjøre sin Status være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stk. jfr. Konkurslovens § 149, og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 74. Højesteretssagfører Bagger

contra

Valgmenighedspræsterne **Birkedal** i Ryslinge, **Lund** i Østerjølby, **Hoff** i Ubberup, **Rønne** i Høve samt Sognepræst **Nyegaard** i Frøslev og personel Kapellan **Brücker** i Starup (Def. Hansen),

der tiltales for deres Forhold med Hensyn til det af dem i Forening med andre Præster og endel Menighedslemmer med Tilsidesættelse af Hensynet til deres Embeder som Præster i Folkekirken og til de anordnede Myndigheder i samme undertegnede Andragende til Rigsdagen om Forandringer i Folkekirkens Love og Ordninger, saavel som for den Maade, paa hvilken de have tilladt sig i Erklæringer til Ministeriet at tilbagevise den dem af dette i den Anledning tilkjendegivne Misbilligelse.

Malt Herreds Provsterets Dom af 1 Februar 1883:
De Tiltalte, Præst ved Valgmenigheden i Ryslinge, Fyens Stift, L. P. V. M. Birkedal, R. af Dbr., Præst ved Valgmenigheden i Ubberup, Tømmerup Sogn, Sjællands Stift, J. W. Hoff, Præst ved Valgmenigheden i Østerjølby Sogn, Aalborg Stift, R. Lund, Sognepræst for Frøslev og Møllerup Menigheder i Aalborg Stift, Fr. S. O. A. P. Nyegaard, personel Kapellan for Starup og Nebel Menigheder i Ribe Stift, G. V. Brücker og Præst ved Valgmenigheden i Høve Sogn, Sjællands Stift, K. K. F. Ronne, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Dog bør de Tiltalte En for Alle og Alle for En betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Ferslev, 100 Kr., samt Diæter til denne efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Ribe Stifts Landemodes Dom af 21 Januar 1884:
De Tiltalte Birkedal og Lund ville være at anse hver med en Bøde til Statskassen af 150 Kr. og de øvrige Tiltalte hver med en lignende Bøde paa 100 Kr., subsidiært henholdsvis med 15 og 10 Dages simpelt Fængsel, ligesom de Tiltalte in solidum ville have at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær og Diæter til Aktor for Provsteretten efter Provsteretsdommen, hvorhos de Tiltalte in solidum ville have at betale til Aktor for Landemodesretten i Salær 100 Kr. og Diæter efter Overovrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret, bliver ikkun i Henhold til Aktionsordrens anden Del det Spørgsmaal at afgjøre, om de Tiltalte have paadraget sig Strafansvar ved den Maade, hvorpaa de i deres i den indankede Dom nævnte Skrivelser til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af September 1881, 16 Oktober og 2 November s. A. have udtalt sig i Anledning af den dem ved Ministeriets Skrivelse af 7 September næstforud tildelte Tilrettevisning.

I denne Henseende bemærkes, at medens Ministeriet vel ikke har savnet Kompetence til at tilkjendegive de Tiltalte sin Misbilligelse af den af dem udviste Færd, maatte de dog være beføjede til i den Anledning for Ministeriet paa sømmelig Maade at fremkomme med nærmere Forklaring og Retfærdiggørelse, navnlig forsaavidt de efter Indholdet af Ministeriets Skrivelse kunde antage, at dette var gaaet ud fra den — ifølge det da Foreliggende ikke ubegrundede — Forudsætning, at det alene var Hensigten at indgive det paagjældende Andragende til Rigsdagen, medens det efter det nu Oplyste fra første Færd har været Mening, at det samtidig skulde indgives til Regjeringen. Vel ere de Tiltalte nu i deres fornævnte Skrivelser gaaede videre, idet de, i forskellige Udtryk, udtale, at de i lignende fremtidige Tilfælde anse sig berettigede til at handle paa lignende Maade; men ved denne Tilkjendegivelse om ikke at anse en deres Tjenestegjerning ikke vedrørende Regel bindende for sig i muligen fremtidig modende Tilfælde, kunne de ikke anses at have gjort sig skyldige i en saadan Nægtelse af at opfylde givne Befalinger, at der kan paalægges dem Strafansvar i Medfør af Straffelovens § 142. Som Følge heraf og da de Tiltaltes Forhold heller ikke findes at være strafbart efter nogen anden Lovbestemmelse, maa de friindes for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til solidarisk at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte, Valgmenighedspræsterne Birke-
dal, Lund, Hoff og Rønne, Sognepræst Nyegaard og
Kapellan Brücker bær for Aktors Tiltale i denne
Sag frie at være, dog at de en for alle og alle for
en udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Sa-
larium til Prokuratorerne Ferslev og Bøggild 100
Kroner til hver og til Højesteretssagførererne Bag-

ger og Hansen 200 Kroner til hver samt til Højesteretssagfører Bagger for havt Udlæg 6 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efterat nærværende Sag, hvorunder Valgmenighedspræsterne Birkedal i Ryslinge, Lund i Østerjølby, Hoff i Ubberup og Ronne i Høve samt Sognepræst Nyegaard i Frøslev og personel Kapellan Brücker i Starup ifølge Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 28 November 1881 til Biskoppen over Ribe Stift tiltales „for deres Forhold med Hensyn til det af dem i Forening med andre Præster og endel Menighedslemmer med Tilsidesættelse af Hensynet til deres Embeder som Præster i Folkekirken og til de anordnede Myndigheder i samme undertegnede Andragende til Rigsdagen om Forandringer i Folkekirkens Love og Ordninger saavel som for den Maade, paa hvilken de have tilladt sig i Erklæringer til Ministeriet at tilbagevise den dem af dette i den Anledning tilkjendegivne Misbilligelse“ er bleven paadomt ved Malt Herreds Provsteret, er denne Sag ifølge Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 15 Mai 1883 til Biskoppen over Ribe Stift bleven indanket for Landemodet. Med Hensyn til Sagens Omstændigheder og til det, som har givet Anledning til Tiltalen, kan Landemodsretten i det Hele henholde sig og henviser til den af Provstretten givne Fremstilling af de faktiske Forhold og skal kun særlig bemærke: Ved et Møde i Askov, Malt Herred, Ribe Amt, den 2, 3 og 4 August 1881, hvortil var indbudt af 22 Præster og Lægmænd i Jylland, og hvortil havde indfundet sig et større Antal af begge Klasser, blev vedtaget til Lovgivningsmagten at indgive et Andragende eller en Adresse, hvori skulde udtales de Ønsker, som man formentlig rorte sig i Folket eller Menighederne, særlig gaaende ud paa en større Frihed i kirkelige og præstelige Forhold, og overdroges Udarbejdelsen heraf til et Udvalg paa 9 Medlemmer, af hvilket 4 af de Tiltalte, nemlig Lund, Hoff, Nyegaard og Birkedal bleve Medlemmer. Et Exemplar af Andragendet, stilet til Rigsdagen, blev underskrevet af de Modte, som dertil vare villige, og dette Exemplar blev indbragt i Folkethinget, medens Afskrifter deraf bleve indsendte til Landstinget og til Kirke- og Undervisningsministeriet, og det er derhos i Forhøret af de Tiltalte udtalt, at det fra Begyndelsen har været Mening, at Andragendet ogsaa skulde samtidigt indsendes til Regjeringen. Da Kirke- og Undervisningsministeriet af Kirketidenden var bleven bekendt med det i Askov passerede, tilskrev Ministeriet under 7 Sep-

tember s. A. Biskopperne, som det fremlagte Bilag udviser, med Anmodning om at tilkjendegive de Præster, hvis Navne findes blandt Underskrifterne, Ministeriets Misbilligelse af den Tilside sættelse af skyldigt Hensyn til deres Embede som Præster i Folkekirken og de Pligter, som dette paalægger dem lige overfor Folkekirken Ordning og de anordnede Myndigheder i samme, hvori de ved deres nævnte Adfærd have gjort sig skyldige. Efter Modtagelsen af denne ministerielle Tilkjendegivelse indgav de Tiltalte til Ministeriet Indsigelse derimod ved de under Sagen fremlagte Skrivelser, nemlig af September 1881 for *) de Tiltalte Birkedal, Lund, Hoff og Nyegaard, af 16 Oktober s. A. fra Kapellan Brücker og af 2 November s. A. fra Valgmenighedspræst Ronne. I førstnævnte Skrivelse udtale de 4 Tiltalte Birkedal, Hoff, Lund og Nyegaard „at de ikke ere sig bevidste i nogen Maade at være gnaede udenfor Grændsen af, hvad der er kirkelig og borgerlig Lov i Danmark ved at henvende sig til de eneste lovlige Myndigheder i Lovgivningsager sammen med den Menighed, de tilhøre, og hvis Tarv de ere satte til at varetage i Kraft af deres Embede som Præster, og at de ikke kunne anerkjende Ministeriets Misbilligelse i dette Stykke som retledende for sig som Præster i den danske Folkekirke“. I Skrivelsen af 16 Oktober 1881 udtaler Tiltalte Kapellan Brücker, „at han ikke er sig bevidst at have overtraadt de for Præster i den danske Folkekirke gjældende kirkelige og borgerlige Love eller at være kommen i Strid med den der gjældende Praxis, og at han ikke kan erkjende Ministeriets Misbilligelse i dette Stykke som sig vedkommende eller som retledende for sig som Præst i Folkekirken“. Og endelig i Skrivelse af 2 November s. A. udtaler Pastor Ronne „at han med Hensyn til Begrundelsen slutter sig til Birkedals og Fleres Skrivelse og for Sagens Skyld ikke kan tilbageholde den Erklæring, at han ikke kan anse Ministeriets Misbilligelse i denne Sag som berettiget og end mindre som bindende for sig i lignende fremtidige Tilfælde“.

*) skal være: „fra“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 December 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 29.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 74.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Valgmenighedspræsterne Birkedal i Ryslinge, Lund i Østerjølby, Hoff i Ubberup, Rønne i Høve samt Sognepræst Nyegaard i Frøslev og personel Kapellan Brücker i Starup, (Def. Hansen).

Det paa Modet i Askov vedtagne og derefter indsendte Andragende, der er medunderskrevet af samtlige de Tiltalte, indeholder 8 Punkter, hvori, som det hedder i Andragendet — „Andragerne have søgt at samle deres Onsker“ — hvilke Punkter ere saalydende: 1. Det nuværende Præstelofte afløses af et nyt, hvorved Præsterne forpligtes til efter deres bedste Overbevisning at lære overensstemmende med den hellige Skrift og at forvalte Sakramenterne sommelig efter Herrens Indstiftelse. 2. Der indrømmes Sognemenighederne Ret til at vælge deres Præster. 3. Naar Præst og Menighed kan enes om Indførelsen af en Salmebog og en Alterbog, indrømmes der dem Ret dertil. 4. Der gives udvidet Frihed for Præsterne til at stede Born til Herrens Bord i en tidligere Alder end nu, ganske som i den ældre lutherske Kirke i Danmark (smlgn. Peter Plades Visitatsbog) samt Frihed for Præsterne til at foretage den almindelige saakaldte Konfirmation uden Hensyn til Alder, Udskrivning af Skolen og bestemte Søndage i Kirkeaaet. 5. Der gives udvidet Frihed for Bisperne til under særegne Forhold at ordinere Mænd til Præster, som ikke ere i Besiddelse af alle de nu for Tiden gjældende Betingelser for Ordination (smlgn. Ordningen i den

anglicanske Kirke). 6. Der gives Mænd over 30 Aar Adgang til for en særskilt Examenskommission at underkaste sig en theologisk Embedsprøve, som Staten gødkjender uden at Vedkommende først har taget Studenterexamen og „Filosofikum“. 7. Der indrettes en borgerlig Form for Ægteskabets Oprettelse for Alle ved dertil beskikkede Mænd i hvert Sogn. 8. Der indrømmes Valgmenigheder og Sognebaandslødere udvidet Ret til at benytte Sognekirken. Den 4 August 1881. Med Hensyn til den for Provsteretten af Defensoratet fremsatte Indsigelse mod Sagens Behandling for Malt Herreds Provsteret under Paaberaabelse af, at de Tiltalte skulde været tiltalte hver ved sin Provsteret, idet de ved Tiltalen som sket skulde være dragne fra deres særlige personlige Værnething, hvoraf ogsaa maatte være fulgt særlig Paadømmelse ved særlige Landemodesretter, da maa Landemodesretten aldeles billige Provsterettens i Henhold til Grundsætningen i D. L. 1—2—19 (cfr. 1—2—24 og Frd. 29 November 1837) skete Udtalelse, at intet Hensyn vil kunne tages hertil som ogsaa saadant vilde ført til det upraktikable Resultat, Sagens Paadømmelse ved flere forskjellige Landemodesretter. Højesteretsdommen af 18 April 1877 i den mod Birkedal m. fl. paadømte Sag har desuden afgivet Præjudikatet med Hensyn til dette Spørgsmaal. Med Hensyn til Sagens Realitet skal først bemærkes, at der jo ikke kan rejses nogen Tvivl om Ministeriets Berettigelse og Competence, ja endog Forpligtelse til at føre det overordnede Tilsyn med Præsterne i alle Forhold, der vedkomme deres Embedsstilling og som Følge deraf ogsaa til at udtale et kritisk Skjøn og eventuelt en Misbilligelse, forsaavidt Ministeriet maatte formene, at dertil foreligger Anledning. Og maa Competencen dertil forudsættes i Almindelighed at være tilstede, saa maa dette særlig være Tilfældet, hvor Sagen angaar et Forhold, der, som det foreliggende Andragende, i saa høj Grad berører og griber ind i Præsternes Embedsstilling og Folkekirkens hele Ordning og Forfatning. En saadan Competence ses da heller ikke at være bleven i sin Almindelighed bestridt af de Tiltalte; men de have forment, at de i det givne Tilfælde ikke ere optraadte som Embedsmænd, men kun som Medlemmer af Menigheden og saaledes kun med den disse tilkommende Ret, hvori der imidlertid ikke kan gives dem Medhold. Thi hvad angaar de Tiltaltes Forhold ved Medunderskriften af det ommeldte og derefter indgivne Andragende, da er det ugjærligt at drage en saadan Grændse mellem deres Stilling og Forhold som Statsborgere og deres Stilling og Forhold som Præster og altsaa som Embedsmænd, at dette sidste skulde kunne staa aldeles uberørt ved Medunderskriften af det ommeldte og derefter indgivne Andragende, der i en saa indgribende Grad berører Folkekirkens Ordning og hele Forhold,

til hvilken de Tiltalte ved deres Indtrædelse i Præstestanden, ved deres Ordination og ved Præsteløftet ere traadte i et saa særligt og i et saa forpligtende Forhold. De nævnte 8 Punkter i Andragendet ere som ommeldt af en saadan Betydning for Præsteembedet og for Folkekirken hele Ordning, at de ved deres eventuelle Antagelse endog maatte fremkalde en opløsende Virkning for Folkekirken, og Ministeriet kunde derfor med fuld Føje have ventet og forudsat, at sligt Forslag paa en ganske anden Maade var bleven forelagt Ministeriet og de overordnede gejstlige Myndigheder og det paa en saadan Maade, at det kunde være blevet undergivet en grundig Overvejelse af disse Autoriteter, i Stedet for uden videre at forelægges Rigsdagen og kun i en Afskrift samtidigt at meddeles Ministeriet, hvorved al forudgaaende Drøftelse af dette blev udelukket, og Ministeriet havde saaledes fuld Føje til at udtale sin Misbilligelse af den Maade, hvorpaa Andragendet var fremkommen og indsendt til Rigsdagen. Naar inidlertid henses til, dels at de Tiltalte som af dem udtalt ved den direkte Henvendelse til Rigsdagen uden forudgaaet Forhandling med de gejstlige Myndigheder ville have handlet i god Tro — i hvert Fald dog kun indtil Modtagelsen af Ministeriets Tilkjendegivelse — dels at de have forment derved at have haft en Praxis for sig og særlig i Betragtning af, at Ministeriet alt har truffet en Afgørelse deraf ved at tildele samtlige medunderskrivende Præster, og deriblandt saaledes de Tiltalte, en alvorlig Misbilligelse og Tilrettevisning, finder Landemodesretten, at det kan bero herved uden at de Tiltalte for denne Del af Sagen blive særlig at anse. Hvad derimod angaar den anden Del af Sagen, nemlig de Tiltaltes Forhold ved Tilbagevisning af Ministeriets Misbilligelse og Tilrettevisning, da have de derved gjort sig skyldige i et Forhold mod Regjeringen, der ikke kan eller bør gaa upaataalt eller ustraffet hen; thi de Tiltalte have derved ligefrem gjort sig skyldige i en Opposition og en Opsigelse af Lydighed og Hørighed mod Ministeriets Tilkjendegivelse og det hvad enten man ser hen til de fire Tiltaltes Birkedals, Hoffs, Lunds og Nyegaards Yttring „at de ikke kunne erkjende Ministeriets Misbilligelse i dette Stykke som „retledende“ for sig“ eller til Brückers „at han ikke kan erkjende Ministeriets Misbilligelse i dette Stykke som sig vedkommende eller som retledende for sig som Præst i Folkekirken“, eller til Rønnes „at han ikke kan anse Ministeriets Misbilligelse i denne Sag som berettiget og endnu mindre som bindende for sig i lignende fremtidige Tilfælde“. Disse Indsigelser — som de Tiltalte have bekræftet i Gjærningen, idet de trods Ministeriets Misbilligelse have fortsat den betraadte Vej — ere en ligefrem Opposition og Nægtelse af Lydighed fra dem som Præster og falder ind under Straffelovens § 142 eller i alt Fald dens Analogi og Lande-

modesretten maa være enig med Provsterettens dissenterende civile Medlems Skjøn, naar han for dette de Tiltaltes Forhold stemmer for Anvendelsen af Bøder, som ogsaa Størrelsen af de Bøder, han har erklæret sig for, saavel som den eventuelt subsidiære Straf findes passende, ligesom ogsaa dette gjælder med Hensyn til Sagens Omkostninger. De Tiltalte, af hvilke Birkedal og Lund tidligere have været straffede ved Højesteretsdom af 18 April 1877 for Embedsforseelse, ville saaledes i Henhold til ovennævnte § 142 i Straffeloven være at anse, Birkedal og Lund hver med en Bøde til Statskassen af 150 Kr. og de øvrige Tiltalte hver med en lignende Bøde af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel henholdsvis i 15 og 10 Dage.

Tirsdagen den 27 Oktober.

Nr. 42. Generaldirektoratet for Skattevæsenet

(den cst. Kammeradvokat),

contra

Lehnsgravinde **Jensine Raben** ved hendes beskikkede Lavværges, Højesteretsadvokat **Klubien** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til at svare Arveafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1884: Indstævnte Lehnsgravinde Jensine Raben ved hendes beskikkede Lavværges Højesteretsadvokat Klubien bør for Tiltale af Citanterne Generaldirektoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet en af Citanterne for Højesteret nedlagt subsidiær Paastand om at tilkjendes 5891 Kr. 50 Øre i Arveafgift beregnet for Tidsrummet fra 27 Mai 1879 til Grev Julius Rabens Dødsdag den 2 Oktober s. A. savner Hjemmel i Fdg. 12 September 1792 § 7 b, der kun kan antages at tage Hensyn til fulde Femtedele, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lehns greve, Dr. phil. G. C. Rabens Død den 27 Mai 1875 overgik Grevskabet Christiansholm til hans Broder, Greve Julius Raben. Den i Henhold til Frd. 12 Septbr. 1792 jfr. Lov 19 Februar 1861 § 1 i denne Anledning faldne 3 pCt. Arveafgift af Grevskabets Værdi opgjordes derefter til 84,000 Kr., hvilket Beløb i Overensstemmelse med nævnte Frd.s § 7 litr. c. blev at betale i 5 paa hinanden følgende Aar med $\frac{1}{5}$ hvert Aar, og bemeldte Afgift blev derefter betalt ifølge Anmeldelser af 27 Mai 1876, 19 Juni 1877, 17 Juni 1878 og 12 Juni 1879 hver Gang med $\frac{1}{5}$ eller 16,800 Kr. Den 2 Oktober 1879 afgik Lehns greve Julius Raben imidlertid ved Døden og Grevskabet overgik nu til Greve J. Raben Levetzau, der ikke var saa nær beslægtet med antecessor, at han ifølge Frd.s Bestemmelser skulde betale den fra denne endnu resterende sidste Femtedel og selv være fri for Afgiften, hvorimod han vilde have at erlægge Afgiften paany. Da der ifølge Antegnelse til Nysted Kjøbstads og Birks Sportelregnskab for Finantsaaret 1880—81 ikke fandtes Rigtighed i Regnskabet for den sidste Femtedel af den omhandlede Afgift og 1ste Revisionsdepartement i den Anledning havde decideret, at denne vilde være at føre til Indtægt med 16,800 Kr., opfordrede Nysted By- og Birkekontor Højesteretsadvokat Klubien som beskikket Lavværg for den afdøde Lehns greves Enke til at indbetale den nævnte Afgift paa Maribo Amtsstue og, da han vægrede sig ved at efterkomme den til ham stillede Opfordring, anlagde Citanterne Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne ifølge Stævning af 31 Marts 1883 nærværende Sag, hvorunder den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for Citanterne, har paastaet Indstævnte, den afdøde Lehns greve Julius Rabens Enke Jensine Raben ved Højesteretsadvokat Klubien som hendes beskikkede Lavværg, tilpligtet at betale til Statskassen fornævnte 16,800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. fra Stævningens ovennævnte Dato til Betaling sker, hvorhos han endvidere har paastaet hende tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til ham. Indstævnte har derimod procederet til Frifindelse og paa-

staaet sig Sagens Omkostninger erstattede med et tilstrækkeligt Beløb. Den af Indstævnte nedlagte Frifindelsespaastand findes nu ogsaa at maatte tages tilfolge. Naar nemlig § 7 b. i Frd. af 12 September 1792 om Arveafgiften af Lehn m. m. fastsætter, at Betaligen af Afgiften tillades at ske i 5 paa hinanden følgende Aar med $\frac{1}{5}$ hver Aar, da maa denne Bestemmelse forstaaes saaledes, at der er givet den tiltrædende Lehnsbesidder et Aars Frist med Indbetalingen af hver af de 5 Afgiftsrater, hvori den samlede Afgift saaledes er delt, saa at den sidste Femtedel først kan fordres betalt efter fulde fem Aars Forløb fra Tiltrædelsen, altsaa i nærværende Tilfælde først kunde fordres betalt den 27 Mai 1880, v : mere end $\frac{1}{2}$ Aar efter Greve Julius Rabens Død — og, naar det derefter i den nævnte § 7 b. i Frd. af 12 Septbr. 1792 hedder, at naar den tiltrædende Besidder dor inden bemeldte 5 Aars Forløb og Eftermanden kun er den Afdøde i de Grader beslægtet, at Afgiften paany er at erlægge, da ophører den Aflødes Afgift ved hans Død, da findes denne Bestemmelse — uanset at hele den samlede Afgift i Paragrafen er betegnet som forfalden til Betaling, naar Værdien efter Tiltrædelsen er angiven — naturligen at maatte forstaaes saaledes, at saavel Afgiftsraten for det Aar, hvori Dødsfaldet iudtræder, som for den endnu tilbagestaaende Del af de 5 Aar i dette Tilfælde ganske bortfalder, hvad der ogsaa bestyrkes ved Forskriften om, at, hvis Eftermanden er den Afdøde saa nær beslægtet, at han selv er fri for Afgiften, da betales det endnu resterende af ham, og ved Forskriften om, at Afgiften, forsaavidt den ikke er betalt, hefter paa Indkomsterne af Godset. Denne Opfattelse stemmer ogsaa bedst med Forskriften i § 6 af Frd. af 12 Septbr. 1792 om, at Afgiften af almindelig Arv — der ifølge § 3 forfalder ved Arveladerens Død — kun skal betales en Gang, dersom Arvingen doer, for Afgiften bør være betalt, og Arven da tilfalder andre ham ikke nærmere beslægtede, end at Afgiften paany kunde forfalde. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde oplæves og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær her under Sagen. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 146.

Advokat Levinsen

contra

Mads Peter Madsen (Def. Halkier),

for Kvaksalveri og ulovlig Medikamthandel.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Februar 1885: Tiltalte, Dyrlæge Mads Peter Madsen i Kolding, bør hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og allo af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører C. V. Sorensen og Forsvareren, Overretssagfører Schwensen med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1885: Tiltalte Mads Peter Madsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Uger samt til Kolding Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. og til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at ogsaa det i den indankede Dom omhandlede saakaldte «Kjertelsukker», der efter Tiltaltes Forklaring er fremkommet af Mælkesukker ved en af ham derpaa anvendt særegen Behandling, og som baade af det kongelige Sundhedskollegium er erklæret for at være et Medikament og af ham selv er blevet falbudt som Lægemediel mod forskellige Sygdomme, maa henføres under de i Frdg. 4 December 1672 § 30 omhandlede Apothekervarer, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Dyrlæge Mads Peter Madsen — der er født i Aaret 1844 og tidligere, foruden at han i Militærtjenesten har været anset for Disciplinærforseelser, 3 Gange har været straffet for Kvaksalveri, senest ifølge Norvang-Tørrild Herreders Extraretsdom af 9 Juni 1882 med simpelt Fængsel i 15 Dage — er under denne Sag paany sat under Tiltalte for Kvaksalveri samt for ulovlig Medikamenthandel. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der kalder sig Homøopath, i Mai eller Juni Maaned f. A. har taget Enken Oline Jensen i Kolding, der driver Værtshushold samne-steds, under Kur for en Sygdom, som han antog at være syfilitisk Hudsygdom, idet han for hende, der gjentagne Gange henvendte sig til ham for at søge Raad i Anledning af den nævnte Sygdom, og som da var fuld af Udslet i Ansigtet, har ordineret dels to Gange et Pulver, kaldet „Kjertelsukker“, som han selv leverede hende, og hvoraf hun hver Gang modtog en Æske fuld, dels en Gang homøopatiske Draaber i to Flasker, som hun ligeledes modtog af ham, hvorhos han hver Gang af hende herfor modtog Betaling — efter hendes Opgivende ialt ca. 5 Kr. — der efter hans Forklaring ogsaa var Vederlag for hans Ulejlighed. Hans Behandling forte imidlertid efter Oline Jensens Forklaring kun til, at hun blev daarligere og daarligere, og i Midten af Juni Maaned blev hun ved Politiets Foranstaltning indlagt paa Sygehuset til Kur for venerisk Sygdom. Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring af 3 Oktober f. A. fra det kongelige Sundhedskollegium bestod det ovennævnte Pulver alene af Mælkesukker, og Draaberne — hvoraf dog kun den ene Flaske her kunnet bringes tilstede og oversendes til Kollegiet — af Spiritus, hvori der var blandet et Stof i homøopatisk Dosis, hvis Natur ikke nøjere kunde bestemmes, hvorhos det i Erklæringen er udtalt, at Brugen af disse Medikamenter vel ikke kan antages at have medført direkte Skade for Patientinden, men at Faren saavel for hendes egen Person som for Udbredelsen af Smitte fra hende til Andre maa søges deri, at hun ved at erholde Raad af Tiltalte er bleven afholdt fra at komme under sagkyndig Behandling. Forsaavidt Tiltalte har villet gjøre gjældende, at han, der vil have anset sig berettiget til at udøve Lægepraxis overfor Personer, der erklærede sig for eller af ham anses for Udlændinge, og som paa sin Dør har opslaaet en Plakat med Pauskrift: „Kun Patienter fra Udlandet modtages“, vil være gaaet ud fra, at Oline Jensen var fra Udlandet, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, da han selvfølgelig ogsaa vilde have været uberettiget til at tage hende under Kur, selv om hun havde været fra Udlandet. Iøvrigt har Tiltalte til sin Undskyldning anført — hvad ogsaa stemmer overens med Oline Jensens Forklaring — at hun, da hun henvendte sig til ham, opgav, at hun forgjæves

havde søgt Hjælp hos en Læge, hvorfor hun meget indtrængende begjærede Tiltaltes Hjælp. Forsaavidt Tiltalte sigtes for ulovlig Medikamenthandel, maa han anses at have gjort sig skyldig heri ved til Oline Jensen at have udleveret de ovennævnte to Flasker med homoopatiske Draaber, idet disse ifølge Sundhedskollegiets ovennævnte Erklæring er et Arkanum, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt, hvorhos det ogsaa maa antages, at Tiltalte har modtaget Betaling for dem. Oline Jensen har i saa Henseende forklaret, at hun, da hun modtog Draaberne af Tiltalte, betalte ham 1 Kr. 25 Ore, og at Tiltalte ved denne Lejlighed udtalte, at det var Betaling for Draaberne, og vel har Tiltalte ikke villet erkjende at have udtalt sig saaledes, idet han har anbragt, at det nævnte Beløb, som ved den anførte Lejlighed blev ham betalt, efter hans Mening udelukkende skulde være Vederlag for hans Ulejlighed, medens han ingen Betaling vil have modtaget for Draaberne; men til dette Anbringende vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn, som Tiltalte end ikke har paabaabt sig ved den ommeldte Lejlighed at have gjort opmærksom paa, at han ikke tog Betaling for Medicinen, og den ydede Betaling maa saaledes efter Omstændighederne betragtes som Vederlag ogsaa for Draaberne. Tiltalte har endvidere erkjendt, at han til Enhver, der forlanger det af ham, sælger det saakaldte „Kjertelsukker“, hvoraf han, som meldt, ogsaa har leveret Oline Jensen 2 Æsker fulde. Ifølge hans Forklaring bestaar dette Præparat af Mælkesukker, som han forskriver fra et Grossererfirma i Kjøbenhavn og som han uden Tilsætning af noget andet Stof undergiver en særegen, ham alene bekjendt Behandling, hvorved Præparatet fremkommer. Vel gaar nu den ovennævnte af Sundhedskollegiet afgivne Erklæring ud paa, at dette Præparat er et Medikament, og i de af Tiltalte udstedte trykte Anvisninger angaaende dets Virkning — i hvilke det iøvrigt anbefales som et Middel til „til at udvikle og bevare Menneskets fysiske Kraft og legemlige Sundhed“ — angives det bl. A. ogsaa at være et Middel imod Kjertelsyge, Hud- og Udaletssygdomme og forskjellige andre nærmere angivne Sygdomme: men da Præparatet ifølge den af Sundhedskollegiet foretagne Undersøgelse — som af Tiltalte opgivet — alene bestaar af Mælkesukker, findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til at betragte samme som henhørende under saadanne upræparerede eller præparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling efter Anordning af 22 Mai 1871 og Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 23 s. M. er Apothekerne forbeholdt, og Tiltalte findes derfor ikke for sit Forhold i denne Henseende at have paadraget sig Ansvar for Overtrædelse af Lovgivningens Forskrifter om Handel med Medicinalvarer. Derimod vil Tiltalte for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse dels efter Lov af 3 Marts 1854, fr. Frd. 5 September 1794 § 5, dels efter Frd. 4 December

1672 § 30 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger samt en Bøde til Kolding Kjobstads Kæmnerkasse af 200 Kr.

Nr. 247. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Emil Gustav Enevoldsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 September 1885: Arrestanten Emil Gustav Enevoldsen bør straffes med Arbejde i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Emil Gustav Enevoldsen for Botleri anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Bestyreren af Sømandsforeningens Forhyringskontor, Holmens Kanal Nr. 18 i Kjøelderer, Christian Asmus Grell, har edelig forklaret, at Arrestanten om Formiddagen den 4 Juni d. A. indfandt sig paa Kontoret og bad om Lidt til Hjælp til Mad. Da Grell af-

slog hans Anmodning, blev han staaende og gjorde forskjellige Bemærkninger, og da det blev ham betydet, at Politiet vilde blive hentet, hvis han ikke gik, svarede han, at han nok skulde dreje Politiet en Knap. Efterat være kommen op paa Gaden, vendte han sig om, og sagde nogle Ord ned i Kontoret, som indeholdt Uartigheder mod Grell. I Forbindelse hermed har Politibetjent Nr. 307, Dalsgaard, edelig forklaret, at han, der ved den omhandlede Lejlighed stod ovre ved Nationalbanken, saa Arrestanten komme op fra Forhyringskontoret, vendte sig om og, idet han bøjede sig forover, sige nogle Ord ned i Kontoret. Da han af Arrestantens Optræden fik det Indtryk, at han havde været nede at betle og var bleven vist af og derfor var ubehagelig, gik han over Gaden og fik af Bestyreren Grell Bekræftelse paa sin Formodning. Han anholdt derfor Arrestanten, da denne kort efter kom ud fra en Bagerbutik i Holmensgade, og paa Forespørgsel, hvad Ærinde han havde havt i Forhyringskontoret, svarede han, at det skulde han nok sige, naar han kom paa Politistationen, hvorhos han uden særlig Foranledning fra Betjentens Side føjede til, at han ikke havde været dernede for at betle. Endelig har Politibetjent Nr. 386, Henriksen edelig forklaret, at Arrestanten, da Henriksen tog Forklaring af ham til en Politirapport, og foreholdt ham, at han sikkert havde været nede i Forhyringskontoret for at betle, erklærede, at det var der ingen Vidner paa, og at han nok skulde dreje Politiet en Næse. Arrestanten, der er født den 25 Oktober 1858 og 5 Gange tidligere har været straffet for Betleri, senest ved denne Rets Dom af 30 December f. A. med Arbejde i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, havde ved den under Sagen omhandlede Lejlighed Udgangstilladelse fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt. Han har erkjendt, at han var nede i Forhyringskontoret, og at hun efter at være kommen op derfra vendte sig om, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han paa Politibetjent Dalsgaards Forespørgsel om hans Ærinde i Forhyringskontoret gav ham det ovenfor nævnte Svar, men har derimod nægtet at have betlet af Bestyrer Grell eller været ubehagelig mod denne, eller at have nede i Forhyringskontoret og under Afhøringen til Politirapporten udtalt sig paa den af Vidnerne Grell og Henriksen omfinklede Maade. Angaaende sit Ærinde i Forhyringskontoret har Arrestanten efter først at have afgivet nogle Forklaringer, hvis Urigtighed han derefter selv har erkjendt, senere fastholdt, at det var om Hyre han henvendte sig paa Kontoret, men denne Forklaring, der er aldeles ubestyrket, og hvis Rigtighed bestemt er benægtet af Bestyrer Grell, findes at burde forkastes, hvorimod Arrestanten ved de foranførte Vidneforklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa anses overbevist, at have

under de omforklarede Omstændigheder gjort sig skyldig i Betleri, og vil han som Følge deraf være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage.

Onsdagen den 28 Oktober.

Nr. 228.

Advokat Levinson

contra

John William Damour (Def. Hindenburg),

der tiltales for Legemsbeskædigelse samt Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 6 Juni 1885: Arrestanten John William Damour bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Gange 48 Timer, samt betale i Erstatning til Alvery Joseph Doll. 10,50. Saa udreder han og samtlige de med Aktionen forbundne Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9 Juli 1885: Tiltalte John William Damour bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den Alvery Joseph tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udrede inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokaterne Levinsen og Hindenburg 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag aktioneres Tiltalte Arbejdsmand John William Damour for Legemsbeskadigelse samt Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han afvigte 2 Mai om Morgenen i Forbittrelse over, at han forgjæves 2de Gange, senest samme Morgen, havde affordret en Person ved Navn Alvery Joseph et Beløb af Doll. 1,80. Denne skyldte ham for Lotterisedler, har kjøbt en saakaldet „Cutlass“ (i Underrettsdommen saavel som i en her ved Retten fremlagt Oversættelse kaldes Redskabet mindre korrekt en Huggert, men er i Virkeligheden en stor sabelformet Kniv, der sædvanlig benyttes til at omhugge Buske og smaa Træer), i den Hensigt at bruge den mod Alvery Joseph. Han opsøgte derfor Sidstnævnte og, efterat have truffet ham paa Torvet i St. Thomas By udenfor Kjøbmand Bruno's Butik, hvor han i nogen Tid havde staaet i Samtale med en tredje Person, spurgte han ham, idet han holdt Hænderne med Cutlassen paa Ryggen, 2 Gange, om han vilde betale sin Gjæld. Da Tiltalte modtog det Svar, at han maatte vente lidt endnu, trak han sin Cutlass frem og rottede 3 eller 4 Slag imod Joseph, hvilke alle ramte den venstre Arm, som den Overfaldne holdt op for sig for at beskytte Hovedet. Under dette Sammenstød kom Politibetjent Fritzberg tilstede og forsøgte at fratage Tiltalte Cutlassen, men opgav Forsøget, da Tiltalte efter hans Forklaring gjorde et Udfald imod ham med det nævnte Redskab, dog uden at ramme ham. Selv vil Tiltalte ikke kunne erindre dette, hvorimod han paastaar, at, naar han har fægtet med Cutlassen efter Betjentens Tilstedekomst, har hans Angreb været rettet imod Joseph, idet det dog er muligt, at han ogsaa har svinget Cutlassen i den Retning, hvor Betjenten stod. Tiltalte løb derpaa efter Joseph, som i Mellemtiden havde set Lejlighed til at komme bort, men vendte sig, efter at være løben et kort Stykke, udenfor Kjøbmand Castello's Butik, imod Fritzberg, som var fulgt efter ham, og, da han svingende Cutlassen i Luften, gjorde nogle Skridt henimod Betjenten, tyede denne ind i den nævnte Butik, medens han selv efter et kort Ophold paa Gaden udenfor gik til sit Hjem. Af hvad der herefter er foregaaet, vil Tiltalte Intet kunne huske; men ved de af Betjentene Petersen, Hansen og Miller aflagte Forklaringer, som de under et efter Underrets-

dommens Afsigelse afholdt Reassumptionsforhør have beediget, er det godtgjort, at da Petersen indfandt sig i Gaarden til Stedet, hvor Tiltalte bor, kom denne ud af sit Værelse og greb ham i begge Armene med det Spørgsmaal, om det var ham, der skulde anholdes. Efterat Betjenten havde revet sig los, opfordrede han Tiltalte til at følge med, hvilken Opfordring blev gjentagen af Betjent Hansen, der imidlertid var kommen tilstede, hvorpaa Tiltalte ogsaa gik med dem. Men de vare ikke komne langt, før Tiltalte, da de modte Betjent Miller og Tiltaltes Principal, Brandmajor Daniel, standsede og uden nogen Anledning gav sig til at udstøde gømene Skjældsord mod den Første, som han ligeledes truede ad med knyttet Næve. Da Betjent Hansen tog fat i Tiltalte for atter at faa ham til at gaa med, greb han Hansen i Skjorten og gav ikke slip, førend nogle tilstedeværende Personer kom Betjenten til Hjælp, hvorpaa han gik til Politikammeret ledsaget af Hr. Daniel, men paa Vejen vendte han sig trods Paamindelser fra Sidstnævnte flere Gange og udskjældte Betjent Miller. Efter det Oplyste var Tiltalte, der havde drukket en betydelig Mængde Spiritus den foregaaende Dag og om Natten, ikke lidet beruset om Morgenens den 2 Mai; men, naagtet hans Paastand om, et han i ædru eller mindre beruset Tilstand ikke vilde være gaaet saa voldsomt til Værks imod A. Joseph, som han gjorde, og ej heller vilde have gjort Modstand mod Politiets Betjente eller fornærmet dem, er meget rimelig, skjønnes der ikke Føje til at drage hans Tilregnelighed i Tvivl, dels paa Grund af Vidnernes Forklaring om dette Punkt, dels da han har været i Stand til at give en omstændelig Forklaring om en Del af sin Færd den paagjældende Morgen, og herimod kan den af en enkelt Deponent udtalte Formening om, at Tiltalte ikke var sig fuldkommen bevidst, ikke komme i Betragtning. Hvad angaar Tiltaltes Hensigt med at overfalde A. Joseph med den ovennævnte Cutlas, har han vel, da han samme Dag han anholdtes, om Eftermiddagen Kl. 1 $\frac{1}{2}$ fremstod i Politiretten, forklaret, at han vilde, som han udtrykker sig, skjære den Paagjældendes Hoved af, men senere, at han alene vilde saare ham, og at han rettede Slagene efter venstre Skulder, men forudsaa, at der let kunde blive tilføjet Joseph alvorlige Saar, og efter Omstændighederne findes den sidste Forklaring at burde foretrækkes fremfor den første. Thi da Tiltalte efter en Protokolliførsel af Politiasistenten, som i Politimesterens Forfald beklædte Retten, endnu den Gang syntes at lide noget under Følgerne af Rusen, er det antageligt, at han ikke har udtrykt sin virkelige Mening. Ifølge Landfysici Erklæring bestod den A. Joseph tilføjede Læsion paa venstre Arm i et paa tværs lobende Saar af omtrent en Tommes Længde, der, som det hedder, i Vinklerne kun interesserer Huden og i Midterdelen det underliggende Muskelvæv, og det tilføjes, at der ingen Grund er til at antage,

at Saaret kan blive af nogen Betydning for den Paagjældendes fremtidige Helbred. Denne har ogsaa for Underretten forklaret, at han nu var fuldstændig helbredet, men at han i 21 Dage havde været ude af Stand til at arbejde. Imod Tiltaltes Nægtelse af at kunne erindre at have slaaet med Cutlassen efter Betjent Fritzberg udenfor Bruno's Butik, kan dette ikke anses ham overført ved Betjentens enlige Vidnesbyrd, om sammes Rigtighed end bestyrkes ved et Udsagn af Joseph, som under Sagens Appel har forladt St. Thomas, om at have set Tiltalte gjøre et Udfald imod Betjenten. Og med Hensyn til det udenfor Castello's Butik Passerede, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, kun at have villet forskrække Fritzberg, hvad iøvrigt selvsølgelig ogsaa er strafbart. Om den af Tiltalte benyttede Cutlas bemærkes, at den er ca. 1 Alen lang, hvoraf Bladet, der er ca. 2 Tommer bredt, ca. 3 Kvarter, og vejer 1 Pd 14 Kvint. Skjøndt Bladet ikke er skarpt, og Tiltalte, som nævnt, var en Del beruset, ses det ikke rettere end, at det var et Redskab, hvis Benyttelse maatte medføre Fare for den Angrebnes Liv og Helbred; at Tiltalte maa have slaaet til med Kraft, fremgaar af, at uagtet Bladets Stumphed vare Josephs Klæder, en temmelig tyk Klædesfrakke, en Lærredsskjorte og en Undertroje, alle gjennemskaarne. Det ses ikke nøjagtigt, hvor lang Tid der forløb fra det Øjeblik, Tiltalte besluttede at overfalde Joseph, indtil han iværksatte sit Forsæt; men efter hvad i det Foregaaende er bemærket, fulgte Beslutningen og Iværksættelsen ikke umiddelbart paa hinanden, hvorfor Tiltalte maa anses at have udøvet Overfaldet efter foregaaende Overlæg; at i ethvert Fald den Overfaldne var fuldkommen sagesløs, er selvsølgelig. Tiltalte, som er skjønnat at være 42 Aar gammel og tidligere ikkun straffet 2de Gange for ubetydelige Politiforseelser, vil derfor være at domme for den mod Joseph øvede Vold efter Frd. 4 Oktbr. 1833 § 12, jfr. § 9, efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, han for sit Forhold mod Betjentene endvidere har forskyldt efter den citerede Frd.s § 16 og Lovgivningens Analogi. Underrettsdommen, der har anset Tiltalte med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 12 Gange 48 Timer, vil altsaa for saa vidt være at forandre, medens den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger og den Erstatning til A. Joseph af Doll. 10,50, som det er paalagt Tiltalte at udrede.

Nr. 251.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christensen eller Niels Christian Sand
(Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri, Losgængereri og Betleri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 10 August 1885: Arrestanten Niels Christensen eller Niels Christian Sand bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Clausen og Lunoe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Gottschalk, betaler Arrestanten Niels Christensen eller Niels Christian Sand, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretsagfører Shaw 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triens Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 30.

Onsdagen den 28 Oktober.

Nr. 251.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christensen eller Niels Christian Sand (Def. Shaw).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Dragsholms Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen eller Niels Christian Sand — der er født i Aaret 1817 og tidligere mange Gange har været anset, navnlig for Tyveri, Løsgænger og Betleri ifølge forstnævnte Rets Dom af 22 April 1880 efter Straffelovens § 228 jfr. § 23 og Analogien af § 64 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, ifølge Sorø Birks Extraretsdom af 18 Oktober 1883 efter samme Lovs §§ 61 og 230 og 270 jfr. § 271 samt Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Tugthusarbejde i 1 Aar samt ifølge nærværende Rets Dom af 4 November f. A. efter sidstnævnte Lovs § 1 jfr. § 5 med 180 Dages Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt — paaany for Tyveri, Løsgænger og Betleri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 14 Juli d. A. har fravendt Parcøllist Niels Andersen et Par til 4 Kr. vurderede Solvbriller, der han paa en Hovlebænk i Sidstnævntes Værksted, hvortil Døren stod aaben, og i hvilket Arrestanten var gaaet ind for at betle. Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestanten, efterat han den 26 Mai d. A. var dimitteret fra Kjøbenhavns Arbejdsanstalt, har strejft arbejdslos omkring i Sjælland, og efterat et fra sidstnævnte Anstalt medbragt Beløb af 6 Kr. var forbrøgt, har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 14 Juli blev anholdt. For dette sit Forhold findes Arrestanten ved den ind-

ankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231 jfr. § 61, 2det Stykke samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den valgte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paaagte Arrestanten, billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 246.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Jørgensen Levin (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, samt Løsgænger og Betleri.

Gjørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 10 August 1885: Arrestanten Jørgen Jørgensen Levin bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale alle af Sagen og Aktionen skydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøggild og Overretssagfører Ferslev i Ribe, 12 Kr. til den Førstnævnte og 10 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1885: Arrestanten Jørgen Jørgensen Levin bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jørgen Jørgensen Levin for Tyveri eller Hæleri samt Løsgænger og Betleri. Arbejdsmand Peder Dixen af Lille Andst har edelig forklaret at han — der den 20 Juni d. A. havde været paa Veien Marked og efter der at være bleven beskjenket havde om Aftenen lagt sig til at sove ved et Havedige tæt ved Markedspladsen, hvorefter han om Morgenen, da han havde sovet den værste Rus ud, atter nød spirituose Drikke, dog kun i ringe Kvantitet — har hen paa Formiddagen den 21 Juni i Forening med Arrestanten, som han iøvrigt ikke kjendte, begivet sig hen til sin tidligere Soveplads, hvor de lagde sig ved Siden af hinanden for at sove, og hvor Arrestanten vilde stikke Haanden ned i hans Buxelomme og befale ham. Dixen fuldt imidlertid i sin beskjenkede Tilstand, der dog denne Gang ikke var videre stor, i Sovn og havde strax efter Fornemmelsen af, at Arrestanten gik bort, uden at han i sin dosige Tilstand tog videre Notits deraf, men da han efter et Par Timers Forløb vaagnede, savnede han sit Uhr, som han bar i Vestelommen i en Snor om Halsen, hvilken Snor fandtes overskaaren, og Dixen, der er aldeles sikker paa, at han, da han sidste Gang lagde sig til at sove, havde Uhret hos sig paa den ovennævnte Maade, har beediget, at det ved den ommeldte Lejlighed er frakommet ham mod hans Vidende og Villie. Arrestanten, der den 21 Juni om Aftenen havde solgt det omhandlede Uhr til Staldkarlen i Skodborghus for 8 Kr., efterat han først havde forlangt 16 Kr. derfor, hvilket Salg vakte Mistanke mod ham og foranledigede hans Anholdelse, har imidlertid vedholdende benægtet at have stjaalet Uhret og at kjende noget til Dixen, hvorhos han har forklaret, at han har kjøbt det af en ubekjendt Mand for 3 à 4 Kr., en Pægei Brændevin og et gammelt Uhr i Bytte paa Veien Mark den 21 Juni eller — som han senere har rettet det til — Dagen i Forvejen paa Veien Marked i et Skjænketelt; men da der intet Hensyn vil kunne tages til dette af det iøvrigt Oplyste ganske ubestyrkede Anbringende, og da Dixen som anført har aflagt Tilhjemlingsed, og der ved 2de Vidners beedigede Forklaring er tilvejebragt behørigt Bevis for hans Ejendomsret til Uhret, ere Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirecte Bevis saaledes tilstede, og Arrestanten vil derfor ikke kunne undgaa Strafsansvar for sit Forhold til Uhret, efter Omstændighederne dog kun som Hæleri. Uhret, der er vurderet til 20 Kr., maa antages at være tilbageleveret Eierens, som har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Med Hensyn til Sigtelsen for Løsgænger og Betleri maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der var indlagt paa Arbejds-

anstalten i Veile, men Søndagen for Paaske d. A. havde faaet Udgangslov, siden den Tid og indtil han den 21 Juni næstefter blev anholdt, har strejft omkring uden Erhverv i Slesvig og Jylland, idet han har sjakret med Uhre og Piber og iøvrigt betlet sig frem, medens han dog efter sin Forklaring hist og her vil have spurgt om Arbejde som Gartner, men uden at faa noget. Arrestanten, der er født i Aaret 1814, har tidligere mange Gange været straffet, deriblandt ved Højesteretsdom af 15 Mai 1857 efter Frd. 11 April 1840 § 17 cfr. § 20 for idetmindste 5te Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde paa Livstid, hvorefter han, hvem der i Aaret 1877 blev skjænket Friheden, sonest ved Højesteretsdom af 4 April 1881 er anset efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Han vil nu for sit ovenanførte Forhold være at anse i Medfør af bemeldte Lovs § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 255.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Frederiksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juli 1885: Arbejdsmand Niels Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel 8 Kr. og til Defensor, Sagfører Lindhard ligeledes 8 Kr. samt Befordringsgodtgørelse til Førstnævnte efter Vognmandstaxt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Rode betaler Tiltalte Niels Frederiksen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stege Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Niels Frederiksen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stømmende Tilstaaelse bevist, at han den 9 Juni d. A. har stjålet en Del udenfor Sindssygeanstalten i Stege paa Gaden henlagt, bemeldte Anstalt tilhørende og af Tiltalte til 2 Kr. vurderet gammelt Tommer, som han bortkjorte paa dertil lejet Befordring. Halvdelen af Tommeret har han brændt og Resten er tilbageleveret til Anstalten, der har frafaldet Krav paa Erstatning. For dette Forhold er Tiltalte, der er født 23 April 1852 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, som ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage findes at kunne bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, være at stadfæste.

Mandagen den 2 November.

Nr. 32. Gaardejer **Rasmus Rasmussen**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Kjøbmand **J. Th. Brehm** (Nellemann),

betr. Betaling for leverede Varer.

Falsters vestre Herreds ordinære Rets Dom af 28 September 1882: Indstævnte. Gaardejer Rasmus Rasmussen af Oster Kippinge bor til Citanten, Kjøbmand J. Th. Brehm i Nykjøbing, betale Kr. 387 28 Ore med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra 21 Oktober f. A. indtil Betaling sker, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1883: Kontracitanten Gaardejer Rasmus Rasmussen af Oster Kippinge bor til Hovedcitanten Kjøbmand J. Th. Brehm af Nykjøbing paa Falster betale 639 Kr. 68 Ore med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 Oktober 1881 til Betaling sker, men iøvrigt for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves i begge Instantser. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Døm.

Som i den indankede Dom antaget, har Citanten ikke imod Indstævnte Brehms betimelig fremsatte Benægtelse godtgjort, at han før Efteraaret 1881 har forlangt specificeret Regning eller paa anden Maade rejst Indsigelse imod de to første Poster i den under Sagen omhandlede Kontrabog. Da han derhos i Lobet af henimod 4 Maaneder, efterat han var bleven bekendt med disse Poster, 5 Gange har ladet gjøre nye Tilførsler i Bogen, maatte Indstævnte under de forhaanden værende Omstændigheder være berettiget til, i Citantens Tausghed at se den Tilkjendegivelse af, at han ikke havde nogen væsentlig Indvending at gjøre imod de paagjældende Tilførseler, af hvilke navnlig den første og største fremtraadte som Resultatet af en Opgjørelse af et flercaarigt, som det maa antages, oftere imellem Parterne omforhandlet Mellemværende. Citanten kan derfor ikke høres med sin først for Retten fremsatte almindelige Benægtelse af at have modtaget alle de Poster, tilsammen circa $\frac{2}{3}$ af de ham ved de to Tilførseler debiterede Beløb, for hvis Vedkommende han ikke vil have kunnet finde de specificerede Følgesedler, som medfulgte de forskjellige Leveringer af Varer til ham, og det saameget mindre som Sagens Oplysninger tale for, at Citanten skylder ialtfald tilnærmelsesvis den af Indstævnte forlangte Sum, bortset fra debiterede Renter og de 50 Kroner, som ere frakjendte ham ved Overrettsdommen og om hvilke der for Højesteret ikke er Spørgsmaal. Som Følge heraf maa det billiges, at Citanten

ved bemeldte Dom er tilpligtet at betale Indstævnte Kr. 639,68 med Renter fra Forligsklagens Dato og, da Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser rettelig ere ophævede, vil Dommen saaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantent 2 Kr. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kr., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende Sag, som procederes efter Hoved- og Kontrastævning, søgte Hovedcitanten, Kjøbmand J. Th. Brehm af Nykjøbing paa Falster i 1ste Instantis ved Falsters vestre Herredsret Contracitanten, Gaardejer Rasmus Rasmussen af Øster-Kippinge til for Varer og Kontanter, modtagne i Hovedcitantens Handelsetablisement i Guldborg i Tidsrummet fra 4 November 1878 til 25 August 1881, at betale 689 Kr. 74 Ore samt Renter i 1 Aar til 1 Juli 1881 6 pCt. af 484 Kr. 68 Ore med 26 Kr. 7 Ore eller tilsammen 715 Kr. 81 Ore — senere rettet til 715 Kr. 75 Ore — med Renter af sidstnævnte Beløb 6 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 Oktober 1881 og Sagens Omkostninger skadesløst. Contracitanten paastod sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb imod at betale 285 Kr. 3 Ore uden Renter eller i alt Fald kun med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato. Ved Underrettens Dom af 28 September 1882 blev Contracitanten tilpligtet at betale Hovedcitanten 387 Kr. 28 Ore med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 Oktober 1881, men iøvrigt frifunden for dennes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Hovedcitanten ved Stævning af 13 Oktober 1882 indanket her for Retten, hvor han, idet han har frafuldet sin for Underretten nedlagte Paastand om at tilkjendes Renter for den forud for Forligsklagen liggende Tid, principalt har paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at Contracitanten tilpligtes at betale 689 Kr. 68 Ore, medmindre han edelig bekræfter ikke at have modtaget et kontant Beløb af 50 Kr. den 26 September 1880,

men, saafremt Eden aflægges, 639 Kr. 68 Ore med Ronter af det tilkjendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 21 Oktober 1881. Hovedcitanten har derhos — foruden at nedlægge flere subsidiære Paastande — i hvert Fald paastaet Kontracitanten tilpligtet at erstatte ham Sagens Omkostninger i begge Instantser eller i alt Fald Appellens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb. Kontracitanten har derimod ifølge Kontrastævning af 24 Februar d. A. paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at han frifindes for Hovedcitantens Tiltale imod at betale 287 Kr. 28 Ore med Renter heraf som i Dommen bestemt, men in subsidium paastaet Underrettsdommen stadfæstet, hvorhos han i ethvert Tilfælde har paastaet Hovedcitanten tilpligtet at godtgjøre ham Sagens Omkostninger baade for Underretten og for Overretten eller dog i alt Fald for Overretten med et passende Beløb. Hovedcitanten, der har erklæret sig ude af Stand til i Overensstemmelse med en derom af Kontracitanten fremsat Opfordring at fremlægge specificeret Regning for hele det indbetalte Beløb, har for Storstedelen støttet sit Krav paa en af Bestyreren af vedkommende Handelsetablisement, der er en Filial af den af Hovedcitanten i Nykjobing drevne Kjobmandsforretning, ført og af Kontracitanten modtagen Kontrabog, hvis to første Poster ere indførte saaledes: 1880. Oktober 9. Rest 434 Kr. 68 Ore. 1881. Marts 2. Transport for Varer 96 Kr. 90 Ore, medens der for Tiden fra 30 April 1881 til 25 August s. A. under 6 forskjellige Datoer er for Varer opført et Beløb af ialt 105 Kr. 85 Ore, saa at den samlede Skyld efter Kontrabogen den 25 August 1881 udgjorde 637 Kr. 43 Ore. Det er derhos af vedkommende Handelsbestyrer, der under Sagen er ført som Vidne, forklaret, at Kontracitanten den 9 Oktober 1880 medbragte den omhandlede Bog og forlangte indført deri, hvad han skyldte til Forretningen, at Vidnet derefter indførte den ovennævnte Post af 434 Kr. 68 Ore, der med Undtagelse af et Kontracitanten den 26 September 1880 ydte kontant Laan stort 50 Kr., som Vidnet glemte at medtage ved Opgjørelsen, udgjorde, hvad Kontracitanten dengang skyldte til Forretningen, at Vidnet fremdeles den 2 Marts 1881 indførte den 2den Post stor 96 Kr. 90 Ore i Kontrabogen som Transport for Varer, efterat Vidnet forud med Kontracitanten havde gennemgaaet og sammentalt forskjellige Poster, der i Tiden fra 5 November 1880 til 2 Marts 1881 vare — efter hvad Vidnet antager, fordi Kontracitanten ikke i dette Tidsrum har havt Kontrabogen med sig — debiterede Kontracitanten i Vidnets Kladdebog og tilsammen udgjorde det i Kontrabogen under 2 Marts 1881 indførte Beløb, samt at Kontracitanten efter den Tid hver Gang havde Bogen med sig undtagen den 29 Maj 1881, da han købte 4 Pd. Tobak for 2 Kr. 25 Ore. Hovedcitanten paastaar derfor Kontracitanten tilpligtet udenfor den ovenanførte Skyld efter Kontrabogen at betale det heromhandlede Beløb af 2 Kr. 25 Ore

samt det ovenomtalte kontante Laan af 50 Kr. Kontracitantens Fremstilling gaar derimod ud paa, at han først den 30 April 1881 medbragte Kontrabogen, for at de Varer, han den Dag og senere modtog, kunde blive indførte i den, men at det, da han kom hjem, viste sig, at Hovedcitantens Handelsbestyrer foruden de af Kontracitanten samme Dag modtagne Varer tillige egenmægtig havde indført de to ovennævnte Poster til Beløb 434 Kr. 68 Ore og 96 Kr. 90 Ore i Bogen. Kontracitanten har derhos anbragt, at han aldrig har erkjendt Rigtigheden af disse to Poster, men tvertimod strax, da han blev opmærksom paa, at de uden hans Vidende og Vilje vare blevne indførte i Kontrabogen, gjorde Indsigelse imod dem og forlangte specificeret Regning, hvilket Forlangende dog først blev efterkommet i Efteraaret 1881. Medens Kontracitanten har erkjendt Rigtigheden af Tilforslerne i Kontrabogen om de af ham i Tiden fra 30 April 1881 til 25 August s. A. modtagne Varer, har han derfor protesteret imod, at Kontrabogen, forsnavidt de to ovenanførte Poster af 434 Kr. 68 Ore og 96 Kr. 90 Ore angaar, lægges til Grund for Afgjørelsen af Parternes Mellemværende, saameget mere som allerede den summariske Maade, hvorpaa disse to Poster ere opførte, formentlig maa betage Kontrabogen al Betydning og Beviskraft for disses Vedkommende. Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at selv om Kontracitantens Anbringende om, først at have medbragt Kontrabogen den 30 April 1881 lægges til Grund for Sagens Afgjørelse, maa han, der har benyttet Kontrabogen henimod 4 Maaneder efter den Tid, da han vil være blevet opmærksom paa Tilforslerne om de to omstridte Poster, og som ikke imod Hovedcitantens Benægtelse, der ikke — som af Kontracitanten forment — kan anses forsent fremsat, har godtgjort, at han før Efteraaret 1881 har forlangt specificeret Regning eller paa anden Maade rejst Indsigelse imod Tilforslerne i Kontrabogen — have Bevisbyrden for, at de omspurgte Tilforsler ere urigtige, og da han ikke har tilvøjebragt nogetsohelst Bevis i saa Henseende, vil han ikke kunne undgaa at betale Kontrabogens Paalydende 637 Kr. 43 Ore. Hvad derimod angaar det Beløb af 50 Kr., hvorpaa Hovedcitanten udenfor sit Tilgodehavende efter Kontrabogen vil have Krav for et Kontracitanten den 26 September 1880 ydet kontant Laan, vil Kontracitanten blive at frifinde, da der ikke imod hans Benægtelse er tilvøjebragt Bevis eller en til Paalæg af Partsed tilstrækkelig Formodning for, at han har modtaget et saadant Laan. I Henhold til Foranførte saanit da Kontracitanten ikke for Overretten har rejst Indsigelse imod det af Hovedcitanten for de ovennævnte 4 Pd. Tobak beregnede Beløb af 2 Kr. 25 Ore, vil Kontracitanten være at tilpligte at betale Hovedcitanten 639 Kr. 68 Ore med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 21 Oktober 1881, men iøvrigt

blive at frifinde for Hovedcitantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves i begge Instanser. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 208. Højesteretsagfører Bagger
 contra
 Karen Marie Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Falsk.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 21 April 1885: Arrestanten Rasmus Christensen Hoit og Tiltalte Karen Marie Jensen bør hensættes: Forstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Eykens, 15 Kr., og Defensor, Prokurator Møller 12 Kr. Til Prokurator Møller bør i Anledning af Rejsen til Ebeltoft den 7 d. M. erlægges Diæter og Befordringsgodtgjørelse, der bestemmes af Øvrigheden og udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1885: Arrestanten Rasmus Christensen Hoit bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Karen Marie Jensen, Indsidders Mads Christensens fraseparerede Hustru, idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Rasmus Christensen Hoit, hvorhos Tiltalte Karen Marie Jensen in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{4}$ Del af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Karen Marie Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-
steret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne
Bagger og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Rasmus Christensen Hoit for Falsk og Forsøg paa Bigami, samt Indsidder Mads Christensens fraseparerede Hustru Karen Marie Jensen for Falsk. Ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger mau det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der, medens han fra den 23 August til den 22 Oktober f. A. i Pleje- og Arbejdsanstalten ved Mariager afsonede en ham ved Rougso m. fl. Herreders Politiretsdom af 19 August f. A. for Betleri og Løsgængeridomt Straf af Tvangsarbejde i 60 Dage, havde gjort Bekjendtskab med Fruentimmeret Caroline Marie Poulsen, der af sin Forsørgelseskommune Colind-Ebdrup Skarreso Sognekommune var indlagt til Forsorgelse i bemeldte Anstalt, og havde truffet Aftale med hende, der var kjed af Opholdet sammesteds, om at hjælpe hende ud af Anstalten og gifte sig med hende — har efter sin Løsladelse af Anstalten anmodet Formanden for Colind-Ebdrup-Skarreso Sogneraad, for hvem han, der er gift, men lever adskilt fra sin Hustru Mariane Pedersen, dog uden at være formelig separeret fra hende, urigtig foregav at være Enkemand, om Til-ladelse til at tage Caroline Marie Poulsen ud af Pleje- og Ar-bejdsanstalten for at gifte sig med hende, og da den nævnte Sogneraadsformand forlangte, at han først skulde godtgjøre, at han ikke havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse af sin For-sørgelseskommune Hinge-Vinderslev Sognekommune, formaet Medtiltalte Karen Marie Jensen, der den Gang tjente som Hus-holderske hos en Mand paa Vellev Bakker, til efter sin Diktat at skrive en Attest om, at Arrestanten ikke havde nydt saadan Understøttelse af den ovennævnte Kommune, hvorefter han leverede denne Attest — som Karen Marie Jensen, der iøvrigt ikke daterede samme, efter hans Opfordring havde underskrevet „Hinge-Vinderslev Sogneraad“ „L. Jensen“, hvorved sigtedes til det nævnte Sogneraads Formand, der virkelig hed L. Jensen — til Formanden for Colind-Ebdrup-Skarreso Sogneraad. Bemeldte Sogneraadsformand, der fandt, at Attesten var godt skreven, og som kunde se, at Arrestanten, fra hvem han tidligere havde fnaet Breve, ikke selv havde skrevet den, fattede ingen Mistanke

om, at den var falsk, skjøndt han nok syntes, at det var underligt, at den ikke var dateret, og da Sogneraadet for Colind-Edrup og Skarresø Sogne ikke iøvrigt havde noget imod, at Arrestanten giftede sig med Caroline Marie Poulsen, naar denne kun forblev i Pleje- og Arbejdsanstalten, indtil Brylluppet havde fundet Sted, tilskrev det under 25 November f. A. den nævnte Anstalt, at Caroline Marie Poulsen tilligemed et af hende udenfor Ægteskab avlet Barn maatte udleveres Arrestanten, dog først, efterat hun og Caroline Marie Poulsen havde holdt Bryllup paa Anstalten, men da Anstaltens Bestyrelse derefter henvendte sig til Hinge-Vinderslev Sogneraad for at faa de Attester, der vare fornødne, for at Tillysning til Ægteskab kunde finde Sted, idet der ved denne Lejlighed blandt andet ogsaa forlangtes en Attest om, at Arrestanten ikke havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse, oplystes det, at bemeldte Attest var urigtig, idet Arrestanten havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse i sin Forsorgelseskommune, og at Arrestanten desuden allerede var gift, hvorefter der blev indledet en kriminel Undersøgelse imod ham for Falsk og Forsøg paa Bigami. — Hvad angaar Tiltalte Karen Marie Jensen, da har hun vedgaaet, at hun efter Arrestantens Anmodning og Diktat har skrevet den ovennævnte falske Attest og underskrevet den med Hinge-Vinderslev Sogneraadsformands Navn, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Arrestanten for hende foregav, at han ikke havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse af sin Forsorgelseskommune, idet han til Bestyrkelse af dette Anbringende foreviste hende en Sparekassebog paa 20 Kr., og at han tillige sagde til hende, at der ikke vilde ske hende noget Ondt, fordi hun skrev Attesten, men at hun desuagtet i Begyndelsen havde Betænelighed derved. Da Arrestantens Tale imidlertid antog en noget truende Karakter, idet han navnlig efter hendes Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten dog ikke har villet erkjende, i en „bos“ Tone sagde til hende, at dersom hun ikke skrev Attesten, bleve de ikke gode Venner, blev hun, der var alene hjemme med et lille Barn, næsten bange for ham og efterkom hans Opfordring. Derimod har Tiltalte ikke villet erkjende Rigtigheden af Arrestantens Forklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at han fortalte hende, at han vilde benytte Attesten for at faa Caroline Marie Poulsen ud af Pleje- og Arbejdsanstalten, hvorimod hun har paa- staaet, at han alene sagde til hende, at han havde Brug for Attesten, fordi han, der gik omkring og spillede paa Harmonika, naar han ikke havde en saadan Attest, vilde blive anholdt. Idet det nu efter det Ovenanførte ikke kan anses godtgjort, at Arrestanten har villet gjøre sig skyldig i Bigami — vil han — samt Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og som ifølge Rongso m. fl. Herreders Extraretsdom af 12 November 1872 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37

og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, — for deres ovennævnte Forhold med Hensyn til den fulske Attest være at anse efter Straffelovens § 270, for Arrestantens Vedkommende sammenholdt med §§ 52, 47 og 23, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, samt for Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse for Tiltaltes Vedkommende, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste.

Tirsdagen den 3 November.

Nr. 197.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christoffersen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 8 April 1885: Tiltalte Jordbruger Niels Christoffersen af Margrethehaab bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men bør han dog betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor, Prokurator Hude og Defensor Prokurator Jacobsen med 15 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1885: Tiltalte Jordbruger Niels Christoffersen af Margrethehaab bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Juul og Nissen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at det i den indankede Dom omhandlede, paa Fattiglem Lars

Jeppsson forefundne Ribbensbrud er en Følge af det voldelige Forhold, Tiltalte, som i Dommen anført, den 18 September f. A. udviste mod Jeppsson — hvorved han efter sin egen Forklaring blandt Andet stødte denne baglænds omkuld. For dette Forhold vil Tiltalte derfor, ligesaavel som for det i Dommen fremstillede, mod Jordbruger Jens Hansen i 1877 udviste Forhold være at domme efter Straffelovens § 203. Hans Straf bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han vil derhos foruden Aktionens Omkostninger have at udrede den af St. Jørgensbjerg Sogneraad paastaede Erstatning af 19 Kr. 14 Øre for Udgifter ved Lars Jeppssons Behandling paa Sygehuset.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christoffersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage samt i Erstatning til St. Jørgensbjerg Kommunes Kasse betale 19 Kr. 14 Øre. Saa udreder han og Aktiørens Omkostninger, derunder de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Jordbruger Niels Christoffersen af Murgrethehaab for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og sigtes Tiltalte navnlig for den 18 September f. A., at have øvet Vold imod Fattiglem af St. Jørgensbjerg Lars Jeppsson og herved foranlediget Brud af et af Ribbenene i den venstre Side, samt for at have for flere Aar siden tilføjet Jordbruger Jens Hansen af Murgrethehaab forskellige Læsioner. Bemeldte Lars Jeppsson blev den 19 September f. A., efter at være tilset af Distriktslægen paa Grund af et Ribbensbrud indlagt paa Roskilde Amts Sygehus, og ifølge den af Sygehuslægen afgivne Erklæring led han af Brud af et Ribben paa venstre Side, hvilket Brud efter Lægens Formening neppe var foranlediget ved Slag med en Stok eller Spark, da der manglede Tegn paa saadant (Misfarvning af Huden), men snarere ved Fald eller Tryk f. Ex. mod Jorden, og bemeldte Læge har fremdeles erklæret, at Jeppsson ved Indlæggelsen paa Sygehuset ikke havde noget Saar paa Hovedet, og at Ribbensbrudet sandsynligvis ikke vilde have medført Følger for hans

senere Helbred. Jeppsson er ikke bleven afhørt under Sagen, idet han paa Sygehuset fik delirium tremens og aflivede sig ved Hængning den 1 Oktober f. A. Derimod har et Medlem af Sogneraadet, der, forinden der skete Anmeldelse til Politiet om Sagen, afhørte Jeppsson, forklaret, at denne fuldkommen ved sin Samling udsagde til ham, at Tiltalte den 18 September f. A., da Jeppsson traf ham udenfor hans Hus og bad ham om lidt at drikke, strax, uden at der var falden videre Tale mellem dem, kastede Jeppsson omkuld og sparkede ham 1 Gang i Hovedet og 2 eller 3 Gange i den ene Side, hvor Ribbensbrudet var, og at dette var en Følge af denne Vold, og bemeldte Sogneraad-medlem har derhos forklaret, at Jeppsson for ham klagede over Smerter i Hovedet som Følge af den ommeldte Molest. Fremdeles har Opsynsmand ved St. Jørgensbjerg Fattighus Petersens Hustru forklaret, at Jeppsson, da han den 18 September f. A. om Aftenen omtrent Kl. 7 i fuldkommen ædru Tilstand indfandt sig paa Fattighuset, hvor han havde Bolig, fortalte hende, at han den Dag havde været ude ved Tiltalte, og at denne da, idet han bad ham om en Taar at drikke, havde sparket ham i Siden, hvorved der var sket Brud paa hans Ribben, samt at Jeppsson, der kjendeligt var meget lidende, ogsaa klagede over Smerter i Hovedet, og at hun saa, at der var Blod paa hans Skjortelinning. Endelig har Politibetjent Petersen af Roskilde forklaret, at han den 18 September f. A. tidlig paa Eftermiddagen traf Jeppsson, der var i ikke ringe Grad beskjænknet, paa Torvet i Roskilde, og at der da i hans Ansigt sad noget tort Blod, som om han havde blødt af Næsen og tort Blodet med Haanden ud i Ansigtet, ligesom han ogsaa havde Blod paa Hænderne, samt at han strax, som Petersen kom til ham, berettede, at han den Dag havde været ude hos Tiltalte, og at denne da havde sparket ham i Siden og kastet ham ud, saaledes at 2 Ribben i hans ene Side vare bleve knækkede, og bemeldte Politibetjent Petersen har yderligere forklaret, at Jeppsson, som han indsatte i et Detentionslokale i Raadhusbygningen, og som om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 var bleven ædru og da demitteredes, atter da klagede over, at det gjorde ondt i Siden og gjentog, at Tiltalte havde sparket ham i Siden. Den af Tiltalte afgivne endelige Forklaring vedrørende det omhandlede Forhold gaar ud paa, at han, der tidligere har kastet Jeppsson ud fra sin Bolig, naar han indfandt sig der og førte usømmelig Tale, den nævnte Dag saa Jeppsson komme gaende ad Vejen, der fører forbi Tiltaltes Bolig, og at han da for at hindre Jeppsson i at komme ind i Huset gik udenfor, og da Jeppsson var kommen ind ud den aabenstaende Port, sagde til ham: „Vil Du herud“, samt at han, da Jeppsson spredte sine Arme ud mod ham, stødte ham i Siden og stødte ham ud af Porten, saa at Jeppsson faldt omkuld, men dog et Øjeblik efter rejste

sig, og gik, uden at Tiltalte horte ham klage sig. Tiltalte har ikke turdet benægte, at han mulig har sparket Jeppsson, dog vistnok ikke mere end en Gang, og han har heller ikke turdet benægte Muligheden af, at det Jeppsson tilføjede Ribbensbrud er en Følge af hans Handling, idet han navnlig har forklaret, at det nævnte Brud mulig er en Følge af, at Jeppsson er falden paa en stor Sten, som laa udenfor Porten, men forøvrigt vil Tiltalte paa Grund af den ophidsede Tilstand, hvori han da vil have befundet sig, ikke nærmere kunne erindre, hvad der ved den omtalte Lejlighed passerede. Efter det saaledes Oplyste maa det vel antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed har udøvet Vold mod fornævnte Jeppsson, men det kan ikke anses fuldt bevist, at den Jeppsson tilføjede Beskadigelse er en Følge af denne Vold, idet navnlig Jeppssons Udtalelser om, hvorledes Beskadigelsen skal være tilføjet ham, ikke synes at stemme med Sygehuslægens Erklæring, ligesom det hellerikke kan anses bevist, at Tiltalte har sparket Jeppsson. Tiltalte vil derfor i Overensstemmelse med, hvad der er antaget ved Underrettsdommen, ikke under nærværende Sag kunne straffes for det omhandlede Forhold. Hvad det af Tiltalte overfor Jordbruger Jens Hansen udviste Forhold angaar, har bemeldte Jens Hansen heller ikke kunnet afhøres under Sagen, idet han for flere Aar siden er afgaaet ved Døden og han i sin Tid ikke gjorde nogen Anmeldelse til Politiet, fordi han, efter hans Hustrus Forklaring, var bange for Tiltalte; ved den af Tiltalte afgivne Tilstaelse og de af Jordbrugerne Jens Pedersen og Hans Rasmussen afgivne beedigede Forklaringer maa imidlertid Følgende anses godtgjort: Tiltalte Jens Hansen og de nævnte tvende Mænd, der sammen havde været til en Licitation i Lindenberg Kro, som efter det iøvrigt Oplyste maa antages at være afholdt den 25 Januar 1877, vare derefter komne til Hans Rasmussens Bolig, hvor der opstod Uenighed mellem Jens Hansen og Tiltalte; i Anledning af denne greb Jens Hansen Tiltalte foran i Hjalstorklædet og efter Jens Pedersens Forklaring greb han Tiltalte saaledes i Ansigtet, at denne blev noget blodig i Ansigtet; Tiltalte kastede da Jens Hansen ned under Bordet og trampede paa ham eller sparkede ham med sine Træsko eller Støvlehæle, og da Jens Hansen efter Tiltaltes Forklaring atter foer ind paa ham, slog han ham med en Stok, uden at lægge Mærke til, hvor han ramte.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 December 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 31.

Tirsdagen den 3 November.

Nr. 197.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christoffersen (Def. Halkier).

Med Hensyn til de Jens Hansen ved den nævnte Lejlighed tilføjede Beskædigelser har praktiserende Læge Schiøtz i Roskilde erklæret, at han ifølge sine Journaler Natten mellem den 25 og 26 Januar 1877 blev hentet til omtalte Jens Hansen, der var beruset og angav at være overfaldet, og at der da ifølge Optegnelserne i Journalerne fandtes i den behaarde Del af Hovedet dels et betydeligt stjerneformet Saar med Straaler af omtrent 1 Tommes Længde, hvis Rande imod Midten af Saaret vare kontunderede, dels 4 mindre Saar i venstre Side af Baghovedet, endvidere et lineært Saar i Panden og et i højre Øjelaag, samt at der havde været temmelig stærk Blødning fra de nævnte Saar, hvorhos der fandtes adskillige blodunderløbne Steder og en Kontusion i højre Armhulhed; efter fornævnte Læges Erklæring lægtes Saarene i en forholdsvis kort Tid, og de syntes efter hans Optegnelser ikke at have haft nogen væsentlig Indflydelse paa Mandens senere Helbredstilstand. Tiltalte maa ved den nævnte Lejlighed antages at have været noget beruset, men dog at have vidst, hvad han gjorde, og fornævnte Jens Hansens Enke har erklæret, at hun ikke fordrer offentlig Forfølgning mod Tiltalte for det omhandlede Forhold. For det saaledes mod Jens Hansen udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 17 September 1829 og ikke tidligere funden straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen passende at kunne be-

stemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte under Henviſning til Straffelovens § 66 ogsaa forsaavidt dette Forhold angaar er frifunden for Aktors Tiltale, være at forandre, medens bemeldte Dom — hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paaſatte Tiltalte, tiltrædes — iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr 226. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Maj 1885: Tiltalte, Boelsmand Jens Christensen af Hyllerup, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 7 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann og til Defensor, Prokurator Drechsel 10 Kr. til hver, og til Uldhandler Christian Peder Lauritzen af Slagelse i Erstatning 30 Kr. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1885: Tiltalte, Boelsmand Jens Christensen af Hyllerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Hensende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bocher og Engberg betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at ogsaa det i Dommen ommeldte større Saar maa anses Tiltalte tilregneligt,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Mægt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Boelsmand Jens Christensen af Hyllerup, der er født den 19 Januar 1849 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for Vold imod en Andens Person, og ere Sagens Omstændigheder efter de frekomne Oplysninger følgende: Da Uldhandler Christian Peter Lauritzen den 18 Marts d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 fra Keglebanen paa Gjæstgivergaarden „Rosen“ i Slagelse, hvor han havde opholdt sig en halv Times Tid, vilde begive sig til sit Hjem og i dette Øjemed passerede gennem Haven henimod en Trappe, der forer op fra Haven til en Gang gennem Gjæstgivergaardens Bagbygning, bemærkede han, efter hvad han har forklaret, en Person, der lige var kommen ned af Trappen og til hvem han sagde „Godaften“ uden at faa Svar, hvorimod den Paagjældende, i hvem han da gjenkjendte Tiltalte, greb ham i den ene Arm paa en saadan Maade, at han troede, at det var Spøg; men da han derpaa drejede sig løs fra Tiltalte, idet han sagde, at denne skulde lade ham være, da han vilde hjem, slog Tiltalte først Hatten af ham og gav ham derefter, som han efter Fornemmelsen antog med et Redskab, Tiltalte holdt i Haanden, et saadant Slug oven i Hovedet, at det sortnede for ham, og han faldt til Jorden. Medens han laa der, tildelte Tiltalte ham en Mængde Spark med sine Støvler i Hovedet og Ansigtet, indtil Folk kom til fra Keglebanen og Tiltalte derefter tog Flugten. De tilstedekomne Personer fandt Lauritzen liggende paa Jorden, blodig i Ansigtet og ifærd med at rejse sig. Ved en Dagen efter af Distriktslægen foretagen Undersøgelse fandtes der midt paa Lauritzens Isse ved Sammenstødet af Kron- og Pilsommen et 3 Centimeter langt Saar uden Hævelse i Omfanget, men med ringe Omhed ved ydre Tryk. Saaret, der strax efter Læsionen var bleven forbundet, var allerede begyndt at hele og antoges næppe at være trængt ind til Benhinden. Over Næseroden og i Overlæben fandtes nogen Svulst, venstre overste Ojelaag var blaalig farvet, men uden Hævelse, Næseboerne fyldte med storknet Blod. Paa Panden, omkring Næsen, paa Kinderne og ved Munden fandtes 15

mindre Rifter og Hudafskrabninger, hvorhos en ringe Vanskelighed ved Bevægelse af Underkjæben bemærkedes; Læsionen paa Issen skjønedes at være bibragt Lauritzen ved et Instrument med en nogenlunde skarp Kant, saasom Kammen af en Nøgle, Ryggen af en lukket Kniv eller lignende; de øvrige Læsjoner ved Slag eller Spark og Skraben mod Jorden. De antages ikke, naar ikke uforudselige Komplikationer maatte indtræde, at ville have nogen blivende skadelig Følge for hans Helbred i Fremtiden. Da Lauritzen den 21 Marts modte i Retten, var Saaret i Hovedet endnu ikke helet og Ansigtet endnu fuldt af smaa Rifter og blaa Pletter; ialt har han herved været nødt til at holde sig hjemme i 7 Dage. Tiltaltes Forklaring om det ved den paagjældende Lejlighed Passerede gaar ud paa, at han, der den omhandlede Dags Eftermiddag i Følge med tvende andre Personer havde sviret paa forskellige Beværtningsteder, hvorved han var bleven noget beruset, dog ikke mere, end at han var sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig, omtrent Kl. 11 om Aftenen begav sig til „Rosen“ for at faa mere at drikke paa Keglebanen; han stødte da, ligesom han var kommen ind i Haven, sammen med Lauritzen, med hvem han ikke tidligere den Aften havde været sammen, og hvem han strax kjendte paa Stemmen, idet Lauritzen tiltalte ham med nogle udfordrende Ord, hvorover han blev vred og besvarede dem med lignende Ord. Idet det ene Ord nu tog det andet, gav Lauritzen ham et Næveslag uden at han kan sige, hvor det traf, idet han ikke har Spor deraf paa sit Legeme eller er om nogetsteds. Da Tiltalte derved blev nødt til at værges for sig, opstod der et Slagsmaal imellem dem, der endte med, at Lauritzen faldt til Jorden, hvilken Forklaring han senere har forandret derhen, at de begge faldt om og derpaa laa og sloges, indtil Tiltalte rev sig løs og løb sin Vej, medens Lauritzen vistnok endnu laa paa Jorden. Under Slagsmaalet havde Tiltalte en Lommekniv og en større Dørnøgle hos sig, men han har bestemt benægtet at have benyttet noget af disse Redskaber som Vaaben mod Lauritzen, hvem han kun vil have slaet med Næverne. Hvorledes Lauritzen har faaet det fornævnte Saar oven i Hovedet, har Tiltalte benægtet at kunne give nogen Forklaring om, idet han ikke mindes, om han sparkede Lauritzen i Hovedet, medens denne laa paa Jorden, men han har dog erkjendt, at dette Saar muligvis er foranlediget ved Spark af ham. Ej heller ved han, om de øvrige Saar og anden Skade, som Lauritzen har lidt, ere fremkomne paa denne Maade, men han antager, at Rifterne i Ansigtet muligen hidrører fra, at han greb Lauritzen i Ansigtet. Tiltalte har forklaret, at han aldrig har været i Uvenskab med Lauritzen eller næret Uvilje mod denne, hvilket ogsaa stemmer med Lauritzens Forklaring. Denne Sidstnævnte, der den paagjældende Aften ligeledes var noget beruset, dog ikke mere, end

at han vidste, hvad han foretog sig, har benægtet at have henvendt udfordrende Ord til Tiltalte eller at have slaaet ham enten med Nieverne eller paa anden Maade, idet han forklarer, at da han rev sig los fra Tiltaltes første Tag i hans Arm, hvilket ikke var haardt, skete det uden Voldsomhed, idet han troede, at alt var venskabeligt imellem dem. En under Sagen afhørt Dreng, der den 28 April d. A. har fyldt 14 Aar, har forklaret, at han, lige efter at Lauritzen havde forladt Kegelbanen for at gaa hjem, gik ud i Haven og da saa, at Tiltalte, hvem han strax i Lyset fra Kegelbanens Vinduer gjenkjendte, og Lauritzen stode ved hinanden, og at den Første havde fat i Sidstnævnte. Der blev vexlet et Par Ord, som han vel ikke horte, men som ikke lode fjendtligt. Han gik da hen til dem og saa, at Lauritzen slap los og gik hen ad Taappen til, at han kun var kommen et Par Skridt frem, da Tiltalte slog Hatten af ham. Ligestrax efter saa bemeldte Dreng, der da kun var en 5 å 6 Skridt borte, at den ene af Personerne fuldt baglænds om — hvem det var, kunde han ikke se -- og i Faldet slog en Tagsten eller noget lignende istykker. Paa Grund af Mørket kunde han ikke se, at der blev givet noget Slag, derimod horte han, at den Person, der ikke var falden, sparkede den Faldne, saavidt han kunde skjønne, paa Hovedet, og han kunde høre Stovlerne knirke. Af den Faldnes Jamren horte han da, at det var Lauritzen, hvorefter han gjorde Anskrig, og Tiltalte løb da bort. Ved en Undersøgelse af det Sted, hvor Lauritzen efter Sammenstødet blev funden liggende, fandtes der den 26 Marts et Potteskaar med to opstaaende Spidser, og har Distriktslægen erklæret, at Saaret oven i Lauritzens Hoved godt kan være tilføjet ham derved, at han i Faldet er stødt an mod Kanten af et Potteskaar. Medens det herefter ikke med Vished lader sig statuere, at det sidstnævnte Saar er Tiltalte tilregneligt, findes det derimod ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige fremkomne Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har tilføjet Lauritzen de andre forannævnte Læsjoner, og Tiltalte vil derfor, som i Underrettsdommen antaget, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, medens han ved den nævnte Dom er anset med 7 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hvorhos Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, samt om den Lauritzen tilkjendte Erstatning ville være at stadfæste.

Onsdagen den 4 November.

Nr. 232. Højesteretssagfører Bagger
contra
Niels Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 5 Juni 1885: Tiltalte Niels Nielsen i St. Almstok bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Til den Skadelidte Hans Christian Thomsen Christensen i St. Almstok bør Tiltalte betale i Erstatning for Udgifter til Lægehjælp, Medicin, Pleje og Rejser i Anledning af den ham tilføjede Skade, for Lidelser, Lyde og Vanzir samt for anden Ulempe, derunder ekstraordinær fremtidig Pleje og Forringelse af fremtidig Arbejdsevne, et Beløb af 1200 Kr. Endelig bør Tiltalte udrede samtlige med nærværende Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Wadum og Seidelin, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da nærværende Sag alene er indanket til Højesteret efter Tiltaltes Begjæring, og da den ham idømte Fængselsstraf ikke har en saadan Størrelse, at han ifølge Pl. 23 Mai 1840 § 1 kunde være berettiget til at forlange Sagen indstævnet ved det Offentliges Foranstaltning, samt da det ikke kan give ham Adgang til at begjære saadan Appel, at der endvidere er idømt ham en Erstatning af appellabel Størrelse, vil Sagen være at afvise fra Højesteret. De Sagførerne her for Retten tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissor beddor det: Under denne Sag tiltales Niels Nielsen i Henhold til Straffelovens § 207. Efter Sagens Oplysninger kom Gaardmand i Almstok Thomas Christensens Son Christen og en anden Dreng fra en Nabogaard Søndagen den 21 December f. A. om Formiddagen ind til Tiltalte, der opholder sig hos sin Fader Gaardmand Anders Nielsen sammesteds, og vilde have ham til at gaa ud med dem med sin Bosse for at skyde Fugle paa Marken, og efter at de under Talen herom vare komne ud paa Gaardspladsen, gik Christen, medens Tiltalte var inde i Stalden, ind i Stuehuset og hentede et Tiltalte tilhørende gammelt Militærgevær, som han derpaa lovede Tiltalte, da denne kom ud af Stalden. Efterat Tiltalte nu paa Drengenes Sporgsmaal, om Geværet var ladet, havde svaret Nej med en Bemærkning om, at han heller ikke havde noget at lade med, og den anden foran nævnte Dreng derpaa havde rakt Tiltalte en Knaldhætte, som Drengen havde havt i Lommen, satte Tiltalte Knaldhætten paa Geværet, hvilket han derpaa holdt i Højde med Brystet ud til højre Side, idet han med den venstre Haand holdt paa Kolben og med den højre havde fut paa Hanen samt rettede Geværpiiben hen imod Gaardens søndre Længe, et Torvehus, der ved en 2 Alen bred Smøge er skilt fra den vestre, medens han og Drengene stod i Krogen, hvor denne og den dermed sammenbyggede nordre Længe stode sammen, i en Afstand af ca. 15 Alen fra Torvehuset. Idet Tiltalte holdt Geværet saaledes, gik det af — efter hans Forklaring: idet han af Frygt for, at noget fra Pistonen kunde flyve op i Ansigtet paa ham, drejede Hovedet tilvenstre, samt derved, at Hanen, som han holdt tilbage med den højre Tommelfinger, smuttede fra ham — og da ovennævnte Thomas Christensens sexaarige Son Christian i det Samme var kommen fra Smøgen ind i Gaarden, blev han ramt navnlig i Ansigtet og Øjnene af den Hagelladning, der nu viste sig at have været i Geværet, og erholdt herved saadanne Læsioner, at han ifølge den under Sagen fremlagte seneste Lægeerklæring af 4 April sidstleden er for bestandig bleven fuldstændig blind paa begge

Øjne. Med Hensyn til Sammenhængen med, at det paagjældende Gevær — der var af en meget slet Beskaffenhed, idet blandt Andet et Stykke af Pistonen var borte, ligesom Hanen, da Geværet den 27 December f. A. var tilstede i Retten, hverken kunde staa paa hel eller paa halv, medens den, da Tiltalte brugte Geværet sidste Gang for den ommeldte Tildragelse, endnu skal have kunnet staa paa hel — den 21 December var forsynet med Ladning, er det oplyst, at Tiltalte, da han, som nys berørt, benyttede Geværet sidste Gang, forinden, nemlig, som det maa antages, den 30 November, forgjæves havde forsøgt at affyre Geværet og derefter samme Dag bragte det med sig hen til en Husmand, hos hvem han, efter at denne ogsaa forgjæves havde prøvet at faa det til at gaa af, med en Husmanden tilhørende Kradsler udtog først Hagelladningen, som han gav Husmanden, og derpaa Krudtet, men derefter kom Krudtet — om hvilket Husmanden yttrede, at det, da det var fugtigt, nok kunde give Skrald, men ikke fore videre hen — i Geværet igjen, og da Tiltalte derefter samme Dag bragte Geværet til sit Hjem, hvor hans Fader satte det paa et afsides Sted, og ingen anden kan antages at have havt fat i det siden, maa der gaa ud fra, at der mellem det Krudt, Tiltalte, som meldt, paany kom i Geværet, har været nogle Hagl, hvad ogsaa er forklaret af den tit nævnte Husmand, ligesom Tiltalte har erkjendt, at det maa være gaaet saaledes til, og at det forekom ham, at der kom lidt Hagl i Bossen igjen, og ihvorvel der mangler Foje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om ved den paagjældende Lejlighed at have staaet i den Formening, at Geværet ikke var ladt, findes dette efter det Anførte at maatte tilregnes ham som grov Mangel paa Agtpaaivenhed, hvad Tiltalte ogsaa har indrommet. Hvad selve Tildragelsen angaar, have de ovennævnte to Dreng, der er fødte henholdsvis den 7 April 1871 og den 6 Februar 1872, ved deres forskjellige Afhøringer i Retten stadig forklaret, at den tilskadekomne lille Dreng kom ind ad Smogen, forinden eller idet Tiltalte satte Knaldhætten paa Geværet, og at Tiltalte da med den Ytring: „Nu kan a skyde Christian“ holdt Geværet hen for sig tilhøjre pegende dermed paa Christian, der paa samme Maade og som om han sigtede holdt sin Arm frem mod Tiltalte, hvorhos ogsaa Christian har udsagt, at han, da han kom gaaende gennem Smogen, saa Tiltalte staa i den ovenmeldte Krog og pege henimod ham med Geværet, og at han selv, der opfattede dette som Plaser, da gav sig til at pege eller sigte med Armene mod Tiltalte, ligesom Christen endvidere har forklaret, at han, der efter det ovenfor Anførte stod tæt ved Tiltalte, horte Christian, som var sendt hen i Anders Nielsens Gaard for at kalde Broderen hjem, gjøre dette; og vel kan der ikke ved disse Forklaringer imod Tiltaltes Benægtelse anses tilvejebragt fuldt Bevis for, at han i det paagjældende Øjeblik har

set Christian eller har ladet de foranførte Ord: „Nu kan a skyde Christian“ falde, men ligesom det synes lidet sandsynligt, at Tiltalte — der, efter hvad der er oplyst, engang kort iforvejen havde løbet efter den ommeldte lille Dreng og skræmmet ham med iøvrigt en ikke ladt Pistol, med hvilken han kikkede — aldeles tilfældig skulde have holdt Geværet netop i Retning af det Sted, hvor Barnet stod, saaledes gik Tiltaltes Forklaring i det første den 23 December optagne Forhor ud paa, at han nok havde set Noget komme ud af Smøgen, men ikke hvad det var, og at han mente, at det var gaaet tilbage, samt at hvis han havde set Christian, havde det været, førend han satte Knaldhætten paa, hvorhos han ogsaa har erkjendt at have, lige som Skuddet var gaaet af, udraabt: „Huha, nu skjød jeg vist lille Christian“, og naar endvidere henses til, at den tit nævnte Smøge efter Sagens Oplysninger stadig benyttes som Adgang til Anders Nielsens Gaard, maa Tiltalte ved sin ommeldte Fremgangsmaade under alle Omstændigheder anses at have gjort sig skyldig i en høj Grad af Uagtsomhed. Den tilskadekomne Drengs Fader har paa Sonnens Vegne nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes Erstatning hos Tiltalte for Helbredelsesudgifter, Lidelse, Lyde og Vanzir samt øvrige Ulemper i Henseende til særlig Pleje og tabt Erhvervsevne, som den Barnet tilføjede Skade vil medføre i Fremtiden, med ialt 1200 Kroner, hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen tilfølge. For det af Tiltalte efter det Anførte udviste Forhold er han, der er født den 10 August 1866 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 207 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, og da det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen til det tilskadekomne Barn, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 262.

Advokat Halkier

contra

Hans Jonas Jønsson (Def. Klubien),

der tiltales for Losgængereri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1885:
Arrestanten Hans Jonas Jønsson bør straffes med Arbejde i

Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Jonas Jonsson, hvis opgivne Alder af 62 Aar er skjønned at stemme med hans Udseende, og som senest ved denne Rets Dom af 11 April d. A. og ved Dom afsagt den 20 Juni s. A. inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager er anset henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 48 Dage og efter dens § 3 med lige Arbejde i 30 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et ham den 4 August d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved den 13 f. M. efter endt Udgangstilladelse fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt, at udeblive fra Ladegaarden, indtil han den 30 s. M. anholdtes under nærværende Sag, vil han paany være at anse efter den fornævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage.

Torsdagen den 5 November.

Nr. 220.

Advokat Klubien

contra

Hans Jacob Julius Petersen (Def. Halkier),

der tiltales for Delagtighed i Drab samt for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1885: Arrestanterne Oscar Victor Christensen og Hans Jacob Julius Petersen bør straffes, Christensen med Tugthusarbejde i 10 Aar og Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salerer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Kalko, 50 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Christensen med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{1}{2}$ tilsvares af Arrestanten Petersen, og af sidstnævnte Arrestant med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Jacob Julius Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Resolution af 26 Mai dette Aar anlagte Sag tiltales Arrestanten Oscar Victor Christensen for Drab og Vold og Hans Jacob Julius Petersen for Delagtighed i Drab samt for Vold, og ere de i saa Henseende ved deres egne Tilstanelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I Slutningen af November forrige Aar laa det her hjemmehørende Dampskib „Omsk“ i Barcelona Havn, og om Aftenen den 30 i bemeldte Maaned havde nogle af de med bemeldte Dampskib forlyrede Fyrbødere, deriblandt Arrestanterne og en Nordmand ved Navn Carl Oluf Huse været

iland, hvorfra de Klokkeren omtrent 10 vendte tilbage til Skibet, alle i en noget beruset Tilstand. I Fyrbødernes Lukaf, der er beliggende under Dækket i Skibets Forende, opstod der en Ordstrid mellem Huse og tvende andre Fyrbødere, der laa i deres Køje, men denne Trætte var dog ikke af videre Betydning og hørte snart op. Noget senere rippede imidlertid Arrestanten Petersen paany op i Striden og vilde trække de ommeldte Fyrbødere ud af Køjen, og da Huse nu søgte at forhindre dette, overfaldt begge Arrestanterne ham og bibragte ham dels med Panden dels med knyttet Haand flere voldsomme Slag i Ansigtet, saa at han styrtede om. Baudsmanden kom nu til og paabød Rolighed, men efter hans Bortgang overfaldt Arrestanterne paany Huse, slaaede Skjorten af ham og tilføjede ham flere lignende Slag, saa at han tilsidst segnede om paa Gulvet. Da nu Arrestanten Christensen rejste ham op, gav han et højt Skrig fra sig og løb ud i Gangen foran Lukafet, hvorfra han ad Trappen gik op paa Dækket. Han begav sig nu vaklende og aabenbart fortumlet af den stedfundne Mishandling ad Bagbordsgangen hen mod Skibets Agterende og drejede ved Maskinhuset over mod Skibets Styrbordsside, og da han kom til en Aabning i Gelænderet ved Faldrebstrappen, faldt han over en derværende Gjenstand og kom til at ligge saaledes, at Kroppen hvilede paa den til Faldrebstrappen hørende Afsats. Arrestanterne, af hvilke først Christensen og derefter Petersen vare gaaede op paa Dækket efter Huse, havde imidlertid fulgt efter ham ad Styrbordsgangen, saaledes at Christensen gik først og Petersen gik nogle Skridt bagefter, og da nu Christensen saa Huse ligge i den ommeldte Stilling, greb han ham i Benene og lettede ham ud over Afsatsen, saaledes at han faldt i Vandet. Klokkeren var da over 11. „Omsk“, der laa i nogle hundrede Alens Afstand fra Land, havde ingen Baade ude, og der var ingen fremmede Baade i Nærheden. Christensen, der ikke havde bemærket, at Petersen var i Nærheden og ikke antog, at det Forefaldne var blevet bemærket af Nogen, gik derefter ned i Lukafet uden at bekymre sig om, hvad der blev af Huse, og Petersen, der havde været Vidne til det Skete, løb ligeledes ned i Lukafet uden at foretage Nogetsomhelst til Huses Redning. Det Passerede var imidlertid blevet iagttaget af den paa Dækket vagthavende Matros Peter Larsson Seeberg, der, da Huse og Arrestanterne vare komne paa Dækket, havde holdt sig skjult for dem for ikke at blive indblandet i noget Slagsmaal. Da begge Arrestanterne atter havde forladt Dækket, ilede han hen til det Sted, hvorfra Huse var bleven kastet i Vandet, og bemærkede da, at denne laa i Vandet, hvor han bevægede sig, men forøvrigt syntes uden Sands og Samling. Seeberg, der ikke kunde svømme, kastede først et Reb ud efter Huse, og da denne ikke gjorde Forsøg paa at gribe dettes Ende, der flød ved Siden af ham, søgte han

efter at have lavet en Bugt paa Rebet at kaste dette om Huse. Dette mislykkedes imidlertid, og han fik nu Maskinmesteren og Baadsmændene purrede ud paa Dækket, hvor Skibets 2den Styrmand, der i Kaptajnens og 1ste Styrmands Fraværelse havde Kommandoen ombord, ogsaa indfandt sig, men da disse vilde se efter Huse, var han ikke til at opdage, og skjøndt der nu blev sat en Baad ud fra „Omsk“ og søgt efter ham, blev han ikke funden. Den 9 December forrige Aar lod den danske Konsul i Barcelona, der havde paabegyndt en Undersøgelse af Sagen, en Dykker søge efter Liget i Farvandet ved „Omsk's“ Fortøjningsplads, og dette blev da funden paa Banden 1 à 2 Metre udfør det Sted, hvor Skibets Faldrebe havde berørt Vandet. Liget blev efter at være gjenkjendt overgivet til vedkommende spanske Myndigheder og derefter undersøgt af den lokale Kriminal-Læge. Arrestanterne vare ved den omhandlede Lejlighed, om end noget berusede, dog i fuldkommen tilregnelig Tilstand. De have erkjendt, at Huse, der var en omgængelig Kammerat, med hvem de ikke havde noget Udestaaende, ikke havde givet dem nogen Anledning til at overfalde ham, og at han, medens de mishandlede ham i Lukafet, saagodtsom ikke satte sig til Modværge, tildels fordi han hurtig blev fortunlet ved den mod ham udøvede Vold. Efter deres Forklaringer, som ikke kunne forkastes, have de ikke havt til Hensigt ved de af dem mod Huse i Lukafet udøvede Volds handlinger trods deres Mængde og Voldsomhed at tilføje ham nogen Skade paa Liv eller Helbred, men have handlet under Paavirkning af de nyde Drikkevarer og i en af deres egen Adfærd fremkaldt, stedse tiltagende ophidset Tilstand. Ved den i Barcelona stedfundne Lægeundersøgelse af Huses Lig blev der paa dettes Pande fundet tre Kvæstninger, den ene over højre Ojebue, den anden paa den forreste Side af højre Tinding og den tredje paa Pandens venstre Side nærved Haarvæxtens Begyndelse, uden at det dog ses at være konstateret, om disse Kvæstninger vare af nogen Betydning, t. Ex. om de have været ledsagede af Fraktur af Hovedets Knogler eller lignende. Hvorvidt nu disse Læsioner hidrøre fra den Vold, Arrestanten udøvede mod Huse i Lukafet, eller skyldes andre Aarsager, saasom at han er stødt mod en eller anden Gjenstand, da han blev kastet overbord, eller medens han laa i Vandet, lader sig vel efter det Foreliggende ikke med Sikkerhed afgjøre, men Sagens Oplysninger tyde dog bestemt paa, at Huse under bemeldte Overfald er bleven noget beskadiget i Hovedet, idet flere af de afgivne Forklaringer gaa ud paa, at han, da han forlod Lukafet og kom op paa Dækket, blodte i Ansigtet, og at dette var ophovnet. Med Hensyn til deres Forhold paa Dækket have Arrestanterne afgivet følgende nærmere Forklaringer, som ligeledes vilde være at lægge til Grund ved Sagens Afgjørelse: Da de fulgte efter Huse op paa Dækket,

skete dette ikke ifølge nogen Overenskomst mellem dem, idet Christensen — som meldt — end ikke vidste af, at Petersen gik med op paa Dækket, og om end begge Arrestanterne fulgte efter Huse i den Hensigt paany at øve Vold mod ham, tænkte dog ingen af dem paa at dræbe ham. Først da Christensen saa Huse ligge i den anførte Stilling ved Faldrestrappen, besluttede han, greben af en pludselig ond Indskydelse, at kaste ham overbord. Han gik ud fra, at Huse endnu var levende, og det var hans Hensigt, at Huse skulde drukne, idet han antog, at han ikke vilde kunde redde sig selv, da han paa Grund af de ham tilføjede Mishandlinger ikke var sig selv mægtig. Ogsaa Arrestanten Petersen gik, da han saa Huse blive kastet overbord af Christensen, ud fra, at han var ilive, og antog ligeledes, at han i sin fortumlede Tilstand ikke vilde være istand til at redde sig, men at han strax vilde gaa tilbunds. Ikke desto mindre løb han, umiddelbart efter at Huse var kastet overbord, bort uden at se efter, hvad der blev af denne, og undlod forsætlig at foretage Noget for at frelse ham, idet ogsaa han i sin Henseende lod sig lede af en pludselig opstaaet ond Indskydelse. Det man ifølge den foretagne Undersøgelse af Huses Lig og efter, hvad den herværende Retslæge i en under Sagen afgiven Erklæring har udtalt, antages, at Huse var levende, da han blev kastet i Vandet, og at han er død ved Drukning. Han var 22 Aar gammel. Arrestanten Christensen er født 19 August 1861 og er ikke funden forhen straffet. Arrestanten Petersen er født 7 Januar 1852 og anset ifølge Dom, afsagt i Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn den 28 April 1881 i Medfør af Lov om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866 § 15 efter Straffelovens § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Som Følge af det Anførte ville de være at anse: Arrestanten Christensen efter Straffelovens §§ 186 og 203 og Petersen — idet det af ham, da Huse blev kastet overbord, udviste Forhold ikke findes at kunne tilregnes ham som Delagtighed i Drab — efter Straffelovens §§ 199 og 203, og findes Straffene efter Omstændighederne at kunne bestemmes for Christensen til Tugthusarbejde i 10 Aar og for Petersen til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedre.

Mandagen den 9 November.

Nr. 11. Overretssagfører **Hagen** som beskikket Værge for den umyndiggjorte **Hermansine Mathilde Hansen** (Halkier efter Ordre)

contra

Proprietær **H. C. Rosborg** (Bagger efter Ordre),

betr. Gyldigheden af en mellem Parterne indgaaet Handel om en fast Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1883: Indstævnte Hermansine Mathilde Hansen bor enten mod at modtage Skjode paa Ejendommen Matr.-Nr. 6 c, 6 b og 19 e af Bjergby, Borup Sogn, der staar for Hartkorn ialt 1 Td. 1 Skp. 3 Fdk. 2 Alb., i hvilket det paalægges hende at overtage og fremtidig forrente den i Ejendommen indestaaende Gjæld til Kreditforeningen stor 10,200 Kr., samt imod at erholde overleveret bemeldte Ejendom med det i det foranførte saakaldte Udkast til Kjøbekontrakt af 21 Juli f. A. ommeldte Tilbehør og Løsøre til Citanten, Proprietær H. C. Rosborg i Bjergby betale 4000 Kr. og udstede Panteobligation for Restbeløbet af Kjøbesummen 9800 Kr. med Prioritet i Ejendommen med Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde næstefter Kreditforeningens Fordring, lydende paa en Rentebetaling af 5 pCt. aarlig og en afdragsvis Betaling af 500 Kr. i hver Juni og December Termin eller i Erstatning for Handelens Misligholdelse og Tilbagegang betale Citanten 4000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Januar d. A. til Betaling sker. Saa bor Indstævnte og til Citanten betale denne Sags Omkostninger med 50 Kr. samt til Justitskassen bode 20 Kr. At efterkommes inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte under Sagen fremlagte saakaldte Udkast til Kjøbekontrakt er skrevet paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er den i forrige Instants sagsøgte Hermansine Mathilde Hansen paa Grund af sin mentale Tilstand erklæret umyndig og Citanten, Overretssagfører Hagen, beskikket til hendes Værge, hvorefter denne har erhvervet kongelig Bevilling af 12 September 1883 til for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som hans Myndling, saafremt hun havde givet behørigt Møde

i første Instants, sammesteds kunde have fremsat. I Henhold hertil har Citanten mod Gyldigheden af det i Dommen omhandlede, af hans Myndling den 21 Juli 1882 underskrevne saakaldte »Udkast til Kjøbekontrakt» om Indstævnte Rosborgs Ejendom i Bjergby fornemmelig gjort gjældende, at hun paa den Tid, Udkastet underskrevs, led af Sindsforvirring, og ved de af ham tilvejebragte Oplysninger, deriblandt navnlig en beediget Erklæring af hendes daværende Læge, maa det ogsaa anses godtgjort, at hun i flere Aar har lidt og særligt i Sommeren 1882 led af en kronisk Sinds sygdom, der, efter alt hvad der foreligger om dens Beskaffenhed, maatte bevirke, at hun ikke ved sin Underskrift paa det ommeldte Dokument har kunnet paadrage sig nogen retlig Forpligtelse. Allerede som Følge heraf vil den af Citanten paa hendes Vegne nedlagte Paastand om Friiindelse være at tage til Følge, ligesom og den hende ved Dommen paa Grund af Udeblivelse fra Forligsmæglingen ikjendte Mulkt for unødigt Trætte maa bortfalde; Processens Omkostninger for begge Retter blive derhos at ophæve, og de Salærer, som tilkomme Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret saavel som de Sagførere, der efter Ordre have givet Møde for dem under to nye Tingsvidner, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hermansine Mathilde Hansen med Værge bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokuratorerne Fastring, Isaachsen og Buch samt Sagfører Werner hver 10 Kroner, Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Bagger hver 150 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Januar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 32-33.

Mandagen den 9 November.

Nr. 11. Overretssagfører Hagen som beskikket Værge for den umyndiggjorte Hermansine Mathilde Hansen (Halkier efter Ordre)

contra

Proprietær H. C. Rosborg (Bagger efter Ordre).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 21 Juli 1882 afsluttede Citanten, Proprietær H. C. Rosborg i Bjergby en Overenskomst med Indstævnte, Frøken Hermansine Mathilde Hansen om Overdragelse til Sidstnævnte af Citantens Ejendom Matr.-Nr. 6 c, 6 b og 19 c af Bjergby, Borup Sogn, hvorom der samme Dag blev oprettet og af Parterne underskrevet et saakaldet Udkast til Kjobekontrakt. Da Indstævnte imidlertid senere skal have nægtet at opfylde denne Handel fra sin Side, har Citanten under nærværende Sag søgt hende tilpligtet i Henhold til de ved den ovennævnte Overenskomst vedtagne Vilkaar enten at vedstaa Handelen, saaledes at hun, mod at modtage Skjøde paa Ejendommen — i hvilket Skjøde det paalægges hende at overtage, forrente og tilsvare den i Ejendommen indestaende Gjæld til Kreditforeningen 10,200 Kr. samt erholde Ejendommen overleveret med det i Kontrakten nævnte Tilbehør og Løsore i den Stand, samme findes, uden Ansvar for Citanten, dog at Assuranceerstating eventuelt træder i Stedet for de solgte forsikrede Dele, — samtidig betaler Citanten kontant 4000 Kr. og under en Tvang af en daglig Bøde udsteder Panteobligation til ham med Prioritet i Ejendommen med Besætning, Inventarium, Sæd og Avl m. v. næsteften Kreditforeningsgjælden for 9800 Kr., lydende paa en Rentebetaling af 5 pCt. p. a. og

paa afdragsvis Betaling af 500 Kr. naalig, at erlægge i hver 11 December og 11 Juni Termin samtidig med Renterne, iøvrigt med almindelige Trangs klausuler, navnlig at Udeblivelse af Renter eller Afdrag, saavel som en væsentlig Forringelse af Pantet skal medføre, at Kapitalen eller dens Rest skal anses forfalden til Betaling strax, men at den i modsat Fald er uopsigelig fra Kreditors Side, endelig med Vedtagelse af den hurtige Retsforfølgning efter Frd. 25 Januar 1828 i Søgmaalstilfælde, endvidere erlægges Renterne fra Udstedelsesdagen og overtages Skatter, Afgifter og Renterne fra Kreditforeningsskjølden fra Overleveringsdagen, samt endelig besorges og bekostes Thinglæsning af Skjødet, om hun vil have saadan foretaget, saavel som Udstedelse og Stempling af Obligationen for de 9800 Kr. og Berigtigelse af Kreditforeningsskjøldens Overtagelse, eller for Handelens Misligholdelse og Tilbagegang at betale en Erstatning til Citanten af 4000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14 Januar d. A., til Betaling sker, hvorhos Citanten for alle Tilfælde har paastaet sig Sagens Omkostninger skadesløst tilkjendte hos Indstævnte. Da Indstævnte, skjøndt lovlig varslet, hverken er mødt eller har ladet møde under Sagen, vil der i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at give Dom efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig da en udtagen Stævning og det under 21 Juli f. A. vedtagne Udkast til Kjøbekontrakt, og da den af Citanten ved Sagens Inkamination nedlagte Paastand, saaledes som denne ovenfor er anført, i enkelte Punkter gaar udenfor Stævningen og bemeldte Kjøbekontraktsudkast, vil den vel ved Dommen være at tage tilfølgende, men kun forsaavidt den stemmer med disse Dokumenter, saaledes som nedenfor anført. Sagens Omkostninger, til hvis skadesløse Tilkjendelse ingen Hjemmel haves, ville derhos være at bestemme til 50 Kroner. Som udebleven fra den befalede Forligsprøve vil Indstævnte derhos have at betale til Justitskassen i Mulkt for unodig Trætte 20 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovennævnte, under Sagen fremlagte saakaldte Udkast til Kjøbekontrakt er skrevet paa ustempelt Papir. Iøvrigt foreligger ingen Overtrædelse af Stempellovgivningen.

Nr. 195.

Advokat Klubien

contra

Niels Pedersen (Def. Hindenburg);

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hørsholms Birks Extrarets Dom af 13 Januar 1885: Tiltalte, Husmand Niels Pedersen af Isterød, bor til Statskassen betale en Bøde paa 100 Kr. eller i Mangel af sammes Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Sakerer til Aktor, Prokurator Wodschow og Defensor, Overretssagfører Raaschou med 12 Kr. til hver, foruden Diæter til begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Skadelidte, Værtshusholder Lars Christian Larsen af Hørsholm, betaler Tiltalte 145 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1885: Tiltalte Niels Pedersen af Isterød bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bor Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og P. A. Petersen betaler Tiltalte derhos 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ved sin Optræden mod Værtshusholder L. C. Larsen ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed har fremkaldt et Sammenstød med Larsen, der medførte, at denne faldt omkuld og fik det i Dommen omtalte Benbrud. For dette Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203 og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Han maa derhos udrede den ham ved Overretsdommen ikjendte Erstatning af 145 Kroner samt Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholms Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Niels Pedersen af Isterod, som er født den 27 November 1837 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder ifølge de afgivne beedigede Vidneforklaringer og de iøvrigt oplyste Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Søndagen den 22 Juni f. A. var Tiltalte tilstede paa Værtshusholder L. C. Larsens Keglebane i Hørsholm, hvor han deltog i Keglespillet. Da Tiltalte, som flere Gange havde betalt sit Indskud med 10 Øre, ikke længere havde 10-Ørestykker, vægrede han sig trods de af Værtshusholder Larsen, som forte Regnskabet og indkrevde Indskuddene, derom fremsatte Opfordringer ved ligesom de Medspillende at betale sit Indskud, forinden han slog, hvorefter det enten af hans Medspillende eller af Larsen blev betydet ham, at han ikke kunde deltage i Spillet, for han havde betalt. Herover blev Tiltalte vred, idet han bemærkede, at han var god for 100 Kr., og vendte sig om mod Larsen, der sad bag ved et Bord, og idet han udskjældte ham og opfordrede ham til at komme udenfor, slog han i Bordet og optraadte i det Hele paa en saadan Maade, at Larsen efter flere Vidners Forklaring havde Grund til at befrygte personlig Vold og til derfor at værge for sig. Da Larsen herefter tog for sig eller slog mod Tiltalte for at værge sig, hvorved han efter et Vidnes Udsagn med Haanden ramte Tiltalte i Ansigtet, greb denne fat i og trak Larsen fra Bordet og klemte ham op mod en Dør. Larsen, hvis venstre Ben efter en tidligere Sygdom var svagt og stift, kunde ikke gjøre behørig Modstand, men faldt omkuld, og da Tiltalte, som vedblev at holde fast paa ham, faldt ovenpaa ham, blev Larsens venstre Ben brækket i sammes øverste Trediedel. Paa Grund af dette Brud har Værtshusholder Larsen maattet holde Sengen i 10 Uger, uden at dog dette lange Sygeleje -- som Lægen havde

befrygtet — har medført nogen sekundær indre Organlidelse. Benet er helet godt, men er blevet godt og vel i Tomme kortere, end det var for, og skjøndt han i længere Tid har maatte benytte Krykker, og Brugen af Benet ifølge den senest tilvebragte Lægentest af 28 Marts d. A. endnu er mangelfuld, saa at han ikke kan gjøre et Skridt paa Stuegulvet endsiges paa Stenbroen uden ved Stokkens Hjælp og navnlig har Besvær ved at stige op og ned af Trapper, vil Benet efter Sandsynlighed i Løbet af et Aarstil gjenvinde om ikke hele sin forrige Styrke saa dog saamegen, at han kan være tjent dermed til den daglige Dont. Tiltalte har vel under Forhørene stadig puustaaet, at han ved den omhandlede Lejlighed har været beruset i den Grad, at han ikke kan erindre Noget om, hvad han foretog sig, og at han har været i en utilregnelig Tilstand, idet han har fremhævet, at han ved for 3 à 4 Aar siden at vælte med et Læs Sæd fik sit Hoved slækket, saa at den mindste Beruselse eller det svageste Angreb kan bringe ham i en fuldstændig ophidset Tilstand, under hvilken han ikke véd, hvad han foretager sig. Men efter hvad der iøvrigt foreligger, ville disse Anbringender ikke kunne faa nogen Betydning. Ligesom nemlig vedkommende Distriktslæge har erklæret, at der ej kan lægges nogen Vægt paa, hvad Tiltalte har anført om Læsionen af Hovedet, saaledes har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at efter de tilstedeværende Oplysninger er der ikke Bevis for, at Tiltalte lider af Sindssygdøm som Følge af den ovennævnte Læsion, og at han, da de tilstedeværende Vidner have forklaret, at Tiltalte ikke ved den omhandlede Lejlighed var beruset i nogen betydelig Grad, maa anses for tilregnelig i den af ham udførte Voldsgjerning. Retten maa ogsaa efter de afgivne Vidneforklaringer antage, at selv om Tiltalte har været noget beruset, har denne hans Tilstand ikke havt nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, og, da han som oven anført ved det afgivne Vidnebevis er overbevist om at have overfuldet Værtshusholder Larsen og tilføjet ham den ovenfor angivne Legemsbeskadigelse, vil Tiltalte for det af ham saaledes udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter § 203, kfr. § 39, med en Bøde af 100 Kr. til Statskassen, subsidiært 20 Dage simpelt Fængsel, være at forandre, medens den nævnte Dom, hvis Bestemmelser om den tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger bifaldes, iøvrigt vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 10 November.

Nr. 159.

Advokat Klubien

contra

Henrik Ole Martinus Hagemann (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Mai 1885: Tiltalte Henrik Ole Martinus Hagemann bør til Statskassen bøde 200 Kr., eller i Mangel af denne Bodes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 24 Dage. Saa bør han og i Erstatning betale Tømmer Jens Oluf Carlsen 86 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Lange, med 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovfige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlægelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretsadvokater Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær. værende mod Tiltalte Henrik Ole Martinus Hagemann for Vold anlagte Sug er det ved hans egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Tiltalte og Tømmer Jens Oluf Carlsen den 18de Januar d. A. opholdt sig i Bygningen „Panoptikon“ i et Lokale, der var lejet af Aktieselskabet „Skandinavisk Panoptikon“, og i hvilket de begge havde Ret til at opholde sig, Tiltalte for som Ejer af

Bygningen at paase dens Fuldendelse. Carlsen for, som engageret af Aktieselskabet at lede Opstillingen af dettes Gjenstande, udspandt der sig en Ordvexlen mellem dem i Anledning af en Uenighed, Carlsen havde havt med en af Tiltaltes Undergivne. Da Tiltalte under denne Ordvexlen bød Carlsen at forlade Lokalet, og Carlsen vægrede sig herved, greb Tiltalte ham med Haanden og kastede ham ud af Lokalet og ned ad nogle derfra førende Trappetrin, hvorved Carlsen paadrog sig en Beskadigelse af venstre Fod, som efter en den 21de næstefter afgiven Lægeerklæring bestod i, at Foden var Sæde for nogen Svulst og betydelig Ømhed for Tryk paa den bageste Del af Fodballen. ligesom der var nogen Smerte ved Bevægelse af Fodledet. Paa Grund heraf har Carlsen i nogen Tid maattet holde sig i Ro, saaledes at han i 11 Dage har været ude af Stand til at udføre sit Arbejde, men har senere aldeles forvundet Følgerne. Tiltalte, der er født den 5 September 1845 og ikke funden forhen straffet, vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udlob med simpelt Fængsel i 24 Dage. Han vil derhos efter derom nedlagt Paastand fra Carlsens Side i Medfør af Straffelovens § 301 have at betale Carlsen for Helbredelsesudgifter og Næringstab 66 Kr. og i Godtgjørelse for Lidelse et Beløb, der bestemmes til 20 Kr.

Nr. 244.

Advokat Klubien

contra

Frands Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Septbr. 1885: Arrestanten Frands Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Meyer, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frands Pedersen for Tyveri. Arrestanten er født den 23 Februar 1852 og anset bl. A.: ifølge nærværende Rets Dom af 26 September 1871 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 9 Mai 1874 efter Straffelovens § 230, 2 Led, jfr. § 229 Nr. 4, 1 Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 11 November 1876 efter Straffelovens § 231, 2 Led, jfr. § 229 Nr. 4, sammenholdt med § 46 og i Henhold til § 241, 1 Led efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes, ifølge samme Rets Dom af 3 November 1877 i Overensstemmelse med Straffelovens § 64 med en efter samme Lovs § 231, 1ste Led, og 231, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 og i Henhold til § 241, 1ste Led, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Københavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 12 August 1879 i Henhold til Straffelovens § 232, 1ste Led, sammenholdt med § 54, med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ifølge nærværende Rets Dom af 4 Februar 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar. Den 30 Mai d. A. tidlig om Morgenen antraf Politibetjent Nr. 220, Jensen, Arrestanten ved Jernbanecoverkjørselen paa Norrebrogade, bærende en Sæk med nogle Ben, og Arrestanten angav da, at han den foregaaende Aften havde købt disse Ben i en Kro paa Lyngbyvejen. Da Arrestantens Forhold forekom Betjenten mistænkeligt, formanede han ham til at følge med paa Politistationen Nr. 6, og under den der foretagne Afhøring af Arrestanten tilstod han at have stjaalet bemeldte Ben den foregaaende Aften paa en Losseplads ved Vejen til Raadmandsmarken, idet han i en medbragt Sæk fyldte de stjaalne Ben, som henlaa i en aaben Tønde paa Pladsen, hvorhos han angav, at det havde været hans Hensigt at melde sig selv med Tyvekosterne til Politiet som skyldig i bemeldte Tyveri. Efterat

Arrestanten herefter var sat under Anholdelse, godkjendte han i et samme Dag afholdt Forhør denne sin Forklaring og — som det blev tilføjet Protokollen — tilstod sig saaledes skyldig i Tyveri. I et den 30 Juni d. A. afholdt Forhør tilbagekaldte Arrestanten imidlertid denne Tilstaaelse og har herefter forklaret, at han har kjøbt de hos ham forefundne Ben hos forskjellige Personer i Bjelkes Allee eller i Omegnen af Vibenshus. Sagens øvrige Oplysninger gjøre det imidlertid ganske nantageligt, at Arrestantens seneste Anbringender ere rigtige og bestyrke tvertimod Rigtigheden af Arrestantens ovennævnte Forklaring om, at de ommeldte Ben, der var vurderet til ialt 1 Kr. 30 Øre, ere borttagne fra den af ham opgivne Løseplads, der efter de i Sagen tilvejebragte Oplysninger ikke tør statueres ved den paa-gjældende Lejlighed at have været aflaaet, og, idet der herefter ikke er Føje til at tillægge Arrestantens Tilbagekaldelse af hans i Retten afgivne Tilstaaelse om ulovlig at have tilvendt sig de omhandlede Ben paa den af ham omforklarede Maade nogen Betydning, og der ej heller findes at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens af Sagens øvrige Oplysninger ganske ubestyrkede Anbringende om at have villet melde sig med Kosterne til Politiet, saa vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Johan Christian Vilhelm Müller (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Kjøbstads, Norre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 4 Juni 1885: Johan Christian Vilhelm Müller bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og udrede Undersøgelsens og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor Prokurator Møller og Defensor Sagfører Hansen med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Lundsoverrets Dom af 17 August 1885: Tiltalte Johan Christian Vilhelm Müller bør hensættes i simpelt Fængsel

i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salarer, samt i Salarer til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting. 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokater Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Christian Vilhelm Müller, som er født i Aaret 1859, og som med Undtagelse af, at han i sin militære Tjeneste har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige, tildels under et ifølge Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der havde Arbejde hos Aktieselskabet til Kolindsunds Udtorring, har, da hans egen Spade midt i Marts Maaned d. A. var bleven borte, fra et bemeldte Selskab tilhørende Materialhus, hvor ogsaa Arbejdernes egne Spader maa antages at have beroet, til Afbenyttelse under sit Arbejde taget en Selskabets tilhørende Spade, som opbevarede i det ommeldte Materialhus. Denne Spade afbenyttede han derefter i ca. 14 Dage indtil Slutningen af Marts Maaned, idet han hver Aften igjen indsatte den i Materialhuset, indtil han, der i Slutningen af Marts blev afskediget af Aktieselskabets Tjeneste, den Aften, han forlod Arbejdet, medtog den til sit Hjem. Herfra sendte Tiltalte, der ikke var vidende om, at Spaden tilhørte Aktieselskabet, højst 4 Dage efter sin Hjemkomst ved en af Selskabets Arbejdere Bud ned til Kolindsund, idet han bad den

ommeldte Arbejder forespørge, om der ikke var nogen, der havde faaet en forkert Spade, da han havde faaet en med sig, der ej tilhorte ham. Da Tiltalte imidlertid, som Følge af, at den paa-gældende Arbejdsmand, — som kun havde lovet at overbringe den nævnte Besked, naar han fik Lejlighed — først omtalte Sagen paa et senere Tidspunkt, da der blev Spørgsmaal om den savnede Spade, ikke i den nærmeste Tid efter Budets Afsendelse modtog nogen Underretning om, hvem Spaden tilhorte, solgte han i Slutningen af April Maaned d. A. denne til en Husmand, for hvem han foregav at have kjøbt den af en Detaillist i Lyngby. Spaden, som er vurderet til 2 Kr. 50 Øre, er senere kommen til Stede og udleveret Selskabet, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Da Tiltalte efter det Anførte alene har taget den omhandlede Spade for at bruge samme ved sit Arbejde, findes hans Forhold forsaavidt at maatte henføres under Straffelovens § 236, men idet der ikke foreligger nogen Begjæring om Paatale fra Aktieselskabets Side, og det efter Omstændighederne ikke skjønnes fornødent at opholde Sagen for at erhverve Selskabets Erklæring i saa Henseende, vil Tiltalte herefter alene kunne straffes for, som anført, at have disponeret over Spaden ved Salg, for hvilket Forhold han vil være at anse efter Analogien af Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 231. Advokat Hindenburg

contra

Lars Frederik Hansen, dennes Hustru Karen Amalie Henriksen og Rasmus Gorritzen (Def. Hansen).

der tiltales: de tvende Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 260, Lars Frederik Hansen tillige for Overtrædelse af Konkurslovens § 148, 2det Stykke, og den Sidstnævnte for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 260.

Vends Herreds Extrarets Dom af 28 Mai 1884: De Tiltalte 1) Lars Frederik Hansen, 2) Karen Amalie Hansen, født Henriksen, Begge i Ejby, og 3) Gaardejer Rasmus Gorritzen i Hølse bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 3 Gange 5 Dage og Nr. 2 og 3 i 2 Gange 5 Dage hver. Saa

bør og de Tiltalte, En for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Schmidt 12 Kr., og Defensor, Sagfører Brandt 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Gottschalek betale de Tiltalte Lars Frederik Hansen, Karen Amalie Henriksen og Rasmus Gorritzen Een for Alle og Alle for Een, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Een for alle og alle for Een til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte Lars Frederik Hansen, hans Hustru Karen Amalie Henriksen og Rasmus Gorritzen, de tvende Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 260, Tiltalte Lars Hansen tillige for Overtrædelse af Konkurslovens § 148 2det Stykke og Sidstnævnte for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 260, i hvilken Henseende det ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at Tiltalte Lars Hansen, der den 27 Febr. d. A. opgav sit Bo til Skiftebehandling som Konkurs efter i flere Aar at have drevet Detail- og Brændevinshandel, og hans Hustru Tiltalte Karen Henriksen have kort for Falliten overleveret Tiltalte Gorritzen, hvem de meddelte, at Falliten var nærforestaaende, en Del dem tilhørende Linned, Gangklæder m. v., et Parti Byggryn og nogle Flasker Punsch-

extrakt, med Anmodning om forelobig at bevare Tingene for dem og med Tilladelse for ham til selv at bruge Grynene og Extrakten, samt at Tiltalte Lars Hansen nogle Dage efter, ligeledes for Fallitten, lod 2 ham tilhørende Malkegeder indsætte hos Tiltalte Gorritzen. Ligesom de Tiltalte Hansen og Hustru herved tilsigtede at unddrage Boet de heromhandlede ialt til 134 Kr vurderede Gjenstande og overensstemmende hermed undlod at opgive dem under den i Boet senere foretagne Registreringsforretning, saaledes modtog Tiltalte Gorritzen dem ogsaa i den Tanke, at saadant tilsigtedes. Forsuavidt Tiltalte Hansen desuden under Registreringen undlod at opgive en ham tilhørende Trækkevogn, som han nogle Dage for Fallitten havde bragt til Smeden til Istandsættelse, har han forklaret, at dette skyldes en Forglemmelse fra hans Side, og denne Forklaring findes, som ogsaa antaget i Underrettsdommen, ikke at kunne forkastes. Efter det Foranførte, og da Tiltalte Hansen har erkjendt, at han ikke i flere Aar har opgjort Status, vil denne Tiltalte, der er født 24 Marts 1837 og 2 Gange i Mindelighed har erlagt Bøder for ulovligt Brændevinssalg, men iøvrigt ikke er funden straffet, være at anse efter Straffelovens § 260 og § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, medens de Tiltalte Karen Henriksen, Hansens Hustru, og Rasmus Gorritzen, der ere fødte henholdsvis 12 Oktober 1842 og 15 Februar 1827, og ikke tidligere straffede, ville være at anse efter Straffelovens § 260, for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende jfr. § 47, og da Underrettsdommen — efter samme Straffebestemmelser — passende har fastsat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Hansen i 3 Gange 5 Dage, og for de tvende andre Tiltalte i 2 Gange 5 Dage for hver, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der in solidum ere paalagte de Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 11 November.

Nr. 167.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Nielsen (Def. Hausen),

der tiltales for Bedrageri.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Oktober 1884: Tiltalte, forhenværende Gjæstgiver i Nakskov, Anders Nielsen bør hensattes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt. Saa bør han udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Overretssagfører Fasting, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Maj 1885: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerue Alberti og Ruusloff eller nu dennes Bo, betaler Tiltalte, forhenværende Gjæstgiver i Nakskov Anders Nielsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den økete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse af Tiltaltes Forhold, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmusen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, forhenværende Gjæstgiver i bemeldte Kjøbstad Anders Nielsen, som er født den 22 Februar 1845 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Bedrageri og er ved egen af det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Den 30 og 31 Juli 1883 udstedte nemlig Tiltalte til daværende Kjøbmand H. T. Dyhre

en Panteobligation, hvori han erkjendte at skyldte denne 2000 Kroner og for dette Beløb med Renter og Omkostninger i alle Maader gav sin Kreditor 1ste Prioritets Panteret i forskjellige nærmere specificerede og til 4268 Kr. 50 Øre vurderede Losoregjenstande. Af disse tilhørte imidlertid en Del, uden at det har kunnet oplyses hvor mange, ikke ham, men Nakskov Haandværker- og Industriforening, af hvem han ved Kontrakt af 26 Januar 1882 havde lejet en samme tilhørende Ejendom til Gjæstgiveri og ved denne Lejlighed modtaget til Brug forskellige Inventarieregjenstande af Værdi ialt 2816 Kr. 50 Øre, som han ved Lejemaalets Ophør skulde tilbagelevero eller erstatte efter deres Værdi. Tiltalte har derfor ogsaa erkjendt, at han ingen Ret havde til at pantsætte disse Gjenstande. Af de ved ovennævnte Obligation pantsatte Gjenstande har Tiltalte senere paa et Laanekontor atter pantsat forskellige Effekter, paa hvilke der er givet ham et Laan af 50 Kr. 50 Øre, og da endelig hans fornævnte Kreditor den 19 Januar f. A. lod gjøre Exekution for sit Tilgodehavende, som var nedbragt til 1500 Kr., og Tiltalte i Henhold til Konkurslovens § 167 blev opfordret til at erklære, om han ejede andet eller mere end de allerede beskrevne Sager, opgav han ikke at eje mere eller andet end de nødvendige Senge, Seng- og Gungklæder og undlod saaledes at opgive de af ham paa Laanekontoret pantsatte Gjenstande, i hvilken Anledning han under et Reassumptionsforhør yderligere har forklaret, at der ej under Forretningen blev spurgt, om han ejede Laanesedler, og at han ikke tænkte over, om man var forpligtet at opgive saadanne Ting, men at det iøvrigt ikke har været hans Hensigt at unddrage sin Kreditor disse Gjenstande. Bestyrelsen for bemeldte Forening har erklæret, at, da Foreningen ikke har lidt noget Tab ved Pantsætningen, har den heller ikke nogen Fordring paa Erstatning, hvorhos forhenværende Kjøbmand Dyhre har afgivet den Erklæring, at han vel ikke er fyldestgjort for sit Tilgodehavende efter Obligationeu, men ikke under nærværende Søg gjør Fordring paa nogen Erstatning og ønsker, at Tiltalen maa bortfalde. Medens nu Tiltalte, der ikke kan anses overbevist om under Exekutionsforretningen at have forsætlig lagt Dølgemaal paa Laanesedlerne, ikke forsaavidt findes at have paadraget sig noget Strafansvar, maa det billiges, at han for sit iøvrigt udviste Forhold ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens §§ 253 og 257, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelse saavel om, at Tiltalte bør have sit Borgerskab som Gjæstgiver forbrudt, som om Auktionens Omkostninger, der rettelig ere ham paaagte, ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele kunne stadfæstes.

Torsdagen den 12 November.

Nr. 184. Højesteretssagfører Asmussen

contra

David Oscar Ferdinand Lind (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 156.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1885: Tiltalte David Oscar Ferdinand Lind bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor, Prokurator Winther og den befalede Defensor, Prokurator Kalko, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 11 April d. A. anlagte Sag tiltales David Oscar Ferdinand Lind, der er født den 4 Maj 1857 og ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 156 i Anledning af en i Ugebladet „Klown“ Nr. 7 for indeværende Aar optagen anonym Artikel med Titel: „De otte smaa Kanoner“. Tiltalte har erkjendt, at Navnet David Lind, der findes paa trykt bemeldte Nr. af Ugebladet, som Angivelse af dettes Ud giver, sigter til ham og at han som Ansvarhavende for Bladets Indhold har, forinden bemeldte Artikel, som han har nægtet selv at have forfattet, blev optagen i Bladet, gjort sig bekjendt med samme. Da der nu i bemeldte Artikel, for hvis Offentliggjørelse Tiltalte efter det Ovenanførte er ansvarlig, maa anses at være blevet drevet Spot med Biblens Frem-

stilling af Kristi Fødsel ved den Maade, hvorpaa Beretningen herom i et af Evangelierne er benyttet i Artiklen til at latterliggjøre en stedfunden Indsamling af Penge til Anskaffelse af Kanoner til Landets Forsvar, vil Tiltalte, der iøvrigt ikke ved Gjennemlæsning af Artiklen forinden dens Optagelse i Bladet vil være bleven opmærksom paa den stedfundne Benyttelse af Biblens Text, være at anse efter Straffelovens § 156 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Nr. 253. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Lars Hansen Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 September 1885: Forbedringshusfange Lars Hansen Larsen og Arrestanten Anton Olsson bor straffes, Forstnævnte med Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder, Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Hansen Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshusfange Lars Hansen og Arrestanten Anton Olsson ere under nærværende imod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold. Efterat de en Dag i December Maaned f. A. vare bleve enige om at begaa Tyveri til fælles Fordel, gik Larsen samme Dag ombord i et ved Havnegade her i Staden beliggende Skib og stjal, medens Olsson blev staaende ved Bolværket ovenfor, fra et uafsaaset Folkelukaf nogle Beklædningsgjenstande og Køjeklæder, som tilhørte Kok Andreas Mathias Jensen og ere vurderede til 14 Kr., og en Dag i Januar Maaned d. A. stjal de i Forening en Del Tougværk, som laa frit fremme paa Dækket af et Skib i Gasværkshavnen hersteds. Tougværket, hvis Ejer ikke er kommen tilstede under Sagen, havde en Værdi af 20 Kr. Forbedringshusfange Larsen er født den 20 November 1863 og tidligere anset ved Aars- og Slet Herreders samt Logstor Birks Extraretsdom af 15 Juli 1879 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rotting-slag, ved samme Rets Dom af 3 Marts 1882 efter Straffelovens § 228, cfr. § 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 10 Juli 1883 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 27 Juni d. A. efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. — — — — —
— I Henhold til Foranførte vil Larsen være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en, under Hensyn til sammes § 231, 1ste Led, lempet Tillægstraf, efter Omstændighederne af Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder.

Fredagen den 13 November.

Nr. 209.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Søren Peter Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1885:
Tiltalte, forhenværende Postbud Søren Peter Pedersen, bør hen-

sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Paulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juni 1885: Tiltalte Søren Peter Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten Prokurator Paulsen, 12 Kr., til Defensor sammesteds, Prokurator Hesse, 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at Tiltalte ifølge Bekjendtgjørelse af 19 December 1874 § 4 skulde være forsynet med Frimærker, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Landpostbud Søren Peter Pederson for Tyveri eller Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der ved en mellem ham og Postkontoret i Frederikshavn den 10 November 1883 oprettet og den 24 s. M. af Postinspektoret for Nørrejylland approberet Kontrakt var bleven antaget som Landpostbud paa Routen mellem Tolne og Blæsbjerg, og som efter sin Forklaring i denne Egenskab skal være forsynet med Frimærker til Salg — har undladt paa Postkontoret

at aflevere 5 Breve, der til forskjellige Tider, som det man antages i Tidsrummet fra Slutningen af Oktober indtil Midten af December Maaned f. A., vare af Beboere i hans Distrikt leverede ham som Landpostbud til videre Besørgelse med Posten, og forbrugt de Pengebeløb, som Brevenes Afsendere samtidig havde givet ham som Betaling for de til Brevenes Frankering fornødne Postfrimærker. Det ene af disse Breve, der var adresseret til en Mand i Nordamerika og dateret 23 og 26 Oktober f. A., fandtes ved en hos Tiltalte den 26 December f. A. af Politiet foretaget Husundersøgelse i en Bordskuffe i hans Stue og er derefter tilbageleveret Afsenderen, Husmand Christian Pedersen af Sovig Mose, der ogsaa under Sagen har af Tiltalte erholdt tilbagebetalt et Beløb af 20 Ore, som han i sin Tid havde leveret denne til derfor at besørge Brevets Frankering. De øvrige 4 Breve brændte Tiltalte derimod den 21 December f. A., efter sin Forklaring af Overilelse for at undgaa Ansvar, dersom hans Hustru røbede, at han ikke havde besørget dem, hvilket hun, der var bleven vred paa ham, fordi han Dagen forud var kommen beruset hjem, og da hun i denne Anledning overvældede ham med Bebrejdelser, havde taget hende i Armen, havde truet med at ville gjøre. Det ene af de brændte Breve, der var adresseret til en Mand i Nordamerika, var afsendt af Gaardejer Niels Chr. Holm af Vogn, der under Sagen har af Tiltalte erholdt tilbagebetalt et Beløb af 20 Ore, som han i sin Tid havde leveret denne til Brevets Frankering, hvorimod Tiltalte, der for de andre Breves Frankering havde modtaget ialt 24 Ore, ikke har kunnet erindre, hvem der havde afsendt disse. Iøvrigt brændte Tiltalte ved den ovennævnte Lejlighed tillige et frankeret Brev, som han havde modtaget af Postvæsenet, for at han skulde udfinde Adressaten, der forgjæves havde været eftersøgt andetsteds, men da Tiltaltes Anbringende om, at han forgjæves havde eftersøgt Adressaten og kun brændte Brevet af en Fejltagelse, efter Omstændighederne ikke kan forkastes, findes han ikke derved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Endvidere har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han undertiden har beholdt Breve, som han havde modtaget til Forsendelse med Posten, nogle Dage inden han afleverede dem paa Postkontoret, og at han navnlig har gjort sig skyldig i saadan Forsømmelse med Hensyn til 3 til Nordamerika bestemte Breve, som han, der var bleven indkaldt til Militærtjeneste, medtog, da han i denne Anledning den 2 September f. A. rejste til Aalborg, hvor han efter sin Forklaring forsynede dem med de fornødne Postfrimærker og foranledigede dem afsendte efter deres Adresser. Med Hensyn til det ene af disse Breve er det under Sagen oplyst, at det er kommet til sin Bestemmelse, og Tiltaltes Forklaring

om at have afsendt samtlige Breve kan derfor ikke forkastes, men hans Forhold ved ikke strax at besørge Brevene efter Bestemmelsen maa dog tilregnes ham som en strafbar Forsømmelse af de ham ifølge hans Bestilling paahvilende Pligter. Forsaavidt det var oplyst, at Tiltalte, efter sin Forklaring af Nysgjerrighed har aabnet en til Soren Jensen Skoven adresseret Pakke, som han efter Adressatens Hustrus Begjæring havde hentet paa Jernbanen, og som efter Tiltaltes Anbringende indeholdt et Torklæde, og læst en i Pakken liggende løs Seddel, hvorefter han afleverede Pakken til Adressaten, da vil dette Forhold, hvortil der ikke er taget Hensyn i Underrettsdommen, ikke kunne paakjendes af Overretten a prima instantia, og der findes efter Omstændighederne heller ikke tilstrækkelig Foje til at hjemvise Sagen til Paakjendelse af Underretten for dette Forholds Vedkommende. Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for at have underslaaet Christian Pedersens Brov og brændt de 4 andre ham til Afsendelse med Posten leverede Breve være at anse efter Straffelovens § 138 jfr. § 144 og for den ovennævnte Forsømmelse med Hensyn til Brevens Afsendelse efter samme Lovs § 143 cfr. § 144, samt for at have forbrugt de ham for Frankering af 3 af bemeldte Breve leverede 24 Øre, som han ikke senere har erstattet Afsenderne efter bemeldte Lovs § 256 jfr. § 253, medens den Straf, som han vilde have forskyldt for Forbruget af de øvrige af ham oppebaarne Portobeløb i Medfør af Straffelovens § 254 bortfalder, da han, inden der gik Dom i Sagen i 1ste Instants, har tilbagebetalt samme, og findes den Straf, som han efter det saaledes anførte har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 237.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Anders Pedersen Bang (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 9 Juni 1885: Tiltalte, Tomrer Anders Pedersen Bang bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale denne Ak-

tions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Lieutenant, Prokurator Harpoth, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hjort, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1885: Tiltalte Anders Pedersen Bang bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tomrer Anders Pedersen Bang for Overtrædelse af Straffelovens § 98. Efter Sagens Oplysninger blev der den 27 Marts d. A. om Eftermiddagen af Fuldmægtig paa Skodborg og Vandfuld Herreders Kontor exam. juris Larsen som konstitueret Foged med tiltagne Vidner afholdt en Fogedforretning hos Tiltalte for efter Rekvisition af Ejeren af Kaasgaard at udsætte Tiltalte med Familie og Ejendele af den Lejlighed i bemeldte Guard, som Tiltalte hidtil havde havt i Leje, samt eventuelt tillige foretage Arrest i hans Ejendele til Sikkerhed for resterende Lejeafgift og Omkostningerne ved Fogedforretningen m. v. Tiltalte, der blev truffen tilstede, erklærede paa Anledning, at han havde lejet den paagjældende Lejlighed for

et halvt Aar til 1 November 1883 for 40 Kr., som han paa-
 stod at have betalt, samt erkjendte, at han siden den Tid var
 forbleven boende i Lejligheden uden at erlægge nogen Lejeafgift
 af samme, idet han som Grund til, at han havde undladt dette,
 angav, at han ikke havde lejet Boligen for længere Tid end det
 nævnte Halvaar, samt at Lejligheden ikke var bleven holdt i
 tilbørlig Stand, hvorhos han paa Opfordring af Fogeden til strax
 med sin Familie og Ejendele at fraflytte Lejligheden, nægtede at
 gjøre dette, idet han paa Anledning erklærede ikke at have
 nogen anden Lejlighed at kunne flytte ind i, ligesom han ogsaa
 nægtede at betale de ham affordrede Beløb. Fogeden begyndte
 da at registrere Tiltaltes Ejendele, men da Tiltalte vægrede sig
 ved at opgive, hvad han ejede til Gjenstand for Arrest, idet
 han angav, at Noget af, hvad der fandtes, vel var hans, men at
 der ogsaa var Ting, der ikke tilhørte ham, udsatte Fogeden fore-
 løbig den videre Registrering og tilkaldte nogle Mænd til at
 assistere Retten ved Udsættelsen af Tiltaltes Ejendele, hvorefter
 han, da Tiltalte paa ny vægrede sig ved godvillig at flytte ud af
 Lejligheden med Tilføjende, at han, hvis noget blev udflyttet,
 strax vilde flytte det ind igjen, gav Ordre til at paabegynde Ud-
 flytningen. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sa-
 gens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han —
 ungtet han gjentagne Gange af Fogeden blev formanet til at
 være rolig og gjort bekendt med det Ansvar, han vilde paa-
 drage sig ved at modsætte sig Forretningen — har under denne
 ved Trusler og paa anden Maade forulempet Fogeden og Vid-
 nerne ved Forretningen og saavel herved som ved utilbørligt
 Forhold mod Rekvirentens Befuldmægtigede samt de tilkaldte
 Folk lagt Hindringer i Vejen for Udførelsen af Forretningen,
 idet han bl. A. yttrede, at han vilde benytte et hvilket som helst
 Middel til at forhindre Udflytningen, at han heller vilde lade sig
 binde, end at denne skulde foregaa, at det saa vilde komme an
 paa, om de kunde binde ham, „thi han slog hvad og hvem han
 kunde“, og at han vilde slaa med den første den bedste Øxe,
 han fik fat i — hvilken sidstnævnte Trusel han særlig rettede
 til den fungerende Foged personlig — hvorhos han strax tog
 enhver Gjenstand, som ved Fogedens Foranstaltning var bleven
 sat udenfor, og kastede den ind igjen i Huset, samt da Ryd-
 ningen af hans Værksted var begyndt, greb en Skarøxe og slog
 den paa en truende Maade imod en Høvlebænk, ligesom han,
 da Høvlebænken skulde sættes ud, slog med sin knyttede Haand
 ned imod denne og sagde til det ene Vidne: „Du forsøger
 at røre den“, hvorhos han, da Fogden engang stillede sig i
 Vejen for ham, for at hindre ham i at bringe 2 Brædder, der
 vare satte udenfor, ind igjen, stødte Fogden tilside med en
 Yttring om, at det skulde ind. Paa Grund af Tiltaltes Op-

træden samt da Rekvirentens Befuldnægtigede i Medfor af Konkurslovens § 167 begjærede ham hensat i simpelt Fængsel, fandt Fogden sig tilsidst foranlediget til at anholde ham og lade ham transportere til Sognefogden, hvilket Tiltalte ikke satte sig til Modværge imod, og Forretningen blev derefter fremmet uden videre Forhindring. Tiltalte har til Undskyldning for sin Optræden ved den omhandlede Lejlighed anbragt, at han, der af Naturen er meget hidsig, ansaa sig forurettet af Rekvirenten og derfor blev saa irriteret over den paabegyndte Forretning, at han i Hidsighed glemte sig selv, og det maa ogsaa antages, at Tiltalte under det hele Optrin har befundet sig i en i høi Grad oplidset Sindsstemning. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Aaret 1849 i Hertugdømmet Slesvig, hvilket sidste Opgivende af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — være at anse efter Straffelovens § 98 1ste og 2det Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 18 November.

Nr. 29. Drejer **Niels Jensen** af Kaastrup
(Nellemann efter Ordre)

contra

Gaardejer **Christian Clausen** af Kaastrup (Hansen),

betr. Spørgsm. om en Vejservitut.

Arts og Skippinge Herreders ordinære Rets Dom af 21 Oktober 1882: Citanten, Drejer Niels Jensen af Kaastrup, bør være berettiget til Vej til sin Lod Matr.-Nr. 21 af Kaastrup over Indstævnte, Gaardejer Christian Clausens Gaardslod Matr.-Nr. 6 sammesteds ad den Markvej, som fra Bygaden fører langs Gaardsloddens østlige Skjel 560 Alen i nordlig Retning, og derfra i vestlig Retning indtil Grændsen til Matr.-N. 21, dog med to større Bojninger i Nord og Nordvest, saaledes at Vejen føres Norden om den Mose, som findes i Loddens vestlige Hjørne, eller saaledes som Vejen er aflagt paa det ved Sagens

Anhængiggjørelse den 12 November 1881 fremlagte Rids og betegnet med Bogstaverne a til g, dog at Indstævnte fra det Punkt, hvor den tidligere Vej slap op ved hans Mose, er berettiget til at anvise Citanten en anden Vej end den paa Ridsen aflagte ud over Lodden Norden for Mosen. Processens Omkostninger ophæves, og udredes det Prokurator Buch tilkommende Salær, 100 Kr., tilligemed hans Udlæg, 5 Kr. 89 Ore, af det Offentlige, dog for Udlægets Vedkommende imod Regres til Citanten. Der forelægges Overretssagfører Hogsbroe en Frist af 8 Dage fra Dato til at berigtige Steinplingen af hans respektive den 3 December 1881 og den 17 Juni og 2 September 1882 fremlagte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1884: Citanten, Gaardejer Christian Clausen af Kaastrup, bør for Tiltale af Indstævnte, Drejer Niels Jensen sammesteds i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter oplæves. I Henseende til det Indstævntes beskikkede Sagfører i 1ste Instants Prokurator Buch tilkjendte Salær og Erstatning for havte Udlæg bør Underrettsdommen ved Magt at stande dog med Udcladelse af Bestemmelsen om Regres til Indstævnte i sidstnævnte Henseende. Der tillægges Overretsprokurator Mang et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Medens den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Slutningen af § 2 i Skjødet af 3 December 1846 fra Grevskabet Lerchenborg paa den Indstævte nu tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 6 af Kaastrup hverken efter de brugte Udtryk eller efter Indholdet af § 3 i samme Skjøde og Forholdets Beskaffenhed kan have Hensyn til det paa selve Matr.-Nr. 6 dengang liggende, i Dommen omtalte Aftægtshus, maa den efter samtlige Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger antages netop at sigte til den Citanten nu tilhørende til Matr.-Nr. 21 — nu Nr. 21 a — i samme By hørende Huslod. I Henhold til den i Dommen omtalte Hoveriforening af 19 Januar 1812 blev der nemlig fra samtlige Gaarde i Kaastrup udlagt Lodder til Huse i Byen, deriblandt fra Gaarden Matr.-Nr. 6 den under Sagen omhandlede Lod til Matr.-Nr. 21. Det maa derhos anses oplyst, at der ikke fra Matr.-Nr. 6 er udlagt andre Huslodder, til hvilke der kunde være Spørgsmaal om at afgive Vej, end Matr.-Nr. 21. Ligesom det derfor maa antages at være denne, der i Forhold til Matr.-Nr. 6 betegnes som »Husloddene«, saaledes be-

styrkes denne Opfattelse i høj Grad ved de øvrige foreliggende Oplysninger. Der er nemlig ikke udenfor Matr.-Nr. 6 nogen Vej, ad hvilken der for Matr.-Nr. 21 oprindeligt har været eller nu er berettiget Adgang til den samme tillagte Lod, og medens det er uantageligt, at der ikke skulde være bleven anvist nogen Vej til denne Lod, ses det ogsaa, at der overalt, hvor det var nødvendigt, er tillagt de fra de andre Gaarde udlagte Huslodder Vej over vedkommende Gaards Lod. De afgivne Vidneforklaringer vise frendeles, at Besidderne af Matr.-Nr. 21 have udøvet Færsel over Matr.-Nr. 6, om de end, efter at den i Dommen omtalte almindelige Vej over Matr.-Nr. 20 til en fælles Grusgrav var anlagt, overvejende have benyttet denne, indtil den blev aflagt som Vej til Grusgraven. Endelig maa ogsaa den Omstændighed, at Indstævntes Forgænger og han selv derefter have sørget for, ved Overenskomst med Besidderen af Matr.-Nr. 20 og mod at erlægge Vederlag derfor til denne, at forskafe Citanten Vej til hans Lod, tale for, at de have anset deres Ejendom underkastet en Vejforpligtelse overfor Citantens Ejendom.

Vel har nu Indstævnte villet gjøre gjældende, at den omhandlede Bestemmelse i Skjødet af 1846 i Henhold til Sp. Rgl. 22 Marts 1814 § 72 ikke kan være forbindende for ham som senere Ejer, da der ikke har fundet særlig inglæsning Sted med Hensyn til den, men foruden at han efter det nys Anførte maa formodes ikke at have været ubekjendt med den Forpligtelse, der ved det ham i Forbindelse med hans eget overleverede Skjøde af 1846 var paalagt hans Ejendom, kan fornævnte Lovforskrift efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke paaberaabes med Hensyn til den ommeldte i det første Skjøde paa Ejendommen indeholdte Bestemmelse, der maa antages alene at have tilsigtet at opretholde en alt tidligere, medens begge Ejendomme vare Fæstesteder, bestaaende Forpligtelse for Gaardfæsteren.

Som Følge af alt Anførte maa Citanten som Ejer af Matr.-Nr. 21 anses berettiget til Færsel til sin Lod over Matr.-Nr. 6, men da det ikke er tilstrækkelig oplyst, at han har Ret til at udøve denne ad den af ham paaستاede Linie, vil hans principale Paastand om Underrettsdommens Stadfæstelse ikke kunne tages til Følge, hvorimod Dommen i væsentlig Overensstemmelse med en af Indstævnte for Højessteret nedlagt subsidiær Paastand findes at burde gaa ud paa, at Citanten i hans ovennævnte Egenskab kjendes berettiget til af Indstævnte at erholde anvist en Færsel Linie paa farbart Sted over Gaardsloden Matr.-Nr. 6 fra Byvejen til hans Huslods Grændse, samt til at færdes til og fra bemeldte Lod ad den anviste Linie.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter, og de Citantens befalede Sagsførere tilkommende Salærer og Godtgjørelser for havte Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør som Ejer af Huslodden Matr.-Nr. 21 a af Kaastrup være berettiget til af Indstævnte at erholde anvist en Færselinie paa farbart Sted over Gaardsloden Matr.-Nr. 6 sammesteds fra Byvejen til bemeldte Huslods Grændse samt til ad den anviste Linie at færdes til og fra Lodden. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kr. I Salarium tillægges Prokurator Buch for Underretten 100 Kr., Prokurator Maag for Overretten 50 Kr. og Advokat Nellemann for Højesteret 200 Kroner, hvilke Salarier tilligemed 5 Kroner 89 Øre til den Førstnævnte og 6 Kroner 80 Øre til den Sidstnævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Nærværende Sag er i første Instants anlagt af Indstævnte, Drejer Niels Jensen af Kaastrup mod Citanten, Gaardejer Christian Clausen sammesteds ved Arts og Skippinge Herreders Ret, hvor Indstævnte, der var meddelt fri Proces paastod sig kjendt berettiget til Vej til sin Lod Matr.-Nr. 21 af Kaastrup over Citantens Gaardslod Matr.-Nr. 6 sammesteds ad den Markvej, som fra Bygaden fører langs Gaardsloddens østlige Skjæl 560 Alen i nordlig Retning og derfra i vestlig Retning indtil Grændsen til Matr.-Nr. 21, dog med to større Bøjninger i Nord og Nordvest, saaledes at Vejen føres Norden om den Mose, som findes i Loddens vestlige Hjørne, eller saaledes som Vejen er afsat paa det under Sagen fremlagte Rids og betegnet med Bogstaverne a til g, hvorhos han paastod Citanten tilpligtet at udrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder for Udlæg til Udskrifter af Skjode og Panteprotokollen 5 Kr. 89 Øre og Salær til den beskikkede Sagsfører, hvilket Udlæg og Salær denne i alt Fald paastod sig tilkjendt hos det

Offentlige. Citanten paastod sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han nedlagde forskellige subsidære Paastande. Ved ovennævnte Rets Dom af 21 Oktober 1882 blev Indstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes at Citanten kjendtes berettiget til fra det Punkt ved hans Mose, hvor den tidligere Vej slap op, at anvise Indstævnte en anden Vej end den paa fornævnte Rids aflagte udover Lodden norden for Mosen, og at Processens Omkostninger ophævedes, hvornæst det Indstævntes Sagfører tillagte Salær 100 Kr. og Erstatning for hans ovenmeldte Udlæg 5 Kr. 89 Ore paalagdes det Offentlige, dog for det sidste Beløbs Vedkommende mod Regres til Indstævnte. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 12 April f. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande samt derhos paastaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte, der ligeledes er meddelt fri Proces for Overretten, ved sin beskikkede Sagfører Overretsprokurator Maag har paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten paalagt Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Maag, som i alt Fald paastaar sig dette tillagt hos det Offentlige. Ifølge Sagens Oplysninger har saavel Citantens Ejendom, Gaarden Matr.-Nr. 6 i Kaastrup, som den Indstævnte tilhørende ved en Hveriforening af 19 Januar 1812 bemeldte Gaard fratagne, ubebyggede Huslod Matr.-Nr. 21 i sin Tid tilhørt Grevskalet Lerchenborg, som ved Skjøde af 3 December 1846, thinglæst 19 s. M. solgte Matr.-Nr. 6 som Arvefæste-Ejendom til Murmester J. L. Schmidt og ved Skjøde af 22 November 1876, thinglæst 23 December s. A., aflændede Husloddet Matr.-Nr. 21 til Indstævnte, der siden den 21 Oktober 1850 ligesom hans Fader for ham havde havt Lodden i Fæste. Citanten har nu vel erkjendt, at Indstævnte og dennes Formand af og til have færdedes over hans Ejendom Matr.-Nr. 6 til Matr.-Nr. 21, men han har benægtet, at Indstævnte overhovedet har nogen retlig Adkomst til Vej over hans Jorder, idet den stedfundne Passage kun er indrømmet som en Villighed ifølge det imellem Ejerne af de her omtalte Ejendomme som gode Naboer bestaaende venskabelige Forhold. Herimod er der ikke under Sagen fra Indstævntes Side tilvejebragt noget Bevis for, at der som af ham anført, allerede ved Udskiftningen er udlagt Vej over Matr.-Nr. 6 til Benyttelse for Ejeren af Matr.-Nr. 21, eller dog i alt Fald en Forpligtelse til at taae Færdsel ad en allerede bestaaende Vej til Matr.-Nr. 21 paalagt Besidderne af førstnævnte Ejendom, og end mindre for, at der da skulde være forbeholdt Indstævnte en saadan Vej som den paa det fremlagte Rids afsatte. Indstævnte har fremdeles som Hjemmel for den paastaede Færdselsret paaberaabt sig en Udtalelse i det ovenmeldte Skjøde af 3 December 1846 § 2 in fine, hvor

det hedder: „Arvefæsteren er pligtig at taale, at den Vej, der er lagt over Gaardens Grund, fremdeles benyttes, ligesom og at afgive Vej til Huslodden“, idet der formentlig hermed skulde være tilsigtet at paalægge Ejeren af Matr.-Nr. 6 at afgive Vej for Besidderen af den bemeldte Ejendom i sin Tid fratagne Huslod Matr.-Nr. 21 til denne Lod, dels ad den allerede da paa førstnævnte Ejendom eksisterende ovenomtalte Markvej, dels videre udover Ejendommens Grund til Matr.-Nr. 21. Ligesom der imidlertid intet skjønnes at være til Hinder for at antage at den citerede Udtalelse, som af Citanten hævdet, kan sigte til en ganske anden Vej og Vejforpligtelse end af Indstævnte paastaet, og navnlig Indholdet af samme Skjodes § 3 ikke findes at modsigte, at der, hvad Vejforpligtelsen angaar, kan, som af Citanten særligt gjort gjældende, være sigtet til Vej til et dengang paa Matr.-Nr. 6 værende Aftægtshus med tilhørende Lod, saaledes har Indstævnte ikke, hvad der selvfølgelig maatte paahvile ham, imod Citantens Benægtelse ført noget Bevis for, at hin Udtalelse netop sigter til hans her omhandlede Huslod og Vej til samme. Ej heller findes der, som af Indstævnte fremdeles forment af den Omstændighed, at der, — hvad Citanten har erkjendt — i Henhold til en af Citantens Fader som Citantens Formand i Besiddelsen af Matr.-Nr. 6 med Ejeren af Nabogrunden Matr.-Nr. 20 truffen Overenskomst er i et Tidsrum af 10 à 12 Aar, indtil sidste Ejer for et Par Aar siden opsagde Overenskomsten, til denne Lodsejer, først af Citantens Fader og derpaa af Citanten naarligen blev erlagt 2 Skpr. Byg, for at Indstævnte kunde have Færdsel over bemeldte Nabogrund til og fra Matr.-Nr. 21, at kunne i og for sig udledes en bindende Anerkjendelse af, at der skulde paahvile Matr.-Nr. 6 en saadan Vejforpligtelse, som her omhandlet, ligeover for Citantens Erklæring om, at dette skete dels paa Grund af det inellem hans og Indstævntes Familie bestaaende Venskabsforhold — hvilket ikke af Indstævnte er modsagt at have fundet Sted — og dels for at undgaa Tvistigheder indbyrdes betræffende Indstævntes Færdselsberettigelse, efterat nemlig en fra Aaret 1836 indtil 1868 eller 1869 til offentlig Brug udlagt Grusgrav, hvortil der mod en naarligen Godtgjorelse af det Offentlige havde været Færdsel over Matr.-Nr. 20, var bleven nedlagt. I Forbindelse med det foregaaende fortjener det ogsaa at bemærkes, at der ikke paa noget af de under Sagen fremlagte Matrikulkort findes antydet nogen Vej over Matr.-Nr. 6 til Matr.-Nr. 21, ligesom at der — hvad der er in confesso — ej heller i Indstævntes Adkomstdokumenter findes nogen Antydning om den paastaaede Færdselsret over Matr.-Nr. 6. Naar Indstævnte endelig har anført, at han i alt Fald ved Hævd har erhvervet den paastaaede Vejret, vil der, naar Hensyn tages til, dels at den Del af den paa ovennævnte Rids afsatte Vej, som fører til Mosen, ikke er opløst at være bleven

til for den her omhandlede Færdsels Skyld, og — efter hvad der er in confesso — ogsaa er bleven benyttet af Ejeren af Citantens Gaard og den saaledes ikke har været besiddet af Indstævnte eller dennes Forgængere, og dels at den øvrige Del af den saaledes afsatte Vej, som af Indstævnte erkjendt, end ikke har indiceret sig paa Citantens Lod med nogetsomhelst fremtrædende Spor, ikke kunne blive Spørgsmaal om at henføre Vejen qv. til de Servituter, paa hvilke der kan vindes Hævd ved 20 Aars Brug, men alene, om der ved Alderstidshævd skulde være erhvervet Ret for Indstævnte som Ejer af Matr.-Nr. 21 til at udøve den omhandlede Passage. Men ejheller dette kan antages, idet det hverken ved de fra Indstævntes Side forte Vidner eller paa anden Maade kan anses godtgjort, at Færdselen til og fra Indstævntes heromtalte Lod til Stadlighed er foregaaet ad den paa tidnævnte Rids angivne Vej, men det meget mere af Vidneforklaringerne fremgaar, at Hovedfærdselen i saa Henseende i Mands Minde er gaaet over Matr.-Nr. 20. Ifølge det foranførte vil der være at tillægge Citanten Frifindelse for Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Forsnavidt Sagen har været beneficeret, attesteres, at dens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlige, og i Henseende til det Indstævntes beskikkede Sagfører for Underretten, Prokurator Buch tilkjendte Salær samt Erstatning for havte Udlæg vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog med Udeladelse af Bestemmelsen om Regres til Indstævnte i sidstnævnte Henseende. Der vil være at tillægge Overretsprokurator Maag et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 261.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Frederiche Carlsen, Anders Sørensens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Hassing Refs Herreders Extrarets Dom af 6 Juli 1885: Tiltalte Frederikke Carlsen, Anders Klodsemagers Hu-

stru, af Hvidbjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af hendes Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Johnsen og Prokurator Schiellerup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sælærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Friederiche Carlsen, Anders Sørensens Hustru, for Meddelagtighed i Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, da det 13-aarige Pigebarn, Madsine Kristine Pedersen, og hendes egen 9 Aar gamle Datter, Ane Marie en Dag i sidstafvigte Efteraar havde tilvendt sig 50 Øre fra den Sidstes Sparebøsse og anvendt disse Penge til Slikkeri, har taget Anledning heraf til at opfordre Madsine til at tage Varer fra sin Stedfaders, Kjobmand J. Pedersens, Butik i Hvidbjerg og give hende disse, idet hun efter Madsines Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte har erkjendt, opfordrede denne til at give sig noget for Pengene, og efterat Madsine derpaa havde leveret Tiltalte nogle af hende i Stedfaderens Butik stjaalne Manufakturvarer, vedblev Tiltalte gjentagende at opfordre hende til fremdeles at stjæle saadanne

Varer og levere hende disse, hvad Madsine ogsaa gjorde, saaledes at Tiltalte ved Undersøgelsens Begyndelse paa denne Maade efterhaanden havde erholdt en betydelig Mængde Varer af forskjellig Art, af hvilke dog nogle vare brugte og tildels gaaede til, medens et enkelt Stykke efter Tiltaltes Forklaring var brændt. Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa Erstatning mod at faa udleveret de i Behold værende Varer, har ansat det Stjaalne til en samlet Værdi af ca. 35 Kr. Det maa antages, at Madsine, for hvis Vedkommende Tiltale af Justitsministeriet er frafaldet, har havt uhindret Adgang til sin Stedfaders Butik, saaledes at samtlige Tyverier maa betragtes som simple. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er hun, som er født i Aaret 1840 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 11 September 1876 i Medfør af Straffelovens § 176, cfr. §§ 170 og 51, anset med Straf simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Underretsdommen retteligt anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilket det derhos retteligt er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde nedsættes til henholdsvis 12 og 10 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Januar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trycks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 34.

Torsdagen den 19 November.

Nr. 43. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
(den est. Kammeradvokat),

contra

Sagfører **J. Jørgensen** som Executor testamenti i Dødsboet
efter Enken **Karen Marie Haagensen**, født **Nielsen**
(Arntzen),

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til at svare Efterstemplingsgebyr
og Arveafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
19 Mai 1884: Indstævnte, Sagfører J. Jørgensen som executor
testamenti i Dødsboet efter Enken Karen Marie Haagensen, født
Nielsen, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for
Skattevæsenet paa Statskassens Vegne i denne Sag fri at være,
og bør Statskassen være uberettiget til det oppebaarne Gebyr
for Efterstemplingen af det af Enken Karen Marie Haagensen,
født Nielsen, under 6 August 1881 oprettede Testament, for-
saavidt angaar de ved sammes Post 3 legerede 20,000 Kroner.
Sagens Omkostninger oplæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet tilføjes,
at der ikke af den Maade, hvorpaa Udlæget af de paagjæl-
dende Kapitaler er blevet iværksat, kan udledes noget til

Stotte for et andet Resultat end det i Dommen antagne, bliver denne at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves-

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Den 6 August 1881 oprettede Enken Karen Marie Haangensen et Testament, ved hvis tredje Post hun tillagde sine to Brodersønner, Jens Michael Nielsen og Morten Anton Nielsen, hver især et Legat stort 10,000 Kr. Disse tvende Legaters Beløb skulde ifølge Bestemmelserne i nævnte Post 3 ved hendes Boes Slutning indsettes i Overformyndieriet til Rentenydelse for Legatarerne, men, ligesom Kapitalerne under ingen Omstændigheder maatte udbetales til nogen af Brodersønnerne, forinden han havde fyldt sit 30te Aar, saaledes skulde de af Kapitalerne indtil den Tid indvundne Renter forblive i Overformyndieriet og tillægges den for hver især indsatte Kapital og skulde hverken Kapitalerne eller Renterne kunne være Gjenstand for nogensomhelst Overdragelse, Pantesætning eller anden frivillig Disposition af Legatarerne, saalidt som der mod de indestaende Midler skulde kunne rejses nogen Forfølgning fra deres Kreditorers Side. Hvis nogen af Brodersønnerne skulde være død tidligere end Testatrix, skulde det den Afdøde tillagte Legat tilfalde hans Livsarvinger og fordeles mellem disse efter Arvelovgivningens almindelige Regler, og det Samme skulde være Tilfældet, naar nogen af Legatarerne afgik ved Døden efter Testatrix, uden i Henhold til de foranførte Forskrifter at have opnaaet den fulde og frie Raadighed over det ham tillagte Legat, men i begge de omtalte Tilfælde skulde de Beløb, der saaledes maatte tilfalde den afdøde Legatars Livsarvinger, først udbetales dem efterhaanden som de opnaaede Myndighedsalderen, dog saaledes, at de havde Ret til Udbetaling af de Renter, som efter den paagjældende Legatars Død indvandt af Kapitalen; iøvrigt skulde de ovenfor nævnte Begrænsninger saavel i Henseende til frivillige som tvungne Dispositioner over Kapital og Rente ogsaa for disse Tilfælde staa ved Magt. Hvis endelig een af de ommeldte Brodersønner eller begge skulde være afgaaede ved Døden — det være sig tidligere eller senere end Testatrix — uden at efterlade Livs-

arvinger, skulde den Kapital, der havde været tillagt den eller de saaledes Afdøde, tilligemed de Kapitalen eventuelt vedhængende Renter tilfalde Haandværkerstiftelsen i Randers og udbetales til samme for af den at anvendes paa nærmere angiven Maade. Efterat Indstævnte Sagfører J. Jørgensen, der som executor i den under 29 Oktober s. A. afløde Testatricis Boformente, at der som Følge af de til de ommeldte Legater knyttede Betingelser ikke for Tiden vilde være at beregne enten Efterstemplingsgebyr af Testamentet eller Arveafgift, forsaavidt angik de saaledes legerede 20,000 Kr., paa Forespørgsel hos Generaldirektoratet for Skattevæsenet havde erholdt den Resolution, at der strax skulde svares Efterstemplingsgebyr og Arveafgift af de legerede 20,000 Kr., berigtigede Indstævnte vel det fordrede Efterstemplingsgebyr for de 20,000 Kr., idet sammes Beløb 133 Kr. 30 Ore var indbefattet under det af ham indbetalte samlede Efterstemplingsgebyr af Testamentet paa 449 Kr. 50 Ore, men kun under udtrykkeligt Forbehold af senere at faa Spørgsmaalet om Rigtigheden af denne Fordring bragt for Domstolene, og i den af Indstævnte affattede Repartition i Boet beregnede han ikke Arveafgift af de omhandlede Legater. Efter foregaaende Forhandling have derpaa Citanterne anlagt nærværende Sag, hvorunder de have paastaet Statskassen kjendt berettiget til at oppebære Stempelafgift af det ovennævnte Testament af 6 August 1881 med det hele for samme beregnede og erlagte Beløb af 449 Kr. 50 Ore, samt Indstævnte i hans Egenkab af Exekutor i det omhandlede Bo kjendt pligtig til at betale den af de tidtommeldte Legater med 4 pCt. beregnede Arveafgift, stor 800 Kr., tilligemed Renter af sidstnævnte Beløb 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 31 August f. A. indtil Betaling sker, ligesom de endvidere have paastaet sig tilkjendt skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der er modt for Citanterne. Indstævnte har derimod paastaet Statskassen kjendt uberettiget til den Del af det ommeldte Stempelgebyr, der var oppebaaret af de legerede 20,000 Kr., og sig iovrigt frifunden for Citanternes Tiltale, hvorhos han har fordret sig Sugens Omkostninger erstattede med et passende Beløb. Det skjønnes ikke rettere, end at Testatricis 2 Brodersønner efter Indholdet af de anførte Bestemmelser i Post 3 af det nævnte Testament, saulænge de ikke have opnaaet 30 Aars Alderen, maa siges ikke at have nogensomhelst Ret med Hensyn til disse Kapitaler med vedhængende Renter, hvorimod der kun er givet dem en Udsigt til i sin Tid at arve Samme. Men naar det saaledes endnu er uvist, hvorvidt, Kapitalerne med Renter ville tilfalde dem, savnes der Føje til for Tiden at kræve enten den til denne Forudsætning knyttede Arveafgift af de 20,000 Kr. eller Gebyret for Efterstempling af Testamentet, forsaavidt denne Sum angaar, og Indstævnets Paa-

stand, mod hvilken der ikke iøvrigt fra Citanernes Side er rejst nogen Indvending, vil derfor være at tage tilfølge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Det bliver heraf en Følge, at der ikke her under Sagen kan tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

— — — — —

Fredagen den 20 November.

Nr. 250.

Advokat Hindenburg

contra

J. Bennedsen, J. Thygesen og Rasmus Pedersen
(Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 5 Mai 1847 § 7.

Fredericia Kjøbstads Politirets Dom af 5 Januar 1885: De Tiltalte, Avlsbrugerne J. Bennedsen, J. Thygesen og Rasmus Pederson, bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Mai 1885: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 18 September d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Hindenburg og Levinsen tillægges i

Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der uddrages af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er anlagt efter Begjæring af Direktoratet for de danske Statsbaner i Jylland og Fyen, tiltales Avlsbrugerne J. Bennedsen, J. Thygesen og Rasmus Pedersen for Overtrædelse af Frdn. 5 Mai 1847 § 7. Foreløbig bemærkes, at Overretten ved kgl. Reskript af 28 Marts d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at Sagens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis. Efter Sagens Oplysninger fandtes det af de Tiltalte i Fællesskab benyttede private Led Nr. 7 paa Jernbanelinjen Fredericia — Borkop at staa aabent den 10 Oktober f. A., da et Tog passerede Linjen, og det er dette Forhold, der under Sagen lægges de Tiltalte til Last. De Tiltalte — af hvilke Thygesen iøvrigt særlig har benægtet at have passeret Leddet den ommøldte Dag — have imidlertid forklaret, at de, saa ofte de have passeret Leddet, have lukket det efter sig, medens de, der hver ere forsynede med en Nøgle til Leddet, der er til at aflaae, derimod ikke tor paastaa, at de hver Gang have aflaaet dette, hvis Laas iøvrigt, efter hvad Bennedsen og Thygesen have forklaret, selv naar det er aflaaet, lader sig slaa op med en Sten, uden at Laasen sonderbrydes, og vel har Direktoratet for de nævnte Baner forment, at der i Medfør af Bestemmelserne i Frdn. 5 Mai 1847 § 7 in fine — hvorefter de, der have Privatovergange over Jernbanen, ifalde Mulkt, saafremt de ikke, hver Gang de passere disse Overgange, igjen tillukke de for samme anbragte Slagbomme — samt §§ 8 og 61 i Politireglementet for de jydsk-fynske Jernbaner af 30 September 1870 — hvorefter Leddene for private Overkjørsler over Jernbanen skulle aabnes og lukkes af de til dem henviste Brugere og disse navnlig ere forpligtede til, hver Gang de have benyttet Overkjørslerne, at lukke Leddene eller Bømmene for dem — maa paahvile Brugeren af et saadant Led et ubetinget Ansvar for, at Leddet til enhver Tid holdes lukket, men efter Indholdet af de citerede Bestemmelser findes der ikke at kunne paalægges de Tiltalte, der, som anført, hver for sig have faaet udleveret Nøgle til Leddet, Strafansvar i den under Sagen omhandlede Anledning, med mindre de maatte have gjort dem skyldige i en Tilsidesættelse af den nævnte Pligt til efter Afbenyttelsen at lukke Leddet. Dette kan imidlertid ikke mod deres Benægtelse anses godtgjort, og idet Direktoratet for de ovennævnte Baner har erkjendt, at der ikke paalægges de

efter Straffelovens §§ 225, 253 og efter § 275, jfr. § 268, med lige Straf, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Falsk; og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Efter at Arrestantinden efter Udstaaelsen af den hende senest idømte Straf havde taget Ophold her i Byen og var flyttet sammen med sin Forlovede, Fyrbøder Harald Julius Kohn, blev hun med ham, der iøvrigt ikke under Sagen er bleven overbevist om nogen Delagtighed i hendes nedenfor anførte Forbrydelse, enig om, at hun skulde søge at skaffe sig et større Pengebeløb ved at antage et Barn i Pleje mod et Vederlag engang for alle, og indrykkede hun i dette Ojemed den 25 Februar d. A. i Adresseavisen et Avertissement, der lod paa, „at en troende Gaardejer ønskede at antage et lille Barn for en Betaling af 200 à 300 Kr. engang for alle“. Efter dette Avertissement meldte sig Husholderske Maren Nielsine Petri Petersen, som ønskede et af hende den 24 s. M. fødte Barn anbragt paa den i Avertissementet ommeldte Maade, og med hvem hun derefter traadte i Underhandlinger. Under disse udgav Arrestantinden sig for at være Gaardejer Kohns Hustru fra Lyngby ved Hillerød, og, da Maren Petersen stode paa Rigtigheden heraf, blev hun enig med Arrestantinden om, at denne skulde overtage hendes Barn til Forsørgelse mod et Vederlag af 200 Kr., hvorom der — med et Forbehold, som er uden Betydning for nærværende Sag — den 2 Marts d. A. udfærdigedes en skriftlig Kontrakt i to Exemplarer. Begge disse Exemplarer underskrev Arrestantinden: „Paa min Mands og egne Vejne Harald Julius Kohn, Ida Kohn“, hvorhos hun tillige underskrev en Kvittering lydende paa 200 Kr. med Navnet Ida Kohn, ved hvis Udlevering hun erholdt de 200 Kr. udbetalte. Samtidig modtog hun Barnet og anbragte det mod et Vederlag af 13 Kr. midlertidigt i Pleje hos en herboende Kone. Barnet var som Følge af for tidlig Fødsel svagt og er allerede den 15 Marts d. A. afgaaet ved Døden. Efter det omtalte Avertissement var der ligeledes indleveret en Billet af Johanne Dortha Jensen, Jensens Enke, som ønskede at anbringe et Barn, der nogle Dage forinden var bleven født af en ugift Slægtning af hende. Samme Dag, Arrestantinden afsluttede den skriftlige Kontrakt med Maren Petersen, henvendte hun sig til denne Enke, udgav sig overfor hende for Gaardejer Kyhls Hustru fra Lyngby og blev enig med hende om, at hun skulde overtage bemeldte Barns Forsørgelse mod et Vederlag af 300 Kr. De traf Aftale med hinanden om, at Jensens Enke skulde besørge et Overdragelsesdokument skrevet, og til dette leverede Arrestantinden hende en Konecept, i hvis Text som Kontrahenter vare angivne paa den ene Side Barnemoderen og paa den anden Side Gaardejer Vilhelm Kyhl og Hustru af Lyngby pr. Hillerød,

og som hun havde forsynet med de Underskrifter, der skulde staa i Dokumentet, nemlig Barnemodorens Navn og: „for egne og Hustrus Vegne Vilhelm Kyhl“. Den endelige Berigtigelse af Overenskomsten udsattes til den 9 Marts d. A., paa hvilken Dag Arrestantinden skulde indfinde sig hos Jensens Enke, men i Mellemtiden fattedo denne Mistanke og foranledigede Arrestantinden anholdt, da hun den ommeldte Dag indfandt sig hos hende. Efter sit Sigende vilde Arrestantinden, da hun saaledes gav Møde, have aabenbaret sine virkelige Forhold for Jensens Enke, men dette hendes Anbringende har ikke fundet nogensomhelst Bestyrkelse og man som aldeles usandsynligt forkastes, idet det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kan be-
 tvivles, at hun efter Aftalen mødte hos Jensens Enke for at afslutte de indledede Forhandlinger med Udfærdigelsen af det falske Overdragelsesdokument, til hvilket hun havde indleveret Koncepten, og derefter modtage Barnet og de 300 Kr. Arrestantinden har endvidere forklaret, at hun, da hun forhandlede om Overtagelse af de omhandlede to Børn, ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvad hun vilde gøre med dem, og hvorledes hun vilde forsørge dem, idet hun da alene var optagen af Tanken om at skaffe Penge, og, fornavndt hun dog ved Siden heraf har paastaet, at det var hendes Hensigt at sørge for Børnene, findes der saameget mindre at kunne tages Hensyn til dette Anbringende, som hun har erklæret sig ude af Stand til at paavise, hvorledes saadan Forsorgelse skulde blive hende mulig. Som Følge heraf, og idet bemærkes, at de af Arrestantinden benyttede falske Navne vare opdigtede, samt at hun ikke er overbevist om noget Forhold, der vil kunne paadrage hende særlig Straf for Bedrageri, vil hun være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, disse Paragrafer tildels sammenholdte med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 264.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Jørgen Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Uterlighed mod et Pigebarn.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 8 August 1885: Tiltalte Jørgen Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkost-

ninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Jørgensen og Prokurator Kramer, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsoe og Lange, bør Tiltalte Jørgensen af Odense betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjobstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Jørgen Jørgensen af Odense aktioneres for Uterlighed mod et Pigebarn, er det ved Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han ved tvende forskjellige Lejligheder har gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold mod et den 12 Februar 1873 født Pigebarn, idet han, der begge Gange traf Pigebarnet alene i hendes Forældres Hjem, første Gang kort før April Flyttetid d. A. blottede sit mandlige Lem for hende og derefter mod hendes Vilje, for at søge kjønslig Tilfredsstillelse, satte hende op paa sit Skjød og berørte med sit Lem hendes blottede Kjønnsdele, hvorhos han, for at forhindre, at hun skulde skribe, holdt hende for Munden, samt anden Gang, nogen Tid derefter, tog hendes Klæder op og med Haanden befølte hendes blottede Kjønnsdele. Imod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han tilsigtede at berdrive Utugt med Pigebarnet. For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 26 April 1854, og ikke udenfor

Militærtjenesten findes forhen tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 176 jfr. § 174, og da den af Underretten valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og da Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Tiltalte, derhos billiget, vil den saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 23 November.

Nr. 225. Højesteretsagfører Asmussen

contra

Christian Edvard Listov Saabye (Def. Bagger),

der tiltales for Dyrplageri, Overtrædelse af Straffelovens § 261 og Næringsloven.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 24 November 1884: Tiltalte Christian Edvard Listov Saabye bør hensættes i simpelt Fængsel i en Maaned og betale en Bøde af 20 Kroner til Præsto Amts Fattigkasse samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bjerre 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen 20 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Christian Edvard Listov Saabye ikjendte Fængselsstraf bestemmes til 2 Maaneder og den ham paaagte Bøde til 50 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juul og Hvalsoe betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Straf, som ifølge Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75, 77 og 78 jfr. § 81 kunde idømmes Tiltalte for

de ham paasigtede første Gang begaaede Overtrædelser af Næringslovgivningen, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, bliver Sagen for denne Sigtelses Vedkommende at afvise. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet et efter dens Afsigelse optaget nyt Forhor ikke kan føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian Edvard Listov Saabye, der er født den 30 August 1858 og ikke funden forhen straffet, sigtet for Dyrplageri, Overtrædelse af Straffelovens § 261 og af Næringslovgivningen. Det er i forstnævnte Henseende oplyst, at Tiltalte, som blandt andet drev et Mejeri i Allerslev, har fra 11 Mai f. A. til 1 Juni derefter, til Mælkekjorsel benyttet en ham tilhørende gammel Hoppe, der ved Undersøgelsen den sidstnævnte Dag fandtes i en afmagret Tilstand, stiv paa Forbenene og spattet paa Bagbenene, hvilket havde en ømmende og stiv Bevægelse tilfølge, naar den sattes i Gang, og at den i alt væsentlig har været i samme Tilstand i de 3 Uger. Tiltalte har benyttet den til Enspænderkjorsel først i en Uges Tid til Smaature og senere 2—3 Dage om Ugen til at hente Mælk i Kallelave og Omegn, en Vejlængde af ca. 4 Mil frem og tilbage, hvor den trak en Vægt paa Hjemvejen af 700 å 1000 Pd. I en over Sagen indhentet Erklæring har det veterinære Sundhedsraad udtalt, at den ommeldte Benyttelse af Hesten maa anses som Dyrplageri, men da Tiltalte, inden Hesten toges i Brug, lod den syns af en Dyr læge, som erklærede, at den, naar den skannedes i Begyndelsen og fodredes godt, nok vilde kunne anvendes til den paatænkte Kjorsel paa Smaature, og det efter det Oplyste ikke kan antages, at Hesten ellers er bleven mishandlet eller har manglet Foder, findes det ikke, at Tiltalte har maattet indse, at han uforsvarligt

overanstrengte Hesten ved den skete Brug, og det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom forsaavidt er frifunden for Aktors Tiltale. Med Hensyn til Tiltalen for Overtrædelse af Næringslovgivningen er det oplyst, at Tiltalte ved Siden af det ommeldte Mejeri, fra 3 Februar f. A., efter Overenskomst med Lejeren af Allerslev Kro overtog dennes Forretning sammesteds, og fra den anførte Tid, til hans Bo den 24 Juni næstefter overgik til Konkursbehandling *) til han den 14 Juni f. A. blev af Ejeren udsat af Kroen, har drevet Krohold samt Høker- og Brændevinshandel uden nogen Næringsadkomst, idet han vel paa Ansøgning har faaet Tilsagn om Kroholdsbevilling, men ikke indløste samme eller erhvervede de fornødne Næringsbeviser. Han vil som Følge heraf være at anse efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78 med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 50 Kr. Forsaavidt Tiltalte sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 261, er det oplyst, at han, der, som anført, gik fallit den 24 Juni f. A. og den 4 s. M. havde fra et Firma i Kjøbenhavn, med hvilket han stod i Handelsforbindelse, faaet tilsendt et kontant Pengebeløb af 700 Kr., samme Dag og i den nærmeste Tid derefter inden Fallitten har anvendt denne Sum, paa et mindre Beløb nær, til at betale Kreditorer med, deriblandt sin Fader 250 Kr., hovedsagelig til Dækning af Udlæg, og at han endvidere ved samme Tid afgjorde anden Gjæld til Beløb ca. 230 Kr., tildels ved at overlade vedkommende Kreditorer Inventarium og Varer. Ligesom Tiltalte har vedgaaet, at han, da han afgjorde sin Gjæld til et Par af de sidstnævnte Kreditorer, indsaa, at han maatte gaa fallit, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han, efterat have overtaget Forretningen i Allerslev Kro og heri anbragt sin Formue, ikke blot i den forløbne Tid har tilsat denne Formue, men derhos paadraget sig en Gjæld, der efter Status i hans Konkursbo anslaaes til ca. 9000 Kr., medens Aktiverne kun udgjøre henved 3000 Kr., at han fra den 14 Mai f. A. ophørte at føre Kassebog som tidligere, fordi hans Kreditorer da begyndte at overfalde ham paa forskjellig Maade, hans Handel stod stille og hans Kredit navnlig paa Egnen var horte, at han den 23 Mai f. A. maatte taale Arrest og Udlæg for Vexelgjæld m. v. paa 248 Kr. 44 Ore, at han den 6 Juni f. A. havde udfærdiget skriftlig Begjæring til Skifteretten om Boets Overdragelse, hvilken imidlertid forelobig tilbageholdtes, og at han under 30 Mai f. A. ved Kontrakt overdrog sin Fader, Handelsagent Saabye, sin Forretning, Varer og Ejendele m. v., mod at denne skulde overtage hans Gjæld og udbetale ham ca. 4000 Kr. i 4 Terminer, første Gang 1000 Kr. i August Maaned f. A., hvilken Kontrakt imidlertid maa antages at have været indgaaet pro forma, idet hans Fader

*) saaledes staar der i Dommen.

ikke kunde eller i Virkeligheden skulde præstere de deri ommeldte Udbetalinger, men kun søge enten at faa Forretningen afhændet videre eller paa Contracten søge et Laan rejst til Tiltalte paa 600 Kr., og da der efter Omstændighederne ikke findes at kunne tages Hensyn til Tiltaltes Forklaring om, at det efter den herpaa støttede Mulighed af et Laan paa 600 Kr. ikke allerede den 4 Juni f. A., da han modtog og udbetalte de ommeldte 700 Kr., var ham klart, at han maatte opgive sit Bo, findes ogsaa de ovrigte af ham fra dette Tidspunkt skete Betalinger af Gjæld at maatte efter Straffelovens § 261 paadrage ham en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Underrettsdommen, som har anset Tiltalte efter samme Bestemmelse i Straffeloven samt efter Næringslovens § 75 med henholdsvis simpelt Fængsel i 1 Maaned og en Bøde til Amtsfattiggassen paa 20 Kr., og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil med de nævnte Modifikationer i Straffen være at stadfæste.

Tirsdagen den 24 November.

Nr. 38. Forhenværende Vexellerer, exam. jur. **Jørgen Thomsen** (Selv)

contra

Murmester Chr. Jacobsen (Shaw),

betr. Spørgsmaal om Citantens Forpligtelse til at betale et Lejebeløb samt om Lovligheden af en til Sikkerhed for dette foretagne Arrestforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1884: Den paaståvnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indståvnte, forhenværende Vexellerer, Exam. juris Jørgen Thomsen til Citanten, Murmester Chr. Jacobsen betale 287 Kr. 50 Ore, Arrestens Omkostninger 20 Kr. 46 Ore, ialt 307 Kr. 96 Ore med Rente deraf 5% aarlig fra 10 Februar f. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Overretssagfører H. F. Larsen bør bøde 30 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den under Sagen fremlagte, af Prokurator

Glud paategnede Anvisning burde være forsynet med Stempel. Der forelægges Overretssagfører Levinsen en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at foranstalte det af ham den 30 April f. A. irettelagte Indlæg behørig stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte med 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citanten, Murmester Chr. Jacobsen, til Sikkerhed for $\frac{1}{2}$ Aars Husleje af en Lejlighed i hans Ejendom i Valdemarsgade Nr. 18 til April Flyttedag f. A. til Beløb 287 Kr. 50 Ore havde ved Kongens Foged heri Staden den 8 Februar f. A. ladet foretage Arrest hos Indstævnte, forhenværende Vexellærer, exam. juris Jørgen Thomsen, i forskellige paa den af ham lejede Bopæl forefundne Meubler, har han under nærværende Sag paastaet den foretagne Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Indstævnte tilpligtet at betale ham det nævnte Beløb af 287 Kr. 50 Ore og Arrestforrettningens Omkostninger 22 Kr. 21 Ore, tilsammen 309 Kr. 71 Ore med Rente 5% aarlig fra Forligsklagens Dato, den 10 Februar f. A., til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Med Hensyn til det ommeldte Lejebeløb har Indstævnte paastaet sig frifunden, i alt Fald for Tiden, med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han vel har erkjendt at skyldte Beløbet, men forment, at det ikke er forfaldent til Betaling. Han har i saa Henseende henvist til, at han under 24 Oktober 1882 havde givet Citanten en skriftlig Anvisning paa at kunne hæve Beløbet ud af en Fordring, Indstævnte havde paa en Tredjemand, om hvilken Fordring der dengang førtes Proces, og at Prokurator Glud, som førte denne Proces, under 26 næstefter, ved Paa-

tegning paa Anvisningen, erklærede sig villig til at efterkomme den deri stillede Anmodning, naar Processen var vunden og nogle alt forud herpaa anviste Beløb samt Processens Omkostninger vare afholdte heraf. Indstævnte har nu, med Bemærkning, at den nævnte Proces ikke er endelig afgjort, forment, at Citanten ved at modtage den ommeldte Anvisning maa anses at have erkjendt Beløbet for afgjort eller dog herved givet Henstand med dets Betaling til det indkom paa den forudsatte Maade, og det saameget mere, som den Person, der for Citanten overbragte Prokurator Glud Anvisningen til Paategning og modtog den tilbage, ved samme Lejlighed i Citantens Navn udstedte en Erklæring om, at Indstævntes Lejlighed efter den ved Anvisningen stillede Sikkerhed ikke skulde blive ham opsagt i den forestaaende Vinter. Ligesom Citanten imidlertid har paastaet, at sidstnævnte Erklæring er afgivet uden hans Vidende og Bemyndigelse, hvad ogsaa Udstederen af Erklæringen under Sagen har bekræftet, saaledes maa der gives Citanten Medhold i, at der ikke af den Omstændighed, at han modtog Anvisningen, kan udledes videre, end at han, foruden at opnaa Indstævntes Anerkjendelse af Skylden, har villet vinde Udsigt til derigjennem uden Vanskelighed at opnaa Betaling inden en rimelig Tid, men derimod ikke, at han skulde have betragtet den som Afgjorelse af deres Mellemværende eller samtykket i en Henstand hermed i en ubestemmelig Tid, eller uden noget Forbehold eller Antydning desangaaende fra Indstævntes Side, givet Afkald paa at indfordre sit Tilgodehavende uafhængig af Anvisningen. Som Følge heraf vil den paastaede Frifindelse for at betale Lejebeløbet og den hertil knyttede Paastand om Arrestforretningens Ophævelse ikke kunne tages til Følge. Med Hensyn til Arrestforretningen har Indstævnte dernæst særlig bemærket, at han, da den foretoges, var inddømt som Fange i Vridsløselille Straffeanstalt, og at den, da han ikke havde vedligeholdt sin Bopæl heri Byen, burde have været paabegyndt paa Anstalten, samt at Rekvirenten idetmindste efter den i Konkurslovens § 167 indeholdte Anvisning burde af Hensyn til hans Fraværelse have udsat Forretningen og underrette ham om samme. Sidstnævnte Anbringende maa imidlertid anses uden Betydning, idet den nævnte Lovbestemmelse har overladt det til Rekvirenten selv, om han paa Grund af Skyldnerens Fraværelse ønsker saadan Udsættelse, og da Forretningen er foretaget paa den Lejlighed, Indstævnte endnu havde i Leje og hvor han havde sit Bohave under Tilsyn af sin Husholderske, og da han ved, som Sagen viser, at tilbyde Citanten Leje for Sommerhalvaaret og ved under en senere afholdt Udsættelsesforretning at protestere mod Udsættelsen, har lagt for Dagen, at han har villet vedligeholde sin Bopæl der, og vende tilbage dertil, saa maa Forretningen anses at være rettelig afholdt der. Som Følge heraf vil Citantens Paastand være at

tage til Følge, dog at Arrestforretningens Omkostninger, da Beskrivelse og Bekræftelse af Forretningen ikke henhører herunder, men under Sagsomkostninger, ville være at beregne med 20 Kr. 46 Ore, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kroner. Da Citantens Sagfører, Overretssagfører H. F. Larsen, efterat have erholdt Anstand den 18 Juni f. A. i Anledning af et fra Modpartens Side da fremlagt Indlæg, derefter har havt Udsættelse i Sagen indtil han den 24 December f. A. fremlagde Indlæg, og ikke har anført nogen Grund for dette lange Ophold, vil han i Medfør af Frd. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 30 Kroner. Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at den under Sagen fremlagte, af Prokurator Glud paa-tegnede Anvisning burde være forsynet med Stempel. Der vil være at forelægge Overretssagfører Levinsen en Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at foranstalte det af ham den 30 April f. A. irettelagte Indlæg behorlig stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Januar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.	Højesteretsaaret 1885—86.	Nr. 35-36.
-----------	---------------------------	------------

Onsdagen den 25 November.

Nr. 39. Murermester **Chr. Jacobsen** (Shaw)
contra
exam. jur. **Jørgen Thomsen** (Selv).

betr. Spørgsm. om en Udsættelsesforretnings Lovlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1884: Indstævnte, Kongens Foged her i Staden, C. Birch bør for Citanten Exam. jur. J. Thomsens Tiltale i denne Sag fri at være. Den paankede Udsættelsesforretning ophæves, og bør Indstævnte, Murermester Chr. Jacobsen tilsvare Citanten i Erstatning for den denne ved bemeldte Forretning tilføjede Tort, Kreditspilde og Skade et saadant Beløb, som tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 1000 Kr., med Renter heraf 5% p. a. fra den 1 Oktober 1883 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves for Indstævnte Chr. Jacobsens Vedkommende. Citanten bør betale de Retsgebyrer og det Skriversalarium, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte Kongens Fogeds Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Overretsprokurator Gottschalck 30 Kr. Overretssagfører Glud bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. samt derhos betale lige saameget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at

den under Sagen fremlagte Gjenpart af den af Overretssagfører Glud paategnede Anvisning burde have været forsynet med Angivelse af, hvilket stemplet Papir der er brugt til Originalen, samt med Hensyn til at den fremlagte Gjenpart af den i Indstævnte Jacobsens Navn udstedte Erklæring af 26 Oktober 1882 ikke er forsynet med saadan Angivelse.

Højesterets Dom.

Forsaauidt der ved den indankede Dom er tillagt Kongens Foged i Kjøbenhavn Frifindelse for Indstævnte Thomsens Tiltale og paalagt Indstævnte at udrede Sagens Omkostninger for Fogdens Vedkommende, foreligger Sagen efter den skete Indstævning ikke Højesteret til Paakjendelse.

I Dommen er det rettelig antaget, at den deri ommeldte, under 26 Oktober 1882 udstedte Erklæring ikke kan være forbindende for Citanten Jacobsen. Denne maa derhos anses tilstrækkelig at have benægtet Indstævntes Anbringende om, at den under Sagen omhandlede Anvisning blev ham tilstillet i Henhold til en forudgaaende Anmodning fra Indstævnte om at maatte stille Sikkerhed for Lejen for det paagjældende Halvaar i Stedet for at betale den forud efter Kontrakten, og der kan ikke af den Omstændighed alene, at Citanten beholdt Anvisningen, udledes nogen Indrømmelse fra hans Side af Henstand med Betalingen, hvilken Henstand i hvert Fald, selv naar Indstævntes Fremstilling lagdes til Grund, ikke kunde anses indrømmet udover 1 April 1883, da Lejen for den første Halvdel af det paafølgende Sommerhalvaar forfaldt. Som Følge heraf har Citanten været berettiget til at foretage den den 3 April 1883 iværksatte Udsættelse, og denne vil derfor efter Citantens Paastand være at stadfæste, hvorhos der vil være at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Det findes at maatte have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelse angaaende Processens Omkostninger mellem Citanten og Indstævnte, saavel som ved de Overretssagfører Glud idømte Bøder.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udsættelsesforretning bør ved Magt at stande og Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaauidt

paakaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Murmester Chr. Jacobsen — der til Citanten, exam. jur. J. Thomsen havde udlejet 1ste Sal i den ham tilhørende Eien- dom i Valdemarsgade Nr. 18, bl. A. paa Vilkaar, at Lejen skulde erlægges med $\frac{1}{4}$ Aars Leje forud og Lejeren være pligtig til, saafremt Lejen ikke prompte erlagdes til fastsat Tid, uden Varsel strax at fraslytte det Lejede, — den 31 Marts 1883 til Kongens Foged heri Staden havde indgivet en Rekvisition, hvori han under Henvisning til, at Citanten ikke havde betalt den for Halvaaret til April Flyttedag 1883 forfaldne Leje, begjærte Ci- tanten udsat af fornævnte Lejlighed, blev der i Henhold til denne Rekvisition samme Dag paabegyndt, den 2 April næstefter konti- nueret og den 3 s. M. sluttet en Fogedforretning, hvorunder det imod den for Citanten mødende Sagforers Protest ved en af Fogden sidstnævnte Dag afsagt Kjendelse blev eragtet, at den begjærte Udsættelsesforretning burde nyde Fremme, og afleverede derefter Citantens Sagfører Nøglerne til den ommeldte Lejlighed, der under Forretningen var fraslyttet af Citanten. Denne Ud- sættelsesforretning og den nævnte Kjendelse har Citanten ved Stævning af 1 Oktober f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaet bemeldte Forretning og Kjendelse kjendt uefter- rettelig eller underkjendt og Indstævnte Jacobsen tilpligtet at betale ham Erstatning for den ved Udsættelsesforretningen for- voldte Tort, Kreditspilde og Skade med 1000 Kr. eller efter Rettens Skjøn samt Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, til Betaling sker, hvorhos Citanten har paastaet Kongens Foged, der er stævnet til at stande til Rette, anset med Mulk- t i Henhold til Straffelovens § 143. Endelig har Citanten paa- staaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst. Indstævnte Jacobsen har derimod paastaet den indankede Fogedkjendelse stadfæstet og iøvrigt procederet til Fritindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiaært imod at betale Ci- tanten et saadant Beløb i Skadeserstatning, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato. Indstævnte Kongens Foged, hvem der er meddelt fri Proces under Sagen, har ved sin be- skikkede Sagfører, Overretsprokurator Gottschalck, paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale samt denne tilpligtet at udrede

Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sagor, derunder Salær til Prokurator Gottschalek, hvilket denne i alt Fald har paastaet sig tilkendt hos det Offentlige. Citanten har erkjendt, at han ikke til den i Lejekontrakten fastsatte Tid har betalt Lejen for Halvaaret til April Flyttedag 1883, men paastaet, at han efter det mellem ham og Indstævnte Jacobsen Passerede har været berettiget hertil. Til Støtte herfor har Citanten fremlagt Gjenpart af en af ham den 24 Oktober 1882 udstedt Anvisning med derpaa af Overretssagfører Glud tegnet Erklæring af 26 Oktober næstefter saalydende: „Af mit Tilgodehavende hos Hestehandler og Gjæstgiver Peter Nielsen af Kolding stort 2304 Kr. foruden Renter, anmoder jeg herved Hr. Justitsraad, Overretsprokurator Glud, Vesterbrogade Nr. 83, om at indeholde og udbetale til Hr. Murmester Chr. Jacobsen 287 Kr. 50 Øre (med Bogstaver), der udgjør min Huslejeskyld for Tiden fra Oktober Flyttedag i Aar til April Flyttedag 1883 af den Lejlighed, jeg bebor i Hr. Jacobsens Ejendom, Valdemarsgade 18, 1ste Sal

Foruden foranførte Beløb har jeg til Dato anvist til Udbetaling af fornævnte mit Tilgodehavende.

a. Justitsraad Glud	425 Kr.
b. Grosserer Heller for Vexelendoss.	800 —
c. Prokurator Phister	200 —
	<hr/>
	i Alt 1425 Kr.

Kjøbenhavn, den 24 Oktober 1882.

Jørgen Thomsen.

Denne Anmodning erklærer jeg mig villig til at efterkomme, saaledes, at det nævnte Beløb, naar den ommeldte Sag er vundet, skal blive udbetalt, efterat ovenstaaende Beløb og Sugens Omkostninger er afholdt, med 287 Kr. 50 Øre.

Kjøbenhavn, den 26 Oktober 1882.

C. Glud.“

Citanten har derhos endnu fremlagt en af en udstævnt Trediemand i Indstævnte Jacobsens Navn udstedt Erklæring saalydende: „Efter den ved Anvisning af 24 Oktober og Puntegning af 26 ds. stillede Sikkerhed for den af 1ste Sal i Ejendommen Nr. 18 i Valdemarsgade i Vinter gaende Leje erklærer jeg, at Lejemaalet med J. Thomsen ikke i Vinter skal blive opsagt. Kjøbenhavn, den 26 Oktober 1882“, hvorhos Citanten i Forbindelse hermed nærmere har anbragt, at han i Oktober 1882 skriftlig anmodede Indstævnte Jacobsen om Tilladelse til i Stedet for overensstemmende med Kontrakten at betale $\frac{1}{4}$ Aars Husleje forud at stille Sikkerhed for Huslejen for Halvaaret Oktober 1882 — April 1883, at han derefter gennem Jacobsens Vicevart, som havde meddelt ham, at Jacobsen var meget villig til at efterkomme hans Onske, stillede Jacobsen den

ovenanførte Anvisning af 24 Oktober 1882, at Vicevæerten Dagen efter skriftlig underrettede ham om, at Jacobsen havde været tilfreds med Sikkerhedsstillelsen, men dog erklæret, at der først, naar hans Sagfører havde erklæret Sikkerheden for antagelig, skulde gjøres Skridt for at saa den paategnet af Overretssagfører Glud, at Anvisningen fremdeles ifølge derom af Vicevæerten paa Jacobsens Vegne fremsat Anmodning den 26 Oktober næstefter af Overretssagfører Glud blev forsynet med den ovenanførte Paategning, imod at Vicevæerten samtidig hermed paa Jacobsens Vegne udstedte den ovenanførte Erklæring, at Vicevæerten Dagen efter meddelte Citanten, at Anvisningen var behørig paategnet, og at Jacobsen havde paategnet den, saa at Sagen nu var i Orden, samt at Jacobsen derefter havde beholdt Anvisningen og i flere Maaneder undlod at afkræve Citanten eller dennes Generalbefuldmægtigede det omspurgte Lejebeløb eller paa anden Maade at lade høre fra sig. Idet Citanten endnu har fremhævet, at han den 8 Januar 1883 ved den Viborgske Overret fik Dom for den i Anvisningen omhandlede Fordring, men at der, dengang den ommeldte Udsættelsesforretning foretoges, endnu ikke var opnaaet Fyldestgjørelse for den nævnte Dom, hvis Exekutionstermin først udlob den 22 Marts 1883 og om hvis Appel til Højesteret der en Tid havde været Spørgsmaal, har Citanten forment, at Jacobsen paa den Tid, Udsættelsesforretningen foretoges, endnu ikke var befojet til at forlange Lejen for det paagjældende Halvaar betalt. Indstævnte Jacobsen har benægtet, at den ustævnte Trediemand, der af Citanten betegnes som hans Vicevært, indtog denne Stilling eller iøvrigt havde Bemyndigelse til paa hans Vegne at udstede den ovenanførte Erklæring af 26 Oktober 1882, om hvis Udstedelse han endog vil have været uvidende, indtil den fremlagdes under Udsættelsesforretningen. Bemeldte Indstævnte har fremdeles benægtet, at han paa anden Maade har indvilget i Citantens Anmodning til ham om at modtage den ovennævnte Anvisning, der i Virkeligheden ikke kunde afgive nogen Betyggelse for hans Fyldestgjørelse, som Sikkerhed for det omhandlede Lejebeløb, og har han i saa Henseende nærmere anført, at han, da Citanten havde tilstillet ham Anvisningen, erklærede, at han ikke vilde indgaa paa denne Ordning af Forholdet, at han ikke har bemyndiget paagjældende ustævnte Trediemand til at meddele Citanten, at han var villig til at imødekomme dennes Ønske om at erholde Udsættelse med Lejens Erlæggelse, eller at han var tilfreds med den af Citanten tilbudte Sikkerhedsstillelse, at han heller ikke har sendt bemeldte Trediemand til Overretssagfører Glud for at anmode denne om at paategne Anvisningen, men kun for at høre bemeldte Sagførers Udtalelse angaaende den i Anvisningen omhandlede Fordring, at det ligeledes er uden Bemyndigelse fra ham, at oftnævnte Trediemand har meddelt

Citanten, at Jacobsen havde accepteret Anvisningen, og at Sagen saaledes var i Orden, samt at han, efterat have nægtet at gaa ind paa den begjærte Henstand med Lejens Erlæggelse, flere Gange har forhandlet med Citantens Befuldmægtigede om dette Forhold og, da disse Forhandlinger, under hvilke han gjentagende indkrævede den omspurgte Leje, ikke førte til noget Resultat, den 8 Februar 1883 foretog Arrest hos Citanten til Sikkerhed for Lejen. Indstævnte Jacobsen har fremdeles subsidiært gjort gjældende, at selv om det maatte statueres, at den ommeldte Anvisning af ham var antaget som Sikkerhed, var denne i alt Fald som Følge af, at der senere af Andre var gjort Arrest og Exekution i Citantens i Anvisningen omhandlede Tilgodehavende, blevet væsentlig forringet og dermed den Forudsætning, hvorunder han havde modtaget Anvisningen, bristet, hvorhos han endnu har paaberuabt sig, at ifølge den Anvisningen af Overretssagfører Glud meddelte Paategning skulde Lejebeløbet betales, saasnart den ommeldte Sag blev vundet, men at dette ikke er sket. Endelig har bemeldte Indstævnte benægtet, at der ved Udsættelsesdekretet er tilføjet Citanten noget Tab, og i alt Fald at dette kan ansættes til 1000 Kr. Imod Indstævnte Jacobsens Benægtelse er det ikke af Citanten godtgjort, at den omspurgte udstævnte Trediemand har været bemyndiget til at udstede den ovenanførte Erklæring af 26 Oktober 1882 paa Jacobsens Vegne eller iøvrigt havt nogen Bemyndigelse til at forbinde denne under Forhandlingerne om den af Citanten tilbudte Sikkerhedsstillelse; men da Indstævnte Jacobsen ikke har benægtet, at den omhandlede Anvisning blev tilstillet ham i Henhold til en forudgaaende Anmodning fra Citantens Side om at maatte stille Sikkerhed for Lejen for det paagjældende Halvaar istedetfor at betale denne forud efter Kontrakten, og da det derhos er in confesso, at Jacobsen har beholdt Anvisningen, efterat den var blevet forsynet med Overretssagfører Gluds Paategning, samt da Jacobsen fremdeles ikke mod Ciantens Benægtelse har godtgjort, at han forinden den ovennævnte Arrestforretning af 8 Februar 1883 har afkrævet Citanten eller dennes Bøfuldmægtigede den efter Lejekontrakten forfuldne Leje for det omspurgte Halvaar eller paa anden Maade tilkjendegivet Citanten eller Nogen paa dennes Vegne, at han ikke vilde gaa ind paa den af Citanten foreslaaede Ordning, skjønt det ikke rettere, end at Citanten efter Omstændighederne har været berettiget til at gaa ud fra, at Jacobsen havde accepteret hans Forslag og saaledes frafuldet sin Ret til at kræve Lejen for det omhandlede Halvaar forudbetalt overensstemmende med Lejekontrakten. Ligesom derhos Indstævnte Jacobsen ikke mod Citantens Benægtelse har bevist, at der i Tiden mellem Anvisningens Modtagelse og Udsættelsesforretningens Foretagelse var af andre Kreditorer gjort Arrest eller Exekution i det i Anvisningen ommeldte Tilgodehavende,

saaledes findes det heller ikke at kunne komme i Betragtning, at der paa den Tid Udsættelsesforretningen foretoges, endnu ikke i Henhold til den af Citanten erhvervede Dom var indkommet Noget til Dækning af Lejebeløbet, hvorved bemærkes, at Indstævnte ikke har modsagt Citantens ovennævnte Anbringende om Grunden til, at Dommen paa den Tid endnu ikke var opfyldt. Idet der i Henhold til Foranførte maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte Jacobsen ikke paa den Tid, Udsættelsesforretningen foretoges, har været herettiget til at afkræve Citanten Lejen for det paagjældende Halvaar, vil den paaankede Udsættelsesforretning være at ophæve, hvorhos bemeldte Indstævnte findes at burde tilsvare Citanten i Erstatning for den denne ved Udsættelsesforretningen tilføjede Tort, Kreditspilde og Tab et saadant Beløb, som tvende uvillige, af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 1000 Kr., med Renter heraf som af Citanten paaستاet, dog at disse ville være at beregne fra Stævningens Dato den 1 Oktober 1883, da der ikke foreligger nogen Forligsklage i Sagen. Sagens Omkostninger findes for denne Indstævntes Vedkommende efter Omstændighederne at burde ophæves. Hvad dernæst angaar den af Citanten over Indstævnte Kongens Foged nedlagte Paastand, vil denne, der efter det Foreliggende maa anses for ganske ubegrundet, ikke kunne tages til Følge, og denne Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Citanten vil have at udrede Sagens Omkostninger for denne Indstævntes Vedkommende efter Reglerne for beneficerede Sager, samt i Salær til den for bemeldte Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører Gottschalck, hvis Sagforelse har været lovlig, 30 Kr. For de usømmelige Udladelser, der i det af Citantens Sagfører, Overretssagfører Glud den 15de Oktober f. A. fremlagte, med Citantens Underskrift forsynede Indlæg ere fremsatte mod Indstævnte, Kongens Foged, vil Overretssagfører Glud ifølge L. 1—12 være at anse med en Mulkt af 50 Kr. til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos han i Medfør af Frd. 23 December 1735 § 2 vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen. Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at den under Sagen fremlagte Gjenpart af den af Overretssagfører Glud paa-tegnede Anvisning burde have været forsynet med Angivelse af, hvilket stemplet Papir der er brugt til Originalen, samt med Hensyn til at den fremlagte Gjenpart af den i Indstævnte Jacobsens Navn udstedte Erklæring af 26 Oktober 1882 ikke er forsynet med saadan Angivelse. Lovrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 238. Højesteretssagfører Lunn

contra

Petra Nielsen, Palle Jørgensen Mørchs Enke (Def. Levinsen),

der tiltales for Manddrab.

Frederikshavns Kjobstads Extrarets Dom af 16 Juni 1885: Arrestantinden Petra Nielsen, Fisker Palle Jørgensen Mørchs Enke, bør lensættes til Tugthusarbejde i 12 Aar og udrede alle af hendes Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Saker til Aktor, Prokurator Hesse, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Petra Nielsen, Palle Jørgensen Mørchs Enke, for Manddrab. Efter Sagens Oplysninger blev der den 21 Marts d. A. ved Frederikshavn Kjobstads søndre Havnemole fundet et stærkt forraadnet Lig af et nogle Maaneder gammelt Pigebarn, hvis Hoveds højre Sidedel var brudt i mange mindre Stykker, og blev det ved den derefter foretagne Obduktionsforretning udtalt, at Barnet maatte anses for at være død ved Drukning, mulig efter foregaaende Læsion af Hovedet, idet det dog antoges sandsynligere, at Læsionen hidrørte fra, at

Hovedet efter Døden ved Bølgeslaget var drevet imod Sten. Efterat Mistanken under den i ovennævnte Anledning indledede Undersøgelse var bleven rettet mod Arrestantinden, der den 2 Marts var ankommen med et spædt Barn til Frederikshavn fra Kjøbenhavn med Dampskibet Charkow, maan det ogsaa ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige, tildels under et paa Overrettens Foranstaltning efter Sagens Paakjendelse ved Underretten optaget yderligere Forhør, tilvejebragte Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun den nævnte Dags Morgen har dræbt sit den 16 November f. A. udenfor Ægteskab fødte Pige-barn ved at kaste det i Vandet under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestantinden, der i Marts 1881 blev gift med sin fornævnte Mand, som imidlertid allerede den følgende Maaaned afgik ved Døden under sin Orlogstjeneste, og med hvem hun havde et i Oktober f. A. født Barn, blev, medens hun opholdt sig hos sine Forældre i Volstrup, Kjæreste med en i Saby boende Fisker, og da hun i Sommeren 1884 følte sig frugt-sommelig og ønskede at skjule sin Tilstand for sin Stedfader og sine Søsken, hvorimod hun havde betroet sig til Moderen, fik hun Forældrenes Tilladelse til at tage Tjeneste i Kjøbenhavn, hvor hun da vilde oppebie sin Nedkomst, idet hun paa den Maaede troede, at den vilde blive skjult for hendes Bekjendte. Under sin Tjeneste hos en Værtshusholder i Kjøbenhavn fødte hun den 16 November f. A. det ommeldte Pige-barn og blev kort efter anbragt paa Fødselsstiftelsen, hvor Barnet blev døbt den 25 s. M. under Navnet Agnes Nielsen, og da hun den 27 December blev udskreven herfra, vendte hun tilbage i sin tidligere Kondition og fik ved sin Husmoders Foranstaltning Barnet, der skal være kommen ca. 6 Uger for tidligt og var meget svagt, men iøvrigt maan antages at have været levedygtigt, anbragt hos en Familie paa Amager. Da Arrestantinden efter sit Opgivende daarligt kunde udrede Plejepengene, der udgjorde det samme som hendes Løn, nemlig 14 Kr. maanedlig — i hvilken Henseende iøvrigt bemærkes, at hun i Arv efter sin Fader havde en Kapital paa 110 Kr., som indestod hos hendes Stedfader, og tillige ejede en hos ham beroende Sparekassebog paa 150 Kr., medens hun intet Bidrag vilde modtage fra Barne-faderen, hvem hun ikke havde meddelt noget om sin Frugt-sommelighed — tilskrev hun i Begyndelsen af Januar d. A. Gartner Christensens Hustru paa Sabygaard, til hvem hun for sin Bortrejse fra Volstrup havde betroet sig om sin Tilstand, om at tage Barnet i Pleje, men fik et afsluende Svar paa sin Begjæring derom, og da hun endvidere af Barnets Plejeforældre fik Afslag paa en Begjæring om Nedsættelse af Betalingen, besluttede hun sig efter sin seneste Forklaring, som hun derefter har fustholdt, til at rejse til Frederikshavn og efter Ankomsten hertil hemmelig at lægge Barnet fra sig et eller andet Sted,

hvor det kunde blive fundet af Andre, som da maatte tage det til sig, idet hun havde læst i Aviserne, at Saadant kunde lade sig gjøre, medens hun ikke turde henlægge Barnet i eller ved Kjobenhavn, da hun frygtede for, at hendes Madmoder, som havde megen Interesse for Barnet, vilde udspørge hende nøjagtig om, hvor hun bragte Barnet hen, ifald hun uden at rejse fra Hovedstaden tog det bort fra dets første Plejeforældre. Arrestantinden skrev derfor til sine Forældre om sin Hensigt at ville besøge dem og se til sit hos dem anbragte førstefødte Barn, samt om at hente sig i Frederikshavn den 2 Marts, i hvilken Henseende hun gjorde Regning paa, at det Dampskib, med hvilket hun vilde rejse, skulde komme til bemeldte By inden det blev lyst, og inden hendes Forældre kunde have tillægget Vejen fra deres Hjem til Frederikshavn. Med Dampskibet Char-kow afrejste Arrestantinden derpaa med sit Barn den 1 Marts fra Kjobenhavn til fornævnte Kjobstad og ankom hertil den følgende Dags Morgen, som det maa antages omtrent Kl. 8¹/₂, og hendes Forklaring guar nu ud paa, at hun, efter at hun havde anmodet en medrejsende Kone og hendes Mand om at bære sit Rejsegods ned til et Gjæstgiveri i Byen, begav sig for at iværksætte sit ovennævnte Forsæt med Barnet fra Dampskibet bag ved et ligeoverfor Dampskibets Anløbsplads liggende Skur, satte sig ned med Barnet, tyssede det til Ro og lagde det indsvøbt i sit Schawl ovenpaa noget Halm paa Jorden, hvorefter hun forlod det i den Hensigt at gaa til Gjæstgivergaarden og lade Barnet blive liggende, indtil det blev fundet af Andre. Paa Vejen derhen opstod imidlertid den Tanke hos hende, at hun havde henlagt Barnet paa et saa afsides Sted, at det rimeligvis ikke vilde blive fundet, forinden det var omkommen af Mangel paa Pleje, og hun vendte derfor tilbage til Barnet, der var vaagent og gav sig til at græde, og sad med det i nogen Tid, efter hendes Formening mellem et Kvarter og en halv Time, idet hun, der efter Sorejsen var træt paa Sjæl og Legeme og i megen Tvivl om, hvad hun vilde, overvejede, hvad hun skulde gjøre med Barnet, indtil hun, der nok kunde indse, at hun paa den Tid af Dagen, hvor Folk var i Bevægelse over hele Byen, ikke kunde finde noget andet passende Sted til Henlæggelse af Barnet, fattede den Beslutning at kaste det i Vandet. For at udføre dette gik hun med Barnet hen til et ca. 2 Alen højt Plankeværk, som mod Syd adskiller Havnepladsen fra Havet, og efter at være kommen til en bred Aabning i Plankeværket, som var bestemt til at stikke Trosser igjennem for de i Havnen liggende Fortøjer, gik hun gjennem Aabningen paa Stenene lige ned til Vandet og lagde Barnet, der ikke gav nogen Lyd fra sig, ned i Vandet i den Hensigt at ombringe det, uden at Barnet, som hun med Hænderne holdt helt ned til Vandet, herved kan have faaet nogen Læsion i Hovedet. Hun fortrod dog

efter sin Forklaring øjeblikkelig sin Gjerning og vilde tage Barnet, der greb med Armene op over Vandet, som paa det Sted, hvor hun havde kastet Barnet ud, ikke var dybere, end at hun selv kunde bunde, men i det Samme skyllede en Bølge Barnet ud, saa at hun ikke kunde gribe det, og hun skyndte sig nu bort, uden at hun kan erindre, om det dengang var sunket under Vandet eller flød ovenpaa, eller om det endnu var levende. Arrestantinden gik derefter hen til det Gjæstgiversted, hvor hendes Rejsetøj var bragt hen, og efter her at have nydt en Kop The og forgjæves i Byen søgt efter sin Stedfader, hvis Tilstedekomst ved Dampskibet hun tidligere havde frygtet for, begav hun sig ad Landevejen til Søby, hvor hun da traf ham og kjørte hjem med ham, der vel strax fandt hende noget besynderlig, men ikke tænkte videre derover, da hun opgav at have haft en slem Rejse, men iøvrigt mærkede hendes Forældre ikke noget Usædvanligt hos hende under hendes Ophold i Hjemmet, og paa Moderens Forespørgsel om Barnet svarede hun kun, at det var meget lille, men at det var godt anbragt, ligesom hun, da Gartner Christensens Hustru, hvem hun under sit Ophold i Hjemmet besøgte, spurgte, hvorledes det gik med Barnet, som hun ikke kunde love at tage i Pleje, svarede, at det nu kunde være det samme, da Barnet nu blev, hvor det var. Den 6 Marts vendte hun tilbage til Kjøbenhavn i sin tidligere Kondition, hvor hun, der for sin Afrejse havde udtalt, at hun vilde anbringe sit Barn hos nogle Bekjendte i Jylland, som vilde have det for 60 Kr. aarlig, nu angav, at det var anbragt hos nogle Gartnerfolk i hendes Hjemstavn og havde det godt der. Efter hendes Husmoders Udsagn har Arrestantinden tjent hende til hendes fuldkomne Tilfredshed og vist sig sædelig, rolig ligesom hun syntes at være religios. Efter det Ovenanførte, og da Arrestantinden vedblivende har fustholdt, at hun hverken ved sin Afrejse fra Kjøbenhavn, eller før hun kom tilbage til Barnet ved Skuret paa Frederikshavn Havneplads, har tænkt paa at aflive Barnet, og at hun udførte Beslutningen umiddelbart efter at have fattet den, maa det billiges, at Arrestantinden, der er født i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 186 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 12 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 267.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Gjørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 21 September 1885: Arrestanten Peder Sørensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Sagen og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ferslev og Sagfører Therkildsen i Ribe, 10 Kr. til den Førstnævnte og 8 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæt til Sagfører Therkildsen efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Oktober 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer bestemmes til 12 Kr. for den Første og 10 Kr. for den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Sørensen for Tyveri eller Hæleri. Gaardmand Peter Lauridsen af Stigelund i Læborg Sogn har under Forhøret edelig forklaret, at han den 23 August d. A. om Eftermiddagen Kl. 4 savnede et ham tilhørende

Lommeuhr, som han havde ophængt over en Seng i sin Stue, samt et sort uldent Halstorklæde med Silkebort og en Stok, af hvilke Gjenstande Torklædet skulde hænge ved en Dor i Stuen, og Stokken havde sin Plads i Gaardens Forstue. Der opstod strax Mistanke om, at disse Ting vare stjaalne af en ubekjendt Person, som samme Dags Formiddag ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$, medens Lauridsen var i Marken, og hans Hustru, Kirsten Marie Mathiesen, var alene hjemme med sin lille Pige, havde indfundet sig i Gaarden for at betle, og som efter af hans Hustru at være bleven beværtet med Mad og Drikke, som han fortærede siddende i Stuen i Nærheden af det Sted, hvor Uhret hang, havde bortfjernet sig ubemærket af hende, der da opholdt sig i Kjøkkenet. Da Personen havde opgivet, at han vilde til Bække, sendte Lauridsen en Husmand efter ham ad Vejen dertil, og denne antraf samme Dags Aften Arrestanten i Bække i Besiddelse af de savnede Gjenstande og foranledigede ham derpaa strax anholdt af Stedets Sognefoged. Arrestanten har forklaret at have kjøbt det i hans Besiddelse forefundne Uhr og Halstorklæde for 1 Krone af en ham ubekjendt Møllersvend, som han traf ved Bække, og af hvem han derhos vil have tilbyttet sig Stokken, og han har derefter vedholdende benægtet at have stjaalet de ommeldte Gjenstande, ligesom han har benægtet at have betlet og erklæret sig uvidende om, hvorvidt han paa sin Vandring den 23 August er passeret gennem Læborg Sogn, samt ikke vil kunne erindre, at han den nævnte Dags Formiddag har været inde i den paagjældende Gaard og er bleven beværtet af Kirsten Mathiesen, som han under den mellem dem foretagne Konfrontation nægtede at kunne gjenkjende. Denne Arrestantens Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de paagjældende Gjenstande, er imidlertid i ingen Henseende bestyrket ved det iøvrigt under Sugens Oplyste, og da P. Lauridsen har aflagt Tilljæmlingsed og ved Vidner godtgjort sin Ejendomsret til Uhret, ere saaledes, forsaavidt dette angaar, Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 efr. Frdn. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis tilstede. Da derhos Kirsten Mathiesen, hvis Forklaring i det Hele stemmer med den af hendes Mand afgivne, edelig har bekræftet, at hun i Arrestanten bestemt har gjenkjendt den Person, som den 23 August betlede i Gaarden, og som hun derefter gav Mad og Drikke, og det ligeledes af et Vidne edelig er forklaret, at han til den paagjældende Tid har set Arrestanten sidde i Landevejsgroften udenfor Lauridsens Gaard, hvorhos et tredie Vidne edelig har forklaret, at han den paagjældende Dag om Formiddagen har set en Person, af hvem han har givet en Beskrivelse, der svarer til de to førstnævnte Vidners Beskrivelse af Arrestanten, ved den anførte Lejlighed komme ud af Lauridsens Gaard, medens dennes Hustru var ene hjemme, og at han vel ikke

med Vished i Arrestanten har kunnet gjenkjende denne Person, som han saa paa nogen Afstand, men dog tror, at det er den samme, findes det efter Sagens Omstændigheder i det Hele at maatte statueres, at Arrestanten selv har stjaalet Uhret. Hvad derimod Hulstorklædet og Stokken angaar, bliver der, da Arrestanten for disse Gjenstandes Vedkommende — idet der ikke under Sagen er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Lauridsens Ejendomsret til dem — ikke ved Underretsdommen er anset med Straf og Sagen alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke Spørgsmaal om at paalægge ham Straf for hans Forhold med Hensyn til disse Gjenstande. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Arrestanten, der er født i Aaret 1834 og oftere tidligere straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 10 Oktober 1882 som for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 eller som for femte Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 samt for Betleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil nu være at anse som for tredje Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 første Led eller som for Hæleri sjette Gang begaaet efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i to Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil derefter være at stadfæste, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde forhojes til 12 Kr. for den Første og 10 Kr. for den Sidste.

Fredagen den 27 November.

Nr. 256. Højesterets sagfører Asmussen

contra

Peter Jensen og Johanne Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for, uanset Ovrighedens Advarsel, at have levet i forargeligt Forhold.

Slagelse Kjobstads Extrarets Dom af 17 August 1885: De Tiltalte, Skræder Peter Jensen og Ugift Johanne Nielsen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa sæd-

vanlig Fangekost i 40 Dage samt En for Begge og Begge for En tilsvare Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel og Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1885: Tiltalte Johanne Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Rode og Simonsen, betale de Tiltalte Peter Jensen og Johanne Nielsen En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte en for begge og begge for en til Højesteretssagførererne Asmussen og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Skræder Peter Jensen og Ugift Johanne Nielsen for, uanset Øvrighedens Advarsel, at have levet i forargeligt Forhold, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Efter at de Tiltalte tvende Gange tidligere efter nærværende Rets Domme af 16 Mai 1882 og 1 Mai 1883 vare ansete efter Straffelovens § 178 for at leve i forargeligt Samliv med hinanden, henholdsvis hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage og med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, blev under 30 Juli 1883 til Slagelse Kjøbstads Politiprotokol Sorø Amts Dekret af 14 December 1881 og Skrivelse af 10 Januar 1882 indskjærpet dem, idet det blev dem paalagt at holde sig fjernede fra hinanden, med Tilkjendegivelse af, at de under ingen Omstændigheder maatte bo i samme Hus eller endog kun tilbringe en Nat under samme Tag, samt at de i Overtrædelses-

tilfælde vilde blive straffede efter Straffelovens § 178. Det er imidlertid godtgjort ved de Tiltaltes egne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelser, at de, uagtet det dem saaledes givne Paalæg, siden Oktober Flyttedag f. A. have boet sammen og sovet i samme Værelse, hvori de dog have haft hver sin Seng, hvorimod det ikke mod deres Nægtelse er bevist, at de efter den 30 Juli 1883, da det ovennævnte Paalæg blev dem givet, have haft legemlig Omgang med hinanden. For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Peter Jensen, der er født den 8 November 1827, tidligere er anset som ovenanført, og Tiltalte Johanne Nielsen, der er født den 16 November 1856, foruden senest at være anset som ovenanført oftere er straffet, navnlig for Ejendomsindgreb, som i Underretsdommen statueret, være at anse efter Straffelovens § 178. Tiltalte Johanne Niensens Straf, der ved den indankede Dom under Hensyn til, at hun da gav Die, under Henviisning til Straffelovens § 23 er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod bemeldte Dom, da den for Tiltalte Peter Jensen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 1 December.

Nr. 57. **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet** (Klubien efter Ordre)

contra

Overretsprokurator **F. E. T. Tvermoes** som beskikket Forsvar for Mygdal Annexsogn (Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Mygdal Annexsogns Berettigelse til Andel i en legeret Tiende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Oktober 1884: Det til Bjergby-Mygdal Pastorat under Aalborg Stift hørende Mygdal Annexsogn bør lige med Bjergby Sogn være berettiget til Nydelse af de ved Post 11 i det af Justitsraadinde Hanne Udbye den 9 Februar 1820 oprettede, den 3 Marts s. A. confirmerede Testament stiftede Læzater. Sagens Omkostninger ophæves. I Saker tillægges der Prokuratorerne Tvermoes og Røde hver 100 Kr. og den Førstnævnte

endvidere i Erstatning for Udlæg 10 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning ikke for Højesteret er Spørgsmaal om at kjende Mygdal Sogn eneberettiget til Nydelsen af de i den indankede Dom omhandlede Legater, vil Dommen i Henhold til de deri iøvrigt anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, være at stadfæste, dog saaledes at det Prokurator Tvermoes tillagte Salær bliver at forhøje til 150 Kr.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve og de de befalede Sagførere sammesteds tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Prokurator Tvermoes tilkjendte Salarium bestemmes til 150 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under 9 Februar 1820 oprettede Justitsraad F. Chr. Udbyes Enke Hanne Udbye, født Uttermöhlen, kort for sin Dod et under 3 Marts s. A. konfirmeret Testament, i hvis Post 11 det bl. A. hedder: „Naar alt Foranstaaende er udredet og alle øvrige Udgifter bestridte, skal min elskelige kjære Moder, Enkefru Uttermöhlen, og min elskelige kjære Søster Sophie Bagge udlægges alt, hvad jeg maatte efterlade mig af Kapituler, Guld, Sølv, Linned, Sengklæder, Mobler, intet i nogen Maade undtagen, af hvad Navn nævnes kan, saaledes at de ved deres indbyrdes Kjærlighed kan dele samme og have alt til deres egen aldeles fri Raadighed; dog undtages herfra Bjergby Sogns Konge- og Kirketiende, som ikke maa sælges, men hvoraf de, saalænge de leve, kun skal have den aarlige Indtægt mod at give 5 Tdr. Rug og 5 Tdr. Byg aarlig til Sognets Fattige, og efter begge deres Dod, saafremt min Søster ikke skulde indlade sig i Ægte-

skab og efterlade Livsarvinger, som denne Tiende da skal tilfalde til fri Raadighed, skal der af Taknemlighed mod Forsynet for dets Velsignelser og til evigt Minde om de lykkelige Dage, jeg og min afdøde Mand har levet i dette Sogn, under Overøvrighedens og Tiendekommissarernes Tilsyn træffes en Forening med Yderne, af hvis aarlige Afgift der skal oprettes et Legat, som aarlig skal uddeles saaledes: at en tredie Del deraf udbetales til gamle fattige Mænd i Bjergby Sogn, en tredie Del deraf til gamle fattige Koner i samme Sogn, og en tredie Del aarlig gives til Udstyr til den Pige af Sognet, der ved Sædelighed og Flid mest udmærker sig, og som i Løbet af Aaret bliver gift. Denne Bestyrelse overdrages i sin Tid til Overøvrigheden og Biskoppen i Aalborg Stift samt Stedets Præst, og er det min Villie, at den, der trænger mest, kommer i fortrinligst Betragtning“. Da den sidstlevende af de tvende i Testamentet nævnte Universalarvinger, Enkefru Bugge, i Aaret 1868 var afgaaet ved Døden uden at efterlade Livsarvinger, blev der af Exekutorerne i dennes Bo foretaget Skridt til, at Legatet kunde træde i Kraft, navnlig derved at den i Testamentet nævnte Bestyrelse traadte sammen. Men samtidig opstod der mellem Beboerne af de til Bjergby Pastorat hørende Bjergby og Mygdal Sogne Spørgsmaal om, hvilket af de tvende Sogne, der have fælles Kommunalvæsen, Legatet rettelig burde tilkomme, idet Bjergby Sogn i Henhold til Testamentets Ordlyd hævdede sin Eneberettigelse til Legatet, medens Mygdal Sogn, støttende sig til Testatrixis formentlige Hensigt med Legatets Oprettelse, ansaa sig berettiget til lige Adgang med Bjergby Sogn til at nyde Godt af Legatet. Efter resultatløse Forhandlinger mellem Sognene indsendte Legatbestyrelsen i 1869 til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Udkast til Fundats for Legatet, hvorefter dette skulde tilfalde „de Fattige i Bjergby Sogn under Vennebjerg Herred“, hvilket Udkast under 16 December s. A. forsynedes med allerhøjeste Stadfæstelse. Da Mygdal Sogn ikke har villet erkjende den Fortolkning af Testamentet, som ligger til Grund for den gennem Ministeriet udfærdigede allerhøjeste Konfirmation paa Fundatsen for rigtig, har Sognet, da mindelig Overenskomst med Bjergby Sogn ikke har været til at opnaa, været betænkt paa at gjøre sin Ret gjældende ved Domstolene. Efterat den Vanskelighed, det heri mødte derved, at Sognet ikke udgjor nogen selvstændig Kommune, men ikkun en Del af den samlede Bjergby-Mygdal Kommune, og som Følge deraf har savnet et Organ, der under en Retssag kunde gjøre sig til Talsmand for Mygdal Sogns særlige Interesser paa dette Punkt ligeoversfor Bjergby Sogn, er bleven fjærnet ved Lov af 15 December 1882, har Citanten, Overretsprøkurator F. E. T. Tvermoes, der i Henhold til den nævnte Lov ved Justitsministeriets Skrivelse af 27 Januar 1883 er beskikket til som Forsvar for Mygdal Annexsogn at rejse og

ved Domstolene søge prøvet de Krav paa Andel i Legatet, som Annexsognet mener at have ifølge Post 11 af Enkefru Udbyes Testament, under nærværende Sag søgt Indstævnte, Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, til at høre Mygdal Sogn kjendt eneberettiget, subsidiært ligeberettiget med Bjergby Sogn til Nydelsen af de oftnævnte Legater. Under alle Omstændigheder har Citanten derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede denne Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til ham selv som beskikket Sagfører, hvilket Salær han i ethvert Fald har paastaet sig tilkjendt hos det Offentlige foruden Erstatning for hans Udlæg i Sagen efter Regning. Indstævnte, der har erholdt fri Proces under Sagen, har derimod ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Rode, paastaet sig frifunden og Mygdal Annexsogn kjendt uberettiget til Nydelse eller Andel i Nydelsen af de ommeldte Legater, hvorhos Indstævnte har paastaet Citanton tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket Salær denne i ethvert Fald har paastaet sig tilkjendt af det Offentlige. Saaledes som Sagen foreligger Retten til Paakjendelse, er der ikke under samme Spørgsmaal om Betydningen af den under 16 December 1869 allerhøjest konfirmerede Fundats for Justitsraadinde Udbyes Legat, men Spørgsmaalet drejer sig udelukkende om den rette Fortolkning af den til Grund for Fundatsen liggende Bestemmelse i Enkefru Udbyes Testament. Det er i sin Henseende af Citanten gjort gjældende, at Bjergby Sogn kun en eneste Gang i selve den dispositive Del af Testamentets Post 11 nævnes som Legatar, medens det ellers hedder: „Sognet“, „dette Sogn“, „samme Sogn“. Dette eneste Sted, hvor „Bjergby Sogn“ udtrykkelig nævnes som Legatar, sker det imidlertid med en Motivering, der gjør det til en Umulighed, at Testatrix derved kan have ment eller tænkt paa „Bjergby Sogn“. Det siges nemlig, at Dispositionen sker „af Taknemlighed mod Forsynet for dets Velsignelser og til evigt Minde om de lykkelige Dage jeg (Testatrix) og min afdøde Mand har levet i dette Sogn.“ Men Testatrix og hendes afdøde Mand, Justitsraad Udbye, levede paa den dem tilhørende Hovedgaard Odden, der ikke ligger i Hovedsognet Bjergby, men i Annexsognet Mygdal. Principaliter formener Citanten derfor, at Testatrix efter Motiveringen i sin Disposition ved „Bjergby Sogn“ aldeles ikke har tænkt paa det ved Fundatsen begunstigede Sogn, men at Dispositionen maa antages at være truffen til Fordel for Mygdal Sogn. Imidlertid erkjender Citanten, at Testamentet mulig ved Hjælp af selve de i Post 11 trufne Dispositioner kan modtage en anden Fortolkning, der ligesaa fuldstændig kan stemme med Testatrixs sande Mening. Det bestemmes i Begyndelsen af den nævnte Post, at Indtægten af Bjergby Sogns Konge- og Kirketiende forelobig

for Livstid skal tilfalde Testatricis Moder og Søster „imod at give 5 Tdr. Rug og 5 Tdr. Byg aarligt til Sognets Fattige“. Ligesom det imidlertid af en i Embedsbogen for Bjergby og Mygdal Præsteembede af den daværende Sognepræst foretagen Optegnelse fremgaar, at et tilsvarende Kvantum Korn allerede i Testatricis Levetid ved hendes Foranstaltning er bleven uddelt omtrent ligelig mellem Fattige i Mygdal Sogn og i Bjergby Sogn, saaledes er det in confesso, at de ved Testamentet „Sognets Fattige“ tillagte 5 Tdr. Rug og 5 Tdr. Byg lige fra Testatricis Død i 1820 indtil Konfirmationen af 16 December 1869 aarlig regelmæssig ere blevene afgivne til Bjergby og Mygdal Sogns fælles Fattigvæsen og saaledes ere komne de Fattige i hele Bjergby Pastorat til Gode. I Lighed hermed formener Citanten, at Testatricis sande Mening med Afvattelsen af den paafølgende Disposition i Post 11 kan have været at stifte sit Legat ikke særlig for Bjergby Sogn med Udelukkelse af Mygdal Sogn, men for Bjergby Pastorat o: de forenede Bjergby og Mygdal Sogne. Herpaa har Citanten derfor rettet sin subsidiære Paastand, idet han til Stotte for samme yderligere har henvist til, at det under Sognenes kommunale Forhandlinger fra Aarrækken mellem 1820 og 1869 stedse har været forudsat, at den ved Legatet skjænkede Konge- og Kirketiende engang i Tiden vilde komme den samlede Kommune til Gode, og at Sogneraadet navnlig i et Andragende til Indenrigsministeriet fra 1866 har motiveret sin Indstilling om Oprettelsen af en Fattiggaard i Kommunen ved Henviisning til, at det ommeldte Legat ved den sidste Rentenyderskes Død vilde tilfalde Kommunen. Fra Indstævntes Side er det herimod gjort gjældende, at Testamentet, saaledes som det nu foreligger, udtrykkelig gjør Ophold paa Bjergby Sogns Territorium til en Betingelse for Adgangen til Nydelse af Legatet, og da Mygdal Annexsogn ligger udenfor Bjergby Sogns Grænser, ere allerede herved Beboerne af Mygdal Sogn udelukkede fra Legatet. Selv om det maatte være godtgjort, at Enkefru Udbye har villet give Mygdalerne Eneret eller Andel i Retten til Nydelsen af Legatet, har denne Testatricis Hensigt dog ikke fundet Udtryk i den testamentariske Villieserklæring og er folgelig betydningsløs. Indstævnte formener imidlertid, at der ikke kan tillægges Testatrix en saadan Hensigt, og navnlig har han i saa Henseende anført, at Testamentets Ord om de lykkelige Dage, som Testatrix og hendes afdøde Mand „have levet i dette Sogn“ skulde sigte til hendes og hendes Ægtefælles Besog i Bjergby Præstegård, hvor de ofte skulde have opholdt sig i længere Tid hos den daværende Sognepræst, der, da Testatrix forinden sin Afreise fra Egnen tilbød at testamentere ham Bjergby Sogns Konge- og Kirketiende, skal have opfordret hende til i Stedet derfor at skjænke den til Sognets Fattige. Herom

har det imidlertid ikke lykkedes Indstævnte at tilvejebringe nogensomhelst paalidelig Oplysning. Fremdeles har Indstævnte benægtet, at den af Citanten subsidiært hævdede Fortolkning af Testamentet har dannet Grundlaget for de mellem Sognene førte Forhandlinger i Tiden fra 1820 til 1869, og han har i saa Henseende henvist til et i Sogneraadets Arkiv forefundet udateret og nunderskrevet Aktstykke, der formenes at være affattet mellem 1820 og 1841, og som indeholder en i tvende Afdelinger indeldt Beskrivelse af Bjergby Pastorat, i hvilken det under den særlige Afdeling for Bjergby Hovedsogn anføres, at Sognets Konge- og Kirketiender skal tilhøre Sognet, saaledes som nærmere der angivet, i Overensstemmelse med Dispositionen i Fru Udbyes Testament. Paa Grund af den fuldstændige Uvished om dette Dokuments Oprindelse findes der imidlertid ikke at kunne tillægges det nogen Betydning med Hensyn til Testamentets Fortolkning. Efter hvad der saaledes er fremkommet, skjønnes der vel ikke at være tilstrækkelig Foje til efter Citantens principale Paastand at fortolke Testamentets Bestemmelser saaledes, at Legatet udelukkende skulde komme Mygdal Sogn tilgode. Derimod findes der efter Datidens legale Sprogbrug — om hvilken henvises navnlig til den dagældende Hovedbestemmelse for Fattigvæsenet paa Landet, nemlig Reglement af 5 Juli 1803, hvor Betegnelsen „Sognet“ jevnlig (se saaledes Reglementets §§ 12 a, 14, 44, 46 72 m. fl.) bruges i Betydning af hele Fattigkommunen eller det Omraade, der ellers i Reglementet betegnes som „Sognedistriktet“, det er ifølge Reglementets § 1 „saamange Hoved- eller Annexsogne, som ere forenede under ét Præstekald“ — i sig selv Intet at være til Hinder for, at der tillægges Udtrykket „Bjergby Sogn“ i den dispositive Del af den omhandlede Post 11 samme Betydning som det Distrikt, der nu benævnes „Bjergby Pastorat“ eller „Bjergby Kommune“, nemlig Bjergby og Mygdal Sogne i Forening. Da den af Indstævnte hævdede Fortolkning af Testamentets Udtryk, hvorved Mygdal Sogn vilde udelukkes fra Legatets Nydelse, dernæst vilde komme i Modstrid med Testamentets udtrykkelige Tilkjendegivelse om, at Legatet skal komme det Sogn tilgode, i hvilket Testatrix og hendes afdøde Mand have levet, hvilken Tilkjendegivelse, efter hvad ovenfor er oplyst, ikke naturligen lader sig henføre til det særlige Bjergby Sogn, medens den ganske passer paa det hele Bjergby Pastorat, hvortil kommer, at Udtrykket „Sognets Fattige“ i den første Del af den omhandlede Post 11 lige til 1869 stedse er bleven forstaaet som gjældende Pastoratets Fattige i det hele, findes der at maatte gives Citanten Medhold i den af ham fremsatte subsidiære Paastand. Efter Omstændighederne findes Sagens Omkostninger at burde ophæves. Der vil være at tillægge Prokuratorerne Tvermoes og Rode, hvis

Sagførelse har været forsvarlig, i Saker hver 100 Kr. og den Forstnævnte endvidere i Erstatning for havte Udlæg under Sagen 10 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 239.

Advokat Klubien

contra

Julius Peter Ipsen (Def. Halkier),

der tiltales for Romning.

Ronne Kjøbstads Politirets Dom af 24 August 1885: Tiltalte, Somand Julius Peter Ipsen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Sagens Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Uagtet det ikke er oplyst under Sagen, at Tiltalte uden Tilladelse var gaaet i Land, er han dog, da han var fraværende ved Skibets Afgang og ikke har paavist Omstændigheder, der gjøre det antageligt, at han ikke har villet unddrage sig sin Tjeneste, rettelig i Medtør af § 14 i Lov om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866 anset efter samme Lovs § 12, og da Straffen ved den indankede Dom findes passende fastsat til simpelt Fængsel i 14 Dage, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Somand Julius Peter Ipsen, født i Ronne den 25 Oktober 1864, er under

nærværende Sag sat under Tiltale for Romning, og er han i saa Henseende ved sin egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvebragte, dermed stemmende Oplysninger overbevist om, at han, der var udmønstret med Skibet „Frigga“ af Odense som Letmatros i Mai eller Juni Maaned 1883 paa 2 Aar, uden Kaptejnens Vidende og Vilje og uden nogen lovlige Aarsag har forladt Skibet i Liverpool i Oktober Maaned 1883 og ikke senere er vendt tilbage. For dette Forhold vil Tiltalte, der ej forhen findes tiltalt eller straffet, være at anse efter Lov 23 Februar 1866 § 12 og bestemmes Straffen til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 3 December.

Nr. 170. Redaktionssekretær **E. E. Wiinblad** (Hansen)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad **O. V. Grøne** paa det Offentliges Vegne (Asmussen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Citantens Vidnepligt.

Kriminal- og Politirettens 1ste Kriminolkammers Kjendelse af 9 Juni 1885: Den af Redaktionssekretær ved det her i Staden udkommende Blad „Social-Demokraten“, Edvard Emil Wiinblad, nedlagte Protest mod at aflægge den ovenfor omtalte Vidneforklaring kan ikke tages tilfølge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Sakker at ndrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til

Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: I Nr. 112 af 14 f. M. af det heri Staden udkommende Blad „Social-Demokraten“ findes i en Artikel et Stykke, der begynder med Ordene: „En frisindet Sergent“, og hvoraf synes at fremgaa, dels, at der ved flere Lejligheder under den nuværende Lejrsamling ere faldne Yttringer mod vedkommende Befalingsmænd, der indeholde grove Brud paa den militære Disciplin, dels, at en Befalingsmand er bekendt med disse Uordner uden at have anmeldt dem, som det var hans Pligt, idet Bladet udtrykkelig angiver, at dets Oplysninger i saa Henseende skyldes en Sergent. I Anledning af denne Artikel har 3die Regiment i Skrivelse af 27 f. M. til Kjøbenhavns Politidirektør begjæret Redaktoren eller andre Funktionærer ved nævnte Blad afæsket Vidneforklaring om, fra hvilken eller hvilke Personer den ommeldte Angivelse stammer, for at der kan blive indledet krigsretslig Undersøgelse mod de Vedkommende, der have forset sig, og er Sagen derefter af Politidirektoren henvist til Retten, der derefter først har indkaldt den Ansvarhavende for nævnte Blad, Maler Frederik Adolph Hertz, og afæsket ham den forlangte Vidneforklaring, og efterat denne har forklaret, at han ikke selv gav sig af med Redaktionen, men kun var lønnet for at bære Ansvaret for de i Bladet indeholdte Artikler og henvist til Redaktionssekretæren, er dernæst denne bleven afæsket den begjærede Vidneforklaring, men har nævnte Redaktionssekretær Edvard Emil Wiinblad under de i Henhold dertil optagne Forhør, nægtet at give saadan Forklaring under Pauberaabelse af, at Presseloven hjemlede Anonymiteten, og at den Ansvarhavende stod til Ansvar for Bladets Indhold, og at Vidnet derfor ikke kunde være pligtig til at afgive den forlangte Forklaring, og æskede Rettens Kjendelse i saa Henseende. Da det i den ommeldte Artikel indeholdte Stykke, der begynder med Ordene „En frisindet Sergent“ imidlertid indeholder saa bestemte Angivelser af ved indeværende Aars Lejrsamling forefaldne grove respektstridige Yttringer, om hvilke 3die Regiment erklærer at have været fuldstændig uvidende, samt Angivelse af en bestemt begaaet Pligtforsømmelse fra en Befalingsmands Side, at der heri maa antages at være tilstrækkelig Foje for det Offentlige til at affordre Vidnet Forklaring til Brug for en offentlig Under-

søgelse af det Forhold, Artiklen omtaler, og da Reglen i Presse-lovens § 3, om hvem Ansvar for Indholdet af et her i Riget ved Trykken offentliggjort Skrift paahviler, ikke hjemler nogen Fritagelse for Vidnepligt, hvor denne iøvrigt — saaledes som i nærværende Tilfælde — er tilstede, vil Vidnets Indsigelse mod at afgive den forlangte Forklaring ikke kunne tages tilfølge.

Nr. 168. Redaktor, cand. juris, Statsrevisor **V. L. B. Hørup**
(Hansen)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad **V. C. Crone** paa
det Offentliges Vegne (Asmussen efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Citantens Vidnepligt.

Kriminal- og Politirettens 1ste Kriminelkammers
Kjendelse af 9 Juni 1885: Den af Redaktor af det her i
Staden udkommende Blad „Politiken“ Viggo Laurits Bentheim
Hørup nedlagte Protest mod at aflægge den ovenfor omtalte
Vidneforklaring kan ikke tages tilfølge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kjendelse anførte
Grunde, hvortil føjes, at der ikke er Spørgsmaal om at af-
æske Citanten Vidneforklaring i det Øjemed at drage For-
fatteren af den paagjældende Beretning til Ansvar efter Lov
om Pressens Brug af 3 Januar 1851 for Beretningens Indhold,
samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive
uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Kjendelsen efter Ind-
stævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne
at kunne ophæves og det Indstævntes befalede Sagførere til-
kommende Salær at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at
stande. Processens Omkostninger ophæves. Til

Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: I Nr. 136 af 16 f. M. af det her i Staden udkommende Blad „Politiken“ findes indført en Artikel, overkrevet: „Et Lejrbrev“, hvori en Soldat, om hvem det hedder i nævnte Blad, at han deltog i Bevægelsen paa Lammefælled afvigte Lørdag Aften (altsaa den 9 f. M.) beretter om en Demonstration den nævnte Aften af Soldater af 2den og 23de Bataillon paa Lammefælleden, hvorved der blandt Andet skulde være sket grove Brud paa Disciplinen, idet Brevskriveren blandt Andet omtaler, at en Menig, der efter Ordre blev anholdt af en Sergent, rev sig løs fra denne, og at Sergenten maatte lade ham gaa, da han (Sergenten) var helt omringet af Soldaterne, samt at en anden Sergent, der vilde bringe Orden tilveje, blev skubbet forover og ogsaa tildelte nogle Næveslag m. v. I Anledning af denne Artikel har 3die Regiment, hvorved der er indledet Undersøgelse om de i nævnte Artikel omtalte Optøjer i Skrivelse af 27 f. M. til Kjøbenhavns Politidirektor begjæret Redaktøren eller andre Funktionærer ved nævnte Blad afæsket Vidneforklaring om, fra hvem den ommeldte Artikel stammer, idet det ved de hidtil anstillede Undersøgelser om nævnte Optøjer ikke har været muligt at erholde Oplysning om, hvem der har tildelt en Sergent af 23 Bataillon et Slag i Nakken, om hvilket Punkt vedkommende Angiver — der selv synes at have deltaget i Bevægelsen — muligvis kunde meddele Oplysning, ligesom hans Forklaring kunde have Interesse paa flere andre Punkter af den indledede Undersøgelse, og er Sagen derefter af Politidirektøren henvist til Retten, der derefter har indkaldt Redaktøren af bemeldte Blad, Viggo Laurits Bentheim Hørup, og afæsket ham den forlangte Vidneforklaring, men har Vidnet under de i Henhold dertil optagne Forhor nægtet at give saadan Forklaring under Paaberaabelse af, at han i Henhold til Presseloven var den, der stod til Ansvar for Bladets Indhold, og derfor ikke kunde være pligtig til at afgive den forlangte Vidneforklaring og æsket Rettens Kjendelse i saa Henseende. Da den omhandlede Artikel imidlertid indeholder saa bestemte Angivelser af de ved omhandlede Lejlighed forefaldne Omstændigheder, at

der heri haves tilstrækkelig Foje til at affordre Vidnet den be-
gjærede Forklaring til Brug under den af det Offentlige ind-
ledede Undersøgelse angaaende hele det Forhold, som Artiklen
omhandler, og da Reglen i Presselovens § 3 om, hvem Ansvaret
for Indholdet af et her i Riget ved Tryk offentliggjort Skrift
paahviler, ikke hjemler nogen Fritagelse for Vidnepligt, hvor
denne iøvrigt — saaledes som i nærværende Tilfælde — er til-
stede, vil Vidnets Indsigelse mod at afgive den forlangte For-
klaring, ikke kunne tages tilfølge.

Nr. 185. Cand. juris, Redaktionssekretær **Vilhelm Lassen**
i Aarhus (Hansen)

contra

Amtmanden over Aarhus Amt, Stiftamtmand **Regenburg** i
Skanderborg paa det Offentliges Vegne, og Chefen for 3die
Dragonregiment, Oberstløjtnant **Steenstrup**, i Aarhus
(Asmussen efter Ordre),

betr. Spørgs. om Citantens Vidnepligt.

Aarhus Kjøbstads Politirets Kjendelse af 14 April
1885: Vidnet bør besvare det Samme forelagte Spørgsmaal.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1885: Den
paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for
Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves
og det de Indtævntes befalede Sagfører tilkommende Salær
at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Højesteretsadvokater Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I Anledning af, at der i Aarhus Amtstidende Nr. 83 for den 4 April d. A. var indrykket en Artikel med Overskrift „Militæret“, der bl. A. indeholdt en Skildring af forskjellige Uordner, der den 1 s. M. om Aftenen skulde være forefaldne paa Rytterkasernen i Aarhus, i hvilken Henseende det saaledes meddeltes, at de Menige henad Aften paa Samlingsstuen diverterede sig med at raabe „Leve Republiken“ og „Ned med Estrup“, at Dragonerne sendte en Sergent, som af Officererne var bleven sendt ind for at bede dem om at forholde sig lidt rolige, en Smule hovedkulds ned ad Trapperne, og at de senere fik Lov til at give deres Steining Luft, saameget som de vilde, idet ingen Officer eller Underofficer havde Lyst til at blande sig mere i deres Menings-tilkjendegivelser, tilskrev 3die Dragonregiment under 7 s. M. Aarhus Byfogedkontor, at da der ved Regimentets Jurisdiktion var indledet en offentlig Undersøgelse om de den nævnte Aften paa Rytterkasernen forefaldne Uordner, vilde det til Brug under samme være af Betydning at erholde nojagtig Oplysning om, hvad der ved denne Lejlighed var forefaldet paa Kasernen, hvorfor Regimentet med Bemærkning, at Aarhus Amtstidendes Beretning desangaaende ikke var overensstemmende med de Regimentet iøvrigt ihandekomne Oplysninger, anmodede Byfogedkontoret om, at bemeldte Blads Redaktør og den af ham mulig paaberaabte Hjemmel, forsaavidt denne var en civil Person, under et Forhor maatte blive afæskede Forklaringer om, hvorpaa den i Bladet givne Fremstilling støttedes, og hvad der maatte være kommen til deres Kundskab med Hensyn til de i Beretningen anførte, Regimentet vedkommende Fakta. I en senere Skrivelse til Byfogedkontoret af 11 s. M., der fremkom som Svar paa dettes Skrivelse til Regimentet af 9 s. M., hvori det bl. A. begjæredes nærmere præciseret, om hvilke Punkter i den nævnte Artikel det for den offentlige Undersøgelse havde Interesse, at Afhøring af Vedkommende fundt Sted, meddelte Regimentet bl. A., at der ved den indledede Undersøgelse ikke var konstateret andre ved den omhandlede Lejlighed forefaldne Uordner, end at Mandskabet af Regimentets 2den Escadron medens det under Tilsyn af en Underofficer paa Pusdestuen

var beskjæftiget med Pudsning, blandt andre Sange havde sunget et Omkvæd: „Ned med Estrup, Seavenius og Skeel“, og at der blandt samme Mandskab paa Sovestuerne om Aftenen var forefaldet nogle mindre i Skrivelsen nærmere angivne Uordener, hvorhos Regimentet tilføjede, at samme, da der iøvrigt Intet var kommet til dets Kundskab om de ovenfor nævnte i den paa-gjældende Artikel omtalte Fakta, medens disse, deres Rigtighed forudsat, vilde udgjøre tildels meget graverende Forbrydelser, som det var Regimentets Pligt at forfølge, maatte fastholde sin foranføre Begjæring, hvorhos det tillige anmodede om, at der til Iværksættelsen af den begjærte Afhøring om fornødent anvendtes de i Lovgivningen hjemlede Tvangsmidler. — Efterat Citanten, Cand. jur., Redaktionssekretær V. Lassen i Aarhus, derpaa var bleven stævnet under Lovens Falsmaalstraf til at møde i Aarhus Kjøbstads Politiret d. 14 April for som Vidne at afgive Forklaring i Anledning af den fornævnte, ved Regimentet indledede offentlige Undersøgelse, forklarede han den nævnte Dag i Retten, at det var ham, der som Redaktionssekretær ved Aarhus Amtstidende havde modtaget af en Trediemand de Meddelelser, i Henhold til og i Overensstemmelse med hvilke den ovennævnte Artikel var affattet, hvorimod han personlig ikke havde noget-somhelst Kjendskab til, hvad der ved den omhandlede Lejlighed var forefaldet paa Rytterkasernen, samt at det var ham bekendt, at hans Hjemmelsmand, der ikke er tjenstgjørende Militær, heller ikke havde noget personligt Kjendskab til de i Artiklen meddelte Fakta, men havde sine Meddelelser derom fra en anden Trediemand, uden at Citanten dog vidste, hvem denne Trediemand var. Da han derefter blev spurgt, hvem der var hans Hjemmelsmand, nægtede han at meddele Oplysning herom, hvorefter der af Dommeren samme Dag afsagdes en Kjendelse, hvorved det eragtedes, at Citanten burde besvare det ham saaledes forelagte Spørgsmaal. Denne Kjendelse har han nu efter Stævning dels til Amtmanden over Aarhus Amt, Stiftamtmand Regenburg i Skanderborg, paa det Offentliges Vegne, dels til Chefen for 3die Dragonregiment, Oberstløjtnant Steenstrup i Aarhus, der er stævnet for paa Regimentets Vegne at varetage dets Interesse under Sagens Appel, indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Kjendelsen forandret derhen, at han fritages for at afgive Forklaring angaaende det ommeldte Spørgsmaal. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten. Til Støtte for sin Protest imod at besvare det tidnævnte Spørgsmaal har Citanten navnlig paabaeraabt sig Grundsætningen i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 3, i hvilken Henseende han, næst at fremhæve, at det var af Vigtighed for et Blad at bevare Anonymiteten for de af Bladets Meddelere og Medarbejdere, der ønske, at deres Navne ikke komme frem for Offentligheden, har villet gjøre gjældende, at et saadant Hensyn ogsaa maa anses

anerkjendt ved den nævnte Lovbestemmelse, idet der ved samme er hjemlet den anonyme Forfatter af et trykt Skrift Ansvarsfrihed for dettes Indhold. Det kan imidlertid ikke antages, at der ved Loven af 1851 § 3, der alene indeholder Regler om, hvem Ansvaret for Indholdet af et ved Trykken offentliggjort Skrift skal paa hvile, er sket nogen Indskrænkning i den Forfatteren eller Andre paa hvilende Vidnepligt i Henseende til Forbrydelser, hvorom et saadant Skrift indeholder Meddelelser, og Citantens Vægning ved at besvare det omhandlede Spørgsmaal kan derfor ikke anses at have Hjemmel i denne Lovbestemmelse. — Det er derhos uden al Foje naar Citanten endvidere har villet gjøre gjældende, at hans ommeldte Vægning skulde være berettiget paa Grund af, at han overfor Redaktoren af Aarhus Amtstidende, V. Bjornbak, har forpligtet sig til at tie med, hvad han i sin Egenskab af Redaktionssekretær har erfaret. Efter det Anførte, og idet der efter Sagens Oplysninger maa antages at have været fuld Foje til under den af det Offentlige indledede Undersøgelse angaaende de ved den paa gjældende Lejlighed paa Rytterkasernen forefaldne Uordener at afæske Citanten Oplysning om, hvem der er hans Hjemmelsmand til de i den paa gjældende Artikel indeholdte Meddelelser, for at den opgivne Hjemmelsmand eventuelt kan blive afhørt som Vidne i Sagen, maa det billiges, at Citanten ved den paaankede Kjendelse er tilpligtet at besvare det ham i saa Henseende forelagte Spørgsmaal, og bemeldte Kjendelse vil saaledes være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Mode for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stenpelovertrædelse begaaet.

Fredagen den 4 December.

Nr. 58. Forhenværende Mølleforpagter **N. M. Kjær** (Selv)
 contra
 Hotelejer **J. Jensen** (Nellemann).

betr. Mellemværende ifølge Forpagtningskontrakt.

Hasle m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 18 Juli 1883: Indstævnte, Mølleforpagter N. M. Kjær, bor til Ci-

tanten, Hotelejer Jørgen Jensen af Aarhus, betale 1,909 Kr. 10 Ore med Rente efter 5 af Hundrede om Aaret fra den 2 Februar 1882, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 December 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af de af Indstævnte, Hotelejer J. Jensen for Underretten den 17 Januar 1883 fremlagte Extrakter af en mellem Citanteu, forhenværende Molleforpagter N. M. Kjær og Ejerne af Ny-Mølle den 5 Oktober 1881 oprettet Forpagtningskontrakt og af en mellem Indstævnte og 2 af hans Medejere af Møllen den 29 November 1882 oprettet Kjobekontrakt og Transport paa Retten til at erholde Skjøde paa bemeldte Ejendom kan ses, om disse Dokumenter have været behørig stemplede.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den af Citanten for Højesteret nedlagte Paastand om, at han ikkun tilpligtes at betale 1149 Kr. 10 Ore med Renter, savner Hjemmel i Proceduren i de foregaaende Instantser, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, Hotelejer J. Jensen i Aarhus, der ifølge Overdragelse fra sine tidligere Medejere er bleven Eneejers af Ejendommen „Ny-Mølle“, Matr.-Nr. 22 af Lisbjerg og Matr.-

Nr. 27 og 28 af Kosted, i 1ste Instants sagsøgt Citanten, forhenværende Forpagter af bemeldte Mølle, N. M. Kjær, nu af Kirke-Værlose, til Betaling af 1909 Kr. 10 Ore, som han skal skyldte for endel ham den 23 Oktober 1881 solgt Korn, Mel, Besætning og Inventarium, med Renter, og da Citanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det fornævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 2 Februar 1882, da en af de daværende Ejere af Møllen i en tidligere Sag, som imidlertid paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen blev afvist fra Underretten, om samme Tilgodehavende udstedt Forligsklageblev udtaget, indtil Betaling sker, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paa- staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten har villet støtte sin Frifindelsespaastand paa, at der ikke skulde foreligge nogen Overdragelse til Indstævnte af „Ny-Møllens“ tidligere Ejeres formentlige Tilgodehavende hos Citanten i den omprocederede Anledning, kan der ikke gives ham Medhold heri, eftersom Indstævnte ved de af ham fremlagte Overdragelses-Dokumenter maa anses tilstrækkelig at have legitimeret, at Medejernes Fordring paa Citanten i Anledning af det heromhandlede Melleinværende er gaaet over til ham alene samtidig med Møllens Overdragelse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Januar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 37-38.

Fredagen den 4 December.

Nr. 58. Forhenværende Mølleforpagter N. M. Kjær (Selv)
contra
Hotelejer J. Jensen (Nellemann).

Hvad iøvrigt bemeldte Møllehværende angaar, er det under Sagen in confesso, at der den 23 Oktober 1881 paa Ny-Mølle, som af dennes daværende Ejere ved Kontrakt af 5 s. M. var forpagtet til Citanten, blev overleveret denne af Ejerne en Del Korn og Mel, tilsammen til Værdi 603 Kr. 60 Ore, samt 3 Heste, 1 Møllevogn, 1 Sæt Seletøj, nogle Gardiner og Stole, 1 Skrivebord, 1 Saltkar, nogle Spande og et Fejeblad, alt af Værdi 1305 Kr. 50 Ore, hvilket Alt efter foregaaende Vurdering blev specificeret og optegnet paa en den 23 Oktober 1881 udstedt, af den tidligere Møllebestyrer, Citanten og en af Møllens Ejere underskrevet For-tegnelse; men medens Indstævnte paastaar, at Korn- og Melkvantiteterne samt de anførte Besætnings- og Inventariiegjenstande efter foregaaende Aftale med Citanten ved den ovennævnte Lejlighed bleve solgte ham mod kontant Betaling, har Citanten villet gjøre gjældende, at de kun ere overleverede ham til Brug i Forpagtningstiden mod Forpligtelse til ved Forholdets Ophor at restituere dem in natura og eventuelt til at tilsvare den Værdiforringelse, som de maatte have lidt, og har Citanten i saa Henseende henvist til, at den paagjældende Overlevering til Brug skal være sket i Overensstemmelse med Forpagtningskontrakten, hvorefter der skulde overleveres Forpagteren løse Inventariiegjenstande efter Syn og til en fastsat Pengeværdi, samt til at det tilmed skal have været udtrykkelig aftalt med Ejerne, at Korn- og Melbeholdningen saavel som de paagjældende Besætnings-

Inventariedele skulde overgives ham til Brug under Forpagtningen. Ligesom han imidlertid ikke imod Indstævntes Benægtelse har oplyst Noget om, at en slig Aftale skulde være truffen, saaledes mangler der ogsaa Foje til at antage, at den ommeldte Overlevering skulde have Hjemmel i Forpagtningskontraktens Indhold, efter hvilket Forpagtningens Gjenstand alene var Møllen „med Bageri og Maltgjøteri med alt sammes Tilbehør“ foruden nogle i Kontrakten specificerede Lokaler og Rum. Vel hedder det nu i Kontraktens § 1, at der over det Forpagtede — med Undtagelse af de sidstnævnte Lokaler og Rum — vilde at være optage og vedhefte Kontrakten en nøjagtig Inventarieliste og Beskrivelse, uden at en saadan, efter hvad der er in confesso, findes vedheftet Kontrakten, ligesom det i § 2 bestemmes, at Overlevering af Møllen, Bageri og Maltgjøteri „samt løse Inventariiegjenstande“ skulde ske efter Syn af 2 Mænd, at alle Inventariedele ved Overleveringen skulde ansættes til en bestemt Pengeverdi, og at Molleværket, Kværnene, Sigterne, Gryn-sorterne, Malekværnene, Omløbet samt den foran Møllen værende Dæmning skulde beskrives og betegnes saa nøjagtig som mulig paa en særskilt Forretning; men foruden at Overleveringsforretningen af 23 Oktober 1881 ikke er foretaget paa den i Kontrakten foreskrevne Maade ved 2 af Parterne valgte kyndige Mænd, mon Optegnelsen og Værdiansættelsen er gjort af Citanten og en af Ejerne selv med Assistance af den fratrædende Bestyrer, kunne de i Foreningen ommeldte Gjenstande efter deres Boskaffenhed ikke henføres til, hvad der i Kontraktens §§ 1 og 2 omhandles som Tilbehør til Møllen, Bageriet og Maltgjøteriet eller til sammes løse Inventariiegjenstande, hvorhos det fremdeles under Sagen er oplyst, at disse sidste netop ere udførlig opregnede i en den 20 Oktober 1881 af 2 af Parterne udmeldte Mænd afholdt Synsforretning under Betegnelsen „de løse Gjenstande, der overdrages til Brug“, medens Indstævnte uimodsagt har anført, at Grunden til, at Værdien af disse ikke er opført, har været den, at ingen af Parterne forlangte det. Men naar der saaledes maa gaaes ud fra, at den omhandlede Overlevering den 23 Oktober 1881 ligger aldeles udenfor Forpagtningskontrakten og altsaa skyldes en af samme uafhængig Overenskomst mellem Citantens og Møllens daværende Ejere, maa allerede den Omstændighed, at en stor Del af det Overleverede bestod af fungible Gjenstande, Mel og Korn, med Hensyn til hvilke en Overdragelse til Brug efter en fixeret Værdiansættelse, som altsaa skulde være Normen ved Afleveringen efter Forholdets Ophor, synes lidet naturlig, fremkalde Formodning for, at det har været et egenlig Kjøb og Salg og ikke en Brugsoverdragelse, der foregik den ovennævnte Dag, og dette bestyrkes i væsentlig Grad ved, hvad der iøvrigt er oplyst at være foregaaet ved hin Lejlighed. Vel kan der ikke tillægges

den af det ene Vidne, Proprietær H. R. Petersen, afgivne Forklaring — hvorefter Citanten afkjøbte Mollens Ejere det paa Fortegnelsen Opførte og erklærede, at han kunde betale strax og give en Bankanvisning for Beløbet, samt da han blev henvist til at afgjøre Betalingen med en Sagfører i Aarhus, yttrede, at han vilde betale denne Dagen eller anden Dagen derefter — synderlig Vægt, eftersom bemeldte Vidne, da han først aflagde Forklaringen, uden dog at beedige den, var Medejers af Mollen og den Omstændighed, at han senere, efterat have overdraget sine Rettigheder til Mollen og overfor Citanten til Indstævnte, har ratihaberet og beediget sin Forklaring, ikke ifølge hans eventuelle Hjemmelsansvar overfor Indstævnte og hans Forhold til den først afgivne Forklaring kan betage de af Citanten mod dette Vidne rejste Indsigelser deres Betydning; men det maa tillægges særlig Vægt, at det andet Vidne, Møllebestyrer Thulstrup, der som anført, deltog i Værdiansættelsen og medunderskrev Fortegnelsen, edelig har forklaret, at han, hvis Opmærksomhed paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det var et Kjøb og Salg eller en Brugsoverdragelse der foregik, først blev vakt, da Citanten og det forannævnte Vidne stredes derom, og som iøvrigt ikke havde nogen bestemt Formening om, hvis Mening var den rigtige, horte Citanten efter Afleveringen sige til Proprietær Petersen, at naar Regningen blev indgivet „saa har De mine Kontanter“ samt at det ogsaa forekommer Vidnet — uden at han dog bestemt tor sige det — at der var Tale om at give en Bankanvisning for Beløbet, medens Vidnet ikke ved den omspurgte Lejlighed har hørt nogen anden Sum omtale end Værdien af det Overleverede, og derfor antog, at det var dette Beløb, som Citanten erklærede at ville betale kontant. Hertil kommer, at det fra Citantens Side er erkjendt, at han af Mølleejernes Sagfører under en Forhandling den 16 Oktober 1881 er bleven underrettet om, at denne paa Forespørgsel af en af Møllejerne, om Besætningen ifølge Kontrakten skulde medfølge, havde givet et benægtende Svar, hvortil der fra den ommeldte Medejers Side blev svaret, at saa skulde Forpagteren betale den kontant, hvorhos Citanten af Sagføreren blev henvist til at forhandle med bemeldte Ejer, hvad Citanten imidlertid ikke fandt Anledning til, og da Citanten fremdeles har erkjendt, at der umiddelbart, efterat Overleveringen havde fundet Sted, opstod en Ordstrid, om det Overleverede var kjøbt af ham, og at han under denne opstillede det Spørgsmaal, om Ejerne maaske vilde rabattere 20 pCt., i hvilket Fald han maaske vilde købe, hvilket Tilbud imidlertid blev afslaaet, har Indstævnte*) ikke kunnet være i Tvivl om, at det alene var et Kjøb og Salg af de pangjældende Gjenstande,

*) Skal være: Citanten.

som der fra Ejernes Side var Tale om, og ved ikke destomindre at beholde det Overleverede saavelson efter hvad der iøvrigt er oplyst om Indholdet af Overdragelsen, maa Citanten derfor anses pligtig til at tilsvare den af ham erkjendte Værdi af Gjenstandene, der efter det Ovenanførte maa anses solgte til ham og ikke overleverede ham til Brug. Det maa herefter billiges, at Citanten ved den indankede Dom er tilpligtet at betale Indstævnte de paastævnte 1909 Kr. 10 Øre, og da der ikke her for Retten er fremsat nogen særlig Indsigelse med Hensyn til det Indstævnte tilkjendte Rentebeløb, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger her for Retten findes ligeledes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af de af Indstævnte for Underretten den 17 Januar d. A. fremlagte Extrakter af den mellem Citanten og Ejerne af Ny-Mølle den 5 Oktober 1881 oprettede Forpagtningskontrakt og af en den 29 November 1882 mellem Indstævnte og 2 af hans Medejere oprettet Kjøbekontrakt og Transport paa Retten til at faa Skjøde paa bemeldte Ejendom kan ses, om disse Dokumenter have været behørig stemplede. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Overtrædelse af Stempel-lovgivningen at have fundet Sted.

Tirsdagen den 8 December.

Nr. 107. Handelsagent **Vilhelm Cohen** (Hindenburg)

contra

Sagfører **Bøggvad** som Kurator i Kjøbmand **Nicolai Christian Thomasens** eller **Thomsens** Konkursbo (Alberti),

betr. en Fordring paa Husleje samt Erstatning for et Lejemaalets Ophævelse.

Aalborg Kjøbstads Skifterets Decision af 17 Januar 1884: Den af Handelsagent Vilhelm Cohen og Medejere i Kjøbmand Nicolai Christian Thomassen eller Thomsens Konkursbo anmeldte Huslejefordring for et Fjerdingaar indtil Oktober Flyttedag f. A. til Beløb 550 Kr. bliver at anerkjende med Renter 5 pCt. p. a. fra den 20 Juli s. A. som privilegeret, hvorimod det paastaede Erstatningskrav ikkun kan anerkjendes som simpel Fordring for et Beløb af 2600 Kr., for hvilke der

tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen den 26 Juni f. A. vil være at give Udlæg i Boet, forsaavidt tilstrække kan, lige med de øvrige simple Fordringshavere.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Februar 1885: Hovedcitanten, Handelsagent Villhelm Cohen i Aalborg, bør være berettiget til som privilegeret Huslejevordring af Kjøbmand sammesteds Nicolai Christian Thomasens eller Thomsens Konkursbo at faa udbetalt 550 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 20 Juli 1883, hvorimod hans øvrige ovennævnte Paastand om Erstatning af Boet ikke kan tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og Proceduren er der for Højesteret alene Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom, forsaavidt denne har nægtet Citanten den af ham paa egne og hans Medejers Vegne fordrede Erstatning for det under Sagen ommeldte Lejemaals Ophor.

Efter hvad der er oplyst, er der ikke Foje til at antage, at Citanten skulde allerede, forinden Konkursboet opsagde det paagjældende Lejemaal, have tilkjendegivet det som sin Hensigt at ville i Henhold til Lejekontraktens Post 10 begjære sig sat i Besiddelse af det udlejede Lokale, hvorimod Lejemalets Ophævelse maa betragtes som en Følge af den fra Boets Side skete Opsigelse, uden at det deri kan gjøre nogen Forandring, at Citanten derefter, under Paaberaabelse af Opsigelsen og under Henviisning til Kontraktens fornævnte Post, har forlangt sig sat i Besiddelse af Lokalerne inden 4 Uger efter Konkursens Begyndelse, hvilket Forlangende af Boet blev taget til Følge. Herefter maa der i Henhold til Konkurslovens § 17 tilkomme Citanten Skadesløsholdelse for hans Interesse i Retsforholdets Fortsættelse; men da Kontraktens Bestemmelse om Erstatning i et Tilfælde som nærværende, hvor Kontraktens Misligholdelse har fundet Sted som Følge af Konkursen, efter den nysnævnte Paragrafs andet Stykke ikke kan være forbindende for Boet, vil Erstatningen i Henhold til den derom nedlagte subsidiære Paastand være at fastsætte af Retten, og findes under Hensyn til samtlige foreliggende Oplysninger, særlig angaaende et af Citanten om de samme Lokaler indgaaet nyt Lejemaal, at kunne bestemmes til 2500 Kr., hvoraf der efter Proceduren for Højesteret vil være at beregne 5 pCt. aarlig Rente fra den 20 Juli 1883.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar de Citanten som privilegeret Huslejevordring tilkjendte 550 Kroner med Renter bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Derhos bør Citanten for et Beløb af 2500 Kr. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1883 være berettiget til at erholde Udlæg i Boet, forsaavidt tilstrække kan, lige med dettes øvrige simple Fordringshavere. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 15 Februar 1883 indgaaet, den 26 s. M. thinglæst, Lejekontrakt udlejede Hovedcitanten, Handelsagent Villhelm Cohn i Aalborg, der i Forening med en unævnt Tredjemand ejede Ejendommen Nr. 5 i Bispenstgade i bemeldte By, paa egne og Medejers Vegne til Kjøbmand Nicolai Christian Thomassen eller Thomsen sammesteds nogle i Kontrakten nærmere betegnede Lokaler i den nævnte Ejendom, saaledes at Lejemaalet, der skulde regnes fra den foregaaende Oktober Flyttedag, blev indgaaet paa 10 Aar, altsaa til Oktober Flyttedag 1892, uopsigeligt fra begge Sider, og at Lejen fustsattes til 2200 Kr. aarlig, der skulde erlægges fjerdingaarsvis forud, altsaa hver 20 Januar, April Flyttedag, 20 Juli og Oktober Flyttedag, hver Gang med 550 Kr., hvorhos det i Lejekontraktens Post 10 blandt Andet vedtoges, at Ejeren af Ejendommen skulde være berettiget til at anse Kontrakten som brudt fra Lejerens Side, naar dennes Bo maatte komme under Konkursbehandling, i hvilket Tilfælde Ejeren skulde kunne forlange sig sat i Besiddelse af de udlejede Lokaler 4 Uger efter Konkursens Indtrædelse, medens Lejeren skulde være pligtig til, foruden at erlægge den forfaldne Husleje, endvidere at betale Leje til den nærmeste Flyttedag og i Erstatning for Brud paa Kontrakten den halve ved samme vedtagne Leje for samtlige tilbagestaaende Lejemaalsaar, uden at dertil skulde udfordres, at Ejeren oplyste, at han virkelig havde lidt noget Tab ved Kontraktens Ophævelse. Den 19 Juni næstefter begjærede bemeldte Kjøbmand Thomassen sit Bo taget under Skiftebehandling som fallit, og efterat denne Begjæring ved Skifterettens den paafølgende Dag afsagte Dekret var tagen til Følge, og det derpaa paa en den 23 s. M. i Boet afholdt Skiftesamling — i hvilken Hovedcitanten og hans Medejers af Ejen-

dommen under Forevisning af den ommeldte Kontrakt havde reserveret deres Ret efter samme, navnlig efter dens Post 10, i videste Omfang — var blevet vedtaget i Henhold til Konkurslovens § 17 at opsigte Lejemaalet til næste Oktober Flyttedag, hvilken Opsigelse den for Hovedcitanten og hans Medejer modende Sagfører modtog paa disses Vegne, lode de Sidstnævnte den 26 næstefter indgive en Anmeldelse til Boet, hvori de næst i Henhold til den med Fallenten indgaaede Lejekontrakt at forlange de til ham udlejede Lokaler stillede til deres Raadighed senest den paafølgende 18 Juli — hvad ogsaa skete — i Medfør af samme Kontrakt paastode sig anerkjendte dels som privilegerede Fordringshavere i Boet for et Beløb af 550 Kr. i Husleje for Fjerdingaaret fra 20 Juli 1883 — til hvilken Dag Lejen var forudbetalt — til Oktober Flyttedag s. A., dels som Fordringshavere lige med de uprivilegerede Kreditorer i Boet for et Beløb af 9900 Kr. i Erstatning for Kontraktsbrud, for begge Beløbs Vedkommende med Tillæg af 5 pCt. aarlige Renter fra Anmeldelsesdagen, og da Kontracitanten, Sagfører Bogvad i Aalborg, som Kurator i Boet protesterede imod, at de to anførte Krav anerkjendtes i samme, for det Førstes Vedkommende ialfald i dets paastaaede Egenskab af privilegeret Fordring, udspandt der sig desangaaende en Procedure for Skifteretten, ved hvis Decision den ommeldte af Hovedcitanten og hans Medejer af den paagjældende Ejendom fremsatte Fordring paa Husleje med Renter anerkjendtes som en dem tilkommende privilegeret Fordring, dog saaledes, at Renterne først vilde være at beregne fra 20 Juli 1883, hvorimod det med Hensyn til det af dem endvidere fremsatte Erstatningskrav blev statueret, at Anmeldernes Krav paa Erstatning for Lejemaalets Ophævelse ikke kunde strække sig videre end til at omfatte det Tab, de bevislig derved havde lidt, og at dette Tab efter det Oplyste maatte anses at udgjøre 2600 Kr., hvorfor deres Erstatningspaastand kun anerkjendtes for dette Beløb, for hvilket tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 26 Juni 1883 de kjendtes berettigede til at nyde Udlæg i Boet, forsaavidt dette kunde tilstrække, ligemed de øvrige simple Kreditorer. Denne Decision er nu af Hovedcitanten paa egne og hans ommeldte Medejeers Vegne ved Stævning til Kontracitanten i dennes ovennævnte Egenskab af Kurator i Thomassens Konkursbo, saavel som af Kontracitanten paa Boets Vegne, indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten har paastaaet Decisionen stadfæstet, forsaavidt angaar de ham og hans Medejer ved samme tilkjendte Beløb, men iøvrigt forandret i Overensstemmelse med de af dem for Skifteretten nedlagte Paastande saaledes, at Renterne af Huslejefordringen blive at beregne fra den 26 Juni 1883, og at den af dem paastaaede Erstatning yderligere anerkjendes for et Beløb af 7300 Kr., tilligemed Renter som foranført, idet Hovedcitanten dog subsidiært

har paastaet Erstatningen tilkjendt dem med en saa stor Del af Boets Formuemasse, at Dividenden af denne Del kommer til at udgjøre 2600 Kr. med Renter som anført, medens Kontracitantens Paastand gaar ud paa, at Decisionen stadfæstes, forsaavidt angaar dens Bestemmelser i Henseende til den af Hovedcitanten og dennes Medejer fremsatte Huslejefordring, men at der nægtes de øvrige af disse nedlagte Paastande Medhold. Saaledes som Sagen efter det Anførte foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver her for Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt der kan tilkomme Hovedcitanten og Medejer Renter af den omhandlede Huslejefordring fra et tidligere Tidspunkt end den 20 Juli 1883 og navnlig, som af dem paastaet, fra den 26 Juni næstforhen, samt om, hvorvidt Hovedcitanten og hans Medejer have Krav paa Erstatning for Kontraktsbrud, og i bekræftende Fald da, for hvor stort et Beløb. Med Hensyn til det første Spørgsmaal bemærkes, at da den af Hovedcitanten og hans Medejer fordrede Lejesum, der, som meldt, udgjør Lejen for Tiden fra 20 Juli 1883 til Oktober Flyttedag s. A., ifølge Lejekontrakten først var forfalden til Betaling den 20 Juli, maa det heraf være en Følge, at de ikkun have Krav paa Renter af denne Lejesum fra bemeldte Dag, og deres Paastand om, at der tillægges dem saadanne fra et tidligere Tidspunkt, og da navnlig fra den Dag, da de anmeldte den paagjældende Fordring for Skifteretten, vil derfor ikke kunne tages til Følge. Hvad dernæst angaar den af Hovedcitanten og hans Medejer paastaede Erstatning af 9900 Kr., da have disse til Stotte herfor paaberaabt sig de ovenanførte Bestemmelser i Post 10 af deres Kontrakt med Thomasen, hvorefter de i Tilfælde af hans Fallit og Lejemalets Ophør som Følge heraf kunde, uden at fore Bevis for at have lidt noget Tab ved Lejemalets Ophør, fordre en Erstatning herfor af den anførte Størrelse, hvilken Erstatning de derhos formene nu at kunne fordre i hans Konkursbo; men foruden, at der efter Forholdets Natur og Bestemmelserne i Konkursloven, navnlig sammes § 17, under alle Omstændigheder alene kunde være Spørgsmaal om at tilkjende Hovedcitanten og hans Medejer Erstatning af Boet for det Tab, som de bevislig maatte have lidt ved det med Fallenten indgaaede Lejemalets Ophør til en tidligere Tid end vedtaget i Kontrakten med ham — i hvilken Henseende der desuden ikke uden Videre vilde kunne gaaes ud fra den Lejeindtægt, som de ville erholde af de paagjældende Lokaler ifølge en i Skifteretten forevist, her for Retten i Gjenpart fremlagt Lejekontrakt om Lokalerne for Tidsrummet fra 15 December 1883 til April Flyttedag 1889, eftersom denne nye Kontrakt i flere Henseender er mindre favorabel for Lejeren end den med Fallenten oprettede — findes der overhovedet ikke at kunne tilkomme Hovedcitanten og hans Medejer nogen Erstatning af Boet for Lejemalets Ophør paa Grund af Lejerens Konkurs.

Efter hvad ovenfor er anført om Indholdet af Kontrakten mellem Fallenten og Hovedcitanten samt hans Medejer, saavel som om det i Skiftesamlingen i Boet den 23 Juni 1883 Passerede, og navnlig naar henses til, at Boet efter Kontrakten ikke kunde fordre at indtræde i Lejemaalet, og at det i bemeldte Skiftemøde vel blev vedtaget — som det hedder, i Henhold til Konkurslovens § 17 -- at opsigte dette fra Boets Side, men at Hovedcitanten og hans Medejer i samme Møde iforvejen havde reserveret deres Ret efter Kontraktens § 10 i videste Omfang, og navnlig — ifølge Proceduren — paa en saadan Maade, at der ingen Tvivl kunde være om, at det var deres Hensigt at fordre sig satte i Besiddelse af Lokalerne i Henhold til bemeldte Post 10 i Kontrakten, og derpaa ved den ovenmeldte Anmeldelse af 26 Juni i Henhold til Kontrakten udtrykkelig forlangte og, som meldt, ogsaa fik de paagjældende Lokaler stillede til deres Disposition den 18 Juli næstefter — hvorfor det er uden al Foje, naar Hovedcitanten og hans Medejer have søgt at gjøre gjældende, at Boet faktisk er indtradt i Lejemaalet — kan der ikke tillægges den foran berørte Opsigelse af Lejemaalet fra Boets Side nogen afgjørende Betydning, idet den nærmest maa anses alene at være sket ex tunc for det Tilfælde, at der ikke i den nærmeste Fremtid fra Hovedcitantens og hans Medejer Side maatte fremkomme yderligere særlig Paastand om at komme i Besiddelse af Lokalerne, hvorimod der maa gaaes ud fra, at Lejemaalet er ophørt umiddelbart i Henhold til den titnævnte Post i Kontrakten. Som Folge heraf kan Hovedcitantens og hans Medejer omhandlede Paastand ikke anses hjemlet ved Forskriften i Konkurslovens § 17, andet Led, om Skadesløsholdelse for, at et Lejemaal paa Grund af Lejerens Fallit kommer til at ophøre tidligere end vedtaget i den vedkommende Lejekontrakt, og da de ommeldte, for dette Tilfælde mellem Fallenten og Hovedcitanten samt hans Medejer vedtagne Bestemmelser derhos maa anses at sigte til en Omnaelse af bemeldte Forskrift i Konkursloven, vil der ikke kunne tillægges disse Bestemmelser nogen Betydning ligeoverfor Boet. Efter det Anførte vil saaledes Hovedcitanten være at kjende berettiget til som privilegeret Huslejsfordring af Konkursboet at faa udbetalt 550 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1883, hvorimod hans øvrige ovenommeldte Paastand om Erstatning af Boet ikke vil kunne tages til Folge. Processens Omkostninger [for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 282.

Advokat Levinsen

contra

Maren Sofie Nielsdatter (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 November 1885: Arrestantinden Maren Sofie Nielsdatter bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Maag, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Ijenhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maren Sophie Nielsdatter, der er født den 28 Oktober 1858, og som har været anset ifølge Rettens Domme af 15 Marts 1881 og 8 April 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230—1 jfr. tildels § 46 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have d. 20 Jnni d. A. frastjaalet Mursvend Niels Hansen nogle Beklædningsgenstande af samlet Værdi 24 Kroner, som beroede i et af ham beboet Værelse, til hvilket Arrestantinden efter hendes Forklaring, som ikke kan forkastes, ved den paa gjældende Lejlighed vil have fundet Adgangen uhindret, vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 230. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Niels Martin Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 August 1885: Tiltalte Niels Martin Jørgensen bør til Statskassen bøde 200 Kr., eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Uger. Saa bør og det ovenomhandlede Skrift, betitlet „Livsnydelse, Naturalistisk Studie af Martin Jørgensen“, konfiskeres, og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Petersen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 184, men Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Dommens Bestemmelser om Konfiskation og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Niels Martin Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Niels Martin Jørgensen, der er født den 4 November 1849 og ved denne Rets Dom af 14 April 1877 anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, med simpelt Fængsel i 1 Maaned, tiltales under nærværende Sag i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 21 Mai d. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 184 og sigtes for at have gjort sig skyldig heri ved Offentliggjørelsen af et i indeværende Aar her i Staden i tvende Leveringer ud-

kommet, 80 Sider stort Skrift, betitlet „Livsnydelse, Naturalistisk Studie“, hvorpaa som Forfatter er navngivet Martin Jørgensen. Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn er sigtet til ham, og, idet han iøvrigt ogsaa har vedkjendt sig Forfatterskabet til Skriftet, bærer han saaledes i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 Ansvar for dettes Indhold. Da Tiltalte nu paa Side 38—42 og 64—80 af Skriftet har skildret Sandselighedens Opvaagnen hos unge Mennesker og et vellystigt Fruentimmers kjønslige Udskejelser under en saadan Udmaling af sandsepirrende Enkeltheder og vellystige Optrin, at Skriftet findes at maatte betegnes som utugtigt, og, da det ikke kan fri ham for Strafansvar, at han ikke vil have forbundet noget utugtigt Formaal med Skriftet, men derimod ved dette har villet advare mod en overdreven Tilfredsstillelse af Kjønndriften — en Tendens, der iøvrigt ikke paa nogen kjendelig Maade fremtræder i Skriftets Indhold — vil han være at anse efter det ovenanførte Lovbud efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udlob med simpelt Fængsel i 4 Uger, hvorhos det omhandlede Skrift i Medfør af Straffelovens § 34 vil blive at konfiskere.

Onsdagen den 9 December.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johann Carl Ludvig Groth og Ane Christensen

(Def. Lunn),

der tiltales: den Første for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 155 og 270 og den Sidste for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 155 og for Overtrædelse af Straffelovens § 270.

Hjerm-Ginding Hørreders Extrarets Dom af 15 Mai 1885: De Tiltalte, Nr. 1 Johann Carl Ludvig Groth, Nr. 2 Ane Christensen, Nr. 3 Peder Hansen, Nr. 4 Jens Christian Frederiksen og Nr. 5 dennes Hustru Mette Cathrine Christensen Hulveje bør straffes, Nr. 1 og 2 hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Nr. 3, 4 og 5 hver især med en Bøde til Statskassen af 40 Kr., eller saafremt

Boden ikke fuldt betales, med simpelt Fængsel i 6 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 12 Kr., blive at udrede af Nr. 1 og 2, En for Begge og Begge for En, saaledes at de 3 andre Tiltalte ville have En for Alle og Alle for En at deltage i Udredelsen af Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1885: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte Johann Carl Ludvig Groth og Ane Christensen og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, var det af Tiltalte Groth til Justitsministeriet indgivne Andragende om Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab forsynet med en af de Tiltalte selv erhvervet Paategning af en Præst om, at de havde avlet 2 Børn sammen, hvoraft det ene var født i 1879, altsaa forinden Ophævelsen af Groths Ægteskab. Som Følge heraf er det antageligt, at det Forlangende, som af Justitsministeriet efter Modtagelsen af dette Andragende blev fremsat og gjennem vedkommende Øvrighed meddelt Groth om, at han skulde tilvejebringe en Attest om sin sædelige Vandel i Separationstiden, af de Tiltalte er blevet opfattet saaledes, at Attesten kun skulde gaa ud paa, at Groth, afset fra Forholdet til Medtiltalte Ane Christensen, havde ført en sædelig Vandel under sin Separation, og de af de Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne Forklaringer om, at de have forstaaet Forlangendet om en yderligere Bevidnelse paa den anførte Maade, findes derfor ikke at kunne forkastes. Herefter kunne de Tiltalte ikke anses skyldige i nogen strafbar Overskridelse af den dem — som i Dommen ommeldt — givne Bemyndigelse til at forsyne den begjærte Attest med en Andenmands Underskrift.

Derimod findes de Tiltalte ved deres øvrige i Dommen fremstillede Forhold at have paadraget sig Ansvar ifølge Straffelovens § 155, jfr. § 52, og den af dem forskyldte Straf vil efter Omstændighederne være at fastsætte for hver til simpelt Fængsel i 5 Dage. Aktionens Omkostninger ville de derhos have at udrede overensstemmende med Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Johann Carl Ludvig Groth og Ane Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — som i første Instants tillige angik tre Medtaltte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Johann Carl Ludvig Groth og Ane Christensen, den Første for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens §§ 155 og 270 og den Sidste for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 155 og for Overtrædelse af Straffelovens § 270. Tiltalte Groth, hvis Ægteskab med Else Kirstine Christensen, efterat de ifølge Bevilling af 8 December 1875 havde levet separeret i Henseende til Bord og Seng, var blevet fuldstændig ophævet ved Allerhøjeste Bevilling af 16 November 1881, indgav i August Maaned f. A. til Justitsministeriet et allerunderdanigst Andragende om Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, hvorved det var hans Hensigt at opnaa Adgang til at røgte Tiltalte Ane Christensen, med hvem han har levet og endnu lever sammen — hvilket Forhold havde taget sin Begyndelse allerede flere Aar forinden Skilsmissebevillingens Udfærdigelse — og med hvem han har 2 endnu levende Børn. Da Justitsministeriet derefter havde ladet Groth tilkjendegive, at han, forinden Videre foretoges, maatte tilvejebringe Attest fra paalidelige Mænd om, at han havde fort en sædelig Vandel i Separationstiden, fik han, uagtet en Attest af dette Indhold efter det om hans Forhold til Ane Christensen Anførte, — hvorom iøvrigt en paa hans Andragende tegnet Præstestest gav Oplysning — ikke overensstemmende med Sandheden kunde meddeles, efter sin Forklaring ved sin Sognepræst konciperet en saadan Attest, som derhos var forsynet med en Panteegning, indeholdende en Bevidnelse af Attestanternes Paalidelighed og Troværdighed. Ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaelser, som bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, anmodede de derefter, da den i første Instants Medtaltte Arbejdsmand Peder Hansen en Lørdag Aften kort for sidst afvigte Fastelavn indfandt sig

hos dem, denne om at underskrive Attesten, idet Tiltalte Groth efter sin Forklaring tilkjendegav Hansen, at han alene skulde skrive under paa, at han kjendte ham, og at han og Ane Christensen ej havde flere Børn sammen end de 2, der vare hjemme, medens Ane Christensen har forklaret, at Attesten af hende blev læst op for Hansen, saavidt hun kunde tyde den. Hansen, som ikke vil have lagt videre Vægt paa Groths Forhold til Ane Christensen, der efter hans Mening var bekjendt for Enhver, men som paa Grund af, at han ikke havde kjendt Groth i hele Separationstiden, havde Betænkkelighed ved at meddele sin Underskrift, vægrede sig først ved at efterkomme de Tiltaltes Anmodning, men efter at han havde overnattet i deres Hjem, underskrev han dog Attesten den næste Morgen, da han paany blev opfordret dertil af Groth. For at tilvejebringe endnu en Underskrift paa Attesten, skrev Ane Christensen derefter i Groths Navn et Brev til en Bekjendt af denne, som havde Arbejde paa Thyholm, hvori hun efter sin Forklaring anmodede denne om at tillade, at hans Navn blev underskrevet en Attest om, at Groth havde levet en sødelig Vandel i Separationstiden, og da den ommeldte Bekjendt skriftlig svarede, at han gjerne vilde indestaa for, at Groth ingen Børn havde med Andre end den, han vilde ægte, og at Groth gjerne maatte skrive hans Navn under, skrev Ane Christensen efter Aftale med Groth den Paa-gjældendes Navn under Attesten, endskjøndt de begge vare sig bevidste, at de ikke havde nogen Bemyndigelse dertil, idet Attesten angik noget andet, end hvad den omtalte Person havde erklæret sig villig til at bevidne, ligesom denne ogsaa under et Forhør har udtalt, at han ikke vilde have underskrevet den omhandlede Attest, hvis denne var bleven ham forelagt. Tiltalte Ane Christensen henvendte sig nu sluttelig til den i første Instants Medtiltalte Husmand Jens Christian Frederiksen og anmodede denne om at bevidne de Mænds Troværdighed, hvis Navne stod under Attesten, og uagtet Frederiksen, hvad Ane Christensen maa antages at have været vidende om, ikke kjendte noget til disse Personer, lod han, som ikke selv kan læse og skrive, dog, da Ane Christensen græd og tiggede derom, efter Opfordring af sin Hustru, den i første Instants Medtiltalte Mette Kathrine Christensen, denne skrive hans Navn under den ovenfor omtalte Paategning paa Attesten. De Tiltalte, af hvilke Groth er født i Mecklenborg i Aaret 1827, medens Ane Christensen er født i Aaret 1857, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede her i Landet, ville for deres anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 155 jfr. § 52 og efter § 270, for Tiltalte Groths Vedkommende sammenholdt med § 54, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i

2 Gange 5 Dage for hver, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, forsaavidt de vedkomme de nævnte 2 Tiltalte, ligeledes billiges, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Fredagen den 11 December.

Nr. 224.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Vincens eller Vincensen og dennes Hustru
Andrea Bartholine Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales: Førstnævnte for Brandstiftelse, Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt Overtrædelse af Konkurslovens § 148 og Straffelovens §§ 259 og 260, og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 259.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 16 Februar 1885: Arrestanten Vilhelm Vincens eller Vincensen og Tiltalte Andrea Bartholine, født Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Forsaavidt Tiltalen gaar ud paa Brandstiftelse, bør Arrestanten for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten bør udrede samtlige Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Niissen og Defensor, Prokurator Buch, 150 Kr. til hver, og Tiltalte in solidum med ham $\frac{1}{20}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1885: Tiltalte Andrea Bartholine Jensen, Vincens' Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Vilhelm Vincens eller Vincensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at det Defensor for Underretten, Prokurator Buch, tillagte Salær bestemmes til 100 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Herforth, betaler Tiltalte Vincens 100 Kr. til hver, saaledes at hans Hustru in solidum med ham heraf udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants inden Arts og Skippinge Herreders Extraret den 16 Februar d. A. paakjendt Sag sigtes de Tiltalte Vilhelm Vincens eller Vincensen og hans Hustru Andrea Bartholine Jensen, Førstnævnte for Brandstiftelse, Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Overtrædelse af Konkurslovens § 148 samt for Overtrædelse af Straffelovens §§ 259 og 260, og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 259. Den 7 December 1883 om Aftenen henad Kl. 8 opstod der Ild i den nordre Længe af det Tiltalte Vincens tilhørende Sted i Jordløse, hvilken Længe Tiltalte, der drev Detajlhandel, benyttede til Butik samt Beboelseslejlighed for sig og Familie. Længen nedbrændte aldeles tilligemed Størstedelen af Tiltaltes Indbo, Butiksinventarium og Varelager, medens Stedets tvende andre Længer, der vare udlejede, bleve reddede. Om Aarsagen til Ilden har Tiltalte Vincens forklaret Følgende. Han var den paagældende Aften gaaet ud i Butikken med et tændt Lys og rensede en over Disken hængende Petroleumslampe, og idet han derpaa tændte den, slog Ilden ned i Beholderen, som exploderede, medens han endnu havde den i Haanden, hvorfor han kastede den fra sig, og da den faldt hen paa en Reol, der var behængt med Papisposer, gik der Ild i disse og andre brændbare Ting i Reolen; han raabte til sin Hustru, som kom til, at hun skulde hente Dyner, og hun bragte ham ogsaa strax nogle Vuggepuder, hvormed hun slukkede Ilden i Reolen, men i det samme opdagede han gennem en Aabning i Loftet over Disken, som han sædvanlig brugte som Opgang til Loftsrummet, at det brændte i dette, idet Ilden fra Reolen havde forplantet sig hertil gennem

en imellem Loftsbrædderne i Nærheden af Reolen værende Sprække, der var $\frac{1}{4}$ Alen lang og nogle Linjer bred, og han sagde derfor til sin Hustru, at det nu brændte paa Loftet, og at hun skulde se at redde Børnene. Tiltalte forlod ogsaa selv Butikken uden atter at vende tilbage, ligesom han advarede de Folk, som strax efter kom tilstede, mod at begive sig ind i Butikken for at redde, hvorved han har bemærket, at der baado i Butikken og paa Loftet beroede nogle Pund Krudt, og at der paa Loftet henstod en Gallon med Terpentin. Hans Hustru har forklaret, at hendes Mand rejste sig fra Aftensbordet den paaagjældende Aften og gik ud i Butikken for, som han sagde, at rense Lampen, og da hun efter 5 à 10 Minuters Forløb hørte noget falde derude, løb hun til Døren, hvor hendes Mand sagde hende, at der var gaaet Ild i Lampen; efter hans Paalæg bragte hun ham strax Vuggepuder, men da hun samtidig horte af ham, at det brændte paa Loftet, og han paalagde hende at redde Børnene, saa hun ikke videre, end at der var et Lysskjær i Butikken, uden at hun véd, om det hidrørte fra Ild paa Loftet eller i Reolen. Da hun et Øjeblik efter med Børnene kom ud i Gaarden, var denne opfyldt med Røg. Ligesom en Sprække mellem Loftsbrædderne som den omtalte ikke er bemærket af Andre, som ellers vare nøje kjendte med Butikken, og det i sig selv er usandlynt, at Ilden, selv om en saadan Sprække havde været der, herigjennem skulde have forplantet sig til Loftsrummet, saaledes er det ogsaa efter Sagens øvrige Oplysninger rimeligt, at Ilden er begyndt paa Loftet, idet den bemærkedes at slaa ud af Taget meget kort efter, at den omtalte Explosion skal være sket. Paa Loftet havde Tiltalte Vincens været den paaagjældende Eftermiddag, ligesom han, som bemærket, umiddelbart før Branden havde været 5 à 10 Minuter alene i Butikken, hvorfra der gennem Loftaabningen over Disken var Opgang til Loftet. Hertil kommer, at Tiltaltes Forsikring paa Losore og Varer henholdsvis 3530 Kr. og 7100 Kr., af hvilken sidste han dog selv bar $\frac{1}{3}$ Risico, maa antages at have været meget over disses Værdi paa den Tid, Branden fandt Sted, at Tiltaltes Handel var i en stadig Tilbagegang, og at han trykkedes af forfalden Gjæld, særlig i den seneste Tid for Branden, samt at Overbestyrelsen for Vaabenbrødrene, for hvis lokale Afdeling han var Formand og Kasserer, paa Grund af hans Forbrug af oppebaarne Midler og anden Uorden og Mislighed ikke blot i November forud havde afskediget ham som Kasserer fra 1 Januar 1884, men desuden i en Skrivelse af 6 eller 7 *) December havde paalagt ham at sammenkalde et Bestyrelsesmøde til den 16 s. M. og hertil medbringe Afdelingens Bøger m. v. Ungtet

*) Skrivelsen er af 5 December.

den mod Tiltalte fromkomne Mistanke findes der imidlertid ikke tilvebragt Bevis for, at han forsætlig har paasat Ilden, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen forsaavidt er frifunden for Aktors Tiltale. Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte Vincens for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten er det oplyst, at han den 14 December f. A., kort efter at han var blevet arresteret under Sagen, har gennem Arrestforvarerens Pige tilsendt sin Svoger, Marschandiser Carl Bruun i Kallundborg en af ham med Blyant skreven Seddel, saalydende: „Sig Carl vis Du bliver spurdt, at jeg har 350 Kr. staaende hos dig for mine Born, som er indbetalt Tid efter Tid. For Guds Skyld V. V.“, og at han, da Pigen, efter at have afleveret Seddelen til Bruun, bragte Tiltalte den Besked, at Bruun ikke havde kunnet læse den, har skrevet og overgivet hende en ny Seddel til Bruun, saalydende: „Carl, hvis du bliver spurdt, da har 350 Kr. staaende hos Dig mine Borns Penge som ingen kjender, indbetalt Tid efter anden V. V.“, hvilken sidste Seddel imidlertid ikke blev afleveret efter Bestemmelsen, da den forinden blev taget i Bevaring. Tiltalte har forklaret, at han gennem Arrestforvareren havde hort, at Overbestyrelsen for Vaabendroderne om nogle Dage ventedes til Kallundborg, og det var da, med Hensyn til hans Skyld til Selskabet, hans Agt usandfærdigen at forklare for Dommeren, at han havde 350 Kr. staaende hos sin nævnte Svoger, hvilket han ved de ommeldte Anmodninger vilde forsøge at formaa denne til at bekræfte, naar Dommeren, hvad Tiltalte formodede, forhorte ham derom, og da Tiltalte herefter har forsøgt at bevæge Svogeren til i hans Interesse at afgive en ham vitterlig usand Forklaring til Brug i Retten under det Forhør, som optoges over ham, og der efter Omstændighederne ikke kan tages Hensyn til hans Forklaring om, at han antog, at Dommeren ikke vilde kalde Bruun i Retten i denne Anledning, men indhente hans Forklaring gennem Arrestforvareren eller en Politibetjent, vil han herfor være at anse efter Straffelovens § 146 jfr. § 52 sidste Led. Da Tiltalte har erkjendt, at han, som har drevet Detajlhandel og Brændevinshandel siden Efteraaret 1873, først i Store Fuglede og senere i Jordløse, indtil hans Bo den 12 Januar 1884 toges under Konkursbehandling, ikke i de sidste Aar for Falliten har foretaget nogen Statusopgjørelse, er det med Foje, at han ved Underrettsdommen er anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stk. jfr. Konkurslovens § 148. Forsaavidt Tiltalte sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 259, bemærkes, at han under sin Arrest aflattede Fortegnelse over de hos ham brændte Gjenstande med vedfojede Priser til Opgjørelse af den Brandskade for Løsore, som han gjorde Fordring paa at erholde erstattet af vedkommende Forsikringsselskab, og Rigtigheden af denne Opgjørelse fastholdt

han under en Forhandling, som til Bestemmelse af Erstatningen efter hans Losladelse fundt Sted den 8 og 9 Juli f. A. mellem ham og Selskabets Sekretær og Agent. Ligesom der imidlertid er nogen Grund til at formode, at han med Hensyn til enkelte Gjenstande har ansat Værdien højere end den virkelige, saaledes er der efter de foreliggende Oplysninger, navnlig om Tiltaltes Indkjøb af Handelvarer i det sidste Aar for Branden, Grund til at betvivle, at hans Lager, særlig af Manufaktur- og Isenkramvarer, har været saa værdifuldt som af ham opgivet; men mod hans Benægtelse kan man ikke anses overbevist om, at han ved sine Ansættelser har søgt at besvige Forsikringen. Heller ikke findes det at kunne tilregnes ham til Straf, at han har opgivet som brændte enkelte mindre værdifulde Stykker, som dels forud vare solgte, dels under Branden havde beroet andetsteds og derfor ikke gik tabte, idet hans Forklaring om ikke at have erindret saadant efter Omstændighederne ikke kan forkastes, og forsaavidt har særligt har forlangt Erstatning for brændt Værktøj 40 Kr. og for et brændt Telt 11 Kr., naaget han kort forud for Forhandlingen om Erstatningen havde bortsolgt nogle Stykker Værktøj og det til Teltet hørende Sejl, bemærkes, at da de solgte Stykker Værktøj ikke ere særskilt opgivne som brændte, og de brændte Dele af Teltet, Pælene, efter Tiltaltes Forklaring vare den opgivne Pris værd. findes han heller ikke forsaavidt overbevist om noget svingtigt Forhold. Det samme findes at maatte antages med Hensyn til, at Tiltalte har for en Paraply, som brændte hos ham, forlangt Erstatning, skjøndt den ikke tilhørte ham, men var forglemt af en Rejsende, idet hans Forklaring, at han ansaa sig ansvarlig for Paraplyen og derfor ogsaa berettiget til at beregne sig Erstatning for samme, ikke tør forkastes. Derimod vil Tiltalte, da det er oplyst, at han, efter at hans Bo var overgaaet til Konkursbehandling, har solgt følgende Boet tilhørende, ved Registreringen ikke medtagne Gjenstande: et Teltsejl, 1 Stk. Tapetlærred, 1 Anker, 2 Høvle og 24 Høvlflasker samt et Faar med Lam, tilsammen af Værdi ca. 40 Kr., samt forsøgt at sælge en Kane, vurderet til 18 Kr., herefter være at anse efter Straffelovens § 260 jfr. tildels § 46. I Medfør af fornævnte Lovbestemmelser vil Tiltalte Vincens, som er født 28 November 1836 og for uborettiget Næringsbrug tvønde Gange har vedtaget Bøder, og som ved nærværende Rets Dom af 18 August 1882 for samme Forseelse 3die Gang begaaet har været dømt til en Bøde paa 100 Kr., være at anse med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underretsdommen, der har anset ham tillige efter Straffelovens § 259 og bestemt Straffen til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, vil overensstemmende hermed være at forandre. Med Hensyn til Tiltalen mod Andrea Bartholine Jensen, Vincens Hustru, er det vel oplyst, at hun til Brand-

erstatning har opgivet som tabt 6 Solvdesertskeer og 6 do. Gaffer af Værdi 60 Kr., skjøndt hun vidste, at disse, som hun havde vundet i et Lotteri, havde i Planen for dette været opførte som dobbeltpletterede, men imod hendes Forklaring om at have handlet i Ubetænksomhed og i Uvidenhed om denne Forskjel og om Værdien af saadan Art Solvplet, findes hun ligesaa lidt herved overbevist i svigagtigt Forhold som ved med sin Mand at deltage i Anmeldelsen til Erstatning af den ovennævnte en Fremmed tilhørende Paraply. Forsaavidt hun derhos sigtes for at have for Retten afgivet falsk Forklaring angaaende en ubetydelig Ildløs, som ca. $\frac{3}{4}$ Aar tidligere skal have fundet Sted i de Tiltaltes Ejendom, men strax slukkedes, da findes der vel om enkelte Biomstændigheder herved nogen Uoverensstemmelse mellem hendes Angivelse heraf og de øvrige tilvejebragte Oplysninger, men det er ikke bevist, at hendes Forklaringer ere forsætlig urigtige. Denne Tiltalte, der er født 6 November 1838 og ikke funden forhen straffet, men som ved Underrettsdommen efter Straffelovens §§ 146 og 259 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil herefter være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 14 December.

Nr. 23. **Froken Rosalie Lublin** (Halkier efter Ordre)

contra

Ludv. E. Hansen (Hindenburg efter Ordre),

betr. Betaling af 616 Kr. 66 Øre i tilgodehavende Løn m. v.

So- og Handelsrettens Dom af 23 Oktober 1884: Indstævnte, Rosalie Lublin, bør til Citanten, Hr. Ludvig E. Hansen, betale de paaestævnte 616 Kr. 66 Ore med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Juni 1884, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke ses, om behørigt Stempel er benyttet til den fornævnte Kontrakt af 26 April 1884, af hvilken ikkun Gjenpart er fremlagt.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til den af Citantinden for Højesteret paastaaede Frifindelse, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i forrige Instants findes at maatte ophæves. Ligeledes blive Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges Etatsraad Buntzens Bo 25 Kroner og Advokaterne Halkier og Hindenburg hver 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mellem Citanten, Hr. Ludvig E. Hansen, og Indstævnte, Frøken Rosalie Lublin, der driver en gros Forretning i kunstige Blomster, Fjer og Modemanufakturvarer, blev den 26 April 1884 oprettet en skriftlig Kontrakt, ved hvilken Citanten blev antaget som Pladsagent, Lagerist og Rejsende i Indstævntes Forretning fra 1 Juni d. A. Det bestemtes i Kontrakten, at Citanten skulde stille sin fulde Arbejdskraft til Indstævntes udelukkende Disposition, at han efter bedste Evne skulde arbejde for Forretningens Fremme, og at han skulde holde sig Indstævntes Bestemmelser efterrettelig med Hensyn til Arbejdet. Som Vederlag bestemtes der for Citanten en Gage af 2000 Kr. aarlig, at udbetale med $\frac{1}{12}$ ved hver Maaned Ende, og 5 pCt. af det Beløb, hvormed Forretningens Nettoomsætning maatte overstige 25.000 Kr. aarlig. Forholdet mellem Parterne skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne blev opsagt med 3 Maaneders Varsel til Ophor den 1 i en hvilkensomhelst Maaned. Citanten tiltraadte Pladsen den 1 Juni d. A., men efter at han den 11 s. M. havde opsagt den til Fratrædelse den 1 Oktober s. A., blev han den 16 Juni af Indstævnte bortvist af Tjenesten. Efter Stævning af 1 Juli d. A.

søger Citanten nu Indstævnte til Betaling af 616 Kr. 66 Øre, der udgjør Løn for Tiden fra 1 Juni til 1 Oktober d. A. efter Fradrag af 50 Kr., der ere betalte ham af Indstævnte, medens han var i hendes Tjeneste, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Juni d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaat sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, og har subsidiært paastaat Sagens Udfald gjort afhængig af Parts Ed. Sin Berettigelse til at bortvise Citanten af Tjenesten har Indstævnte støttet paa, at han skal have været ganske ude af Stand til at udføre den Tjeneste, som han havde paataget sig, og at han desuden i denne skal have udvist Mangel paa god Villie og vedvarende Skjodesløshed og Ufettertelighed. Indstævnte har først anført, at Citanten ikke forstod sig paa de Artikler, med hvilke hun førte Forretning, og søgt at bevise dette ved flere af hende førte Vidner. Indstævntes Søster, der er i Huset hos hende, men efter sin Forklaring ikke er engageret eller interesseret i hendes Forretning, har i saa Henseende forklaret, at hun har bemærket, at Citanten var ganske ubekjendt med de Artikler, med hvilke Indstævnte drev Forretning, og at Citanten flere Gange overfor Indstævnte har erkjendt at være dette; men dette ellers ikke i nogen væsentlig Grad bestyrkede Vidnesbyrd, der ogsaa tildels beroer paa et Skjon, som Vidnet ikke er oplyst at besidde Evne til at afgive, findes der imod Citantens Benægtelse ikke at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning. Det samme Vidne har dernæst forklaret, at Citanten ikke kunde gjøre sin Provekollektion istand, og til Bevis herfor anført, at han paa 2 Prøver havde noteret urigtige Priser, hvorhos den Person, hvem Citanten afløste i Tjenesten hos Indstævnte, og som igjen afløste Citanten i denne, har forklaret, at han, efter paany at have overtaget den omhandlede Stilling, bemærkede, at der i en Prøve fandtes under ét 2 forskjellige Kvaliteter af Silkebaand, og at der paa en Prøve af Fløjelsbaand var noteret en urigtig Pris; men dette taber sin Vægt derved, at Citanten uimodsagt har anført, at de fleste Prøver allerede vare forsynede med paategnede Priser, den Gang han efter at have tiltraadt Pladsen modtog dem af Indstævnte. At Citanten, saaledes som Indstævnte paastaar, ikke forstod at kalkulere Varerne, er ikke bevist, hvorimod det vel maa anses erkjendt af Citanten, at han, som af Indstævntes Søster og hendes Bogholder forklaret, vægrede sig ved at kalkulere, og at Kalkuleringen da blev foretaget af Bogholderen; men det maa herved bemærkes, at Citanten vel kunde have Føje til at antage, at det, som han mener, ikke efter hans Stilling paahvilede ham at kalkulere Varer, og at dette navnlig ikke, som Indstævnte paastaar, paahvilede ham som Lagerist, samt at Citantens An-

bringende, at det ikke af Indstævnte udtrykkeligt er bleven ham paalagt at kalkulere Varerne, ikke er modsagt. Det kan dernæst ikke anses oplyst, at Citanten, saaledes som Indstævnte paa-
staar, skrev en daarlig og utydelig Haandskrift, og at han reg-
nede daarlig. Endelig har Indstævnte — næst endnu at anføre
enkelte Omstændigheder, der, selv deres Rigtighed forudsat, ikke
findes at kunne have nogen Vægt — paaberaabt sig, at Citanten
i den halve Maaned, i hvilken han var i hendes Tjeneste, kun
solgte Varer for ca. 200 Kr., medens der af den Mand, der som
anført var Citantens Formand og igjen afløste ham i Tjenesten,
i den tilsvarende Tid af forrige Aar blev solgt for ca. 600 Kr.
og i den sidste Halvdel af Juni dette Aar for ca. 800 Kr., men
det findes ej heller heraf at kunne fremgaa, at Citanten var
uskikket til den Tjeneste, han havde paataget sig, navnlig naar
henses til, at Pintsen inaar indtraf i Begyndelsen af Juni, og at
den nærmeste Tid efter Pintse, saaledes som Citanten har paa-
beraabt sig, maa anses for daarlig egnet for Salg af den Art
Varer, med hvilke Indstævnte handler, ligesom ogsaa billigt
Hensyn maa tages til, at Citanten var ganske ny i Tjenesten
og ukjendt med Indstævntes Kunder. Af hvad Indstævnte der-
næst har anført til Støtte for, at Citanten manglede Villien til
at fremme hendes Forretning, og at han viste vedvarende Skjødes-
løshed og Uefterrettelighed i sine Pligters Udførelse, findes ikke
andet at kunne have nogen Betydning end, at Citanten ved ilde
Omtale af Forretningen til Indstævntes Kunder skal have bragt
denne i Miskredit, hvilken Beskyldnings Rigtighed imidlertid ikke
er bevist, og at Citanten ikke havde besøgt alle de Kunder, der
vare opførte paa en ham af Indstævnte leveret Fortegnelse; men
da det ikke er angivet, hvor mange Kunder, der fandtes paa
denne Fortegnelse, og det ikke er oplyst, at det er mere end
en af disse Kunder, som Citanten havde undladt at besøge,
hvilken Kunde han vil have havt til Hensigt at besøge den
Dag, da han blev bortvist, findes der ikke i den Henseende at
kunne lægges ham noget til Last. Efter det Anførte findes det
da efter Rettens Skjøn ingenlunde at kunne anses oplyst, at
Citanten, der havde været ved Handelen og ialfald i med Ind-
stævntes beslægtede Forretninger i mange Aar, og har produceret
meget anbefalende Vidnesbyrd fra tidligere Principaler, har ud-
vist en saadan Mangol paa Evne til at bestride den Tjeneste,
han havde paataget sig, eller saadan Pligtforsømmelse, der kunde
berettiget Indstævnte til uden Opsigelse at bortvise Citanten af
Tjenesten, og da der ej heller findes at være tilstrækkelig Grund
til efter Indstævntes subsidiære Paastand at gjøre Sagens Udfald
afhængig af Parts Ed, vil Indstævnte være at domme som af
Citanten paastaet, dog at Sagens Omkostninger, som Indstævnte
vil have at erstatte Citanten, bestemmes til 50 Kr. Stats-

kassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det ikke ses, om behørigt Stempel har været benyttet til den fornævnte Kontrakt af 26 April 1884, af hvilken ikkun Gjenpart er fremlagt. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertredelse under Sagen.

Tirsdagen den 15 December.

Nr. 271. Advokat Halkier
 contra
 Christen Ole eller Olufsen Jochumsen
 (Def. Asmussen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 190 og 243.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 26 August 1885: Arrestanten Christen Ole eller Olufsen Jochumsen bør straffes paa Livet. Han vil derhos have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Obel, 40 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Rothe, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Oktober 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 25 Kr. til den Første og 20 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag er Arrestanten Christen Olo eller Olufsen Jochumsen, der er født den 13 September 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens §§ 190 og 243. Den 1 Mai d. A. blev der i en Mergelgrav paa Østedgaards Mark fundet Liget af en Kvinde i en stærkt forraadnet Tilstand. De Klæder, Liget var iført, blev gjenkjendte som tilhørende svensk Tjenestepige Christina Olsdatter, der havde tjent paa Østedgaard og den 31 Oktober f. A. om Aftenen efter endt Tjenestetid havde forladt Gaarden, idet hun medbragte sin Løn — i et Lommetørklæde paa sit Bryst — og fra hvem der ikke senere var hørt, uden at hun dog var bleven savnet, og da der opstod Mistanke imod Arrestanten, der vidstes at have staaet i et utugtigt Forhold til bemeldte Pige, om, at han havde dræbt hende, blev han anholdt Natten mellem den 5 og 6 Mai d. A. paa sit daværende Opholdsted paa Lindknud Hele. Under det Forhør, som derpaa den 6 s. M. blev optaget over ham i Gjording-Malt Herreders Politiret, afgav han ogsaa strax en i det Væsentlige fuldstændig Tilstaelse om, at han den 31 Oktober f. A. om Aftenen efter en forud lagt Plan havde dræbt Pigen, for at sætte sig i Besiddelse af hendes Fenge, og kastet hendes Lig ud i den nævnte Mergelgrav, hvilken Tilstaelse han derpaa med enkelte Tilføjelser og nærmere Forklaringer gjentog under de senere over ham inden Elbo m. fl. Herreders Politiret optagne Forhør, og ifølge denne Tilstaelse og de i Sagen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder ved Gjerningen i det Væsentlige følgende: Arrestanten, der den 8 April 1882, medens han tjente paa en Gaard i Vorbasso Sogn, var bleven gift med Else Mettea Andersen, der kort efter Brylluppet havde taget Ophold hos en i det nævnte Sogn boende Søster, medens Arrestanten var vedbleven at tjene paa bemeldte Gaard, forlod i Sommeren s. A. denne sin Tjeneste, og i den derpaa følgende Tid, i hvilken han ikke lod sin Hustru høre fra sig eller ydede hende Noget til hendes Underhold, søgte han Arbejde paa forskjellige Steder, indtil han i Marts 1883 kom til at tjene som Røgter paa Østedgaard. I Sommeren s. A. kom Christina Olsdatter, der var født i Sverig den 20 Februar 1854, til at tjene paa Gaarden, og med hende indlod Arrestanten sig strax i en utugtigt Forbindelse, som blev fortsat ogsaa, efter at hun var bleven bekendt med, at Arrestanten var gift, derved, at hans Hustru, der havde faaet at vide, hvor han opholdt sig, ved Nytaarstid 1884 indfandt sig paa Gaarden. Efter Arrestantens Hustrus Forklaring lovede han hende ved denne Lejlighed at tage hende og deres Barn til sig til November s. A., og indtil da tog hun Tjeneste paa Gaarden Ravnholt i Gjesten Sogn. Da Arrestanten henimod November 1884 var i stor Pengeforlegenhed, idet han, der fra

November havde lejet en Bolig til sin Hustru i Folsted og, som meldt, fra den Tid skulde sørge for hendes Underhold, havde forbrugt sin Løn og saaledes vilde savne de hertil fornødne Midler, og han vidste, at Christina Olsdatter, der skulde forlade Østedgaard til 1 November, havde et efter Omstændighederne temmelig betydeligt Beløb tilgode i Løn, besluttede han at tilvende sig disse Penge, og idet han derpaa tænkte, at hun, hvis han tog Pengene fra hende uden at slaa hende ihjel, strax vilde melde ham, bestemte han sig til at myrde hende og tilvende sig Pengene, hvilken Beslutning han fattede omtrent 8 Dage, forinden Gjerningen blev udført. Idet han ansaa det for nødvendigt til Beslutningens Udførelse, at han kunde blive ene med hende ved Nattetid, lagde han nu den Plan, at han vilde tage Livet af Pigen ved den ovennævnte Mergelgrav for derefter at kunne nedsænke Liget i denne, og at han for til belejlig Tid at faa hende lokket hen til denne Mergelgrav — der er beliggende i en Mark i sydøstlig Retning fra et Jernbaneled ved Østedgaards Mark — vilde indbilde hende, der ikke havde nogen Tjeneste til 1 November, at hun kunde faa den Tjeneste paa Ravnholdt, som hans Hustru skulde forlade denne Dag, og at det, for at hun kunde være paa Gaarden den 1 November om Morgenen, var hensigtsmæssigst, at de den 31 Oktober tog med Nattoget fra Fredericia. Under dette usande Foregivende aftalte han derfor med hende, at de den 31 Oktober om Aftenen i det anførte Ojemed skulde mødes ved det ovennævnte Jernbaneled, idet Arrestanten skulde komme dertil fra Pjedsted, hvor han havde et Ærinde, og Pigen fra Østedgaard. De modtes ogsaa paa det aftalte Sted omtrent Kl. 8 om Aftenen, og efter at de her havde talt lidt sammen, foreslog Arrestanten hende — som det maa antages, ligeledes i Overensstemmelse med den af ham lagte Plan — for at faa hende til at følge sig hen til Mergelgraven, at de, da der var god Tid til, at de kunde naa Fredericia forinden det paagjældende Jernbanetogs Afgang, skulde opholde sig noget hos en Husmand, der er gift med Arrestantens Sødskendebarn, og hvis Hus ligger et Stykke paa den anden Side af Mergelgraven saaledes, at de paa Vejen dertil fra Jernbaneledet tværs over Marken vilde komme forbi Graven. Efter at være ankommen til denne satte de sig paa Kanten af Graven ved den sydvestlige Side, hvor der er nogle Buske, idet Christina, der medbragte et graat Shawl, et Par Støvler og en Pække eller Sæk, indeholdende hendes øvrige Tøj, lagde disse Gjensande ved Siden af sig, og efterat de havde siddet og talt sammen et Kvarters Tid, og Arrestanten havde spurgt hende, om hun havde sine Penge, hvilket hun besvarede hekræftende, udførte han nu Gjerningen, idet han væltede hende, der sad ved hans højre Side, om og greb hende med begge Hænder om Halsen, den venstre Haand om Struben og den højre om Nakken,

og derpaa, idet han stadig holdt fast om hendes Hals, trak hende, der udstodte et Par Hyl og strittede imod, efter sig, idet han selv gik baglænds, ned ad Skraanningen og et Par Skridt ud i Vandet, saaledes at han kom til at staa i dette til Knæene, hvorefter han, idet han vedblev paa samme Maade at holde Hænderne om hendes Hals og navnlig knugede Struben stærkt sammen, trykkede hendes Hoved under Vandet og holdt det der omtrent 5 Minutter, indtil han mærkede, at hun var død, idet al Bevægelse ophorte. Han trak derefter Liget i Land og tilvendte sig Pengene, 58 Kr., som han fandt paa Brystet, hvorpaa han, efterat have fyldt Skjortet med Ler og ombundet det med det ene Strømpebaand, som han havde taget af Liget, skød dette saa langt ud i Graven, som han kunde naa, hvor det strax sank. Den ovennævnte Pakke eller Sæk, hvoraf han Intet udtog, fyldte han ligeledes med Sten og Ler og kastede den ud i Graven, hvor den efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse ogsaa er bleven funden. Derimod tilvendte han sig foruden Pengene ogsaa Christinas ovennævnte Shawl og Støvlerne, og han gik derpaa strax til Østedgaard, hvor han gjemte Pengene, Shawlet og Støvlerne i sit Skab, hvorefter han gik hen til den foran ommeldte Husmand, hvor han maa antages at være kommen omtrent Kl. 11, og hos hvem endel Karle fra Gaarden vare samlede til et Gilde, i hvilket han derpaa deltog, indtil de Kl. henad 12 gik hjem til Gaarden. Shawlet og Støvlerne gav han sin Hustru, som han den 2 November hentede fra Ravnholtgaard til den af ham lejede Lejlighed i Folsted, og de ere under Undersøgelsen fundne i deres Besiddelse. Ved den den 4 Maj foretagne Obduktion af Liget er der ifølge den af de obducerende Læger den 14 s. M. om Obduktionens Udfald afgivne Erklæring ikke paa Liget fundet sikkre Tegn paa ydre Vold, hvorhos det i Erklæringen er udtalt, at Pigen ikke er død ved Drukning, og i en senere paa Foranledning af Forhørsdommeren afgiven yderligere Erklæring af 6 Juni have de paagældende Læger udtalt, at det skjønedes mest sandsynligt, at Dødsaaarsagen har været Kvælning, og at den af Arrestanten afgivne Forklaring ikke staar i Strid med det ved Obduktionen Fundne. Det Kongelige Sundhedskollegium, hvem der af Forhørsdommeren har været givet Lejlighed til at gjøre sig bekendt med det i Sagen Fremkomne, har i en under Sagen fremlagt Erklæring af 11 Juli ligeledes udtalt, at der ikke i Sektionsberetningen findes Noget, der staar i Modstrid med den afgivne Tilstaaelse, hvorhos Kollegiet iøvrigt har bemærket, at det er enigt med Obducenterne i de af dem afgivne Erklæring, dog med den Undtagelse, at man ikke ved et i den Grad forraadnet Lig kan have nogen sikker Mening om, hvorvidt Døden er indtraadt, før den Afdøde kom i Vandet. Arrestanten har iøvrigt under Forhørene udsagt, at han, der ikke forinden

Gjerningens Udførelse vil have tænkt paa det Skrækkelige i denne, idet hans Tanke kun var rettet paa, at han vilde have Pengene, lige idet han begyndte paa at udføre Forbrydelsen, blev greben af Rædsel, saa at han rystede over alle Lemmer, men at han, da han havde begyndt, mente, at han maatte føre Gjerningen til Ende. Han har derhos forklaret, at han — der vedblev at tjene paa Østedgaard indtil den 1 Maj d. A., da han flyttede til Lindknud Hede, i hvilken Tid han iøvrigt indlod sig i et nyt utugtigt Forhold til en paa Gaarden tjenende Pige — har været overbevist om, at Forbrydelsen nok vilde blive opdaget, og at han derfor har været plaget af Samvittighedsnag og Skræk for Følgerne, hvorfor han — der ogsaa forinden Forbrydelsens Udøvelse var tilbøjelig til Svir, og som efter flere Deponenters Udsagn i beruset Tilstand er ondskabsfuld og voldsom — for at dæmpe disse Tanker har drukket mere end tidligere. Under Undersøgelsen har han vist en, som det maa antages, oprigtig Anger over sin Gjerning. For det af Arrestanten efter det Ovenanførte udviste Forhold, der henhører under Bestemmelserne i Straffelovens § 190 i Forbindelse med § 243, er han ved Underrettsdommen rettelig anset med Livsstraf, og bemeldte Dom, ved hvilken der ligeledes rettelig er pålagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 25 Kr. til den første og 20 Kr. til den Sidste.

Nr. 5. Cand. juris **Rosenberg** som Tilsynsværge for de fraværende Arvinger i Snedkermester **H. Monsees** og Illustrus Arvedelingsbo samt Hørkræmmer **F. O. L. Frandsen** og Sergent **M. J. E. Frandsen** (Salomon)

contra

Skiftekommissionen, der behandler bemeldte Bo, paa dettes Vegne samt **Ole Jensen** med Kurator, Gaardejer **Hans Jensen**, **Christen Jensen** m. Fl. (For Ole Jensen: Buntzen efter Ordre; for de andre Indstævnte: Ingen),

betr. Spørgsm. om Fortolkningen af en testamentarisk Bestemmelse,

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 21 August 1883: Den omhandlede Kapital med Renter vil være at udlægge til afdøde Jens Peter Jensens Son, Ole Jensen i Nestved.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Citanterne for Højesteret have villet gjørelse, at Spørgsmaalet om Indstævnte Ole Jensens Slægtskabsforhold til den i den indankede Decision ommeldte Madame Koecker — eller, som hun maa antages at have heddet, Kaecker — ved Parternes Procedure skulde være holdt udenfor Skiftekommissionens Afgjørelse og ikke være blevet paakjendt af denne, kan der ikke heri gives dem Medhold, idet dette Spørgsmaal maa anses at have været undergivet Paakjendelse og i Decisionen at være afgjort derhen, at Indstævnte Ole Jensen maa anses for en ægtefødt Son af bemeldte Madame Kaeckers uægte Son, og dette Resultat maa efter de Højesteret forelagte Oplysninger tiltrædes.

Som i Decisionen antaget, mangler der tilstrækkelig Foje til at anse det for Meningen med det i det omhandlede Testamentes § 6 brugte Udtryk »deres Born« at indskrænke Arveretten til Madame Kaeckers og hendes Mands Fællesbørn og navnlig at udelukke Madame Kaeckers Særkultsbørn, uagtet de brugte Ord i og for sig omfatte disse, og det, hvis saadant havde været Mening, havde ligget nær at indskyde Ordet »fælles«. Heller ikke findes den Omstændighed, at der i Testamentets øvrige Bestemmelser hyppigst, skjøndt ikke gennemgaaende, er krævet ægte Fødsel hos de nærmest indsatte Arvingers eller Legatarers Livsarvinger som Betingelse for, at disse kunne tage en deres Forældre tillagt, men ledigbleven Lod, at kunne medføre, at den samme Betingelse skulde anses forudsat i den nævnte § 6, hvor den ikke er opstillet, og det uagtet det efter det Oplyste endog er sandsynligt, at Testatorerne have været vidende om, at Madame Kaecker havde et uægte Barn. Da nu endelig Udtrykket »Born« paa det paagjældende Sted i Testamentet, hvor der ikke er nævnt bestemte Personer eller kan antages sigtet til en bestemt Kreds af saadanne, men Bornene ere indsatte som en samlet Arveklasse, naturligst maa forstaas som ensbetydende med Livsarvinger, maa Indstævnte Ole Jensen fremfor Citanterne anses arveberettiget til den under Sagen omhandlede Kapital, og den indankede Decision vil derfor kunne stadfæstes, idet endnu bemærkes, at det i forrige Instant's rejste Spørgsmaal om Fradrag af Arveafgiften, forinden Udlæg sker til Indstævnte Ole Jensen, efter Proceduren for Højesteret ikke foreligger Retten til Afgjørelse. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævnte Ole Jensens befalede Sagfører for Højesteret eller nu hans Bo — tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Etatsraad Buntzens Bo tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I § 6 i det af Snedkermester Hinrich Monsees og Hustru Christiane Nyberg under 30 April 1850 oprettede Testamente findes følgende Bestemmelse: „Ligeledes bliver i Overformynderiet at indbetale en Kapital af 1000 er Et Tusinde Rigsbankdaler, af hvilke den aarlige Rente tilfalder Jomfru Maren eller Marie Christensen, en Familie af min Madam Monsees første Mands Søsterdatter, saalænge hun lever. Ved hendes Død tilfalder Kapitalen hendes Søster Madam Køcker og hendes Mand Klaverstemmer Køcker og deres Born“. I Henhold hertil, og da det tillige i Testamentet var bestemt, at, naar Boets Beholdning fandtes at være større, end de Summer, hvorover der var disponeret, skulde det Overskydende pro rata fordeles paa disse Summer, blev af Exekutorerne til Overformynderiet afleveret ialt 2292 Rd. 1 Mk. 4 Sk. til Rentenydele for fornævnte Maren eller Marie Christensen. Efter at Rentenydersken den 27 Februar 1881 er afgaaet ved Døden, er Kapitalen med Renter afgiven til Skiftekommissionen, som har taget bemeldte Ægtefolks Arvedelingsbo under Behandling. Foreløbig bemærkes, at Klaverstemmer Køcker og Hustru begge ere døde for Rentenydersken, og at der i deres Ægteskab har været 3 Born, der alle ere døde ugifte og for deres Moder, idet en Datter skal have havt et uægte Barn, som er død i spæd Alder, men at Madam Køcker udenfor Ægteskabet har havt en Son Jens Peter Jensen, der er død den 19 Januar 1879, men i sit Ægteskab med Grethe Pedersdatter har efterladt en Son Ole Jensen. For Sidstnævnte har Prokurator Beyer i Nestved givet Møde i nærværende Bo og nedlagt Paastand om, at Ole Jønsen som eneste levende Descendent af Madam Køcker maa kjendes berettiget til hele Kapitalen, idet han tillige, forsaavidt denne Paastand ikke tages tilfulde, paa flere af Madam Køcker's Ud-arvingers Vegne har reserveret deres Ret til Kapitalen og subsidiært nedlagt Paastand om, at denne, der maa anses at være falden i Arv ved Madam Monsees Død den 8 November 1857, afleveres til Madam Køckers Dødsbo, som derfor vil være at reassumere. Mod de saaledes nedlagte Paastande har Tilsynsværgen for de fraværende Intestatarvinger efter Testatorerne, samt Hørkræmmer Frandsen og dennes Broder, Sergent Julius

Frandsen, der have meldt sig som Arvinger i Boet, nedlagt Protest, da de i Testamentets § 6 indsatte Arvinger alle ere dode, og bemeldte Ægtefolks Særkuldsborn ligesaa lidt som deres Udarvinger kunne komme i Betragtning, men have dog ikke fundet Anledning til for Tiden at nedlægge nogen positiv Paastand om, hvem Kapitalen skal tilfalde. Efter Ordene i Testamentets § 6 maa Skiftekommissionen antage, at den omhandlede Kapital ikke er falden som Arv til Køckers ved Madam Mønsees Dod, men derimod først ved Rentenyderskens Dod, og der vil derfor ikke kunne være Tale om at aflevere Kapitalen til Enken Køckers Bo. Spørgsmaalet under nærværende Disput bliver alene, hvorvidt Ole Jensen kommer ind under de i § 6 brugte Udtryk: „deres Born“. Medens nu Tilsynsværgeren og Brodrene Frandsen, som have sluttet sig til hans Procedure, gjøre gjældende, at Testatorerne ved Ordene „deres Born“ kun have havt Køckers og Hustrus fælles Born for Øje, og at derfor Ole Jensens Fader, der er et af Madam Køcker udenfor Ægteskab født Barn, lige saa lidt som, hvis de havde havt andre Særkuldsborn disse kunde komme i Betragtning, paastaar Prokurator Beyer, at Udtrykkene ere saa omfattende, at et af Hustruen født uægte Barn ej kan være udelukket. Heri maa Retten give ham Medhold. I Testamentet er ikke nævnt Ægtefællernes fælles Born eller, at de skulle være fødte i lovligt Ægteskab, og da Udtrykkene „deres Born“ ere saa omfattende, at derunder ogsaa kunne indbefattes Ægtefællernes Særkuldsborn, maatte der paavises særlige Data for at statuere en indskrænkende Fortolkning af Ordene, men saadanne findes ikke. Tvertimod synes det at fremgaa af Testamentet, at Testatorerne ikke have havt nogen særlig Interesse for deres Intestatarvinger, idet de, efterat have bortskjenket en Del Kapitaler til forskellige, som ikke ses at falde sammen med deres Arvinger efter Løven, have bestemt, at det overskyldende pro rata skulde fordeles blandt disse Personer, og da den Omstændighed, at Jens Peter Jensen er afgaaet ved Døden heller ikke kan tillægges nogen Betydning, da Born, hvor der er Spørgsmaal om Arveret, naturligst maa anses enslydig med Livsarvinger, og Jens Peter Jensen har efterladt sig en ægte Son, vil Kapitalen, selvfølgelig efter Fradrag af Skifte omkostninger, i Overensstemmelse med Prokurator Beyers Paastand være at udlægge til Madam Køckers Sonnesøn Ole Jensen. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.	Højesteretsaaret 1885—86.	Nr. 39.
-----------	---------------------------	---------

Fredagen den 18 December.

Nr. 7. Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)

contra

Finantsministeren paa Statskassens Vegne og Indenrigsministeren (den konstituerede Kammeradvokat),

betr. Spørgsm. om Statskassens Forpligtelse til at svare Brolægningssafgift af Slotspladsen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1882: Indstævnte, Finantsministeren, bør paa Statskassens Vegne til Kjøbenhavns Kommune betale 7871 Kr. 36 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Juni 1878, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Tiltale af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Af de Forhandlinger, der gik forud for Overdragelsen til Kjøbenhavns Kommune af de i den indankede Dom omhandlede Bolværker — hvorefter Kommunen paatog sig, efterhaanden som de trængte til Ombygning, at opføre dem af hugne Granitsten og fremtidig at vedligeholde dem, medens Kommunen ikke skulde være berettiget til at gjøre nogen anden Anvendelse af Bolværkerne end den, disse hidtil havde haft, og navnlig ikke at benytte dem til Anlægsplads for lossende eller ladende Skibe — fremgaar det, at den Erstatning, som derfor ydedes Kommunen, blev beregnet efter, hvad Statskassen som Følge

af Overdragelsen vilde bespare i Udgift til Opførelsen af nye Træbolværker samt disses Vedligeholdelse og Fornyelse. Derimod indeholdes der i Overenskomsten ingen Bestemmelse om, at Statskassen skulde være fritagen for nogen Del af den Brolægningsafgift, som den hidtil havde erlagt for hele Slotspladsen, ligesaa lidt som der beregnedes Kommunen noget Vederlag for det Indtægtstab, den vilde lide ved saadan Nedgang i bemeldte Afgift. Herefter maa man gaa ud fra, at det har været Parternes Mening, at det skulde forblive ved den hidtil gjældende Ordning, ialfald medmindre det enten maatte følge ligefrem af Lovgivningen eller maatte anses begrundet i de af Administrationen fulgte Regler, at en Forpligtelse til at udrede Brolægningsafgift hviler paa Bolværker, saaledes at den ved et Bolværks Adskillelse fra den Ejendom, hvortil det tidligere har hørt, uden særlig Vedtagelse gaar over paa Erhververen deraf. Lovgivningen indeholder imidlertid ikke Hjemmel til at statuere dette, særligt ikke for Slotspladsens Vedkommende, og efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger kan det ingenlunde antages, at der i Praxis i Almindelighed har været fulgt en saadan Regel, ligesom der i ethvert Fald vilde savnes en Norm for Beregningen af, hvor stor en Del af Afgiften der i et Tilfælde som nærværende skulde betragtes som knyttet til Bolværket.

Ifølge det Anførte maa Statskassen overensstemmende med Citanernes Paastand være at tilpligte at betale den fulde Samme for Slotspladsen afkrævede Brolægningsafgift for Tiden fra 1 Juli 1876 til 31 Marts 1878 med 8933 Kr. 54 Øre tilligemed Renter fra Stævningens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Finantsministeren bør paa Statskassens Vegne til Kjobenhavns Kommune betale 8933 Kr. 54 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Juni 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I 1872 nedsattes der en Kommission til at tage under Overvejelse, om Slotsholmskanalen delvis skulde tilkastes, eller om den i sin Helhed burde bevares for Skibsfarten, og til at fremkomme med bestemte Forslag til denne Sags Ordning. I sin Betænkning

udtalte Kommissionen sig for at bevare Kanalen samt blandt Andet for, at den burde forsynes med Kujmure i Stedet for med de daværende Træbolværker. Forsaavidt angik den mod Slotsholmen vendende Side af Kanalen, hvor Bolværket tilhørte Staten, henstillede Kommissionen derpaa, at Staten overtog Opførelsen af de nye Stenkajer, men, da Indenrigsministeriet nægtede at lade Statskassen overtage denne Byrde, foreslog Citanterne Kjøbenhavns Magistrat, at Kommunen overtog de Statskassen tilhørende Træbolværker paa Slotsholmssiden og opførte Bolværker af hugne Granitsten istedet. imod at Statskassen godtgjorde Kommunen, hvad Opførelsen af nye Træbolværker, disses Vedligeholdelse og fremtidige Fornyelse vilde have kostet, idet det betegnedes som en Selvfølge, at Kommunen da som Ejer af Stenbolværkerne skulde afholde Udgifterne ved disses Vedligeholdelse. Efter at have erholdt den fornødne Bemyndigelse paa Finantsloven, svarede Indenrigsministeriet, at det var villigt til at foretage den omhandlede Overdragelse paa de af Citanterne foreslaaede Vilkaar; Slotsforvalteren ved Christiansborg Slot vilde derfor blive bemyndiget til at overlevere Bolværkerne til Kommunen, saasnart Underretning modtoges om, hvem der skulde modtage dem paa Kommunens Vegne. Det tilføjedes, at Ministeriet gik ud fra, at Bolværkerne ikke fremtidig vilde faa en anden Benyttelse end hidtil, og at de navnlig ikke vilde blive benyttede til Anlægsplads for lossende eller ludende Skibe, hvilket Ministeriet ønskede udtrykkelig bemærket i det Dokument, der maatte blive udfærdiget om Overleverelsen. I Skrivelse af 1 Juni 1876 erklærede Citanterne sig enige med Ministeriet, hvorhos de opgav, hvem der var bemyndiget til paa Kommunens Vegne at modtage det ommeldte Bolværk, hvorefter Ministeriet anmodede vedkommende Slotsforvalter om at overlevere Bolværket til Kommunens Befuldmægtigede og vedlagde et Udkast til det Dokument, der i Anledning af Overleveringen vilde være at udfærdige. Ved Overleveringen af Bolværket den 22 Juni s. A. blev et dermed overensstemmende Dokument underskrevet af de to Befuldmægtigede, hvori det udtaltes, at den for Kommunen Befuldmægtigede „modtog paa Kommunens Vegne den omhandlede Bolværksstrækning, der overdroges Kommunen mod en Godtgjørelse af 143 Kr. pr. løbende Alen“ paa de tidligere nævnte Betingelser med Hensyn til Ombygningen, Vedligeholdelsen og Anvendelsen. Da der derpaa ligesom hidtil blev afkrævet Ministeriet Brolægningskat af hele Slotspladsen, udbad Ministeriet sig Citanternes Yttringer om, hvorvidt ikke den Omstændighed, at Kommunen nu var bleven Ejer af Bolværkerne, maatte medføre, at Kommunen maatte overtage en Del af den Brolægningskat, der hidtil havde paahvilet Slotspladsen. Citanterne svarede derpaa, at Staten hidtil havde udredet Brolægningskat af hele Slotspladsen, og at der efter deres Formening

ikke var sket nogen Forandring deri ved den i 1876 skete Overdragelse af Bolværkerne til Kommunen, eftersom saadant ikke udtrykkelig var blevet bestemt. Ministeriet fastholdt imidlertid sin ovenfor antydede Opfattelse, hvorefter Citanterne ifølge Stævning af 22 Juni 1878 søgte Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, tilpligtet at betale til Kjøbenhavns Kommune 8933 Kr. 54 Ore, som Statskassen skulde være skyldig for Tiden fra 1 Juli 1876 til 31 Marts 1878 af Strækningen af Slotspladsen langs Kannalen fra Holmensbro til Højbro og fra Højbro til Stormbroen med Rente 5 pCt. p. a. samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos de reservede Kommunens Ret for den efterfølgende Tid. Den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for Finantsministeriet og for Indenrigsministeriet, under hvis Omraade nærværende Sag hører, har paastaet, at der i det paastævnte Beløb bør bringes til Afgang Brolægningskat for den af Kommunen overtagne Bolværksstrækning mellem Højbro og Stormbro og principalt paastaet dette Afdrag for de omhandlede 7 Kvartaler fustsat til 1086 Kr. 82 Ore, alternativt til 1062 Kr. 18 Ore, men subsidiært til 317 Kr. 24 Ore eller i alt Fald til et saadant Beløb, som Retten maatte bestemme. Han har derhos reserveret Statskassens Ret til under en ny Sag at procedere om forskjellige under nærværende Sags Procedure foreløbig tilsidelagte Stridsæmner. Forsaavidt Citanterne nu have villet gøre gjældende, at Indstævntes Paastand om en Nedsættelse af Brolægningskatten for Slotspladsens Vedkommende paa Grund af, at de ovennævnte Bolværker ere overgaaede til Kommunen, allerede af den Grund maa forkastes, at der i Virkeligheden ikke har fundet noget Ejerskifte Sted, idet Kommunen kun har paataget sig Forpligtelse til at vedligeholde bemeldte Bolværker, maa det bemærkes, at denne Opfattelse hverken har Hjemmel i Ordlyden af det ved Bolværkernes Overdragelse til Kommunen oprettede Dokument eller i de forudgaaende Forhandlinger. Naar der imidlertid saaledes maa gaaes ud fra, at Kommunen er bleven Ejer af Bolværkerne, maa det betragtes som følgende af Forholdets Natur, at den ikke kan vedblive med at kræve Staten for Afgifter til Kommunen, der maa antages hidtil kun at være svarede af Staten i dens Egenkab af Bolværksejer overensstemmende med Lovgivningens Forskrifter, naar den ikke udtrykkelig har taget Reservation i saa Henseende, hvilket efter hvad der er in confesso, ikke er sket. Sagens Afgjørelse maa derfor komme til at bero paa, om Statens Forpligtelse til at svare den Brolægningskat, den hidtil har udrædet, fordi den ejer Ejendomme, der stode til Slotspladsen, maa antages hjemlet ved særegen Overenskomst, eller om Skatten er paalignet i Henhold til de Regler, der i Almindelighed følges ved Afgiftens Fordeling, og i sidste Fald om det maa antages,

at der ved Fordelingen er taget særligt Hensyn til, at Staten ejede de heromhandlede Bolværker. I saa Henseende skal det nu bemærkes, at det ikke er oplyst, at der gjælder særegne Regler for Beregningen af Brolægningsafgiften for Slotspladsens Vedkommende; thi vel have Citanterne villet gjøre gjældende, at Forholdet i den heromhandlede Henseende skulde være ordnet ved en i 1778 truffen Aftale, men den til Stotte herfor paa-beraabte Skrivelse fra Rentekammeret af 5 Februar 1778 gaar alene ud paa at bifalde et fra den kgl. Kommission over Brolægningsvæsenet i Kjøbenhavn fremkommet Forslag om, hvilke Steder af den til Christiansborg Slot hørende Stenbro der skulde undtages fra den almindelige Brolægnings Vedligeholdelse, hvilke ikke, hvorimod den Intetsomhelst indeholder om, i hvilket Forhold Staten skulde deltage i Udredelsen af den ved Forordningen 20 August 1777 indførte Brolægningsafgift, og det maa derfor antages, at de almindelige Principer for Anvendelsen af bemeldte Forordnings § 7 skulde følges i saa Henseende. Hvilke nu disse Principer ere, lader sig imidlertid vanskelig med Bestemthed udlede af Forordningens Ord, og Citanterne have uanset gjentagne Opfordringer fra den konstituerede Kammeradvokats Side ikke været at formaa til at meddele nærmere Oplysning om, hvorledes Forordningen er bleven anvendt i Praxis, men derimod indskrænket sig til at gjøre gjældende, at et Bolværk ikke kan betragtes som en fast Ejendom eller overhovedet som en selvstændig Ejendomsgegenstand, der kan sættes i Brolægningssskat, og at Indstævntes Paastand om, at Afgang i Brolægningssskatten for Slotspladsens Vedkommende paa Grund af de heromhandlede Bolværkers Overgang til Kommunen derfor allerede af denne Grund savner Foje. Hvad Citanterne have anført i den ommeldte Henseende, findes der imidlertid ikke at kunne tillægges nogen videre Betydning allerede af den Grund, at det, efter hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, maa antages, at de ved at anvende Forordningen 20 August 1777 i Praxis have gjort en aldeles modsat Opfattelse gjældende. Da der saaledes i Slutningen af 1876 var blevet indledet Forhandlinger med Kommunen om til samme at overdrage den Assistentshuset tilhørende Bolværksstrækning, fremkom der fra Stads-kondiktoren en Skrivelse, hvori det oplystes, at af det Areal, hvoraf Assistentshuset svarede Brolægningssskat, hidrørte 89 □ Favne fra det 159 Fod lange Bolværk, saa at, naar dette overgik til Kommunen, maatte Brolægningssskatten nedsættes med 66 Kr. 72 Øre aarlig. I Henhold hertil forlangte Møgistraten, at der ved Bolværkets Overgang til Kommunen skulde gives denne Erstatning for den ommeldte Afgang i Brolægningssskatten, og herpaa gik Staten ogsaa ind. Fremdeles synes det, tilrods for Citanternes tilbageholdne Procedure, at fremgaa af Sagen, at det

har været almindelig Regel, at Ejendomme, til hvilke der har hørt et Bolværk paa den anden Side af Gaden, af Hensyn hertil have faaet en større Andel i Brolægningskatten end der ellers kunde have været Tale om at paalægge dem, og at der derfor, naar Bolværket er blevet skilt fra Ejendommen, er opstaaet Spørgsmaal om en Fordeling af Brolægningskatten, i hvilken Henseende Magistraten dog synes at ville hævde sig Ret til at afgjøre, hvorvidt en Fordeling kan finde Sted og hvorledes den skal foregaa. Endelig er det af den konstituerede Kammeradvokat paastaaet, uden at Citanterne have kunnet modsige Rigtigheden heraf, at Havnevæsenet svarer Brolægningssskat af sauntlige sine Bolværker, forsaavidt disse ligge ved offentlige Gader, uagtet de ikke ere Tilbehor til andre Ejendomme, og uden Hensyn til, om de give Indtægt eller ikke. Efter det saaledes Foreliggende maa det antages, at Magistraten hævder som almindelig Regel ved Anvendelsen af Forordningen 20 August 1777, at Bolværksejere som saadanne ere pligtige til at svare Brolægningssskat, men det maa da forudsættes, at denne Regel ogsaa er bragt til Anvendelse for Slotspladsens Vedkommende, og det saa meget mere, som det ikke ses, hvorledes Kommunen ellers har kunnet kræve Brolægningssskat af Staten efter Slotspladsens hele Arealindhold, uanset at det efter Lov 19 Februar 1861 om Omordningen af de kommunale Skatter i Staden Kjøbenhavn § 2 ikke kan paalægges en Husejer alene som saadan at udrede Brolægningssskat videre end i Forhold til Arealindholdet af den forbi hans Ejendom gaaende Gadestrækning indtil sammes Midtlinje. Følgen heraf maa imidlertid blive, at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at der, efterat Bolværkerne ere gaaede over til Kommunen, maa finde en Nedsættelse af Brolægningskatten Sted, idet det ikke ses, hvorpaa den af Citanterne hævdede Paastand om, at det skal afhænge af deres Forgodtbeholdende, om saadan Nedsættelse skal kunne indrømmes i Tilfælde af, at et Bolværk skilles fra den Ejendom, hvortil det hidtil har hørt, skal kunne støttes, og den Omstændighed, at Kommunen har forpligtet sig til ikke at benytte Bolværkerne til Lossen og Laden, hvorfor det maa forudsættes, at de ikke ville give nogen Indtægt, ikke skjønnes at kunne medføre, at Staten skal vedblive at svare Brolægningssskat af dem, uagtet de ikke længere tilhøre samme. Naar der dernæst spørges, hvor stor en Afgang i Brolægningskatten der da kan tilkomme Staten, maa det bemærkes, at Citanterne ogsaa i saa Henseende have undslaaet sig fra at meddele de til Sagens rette Bedømmelse nødvendige Oplysninger, idet samme, skjøndt dertil opfordrede, ikke have villet give nærmere Forklaring om, efter hvilke Regler Brolægningskatten paalignes Bolværker. Da de Indstævnte imidlertid i deres principale Paastand, saaledes som denne endelig er bleven formuleret, have

akcepteret det Grundlag, hvorpaa en af Citanterne under Proceduren nedlagt subsidier Paastand hviler, nemlig, at Afsangen beregnes efter et lignende Forhold som i sin Tid ved Assistentshusets Bolværk, samt da Citanterne ikke have benægtet, at der herefter for de 7 Kvartaler, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, vil tilkomme Staten en Nedsættelse af 1062 Kr. 18 Øre, vil den ommeldte Paastand være at tage til Følge, saaledes at de Indstævnte kun dømmes til at betale Citanterne 7871 Kr. 36 Øre med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at bestemme noget Salær for den konstituerede Kammeradvokat. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 284.

Advokat Nellemann

contra

Hans Peder Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 November 1885: Arrestanten Hans Peder Andersen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Hans Peder Andersen, der er født den 27 Februar 1862 og senest ved denne Rets Dom af 25 April d. A. og 3die Regiments Krigsretsdom af 18 August næstefter, anset henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og efter Straffeloven for Krigsmagten §§ 84 og 112 sammenholdt med § 166 samt efter § 117 med strengt Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 1 d. M. betlet her i Staden, vil han paany være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne med Arbejde i bemeldte Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 274. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Carl Valdemar Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 26 August 1885: Arrestanten Carl Valdemar Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. Han udder derhos samtlige de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder de med hans Arrest forbundne, og i Salarium til Aktor, Prokurator Diechmann og Defensor, Prokurator Plockross, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Saker til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Bocher og Tvermoes, betaler Arrestanten Carl Valdemar Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Valdemar Hansen for Forsøg paa Voldtægt, og ifølge hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende: Søndag Aften den 19 Juli d. A. tog Pigen Maren Kirstine Olsen, tjenende i Utterslev, herfra Byen med en Utterslevomnibus, som kjortes af Arrestanten, og ved forskjellige Forestillinger fra hans Side bevægedes hun til at forblive paa Vognen, til den omtrent Kl. 12 Nat naaede den Gaard i Utterslev, hvor den henstaar om Natten. Arrestanten paalagde hende ogsaa her at forblive paa Vognen, til han havde sat Hestene ind, da han saa vilde følge hende til hendes nærliggende Hjem, men da Arrestanten undervejs havde talt til hende, om hun var forlovet, og om hun vilde forlove sig med ham, hvilket hun havde nægtet, ønskede hun ikke at oppebie ham, men begav sig paa Hjemvejen. Inden hun naaede sin Husbonds Hus, blev hun imidlertid indhentet af Arrestanten, som tog hende om Livet og fulgte med hende, og saavel her, som efter at de havde naaet Huset og havde sat sig paa et udenfor liggende Pumpetræ, forlangte at faa Samleje med hende, hvilket hun hver Gang bestemt afslog. Under Samtalen imellem dem var Arrestanten gjentagne Gange nærgaaende imod hende, skjøndt hun frabad sig saadant, og befalte hende opad Benene og paa Brystet, uden at hun, der er 27 Aar gammel, men lille og spinkel i Sammenligning med Arrestanten, kunde unddrage sig ham, da han holdt hende fast, og uden at hun antog, at han vilde gaa saavidt overfor hende, at hun behøvede at gjøre Anskrig. Efterat de imidlertid havde rejst sig og vare gaaede et lille Stykke langs Huset, greb Arrestanten, i den Hensigt at tiltvinge sig Samlejet med Magt, Pigen om Livet, rev hende overende, lagde sig over hende, idet han løftede hendes Klæder op, iturev hendes Benklæder, medens han holdt hende for Munden for at hindre hende fra at skrike, og forto sit mandlige Lom mod hendes Kjønnsdele, som han derved berørte, men da Pigen gjorde al den Modstand, hun formaaede, søgte at støde ham fra sig, og, saasnart det blev hende muligt, gjentagne Gange raabte om Hjælp, afstod han fra videre Forsøg, uden at Samlejet efter Pigens Forklaring kan antages fuldbyrdet. For sit anførte Forhold, hvorved endnu bemærkes, at Pigen var uberygtet, er Arrestanten, der er født 23 April 1857 og ikke

funden forhen straffet efter Dom, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, findes at kunne fustættes til saadant Arbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionsomkostningerne, som rettelig ere paaagte Arrestanten, billiges, være at stadfæste.

Nr. 1. Justitsministeriet (Klubien efter Ordre)

contra

Afskediget Premierløjtnant af Artilleriet, nuværende Kaptajn
O. L. C. Schiøtz (Bagger efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Berettigelse til at anerkjendes som dansk Adelsmand.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1880: Indstævnte, Justitsministeriet, bør for Citanten, Premierløjtnant af Artilleriet O. L. C. v. Schjotz's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Salomonsen et Sulær af 100 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Vel maa D. L. 1—2—11, hvori Lovens Begreb om Adelen fremsættes, og til hvis Forskrifter i saa Henseende Bestemmelserne i L.'s 3—2—2 slutte sig, antages at indeholde den Regel, at udlændiske Adelige ikke blot ved formelig at blive naturaliserede af Kongen, men ogsaa ved at betjene en Bestilling i Rangen, opnaa dansk Arveadelsret, hvilken Regel ikke kan anses sat ud af Kraft ved, at intet derom indeholdes i Rangforordningen af 13 December 1730 og de senere Forordninger om Rangen. Men dette findes dog ikke at kunne hjemle den af Kontracitanten, som ved Sagens Anlæg var Premierløjtnant i det danske Artilleri, nedlagte Paastand om at anerkjendes som dansk Adelsmand, efterdi han først, efter at han var bleven ansat i den onmeldte Stilling, er bleven adlet af en udenlandsk Fyrste, medens L.'s 1—2—11 maa antages at gaa ud fra, at det er Beskikkelsen af Kongen

til et Embede i Rangén, der, i Lighed med en formelig Naturalisation, bevirker dansk Adelsret for den, der forud har erholdt udenlandsk Adelsret.

Som Følge heraf, og da det maa blive uden Indflydelse, at Kontracitanten, efter sin Nobilitation i Udlandet er oprykket i højere Lønningsklasse som Premierløjtnant, og at han ifølge de Højesteret forelagte Oplysninger efter Sagens Paadømmelse i foregaaende Instants har, efter at være bleven afskediget i Naade af Krigstjenesten, modtaget nyt Afskeds-patent med Kaptajns Karakter, eftersom ingen af disse Omstændigheder i den heromhandlede Henseende kan sættes ved Siden af den i Loven forudsatte, Nobilitationen efterfølgende Beskikkelse til at beklæde et med Rang forbundet Embede, vil Justitsministeriet være at frifinde for Kontracitantens Tiltale, og den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves og de Parternes beskikkede Sngførere for Højesteret tilkommende Salærer tilligemed Godtgjørelse af 15 Kroner til Højesteretssagfører Bagger for havde Udlæg at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Kontracitanten 2 Kroner. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 300 Kroner, der tilligemed 15 Kroner til den Sidstnævnte for havde Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 7 Juli 1874 blev Citanten, Premierløjtnant af Artilleriet, O. L. C. v. Schjotz af Fyrsten af Schwarzburg Sondershausen optagen i Adelsstanden og under 8 December s. A. bifaldt Hans Majestæt Kongen paa Krigsministeriets derom nedlagte Forestilling, at det tillodes Premierløjtnant Schjotz at modtage den ham saaledes tildelte Nobilitation. Da Citanten, der som Premierløjtnant beklædte et Embede i Rangén, efter det saaledes Passerede i Medfør af D. L. 1—2—11 ansaa sig som henhørende til den danske

Arveadel og da han ønskede dette udtrykkelig anerkjendt, indgav han under 2 December 1877 et Andragende til Justitsministeriet, hvori han anholdt om, at Ministeriet vilde foranledige ham saadan Anerkjendelse meddelt, idet han tilføjede, at det var hans Agt at søge Anerkjendelse opnaaet ad judiciel Vej, forsaavidt Andragendet maatte blive afslaaet, og han forespurgte derfor, om Ministeriet i saa Fald var villigt til at modtage saadant Sogsmaal ved Stævning til nærværende Ret som 1ste Instants og ved Møde i Retten at tage til Gjenmæle. Under 12 s. M. svarede Justitsministeriet, at det ikke fandt Anledning til at indgaa til Kongen med Forestilling om Meddelelse for ham af Naturalisationspatent som dansk Adelsmand, men at Justitsministeriet, saafremt han ved Domstolene vilde søge afgjort, hvorvidt han henhører til den danske Adel i Medfør af den ovennævnte Lovbestemmelse, var villigt til at modtage Sogsmaal og tage til Gjenmæle under en ved nærværende Ret anlagt Sag. Citanten har derefter ved Stævning af 9 Februar 1878 anlagt denne Sag, under hvilken han paastaar sig anerkjendt at henhøre til eller kjendt berettiget til at henregnes til den danske Arveadel samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger hos Indstævnte. Indstævnte har ved sin beskikkede Sagfører paastaet sig frifunden og Citanten paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne ialtsfuld har paastaet sig tilkjendt hos det Offentlige. Som ovenfor antydet, har Citanten støttet sin Paastand paa Bestemmelserne i D. L. 1—2—11, idet han har gjort gjældende, at dette Lovbnd efter Konstruktionen ikke kan forstaas anderledes, end at Udlændiske, hvorved maa være sigtet til Personer af udenlandsk Adel, der her i Landet betjene nogen Bestilling i Rangen, henhøre til den danske Adel; han har derhos henvist til, at D. L. 3—2—2 i Overensstemmelse hermed i den almindelige Regel, den opstiller, — nemlig at der, for at en fremmed Adelig skal kunne nyde og være delagtig i danske adelige Friheder, udkræves en formelig Naturalisation af Kongen — gjør en Begrændsning, hvorefter saadan Naturalisation ikke skal være fornoden, naar den Paagjældende her betjener en saadan Bestilling, som adelige Friheder med sig fører, og en Bestilling i Rangen. Citanten har endelig gjort gjældende, at denne Fortolkning ogsaa stemmer med, hvad der af den danske Regering i flere Tilfælde er antaget, i hvilken Henseende han, foruden til Justitsministeriets Skrivelse af 22 September 1854 til Kuratorerne for Vemmetoftes adelige Jomfrukloster, har henvist til, at denne Fortolkning ligger til Grund for og udtrykkelig er anført i flere Indstillinger af det forrige Kgl. danske Kancelli om Anerkjendelse af forskellige Personer som danske Adelige. Da nu Citanten i sig forener de 2 saaledes opstillede Betingelser, nemlig ved sin Nobilitation at være af fremmed Adel og her at

beklæde en Bestilling i Rangen, formener han sig berettiget til at henregnes til den danske Arveadel. Der findes imidlertid ikke at kunne gives Citanten Medhold i den af ham opstillede Fortolkning af de herhen hørende Lovgivningsbestemmelser. Det maa i saa Henseende først fremhæves, at Sagens Natur synes at tale mod, at det skulde have været Lovens Hensigt at bestemme, at dansk Adelskab kunde erhverves alene ved en Act af en fremmed Suvoræn, idet det med Hensyn hertil endnu bemærkes, at, naar Citanten har villet gjøre gjældende, at vedkommende danske Undersaat selvfølgelig maatte have den danske Konges Tilladelse til at modtage det fremmede Adelskab, ses det ikke, at en saadan Betingelse vilde kunne opstilles, saafremt den af ham forsvarede Fortolkning af D. L. 1—2—11 var rigtig. Men denne Fortolkning skjønnes heller ikke at være hjemlet i de herhen hørende Lovbestemmelser Indhold med en saadan Sikkerhed, at den, mod hvad der maa anses stemmende med Sagens Natur, kan antages. Det bør i saa Henseende tillægges Betydning, at D. L. 1—2—11, der findes i Kapitlet om Værneting og som kun omhandler en enkelt af Adelen og de lige med Adelen Privilegeredes Forrettigheder, nemlig Retten til i visse Sager at skulle søges for Kongens højeste Ret, ikke kan betragtes som Hovedlovstedet, forsaavidt det her under Sagen omhandlede Spørgsmaal angaar, men Hovedreglen herom findes i D. L. 3die Bogs 2det Kapitel om privilegerede Personer og navnlig i dets 2den Artikel, der bestemmer, at ingen Fremmede, som sig angive af Adel at være fødte og sig her i Riget vil nedsætte og ikke saadanne Bestillinger her sammesteds betjene, som adelige Friheder med sig føre, maa nyde eller være delagtige i danske adelige Friheder, førend de have ansøgt Kongen om Naturalisation. Forsaavidt nu dette Lovbud forudsætter, at fremmede Adelige, som her betjene saadanne Bestillinger, som adelige Friheder med sig føre, maa nyde disse Friheder, uden først at blive naturaliserede, findes denne Bestemmelse, i hvilken de Paagjældendes Descendents ikke omtales, imidlertid kun at kunne betragtes som indeholdende en Anvendelse af den, for danske Lov udkom, paa dette Omraade gjældende Lovgivning, som ikke ved Loven forandrede, navnlig de Kgl. Botjentes Privilegier af 11 Februar 1679. Det er uantageligt, at en saa gjennemgribende Forandring, som Citantens Fortolkning af 1—2—11 og 3—2—2 forudsætter i den da bestaaende Ret, efter hvilken Naturalisation af Kongen maatte anses absolut nødvendig, forat en fremmed Adelig kunde blive optaget i den danske Arveadel, skulde være tilkjendegivet ved den ovenfor fremhævede indskudte Sætning, der efter sin Form og sit Indhold naturligt forstaas som alene refererende sig til den bestaaende Lovgivning. Men herefter kan denne Bestemmelse

ikke antages at tilkjendegive Andet, end at de Personer af fremmed Adel, som her betjente saadanne Bestillinger, som adelige Friheder med sig fore, ikke behovede yderligere at godtgjøre deres udenlandske adelige Friheder, hvorimod de, saafremt de ønskede at gjøre deres adelige Herkomst gjældende udover, hvad den dem betroede Bestilling medførte, i Overensstemmelse med Artiklens Hovedregel maatte nøjagtig bevise saadan Herkomst og da i Forbindelse dermed søge om Naturalisation. Mod denne Fortolkning af D. L. 3—2—2, der efter det foran Bemærkede findes bedst at stemme saavel med, hvad Sagens Natur tilsiger, som med denno Lovbestemmelses Ord og Indhold, kan det ikke komme i Betragtning, at den Passus i D. L. 1—2—11, paa hvilken Citanten nærmest støtter sin Paastand i Sagen, efter Ordstillingen vel naturligst, men dog ikke ubestrideligt, maatte forstaaes saaledes, at den gaar ud fra den Forudsætning, at de udlændiske Adelige, der betjene nogen Bestilling i Rangen, henregnes til Adelen her i Landet, idet dette Lovbud, der gaar ud paa at fastsætte en enkelt Adelen og de lige med den Privilegerede tilkommende Beføjelse, en Beføjelse, der under alle Omstændigheder maatte tilkomme de her omhandlede Personer i deres Egenskab af lige med Adel privilegerede, og som kun lejlighedsvis udtaler sig om, hvilke Personer der henhøre til Adelen, med Hensyn til dette Punkt maa fortolkes strengt i Overensstemmelse med Indholdet af Hovedlovstedet, nemlig D. L. 3—2—2. Ligesom der nu ikke herimod kan, saaledes som af Citanten forment, hentes noget Argument fra Henvisningen i Forordningerne om Rangen af 11 Februar 1693, 1699 og 1717 til D. L. 1—2—11, saaledes skjønnes det heller ikke rettere, end at, hvad der under Sagen er oplyst om den af Regjeringen, siden Danske Lov udkom, fulgte Praxis afgjørende taler for, at det ikke kan antages at have været Hensigten med de herhen hørende Bestemmelser i Loven at statuere, at en udenlandsk Adelig ved her at betjene en Bestilling i Rangen eo ipso blev dansk Adelig. Det er nemlig under Sagen godtgjort, at der saavel af Kong Christian den Femte som af de senere Konger er udstedt en Mængde Naturalisationspatenter til Personer af fremmed Adel, som enten selv eller hvis Forfædre havde beklædt Bestillinger i Rangen her i Landet, hvorved særlig bemærkes, at det af forskellige Udtryk i de navnlig ogsaa i den første Tid efter danske Lovs Emanation udstedte Patenter fremgaar, at de derved naturaliserede Personer ikke for Naturalisationen ansaas henhørende til den danske Adel, selv om de dengang beklædte saadanne Bestillinger i Rangen, der medførte adelige Friheder, og vare af udenlandsk adelig Herkomst; først henimod Midten af dette Aarhundrede ses det, at Administrationen i ganske enkelte Tilfælde ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om en Person

kunde anerkjendes for dansk Adelig, er gaaet ud fra den af Citanten hævdede Fortolkning af D. L. 1—2—11 og 3—2—2. Da Citantens Paastand saaledes ikke findes at have tilstrækkelig Hjemmel enten i den herhenhørende Lovgivning eller i den bestaaende Praxis, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves og vil der være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører Overretsprokurator Salomonsen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær af 100 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 260. Højesteretssagfører Shaw

contra

**Charlotte Amalie Adersen, Nielsens fraseparerede
Hustru (Def. Hindenburg),**

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Oktober 1885: Arrestantinden Charlotte Amalie Adersen, Nielsens separerede Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Maag, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte vel anbragt, at hun paa Grund af Beruselse var i fuldstændig utilregnelig Tilstand, da hun satte sig i Besiddelse af den i Dommen omhandlede Frakke, men til denne Forklaring, der er i Strid med hendes tidligere afgivne Tilstaaelse og ikke er bestyrket ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, vil der intet Hensyn kunne tages. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Charlotte Amalie Adersen, Nielsens separerede Hustru, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun den 9 Juli d. A. har skaffet sig Adgang til et aflaaet Pulterkammer i en Ejendom her i Staden ved at stige gennem et mod Trappegangen vendende Vindue i samme, i hvilket hun først havde ituslaet en Rude, og efter først at have sovet nogen Tid i bemeldte Kammer, har ved sin Bortgang fra samme medtaget en der ophængt Kapellan Villiam Schoepfer tilhørende til 10 Kr. vurderet Vinterfrakke i den Hensigt at tilegne sig den. Arrestantinden har forklaret, at hun, der ved den omhandlede Lejlighed var noget beruset, da hun paa den anførte Maade skaffede sig Adgang til Pulterkammeret, kun havde til Hensigt at stige ind i samme for at sove der, og at det først var, da hun vaagnede, at hun besluttede sig til at begaa Tyveriet fra Kammeret, og denne Forklaring findes efter det iøvrigt Oplyste ikke at kunne forkastes. Arrestantinden er født den 23 April 1849 og anset ifølge Kronborg Østre Birks Extrarets Dom af 1 August 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 27 Januar 1883 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 29 Oktober 1883 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge nærværende Rets Dom af 21 Februar 1885 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil hun nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 40.

Tirsdagen den 22 December.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Christian Henrik Ravn (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 1 Juli 1885: Tiltalte, forhenværende Skolelærer, Folkethingsmand Christian Henrik Ravn af Borup, bør at hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Saler til Aktor og Defensor, Prokurator Esmann og Overretsprokurator, Kancelliraad Møller, med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salererne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. I Saler til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhønværende Skolelærer, Folkethingsmand Christian Henrik Ravn i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 2 Juni d. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 90. Ifølge et i Viborg Stifts Folkeblad Nr. 90 for afvigte 19 April optaget Referat af et Foredrag, som Tiltalte havde holdt ved et politisk Møde i Ørum Forsamlingshus d. 15 s. M., har Tiltalte i det nævnte Foredrag, efter at have givet en Fremstilling af de politiske Forhold i de forudgaaende 3 Fjerdingsaar, og derpaa at have opkastet det Spørgsmaal, hvem der nu lider mest under disse fortvivlede Forhold, hvorpaa han svarede „først og fremmest det konstitutionelle Kongedømme“, fortsat saaledes: „Hvor man færdes blandt Folk, horer man følgende Udtalelse: Er Kong Christian den Niende ikke den Konge, den danske Rigsdag valgte til Thronfølger, fordi han ikke som sine Brødre var med i Oprørshæren? Er det ikke den Konge, som 1863 underskrev November-Forfatningen, hvis Følge blev, at vi mistede to Femtedele af vort Land? Er det ikke den Konge, som i 1877 underskrev Provisoriet? Er det ikke den Konge, som ifjor i Aalborg maatte omgive sig med Dragoner med skarpe Vaaben? Er det ikke den Konge, som i 1885 underskrev Provisoriet, og som maatte omgives af Politibetjente, kasererede Soldater med skarpe Patroner, med opkjorte Kanoner og armerede Krigsskibe, og som maatte have en Livvagt af junkerlige Eventyrere puttede i Gardeuniformer?“ — Tiltalte har erkjendt Rigtigheden af dette Referat med Bemærkning, at samme var gennemset af ham, forinden det blev sendt det ovennævnte Blad, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, dels at han rundt om, hvor han færdedes, har i længere Tid hørt Yttringer som de anførte om Kongen, dels at om end disse uden Sammenhæng med det øvrige ommeldte Foredrag maatte betragtes som sigtende til at nedbryde det gode Forhold mellem Konge og Folk — hvad Tiltalte maa anses at have erkjendt — kan han ikke indømme at have ved bemeldte Yttringer, naar de forstaas i Forbindelse med det Øvrige

af hans Foredrag, haanet Kongen eller tilsidesat den Ærbødighed, der skyldes Kongen, hvad ogsaa har ligget udenfor hans Hensigt, som tvertimod var at gavne Konge, Folk og Land ved at gjøre Sit til at faa Ministeriet Estrup, hvilket han betragter som en Ulykke for Kongedømmet, fjernet, og alene at vise, hvor sorgelige de nuværende Forhold ere, hvad efter hans Formening bedst kunde oplyses ved at vise, hvorledes Kongen nu blev omtalt mellem Befolkningen. — Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tiltalte indledte den citerede Del af sit Foredrag næd en Bemærkning, om det ikke maatte smerte ham, der er en kongeligsindet Mand, at høre Sligt, ligesom han indskjød lignende Beklagelser efter flere af de anførte Udladelser og ved Slutningen af samme, og af 6 under Sagen afhørte Vidner — af hvilke de to ere blevne fremstillede af Tiltalte selv og tilligemed et tredje Vidne maa antages at høre til samme politiske Parti som han, og som alle have udsagt, at de ommeldte Udladelser efter deres umiddelbare Indhold maatte forstaaes som fornærmelige for Kongen og sigtende til at nedbryde Kjærligheden, Tilliden og Ærbødigheden for Kongen — have bemeldt tre Vidner forklaret, at de, idet de gik ud fra, at Tiltalte, som af ham i Foredraget anført, havde hørt saadanne Udtalelser rundt om iblandt Folk, ikke have forstaaet Tiltaltes paagjældende Ytringer paa nysnævnte Maade eller saaledes, at Tiltalte havde nogen fornærmelig Hensigt med disse Ytringer, hvorimod de tre andre Vidner have udsagt, at Tiltaltes titnævnte Udtalelser saavel ifølge deres Indhold som ifølge deres Form og Forbindelse med hele det øvrige Foredrag af Tilhørerne nødvendigvis maatte opfattes som tilsigtende at nedbryde Tillids- og Kjærlighedsforholdet mellem Kongen og Folket, som haanende mod Kongen og stridende mod den Ærbødighed, der skyldes Samme. — Det findes nu ikke at kunne være Tvivl underkastet, at de omhandlede Udtalelser efter deres Indhold gaa ud paa, paa en haanende Maade at krænke den Ærbødighed, der skyldes Kongen, og da de ommeldte haanlige Udladelser, til hvilke Tiltalte ikke har kunnet opgive nogensomhelst Hjemmel eller Kilde, ere under et bittert Angreb paa Kongens Regjering fremsatte for en offentlig Forsamling paa en saadan Maade, at de af Tilhørerne naturlig maatte opfattes som sigtende til at nedbryde Tillids- og Ærbødighedsforholdet til Statens uansvarlige og ukjærlige Overhoved, og uden at Tiltalte endog har betegnet Udladelsene som lovstridige og strafværdige — i hvilken Henseende Tiltaltes Omtale af deres Fremkomst som sorgelig eller hans paastaenede Henvisning til Kongens Ansvarsfrihed ikke i den heromhandlede Henseende kunne komme i Betragtning — maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold er ved Underretts-

dommen anset efter Straffelovens § 90 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Da det derhos ved Dommen retteligt er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 23 December.

Nr. 245. Advokat Levinsen
 contra
Henrik Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for ulovlig Udskjækning af Brændevin.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 13 Mai 1885: Tiltalte, Detajl- og Brændevinhandler Henrik Christensen af Funder Kirkeby bør til Viborg Amts Fattigkasse erlægge en Mulkt af 80 Kr. Saa har Tiltalte og at have sin Ret til Brændevinsudsalg og hele sin Næringsret som Detajlhandler forbrudt. Endelig udreder Tiltalte de af denne Sag flydende Omkostninger. Den idømte Mulkt at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1885: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bode udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Henrik Christensen, der maa antages under 31 Marts 1881 at have erholdt Næringsbevis paa Detajl- og Brændevinshandel i Funder Kirkeby, for uberettiget Brændevinsudskjænkning. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i afvigte Vinter jævnlig har paa sin Bopæl i ovennævnte By for Betaling og til Fortæring paa Stedet udskjænket Kaffe-punsch og andre spirituøse Drikke, og vel har han villet gjøre gjældende, at saadan Udskjænkning ikkun har fundet Sted, naar han med vedkommende Sogneraads Tilladelse paa sin Bopæl i ovennævnte By har afholdt Dans med Beværtning, i hvilken Henseende det ogsaa er oplyst, at saadan Tilladelse har af Sogneraadet — som det maa forudsættes efter Bemyndigelse af Politimesteren — været givet ham for 4 Gange i Tiden fra 1 Juni f. A. indtil Aarets Udgang, samt udenfor disse Tilfælde kun til Personer, der vare Medlemmer af en Forening, som skal være oprettet forrige Sommer og have lejet hans Lokale til Afholdelse af Dans og Forsamlinger, hvorved Medlemmerne skulle betale, hvad de nyde hos ham — om hvilken Forening iøvrigt Intet nærmere er oplyst — men da Tiltalte tillige særlig har erkjendt, at han til en Person, der ikke var Medlem af den ovennævnte Forening, oftere har foretaget saadan Udskjænkning, ogsaa udenfor de Tider, da der i Henhold til den ham, som meldt, givne Tilladelse afholdtes Dans paa hans Bopæl, og det i saa Henseende ikke vil kunne diskulperes ham, om denne Udskjænkning — som af ham ved hans Defensor for Overretten anbragt — kun maatte have fundet Sted paa de Dage, paa hvilke der om Aftenen afholdtes saadan Dans, samt idet det ligeledes af Tiltalte er erkjendt, at en anden Person i det mindste 1 Gang siden sidste Jul paa en Tid, da der ikke var Dans i Tiltaltes Hus, har for Betaling nydt Kaffe-punsch hos Tiltalte, hvorhos bemeldte Person edelig har forklaret, at han ikke med sit Vidende er Medlem af den Klub, for hvilken Tiltalte skal være Vært, om hvilken Klubs Existents han først har faaet Kundskab 1 à 2 Maaneder for den 10 April d. A., maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der maa antages at savne al Adkomst til Værtshushold, har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forseelse. Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1842, har tidligere, ifølge Politiretsforlig af 7 Marts 1876 og 16 Marts 1881, der begge vedtoges i Gjen-

tagelsestilfælde at skulle have Domsvirkning, dels for uberettiget Udsalg og Udskjækning af Brændevin, dels for uberettiget Næringsbrug samt ulovligt Udsalg af Brændevin og Brændevinsudskjækning erlagt Boder til Amtsfattiggassen af respektive 30 Kr. og 40 Kr., hvorhos han ifølge et inden Retten den 21 April 1881 indgaaet Forlig for Overtrædelse af Næringslovens § 75 har til samme Kasse erlagt en Bøde af 25 Kr.; det man derfor billiges, at han for sit ovenanførte Forhold er ved Politiretsdommen anset for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning efter Næringslovens § 78 med en Bøde til Viborg Amtsfattiggasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 80 Kr., og da det ligeledes maa billiges, at han tillige er dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg, samt i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7 sin hele Næringsret som Detailhandler forbrudt, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Nr. 275.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri eller ialfald ulovlig Omgang med Hittegods.

Halsnæs og Frederiksværk Birks Extrarets Dom af 19 August 1885: Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Nielsen af Melby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører A. C. Hansen og til Defensor. Prokurator Wodschow med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktober 1885: Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Nielsen af Melby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juul og Leth for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede Paraply, dengang Tiltalte tilegnede sig den, efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have været i Ejerens ligesaa lidt som i nogen Andens Besiddelse, vil Tiltalte for sit udviste Forhold være at dømme i Henhold til Straffelovens § 247; men, da det findes at maatte have sit Forblivende ved den i Overretsdømmen bestemte Straf,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværks Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Nielsen af Melby, der er født i Aaret 1846 og ikke fundet forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri eller i alt Fald ulovlig Omgang med Hittegods; og ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte den 6 Juli d. A., da der var Marked i Frederiksværk, har tilvendt sig en Paraply, der tilhørte Lærer Jensen i Adserbo, som havde forglemt den ved et Udsalgsbord, hvor Tiltalte kort Tid efter tog den. Paraplyen er ansat til en Værdi af ca. 4 Kr. Tiltalte vil for dette Forhold, der efter de med samme forbundne nærmere Omstændigheder findes at maatte betragtes som Tyveri, være at anse efter Straffelovens § 228 og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Overensstemmelse hermed bliver Underretsdømmen, der har henført Tiltaltes Forhold under Straffelovens § 247, men bestemt Straffen til lige Fængsel, at forandre, medens Dømmen vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte.

Nr. 6. Lars Peter Henriksens Enke **Margrethe Jørgensdatter** (Alberti)

contra

Niels Larsen med Værge, Gaardejer **Niels Nielsen** m. Fl.
(for Niels Larsen med Værge Nellemann efter Ordre, iøvrigt Ingen),

betr. Spørgsm. om en Vejret.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 13 Juli 1880: De Indstævnte, Gaardmand Niels Larsen af Veiby med Kurator og Parcellist Olo Sørensen af Hollose bor for Citantinden, Lars Peter Henriksens Enke, Margrethe Jørgensdatter af Veiby, hendes Tiltale i denne Sag fri at være, og bor Citantinden til de Indstævnte ndrede Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1882: Underretsdommen bor ved Magt at stande. Til Statskassen betaler Citantinden Lars Peter Henriksens Enke, Margrethe Jørgensdatter af Veiby de Retsgebyrer og det Skriver-salær, som skulde have været erlagt, samt det stemlede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke her for Retten for Indstævnte Niels Larsens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Højesteretsadvokat Nellemann og Prokurator Holch henholdsvis 40 Kr. og 8 Kr. Iøvrigt ophæves Sagens Omkostninger her for Retten. De idømte Omkostninger og Salærer at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Gaardejer Lars Nielsen er med-indstævnet for Højesteret som nuværende Ejer af den i den indankede Dom ommeldte, ved Sagens Anlæg Niels Larsen tilhørende Parcel Matr.-Nr. 19 d i Maglemose, uden at dog Citantinden har nedlagt nogen særlig Paastand over ham.

I Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at erindre, og hvortil kan føjes, at Citantinden end ikke kan benytte den paagjældende Vejlinje f b uden at maatte særdes over en Tredjemands Lod, Matr.-Nr. 21 h, over hvilken der ikke ses at tilkomme hendes Ejendom Færd-selsret, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne medføre andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke samme, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for

Underretten findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret, forsaavidt de vedkomme Indstævnte Niels Larsen med Værge, vil Citantinden have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer til de Sagførere, der efter Overrettsdommens Afsigelse ifølge Ordre have givet Møde for nysnævnte Indstævnte.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Underretten ophæves. Til det Offentlige betaler Citantinden det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret for Indstævnte Niels Larsens og Værges Vedkommende havde været beneficeret. Saa betaler hun og i Salarium til Prokurator Langkilde 30 Kroner og til Advokat Nellemann for Højesteret 120 Kroner samt endvidere til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende Sag søgte Citantinden Lars Peter Henriksens Enke Margrethe Jørgensdatter af Veiby i 1ste Instants ved Kronborg vestre Birks Ret de Indstævnte, Gaardejer Niels Larsen i Veiby med Værge, Gaardejer Niels Nielsen i Hesselbjerg og Parcellist Ole Sorensen af Holløse, Forstnævnte som Ejer og Sidstnævnte som Bruger af Parcellen Matr.-Nr. 19 d i Maglemose, til at høre sig kjendt berettiget til som Ejerinde og Bruger af Matr.-Nr. 11 og 13 a i Veiby at færdes paa den Vej, der fra Matr.-Nr. 11 g forte til Matr.-Nr. 13 a, og som paa et fremlagt Situationskort er betegnet med f. b. c. d. e., dog kun forsaavidt bemeldte Vej forte over nævnte Matr.-Nr. 19 d i Maglemose, hvilken Paastund hun dog under Sagens Gang indskrænkede til kun at angaa den paa Kortet med Bogstaverne f. b. betegnede Del af bemeldte Veistykke. Hun paastod sig derhos tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos de Indstævnte. Ved bemeldte Rets Dom af 13 Juli 1880 bleve de Indstævnte imidlertid frifundne for Citantindens Tiltale i denne Sag, hvorhos hun tilpligtedes at udrede til de Indstævnte Sagens Omkostninger med 50 Kr. Denne Dom har Citantinden derefter ved Stævning af 30 August

1880 indauket for nærværende Ret, hvor hun, der efter erhvervet allerhøjeste Bevilling af 6 Oktober 1880 til at fremkomme med nye Bevisligheder har fremlagt et yderligere i Sagen efter hendes Begjæring optaget Tingsvidne, principaliter har paastaet Dommen saaledes forandret, at hendes for Underretten nedlagte endelige Paastand tages tilfulde, og at Sagens Omkostninger for begge Retter paalægges de Indstævnte, medens hun subsidiært har paastaet Underretsdommen stadfæstet, saaledes at Omkostningerne for begge Retter haves. Indstævnte, Parellist Ole Sørensen af Hollose, er, efterat have ladet møde her for Retten og begjært og erholdt Udsættelse i Sagen, udebleven uden her for Retten at have fremsat nogen Indsigelse eller nedlagt nogen Paastand, men, da han ikke derved kan anses at have frafaldet sine i 1ste Instants fremsatte Indsigelser, men maa antages at have henholdt sig til det der Fremkomne, vil Sagen for hans Vedkommende i Analogi af L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at paaomme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, derunder navnlig Underretsacten, hvoraf fremgaar, at han for Underretten har paastaet sig frifunden og sig hos Citantinden tillagt Sagens Omkostninger. Indstævnte, Gaardejer Niels Larsen af Veiby med Værge, Gaardejer Niels Nielsen af Hesselbjerg, der herfor Retten procederer efter erhvervet Bevilling til fri Proces, har paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citantinden tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Nellemann, saavel som til Prokurator Holeh, der som beskikket Sagfører har givet Møde for Indstævnte under et efter Begjæring af ham, i Henhold til Bevilling af 14 Marts 1881 til at fremkomme med nye Bevisligheder her for Retten, ved Underretten optaget Tingsvidne, hvilke Salærer i ethvert Fald ere paastaaede udredede af det Offentlige. Det Resultat, hvortil Underretsdommen er kommen, findes at maatte billiges. Citantinden støtter nemlig sin formentlige Ret til den omstridte Færdsel alene derpaa, at hun ved at have udøvet samme i 20 Aar skal have vundet Hævd derpaa. Men, efter hvad der foreligger, er der her ikke Tale om en positiv synbar Servitut, hvorpaa saadan Hævdserhvervelse kunde finde Anvendelse, idet der paa den omhandlede Strækning ikke har været anlagt nogen egentlig Vej, men kun ved Færdselen er fremkommet et Vejspor, om hvilket det, selv bortset fra saadanne Tider, hvor det har været dækket af Vand eller Sne, ikke kan anses fuldt godtgjort, at det altid har været synligt, ligesaa lidt som at det stedse er gaaet ganske paa samme Sted, hvorhos det endvidere af flere Vidner er udsagt, at ogsaa andre end Citantinden have deltaget i den ommeldte Færdsel. Som Følge heraf, og da Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele

være at stadfæste. Citantinden findes derhos for Indstævnte Niels Larsens Vedkommende at burde udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Højesteretsadvokat Nellemann og Prokurator Holch henholdsvis 40 Kr. og 8 Kr. Iovrigt ville Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne være at opheve. Den befalede Sagforelse har været lovlig. Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Nr. 254. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Knud Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Juni 1885: Tiltalte, forhenværende Parcellist Knud Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt i Erstatning til Møllersvend Chr. Jensen af Sandby Mølle betale 220 Kr. Derhos bør han tilsvare Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lundsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Hvalsøe, betaler Tiltalte, forhenværende Parcellist Knud Nielsen af Slagelse, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, forhenværende Parcëllist Knud Nielsen af Slagelse, aktioneret for bedrægeligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Efter at Bødker Thomsen som Transporthaver af en Fordring stor 270 Kr., som Citanten, Møllersvend Chr. Jensen, angav at have paa Tiltalte for kontant Laan, ved Slagelse Bything havde anlagt Sag mod Tiltalte til Betaling af dette Beløb med Renter og Omkostninger, benægtede Tiltalte ved Sagens Inkamination den 15 September s. A. nogensinde at have laant det paastævnte Beløb eller overhovedet nogen Sum af Chr. Jensen og at være denne noget skyldig. Denne Erklæring fastholdt Tiltalte under Sagens videre Gang, og da Citanten ikke kunde fore tilstrækkeligt Bevis for Fordringen, blev Tiltalte ved Bythingets Dom af 19 Januar d. A. frifunden for hans Tiltale. Under en derefter imod Tiltalte indledet kriminel Undersøgelse har denne vel ikke villet erkjende, at han — som af ovennævnte Chr. Jensen forklaret — selv har faaet det omspurgte Beløb udbetalt af Chr. Jensen, men dog vedgaaet — hvad i det Væsentlige stemmer med den af hans Hustru afgivne Forklaring — at Chr. Jensen, der er Tiltaltes Søstersøn, i Marts s. A. har udbetalt hans Hustru et kontant Laan af 220 Kr. og tidligere i to Gange ialt 50 Kr., nemlig for ca. 3 Aar siden 20 Kr. og et halvt Aarstid efter 30 Kr., altsaa ialt 270 Kr., at af disse Laan i alt Fald de to sidste tilsammen til Beløb 250 Kr. udbetaltes hans Hustru i hans Paasyn, ligesom han ogsaa vidste, at det ældste Laan af 20 Kr. skrev sig fra Chr. Jensen, og at han af sin Hustru har modtaget og selv forbrugt samtlige saaledes af Chr. Jensen givne Forstrækninger, hvorhos han har erkjendt, at han ansaa sig pligtig at tilbagebetale hele det forstrakte Beløb. Tiltalte har endvidere forklaret, at det altid har været hans Hensigt at betale Chr. Jensen de 270 Kr., naar han engang kunde faa Raad til det, og at den eneste Grund til, at han under den ovennævnte Sag fragik Laanet, var den, at han vilde opnaa Frisindelse for Bødker Thomsens Tiltale, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at han — som forøvrigt ikke

under den civile Sag bestred Thomsens Adkomst til at indtale Fordringen og efter sin Forklaring end ikke havde tænkt paa, om denne Adkomst var begrundet eller ikke, — ikke vilde have noget at gøre med Thomsen, som han ikke kunde lide, og som efter hans Angivende har et daarligt Rygte, medens han ikke vil have tænkt paa, at hans Fragaelse af Lannet kunde have tilfølg, at Chr. Jensen kom til at svare Erstatning til Thomsen. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, som er født den 31 August 1835 og ikke funden tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 252, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til lige Fængsel i 8 Dage. Med den heraf følgende Forandring i Henseende til Straffetiden vil Underrersdommen, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, samt med Hensyn til den tilkjendte Erstatning, tiltrædes, iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 280. Højesteretssagfører Shaw

contra

Jens Andreas Niels Martinus Petersen eller Pedersen
(Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 2 Oktober 1885: Arrestanten Jens Andreas Niels Martinus Petersen eller Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar, saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Oktober 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. for den Første og 10 Kr. for den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Jens Andreas Niels Martinus Petersen eller Pedersen, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 13 Juli d. A. om Aftenen under et Besøg hos Husmand Morten Christensen Østergaard paa Allerup Mark har set Lejlighed til at tilvende sig et denne tilhørende under Sagen til 5 Kr. vurderet Solvlommeuhr med Messingkapsel, der hang paa Væggen over Østergaards Seng, hvilket Uhr han dog, da han fortrød Tyveriet, allerede den 19 s. M. om Morgenen henlagde paa Dortærskelen til Bestjaalnes Hus, hvor denne, som indilertid havde gjort Anmeldelse om Tyveriet, ogsaa fandt det. Paa samme Maade er det derhos godtgjort, at Arrestanten i Begyndelsen af August Maaned d. A. da han vandrede om paa Øen Gjol for at søge Arbejde, og paa denne sin Vandring var kommen ind i et Hus, hvor han ikke traf Nogen tilstede, har tilegnet sig en Merskumspibe, der var henlagt paa et Bord i Stuen og om hvilken det under Sagen er oplyst, at den tilhørte Gaardejer Christen Madsen og beroede hos en Skomager, der beboer en Stue i Bestjaalnes Gaard. Piben, som er ansat til en Værdi af 3 Kr., er tilbageleveret Bestjaalne, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Arrestanten, der er født i Aaret 1857 og tidligere straffet ifølge Kjær Herreds Extraretsdom af 6 April 1880 efter Straffelovens § 228 og § 253, jfr. § 251 samt efter Lov om Løsgænger og Betleri af 3 Marts 1860 § 3 og Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og en Bøde til Statskassen af 20 Kr., ifølge samme Rets Dom af 30 September 1881 efter Straffelovens § 230 1ste Mmbr. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 4 April 1882 efter Straffelovens § 231, 1ste Mmbr. og § 294

samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt senest ifølge Borglund Herreds Politiretsdom af 17 Juni f. A. for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil for sit anførte Forhold være at anse for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, hvormed dog, fornavidt angaar Tyveriet af Uhret, vil være at sammenholde Straffelovens § 60, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes at de Aktor og Defensor for Underretten til-lagte Salærer findes at burde forhøjes til 12 Kr. for den Første og 10 Kr. for den Sidste.

Tredie eller ekstraordinære Session.

Mandagen den 11 Januar 1886.

Nr. 258.

Advokat Klubien

contra

1) Gaardejer **Peder Pedersen Noes**, 2) Gjæstgiver og Redaktor **Thomas Nielsen** og 3) Folkethingsmand, Skoleforstander **Christen Poulsen Berg** (for de 2 Førstnævnte Salomon som privat engageret Defensor, for den Sidstnævnte Hansen som befalet Defensor),

der tiltales: de to Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 98 og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Kommissionens Dom af 30 September 1885: Arrestanterne, Gaardejer Peder Pedersen Noes og Gjæstgiver og Redaktor Thomas Nielsen samt Tiltalte, Folkethingsmand, Skoleforstander Christen Poulsen Berg, bør hver især straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Saa bør de og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Mundt, 300 Kr., til de tvende beskikkede Defensorer, Prokuratorerne Lassen og Leth, 200 Kr. til hver, og til den for Tiltalte beskikkede subsidiære Defensor, Prokurator Poulsen i Holstebro, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 400 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 25 Juni d. A. har været paalagt undertegnede Assessor i Kjobenhavns Kriminal- og Politiret Ipsen at anstille Undersøgelse angaaende den ved et politisk Møde i Holstebro den 16 Juni d. A. udviste voldelige Adfærd mod Politimesteren, er det i Anledning af de Oplysninger, der under den nævnte Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 1 August d. A. paalagt undertegnede Assessorer i den nævnte Ret yderligere at undersøge og paakjende nærværende Sag, under hvilken Arrestanterne Gaardejer Peder Pedersen Noes og Gjæstgiver og Redaktør Thomas Nielsen samt Tiltalte, Folkethingsmand, Skoleforstander Christen Poulsen Berg tiltales, de to Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 98 og Sidstnævnte for Meddelagtighed deri.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykrs Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 41.

Mandagen den 11 Januar.

Nr. 258.

Advokat Klubien

contra

1) Gaardejer Peder Pedersen Noes, 2) Gjæstgiver og Redaktør Thomas Nielsen og 3) Folkethingsmand, Skoleforstander Christen Poulsen Berg (for de 2 Førstnævnte Salomon som privat engageret Defensor, for den Sidsnævnte Hansen som befalet Defensor).

Ifølge de af Arresterterne afgivne Tilstaelser og de beedigede Forklaringer, som ere aflagte af en stor Mængde i Sagen afhørte Vidner, ere de nærmere Omstændigheder følgende: Efter foregaaende offentlig Bekjendtgjørelse af Bestyrelsen for Venstrevælgerforeningen for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds, af hvilken Bestyrelse begge Arresteranter vare Medlemmer, fandt der den 16 Juni d. A. et offentlig politisk Møde Sted under nabens Himmel paa den saakaldte nye Markedsplads ved Holstebro. Denne Plads var af en Privatmand, som havde lejet den af Kommunen, stillet til Raadighed for Mødet paa Betingelse af, at Politiets Samtykke til dette indhentedes, og saadant Samtykke havde Arresteranten Nielsen, som paa Bestyrelsens Vegne foretog de forberedende Foranstaltninger til Mødets Afholdelse, erhvervet. Til Mødet, der begyndte Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen, havde der indfundet sig mellem 2 og 3000 Mennesker, og som eventuelle Talere vare efter forud givet Løfte tilstede Kredens Folkethingsmand Hans Jørgen Hansen Sir, Tiltalte Berg og Folkethingsmændene Niels Jacob Larsen og Harald Emil Larsenius Holm. Der var paa Pladsen oprejst en 10 Alen lang og 6 Alen bred Tribune, paa hvilken de fire Talere, otte Medlemmer

af den ommeldte Bestyrelse, tre Reforenter og nogle Andre efterhaanden toge Plads. Efterat Proprietær Eggert Christian Bagger som Formand for Bestyrelsen havde budt Forsamlingen Velkommen, og Arrestanten Noes paa hans Forslag var bleven valgt til Dirigent, traadte Folkethingsmand Hansen Sir, til hvem Dirigenten gav Ordet, frem paa Talerstolen, som var anbragt paa selve Tribunen og begyndte sin Tale. Paa dette Tidspunkt indfandt sig paa Pladsen i Embeds Medfør og iført daglig Uniform den fungerende Politimester i Holstebro Villhelm Ferdinand Borup, der for nylig var bleven udnævnt til Herredsfoged i Andst og Slangs Herreder, men endnu var i Udovelse af sit tidligere Embede som By- og Herredsfoged i Holstebro, og gik, efterat have dvælet noget i Forsamlingen, hen til Tribunen, fra hvilken det var hans Agt at overvære Forhandlingerne. Oprindelig havde han, hvem det ifølge Justitsministeriets Cirkulære af 1 April d. A. paahvilede at drage Omsorg for, at Mødet overværedes af Politiet, og at dette fulgte de stedfindende Forhandlinger, saaledes at Sikkerhed havdes for, at der i Tilfælde af, at strafbare Yttinger eller andre Ulovligheder maatte fremkomme paa Mødet, forelaa tilstrækkeligt Bevis herfor, paatænkt at tage tvende Politifunktionærer med sig op paa Tribunen, hvor der var rigelig Plads, og hvorfra bl. A. Talerne bedst kunde høres og det bedste Overblik havdes over Forsamlingen, hvorfor han samme Dags Morgen havde sendt Bud til Arrestanten Nielsen med Anmodning om at sikkre Politiet 3 Pladser paa Tribunen. Nielsen havde imidlertid svaret, at de fremmede Talere — Tiltalte og Folkethingsmændene Larsen og Holm — efter hvad der var blevet kundbart paa et for nylig i Thim afholdt politisk Møde ikke vilde tale, naar Politiet opholdt sig paa Tribunen, hvilket havde givet Anledning til, at to underordnede Politifunktionærer paa hint Møde vare blevene viste ned af Tribunen, og at Politimesterens Anmodning derfor ikke kunde efterkommes; og da Politimester Borup paa den ene Side ansaa det for sin Pligt at hævde Politiet Ret til at indfinde sig paa Tribunen, men paa den anden Side ønskede at fare med Lempe, havde han efter Modtagelsen af denne Besked forandret sin oprindelige Plan og besluttet at indfinde sig alene paa Tribunen, medens nogle Politifunktionærer posteredes i Nærheden af denne. Efterat være naaet til Tribunen steg Politimesteren op paa denne; et Medlem af Bestyrelsen gjorde beredvillig Plads for ham, og en anden Tilstedeværende rykkede en Stol frem til ham, paa hvilken han satte sig bagved Talerstolen, idet han hilste paa de Tilstedeværende. Umiddelbart herefter fik Tiltalte, hvem Arrestanten Nielsen havde underrettet om den Besked, denne havde givet om Morgenen paa Anmodningen om at sikkre Politiet Pladser, Oje paa Politimesteren og udbrød lydeligt, om Politiet skulde være her paa Tribunen, samt fremkom med nogle

andre Udtalelser, som gik ud paa at tilkjendegive hans Mishag herover, saasom at han ikke vilde staa under Politiets specielle Opsigt, at Politiets Nærværelse paa Tribunen var en Fornærmelse mod fri Mænd eller lignende, hvorhos han, idet han henvendte sig til Bestyrelsen eller til Arrestanten Noes som Dirigent, afgav den bestemte Erklæring, at han ikke vilde tale, saalænge Politimesteren var tilstede paa Tribunen. Disse Udtalelser og denne sidste Erklæring, der almindeligen og — efter hvad der er oplyst — ogsaa rigtigen opfattedes derhen, at hverken Tiltalte eller de ham ledsagende tvende Folkethingsmænd Larsen og Holm vilde tale, saalænge Politimesteren forblev paa Tribunen, vakte Uro hos de tilstedeværende Medlemmer af Bestyrelsen, der ifølge deres Udsagn ikke selv vilde være faldet paa at gjøre Vanskeligheder i Anledning af Politimesterens Tilstedeværelse der. Paa Foranledning af Arrestanten Noes traadte Medlemmerne sammen til en fælles Raadslagning, under hvilken, efter hvad Sagens Oplysninger tyde paa, allerede det Spørgsmaal blev bragt paa Bane, om Politimesteren i fornødent Fald skulde fjernes med Magt, men man vedtog dog at gjøre Forsøg paa at bevæge ham til godvillig at forlade Tribunen, og som Følge heraf henvendte saavel flere Medlemmer af Bestyrelsen som ogsaa Andre, deriblandt Folkethingsmændene Larsen og Holm, hvilken sidste dog Tiltalte kaldte tilbage, sig enkeltvis til Politimesteren for at bevæge ham hertil, men han afslog dette meget bestemt. Under alt dette havde Hansens Sir stadig havt Ordet, og man besluttede nu, efterat Bestyrelsens Bestrebelse for at løse den opstaaede Vanskelighed vare strandede, at afvente, indtil han var færdig med sit Foredrag. Da dette Tidspunkt var indtruffet, og Tiltalte, hvem det ifølge en stiltiende Forudsætning mellem de tilstedeværende Talere tilkom at tage Ordet, i Overensstemmelse med den af ham afgivne Erklæring nu undlod at træde frem, sammenkaldte Arrestanten Noes — der, efter hvad han selv har udsagt, og efter hvad ialtfald et under Sagen afhørt Vidne ogsaa tror at have bemærket, havde henvendt sig til Tiltalte og gjort denne bekjendt med, at Politimesteren ikke vilde vige godvilligt, hvortil Tiltalte havde svaret, at han fastholdt sin Erklæring — Bestyrelsens Medlemmer til en ny Raadslagning, i hvilken ogsaa Proprietær Bagger deltog, idet han, der strax efter Dirigentvalget havde forladt Mødet for en kort Tid, i Mellemtiden var vendt tilbage og var bleven gjort bekjendt med Situationen. Under de Forhandlinger, som derefter førtes, blev der af Arrestanten Noes stillet det bestemte Forslag, at Medlemmerne med Udelukkelse af tvende Skolelærere, som fandtes iblandt dem, skulde under solidarisk Ansvar fjerne Politimesteren med Magt, men dette Forslag fandt kun Støtte hos Arrestanten Nielsen, medens Andre — deriblandt Formanden — udtalte sig bestemt imod det, og da man paa den anden Side heller ikke

blev enig om at hæve Modet, endte Raadslagningen uden noget Resultat. Dog maa det antages, at man enten ved denne Lejlighed eller muligt allerede tidligere — paa nogle ganske faa mindre væsentlige Punkter have Begivenhedernes Rækkefølge ikke med fuldkommen Sikkerhed ladet sig oplyse — blev enig om at opfordre Uvedkommende til at forlade Tribunen. En saadan Opfordring udgik i ethvert Tilfælde fra et af Bestyrelsens Medlemmer, og som Følge af den var der paa det Tidspunkt, om hvilket Talen er her, ikke Andre tilstede paa Tribunen end Bestyrelsens Medlemmer, Referenterne, Talerne, hvoriblandt altsaa Tiltalte, og endelig Politimesteren. Medens Bestyrelsens Overvejelser i Hovedsagen havde været frugtesløse, henvendte man sig derimod nu igjen fra flere Sider til Politimesteren med de samme Anmodninger som for, men han svarede atter og atter, at han ikke vilde forlade Tribunen, og da det antydedes for ham, at han udsatte sig for at blive fjernet med Magt, svarede han, at det maatte føje sig som det vilde, men den, der lagde Haand paa ham, kom selv til at bære Følgerne, og at han meget vilde beklage, hvis det skete — eller noget lignende. Situationen forblev saaledes den samme som tidligere. Som Følge af den Pause, der var indtraadt i Forhandlingerne, var der imidlertid opstaaet Uro ude i Forsamlingen, og dette foranledigede Arrestanten Noes til at træde frem. Han meddelte Forsamlingen i rene og klare Ord, hvorledes Situationen var, nemlig at Talerne vægrede sig ved at tale, saalænge Politimesteren var paa Tribunen, medens Politimesteren nægtede at gaa godvilligt, og tilføjede, at det var under Overvejelse i Bestyrelsen, om man skulde hæve Modet eller „hjælpe Politimesteren ned“, hvilket var Grunden til den indtraadte Pause. Disse Meddelelser vakte forskjellige Stemninger i Forsamlingen, men de fleste Stemmer raabte dog „Ned med ham“, og Bestyrelsen fortsatte derefter Raadslagningen uden at kunne enes om en fælles Optræden, ligesom fornyede Anmodninger til Politimesteren om at fjerne sig modte samme bestemte Afslag som de tidligere. I dette Øjeblik rejste Tiltalte sig med Tegn paa Utaalmodighed op fra den Stol, paa hvilken han sad, tog sit Rejs-etappe paa Armen, bød Farvel til de Omkringstaaende og gik hen til Noes, idet han udbrød: „Naa, hvad bliver det til“, eller „det varer for længe“, hvorhos han, bydende Noes Farvel, fremkom med en anden Udtalelse, hvis Ordlyd ikke har ladet sig sikkert oplyse — ifølge nogle Forklaringer yttrede han, at han, hvis han var Dirigent, nok skulde vide, hvad han vilde gjøre — men som gik ud paa at tilkjendegive hans Misfornøjelse over den herskende Raadvildhed, og som foranledigede Noes efter dennes Udsagn til at svare „at han heller ikke var en Berg“. Arrestanten Nielsen, der stod ved Siden af Noes, yttrede imidlertid til Tiltalte: „Vent“ eller „Vent lidt“, hvorefter Tiltalte atter vendte

om og gik hen til sin Plads. Efter hvad Arrestanterne overensstemmende have forklaret, havde de umiddelbart før Tiltaltes sidste Henvendelse til Arrestanten Noes besluttet og givet hinanden gjensidigt Tilsagn om i Forening under fælles Ansvar at fjerne Politimesteren med Magt fra Tribunen, hvorom de efter Noes's Udsagn endnu samtalede med hinanden, da Tiltalte kom hen til dem. Til Udførelsen af denne Beslutning skrede de nu. De gik hen til Politimesteren, som for at undgaa at høre paa Bestyrelsens Forhandlinger havde sat sig hen paa en anden Stol noget længere borte, stillede sig hver paa sin Side af ham og tilkjendegav ham, idet Nielsen førte Ordet, at man ikke vilde taale ham paa Tribunen, og at de, hvis han ikke forlod den godvilligt, vilde sætte ham ned med Magt. Da Politimesteren gjentog sin tidligere Nægtelse, toge do derefter fat i ham, rykkede ham op af Stolen og førte ham, der strittede imod, med Magt nogle Skridt hen ad Tribunen til Nedgangstrappen. Nogle Politifunktionærer vilde ile Politimesteren til Hjælp, men han paabød dem at forholde sig rolige, og, idet han kaldte de Tilstedeværende til Vidne paa, hvad der var sket, hvortil Noes svarede, at det ikke behøvedes, da de nok vilde staa ved, hvad de havde gjort, gik han frivillig nedad Trappen og, efter et kortere Ophold paa Pladsen, bort fra Forsamlingen. Strax da Politimesteren var fjernet fra Tribunen, traadte Tiltalte frem paa Talerstolen, dvælede ved, hvad der var sket, og udtalte sin Billigelse deraf, idet han fremstillede den skete Magtanvendelse som lovlig med Tilføje, at det ikke var Politimester Borup personlig, men Ministeriets Haandlanger, som man ikke havde villet taale paa Tribunen. Det foregaaende Oprin havde gjort et stærkt Indtryk paa Forsamlingen og vakt Indignation hos Adskillige, hvorfor man ogsaa fra flere Sider havde bestræbt sig for at vise Politimesteren Sympathi i den korte Tid, da han, efterat være tvunget bort fra Tribunen, færdedes i Forsamlingen. Imod hvad der saaledes er oplyst om Begivenhedernes Gang og Tiltaltes Holdning og Optræden under samme, rent ydre beset, har Tiltalte udtalt som sin Formening, og i et senere Forhør som sin bestemte Forvisning, at det var, forinden Noes traadte frem og meddelte Forsamlingen Grunden til den indtraadte Pause, at han rejste sig og gjorde Tegn til at gaa, samt henvendte sig til Noes med de Ord: „Naa hvad bliver det til“, eller „Det varer der længe“; i saa Henseende maa det inidertid ved de i Sagen foreliggende Oplysninger anses bevist, at han tager fejl, og at det Heromhandlede netop er foregaaet paa det foromtalte Tidspunkt, altsaa efterat Noes havde gjort Forsamlingen den nævnte Meddelelse. Naar Tiltalte endvidere, da han efter Politimesterens Fjernelse besteg Talerstolen, ikke vil have udtalt sig billigende om det skete, men kun saa kraftigt og paa saadan Maade forsvaret Retten til at nægte Politimesteren Adgang til

Tribunen, at han indser, at Forsamlingen har kunnet forstaa hans Ord som billigende den Maade, hvorpaa Politimesteren var fjernet fra Tribunen, saa maa dette ogsaa bero paa en Fejltagelse fra hans Side, idet det efter det Foreliggende ikke kan betvivles, at han har udtalt sig billigende om alt det Forefuldne, særlig ogsaa om den Maade, hvorpaa Politimesteren var fjernet. Naar han endelig vel ikke tor benægte, men dog ikke vil mindes, at Noes udtrykkelig har søgt ham, at Politimesteren ikke vilde forlade Tribunen, og han heller ikke vil have brugt Ytringen om, at han nok vidste, hvad han vilde gjøre, hvis han var Dirigent, særlig ikke ved det ovenfor omtalte Tidspunkt og i ethvert Tilfælde ikke henvendt den til Noes, da ere disse Punkter, som det fremgaar af det Tidligere, ikke saa fuldstændig oplyste, at de ville kunne tages i Betragtning ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende. Hvad nu det af Tiltalte udviste Forhold angaar, saaledes som dette altsaa efter det Foranstaaende er oplyst, fremgaar det ikke alene af det Anførte, at det skyldes ham, at Spørgsmaalet om Politimesterens Forbliven paa Tribunen blev rejst, men Sagens samtlige Oplysninger aabne ikke Rum for nogen Tvivl om, at han ved sin hele Holdning og Optræden — den bestemte Erklæring om ikke at ville tale, saa længe Politimesteren var tilstede paa Tribunen, de æggende Udtalelser, hvormed den var ledsaget, hans vedblivende Fastholden af Vægningen, efterat det var bleven bekjendt, at Politimesteren kun kunde fjernes med Magt, den virkelige Iværksættelse af Truslen under Omstændigheder, hvor hans Taushed maatte fremkalde en for Mødets Indbydere i stedse stigende Grad pinlig Situation, de Tegn paa Utaalmodighed, som han viste i Ord og Gjærning, da Bestyrelsen ikke kunde komme til nogen Beslutning, og endelig den af ham trods Alt, hvad der var gaaet forud, udviste fuldstændige Passivitet, da Arrestanterne skrede til i hans Paasyn at iværksætte deres Beslutning — har fremkaldt eller bidraget til at fremkalde Forsættet hos Arrestanterne om at anvende Magt overfor Politimesteren og bestyrke dem i dets Iværksættelse. I væsentlig Overensstemmelse hermed ere ogsaa Arrestanternes Udsagn, og navnlig har Noes erklæret, at han ved Tiltaltes Holdning har ladet sig bestemme til at foreslaa og senere at fatte en endelig Beslutning om at føre Politimesteren bort med Magt, idet han har tilføjet, at han vel kun med Ængstelse kan udtale sig om, hvad Tiltalte har tilsigtet eller tænkt, men at han for sit Vedkommende ikke har kunnet opfatte Tiltaltes vedblivende Vægning ved at tale, skjøndt Tiltalte efter hans Opfattelse var bekjendt med, at Politimesteren ikke vilde vige godvillig, anderledes end som en klar Tilskyndelse til at anvende Magt, hvorfor han ogsaa, da Tiltalte rejste sig og gjorde Mine til at forlade Mødet, opfattede dette saaledes, at det var Tiltaltes Mening derigjennem at lægge et sidste Tryk paa ham

i den anførte Retning. I Overensstemmelse hermed ere fremdeles de andre Vidnesbyrd, som foreligge i Sagen, bl. A. fra de paa Tribunen tilstedeværende Referenter, og særlig have samtlige de øvrige Medlemmer af Bestyrelsen, der vare tilstede paa Tribunen, erklæret, at heller ikke de under de givne Forhold have kunnet opfatte Tiltaltes hele Optræden anderledes end som indeholdende en Paavirkning eller Tilskyndelse til at anvende Magt overfor Politimesteren — Erklæringer, der faa forøget Vægt ikke blot derved, at de hidrøre fra Tiltaltes politiske Meningsfæller, men ogsaa derved, at Bestyrelsens Medlemmer, som værende i væsentligt samme Situation som Arrestanterne, i fortrinlig Grad have været i Stand til at bedømme, hvorledes Tiltaltes Holdning maatte indvirke paa disse. Tiltalte har imidlertid, endskjøndt han vil have anset den skete Magtanvendelse for lovlig, med Bestemthed fralagt sig, at han har tilsigtet at paavirke Arrestanterne til at lægge Haand paa Politimesteren; og ligesaa bestemt har han benægtet, at han har tænkt sig, at hele hans Optræden kunde have en saadan Følge. Efter hvad han har anbragt, havde han nok hørt meddele, at Politimesteren „mente“ eller „troede“ at have Ret til at være paa Tribunen, men det stod ham til det yderste ikke klart, om Politimesteren ikke vilde lade sig bevæge til at gaa godvillig, og hvis dette dog skulde glippe, tænkte han sig paa selve Stedet forskellige andre Udveje til at løse Vanskeligheden paa, saansom at kjøre en Vogn frem paa Pladsen til Afbenyttelse for Talerne eller at anvende Referentbordet i samme Øjemed eller at fortsætte Mødet ved Hjælp af tilstedeværende dygtige lokale Talere — Udveje, som han dog undlod at foreslaa, fordi han ikke uopfordret vilde blande sig i Bestyrelsens Overvejelser. Derimod var hans Tanke ikke rettet paa, at man skulde gribe til en Magtanvendelse overfor Politimesteren, og han blev forundret, da dette skete; men han fandt ingen Anledning til at blande sig deri, da han betragtede Arrestanternes Handling som sig uvedkommende og desuden ansaa den for berettiget. Bestyrelsens Forhandlinger vil han ikke have hørt og vil have været ubekjendt med, at disse drejede sig om, hvorvidt der skulde anvendes Magt, og hvorvel han vil have opfattet, at Noes i sin Henvendelse til Forsamlingen fremkom med en Yttring, der gik ud paa, at Bestyrelsen ikke var færdig med at konferere om, hvad den under de givne Forhold skulde gjøre, vil han dog ikke mindes, at Noes's Yttring indeholdt en Tilkjendegivelse af, at der forelau det Alternativ, om Mødet skulde hæves, eller Politimesteren „hjelpes ned“, og at det var under Overvejelse, hvilken af disse Veje der skulde vælges. Denne Tiltaltes Forklaring om, hvorledes han opfattede den foreliggende Situation, kan dog ikke tages tilfølge. Efter alt hvad der foreligger, vare ikke alene de Afslag, som Politimesteren gav paa Anmodningerne om at for-

lade Tribunen, i Indhold og Form saa kategoriske, at det for dem, som henvendte sig til ham, blev klart, at der kun var Udsigt til at faa ham fjernet ved Anvendelse af Magt, men dette blev, hvad ogsaa Forholdene maatte føre med sig, meget hurtig en blandt samtlige de paa Tribunen Tilstedeværende almindelig bekjendt Sag. Derfor drejede Bestyrelsens Forhandlinger sig allerede paa et tidligt Trin om, hvorvidt man skulde anvende Magt overfor Politimesteren, og at Forhandlingerne havde dette Indhold blev efter alle samstemmende Vidnesbyrd ikke mindre bekjendt for de der Tilstedeværende, ja fra Tribunen trængte, endnu forinden Noes's Henvendelse til Publikum fundt Sted, Efterretningen om, at en Magtanvendelse overfor Politimesteren var paa Tale, langt ud i Forsamlingen og var en medvirkende Grund til den Uro, der foranledigede Noes til at træde frem. Kunde der desuagtet have hersket Tvivl hos nogen af dem, der havde Adgang til at følge Begivenhederne paa nært Hold, maatte denne i ethvert Fald forsvinde, da Noes traadte frem og med en Røst, der hortes over hele Forsamlingen, i hvilken der i dette Øjeblik var ganske stille, tydeligt og klart fremstillede, hvilket Alternativ, der forelaa, og udtrykkeligt meddelte, at det var under Overvejelse at „hjælpe Politimesteren ned“, og da denne Henvendelse modtes med Raabens „Ned med ham“. Men maa der gaas ud fra og stemmer det med de mangfoldige i Sagen erhvervede Vidnesbyrd, at der paa dette Tidspunkt ikke har været nogen anden paa Tribunen og næppe nok i hele Forsamlingen, som ikke har været paa det Rene med Forholdene, bliver det, da Tiltalte har erkjendt at være i Besiddelse af normal Horeevne, ganske uantageligt, at han, uagtet han havde særlig Lejlighed og Opfordring til at følge Begivenhedernes Gang, ene skulde have miskjendt den klare Situation, og hans i denne Retning gaende Forklaring vil derfor være at forkaste. Men maa Tiltalte saaledes fuldtvel have været bekjendt med, at hans Vægring ved at tale, saalænge Politimesteren var paa Tribunen, var paa Veje til og, idet den for Bestyrelsen stod som eneste Udvej til at undgaa at maatte hæve Modet, havde stærk Udsigt til at ende med Politimesterens Fjernelse med Magt, og han herefter ikke med et eneste Ord har søgt at afværge en saadan Løsning af Konflikten eller antydte de andre Udveje, han vil have set hertil, men efter nogen Tids tavs Forbeholdenhed peremptorisk opfordret til en hurtig Afgjorelse, saa maa det have staaet ham fuldkommen klart, at han ved denne sin Adfærd, tilmed efter den Autoritet, han nød hos de tilstedeværende politiske Meningsfæller, kastede et vægtigt og rimeligvis afgjorende Lod i Vægtskaalen til Fordel for det af de foreliggende Alternativer, der paa engang forhindrede, at Modet forspildtes, var Majoriteten af de Tilstedeværende efter de Raab, der nylig havde lydt, til Behag, og som endelig indeholdt en utvetydig Tilslut-

ning til og Hævdelse af den af Tiltalte forfægtede Anskuelse om det Utilstedelige i, at Politiet uden Tilladelse tog Plads paa Tribunen. Den af ham under selve Magtanvendelsen mod Politimesteren udviste Passivitet, hans Bestigen af Talerstolen umiddelbart efter og kraftigt udtalte Billigelse af det Skete som en efter hans Mening fuldkommen lovlig og befojet Handling af Arrestanterne, tyde da ogsaa bestemt paa, at han ved sin forommeldte Adfærd netop har villet tilskynde til at fjerne Politimesteren med Magt. Det bor da endelig ogsaa her gjentages, hvad tidligere er anført, at de Personer, paa hvilke hans Optræden var beregnet, alle uden Undtagelse i denne have set en Opmuntring og Tilskyndelse til at fjerne Politimesteren med Magt. Tiltalte vil herefter ikke kunne fritages for Strafansvar i Medfør af Straffelovens § 51 for, hvad den skete Gjerning indeholder af Ulovligt. Hvad da angaar Karakteren af denne Gjerning, have saavel Arrestanterne som Tiltalte gjort gjældende, at Politimesteren efter deres Opfattelse har været uberettiget til at tage Ophold paa Tribunen, og at det derfor har været lovligt at fjerne ham med Magt derfra, og Arrestanterne have til Bestyrkelse af denne deres gode Tro paaberaabt sig, Nielsen, at Politimesterens Budsendelse om Morgenens bibragte ham den Forestilling, at det var en frivillig Sag, om man vilde tilstede Politimesteren Adgang paa Tribunen, og Noes, at han, forinden han tog sin Bestemmelse, raadførte sig med Folkethingsmand Larsen som en formentlig sagkyndig Jurist og af denne modtog den Besked, at Politimesterens Nedsættelse med Magt var lovlig — en Forklaring, hvis Rigtighed Folkethingsmand Larsen vel bestemt har benægtet, men som der ikke er Grund til at forkaste, forsaavidt der maatte kunne tillægges den nogen Vægt til denne Arrestants Gunst. Det af Arrestanterne og Tiltalte saaledes opstillede Synspunkt er imidlertid uden Betydning for Spørgsmaalet om deres Strafansvar. Ligesom det er klart, at Politimester Borup som den, der i Embeds Medfør havde at følge Forhandlingerne og vaage over Ordenens Opretholdelse, har havt samme almindelige Adgang til at betræde og Ret til at opholde sig paa Tribunen som paa en hvilkenksomhelst anden Del af den til Mødet anvendte Plads, idet der selvfølgelig i denne Henseende ikke kunde gjælde andre Regler for den ene end den anden Del af Pladsen, saaledes har hans Nærværelse der ikke i mindste Maade kunnet gjøre noget Skaar i de Tilstedeværendes Forsamlingsfrihed eller forhindre Andre, for hvis Skyld Tribunen var rejst, i at benytte den, eller overhovedet krænke nogensomhelst berettiget Interesse, men kan, efter hvad der er oplyst om de lokale Forhold, kun ifølge et rent Lune være faldet Nogen til Besvær, og det har derfor udelukkende beroet paa hans frie Skjøn over, hvor han bedst var istand til t løse den ham paahvilende Opgave, om han vilde tage Ophold

paa Tribunen. Fra Defensionens Side er det vel gjort gjældende, at selv om der under andre Omstændigheder maatte have tilkommet Politimesteren Ret til at indfinde sig paa Tribunen, vil der ikke kunne være Tale om i nærværende Tilfælde at anse ham beføjet hertil, eftersom han maa antages at have indfundet sig paa Tribunen i den Hensigt at forstyrre Mødet; at Politimesteren har havt en saadan Hensigt formenes atter at følge af, at det om Morgenens var blevet ham tilkjendegivet, at de fremmede Talere ikke vilde tale, naar der var Politi tilstede paa Tribunen. Det Ubeføjede i disse Slutninger turde imidlertid næppe behøve nærmere Paavisning. Som af Politimester Borup udtalt, maatte han, forinden han indfandt sig paa Tribunen, vel nære en vis Tvivl om, hvorvidt hans Ret til at være paa Tribunen vilde blive anerkjendt, uden at der imidlertid, efter hvad der da forelaa, var Grund til at antage, at de Vanskeligheder, der heraf muligen kunde opstaa, vilde lede til Mødets Forstyrrelse. Men hvorom Alting er, Politimesterens Ret til at tage Plads paa Tribunen kunde selvfølgelig ikke være afhængig af, om de fremmede Talere fandt for godt at ville tale eller ikke. Fastholdt de deres Vægning ved at tale og Mødet derfor blev forstyrret, maatte Ansvarer herfor paaahvile dem og ikke Politimesteren, der ifølge sin Stilling ikke kunde finde sig i, at der ganske vilkaarlig gjordes Indskrænkninger i de ham som saadan tilkommende Beføjelser. Det er derfor indlysende, at Arrestanterne have været fuldstændig uberettigede til at anvende Magt overfor Politimesteren, og om det end er muligt, at Arrestanterne og Tiltalte kunne have havt den efter det Omstaaende ganske ubeføjede Anskuelse, at Politimesteren gjorde sig skyldig i et Overgreb ved uden Tilladelse at indfinde sig paa Tribunen, er det kun lidet troligt, at de virkelig have svævet i den vrang Forestilling, at en Embedshandling som den foreliggende skulde kunne mødes med Egenmagt; de Overvejelser og Forhandlinger, som gik forud for Gjerningen, og den Tøven og Ængstelighed, hvormed der skredes til denne, vise da ogsaa noksom, hvor tvivlrådige Arrestanterne i denne Hensende have været. I ethvert Fald vilde de fejlagtige Anskuelser, Arrestanterne og Tiltalte maatte have havt om disse Punkter, ifølge Straffelovens § 42 ikke kunne fritage dem for Straf. I Henhold til Foranførte ere Arrestanterne og Tiltalte, som ere fødte, Noes den 27 Oktober 1845, Nielsen den 24 November 1845 og Tiltalte den 18 December 1829, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet under nogen offentlig Sag, hjemfaldne til Straf efter Straffelovens § 98, for Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 51. Hvad den af dem forskyldte Straf angaar, fremtræder den begaaede Forbrydelse, saavel naar henses til, mod hvem den er udøvet, som til, at den har fundet Sted i Nærværelse og saa at sige for Øjnene af flere Tusinde Mennesker, hvis Opmærksomhed for,

hvad der skete, tilmed var forud vakt, som et grovt Brud paa den offentlige Myndighed og Orden, men som formildende Omstændighed vil det blive at tage i Betragtning, at der kun er udøvet Vold i ringe Grad, og at der mangler Føje til at antage, at Arrestanterne have været bestemte paa i fornødent Fald at anvende en væsentlig større Vold, endsigte at tilføje Politimesteren nogen Skade; hvorhos det særlig for Arrestanternes Vedkommende er en formildende Omstændighed, at de have handlet under et Tryk fra Tiltaltes Side, der har været saa meget mere egnet til at bringe dem ind paa et overilet Skridt, som Tiltalte i sin Egenskab af Forer for et stort politisk Parti og indtil den seneste Tid beklædende en saadan Stilling i Staten som den at være Formand i Folkethinget, maatte virke med stor personlig Overlegenhed paa dem. Under Hensyn til disse formildende Omstændigheder, og idet der i Medfør af Straffelovens § 58 yderligere vil være at gjøre et Afdrag i Arrestanternes Straf for den Tid, i hvilken de have hensiddet i Varetægtsfængsel og som udgjør godt 3 Maaneder, findes Straffen for Arrestanterne og Tiltalte at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver især i 6 Maaneder.

Tirsdagen den 12 Januar.

Nr. 281.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og uteerligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 5 August 1885: Tiltalte, Gaardejer Jens Jørgensen, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han udreder derhos alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann og Defensor, Overretssagfører Plockross, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Oktober 1885: Tiltalte, Gaardejer Jens Jørgensen af Virum, bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende

til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Salomonsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger vil det af Tiltalte mod den paagjældende Pige i Mai 1885 udviste Forhold ikke kunne henføres under Straffelovens § 168, jfr. § 46, hvorimod han for dette saavel som for det af ham i November 1884 mod Pigen udviste Forhold bliver at anse efter Straffelovens § 174, jfr. § 46. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Jens Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hanssen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Jens Jørgensen af Virum, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt og uæderligt Forhold. Pigen Emma Annadine Christensen, der er født den 11 Oktober 1870, og som fra den 1 November f. A. tjente som Ene pige hos Tiltalte, indtil hun den 2 Juni d. A. forlod denno Plads, har forklaret, at Tiltalte en 3 Ugers Tid, efter at hun var tiltraadt Tjenesten hos ham, kom en Nat henad Kl. 1 op ved hendes Kammer og forlangte at lukkes ind, hvilket hun, som troede, at der var passeret Noget, ogsaa gjorde, og Tiltalte forlangte da at have Samleje med hende, men da hun ikke vilde dette, satte han sig paa Sengekanten og trak hende hen paa sit Skjod, krammede og kyssede hende, som kun var iført Skjort og Særk, men befalte ikke hendes Kjønnsdele eller tog hende op under

Klæderne, hvorimod han gik bort efter henved $\frac{1}{2}$ Times Forløb. Samme Pige har endvidere forklaret, at en Dag i Midten af Mai Maaned d. A., da hun, der var alene hjemme paa Gaarden med Tiltalte, om Eftermiddagen var gaaet ud i Foderloen for at hente Hønsæg, kom han strax efter ind i Laden, hvor han tog fat paa hende, kastede hende om i Foderet, tog sin Haand op under hendes Klæder og befalte hendes Kjønsele, hvorefter han kastede sig med Magt ovenpaa hende, aabnede Splitten i hendes Underbenklæder og trak Særken tilside, uagtet hun søgte at hindre dette, samt søgte derpaa med sit mandlige Lem at trænge ind i hendes Kjønsele, hvilket hun dog hindrede ved at bevæge sig, saa at han ikke kom til at gjøre hende Andet, end at hun blev noget vaad af ham, hvorefter han rejste sig fra hende og gik bort uden at sige eller love hende noget; hun skreg ikke om Hjælp, efter hendes Forklaring fordi hun vidste, at der ingen var i Nærheden, og hun omtalte ikke det Passerede til Nogen for Mandagen den 1 Juni d. A., da hun ikke vilde forlæde sin Kondition og ligge sine Plejeforældre til Byrde. Tiltalte har vedgaaet, at han i November Maaned f. A., dog ikke ved Midnatstid, men henad Morgenstunden, gik over i Kjøkkenet ved henvænte Piges Kammer, i Virkeligheden for at hente nogle Draaber, som han selv havde hensat der, og at han, der var iført Underbenklæder da tillige gik ind i Pigens Kammer, da hun havde lukket Indgangsdøren op til Forstuen, og satte sig paa Sengekanten, thi der var ingen Stol i Stuen, samt spurgte hende, om de skulde lægge sig sammen i hendes Seng, hvad hun imidlertid ikke vilde, og det kan efter Tiltaltes Forklaring nok være, at han ved den Lejlighed havde noget fat paa hende, uden dog at komme i nærmere Berøring med hende, ligesom det nok kan være, at han, hvis hun havde været villig til at dele Seng med ham, ogsaa havde indludt sig derpaa. Hvad dernæst hans Forhold mod hende i Laden angaar, da har han ikke turdet nægte, at han i det Hele taget har vist en Adfærd mod hende, som i alt Væsentligt stemmer med hendes Forklaring, men han har til sin Undskyldning anført, at han ikke fuldbyrdede noget Samleje med hende, og at det kun var et ganske kort Ojeblik, han laa ovenpaa hende, samt at hun i det Hele taget ved sin Adfærd ikke havde vist sig uvillig til de Tilnærmelser og Berørelser, som han tydeligt tilkjendegav hende, at han ønskede. Forsaaavdt baade Emma Christensen og Tiltalte har forklaret, at Samlejet ikke blev fuldbyrdet, stemmer dette med en af vedkommende Distriktslæge afgiven Erklæring, ifølge hvilken Pigen efter al Sandsynlighed neppe nogensinde har havt noget helt fuldbyrdet Samleje med en Mand. Iøvrigt maa hun, der har benægtet at have vist sig villig til den Berøring og de Tilnærmelser, Tiltalte har udvist mod hende, efter hvad der i Sagen foreligger, anses for uberygtet. For det af Tiltalte saa-

ledes vedgaaede Forhold vil han, der er født den 26 Februar 1842, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 168 jfr. § 46 og § 174 cfr. § 176, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, medens Spørgsmaalet om Erstatning til Pigen Emma Christensen bortfalder, da Tiltalte i sin Henseende har forliget sig med hende. Overensstemmende med Foranførte vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 174 cfr. § 46 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte.

Torsdagen den 14 Januar.

Nr. 9. Overretsprokurator **C. Alberti** som Formand i den sjællandske Bondestands Sparekasse (Alberti)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsm. om Stempelpligt med Hensyn til en Bestemmelse i Sparekassens Lov.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1883: Indstævnte, Overretsprokurator C. Alberti, som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse, bor til Statskassen betale de påstævnte 19,150 Kr. 65 Ore og 33 Ore til vedkommende Amtsforvalter med Renter 5 pCt. aarlig fra den 16 Mai f. A., indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det fremgaaer af de i den indankede Dom omhandlede Love for den sjællandske Bondestands Sparekasse, navnlig af de i Dommen anførte Bestemmelser, at det er de saakaldte Tillidsmænd, hvem Raadigheden over Sparekassen tilkommer,

idet disse Mænd, der selv supplere sig, vælge Selskabets Bestyrelse og ere de paa Generalforsamlingen ene stemmeberettigede med Myndighed til at forandre Lovene og tage Beslutning om Anvendelsen af Sparekassens Overskud saavel som af dens Reservefond i Tilfælde af, at de beslutte dens Ophøvelse.

Ligesom derfor Sparerne ikke kunne betragtes som Ejere af Kassen, men alene som Kreditorer have Krav paa Forrentning og Tilbagebetaling af deres Indskud, saaledes kan heller ikke Sparekassen selv opfattes som et fra Tillidsmændene forskjelligt Retssubjekt — i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at Kassen i Henhold til Lov om Spare- og Laanekasser af 28 Mai 1880 § 10 er bleven anmeldt til Firma-Registeret over anonyme Selskaber. Om det end derhos vel maa antages at være Mening, at Sparerne skulle søge deres Betaling i Kassen, inden de derom henvende sig til Tillidsmændene, kan den af disse i Lovene vedtagne Bestemmelse om at ville overtage en personlig Forpligtelse overfor Sparerne efter det Anførte, uanset den deri brugte Benævnelse af deres Stilling som Kautionister, ikke betragtes som en for en Anden indgaaet Kaution, men som et Udtryk for Kassens Ejeres Overenskomst om at ville personlig indestaa Sparerne for deres Krav.

Som Følge heraf kan Udtalelsen af denne Forpligtelse i Lovene ikke være stempelpligtig som Kaution, og da der efter Proceduren ikke under denne Sag er Spørgsmaal om, hvorvidt eller hvorledes den fra noget andet Synspunkt maatte være Stempelpligt undergivet, vil Citanten være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Ved en inden Meerløse og Tudsø Herreders Gjæsteret under 19 August 1880 afsagt Dom blev Statskassens Ret forbeholdt, forsaavidt 3 paa Exemplarer af Lovene for den sjællandske Bondestands

Sparekasse tegnede Tiltrædelseserklæringer henholdsvis af 9 December 1864, 8 Juli 1873 og 7 August s. A. fra tre forskellige Mænd som Tillidsmænd ved den nævnte Kasse skulde have været skrevne paa stemplet Papir, og da der i § 1 i de ommeldte Love for den nævnte Sparekasse, af hvilke Love intet Exemplar har været stemplet, indeholdes en Bestemmelse om, at saakaldte Tillidsmænd garanterede dem, der ville indskyde Penge i Kassen, mod Tab ved at stille sig som Kautionsister for samme, antog Generaldirektoratet for Skattevæsenet i Henhold til Lov af 19 Februar 1861, jfr. Lov af 21 Marts 1874, et af de til samme indsendte Exemplarer af de nævnte Love til at stemples med 2den Klasses Taxt efter det Beløb af 11,490.409 Kr. 34 Ore, der efter de meddelte Oplysninger var det største Beløb, der paa en Gang havde indestaaet i den oftnævnte Sparekasse, altsaa til Taxt 19,150 Kr. 65 Ore, efter Omstændighederne uden Anvendelse af Boder, men alene mod Erlæggelse af den lovbestemte Kjendelse af 33 Ore til Amtsforvalteren. Idet Generaldirektoratet for Skattevæsenet ved Skrivelse af 10 Januar 1881 afkrævede Indstævnte, Overretsprokurator C. Alberti som Formand for bemeldte Sparekasse det nævnte Beløb, tilføjede det derhos, at det saaledes resolverede Stempel ikke alene havde Hensyn til de oprindelige 47 Tillidsmænds Kautionserklæring, men tillige dækkede Stemplet for alle de til Skrivelsens Dato tiltraadte Tillidsmænds Erklæringer, hvorimod de Tiltrædelseserklæringer, der senere maatte blive udstedte af nye tiltrædende Tillidsmænd, vilde, naar de udfærdigedes særskilt, være at stemple til Taxt 1 Kr. hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Februar 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tiltryk Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 42-43.

Torsdagen den 14 Januar.

Nr. 9. Den sjællandske Bondestands Sparekasse (Alberti)
contra
Generaldirektoratet for Skattevæsenet (den konst.
Kammeradvokat),

Da Overretsprokurator Alberti imidlertid overensstemmende med en af bemeldte Sparekasses Bestyrelse tagen Beslutning har forlangt Spørgsmaalet om bemeldte Loves Stempelpligt afgjort ved Rettergang under en imod ham som Sparekassens Formand anlagt Sag, have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, paa Statskassens Vegne, under nærværende Sag, under hvilken den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde for Citanterne, paaastaet Indstævnte, Overretsprokurator C. Alberti, i hans Egenskab af Formand for den nævnte Sparekasse, tilpligtet at betale til Statskassen den ovenfor anførte, af Citanterne resolverede Stempeltaxt af 19,150 Kr. 65 Ore og Kjendelæe af 33 Ore til velkommende Amtsforvalter med 5 pCt. Rente aarlig fra det første Indlægs Dato, den 16 Mai f. A., og til Betaling finder Sted, og Sagens skadesløse Omkostninger, derunder den konstituerede Kammeradvokats Salær. Indstævnte har derimod paaastaet sig som Formand for den nævnte Sparekasse frifundet for Citanternes Tiltale og sig hos Citanterne tilkjendt Sagens Omkostninger. I § 1 af de nævnte Love hedder det: „Vi undertegnede — Mænd have forenet os om at oprette en Sparekasse for Bondestanden under Navn af den sjællandske Bondestands Sparekasse og have til den Ende forenet os om at garantere dem, der ville indskyde Penge i denne Kasse, mod Tab ved at

stille os som Kautionister for samme, imod at vi som Tillidsmænd erholde den Indfyldelse paa Kussens Bestyrelse, som er bestemt i de følgende Paragrafer“. I § 2 i Lovene siges det derefter: „Tillidsmændene, der bestaa af de Mænd, der have paataget sig Garanti for Sparekassen, skulle fremdeles søges holdt idetmindste i samme Antal derved, at Bestyrelsen bringer nye Tillidsmænd i Forslag paa den aarlige Generalforsamling, der vælger dem ved Stemmeslørhed“, hvorhos der i Paragrafen gives Regler for Ophøret af en fratrædende „Tillidsmands Ansvar som Kautionist“. Efter § 3 bestaar Sparekassens Bestyrelse af 5 Medlemmer, der ved Stemmeslørhed vælges paa den aarlige Generalforsamling af Tillidsmændene; efter § 6 ere Tillidsmændene alene stemmeberettigede paa Generalforsamlingen. Efter § 18 lones Bestyrelsens Formand af Sparekassens Overskud efter Bestyrelsens Bestemmelse, medens hverken den øvrige Bestyrelse eller Tillidsmændene nyde Løn, men derimod erholde Diæter og Befordringsgodtgjørelse, naar de maa gjøre Rejser i Kassens Anliggender, og Overskudet henlægges til et Reservefond indtil en Sum af 10,000 Kr., men, naar Reservefondet gaar over denne Sum, „kan det Overskydende af en ordinær Generalforsamling besluttes anvendt i veldædige eller for Bondestanden almengavnligge Øjemed eller Renterne forhøjes eller Overskudet fordeles mellem Interessenterne i Henshold til deres Indskuds Størrelse“. Ifølge Lovens § 20 kunne Forandringer i Sparekassens Love vedtages paa Generalforsamlingen, og ifølge § 21 kan Sparekassens Ophævelse vedtages paa Generalforsamlingen, der i saa Fald skal tage Beslutning om Anvendelsen af Sparekassens Reservefond, men, hvis saadan Beslutning ikke kan tages af det fastsatte Antal af Tillidsmænd, skal Bestyrelsen „tage Beslutning om Reservefondets Anvendelse i veldædige eller for Bondestanden almengavnligge Øjemed“. Det maa dernæst anses for at være in confesso, at saavel de oprindelige som de senere tiltraadte Garanter have konstateret deres Garantiforpligtelse ved at underskrive et løst Exemplar af Lovene, og denne Underskrift er da senere bleven aftrykt i den Gjenpart af Lovene, som indheftedes i Kontrabøgerne. Indstævnte har nu til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at den ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 7 Februar 1857 og ved Lov af 11 Februar 1863 Sparekassen tilstaaede Fritagelse for Brugen af stemplet Papir til Kontrabøger maa medføre, at det, eftersom Lovene nødvendigvis maatte indføres i Kontrabøgerne, maatte være tilladeligt, uden at benytte stemplet Papir, at lade de oprindelige Tillidsmænds Underskrifter foregaa paa den Maade, at der trykkes en Kontrabog med et ikke underskrevet Lovexemplar i, og at dette forsynedes med Tillidsmændenes Underskrifter, og at saa de øvrige Kontrabøger trykkes derefter, medens de nye tiltrædende Tillidsmænd tiltraadte Garantien enten ved Under-

skrift i den først omtalte Kontrabog eller ved Underskrift i en Kontrabog, hvorunder de ældre Tillidsmænds Navne stod trykte, og derfra fik deres Navne overførte i de nye Kontrabøger, som senere udstedtes, men naar dette var tilladeligt, kunde det efter Indstævntes Formening heller ikke forbydes at lade Tillidsmændene, baade de oprindelige og de senere tiltrædende, paatage sig Garantier ved at underskrive et Lovexemplar, der ikke var indheftet i en Kontrabog, saa meget mere som Tillidsmændenes Garantierklæring alene er at anse som et Appendix til Kontrabøgerne, der ifølge Sagens Natur maa og skulde udtale sig fuldstændig om Indskydernes Rettigheder. Indstævnte har dernæst gjort gjældende, at den i Lovene omtalte Garanti i Virkeligheden ikke er nogen Garanti, eftersom der ikke findes nogen fra Garanten forskjellig Debitor, idet nemlig Tillidsmændene ifølge de ovenfor anførte Bestemmelser i Lovene, og navnlig ifølge Lovenes § 1 og § 2, hvorefter de have oprettet Sparekassen eller ere traadte i Oprettornes Sted, efter Indstævntes Formening udgjøre Sparekassen og i denne deres Egenskab ved deres Underskrifter have paataget sig en Forpligtelse, men ikke nogen virkelig Kautionsforpligtelse, og den af dem saaledes paatagne Forpligtelse er efter Indstævntes Anbringende ikke nogen ny eller særlig Forpligtelse, som ikke vilde bestaa, hvis den var forbigaaet med Taushed, hvorimod Bestemmelserne i Lovenes § 1 og § 2 efter Indstævntes Formening indskrænker Oprettornes, Tillidsmændenes, naturlige Ansvar til først at skulde indtræde, naar Sparekassens Passiver overstige dens Aktiver, og Tillidsmændene skulde saaledes, efter hvad Indstævnte har anført, ikke ved deres Underskrifter have paataget sig nogen særlig stempelagtig Forpligtelse, idet det at være Opretter af en Sparekasse og at underskrive dennes Lov ikke kræver Benyttelsen af Stempel-papir. Der findes imidlertid at maatte gives Citanterne Medhold i, at den ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 7 Februar 1857 og ved Lov af 11 Februar 1863 for Kontrabøgerne tilstaaede Stempelfrihed kun kan tilkomme Kontrabøgerne i deres Egenskab af Kontrabøger mellem Sparekassen og Sparerne, men at Erklæringer, der i og for sig ere stempelpligtige, ikke ved at indføres i en saadan Kontrabog kunne blive stempelfrie, og at de omhandlede Tiltrædelseserklæringer af Tillidsmændene, hvilke Erklæringer forøvrigt efter det Anførte ikke ere skete i en Kontrabog, derfor ikke paa Grund af den nævnte Stempelbegunstigelse kunne være stempelfrie. Retten maa fremdeles være enig med Citanterne i, at Tillidsmændene efter Indholdet af Lovene ved deres Tiltrædelseserklæringer have paataget sig en Kautionsforpligtelse, idet nemlig selve Sparekassen og ikke Tillidsmændene, maa betragtes som Hoveddebitor ligeoverfor dem, der gøre Indskud i Sparekassen, hvormed det ogsaa stemmer, at der, hvad der er in confesso, til Firmaregistrene er gjort

Anmeldelse om den nævnte Sparekasse som et anonymt Selskab. Og, da nu de omhandlede Tiltrædelseserklæringer ere meddelte paa Exemplarer af Lovene, maa det billiges, at et Exemplar af disse er antaget til at stemples efter 2den Klasses Taxt, og den af Citanterne nedlagte Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke under Sagen blive at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovtrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 15 Januar.

Nr. 278. Højesteretssagfører Asmussen

contra

1) Ingvar Larsen, 2) Ludvig Peder Madsen Lund, 3) Anders Peder Madsen Lund, 4) Anders Peder Pedersen og 5) Peder Rasmussen, kaldet Skriver (Def. Levinsen),

der tiltales: de tre Forstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og de tvende Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 146.

Rougso m. fl. Herreders Extrarets Dom af 27. Mai 1885: Tiltalte Ingvar Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 80 Dage, Tiltalte Anders Peder Madsen Lund med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Ludvig Peder Madsen Lund med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Anders Peder Pedersen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Peder Rasmussen (Skriver) med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa bør de Tiltalte og hver især udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger og in solidum udrede de med denne Sag iøvrigt forbundne Omkostninger, Tiltalte Larsen, A. P. M. Lund og L. P. M. Lund hver med $\frac{1}{4}$ og Tiltalte A. P. Pedersen og P. Rasmussen (Skriver) hver med $\frac{1}{8}$. De Tiltalte Larsen, A. P. M. Lund og L. P. M. Lund ville derhos in solidum have at udrede i Erstatning til Gaardejer Nissen af Sønderkastrup et Beløb af 30 Kr. Der tillægges

Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup og Defensor, Prokurator Langballe. henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. i Salær. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1885: I Henseende til Straffene og Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 25 Kr. til hver, saaledes at de hver for sig tilsvare Udgifterne ved deres Arrest, og at af de øvrige Omkostninger to Trediedele tilsvares af de Tiltalte Ingvar Larsen, Ludvig Peter Madsen Lund og Anders Peder Madsen Lund, En for Alle og Alle for En og en Sjattedel af hver af de Tiltalte Anders Peder Pedersen og Peder Rasmussen, kaldet Skriver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Gaardejer Nissen ifølge en efter Dommens Afsigelse indhentet Erklæring befinder sig ganske vel, men dog, særligt ved daarligt Vejr, har Trækninger og Smerter i Tindingen,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinson tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ingvar Larsen, Ludvig Peder Madsen Lund og hans Broder Anders Peder Madsen Lund for Overtrædelse af Straffelovens § 203 samt Anders Peder Pedersen og Peder Rasmussen kaldet Skriver for Overtrædelse af samme Lovs § 146. Efterat

Gaardejer Nissen af Sønder-Kastrup om Aftenen Kl. 8—9 afvige Fastelavns Mandag den 16 Februar i Følge med sin Tjenestekarl Tiltalte Pedersen og Tiltalte Anders Lund, med hvilke han iforvejen havde siddet og drukket i sit Hjem, var kommen ind til Indsiddler Rasmus Sorensen sammesteds, hvor foruden ham og en i samme Hus boende anden Mand ogsaa de 3 andre Tiltalte befandt sig, opstod der som Følge af, at Nissen var ubehagelig mod flere af de Tilstedeværende og navnlig brugte fornærmelige Udladelser om Ludvig Lunds Hustru, lige-om han til Tiltalte Larsen rettede en Bemærkning af det Indhold, om han syntes bedst om Ministeriet Estrup eller om Tiltalte Skri-vers Kone, Skjændori imellem Nissen og de Andre, hvorfor Ludvig Lund opfordrede ham til at gaa, idet han maa antages at have truet med, at Nissen ellers vilde faa Prygl: Nissen gik da ogsaa sin Vej, og noget senere forlode Brødrøne Lund ligeledes Huset og bleve strax efter indhentede af Tiltalte Pedersen, og disse Tre fulgte derpaa ad til Ludvig Lunds Bolig, der ligger et godt Bøsseskud fra Rasmus Sorensens, og ligesom denne ved en offentlig Vej, og hvor Anders Lund — der, idet Nissen gik ud af Døren hos Rasmus Sorensen, havde skubbet til Nissen, hvorfor Broderen i den efter Anders's Forklaring iøvrigt urigtige Tro, at han vilde banke Nissen, havde grebet fat i ham og derved slænget hans Frakke — fik en anden Frakke, hvorefter Ludvig Lund fulgte de Andre ud for at afslukke Døren. I det samme hørte de imidlertid, at Nissen — som fra Rasmus Sorensen havde begivet sig hjem til sin Gaard, der er beliggende ca. 150 Skridt Øst for Ludvig Lunds Bolig noget til Syd for den nævnte offentlige Vej, til hvilken en Vej fører op fra Gaarden, og derefter var gaaet ud af Stuen for at røgte sine Kreaturer, men da, efter sit Anbringende fordi Hundene vare urolige, var gaaet udenfor Gaarden — raabte Noget, der efter de nævnte 3 Tiltaltes Forklaringer gik ud paa at at opfordre de Sønder-Kastrup Husmænd, hvem han betegnede som „Stoddere“ eller „Hustampe“, til at komme og faa Prygl, og efter Anders Lunds og Tiltalte Pedersens Udsagn tillige indeholdt, at han nu havde en Knippel; de gik derfor op imod ham, men medens Pedersen holdt sig tilbage, og Anders Lund, der havde været forrest, ved at se Nissen med en Knippel i Haanden, retirerede, løb Ludvig Lund helt hen til Nissen, der ogsaa nærmede sig ham, og kastede ham, ifølge Tiltaltes Forklaring efterat Nissen havde slaaet efter ham med den ommeldte Knippel, og de havde udskjældt og havt fat i hinanden, omkuld paa Vejen, som det maa antages saaledes, at han faldt med Hovedet mod Stængjærdet langs denne. Nissen, der blev liggende, mener derefter at være bleven bevidsløs en kort Tid. Ludvig Lunds Hustru, der ved at høre Støjen ude paa Vejen, var bleven bange og var staaet op af Sengen, løb nu hen til Stedet i det blotte

Linned og fik sin Mund til at gaa hjem med sig, men allerede forinden var Anders Lund sprungen til, og idet hans Broder, der var falden om med Nissen, rejste sig fra denne, bidragte Anders Lund, der er en stor robust Person, og som havde lagt sig ovenpaa Nissen, af al sin Kraft med sin knyttede Næve Nissen, som laa med Hovedet og Overkroppen op ad mod Stendiget, nogle Slag i Hovedet og Ansigtet, ligesom han stødte ham med sit Knæ i den venstre Side, hvorved Nissen hylede og skreg, og da de Tiltalte Larsen og Skriver — der havde forladt Rasmus Sorensens Bolig noget senere end de andre Tiltalte og paa Hjemvejen til det Sted, hvor de Bogge bo, vare komne forbi Ludvig Lunds Bolig og havde truffet de Tiltalte Anders Lund og Pedersen — af disse eller den Førstnævnte hørte, at Nissen, hvem Skriver under Gangen havde hort raabe udenfor hans Gaard, bl. A. „jeg dør, jeg dør“, var bleven pryglet og slaet op mod Stengjærdet, hvor han laa endnu, samt hvad Anledningen hertil havde været, gik Larsen og Skriver hen til Stedet, Sidstnævnte dog ikke helt derop, og Larsen gav da Nissen efter — som det maa antages — at have faaet denne til at give sig tilkjende ved at hykle Deltagelse og Medlidenhed med ham, et Par Slag med sin Stok, uden at han, da det den paagjældende Aften var meget mørkt, efter sin Forklaring véd, hvor han ramte, under hvilke Slag Nissen rejste sig og løb ind. De Tiltalte saavel som Nissen havde den ommeldte Dag og Aften nydt endel Spiritus, hvad dog kun kunde mærkes paa Sidstnævnte. Medens nu de af de Tiltalte Ludvig og Anders Lund samt Larsen afgivne Tilstaelser iøvrigt stemme med det ovenfor Anførte — hvorhos Førstnævnte har udsagt, at han, da han kom hen til Nissen, blev bange for, at denne skulde komme til at bruge Knippelen, og derfor løb ham omkuld med Kraft, men at han ikke slog løs paa Nissen, efterat han var falden om — gaa deres Forklaringer endvidere ud paa, at de ikke forud havde aftalt at ville overfalde Nissen, og at det, skjøndt de vare ærgerlige over hans Drillerier hos Rasmus Sorensen, ikke var deres Hensigt at tilføje ham nogen alvorlig Overlast, samt at de — afset fra at Tiltalte Larsen, som meldt slog Nissen, der dengang, saavidt Tiltalte kunde se, laa med Hovedet op mod Stendiget, med sin Stok, hvilken Tiltalte vil have brændt senere, og som efter hans Forklaring var en Hasselkjæp af $\frac{3}{4}$ Tommes Tykkelse — under Overfaldet ikke brugte noget Redskab, og navnlig heller ikke sloge Nissen med den Knippel, som denne, skjøndt han ikke vil kunne huske det, maa antages at have taget med sig, da han gik udenfor sin Gaard, eftersom en saadan, der Morgenen efter Overfaldet blev fundet omtrent paa det Sted, hvor samme foregik, og af Retten er skjønnnet at være et i høj Grad farligt Redskab af haardt Egetræ, henved 3 Quarter langt samt ca. 2 Tommer i Diameter i den ene Ende og 1 Tomme

i den anden, af Nissen er vedkjendt som tilhørende ham og ifølge hans Hustrus Forklaring har været brugt til Forskjelligt som et Slags Hammer, og da de Tiltaltes Forklaringer i det Hele maa lægges til Grund, maa det nærmest antages, at endel af de i den nedenfor anførte Lægeerklæring ommeldte Læsioner, som Nissen erholdt ved Overfaldet, og navnlig Saaret i Panden hidrøre fra hans Fald mod Stendiget. Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring var, da Lægen første Gang tilsaa Nissen ca. 36 Timer efter Overfaldet, hele højre Sidehalvdel af hans Hoved Sædet for en meget betydelig Svulst, der strakte sig fra Øjnene til Overgangen mellem Nakken og Issen og fra Hovedets Midtlinje ned til Øret samt bag om dette ned paa Halsen, hvilken Svulst var meget spændt, fluctuerende samt om for Beroring og skyldtes udtraadt Blod, fremkaldt ved en ydre Vold, der med stor Kraft havde ramt Hovedet, hvorhos Ansigtet var endel hævet, særlig begge Øjnes Ojenlaag, der vare stærkt rødlig decolorerede af underlobet Blod, ligesom der, foruden et lille Saar paa højre Haand, paa højre Øjes Bindehinde fandtes en Bristning af et lille Blodkar og over højre Ojenbryn et transversalt løbende ca. 1 Centimeter langt lineært, skorpedækket Saar frembragt ved et skarpt Vaaben, saasom Kniv, skarp Sten eller Lignende, hvilket Saar efter Nissens Hustrus Forklaring inden Retten var vedbleven at bløde til om Aftenen efter Overfaldet og af Lægen antoges at hidrøre fra Overskjæring af en lille Arterie. Ved Lægens Undersøgelse den 4 Marts fandtes den nævnte Svulst at være godt i Aftagende, men paa et Sted omtrent svarende til Sammenstødet mellem højre Tindinge- og Isseben føltes tydelig en Depression af Benet, der tydede paa, at Benet havde faaet et Brud, og gaar Lægeattesten iøvrigt ud paa, at Nissen den 4 Marts befandt sig vel og udenfor Livsfare, skjøndt han endnu ikke kunde forlade Sengen, samt at Lægen med Hensyn til hans fremtidige Tilstand dengang endnu ikke kunde udtale sig med Sikkerhed, om han end troede, at han ikke vilde faa synderlig Ulempe af de ham tilføjede Saar, hvorved Lægen dog bemærkede, at Sindssygdom undertiden ses at opstaa flere Aar efter, som Følge af voldsom Læsion af Hovedet. Da Nissen, der havde været sengeliggende i 4 å 5 Uger, den 27 Marts gav Møde i Retten, forklarede han, at han endnu bestandig havde Smertes navnlig i Tindingen. Gaardejer Nissen har nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes Erstatning for sine Udgifter til Læge, der ifølge en fremlagt Regning have udgjort 30 Kr., men frafaldet Krav paa Erstatning for Svie og Smerte. Da Tiltalte Anders Peder Pedersen, efterat den kriminelle Undersøgelse i nærværende Sag var paabegyndt, efter Tilsigelse gav Møde i et Forhør den 27 Februar og af Dommeren var alvorlig formanet til at sige Sandhed, blev det strax af Dommeren foreholdt ham, at han havde været med ved

Overfaldet paa Nissen og mulig havde deltaget deri, men at han, hvis det sidste ikke var Tilfældet, stod som Vidne i Forhøret og var indkaldt som saadan, hvorfor han, hvis han talte Usandhed, vilde blive anholdt og straffet for falsk Forklaring for Retten, og Tiltalte forklarede derpaa, at han noget efter, at Nissen havde forladt Rasmus Sorensens Bolig, omtrent Kl. 10 var gaaet derfra alene og hen til sin Kjæreste i Dalgaard samt efter en Timestids Ophold der var gaaet hjem til Nissens Gaard og i Seng, hvor han lidt efter horte En, som han antog for Nissen, gaa forbi Vinduet i hans Kammer op i Stuehuset, hvilken Forklaring Tiltalte — uagtet Dommeren alvorlig foreholdt ham, at han talte Usandhed, og at han efter de af de Tiltalte Ludvig Lund og Larsen afgivne Forklaringer havde været tilstede hele Tiden under Overfaldet, samt paany indskjærpede ham, at han, naar han ikke havde deltaget i dette, var Vidne i Sagen, saavel som Følgerne af, som saadan at tale Usandhed — fastholdt i Forhøret med Bemærkning, at han ikke havde set noget til Slagsmaalet. Efter i bemeldte Forhør at være bleven belagt med Arrest, vedgik Tiltalte imidlertid i det næste den 2 Marts optagne Forhør, at hans foranførte Forklaring var urigtig, og at han i Følge med Brødrene Lund var kommen hen til det Sted, hvor Overfaldet foregik, samt havde overværet dette, saaledes som ovenfor for hans Vedkommende er anført, og at, skjøndt han paa Grund af Mørket, samt da han holdt sig tilbage, ikke saa, hvorledes Ludvig Lund og Nissen havde fat paa hinanden, og heller ikke saa eller horte Larsen slaa Nissen, hørte han derimod Ludvig Lund og Nissen skjælde og slaa paa hinanden, hvorhos han erkjendte, at Dommeren i det forrige Forhør gjentagne Gange og indtrængende havde formanet ham til Sandhed og advaret ham imod at tale Usandhed med Tilsagn om, at han uhindret maatte gaa, naar han holdt sig til Sandheden, og at han saaledes med fuld Bevidsthed havde afgivet den forommeldte urigtige Forklaring, og denne Tilstaaelse har Tiltalte gjentaget i et Forhør den 17 Marts, i hvilket han — efter i Forhøret den 2 Marts at have udsagt, at det, da alle 5 Tiltalte efter Overfaldets Ophør stode sammen paa Stedet, af en af Brødrene Lund blev yttret, at Enhver af dem nu skulde tie stille med, hvad de havde hort, hvilken Yttring imidlertid hverken Ludvig eller Anders Lund vil mindes at have brugt, ligesom Tiltalte Skriver heller ikke har kunnet sige, hvorvidt en saadan Yttring faldt — til sin Undskyldning paany anbragte, at han havde lovet de Andre at tie med det Passerede. Hvad endelig angaar Tiltalte Peder Rasmussen kaldet Skriver forklarede han i Forhøret den 27 Februar, efterat være af Dommeren alvorlig formanet til Sandhed, at han og Tiltalte Larsen den paa-gældende Aften vare fra Rasmus Sorensens Bolig gaaede lige hjem med hinanden til det Hus, hvor de begge bo, ligesom

han, skjøndt Dommeren gjentagne Gange foreholdt ham, at dette var Usandhed, og hertil føjede, at Dommeren ikke troede, at han havde været med ved Overfaldet paa Nissen, samt, at han alene var indkaldt som Vidne, navnlig med Hensyn til Larsens af denne allerede vedgaaede Delagtighed i Overfaldet, og at han, naar han holdt sig til Sandheden, ikke vilde blive anholdt, men i modsat Fald vilde blive straffet for falsk Forklaring for Retten, erklærede ikke at kunne sige Andet, end hvad han havde sagt, og at han hverken havde hørt eller set Noget den paagældende Aften. Da Tiltalte, efter at være arresteret i det nævnte Forhør, atter toges i Forhør den 3 Marts, tilstod han imidlertid, at denne Forklaring var Usandhed, og at han havde været tilstede under endel af Overfaldet. saaledes som ovenfor anført, samt at Anders Lund kort efter havde sagt, at det navnlig var ham, der havde slaaet Nissen, og at Larsen, da de derefter fulgtes ad hjem, havde fortalt, at han havde slaaet Nissen med sin Kjæp, hvorhos han forklarede, at han ikke vidste, hvorfor han havde sagt Usandhed i det forrige Forhør, og denne Tilstaelse og Forklaring har han i det Hele gjentaget i Forhøret den 17 Marts, i hvilket han tillige erkjendte, at han i det første Forhør tit nok var af Dommeren bleven opfordret til at tale Sandhed og advaret mod at afgive falsk Forklaring. Af de Tiltalte har Ingvar Larsen, der er født i Aaret 1822, tidligere, foruden for Disciplinærforsøelser i sin Militærtjeneste og ulovligt Brændevinssalg, været anset for Tyveri første Gang begaaet ifølge Krigsretsdom af 30 Oktober 1844 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, for voldeligt Overfald ifølge Overrettens Dom af 10 April 1860 efter Frd. 4 Oktober 1833 § 13 cfr. § 25, sammenholdt med § 7, med Fængsel paa Vand og Brød i samme Tidsrum samt for Drab efter Straffelovens § 189 ifølge Randers Amts Nørre og endel af Sønder Herreds Extraretsdom af 31 Januar 1867 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorimod de Tiltalte Ludvig Peder Madsen Lund, Anders Peder Madsen Lund, Anders Peder Pedersen og Peder Rasmussen kaldet Skriver, der ere fødte henholdsvis i 1852, 1862, 1863 og 1838 — naar undtages, at Anders Lund nogle Gange har erlagt Mulfter for Polituorden — ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede. For deres ommeldte Forhold ere de Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ansete, de 3 Forstnævnte efter Straffelovens § 203 — med hvilken dog for Ingvar Larsens Vedkommende bliver at sammenholde § 23 — og de 2 Sidstnævnte efter samme Lovs § 146, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte, for Ingvar Larsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og for de 4 andre Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, for Anders Lund i 3 Gange 5 Dage og

for hver af de 3 Andre i 2 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Erstatningen ligeledes billiges, vil saaledes bemeldte Dom i disse Henseender være at stadfæste.

Nr. 293.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Christian Valdemar Meelbye (Def. Nellemann),

der tiltales for Voldtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 November 1885: Arrestanterne, Carl Christian Valdemar Meelbye og Vilhelm Siegfried Mathias Klein, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Meelbye i 4 Aar og Klein i 3 Aar, og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschaleh og Lange, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Christian Valdemar Meelbyes Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Christian Valdemar Meelbye og Vilhelm Siegfried Mathias Klein, af hvilke Meelbye er født den 28 Mai 1862 og senest anset ifølge Rettens Dom af 21 April d. A. efter Straffelovens § 253 sammenholdt med § 54 med Fængsel paa Vand og Brød

i 3 Gange 5 Dage, medens Klein er født den 28 Marts 1864 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. tiltales under nærværende Sag for Voldtægt, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Efterat Arrestanterne den 4 August d. A. om Aftenen havde opholdt sig i en Beværningskjælder paa Blegdamsvejen, i hvilken Pigen Karen Andersen tjente som Opvartningspige, ledsagede Meelbye hende, da hun Kl. henved 11 forlod Beværningskjælderens, ned ad Blegdamsvejen, medens Klein fulgte lige bagefter, og da de vare komne til Fredensgade, opfordrede Meelbye hende til at følge med ham over paa Fælleden, hvor han vilde bedrive Utugt med hende. Da hun, der vel forstod, hvad Meningen med hans Opfordring var, vægrede sig ved at følge med ham, slog han hende med den flade Haand i Ansigtet, og da hun nu gav sig til at skrike, stoppede han sit Lommetorklæde i Munden paa hende, saaledes at hun ikke kunde tilkalde Hjælp, og begge Arrestanterne toge derefter fat i hende og slæbte hende over paa Fælleden, idet Meelbye nu besluttede med Magt at tiltvinge sig Samleje med hende, og Klein, der vel ikke havde truffet nogen Aftale med Meelbye om at bistaa ham, men godt forstod, hvad Meelbyes Hensigt var, sluttede sig til ham, for at hjælpe ham til at opnaa sit Ojemed. Trods hendes Modstand, og idet de udskjældte hende, og Meelbye af og til slog hende i Ansigtet, trak de hende et godt Stykke ind paa Fælleden, og der kastede Meelbye hende omkuld. Det var imidlertid lykkedes hende at udtage Lommetorklædet af sin Mund, men da hun nu atter raabte om Hjælp, blev Torklædet — som det efter det Foreliggende maa antages af Meelbye — paany stoppet i Munden paa hende, og efterat have blottet hendes Kjønnsdele, skaffede han sig derpaa, medens Klein først efter hans Opfordring holdt paa hendes Arme og derefter tvang hendes Ben fra hinanden, med Magt legemlig Omgang med hende, uagtet hun gjorde al den Modstand, kun kunde. Da Meelbye havde fuldbyrdet Samleje med hende, tog Klein, der nu besluttede ogsaa at skaffe sig legemlig Omgang med hende, fat i hende, og medens Meelbye fulgte efter og slog hende i Ansigtet, naar hun gjorde Modstand eller skreg, slæbte han — Klein — hende et Stykke henad Fælleden, kastede hende derefter omkuld og søgte at tiltvinge sig Samleje med hende, medens Meelbye holdt paa hende; efter det i Sagen Foreliggende maa det ogsaa antages, at han fik sit Lem ind i hendes Kjønnsdele, uden at Sædudgydelse dog fandt Sted. Ogsaa ved denne Lejlighed gjorde hun al den Modstand, hun kunde og raabte om Hjælp, og da der nu kom Folk tilstede, rejste Arrestanterne sig op og undløb. Som Følge af det Passerede var Karen Andersen meget afkræftet, og hendes Klæder vare iturevne, men iøvrigt har selve den mod hende udøvede

Vold ikke havt skadelige Følger for hende. Arrestanterne have udsagt, at de antog, at hun var løsagtig, men de have dog erkjendt, at hun ikke gav dem nogensomhelst Anledning til at antage, at hun godvillig vilde tilstede dem Samleje med sig, og at de ikke vare i Tvivl om, at den Modstand, hun viste, var alvorlig ment. Efter hvad der i saa Henseende er oplyst, kan hun ikke anses for uberygtet. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Meelby efter Straffelovens § 168 og efter denne Paragraf jevnført § 46 sammenholdt med § 47 1ste Stykke, og Klein efter Straffelovens § 168 jevnført dels § 46, dels § 47 1ste Stykke efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Meelbye i 4 Aar og Klein i 3 Aar, og have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 295.

Advokat Nellemann

contra

Christen Carl Svendsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 31 Oktober 1885: Arrestanten Christen Carl Svendsen bør hensættes 1 Aar i Forbedringshuset. Saa udreder han og i Erstatning til Røgtor Jens Jensen paa Alstrupgaard 2 Kr. samt alle af hans Arrest og nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Overretsprokurator Møller, 12 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator Fasting, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1885: Tiltalte Christen Carl Svendsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iovrigt at efterkommes under Adærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Hænhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: Christen Carl Svendsen — der er født den 3 Juli 1867 og ifølge Randers Kjøbstads Exrætersdom af 28 April f. A. har været straffet efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag — tiltales under denne Sag for Tyveri, og det er ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser. Tiltalte, der den 12 August d. A. havde faaet Arbejde som Dag-lejer paa Vindumvergaard, men ophørte hermed den 30 s. M., hvorefter han — som det maa antages uden dertil erhvervet Tilladelse — tilbragte den paafølgende Nat i Gaardens Kostald, gik, da han vaagnede den næste Morgen og mærkede, at Rogteren Laust Christensen, der havde sit Kummer ved Siden af Kostalden, var borte, ind i bemeldte Kammer, hvortil der fra Kostalden var uhindret Adgang, og i den Hensigt at tilvende sig Penge, hvis Laust Christensen maatte have saadanne gjemte i sin i Kammeret staaende Trækuffert, oplukkede han denne ved, uden først at undersøge, om den var aflaaet — hvad den iøvrigt maa antages ikke at have været — med en Kniv at udtage de Skruer, der holdt Overfaldet fast, hvorefter han af en Portemonnæ, der laa i Lommen paa et Par Benklæder i Kufferten, udtog Indholdet, to Tikronesedler. Han satte derpaa paa samme Maade de udtagne Skruer fast igjen og forlod Gaarden med de stjaalne Penge, som han senere brugte til forskellige Indkjøb. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Den 9 September næstefter, medens Tiltalte aflagde et kort Besøg paa Gaarden Sønder Tulstrup, hvor han tidligere havde tjent, tilvendte han sig i Rogter Peder Hansens uafslaaede Kammer sammesteds et Par Lærredsbenklæder og en Vest, der hang paa Væggen, samt en lille Tindaase og $\frac{1}{4}$ Pd. Skraatobak, der maa antages at have ligget paa en Bænk eller et Bord. Tiltalte har nærmere forklaret, at han fra Kostalden, hvorfra Indgangen er

til Røgterens Kammer, og hvor han stod og talte med nogle Piger, saa de ommeldte Benklæder hange inde i bemeldte Kammer, og at dette, idet han netop trængte til et Par Benklæder, foranledigede ham til at begaa Tyveriet, som han udførte, da Pigerne havde forladt Kostalden. Af de stjaalne Gjenstande, der tilhørte Peder Hansen, har Tiltalte brugt Skrautobakken, de øvrige Koster ere brugte tilstede under Sagen og efterat være vurderede til ialt 2 Kr. 75 Øre, udleverede Bestjaalne, der har ansat Værdien af Skrautobakken til 38 Øre, men frafuldet Krav paa videre Erstatning. Dagen efter det sidstommeldte Tyveri kom Tiltalte i Tjeneste paa Alstrupgaard, hvor han fik Natteleje i en Foderbaas, hvorfra en Dør førte ind til Tjenestekarl Jens Jensens Kammer; da Tiltalte ingen Penge havde og ikke kunde faa Forskud paa sin Løn, skaffede han sig i den Hensigt at stjæle Penge i Jensens Kammer, hvis han kunde finde saadanne der, den 20 s. M. — paa hvilken Dag Jensen var fraværende fra Gaarden — om Morgenen Afdag til Jensens aflaaede Kammer ved med en Skrue og nogle at brække Stabelen, i hvilken Hængelåsen var anbragt, ud af Dørstolpen, og da han inde i Kammeret fandt en gammel Portemonnæ i det ene Rum af en aflaaet Tobakskasse, satte han sig i Besiddelse af Portemonnæen med deri værende 2 Kr., hvorefter han forlod Kammeret. idet han igjen afstukkede Døren ved at sætte Stabelen — med Haspen og Hængelåsen paa — tilbage i Dørstolpen og banke den fast igjen med Skrue og nøgle. For de stjaalne Penge købte Tiltalte samme Dag nogle Varer af en Uldhandler, hvorimod han vil have tilintetgjort Portemonnæen, som han ansaa for værdiløs. Bestjaalne har paastaet sig det stjaalne Pengeløb erstattet hos Tiltalte, medens han har frafaldet Krav paa Erstatning for Portemonnæen, som han har ansat til en Værdi af 50 Øre. For sit Forhold i de ovenanførte Henseender vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger — hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 15 Kr. — vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 285. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Carl Jacob Olsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 November 1885: Arrestanten Carl Jacob Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Kaas, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Carl Jacob Olsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold I Slutningen af August d. A. har han begaaet 3 Tyverier fra en Lejlighed i Ejendommen i Baggesensgade Nr. 37 og herved frastjålet Møbelhandler Lars Christian Jensen Klædningsstykker af Værdi henholdsvis 30, 80 og 35 Kr. Medens Arrestanten ved det første Tyveri, der blev forøvet ved Middagstid, fra Gaden kom ind i Lejligheden gennem en Dør, som han fandt aabenstaaende, skaffede han sig ved de sidste to Tyverier, der begge bleve udøvede om Aftenen Kl. mellem 9 og 10, i tyvagtig Hensigt Adgang til Lejligheden ved fra Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, at stige gennem et til Lejligheden hørende Vindu, hvilket han begge Gange aabnede ved at aftage den eller de paaatte Hasper, idet han stak Haanden gennem et Hul i Ruden, som han ved det første af de tvende Tyverier havde frembragt ved at udtage et Stykke

løsnet Glas af Ruden. Den 1 September d. A. ligeledes om Aftenen mellem Kl. 9—10 indfandt han sig paany i Gaarden til den nævnte Ejendom, til hvilken ogsaa da Adgangen var uhindret, for paa samme Maade som de to sidste Gange at skaffe sig Adgang til og begaa Tyveri i den ommeldte Lejlighed. Da han imidlertid saa, at der var indsat en ny Rude i det paagjældende Vindue, hentede han et Centrumsbor og borede med dette et Hul i Rammen til et andet til Lejligheden hørende Vindue, som han derefter aabnede ved at stikke et Stykke Staaltraad gennem Hullet og med dette aftage den paasatte Haspe. Han beredte sig derefter til at stige ind gennem Vinduet for at begaa Tyveri i Lejligheden, men da han horte Støj i Ejendommen, blev han bange for at blive paagreben og forlod derpaa Ejendommen uden at have tilvendt sig Noget. Arrestanten er født den 5 August 1832 og er anset bl. A. ifølge denne Rets Dom af 24 Juni 1862 efter Frd. 11 April 1840 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 7 Februar 1882 efter Straffelovens § 253 og § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 16 September 1882 efter Straffelovens § 230 I med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og senest ifølge samme Rets Dom af 9 September 1884 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og for 4de Gang forsøgt grovt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 18 Januar.

Nr. 297.

Advokat Halkier

contra

Anne Kirstine Emilie Louise Petersen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 December 1885: Arrestantinden Anne Kirstine Emilie Louise Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokura-

torerne Juell og Mang, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretsadvokat Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Anne Kirstine Emilie Louise Petersen, som er født den 18 September 1841 og tidligere anset ved Rettens Dom af 25 Juli d. A. og Kjobenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 5 Oktober d. A. henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter summes §§ 230, 1ste Led og 253, jfr. § 60, 2det Led med lige Fængselsstraf i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i Slutningen af Oktober og Begyndelsen af November d. A. i 4 forskjellige Gange frastjaalet Sophie Magdalene Kinchel, Christensens Enke, en Kjøddammer, et Spækkebrødt, et Lagen med flere Gjenstande, ialt af Værdi 2 Kr. 45 Øre, som hun frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestantinden opholdt sig i lovligt Ærinde, vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 301. Højesteretssagfører Shaw

contra

Kirsten eller **Kirstine Thygesen** (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Bjevskov Herreds Extrarets Dom af 30 Oktober 1885: Arrestantinden Kirsten Thygesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa bør hun og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Ritzau og Nielsen, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaus og Meyer for Overretten betaler Arrestantinden, Kirsten eller Kirstine Thygesen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved den af Arrestantinden, Kirsten eller Kirstine Thygesen, der under nærværende fra Bjevskov Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, afgivne Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: For et Aarstid siden har hun ved et Besøg hos Væversvend Larsens Hustru, Johanne Lisbeth Jørgensen i Kjøge, tilvendt sig et Silkeslips, der ligger i Stuen, og en Krave, hun udtog af en uafaauset Skuffe, hvilke Gjenstande, der ere vurderede til 75 Ore, tilhorte den nævnte Kone, og paa lige Maade har hun en Gang i afvigte Sommer

under et Besøg hos Sælgekone Madam Carstensen i Kjøge fra-
vendt denne et Forklæde og et Torklæde, af Værdi tilsammen
50 Ore, der henlaa løst i Stuen. Hun har derhos den 25 Sep-
tember d. A., da hun passerede ad en Sti fra Vallerslev By,
der førte forbi det af Indsiddet H. Nielsens Enke, Christine
Nielsen, beboede Hus, tilvendt sig en denne tilhørende gammel
ulden Kjole, der hang til Tørring udenpaa Huset og er vur-
deret til 2 Kr. For det af Arrestantinden saaledes udviste For-
hold er hun, der er født den 20 Mai 1846 og ofte tidligere
straffet — senest ifølge Højesteretsdom af 30 Oktober 1878 i Medfør
af Straffelovens § 231, 1ste Led med Forbedringshusarbejde i
1 Aar, samt ifølge Bregentved-Gisselfeldt Birks Extraretsdomme
af 19 Februar 1880 i Medfør af Straffelovens § 271 med Fængsel
paa Vand og Brød i 5 Dage, af 14 September 1881 efter Ana-
logien af samme Lovs § 253 med lige Fængsel i 4 Gange 5
Dage og af 10 Februar 1882 i Medfør af samme Lovs § 178
med simpelt Fængsel i 8 Dage — ved den indankede Dom af
30 Oktober d. A. rettelig anset for fjerde Gang begaaet simpelt
Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led og da den valgte
Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende, ligesom
Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig
ere paalagte Arrestantinden, billiges, vil bemeldte Dom i det
Hele være at stadfæste.

Nr. 288.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Pedersen (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Voer og Nim Herreders Extrarets Dom af 16 Juni
1885: Tiltalte Jens Christian Pedersen af Christianshøj bør
straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage
og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til
Aktor, Prokurator, Kammerassessor Poulsen, 10 Kr. og Defensor,
Prokurator Bjerregaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd
efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Oktober 1885:
Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sa-

lærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 og 10 Kr. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhoid til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets sagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Christian Pedersen for bedrageligt Forhold. Efter Sagens, tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvebragte Oplysninger blev der afvigt 12 Januar ifølge Rekvisition af Sagfører Hammer i Silkeborg som Befuldmægtiget for Boelsmand Søren Andersen, der for et Tilgodehavende hos Tiltalte paa 1000 Kr. havde Pant næstefter 2200 Kr. i et Tiltalte da tilhørende Sted paa Hvirving Mark med Tilbehør bl. A. af Besætning, Inventarium og Avlsredskaber. i Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 15 givet bemeldte Kreditor Udlæg for den nævnte Fordring med Renter og Omkostninger til Beløb ialt 1106 Kr. 98 Øre foruden videre paaløbende Renter og Omkostninger i den pantsatte Ejendom med paastaaende Bygninger og disses Assurancesum samt den tilstedeværende Avl, Afgrøde og Gjødning, hvilket Alt ved Forretningen blev vurderet til 3600 Kr., og umiddelbart efter Afholdelsen af denne Udlægsforretning lod Sagfører Hammer, hvem Tiltalte ifølge simpelt Gjældsbevis skyldte 75 Kr., til Sikkerhed for denne Fordring med Renter og Omkostninger af tilsammen 88 Kr. 53 Øre gjøre Arrest hos Tiltalte i en denne tilhørende ndestaaende Fordring paa 200 Kr. samt et ham tilhørende dengang hos Postvæsenet beroende kontant Beløb af 25 Kr., hvorefter Sagfører Hammer og Tiltalte for Fogedretten indgik Forlig om, at Tiltalte inden 6 Uger skulde berigtige sin ommeldte Skyld til ham samt anerkjende den gjorte Arrest som lovlig

uden Justification. Under denne Sag har Tiltalte nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, der nok antog, at der vilde blive gjort Udlæg hos ham, har for at undgaa, at ovennævnte Søren Andersen skulde søge Dækning i Tiltaltes Besætningsgjenstande af en Hest, en Ko og en Vogn, nogle Dage før den ovenmeldte Udlægsforretnings Foretagelse fort disse Gjenstande bort fra sin Bolig, idet det var hans Hensigt at afhænde dem, for at have Midler til sin Families Underhold, hvad han ogsaa senere har gjort, at han ved den ovennævnte Arrestforretning paa Fogdens Spørgsmaal, om han i det Hele var Ejer af Besætningsgjenstande gav et benægtende Svar, uagtet han da ejede de foran nævnte Gjenstande, samt at han, skjøndt Arrestens Retsvirkning blev betydet ham ved Forretningen, har hævet og til Livsfornödenheder forbrugt det ved denne beslaglagte hos Postvæsenet beroende Beløb af 25 Kr. Tiltaltes Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han egentlig ikke vilde have havt dette Beløb, men tog det, fordi det af Postvæsenet, der ikke havde faaet Meddelelse om den skete Arrest, blev betydet ham, at ingen Anden end han kunde modtage og kvittere for Pengene, samt at han vel kan indse, at han ved under Arrestforretningen at fordølge de titnævnte Besætningsgjenstande unddrog vedkommende Kreditor Noget til Fyldestgjørelse af hans Fordring, men at han troede, at Kreditor vilde blive holdt fuldkommen skadesløs ved det gjorte Beslag paa den ovenmeldte Fordring til Beløb 200 Kr., og ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra Sagfører Hammer af 23 Juni, havde Tiltalte ogsaa da fyldestgjort ham for hans ommeldte Tilgodehavende, hvorimod ovennævnte Søren Andersen, der efterat være bleven Højstbydende ved den efter det ovenmeldte Udlæg i Tiltaltes faste Ejendom afholdte Tvangsauktion over samme, har afhændet sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa Ejendommen, maa antages ikke herved at have erholdt fuld Dækning for sin omhandlede Pantefordring paa Tiltalte, som derhos har erkjendt, at han paa det paagjældende Tidspunkt havde mere løs Gjæld, end han kunde dække med, hvad han ejede udover den faste Ejendom, i hvilken foruden de ovenfor nævnte Pantefordringer endnu indestod en tredje Prioritet paa 75 Kr. Medens der nu efter de foreliggende Omstændigheder ikke bliver at paalægge Tiltalte noget særligt Strafsvars for, ved den ovenmeldte Arrestforretning at have fordulgt de titnævnte Besætningsgjenstande, vil derimod han, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ommeldte Forhold være at anse dels i Medfør af Konkurslovens § 168, efter Straffelovens § 260, dels efter sidstnævnte Lovs § 256 cfr. § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved

hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil følgelig være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten blive at bestemme til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver.

Nr. 55. Exam. jur., Vexellerer **Jørgen Thomsen**
(Selv)

contra

Bogbinder **Th. Meyer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Da Citanten i denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, har undladt at fremlægge en Del af de i første Instans, navnlig af Indstævnte, irettelagte Dokumenter, vil den udtagne Højesteretsstævning i Medfør af Lovens 1—6—18 og Roskript af 7 April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Tirsdagen den 19 Januar.

Nr. 269.

Advokat Klubien

contra

Ole Nielsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Bedrageri.

Gjørding-Malt Herreders Exraretts Dom af 19 August 1885: Tiltalte, Ole Nielsen af Læborg, bør hensættes i

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Sagen og Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Boggild og Sagfører Therkildsen i Ribe, 15 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste samt Diæter til dem begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Oktober 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Ole Nielsen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter sin Forklaring, paa Grund af, at en Detaillist, for hvem han havde paataget sig Vexelforpligtigelser, i Begyndelsen af Mai d. A. var gaaet fallit, antog, at der i den nærmeste Fremtid vilde, som han har udtrykt sig, blive skrevet hos ham, hvorved han vil have tænkt sig, at der vilde blive foretaget Arrest, Exekution eller Registrering til Konkurs hos ham, hvad han ikke vil kjende videre Forskjel paa — har forstuet forskjellige, ham tilhørende Ting i den Hensigt, at de ikke skulde komme hans Kreditorer tilgode, nemlig dels et Hjørneskab, indeholdende nogle mindre betydelige Gjenstande af Glas og Porcellæn m. m., hvilket han bragte ind til en Mand, der boede til Leje i hans Hus i Læborg, dels en Kommode og et Bord, som han skjulte i sit Udhus under nogle gamle Sække, og dels endelig 6 Stole, som han anbragte hos en Mand paa Hundsbæk Mark. Da der derefter den 23 s. M. ifølge Rekvisition af en Vexelkreditor blev afholdt en Arrest-

forretning hos ham, undlod han, skjøndt udtrykkelig af Fogden opfordret til at opgive Alt, hvad han ejede, at opgive de nævnte Gjenstande, hvorhos han endvidere lagde Dølgsmaal paa endel andre ham tilhørende Gjenstande, nemlig en Kakkellovn, der henhæstod i Udhuset, hvor Tiltalte vil have flyttet den ud for at faa den rengjort, et Klædeskab indeholdende 2 Duge og 2 Haandklæder, og et Bord, hvilke Gjenstande i længere Tid havde henhæstaaet i den ommeldte Lejers Lejlighed, samt endelig 2 Kvier, hvoraf den ene, som Tiltalte havde hjemme, under Forretningen var loben over paa en Nabos Mark, og saaledes ikke blev bemærket af Fogden, medens den anden var paa Græs hos en Mand paa Hundsbæk Mark, ligesom Tiltalte under Arrestforretningen særlig nægtede at have udestaaende Fordringer, uagtet den ommeldte Mand paa Hundsbæk Mark skyldte ham 70 Kr. Den 12 Juni d. A. blev Tiltaltes Bo derpaa efter Begjæring af en Fordringshaver taget under Konkursbehandling, og paa Grund af Tiltaltes ommeldte Forhold bleve de ovennævnte Gjenstande, af hvilke Kvierne i Mellemtiden vare af Tiltalte solgte for tilsammen 132 Kr., hvoraf han dog kun havde faaet 68 Kr. 45 Øre udbetalte, ikke ved den af Skifteretten den 20 s. M. foretagne Registrering af Tiltaltes Ejendele, ved hvilken Tiltalte ikke var personlig tilstede, inddragne under Boet. Ved den ommeldte Registreringsforretning blev Værdien af Tiltaltes Ejendele kun ansat til 3,166 Kr. 80 Øre, medens hans Gjæld efter hans Opgivende er ca. 4,250 Kr., foruden at han har underskrevet Vexler for den ovennævnte, i Begyndelsen af Mai fallerede Detaillist til et Beløb af flere Tusinde Kroner. Tiltalte har særlig erkjendt, at han ved at fordølge de ommeldte, ham tilhørende Gjenstande og tilkommende Fordringer har havt til Hensigt at forbeholde sig disse til egen Fordel, samt at det havde været hans Bestemmelse at udtage de Gjenstande, hvortil han i Medfør af Konkurslovens § 160 var berettiget, af de af hans Ejendele, der vare inddragne under Registreringen, men han har iøvrigt udsagt, at han, hvis han havde været tilstede under Registreringsforretningen, vilde have givet fornøden Oplysning om de pangjældende Gjenstande og Fordringer, men at han siden ikke har kunnet faa sig til at meddele Oplysning derom, idet han navnlig frygtede for, at han ved sin Fordølgelse deraf under Arrestforretningen havde paadraget sig Strafskyld. De ovennævnte Løseogjenstande — afset fra de særlig omhandlede Kreaturer — hvilke Gjenstande ere vurderede til ialt 71 Kr. 75 Øre, ere senere bragte tilstede, og tilligemed de omhandlede, Tiltalte tilkommende Fordringer komme hans Fallitbo tilgode. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte — der er født i Aret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand

og Brod i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger derhos billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 24. **Mekanikus P. J. Winstrups Arvinger (Strøm)**
 contra
Krigsministeren og Finantsministeren
 (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsm. om Behandlingen af en Sag angaaende Indgreb i en Eneret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1882: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Da der i nærværende Sag ikke er nedlagt Paastand om Straf for det paaklagede formentlige Indgreb i den under Sagen omhandlede Eneret, findes Sagen ikke fuldstændig at kunne sættes i Klasse med de i Næringsloven af 29 December 1857 § 84 Nr. 1 omhandlede Straffesager, og da der heller ikke iøvrigt haves Hjemmel til at unddrage Sagen fra Behandling ved ordinær Ret, vil den efter den af Citanterne nedlagte Paastand være at hjemvise til Paakjendelse i Realiteten

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten og af samme i Realiteten paakjendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Mekanikus P. J. Winstrup paa-
 staaet de Indstævnte, Krigsministeren og Finantsministeren, til-
 pligtede — i Anledning af at Artilleriet ved uden Overens-
 komst med ham i Sverig at lade 57 Stkr. Kanoner efter et
 System, paa hvis Anvendelse der ved allerhøjeste Bevilling af
 12 Juli 1862 er meddelt ham Eneret, har omgaaet og krænknet
 denne hans Eneberettigelse — paa det Offentliges Vegne at
 betale ham et Beløb af 25 Rdlr. eller nu 50 Kr. pr. Kanon
 eller ialt 1425 Rdlr. eller nu 2,850 Kr. med Renter heraf
 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 December 1873,
 indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.
 Da den foreliggende Sag imidlertid angaar et Indgreb i en
 Næringsrettighed og derfor efter sin Beskaffenhed i Henhold til
 Lov 29 December 1867 § 84 henhører under Kjøbenhavns
 Kriminal- og Politiret, vil Sagen som Følge heraf ex officio være
 at afvise her fra Retten, medens den af de Indstævnte for dette
 Tilfælde nedlagte Paastand om Kost og Tæring efter Omstændig-
 hederne ikke findes at burde tages til Følge. Stempelovertrædelse
 foreligger ikke.

Torsdagen den 21 Januar.

Nr. 20. Grosserer og Destillator **Mathias Ferdinand Zu-
 schlag** (Klubien)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet

(den kst. Kammeradvokat).

betr. Spørgsmaal om en Destillators Forpligtelse til at ham
 Brændevinsbrændingsafgift.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 19 August 1884:
 Indstævnte, Grosserer og Destillator Mathias Ferdinand Zu-
 schlag bor til Statskassen betale 1066 Kr. med Renter deraf
 5 pCt. p. a. fra den 2 November 1883 indtil Betaling sker,
 samt bøde 200 Kr. til vedkommende Opdagere, til hvis Fordel
 det ovennævnte Destillationsapparat bor konfiskeres. Saa bor
 Indstævnte og til det Offentlige betale de Retsgebyrer og det
 Skriversalarium, som skulde have været erlagte, og Godtgjørelse

for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citanternes Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til den konstituerede Kammeradvokat 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved paa den i den indankede Dom nærmere fremstillede Maade at udskille Alkohol af kasseret Ol og Olbærne ved Hjælp af sit Destillationsapparat kan Citanten ikke anses at have foretaget en Brændevisbrænding, som vilde kunne beskattes efter Lov 7 Februar 1851, idet denne Lov ved udelukkende at beregne Brændevisbrændingsafgiften efter Mæskeskarrum forudsætter Mæskning som et væsentligt Led i den skattepligtige Tilvirkning af Brændevis, medens Citantens Blanding af Fuselolie med Ol og Olbærne ikke kan betragtes som eller stilles ved Siden af den i Loven omhandlede Mæskning. Ligesom han som Følge heraf ikke kan tilpligtes at udrede den af de indstævnte paastaede Brændevisbrændingsafgift, saaledes kan han heller ikke for uden Anmeldelse for Toldvæsenet at have udøvet den omhandlede Virksomhed have paadraget sig Ansvar eller nogen af de til Sikkring af Afgiften sigtende Straffebestemmelser i den nævnte Lov, og der vil derfor være at tillægge ham Friiendelse for de Indstævnets Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævnets Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat en paa Foranledning af Overtoldinspektøren for Kjøbenhavn ved Kriminal- og Politiretten indledet Undersøgelse til Oplysning om, hvorvidt Indstævnte, Grosserer og Destillatør Mathias Ferdinand Zuschlag, uberettiget og uden at svare Afgift til Statskassen havde tilvirket Brændevis var bleven sluttet uden Aktion, have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet

anlagt nærværende Sag, hvorunder de paastaa, at Indstævnte i Medfør af Lov 7 Februar 1851 § 21 for at have brændt Brændevin af ustempled Kjedel idømmes Bøde, at det af ham til Brændevinsbrænding benyttede Destillationsapparat konfiskeres til Fordel for Opdagerne, samt at han tilpligtes at betale Statskassen 1066 Kr. i Afgifter af den foretagne Brændevinsbrænding tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 2 November 1883. In subsidium have de paastaaet Indstævnte anset med Straf af Bøde og Konfiskation. Derhos paastaa de ham dømt til at betale denne Sags Omkostninger skadesløst, samt Sølær til den konstituerede Kammeradvokat, som har givet Møde for dem. Indstævnte har paastaaet Frifindelse, subsidiært for de Dele af Paastanden, som ikke findes hjemlede, og har ialfald protesteret imod, at Konfiskationen finder Sted til Fordel for Opdagerne. Endvidere har han paastaaet sig Sagens Omkostninger tillagte skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Ved fornævnte Undersøgelse er det oplyst, at Indstævnte i Løbet af nogle Aar uden Anmeldelse til Brænderikontrollen eller Erlæggelse af Brændevinsbrændingsafgift har i sit Destillationslokale paa Fælledvejen Nr. 20 ved Hjælp af et ikke af Brænderiopsynet stemplet Destillationsapparat af ialt 533 Tønder kasseret Öl og Ölbærme udvundet Brændevin, som han dels har solgt dels selv benyttet, blandt Andet til Fabrikation af Belysningsvæske. Tilvirkningen af Brændevinen er foregaaet paa den Muade, at Indstævnte har blandet det kasserede Öl og Ölbærmen med Fuselölje, hvorefter han har destilleret denne Blanding. Ifølge hans Fremstilling har hans Hovedøjemed været at betage den ved Rensning af raa Sprit fremkomne Fuselölje dens ubehagelige Lugt; men han har erkjendt, at det tillige var hans Hensigt at udvinde Sprit af Bærmen. Han vil have ophørt med denne Virksomhed som Følge af, at den ikke betalte sig. Indstævntes Frifindelsespaastand er støttet paa, at hans Borgerskab som Destillator, i Kraft af hvilket han er berettiget til at destillere et hvilket-somhelst Stof, indeholder fornøden Hjemmel for Udøvelsen af den omhandlede Virksomhed. Denne falder derhos ikke ind under Løven af 7 Februar 1851, idet dens Bestemmelser om Brændevinsbrændere kun angaa dem, der drive et fuldstændigt Brændevinsværk, hvori saavel Mæskning som Gjæring og Destillation foregaa, og idet Løven ved at paalægge Brændevinsbrændingsafgiften efter Mæsekarrummets Størrelse er uanvendelig paa Indstævnte, som ingen Mæskning har foretaget. Særlig har Indstævnte gjort gjældende, at Lovens § 20 om Straf for Besiddelse af ustemplede Brænderiredskaber formentlig kun passer paa Brændevinsbrændere i den af ham angivne Betydning af Ordet, og at dette Ord i Følge Forbindelsen mellem §§ 20 og 21 maaske fortolkes paa samme Maade i sidstnævnte Paragraf, hvis Forbud mod at brænde Brændevin af ustempled Kjedel altsaa ikke gjælder

for alle og enhver, der tilvirke Brændevin, men kun for dem, der drive et faldstændigt Brændevinsværk. Hæri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Den for at sikre Brændevinsbrændingsafgiftens Erlæggelse anordnede Kontrol med Brændevinstilvirkning forudsætter, at Ingen kan være berettiget til hemmeligt og afgiftsfrit at producere Spiritus, og ligesom Bestemmelsen i Lov 7 Februar 1851 § 9 om den „enhver Brændevinsbrænder“ af Hensyn til Kontrollen paa hvilende Anmeldelsespligt maa forstaaes som gjældende for Enhver, som befatter sig med Tilvirkning af Brændevin, saaledes maa Ordet „Brændevinsbrænder“ i Lovens følgende Paragrafer og navnlig ogsaa i dens § 21 forstaaes paa samme Maade. Indstævnte kan folgelig — om han end maatte have handlet i god Tro — ikke undgaa at dommes efter Citanternes i Lov 7 Februar 1851 § 21 grundede Paastand, hvorved bemærkes, at Citanterne i Overensstemmelse med samme Lovs § 6 rettelig have beregnet den Indstævnte paa hvilende Brændevinsbrændingsafgift efter Rumfanget af det gjærede Stof, hvoraf han har tilvirket Brændevin, altsaa efter 533 Tdr., med 4 Mk. pr. Tønde ifølge den anførte Lovs § 6 og 2 Mk. pr. Td. ifølge Lov 5 August 1864 § 1, tilsammen 2 Kr. pr. Tønde. Det saaledes udkommende Beløb 1066 Kr. vil Indstævnte have at betale med Renter som paaستاet. Den Bøde, Indstævnte vil have at udrede, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 200 Kr., hvorhos det af ham til Brændevinstilvirkningen benyttede Destillationsapparat, der paa et under Sagen fremlagt Rids af Destillationslokalet med videre er betegnet med B., vil være at konfiskere. Saavel Bøden som Konfiskationsbeløbet tilfalde i Medfør af § 48 i Lov 7 Februar 1851 vedkommende Opdagere. Endelig vil Indstævnte have at betale til det Offentlige de Retsgebyrer og det Skriversalarium, som skulde have været erlagte, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, dersom Sagen ikke for Citanternes Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til den konstituerede Kammeradvokat 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 308.

Advokat Halkier

contra

Laust eller Laurids Christian Lollik (Def. Bagger).

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Tyveri samt i bedragerisk eller svigagtigt Forhold.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Oktober 1885: Arrestanten Laurids Christian Lollik bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af hans Anholdelse, Varetægtsarrest, Aktion og Straffens Exekution flydende Omkostninger, herunder Salærer til Aktor, Prokurator Boggild og Defensor, Overretssagfører Ferslev med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1885: Arrestanten Laust eller Laurids Christian Lollik bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Søg tiltales Arrestanten Laust eller Laurids Christian Lollik for Tyveri samt bedragerligt eller svigagtigt Forhold. Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 23 September d. A. om Eftermiddagen under et Besøg hos Arbejdsmand Granes Schou

i Ribe har tilegnet sig en denne tilhørende til 8 Kr. vurderet Overfrakke, som hang i et aabent Klædeskab, og samme Dag pantsat den for 5 Kr. paa et Laanekontor, hvorfra den under Sagen er bleven bragt tilstede og udleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, saant at han den følgende Dag har solgt Laanesedlen for 50 Øre til Arbejdsmand Ch. Christensen, hos hvem han foregav at have modtaget Frakken som Gave fra en Præst i det Slesvigske. Medens der ikko findes at kunne paalægges Arrestanten særligt Ansvar for at have solgt den Laaneseddel, hvoraf han kom i Besiddelse ved at pantsætte Frakken under det anførte urigtige Foregivende om sin Adkomst til denne, vil han være at anse med Straf for sit den 23 September begaaede Tyveri, og idet Arrestanten, der er født den 6 Februar 1826, ved Højesteretsdom af 11 Marts 1878 har været anset efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han senere ved Øster og Vester Herreders Politirets Dom af 7 August 1879 for Løsgjængeri og Betleri er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og ved Ribe Herreds Politiretsdom af 9 Marts 1883 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Marts 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 44.

Torsdagen den 21 Januar.

Nr. 286.

Advokat Halkier

contra

Anders Larsen med Tilnavn **Landt** (Def. Lunn),

der tiltales for Falskmøntneri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse eller i alt Fald for den i Straffelovens § 267 ommeldte Forbrydelse og Forsøg paa denne sidste Forbrydelse og desuden for uljemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 31 August 1885: Arrestanten, Anders Larsen med Tilnavnet Landt, bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar samt udrede alle af sin Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou og Defensor, Prokurator Langkilde, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stunde. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og H. F. Møller for Overretten betaler Arrestanten Anders Larsen med Tilnavn Landt 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Benhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at det af Tiltalte begaaede Hæleri til-

regnes ham som anden Gang begaaet Hæleri, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at burde forlænges til 8 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestømmes til otte Aar. I Salarium for Højesteret betale Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Lunn 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Larsen med Tilnavnet Landt — der er født 14 Marts 1821 og tidligere anset ved Halsnæs og Frederiksværks Birks Extraretsdom af 29 Oktober 1851 efter Frd. 11 April 1840 §§ 6 og 82 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 September 1854 efter Frd. 21 August 1829 § 2 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Højesteretsdom af 15 Oktober 1857 efter Frd. 11 April 1840 §§ 70, 71 og 72 sammenholdte med § 79 med Tugthusarbejde i 10 Aar, og ved Højesteretsdom af 10 Juni 1869 efter Straffelovens §§ 186 og 228 med Tugthusarbejde paa Livstid, men ved kgl. Resolution af 29 Marts 1884 forundt Friheden — aktioneret for Falskmontneri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse eller i alt Fald for den i Straffelovens § 267 ommeldte Forbrydelse og Forsøg paa denne sidste Forbrydelse, og desuden for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Ved en hos Arrestanten — der vedholdende har nægtet sig skyldig i Falskmontneri — den 10 April d. A. af Politiet foretagen Undersøgelse paa hans Bopæl i Fredensborg fandtes han i Besiddelse af 35 Stkr. falske Tokroner, hvoraf 30 Stkr. beroede i en Lærredspose, som han bar hos sig, og 5 Stkr. i hans Pengepung, ligesom der senere i hans Husholderskes Pengepung fandtes 6 Stkr. falske Tokroner, som han har tilstaaet at have uden hendes Vidende lagt i Pungen, for at hun skulde udgive dem. Arrestanten har paastaet, at han har modtaget de saaledes forefundne 41 Stkr. Tokroner af Handelsmand Lars Hansen her af Staden, idet denne under et Ophold i Hillerød den 9 April, hvor Arrestanten den Dag var tilstede, skal have leveret ham ovennævnte Lærredspose med Tokronestykker, som Lars Hansen bad Arrestanten give ud, hvilket denne, skjøndt

han saa, at de vare falske, ogsaa lovede ved Lejlighed at gjøre, og Arrestanten paaستاar, at han ikke har foretaget andet ved de falske Tokroner end at afpudsse 5 Stkr. af samme, hvortil han benyttede en hos ham forefundne Fil. Arrestantens anførte Paa-stande ere imidlertid modsagte af Lars Hansen, der tvertimod har forklaret, at Arrestanten ved Mødet i Hillerød nævnte Dag fremtog en Pose, der ganske var af Udseende, som den af Politiet hos Arrestanten forefundne, og udtog et Tokronestykke, som han leverede Lars Hansen. Denne saa strax, at Pengestykket var falsk, og sagde det til Arrestanten, hvem han bad om at maatte beholde det, hvilket Arrestanten indrømmede, idet han yttrede, at Lars Hansen gjerne kunde faa nogle flere, og at her var en 10 Stkr., som Lars Hansen kunde „lade glide ud imellem“. Ifølge Lars Hansens Forklaring omtalte Arrestanten derhos, at forrige Gang, han lavede falske Penge, havde de været for mange om det, men denne Gang var han alene, og om et Par Maaneder skulde begge være rige. Lars Hansen har endelig forklaret, at han, der strax bestemte, at han vilde gjøre Anmeldelse for Politiet om det Passerede, og derfor lod Arrestanten forblive i god Tro, efter Sammenkomsten med denne gik lige ind i en Beværtning i Hillerød og fortalte, hvad der var passeret. I Overensstemmelse hermed have ogsaa trende Vidner, der vare tilstede i Beværtningen, forklaret, at Lars Hansen den 9 April kom ind sammesteds og viste dem 10 Stkr. falske Tokroner, som han sagde, at han lige havde faaet af Arrestanten for at udgive dem, idet han bemærkede, at han agtede at anmelde Falsk-montneriet for Politiet; det ene af Vidnerne har endvidere forklaret, at Lars Hansen fortalte, at Arrestanten havde en Pose fuld af falske Penge. De 10 Stkr. falske Tokroner ere befundne ganske at ligne ovennævnte 41 Stkr. Den 10 April om Morgen gjorde Lars Hansen Anmeldelse for Politiet om det Passerede, og der blev derefter samme Dag, som anført, foretaget Undersøgelse paa Arrestantens Bopæl og Arrestanten anholdt. Da det nu derhos er uantageligt, at Lars Hansen skulde have anmeldt Sagen for Politiet og herved foranlediget dette til at anstille Eftersøgning paa Arrestantens Bopæl og til Anholdelse af Arrestanten, dersom det var Lars Hansen selv, der havde leveret Arrestanten Posen med de falske Penge, ligesom ogsaa et Vidne har forklaret, at Arrestanten allerede den 8 April foreviste Vidnet en Lærredspose, hvori der var mange Penge, og som var af samme Størrelse og Udseende som den af Politiet hos Arrestanten forefundne, kan der ikke være nogensomhelst grundet Tvivl om, at Arrestanten har været i Besiddelse af de falske Penge, forend han den 9 April traf Lars Hansen i Hillerød, og at han ikke har faaet dem af denne. Der er dels paa Skorstenen i Arrestantens Kjøkken, dels paa Gulvet foran samme, dels endelig i noget udenfor Huset henkastet Aske fundet Stykker

af smeltet Metal. Arrestanten har erkjendt, at han har smeltet Tin, Bly og andet Metal sammen, uden at han har kunnet angive fyldestgjørende Grund til saadan Sammensmeltning. Det fremgaar imidlertid af en Erklæring fra den polytekniske Lærestalt, som Undersøgelsesdommeren har indhentet, at saavel de falske Mønter som de forefundne Stykker af smeltet Metal indeholde Vismuth, Tin, en mindre Mængde Bly og Spor af Kobber, og at Legeringen i Mønterne og i Metalstykkerne er den samme. Arrestanten er derhos fundet i Besiddelse af en Jernpresse, som ikke egner sig til at bruges i det Ojemed, som Arrestanten opgav ved Bestillingen af samme, hvorimod det er paavist under Sagen, at der ved Hjælp af Jernpressen, nedennævnte Skrue-nogle og flere andre Redskaber, der ere forefundne paa Arrestantens Bopæl, eller i alt Fald lignende, uden Vanskelighed kan tilvejebringes en Form, hvori der kan støbes Tokronestykker. En Smed har forklaret, at Arrestanten ifjor Sommer opfordrede ham til at lave Apparater til Falskmøntneri, idet Arrestanten da vilde lave Penge, hvorefter de skulde dele Udbyttet, hvilket Vidnet imidlertid nægtede at inklude sig paa. Ved foranførte Omstændigheder i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, og naar henses til, at Arrestanten ved tilbageholdne, usandsynlige og usande Forklaringer har vist Bestræbelse for at undertrykke Sandheden, findes der at være tilvejebragt Bevis for, at Arrestanten har forfærdiget de falske Tokronestykker og saaledes gjort sig skyldig i Falskmøntneri, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 264. Sigteisen mod Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Køster refererer sig til ovennævnte paa Arrestantens Bopæl forefundne Skrue-nogle, der er vurderet til 2 Kr., og som han paastaar at have engang i afvigte Fornær laant af Smed Andersen i Fredensborg til dermed at sammenskrue ovenanførte Jernpresse; men da Andersen har nægtet at have laant Arrestanten Nøglen, og Arrestanten ikke har godtgjort det, og Andersen under Ed har forklaret, at den er frakommen ham mod hans Vidende og Villie, vil Arrestanten i Overensstemmelse med L. 6—17—10 og 11 cfr. Frd. 8 September 1841 § 6 være at domme som Tyvshæler og derfor at anse efter Straffelovens § 238 cfr. § 241. Den Straf, som Arrestanten har forskyldt efter de anførte Paragrafer i Straffeloven, er ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar, og da Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paaagte Arrestanten, billiges, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 26 Januar.

Nr. 46. Gaardejer Lars Christian Larsen
(Hansen)

contra

Gaardejer Erik Larsens Enke, Else Marie Jørgensen
(Halkier efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om et Gjældsforhold.

Sunds-Gudme Herredstings Dom af 9 August 1883: Indstævnte, Gaardmand Lars Chr. Larsen af Høje Mark bør til Citantinden, Gaardmand Erik Larsens Enke af Brendekilde Mark, betale 1000 Kr. med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 November 1882, indtil Betaling sker. Den den 16 November 1882 gjorde Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte bør derhos betale Citantinden de med nærværende Sag og den afholdte Arrestforretning forbundne Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juli 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Betalingen af det Indstævnte, Gaardejer Erik Larsens Enke, Else Marie Jørgensen af Overholluf, ved samme tilkjendte Beløb med Renter betinges af Extradition i kvitteret Stand af det ovennævnte Gjældsbevis. Processens Omkostninger for Overretten bør Citanten, Gaardejer Lars Christian Larsen af Høje Mark, betale Indstævnte skadesløst. Det idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte Else Marie Jørgensen, Erik Larsens Enke, er afgaaet ved Døden den 2 November 1885, og at hendes Bo er indtraadt i Sagen i hendes Sted.

Citanten har for Højesteret til Støtte for sin i de foregaaende Instanser givne Fremstilling af Sagens Sammenhæng fremlagt 5 Breve, som efter hans af et Vidne bestyrkede Opgivende ere fundne af ham efter den indankede Doms Afsigelse, og som ere underskrevne med Navnet Erik Larsen. Om disse Breve har Erik Larsens Enke under et optaget Forhør erklæret, at hun, som har været blind siden 1875,

hverken kan benægte eller erkjende, at de ere underskrevne af hendes afdøde Mand, men efter Brevenes Indhold og Udseende i Forbindelse med tvende Vidners edelige Forklaring om, at Underskriften aldeles ligner Erik Larsens, findes der ikke at kunne være Tvivl om, at de virkelig hidrøre fra denne.

Da nu Udtalelserne i disse Breve i Forening med de iøvrigt Højesteret foreliggende Oplysninger, særlig angaaende Erik Larsens Pengeforhold, i deres Helhed vække en høj Grad af Formodning for Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at den den 16 Juni 1879 skete Udbetaling, uanset det samme Dag udstedte Dokuments Indhold, ikke var et Laan, men et Afdrag paa Erik Larsens Gjæld til Citanten, findes det, da der ikke kan være Spørgsmaal om Eds Aflæggelse fra Indstævntes Side, at kunne tilstedes Citanten at bekræfte sit Udsagns Sandhed med Lovens Ed, saaledes at han, hvis Eden aflægges, bliver at tilfinde og Sagens Omkostninger for alle Retter i dette Tilfælde at ophæve, hvorimod i modsat Fald Overrettsdommen bliver at stadfæste og Citanten at tilpligte at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder de Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret og den Sagfører, der efter Ordre har givet Møde for hende under et Thingsvidnes Optagelse, tilkommende Salærer.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at de af ham den 16 Juni 1879 af Erik Larsen modtagne Penge ikke udbetaltes ham som et Laan, men som et Afdrag paa dennes Gjæld til ham, og at det af Citanten den nævnte Dag underskrevne, under Sagen omhandlede Dokument ikke skulde tjene som Gjældsbevis, bør han for Indstævntes eller nu hendes Bos Tiltale i denne Sag fri at være, og Processens Omkostninger for alle Retter være ophævede, hvorhos der hos det Offentlige i Salarium tillægges Advokat Halkier 150 Kroner og Kammerassessor Jespersen 25 Kroner. Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, hvorhos Citanten bør betale de ovennævnte Salarier og til det Offentlige det Retsgebyr, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt ikke Sagen for Ind-

stævntes Vedkommende for Højesteret havde været beneficeret. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere følgende: I Henhold til et af Citanten Gaardejer Lars Christian Larsen af Høje Mark den 16 Juni 1879 til senere afdøde Gaardejer Erik Larsen af Brendekilde Mark udstedt Dokument, der er overskrevet „Gjældsbevis“ og lyder saaledes: „Jeg underskrevne Gaardejer af Høje Mark, Lunde Sogn under Sunds Gudine Herred erkjender med min Haands Underskrift at være bleven skyldig til min Broder Gaardejer Erik Larsen af Brendekilde Mark, Sandagergaard kaldet, 1000 Kr., nævne et Tusinde Kroner, hvilken Kapital jeg saavel som mine Arvinger forpligter mig til at betale tre Maaneder fra Dato skadesløs i alle Maader og paa Kreditors Bopæl. I Tilfælde af Søgmaal underkaster jeg mig den ved Frd. af 25 Januar 1828 hjemlede hurtige Retsforfølgning“ — søgte Indstævnte fornævnte Gaardejer Erik Larsens Enke, Else Marie Jørgensen, nu af Overholluf i 1ste Instans ved Sunds Gudmo Herreders Ret Citanten tilpligtet at betale hende som hendes afdøde Mands eneste Arving det nævnte Dokumentets Paalydende 1000 Kr. med Renten deraf 4 pCt. p. a. fra den 16 September 1879 til Forligsklagens Dato den 17 November 1882 og 5 pCt. p. a. fra denne Dag, indtil Betaling sker, hvorhos hun paa stod en hos Citanten til Sikkerhed for det nævnte Beløb med Renter og Omkostninger den 16 November s. A. foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt ham tilpligtet at betale hende Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten erkjendte vel, at han den 16 Juni 1879 havde modtaget 1000 Kr. af sin afdøde Broder Erik Larsen, men dette Beløb blev efter hans Anbringende betalt ham som Afdrag paa Broderens Gjæld til ham, og det saakaldte Gjældsbevis af samme Dato blev folgelig ikke udstedt for at tjene som Bevis for en Gjæld, som Citanten havde paa draget sig overfor Erik Larsen, men Meningens med Dokumentet var kun at konstatere, at Erik Larsen havde betalt Citanten den Sum, hvorpaa det lod, som Afdrag paa sin Gjæld til ham. I Henhold hertil paa stod Citanten sig principaliter pure frifunden for Indstævntes Tiltale, saaledes at Arrestforretningen altsaa ikke justificeredes, og at Processens Omkostninger ophævedes; subsidiært nedlagde han samme Paa stand, saafremt han med sin Ed bekræftede Rigtigheden af sit ovennævnte Anbringende. Ved Underretsdommen

blev Arrestforretningen imidlertid stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Citanten tilpligtet at betale Indstævte 1000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. n. fra den 1 November 1882, indtil Betaling sker, samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst. Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret saaledes, at den ovennævnte Arrestforretning ophæves, og at han frifindes for Indstævntes Tiltale, naar han med sin Ed bekræfter Rigtigheden af sit fornævnte Anbringende. Subsidiært har han paastaet Underrettsdommen forandret saaledes, at han kun mod Extradition i kvitteret Stand af det ommeldte Gjældsbevis tilpligtes at betale sammes Paalydende. I begge Tilfælde har han derhos paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med et passende Beløb. Indstævnte har derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst. Efter Indstævntes Fremstilling havde hendes afdøde Mand vel i sin Tid skyldt Citanten Penge, men denne Gjæld var forlængst afgjort, da det omhandlede Dokument blev udstedt, ileet det sidste Afdrag paa Gjælden blev betalt i Januar Maaned 1879. Da Citanten i Juni Termin s. A. var i Pengeforlegenhed og ikke kunde skaffe Penge paa anden Maade, henvendte han sig til hendes afdøde Mand og bevragede ham til at gjøre et Laan hos en ustævnet Trediemand, der nok vilde laane ham, men ikke Citanten Penge. Til Bevis for de 1000 Kr., som hendes Mand derpaa laante Citanten, blev Dokumentet af 16 Juni 1879 udstedt, og Indstævnte benægter saaledes bestemt, at det var som Afdrag paa Gjæld til Citanten, at de 1000 Kr. bleve betalte sidstnævnte af hendes afdøde Mand, og at det nævnte Dokument skulde være udstedt til Bevis for Modtagelsen af et saadant Afdrag. Da det omhandlede Dokument efter sit Indhold er et rent og klart Gjældsbevis, og da der ikke overfor Indstævntes Benægtelse er ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer eller paa anden Maade tilvejebragt nogen Formodning endsige noget Bevis for Rigtigheden af Citantens oftnævnte Anbringende, vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog at det ifølge Citantens derom nedlagte Paastand udtrykkelig vil være at bestemme, at Betalingen af det Indstævnte ved Dommen tilkjendte Beløb med Renter vil være at betinge af Extradition i kvitteret Stand af det nævnte Dokument. Processens Omkostninger her for Retten findes Citanten at burde tilsvare Indstævnte skadesløst. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 296. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Conrad Emil Marott (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Oktober 1885: Tiltalte, Redaktor Conrad Emil Marott bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder samtlige Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1885: Tiltalte Conrad Emil Marott bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder det ved Underretsdømmen bestemte Salær til Aktor for Underretten, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den Forstaaelse af den under Sagen omhandlede Artikel, som er lagt til Grund for den indankede Dom, findes ikke, som i Dommen antaget, med Føje at kunne betragtes som den naturligste, idet Artiklen efter sit Indhold kan modtage forskjellige andre ligesaa nærliggende Fortolkninger, efter hvilke den ikke vilde indeholde noget for Kongen Fornærmeligt. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frilinde, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Conrad Emil Marott bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførererne Lunn og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Redaktør Conrad Emil Marott ifølge Justitsministeriets Resolution af 28 September d. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 90. I Nr. 191 af Bladet „Demokraten“ for 20 August d. A. indeholdtes under Rubriken „Strogods“, uden Angivelse af Forfatter en Artikel, overskreven: „Skammer han sig for sig selv?“ og iøvrigt saalydende: „Den østerrigske Kejser har i dyb Inkognito aflagt et Besøg paa Gmunden for at hilse paa Kongen af Danmark“, og det er denne Artikel, der under Sagen er lagt Tiltalte, der paa det nævnte Blad staar anført som ansvarhavende Redaktør, til Last. Efter Sagens Oplysninger maa det nu vel antages, at den anførte Artikel under Tiltaltes Fraværelse paa en Rejse fra 12 til 23 August d. A. er bleven optagen i det ommeldte Blad af en Forretningsfører, hvem Redaktionen af Bladet i den nævnte Tid var overdragen, og som efter sin Forklaring selv har affattet Overskriften, medens Artiklens øvrige Indhold skal være optaget efter et kjøbenhavnsk Blad, hvorhos Tiltalte har forklaret, at han først efter sin Hjemkomst gennem et andet Blad blev bekendt med Artiklen, men forsaauidt denne maatte kunne paadtage Strafansvar i den under Sagen omhandlede Henseende, maa dette Ansvar i Medfør af Bestemmelserne i Presseloven paa hvile Tiltalte, der iøvigt ogsaa ifølge sin Forklaring, efter at være bleven bekendt med den omhandlede Artikel, har i sin Egenskab af Redaktør af det paa-gjældende Blad i det hele billiget samme. Tiltalte har vel først nægtet at kunne forstaa, at den ommeldte Artikel kan indeholde nogen Krænkelse eller Fornærmelse mod Kongen, men paa nærmere Forhold har han dog erkjendt, at Overskriften er — som han har udtrykt sig — uheldig valgt, og at Artiklen nærmest maa forstaaes som indeholdende en Insinuation om, at den østerrigske Kejser havde skammet sig ved at hilse paa Kongen og havde rejst inkognito, for at det ikke skulde blive bekendt, at han havde gjort dette, i hvilken Henseende Tiltalte har anbragt, at et stort Parti her i Landet under den staaende Forfatningsstrid mener ikke at burde vise Kongen den samme Opmærksomhed, som under andre Forhold vilde blive ham til Del, og at Kejserens Inkognito mulig kunde være foranlediget ved, at han af Hensyn hertil og fordi han mulig antog, at det østerrigske og andre frie Folk sympathiserede med det ovenommeldte Parti, mente ikke at burde hilse paa Kongen og derfor skammede sig ved alligevel at gjøre det. Den ommeldte Artikel maa nu ogsaa efter sit Indhold naturligst forstaaes paa den ovenanførte Maade, og den maa navnlig efter samtlige Omstændigheder, hvorunder den er fremkommen, anses vel egnet til hos Læserne at vække Forestillingen om, at det kunde være forbundet med Skam for den østerrigske Kejser at aflægge Besøg hos Kongen, men i et offentligt Blad at opstille en saadan Gisning, der er skikket til

i en vid Kreds at vække deslige Forestillinger, maa anses at være en Krænkelse af den Ærbødighed, der skyldes Kongen. Idet saaledes den under Sagen omhandlede Artikel efter det anførte maa anses at indeholde en Overtrædelse af Straffelovens § 90, og Tiltalte, som meldt, maa bære Ansvarer herfor, vil han — der er født i Aaret 1856 og med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste gjentagne Gange er straffet arbitrært, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter den citerede Paragraf i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i tre Maaned, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 27 Januar.

Nr. 272.

Advokat Nellemann

contra

Thorvald Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 18 August 1885: Tiltalte, Handelsgartner Thorvald Rasmussen, bor til Odense Kommunes Kasse erlægge en Bøde paa 10 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden trede Sole-mærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1885: Politiretsdommen bor ved Magt at stande. I Saler til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Rode, betaler Tiltalte, Thorvald Rasmussen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 14 d. M. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens

Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da det maa antages, at der fra gammel Tid med Udøvelsen af Næring som Handelsingartner har været forbundet Ret til at forhandle udenlandske Havefrøsorter, jfr. Bevilling af 28 Mai 1735 og Kancelliskrivelse af 17 November 1787, og denne Ret ikke kan anses bortfalden ifølge Næringsloven af 29 December 1857, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Thorvald Rasmussen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Nellemann og Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, Thorvald Rasmussen, der under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret tillige fra det Offentliges Side hertil indankede Sag tiltales for uberettiget Næringsbrug, har erkjendt, at han, der er etableret som Handelsingartner i bemeldte Kjøbstad, har uden at have løst Borgerskab tillige forhandlet udenlandske Havefrøsorter, hvilke ikke, som af ham forment, ifølge Næringslovens § 53 ere Gjenstand for Frihandel. maa det billiges, at han, der har opgivet at være født den 10 Juli 1839 og ikke vides tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom efter bemeldte Lovs § 75 er anset med en Bøde til Odense Kommunes Kasse af 10 Kr., og Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Vederlaget for det omhandlede Grundstykkets Fravigelse bestemmes til et kontant Beløb af 1156 Kroner, hvorhos Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Oræmisser ere saalydende: Ved en den 23 Oktober 1858 oprettet Kjøbekontrakt solgte Smedemester Niels Knudsen til Enkemadame Pedersen „den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 24 ved Gamle Kongevej i Frederiksberg Sogn med Grund osv.“, i hvilken Kontrakts § 6 det hedder: „den til Ejendommen efter den nugjældende Byggelov fornødne Gaardsplads som bliver indenfor Grundlinjen af Forhuset og bagved det der opsatte Plankeværk, skal Sælgeren eller de eventuelle tilkommende Ejere af den nu under Bygning værende Ejendom, naar forlanges af Madam Pedersen eller af fremtidige Ejere, være pligtige til at afstaa og udlægge det ommeldte Grundstykke og at flytte Plankeværket uden Udgift for Ejeren af den herved solgte Ejendom, dog imod at der for Afstaaelsen svares 4 pCt. aarlig Rente af den Kapital, det omhandlede Grundstykke har kostet Sælgeren, nemlig 2 Rdl. 5 Mk. pr. □ Alen, men Sælgeren skal være pligtig at lade ommeldte Grundstykke opmaale og fraskille ved et fast Mærke osv.“ Denne Kjøbekontrakt blev derpaa, efterat Ejendommen, derunder indbefattet det nævnte Grundstykke, under 4 Mai 1859 var udstykket fra Hovedejendommen Matr.-Nr. 24 i og betegnet som Matr.-Nr. 24 a x, fuldbyrdet ved Skjøde af 28 Oktober 1860, hvorefter den solgte Ejendom, der i Skjødet betegnes som Matr.-Nr. 24 a x, overdrages „paa samtlige i Kjøbekontrakten fastsatte Vilkaar, hvoriblandt navnlig § 6, at Kjøberen eller efterfølgende Ejere, naar det af Bygningskommissionen forlanges, skal overtage den Del af Ejendommens Grund, som ligger sønden for det nuværende Plankeværk, og som indtil videre afbenyttes af Ejendommen Matr.-Nr. 24 i paa de i bemeldte Paragraf fastsatte Vilkaar“, hvilket Skjøde thinglæstes under 13 Februar 1861. Hovedejendommen Matr.-Nr. 24 i var imidlertid efter den skete Udstykning af bemeldte N. Knudsen blevet bortsolgt ved en Kjøbe-

kontrakt af 10 September 1859, der om det ovenomhandlede Grundstykke ikkun indeholder følgende Bestemmelse i dens § 11: „I Tilfælde af, at Ejerinden af Nabogarden vil have det Stykke Grund, som er indhegnet her til Gaarden, da skal samme erstattes Kjøberen med 17 Mk., skriver Sytten Mark pr. □ Alen“, hvilken Kjøbekontrakt, efterat være thinglæst den 14 s. M., i Henhold til tvende Transporter blev fuldbyrdet ved et til Indstævnte Enkefru Behrensens senere afdøde Mand Snedkermester Behrensens udatet Skjøde af 22 Juni 1861, der thinglæstes den 10 Juli s. A. Citanten Barber Rosznercki, der ved Skjøde af 17 Februar 1882 er blevet Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 24 a x, paastod nu under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavn Amts sondre Birks Ret anlagte Sag Indstævnte som Ejer af Matr.-Nr. 24 i kjendt pligtig til at afstaa det ovennævnte til Matr.-Nr. 24 a x hørende, paa et fremlagt Situationskort nærmere betegnede Grundstykke og uden Udgift for Citanten flytte det mellem Parternes Gaardepladser værende, paa Situationskortet med en graa Streg betegnede Plankeværk hen paa Grandsen mellem Ejendommene, alt under en passende Frist og under en Tvangsmulkt af 10 Kr. for hver Dag, Fristen oversiddes, mod at Citanten eller efterfølgende Ejere af Matr.-Nr. 24 a x aarlig betale Indstævnte et Beløb svarende til 4 pCt. Rente af den Kapital, som fremkommer, naar hver □ Alen af det ommeldte Grundstykke, der har et Areal af $204\frac{1}{4}$ Alen, betales med 2 Rdl. 5 Mk. = 5 Kr. $66\frac{2}{3}$ Øre, hvorhos han paastod sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Indstævnte paastod sig derimod principaliter frifundet og tillagt Sagens Omkostninger; subsidiært paastod hun sin Fravigelse af Grundstykket gjort afhængig af, at der samtidig kontant udbetaltes hende 17 Mk. = 5 Kr. $66\frac{2}{3}$ Øre pr. □ Alen, og denne sidste Paastand blev ogsaa subsidiært tiltruaet af Citanten. Ved bemeldte Rets Dom af 9 Januar d. A. blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom har Citanten nu i Henhold til Stævning af 5 Marts d. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og derhos paastaet Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger. Indstævnte har derimod paastaet Dommen stadfæstet, subsidiært, at Afstaaelsen af Grundstykket gjøres afhængig af en kontant Betaling af 17 Mk. eller 5 Kr. $66\frac{2}{3}$ Øre pr. □ Alen af dets Indhold og aldeles subsidiært, at Afstaaelsen gjøres afhængig af, at Citanten overleverer Indstævnte, et uden Retsanmærkning læst Dokument, hvorved der for en aarlig Ydelse, svarende til 4 pCt. p. a. af nysnævnte Beløb, gives hende og efterkommende Ejere af Matr.-Nr. 24 i af Frederiksberg By og Sogn 1ste Prioritets Panteret i Matr.-Nr. 24 a x eller mere subsidiært i Grundstykket q v, hvorhos hun i alle Tilfælde har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Efter

alt det Foreliggende skjønnes det nu ikke at kunne betvivles, at det har været Hensigten ved Kjøbekontrakten af 23 Oktober 1858 med tilhørende Skjøde af 23 Oktober 1860 tillige at afhænde det omtvistede Grundstykke, og den Omstændighed, at dette indtil videre er forblevet i Sælgerens og hans Efterfølgers Besiddelse, kan ikke, som i den indankede Dom antaget, udelukke, at den tilsigtede Overdragelse er blevet fuldbyrdet. Da der nu derhos maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte og hendes Forgængere ved den oven citerede Bestemmelse i § 11 i Kjøbekontrakten af 10 September 1859 have været afskaarne fra gennem den af dem udovede Besiddelse at vinde Hævd paa det omhandlede Grundstykke, at det ikke kan antages at have været Meningen ved den Maade, hvorpaa der i Skjødet af 23 Oktober 1868 henvises til Bestemmelsen i § 6 i Kjøbekontrakten af 23 Oktober 1858, at gjøre nogensomhelst Forandring i de deri indeholdte Bestemmelser, og at der ikke kan tages noget Hensyn til, at Vilkaarene for Afstaaelsen af Grundstykket ere angivne anderledes i Kjøbekontrakten af 10 September 1859 end i Kjøbekontrakten af 23 Oktober 1858, idet det ikke i saa Henseende kan komme i Betragtning, at sidstnævnte Kontrakt ikke var thinglæst forinden den førstnævntes Udstedelse, findes Citantens principale Paastand at maatte tages tilfulde, dog saaledes at Grundstykkets Areal, efter hvad der er in confesso, bestemmes til 204 □ Alen. Sagens Omkostninger i begge Instantser findes at burde at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Holm en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 24 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Marts 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række. Højesteretsaaret 1885—86. Nr. 45.

Fredagen den 29 Januar.

Nr. 249. Overretssagfører Winther
contra
Mogens Christian Ludvig Andersen (Def. Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Mai 1885: Tiltalte Mogens Christian Ludvig Andersen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salar til Aktor, Prokurator Langballe, 16 Kr. og Defensor, Kancelliraad Brædstrup, 12 Kr. I Erstatning bør han til Blikkenslager May af Randers betale 270 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i sin Helhed at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bestemmelsen om Erstatning til Blikkenslager May i Randers bortfalder. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Overretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Mejerist Mogens Christian Ludvig Andersen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte — der, som det maa antages, i Begyndelsen af Mai Maaned 1884 havde kjøbt et Hus i Hvilsager, hvor han vilde indrette et Fællesmejeri, og som derefter havde sluttet Akkord med nogle Avlsbrugere i Omegnen om, at disse skulde levere Mælk til hans Mejeri, imod at han ved hver Maanedes Slutning betalte den i Lobet af Maaneden leverede Mælk med en Pris, der skulde rette sig efter den ved Noteringerne paa Smør satte Værdi — i Midten af Juni Maaned s. A. paabegyndt Driften af sit Mejeri, men da han arbejdede med Tab og ikke fik et Laan, som han havde gjort Regning paa, ophørte han dermed, efter sin første Forklaring allerede inden Juni Maanedes Udgang, men efter hvad han senere har udsagt, i Begyndelsen af Juli Maaned, hvorom han underrettede sine Mælkeleverandører, men uden at nogen Opgjørelse med disse fandt Sted. Efterat der derpaa den 21 Juli var efter Rekvisition af en af hans Kreditorer gjort Arrest hos ham, blev hans Bo, som det maa antages, i Henhold til en af samme Kreditor til Skifteretten i Skanderborg, hvor Tiltalte imidlertid havde taget Ophold, den 10 August derom indgivne Begjæring den 21 s. M. taget under Konkursbehandling, og ifølge den af Tiltalte under 25 August til Skifteretten indgivne Opgjørelse af hans Status, ejede han dengang foruden Retten til at erholde Skjøde paa det Hus, han havde kjøbt i Hvilsager — hvilken Ret maa antages at have været saa godt som værdiløs, eftersom Tiltaltes Bo senere har indgaaet en Overenskomst med Sælgeren om Ophævelse af Handelen om Huset, saaledes at Sælgeren beholdt det af Tiltalte paa Kjøbesummen erlagte Afdrag af 600 Kr. — og en Centrifuge, der var indkjøbt for 800 Kr., men hvori en Kreditor allerede havde ladet gjøre Udlæg, kun Aktiver til Værdi ca. 150 Kr., medens hans Gjæld efter hans Opgjørelse udgjorde 2050 Kr. 81 Ore, hvoraf 691 Kr. 7 Øre skyldtes til forskellige Mælkeleverandører. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger

anses tilstrækkelig godtgjort, at han efter sin Forklaring samme Dag, som der blev gjort Arrest hos ham, har for at skaffe en af sine Kreditorer, Gaardejer Peder Salling Simonsen af Hvilsager, der havde indfriet en af Tiltalte trukken Vexel, stor 500 Kr., og som desuden havde ca. 22 Kr. tilgode hos ham for Mælk, forlods Fyldestgjørelse for en Del af dette Tilgodehavende, overladt bemeldte Simonsen en Tiltalte tilhørende Fjedervogn med Tilbehør af Værdi 50 Kr., og har Tiltalte — hvis Udsagn om, at Vognen udleveredes Simonsen samme Dag, som der blev gjort Arrest hos Tiltalte, iøvrigt ikke stemmer med Simonsens Forklaring, hvorefter Udleveringen af Vognen skal have fundet Sted 5 à 6 Dage tidligere — derhos udsagt, at han ikke véd, om Simonsen fik Vognen for eller efter Arrestforretningen, men at der — hvad ogsaa fremgaar af en efter Sagens Indankning for Overretten ifølge Rettens Kjendelse tilvejebragt Udskrift af Arrestforretningen — i ethvert Tilfælde ikke var bleven gjort Arrest i Vognen, og at Tiltalte vel dengang indsaa, at han vanskelig kunde undgaa en Fallit, saafremt han ikke kunde rejse et Laan — hvorom han ikke kan antages at have havt noget videre begrundet Haab — man at han desungtet ansaa sig berettiget til at disponere over Vognen, som sket er. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte — der til Brug i sit Mejeri havde af Firmaet Creutzberg & Co. i Kjøbenhavn kjøbt den ovennævnte Centrifuge for 800 Kr., hvoraf Halvdelen skulde betales ved Modtagelsen af Centrifugen, der skulde have været leveret Tiltalte senest den 8 Mai 1884, men først modtoges i Midten af Juni Maaned, medens Resten skulde betales tre Maaneder derefter — i Begyndelsen af Juli Maaned har tilbudt det ovennævnte Firma at tilbagelevere dette Centrifugen, som han erklærede sig ude af Stand til at betale, og at Tiltalte, da Firmaet vel modtog Tilbudet, men ikke kunde faa Centrifugen udleveret, fordi der, forinden det fremkom med Begjæring desangaaende, var gjort Arrest i samme, har den 31 Juli paa en Tid, da Tiltalte efter sin Forklaring var paa det Rene med, at han maatte gaa fallit, dersom nogen af hans Kreditorer fremkom med Begjæring derom, efter Opfordring af en Sagførerfuldmægtig, der havde henvendt sig til ham paa Creutzberg & Co.s Vegne, inden Aarhus Kjøbstads Forligskommission indgaaet et Forlig med bemeldte Firma, hvorved han, for at sætte dette i Stand til at lade gjøre Udlæg i Centrifugen, forpligtede sig til, som det hedder i det Forligsbud, som indeholdes i den af ham under 30 Juli for den Mund, der gav Møde for ham under Forligsmæglingen, udfærdigede Fuldmagt, og i Henhold til hvilket Forliget blev afsluttet „senest Kl. 6 Dags Eftermiddag“ at betale Firmaet 600 Kr. af den for Centrifugen akkorderede Kjøbesum med Renter 5 pCt. p. a. heraf fra Dato, til Betaling sker, samt Forligs- og Inkassationsomkostninger efter Regning, uagtet kun

Halvdelen af den akkorderede Kjobesum efter det Ovenanferte den Gang var forfalden til Betaling. I Henhold til dette Forlig blev der derpaa i Begyndelsen af August Maaned efter Firmaets Rekvisition gjort Udlæg bl. a. i Centrifugen, hvorefter denne stilledes til offentlig Auktion og indbragtes til 150 Kr. — Iøvrigt har Tiltalte villet gjøre gjældende, at den ovennævnte Sagførerfuldmægtig, da Tiltalte ligeoverfor ham yttrede Tvivl, om han kunde afslutte det omneldte Forlig, har beroliget ham med den Forsikkring, at han var berettiget dertil, men selv om Sagførerfuldmægtigen virkelig er kommen med en saadan Udtalelse — hvad denne iøvrigt ikke har villet erkjende — vilde dette i ethvert Tilfælde ikke kunne diskulperer Tiltalte. Forsaavidt denne endvidere sigtes for forinden sin Fallit retsstridig at have begunstiget ovennævnte Peder Salling Simonsen ved at give denne Transport paa sin Ret til et Auktionsprovenu, og en anden af sine Kreditorer ved at overlade denne Penge og Varer som delvis Betaling for hans Tilgodehavende hos Tiltalte, bliver der, da der ikke ved Underrettsdommen, som alene er paaanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herfor er idomt ham Straf, ikke her for Retten Spørgsmaal om at paalægge ham Strafansvar under denne Del af Sagen. Endelig er det oplyst, at Tiltalte — der, da han sluttede Akkord med de ovenmeldte Avlsbrugere om Levering af Mælk til sit Mejeri, havde aftalt med Leverandorerne, at han til hver af disse skulde indkjøbe 2 Mælkespande, der skulde mærkes med de Paaagjældendes Navne og bruges ved Transporten af deres Mælk — har bestilt det fornødne Antal Spande tilsammen af Værdi 270 Kr., hos Blikkenslager May i Randers og fornaaet denne, til hvem han sagde, at Spandene vare til Leverandorerne, der ved den første Opgjørelse med Tiltalte skulde betale Kjobesummen for samme til denne, som da atter skulde betale May Pengene, til at give ham en Maanedes Kredit paa Kjobesummen, hvorved bemærkes, at Tiltalte har erkjendt, at han ikke havde nogen Bemyndigelse til at bestille Spandene for Leverandorerne Regning eller i deres Navn, men at Aftalen mellem ham og Leverandorerne iøvrigt efter hans Forklaring virkelig gik ud paa, at Spandene skulde tilhøre disse, imod at de godtgjorde ham Kjobesummen ved den første Opgjørelse, der fundt Sted imellem dem, og at dette ogsaa stemmer med de fleste Leverandorer's Forklaringer, medens dog enkelte af dem have villet gjøre gjældende, at der ikke var bleven talt imellem dem og Tiltalte om, hvem der skulde betale Spandene, og at de gik ud fra, at Spandene skulde være Tiltaltes Ejendom og betales af denne. Da Tiltalte imidlertid, som meldt, forinden nogen Opgjørelse havde fundet Sted imellem ham og hans Mælkeleverandører, opgav sin Mejeridrift, underrettede han May herom, og idet han tilbageleverede denne noget Blikkenslagerarbejde, han havde kjøbt af ham for

egen Regning, henviste han ham til for Spandene at holde sig til Mælkeleverandørerne, idet han, der ikke vil have tænkt paa, at disse paa en enkelt Undtagelse nær havde mere tilgode hos Tiltalte for Mælk, end de skyldte ham for Spandene, efter sin Forklaring mente, at de lige saa godt kunde betale til May som til ham. May henvendte sig nu ogsaa til Leverandørerne, men disse nægtede at betale, idet de gjorde gjældende, at Tiltalte ikke havde været bemyndiget til at bestille Spandene for deres Regning. Efter Mays Forklaring havde han forstaaet Tiltaltes Udtalelser ved Bestillingen af Spandene, som om han kunde holde sig til Mælkeleverandørerne for Kjøbesummen, og han har paastaet, at han, dersom han havde vidst, at Tiltalte alene skulde hefte for samme, ikke vilde have indladt sig med ham. Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han nok mærkede, at May gik ud fra den urigtige Forudsætning, at Leverandørerne i ethvert Tilfælde skulde hefte for Spandene, og at han nu nok kan indse, at han ikke handlede rigtig mod May ved ikke, da han mærkede dette, at oplyse ham om, at Tiltalte alene heftede for samme, men han har benægtet, at han, der ikke dengang vil have tænkt noje over Sagen, har havt til Hensigt at bibringe May en urigtig Forestilling om Forholdet for derved at faa ham til at udlevere Spandene, idet han har tilføjet, at det var ham en ligegyldig Sag, om May vilde lade ham faa Spandene paa Kredit, da Tiltalte, dersom May havde nægtet at inkludere sig herpaa, vilde have sagt til Leverandørerne, at de saa selv maatte skaffe sig Spandene, og da dette Anbringende efter Omstændighederne ikke kan forkastes, samt da der ikke er nogen Foje til at antage, at Tiltalte har handlet i svingagtig Hensigt, da han senere henviste May til for Spandene, som Tiltalte ikke var i Stand til at betale, at holde sig til Leverandørerne, findes der heller ikke under denne Del af Sagen at kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar, og der bliver da heller ikke under denne Sag Spørgsmaal om at tilkjende May Erstatning hos Tiltalte. Derimod vil denne, som er født i Aaret 1848, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for at have overdraget Peder Salling Simonsen den under Sagen omhandlede Fjedervogn som delvis Betaling for dennes Tilgodehavende hos Tiltalte samt for at have indgaaet det ovennævnte Forlig med Firmaet Creutzberg & Co., være at anse efter Straffelovens § 261 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maanedes, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil henedte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste, dog at der ikke under nærværende Sag bliver at tilkjende Blikkenslager May nogen Erstatning.

Tirsdagen den 2 Februar.

Nr. 41. **Detajlhandler Rasmus Eiby**
 (Levinsen efter Ordre)
 contra
Finantsministeren paa Statskassens Vegne
 (den konstiturede Kammeradvokat),

betr. Invalideforsorgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1884: Indstævnte Finantsministeren bor for Tiltale af Citanten, Detajlhandler Rasmus Eiby af Frøbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges i Salær Overretsprokurator Alberti 150 Kr., Prokurator i Odense Cloos's Dodsbo 25 Kr., Prokurator Møller i Grenaa 15 Kr. og Prokurator Mønsted i Logstor 15 Kr., hvilke Salærer tilligemed følgende Beløb for havde Udlæg, nemlig til Overretsprokurator Alberti 4 Kr. 46 Øre, Prokurator Cloos's Dodsbo 1 Kr. 56 Øre og Prokurator Mønsted 72 Øre, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da et andet Resultat ikke, som af Citanten forment, vil kunne begrundes paa en af det kongelige Sundhedskollegium under 19 December f. A. afgiven Erklæring — der gaar ud paa, at det vel efter de foreliggende Oplysninger ikke kan anses godtgjort, at Citantens under Sagen omhandlede Sygdom stammer fra Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter, men at det paa den anden Side ikke er usandsynligt, at den er en Følge deraf — vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indkandede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Detailhandler Rasmus Eiby af Frøbjerg, efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Alberti paastaet Indstævnte, Finantsministeren, tilpligtet paa Statskassens Vegne at udbetale ham Understøttelse som Invalid af tredje Afdeling ifølge Loven om Pensionering af Militæretaternes Underklasser samt Invalideforsørgelse af 9 April 1851 samt Lovene om Forhøjelse af Invalidforsørgelsen af 24 Februar 1858 og 18 April f. A., saaledes at Understøttelsen regnes fra den 28 Januar 1868, da Citanten erholdt Ujenstydgtigheds pas som for stedse uskikket til al Krigstjeneste paa Grund af store Blodaareknuder paa højre Ben, tilligemed Renten 5 pCt. aarlig af den ham fra 28 Januar 1868 til Forligsklagens Datum den 20 April 1881 tilkommende Understøttelse fra næstnævnte Dato til Betaling sker, hvorhos han endvidere har paastaet Indstævnte paalagt at udrede Sagens Omkostninger og derunder Salær til Overretsprokurator Alberti samt til Dødsboet efter Prokurator Cloos i Odense og til Prokurator Møller i Grenaa og Prokurator Mønsted i Løgstor, hvilke tre Prokuratorer have været beskikkede for Citanten til at optage forskjellige Thingsvidner saavel som følgende Beløb for hafte Udgifter, nemlig til Prokurator Alberti 4 Kr. 46 Øre, Prokurator Cloos's Dødsbo 1 Kr. 56 Øre og Prokurator Mønsted 72 Øre, hvilke Salærer og Udgiftsbeløb i hvert Fald ere begjærede de Paagjældende tillagte hos det Offentlige. Indstævnte har principaliter procederet til Frisindelse og subsidiært paastaet, at den omprocederede Understøttelse ikke tilkjendes Citanten fra et tidligere Tidspunkt end den 1 December 1876, eftersom han først i November Maaned 1876 har ansøgt om Invalidforsørgelse og Understøttelsen derfor ei heller kan tilkomme ham fra noget tidligere Tidspunkt, hvorhos Indstævnte for alle Tilfælde har begjært sig Sagens Omkostninger skadesløst godtgjort af Citanten og derunder Salær til den konst. Kammeradvokat, der efter Ordre har givet Møde for Indstævnte. Ifølge Sagens Oplysninger blev Citanten, der er født den 3 April 1836 og som ved Sessionen for 1859 var bleven udkreven som tjenlig til Infanterist med Vedtegning „angiver Brystsyge, kan ej skjønnes“, men under 8 Oktober 1860 i Henhold til Værnepligtsloven af 12 Februar 1849 § 24 var overført til Forstærkningen, i Maris Maaned 1864 indkaldt til Krigstjeneste, og mødte han den 15 s. M. uden forud at blive underkastet nogen Sessionsbehandling eller Lægeundersøgelse ved en Rekrutskole i Helsingør, hvilken Skole han gjenngik til den 26 April s. A., da han blev afsendt til Krigsskuepladsen paa Als, hvor han ankom den 27 April og blev ansat ved 5 Infanteriregiment. Kort efter sin Ankomst blev han imidlertid syg, og efter de til Krigsministeriet fra Regimentet afgivne Sygelister og de paagjældende Lazarethers Protokoller, var han indlagt paa Infirmeriet i Tand-

slet paa Als fra — som det maa antages — den 29 April til den 7 Mai for Varices (Blodaareknuder) eller efter Regimentets Sygeliste oedema pedum, var derefter kvartersyg den 23 og 24 Mai af rheumatisk Feber og indlagt paa Augustenborg Lazareth fra 25 til 30 Mai, uden at Sygeprotokollerne indeholde nogen Angivelse af Sygdommen, atter kvartersyg fra 3 til 17 Juni som Rekonvalescent efter rheumatisk Feber, indlagt paa Augustenborg Lazareth fra 18 til 21 Juni, uden at Sygeprotokollerne indeholde nogen Angivelse af Sygdommen, og derefter fra 22 Juni til 16 Juli paa Rudkjøbing Lazareth, i hvis Protokol hans Sygdom er angiven at være rheumatisk Feber og varices crurum og hvorfra han blev evacueret den 17 Juli til Odense Lazareth. Her var han fra den 18 til den 19 Juli med Bemærkning i Protokollen, at han havde Varices og blev da udskreven som helbredet, hvorpaa han den 20 Juli af Pladskommandanten i Odense blev dirigeret til sit Regiment, der dengang laa ved Lillebelt, og ved hvilket han derefter gjorde Tjeneste, indtil han den 3 Oktober 1864 blev hjemsendt tilligemed det øvrige Mandskab af Aargang 1859, dog at han — som det maa antages — fra den 12 August, da han blev oversat fra 6te Komp., hvorved han hidtil havde staaet, til 1ste Komp., havde Ophold i Odense, hvor han blev sat til at pudse Sabler for Depotet. Efter at han den 28 Januar 1868 havde faaet Udygtighedspas paa Grund af Blodaareknuderne paa hans højre Ben, ansøgte han i November 1876 Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalidforsorgelsen om Forsørgelse som Invalid paa Grund af de ommeldte Blodaareknuder, som han formentede at have paa draget sig ved sin militære Tjeneste i 1864, men med Bemærkning, at der, da den Bataillon, ved hvilken han havde tjent, ikke havde kunnet oplyse Rigtigheden af hans anførte Formening, og han derhos først var bleven kasseret ved Sessionen for 1868, manglede ethvert Bevis for, at Svagheden var paa draget ved Udførelsen af hans Tjenesteplichter, blev det ansøgt i Henhold til § 9 i Loven af 9 April 1851 afslaaet ved Bestyrelsens Skrivelse af 20 December 1876. Citanten fornyede derefter sit Andragende under 30 Januar 1877, men fik atter Afslag ved Bestyrelsens Skrivelse af 27 Februar s. A., og senere Henvendelser til Finantsministeriet førte ikke til andet Resultat. Han har derfor nu anlagt nærværende Sag, hvorunder han til Støtte for sin formentlige Ret til at nyde Invalidforsørgelse har anbragt, at den Sygdom af Blodaareknuder, for hvilken han i 1868 blev erklæret udygtig til al Krigstjeneste, og som han stadig er lidende af, er fremkaldt ved de Anstrengelser, han var underkastet i Rekrutskolen og Felten 1864; han havde nemlig ingen- sinde tidligere lidt af Blodaareknuder, men mærkede først i Slutningen af Skoletiden Tegn til Svaghed i Benet, hvortil han antog, at Oprindelsen skrev sig fra en Ovelse i Bajonetfægtning,

under hvilken han havde mærket en stikkende Fornemmelse i Benet, og da han paa Marschen til Als undersøgte sit Ben i Korsor, overbeviste han sig første Gang om dets daarlige Tilstand uden dog da at vide, at det var Blodaareknuder, han led af; paa Als kunde han imidlertid strax efter sin Ankomst knap gaa, og han blev saa syg under Forposttjenesten, at hans Kammerater maatte hjælpe ham hjem, da han ikke kunde staa paa Benene. Han har siden den Tid bestandig lidt af Blodaareknuder paa Benet, der i en væsentlig Grad forringe hans Evne til at erhverve sit Livsophold, da de gjøre ham uskikket til ethvert anstrængende, navnlig gaaende og staaende, Arbejde og hindre ham, der er Handlende paa Landet, i at færdes blandt Omegnens Beboere for at opkjøbe Varer. Indstævntes Paastand om Frifindelse er begrundet paa, at det ikke kan erkjendes, at Citantens Svaghed eller Sygdom er paadraget ved eller i Anledning af Udførelsen af hans militære Tjenesteplichter, og at Sygdommen ej heller er af en saadan Beskaffenhed, at den har medført nogen væsentlig Indskrænkning i hans Erhvervsøve. Ved de af Citanten tilvejebragte Attester fra Læger, der have Kjendskab til hans Tilstand og fra vedkommende Sogneraads Formand maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at hans Sygdom af Blodaareknuder i en væsentlig Grad hindrer ham i hans Erhverv, og det bliver derfor at undersøge, om det kan anses godtgjort, at Sygdommen er foranlediget ved Udførelsen af hans militære Pligter i den Tid, han gjorde Militærtjeneste fra den 15 Marts til den 3 Oktober 1864. Ved de Forklaringer, der ere afgivne af flere af Citanten forto Vidner, som have kjendt ham og staaet i Berøring med ham forinden 1864, saavel som ved en Erklæring fra den Læge, der tidligere har været Huslæge hos Citantens Forældre, findes det nu tilstrækkelig godtgjort, at han ikke forinden sin militære Tjeneste har klaget over Blodaareknuder eller for sine Omgivelser frembudt Tegn paa at lide af en saadan Sygdom, hvad der ogsaa stemmer med, at der ikke ved hans Sessionsbehandling i sin Tid er gjort Antegning om, at han havde Aareknuder, og ved de af flere Vidner, der have gaaet paa Rekruttskole med Citanten og derfra ere fulgte sammen med ham til Als, afgivne Forklaringer er det ligeledes oplyst, at han først efter Skolens Slutning viste Tegn til Svaghed i Benene og klagede derover. Medens det derhos ikke er aldeles klart, om det Sygdomsanfald, hvorfor han i April 1864 blev indlagt paa Infirmeriet i Tandslet, skrev sig fra Aareknuder, idet de paagjældende Vidner ikke have kunnet forklare sig herom, og Sygeprotokollerne, som ovenfor bemærket, ere uoverensstemmende i saa Henseende, maa det anses for utvivlsomt, at han, da han i Juni Maaned f. A. blev indlagt paa Rudkjøbing Lazareth frembød Blodaareknuder paa Benene, om det end ikke kan antages, at disse foranledigede Indlæggelsen paa Lazarethet. Det

er i saa Henseende af nuværende Stabslæge Salomon, som i sin Tid behandlede Citanten paa det nævnte Lazareth, i en Skrivelse til Citantens Sagfører udtalt, at det beror paa en fejlagtig Opfattelse af de virkelige Forhold, naar man gaar ud fra, at Citanten skulde være indlagt paa Lazarethet og der behandlet for Blodaareknuder, men at han er bleven indlagt, behandlet og endelig helbredet for Gigtfeber, og at, naar der i Sygeprotokollen under Rubriken for Sygdomsangivelse staar opført baade Gigtfeber og Blodaareknuder, beviser dette ikke andet, end at han ved Siden af den Hovedsygdom, for hvilken han blev indlagt, tillige frembød nogle Blodaareknuder, og lader formode, at saadanne allerede have været tilstede ved hans Udskrivning, idet det nemlig hvert Aar sker, at der paa Sessionerne udskrives Værnepligtige med nogle faa og lidet fremstaaende (uhinderlige) Blodaareknuder paa et Ben, som da heller ikke genere dem under Udførelsen af deres militære Tjeneste, hvorhos Stabslægen har tilføjet, at der neppe er Tvivl om, at Citanten ved sin Afgang fra Lazarethet har haft Blodaareknuder paa Benet, da han havde dem ved Indlæggelsen, og Blodaareknuder ikke er en sygelig Tilstand, der svinder bort efter en kort Tids Hvile paa et Sygehus, men at det tør anses for givet, at de kun have været tilstede i ringe Grad, da han i modsat Fald vilde være bleven fremstillet for en Kassationskommission til Kassation. Citanten har nu vel ogsaa anbragt, at han er bleven stillet for en saadan Kommission i Odense, der imidlertid henviste ham til at lade sig kassere ved Regimentet, og at Grunden til, at han ikke lod sig paany stille for en Kassationskommission, alene var den, at det blev lovet ham, at han skulde blive skaanet for anstrængende Tjeneste, hvorfor han ogsaa, som tidligere bemærket, blev sat til at pudse Sabler ved Depotet i Odense, men Rigtigheden af det saaledes anbragte er i ingen Henseende bestyrket ved det under Sagen fremkomne, men strider tildels derimod og kan derfor ikke komme i nogen Betragtning, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det af den paagjældende Bataillon er udtalt, at det hverken er samme eller det vedkommende Kompagni bekendt, at Citanten skulde være bleven skaanet i nogen væsentlig Grad, saalidt som at han har været fremstillet til Kassation. Medens der nu herefter maa gaas ud fra, at Citanten under hans militære Tjeneste har frembudt Tilfælde af Blodaareknuder, der ikke senere have fortaget sig, og at han ikke tidligere har haft Ulemper af saadanne Aareknuder, følger heraf dog ikke, at det er de militære Tjenestepligter, der have foranlediget Udviklingen af denne sygelige Tilstand, eller at den ikke har været tilstede, forinden Citanten kom paa Rekrutskolen, i en mindre Grad, saa at de ikke have medført Ulemper for Citanten, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at efter de paa den omhandlede Tid gjældende Regulativer for Bedømmelsen af de

Værnepligtiges Dygtighed til Krigstjenesten var der kun Blodaareknuder af større Omfang og Udbredning, der gjorde uskikke til egentlig Krigstjeneste, medens Aareknuder af ringe Omfang og Udbredning ansaas for uhinderlige. Det er nu derhos af Invalidbestyrelsens lægekyndige Konsulent i en af ham angaaende Citantens Forsørgelsesret afgiven Erklæring af 11 September 1877 udtalt med Hensyn til Blodaareknuder, at saadanne ere en gennem alle Samsundsklasser hyppig forekommende Abnormalitet, der udvikles efterhaanden uden, at der i Reglen lader sig paavise nogenomhelst ydre Aarsag, og som selvfølgelig allerede længe have været tilstede, inden Udviklen skrider saavidt frem, at de ses og bemærkes, og at man derfor aldeles ikke kan betragte de Forhold, hvorunder Blodaareknuderne først bemærkes, som deres Aarsag, og i en af samme afgiven Erklæring af 7 Juni f. A. hedder det endvidere, at, naar Citanten antager, at han har faaet Skaden ved Bajonetfægtning, da hviler denne Antagelse ikke paa nogen reel Grund, idet udviklede Blodaarer — som tidligere forklaret — er en sygelig Tilstand, der udvikles langsomt og gradvis, og der aldrig vil kunne paavises noget bestemt Tidspunkt, hvorom det kan siges, at da begyndte de, hvorimod de, naar de begynde at medføre Ulemper, have bestaaet i lang Tid, hvortil kommer, at det slet ikke er konstateret, at de Smerter, Citanten vil have følt ved Bajonetfægtningen, have havt noget med Blodaarene at gøre. Da det, efter hvad der saaledes er oplyst om Blodaareknuders Oprindelse og Udvikling, mod hvis Rigtighed der ikke fra Citantens Side er fremført noget, der kan tillægges Betydning, ikke kan antages, at de Blodaareknuder, som Citanten ved sin Afgang fra Hæren led af, skulde være fremkaldte ved hans temmelig kortvarige og — efter hvad der foreligger — ikke med nogen særlig Anstrængelse forbundne militære Tjeneste, hvorimod de maa formodes allerede tidligere at have været tilstede, om end i mindre Grad, og da der ej heller er godtgjort noget, der kunde lede til at antage, at Sygdommen ved den militære Tjeneste har faaet et Udsving, som under andre Forhold ikke vilde være indtraadt, findes Citanten ikke efter de bestaaende Love at have Krav paa Invalidforsørgelse, og Indstævnte vil saaledes være at frifinde for hans Tiltale i Sagen. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighedene være at ophæve og ville de Citantens beskikkede Sagførere tilkommende Salærer, der bestemmes for Overretsprokurator Alberti til 150 Kr., for Prokurator Cloos's Dødsbo til 25 Kr. og for Prokuratorerne Møller og Monsted til 15 Kr. for hver, samt de paastaaede Beløb for havte Udlæg være at udrede af det Offentlige. Den befalede Sagførelse har været forsvarlig, og der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 64. Gaardejerne **Peder Nielsen, Hans Chr. Nielsen**
m. Fl. (Hindenburg og en af Citanterne B. Hansen)

contra

Gaardejer **Johannes Busck** (Ingen),

betr. en Vidnekjendelse.

Gjørding-Malt Herredsthings Kjendelse af 12 Januar 1883: De fremlagte Kvæstioner, med Uudtagelse af Kvæstion 8, bør forelægges Vidnerne.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1884: Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Sagens Oplysninger tilstillede Indstævnte, Gaardejer Johannes Busck af Eskelund, i August 1879 — i Anledning af, at det af endel Mænd paatænkte igjennem Folkethingsmunden for Ribe Amts 3die Valgkreds at indbringe i Rigsdagen et Andragende om, at der maatte blive nedsat en Kommission til Undersøgelse af en imod Citanter. Gaardejer Baltzer Hansen af Lundtofte anlagt Justitsag — bemeldte Folkethingsmand et af ham forfattet men ikke med Navns Underskrift forsynet Skrift, der havde til Titel: „Et Eventyr i det nittende Aarhundrede“ og indeholdt en Beretning om, hvorledes en gammel Mand havde fortalt Indstævnte en Historie om en Ræv, der bl. A. gik ud paa, at denne i sin Ungdom var kommen i Besiddelse af den Rævegrav, hvori den nu havde Bolig, ved at ægte en ung Ræveenke, hvem Graven da tilhorte. og hvis Samtykke den havde opnaaet ved at foregive, at den selv var Ejer af en Rævegrav. som den

imidlertid kun havde faaet sin Fader til i denne Hensigt at overdrage den, men som den, naar den var bleven gift med Enken, atter skulde give Faderen tilbage, hvad Ræven dog bag- efter havde vægret sig ved, og efterat den ommeldte Folkethings- mand havde sat Citanten Baltzer Hansen i Kundskab herom med Tilføjende, at det anførte Skrift var blevet ham tilstillet af Ind- stævnte med den Bemærkning, at en saadan Person, som den deri fremstillede var den nævnte Citant, anlagde denne Sag imod Indstævnte, hvorunder han paastod de i Skriftet indeholdte ham vedrørende Sigtelser og Uddannelser som formentlig fornærme- lige for ham, mortificerede og Indstævnte for sit Forhold i saa Henseende anset med Straf, hvorhos han og hans Broder, Ci- tanten. Skolelærer Krarup-Hansen af Viinding, samt deres Søstre, Citantinderne Stine Hansen med hendes Mand, S. P. Andersen af Thusbøl, og Lene Hansen med hendes Mand, M. Hansen til Andsager Mølle, idet det ommeldte Skrift formentlig tillige inde- holdt en fornærmelig Sigtelse imod deres afdøde Fader, Skole- lærer og Kirkesanger N. Hansen, under en af dem i Forening imod Indstævnte anlagt Sag paastod denne Sigtelse mortificeret og Indstævnte ogsaa for sit Forhold i denne Henseende anset med Straf. I Anledning af disse Sogsmaal paastævnede Ind- stævnte — der erkjendte i det ovenommeldte Skrift at have sigtet til Citanten Baltzer Hansen og dennes afdøde Fader, men som til sin Undskyldning bl. A. gjorde gjældende, at han i Skriftet kun havde meddelt, hvad han rygtevis havde hørt om disses Forhold i den ovenanførte Henseende — til Oplysning om, at et saadant Rygte havde existeret, et Tingsvidne, hvor- under han begjærede, blandt Andre, Citanterne, Gaardejerne Peter Nielsen og Hans Chr. Nielsen samt Skolelærer Thjellesen, Alle af Eskelund, og Gaardejer, Amsraadsmedlem Villiam Niel- sen af Hulvad afhørte som Vidner efter 9 af ham fremlagte skriftlige Spørgsmaal, hvoraf de 4 først gik ud paa, hvorvidt det var Vidnerne bekjendt, at Citanten Baltzer Hansen i Be- gyndelsen af Aarene 1850 og muligvis for boede paa den nu- værende Fattiggård i Surhave, Brørup Sogn, og hvorvidt de vidste, om han var Ejer af denne Gaard, og af hvem han havde tilkjøbt sig den, og de 3 næste, hvorvidt Vidnerne rygtevis havde hørt omtale, at den nævnte Citant havde faaet den om- meldte Gaard overdragen for at kunne optræde som en i økono- misk Henseende vel kvalificeret Frier til sin nuværende Hustru uden Erlæggelse af nogen Kjøbesum, men at han derefter be- holdt den og vægrede sig ved atter at forskrive sig den, eller om Vidnerne havde hørt Rygtet om, at bemeldte Citant havde tilegnet sig den ommeldte Gaard uden Vederlag, omtale paa anden Maade, ligesom det 8de Spørgsmaal gik ud paa, hvorvidt Vidnerne rygtevis havde hørt omtale, at Baltzer Hansen havde været i ond Forligelse med sin Hustru og underkastet hende

korporlig Revselse, hvorhos endelig det 9de Spørgsmaal havde til Hensigt at faa oplyst, om Vidnerne havde hort de saaledes omtalte Rygter for flere Aar siden og navnlig, forinden Indstævnte kom til Eskelund, og inden der blev anlagt offentlig Sag mod Baltzer Hansen. Under denne Tingsvidnesag, hvorunder Sidstnævnte og hans ovennævnte Sødskende vare stævnedede til at høre Vidnerne forte, protesterede de imidlertid imod Tingsvidnets Fremme, specielt forsnavidt angik det 8de Spørgsmaal, ligesom de ovennævnte 4 som Vidner indkaldte Personer protesterede imod at besvare de ommeldte Spørgsmaal og særlig det 8de, og da det ved en den 12 Januar f. A. afsagt Kjendelse, er eragtet, at de ovenanførte af Indstævnte fremlagte Spørgsmaal med Undtagelse af Nr. 8 ville være at forelægge Vidnerne, have nu Citanterne og Citantinderne ved deres ovennævnte Mænd paaanket denne Kjendelse for Overretten, hvor de have paaanaet den underkjendt og forandret saaledes, at de af dem under Tingsvidnesagen i 1ste Instants nedlagte Protester imod sammes Fremme tages til Følge, hvorimod Indstævnte procederer til Kjendelsens Stadfæstelse. Som Sagen foreligger Overretten til Paaankendelse bliver det alene at afgjøre, hvorvidt den indankede Tingsvidnesag bor nyde Fremme forsnavidt angaar de under samme af Indstævnte under Nr. 1—7 incl. og Nr. 9 fremlagte Vidnespørgsmaal. Til Støtte for deres Protest herimod have Citanterne navnlig villet gjøre gjældende, at de Indstævnte saavel i det omhandlede Skrift som i de Bemærkninger, hvormed han tilstillede den nævnte Folkethingsmand dette, har fremsat de ovenanførte Sigtelser som Kjendsgjæringer, vil han efter Citanternes Formening alene kunne fri sig for Ansvar herfor ved at godtgjøre Sigtelsernes Sandhed, og sæner derfor al retlig Interesse i at faa optaget det ommeldte Tingsvidne, der alene har til Hensigt at søge konstateret Tilstedeværelsen af et Rygte, ifølge hvilket Citanten Baltzer Hansen og hans afdøde Fader skulle have udvist det foranførte i Skriftet omtalte Forhold, men heri kan der ikke gives dem Medhold; thi selv om den Omstændighed, at det ovennævnte Rygtes Existents godtgjortes, ikke kunde medføre Indstævntes fuldstændige Frifindelse, er det derfor ikke givet, at den ommeldte Omstændighed ikke kunde faa Indflydelse paa Sagens Udfald, og navnlig faa Betydning ved Fastsættelsen af Størrelsen af den Straf, der eventuelt vilde være at idomme Indstævnte, hvilket først vil kunne afgjøres under Hovedsagen. Da nu ogsaa de øvrige mod Vidneforslen fremsatte Indsigelser man anses for ubeføjede — i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at de paa gjældende Vidnespørgsmaal, der gaaar ud paa at faa bestemte faktiske Omstændigheder oplyste, ikke kunne anses at have en inkvisitorisk Karakter, at der, efter hvad der foreligger, ikke er nogen særlig Grund til at antage, at Vidnerne, der ikke af Indstævnte ere paaaberaabte

som hans Hjemmelmænd for det paagældende Rygte, skulde kunne paadrage sig Ansvar ved at besvare Spørgsmaalene, at den Omstændighed, at de faktiske Forhold, der skulle være Gjenstand for Vidneførselen, muligvis vilde kunne oplyses ad anden Vej, ikke i og for sig kan udelukke Indstævnte fra at søge dom oplyste ved Vidner, samt at det vel er oplyst, at Citanterne Hans Chr. Nielsen Thjellesen og Villum Nielsen have understøttet Citanten Baltzer Hansens og hans Sødskendes Bestræbelser for at erfare, hvem der var Forfatter til det titnævnte Skrift, ligesom de to Forstnævnte ogsaa have været med at underskrive det foran omtalte Andragende til Rigsdagen, men at de nævnte Vidner, ikke af den Grund kunne anses at have nogen retlig Interesse i Udfaldet af den i Audledning af Skriftet anlagte Injuriesag, der kunde berettige dem til at protestere mod at lade sig føre som Vidner under samme, — maa det billiges, at Citanternes Protest mod Vidneførselen, forsaavidt angaar de af Indstævnte under Nr. 1—7 incl. og Nr. 9 fremlagte Spørgsmaal ved den paaankede Kjendelse er forkastet, og bemeldte Kjendelse vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne opbæves. Forsaavidt Citanten Baltzer Hansen for Overretten har paaستاet Indstævnte anset med Straf for hans Sagførers Procedure sammesteds, finders der ikke Foje til at tage denne Paastand til Følge. I Henseende til de under Tingsvidnesagen og for Overretten fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

— — —

Torsdagen den 4 Februar.

Nr. 292.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Viggo Lauritz Bentheim Hørup (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1885: Tiltalte, Redaktør af Bladet „Politiken“, Statsrevisor Viggo Lauritz Bentheim Hørup bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Rode, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det i den indankede Dom omhandlede Inserat ikke nævner Kongen, saaledes findes det heller ikke, enten af de i Dommen fremhævede Udtryk i Inseratets 2det Spørgsmaal eller af dottes almindelige Karakter at fremgaa som den naturligste Forstaaelse af Spørgsmaalet, at der ved dette skulde være sigtet til Kongen, og den Omstændighed, at det paagjældende Spørgsmaal er betegnet som indsendt fra Taa-singe — hvilket efter Tiltaltes Anbringende for Højesteret virkelig har været Tilfældet — kan ikke berettige til at underlægge Spørgsmaalet en Betydning, som det i og for sig ikke har.

Tiltalte bliver derfor at frilinde, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Viggo Lauritz Bentheim Hørup bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokurator Rode for Kriminal- og Politiretten 25 Kroner og til Højesteretssagførererne Shaw og Asmussen for Højesteret 50 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Marts 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 40.

Torsdagen den 4 Februar.

Nr. 292.

Højesteretsadvokat Shaw

contra

Viggo Lauritz Bentheim Hørup. (Def. Asmussen).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 17 September d. A. anlagte Sag tiltales Redaktør af Bladet „Politiken“, Statsrevisor Viggo Lauritz Bentheim Hørup, der er født den 22 Mai 1841, og som ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 90 i Anledning af, at der i bemeldte Blad Nr. 227 for indeværende Aar under Rubrikken „Spørgsmaal og Svar“ findes optaget et saalydende Inserat:

1. Naar en Mand benytter sig af, at han kun er 24 Aar gammel, til at nægte at betale mig de Penge, han skylder mig — altsaa anvender Lovens formelle Ret til at gjøre sig uansvarlig — vilde det saa være en formildende Omstændighed, naar jeg blev anklaget for at have taget en Hasselkjæp og dermed varmet haus Rygstykker?
2. Naar en Mand i det Hele taget, ligegyldig om han indtager den allerlaveste eller allerhøjeste Stilling i Landet, benytter et Lovbud om, at han ikke staar til Ansvar for sine Handlinger, til at udtale sig fornærmende om mig eller Andre, vilde dette saa være en formildende Omstændighed, naar jeg blev anklaget for at have taget en Hasselkjæp og dermed varmet haus Rygstykker?

Cajus, f. T. Taasinge.

Svar ad 1 og 2: Juridisk næppe, moralsk i hoi Grad.

Paa Bladet findes Tiltalte angivet som sammes Redaktør, medens der ingen Udgiver er nævnt, og Tiltalte maa herefter — som af ham ogsaa erkjendt — bære Ansvar for bemeldte Inserat, til hvilket han iovrigt har nægtet at være Forfatter, og med hvilket han overhovedet vil have været ubekjendt forinden dets Offentliggjørelse. Efter det andet Spørgsmaals hele tendentiøse Karakter og de i samme benyttede Udtryk om den Mand, der forudsættes at være Gjenstand for personlig Overlast — Henviisningen til, at Spørgsmaalet i saa Henseende omfatter en Mand, der indtager „den allerhøjeste Stilling i Landet“, den givne Karakteristik af den Paagjældende som den, der „ikke staar til Ansvar for sine Handlinger“, og af Ansvarsfriheden som fremkommen ved, at den Paagjældende „benytter et Lovbud“ herom — i Forbindelse med Besvarelsens almindelige Udtalelse om, at den Overfuldnes Forhold „næppe juridisk“ vil kunne være en formildende Omstændighed ved Bedømmelsen af det omhandlede Overfald, samt naar endelig Hensyn tages til, at Spørgsmaalet er underskrevet „f. T. Taasinge“, hvorved der efter alt det Foreliggende maa antages at være antydnet, at Anledningen til Spørgsmaalene har været nogle kort forinden fra Hs. Majestæt Kongens Side paa Taasinge fremkomne Udtalelser, der ifølge Referatet i flere Blade — derimellem „Politiken“ — blandt andet gik ud paa, at Kongen vilde hævde Grundloven usvækket, men at Grundloven fordrer Enighed, og at de Førere, som udsuenede Splid og Uenighed blandt Folket, ikke vilde dets Vel, findes der i dette Spørgsmaal og tilhørende Svar ved Skildringen af den Mand, mod hvem Voldshandlingen tænkes udøvet, omend i en noget tilsløret Form, saa dog paa en tilstrækkelig tydelig Maade, at være sigtet til Landets Konge, Hs. Majestæt Kong Christian den IX. Men mau der gaa ud herfra, saa findes Inseratet ved den anstodelige og foruuanende Maade, hvorpaa Allerhøjstsamme da omtales i dette, at indeholde en Krænkelse af den Ærbødighed, der skyldes Kongen, og Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa at maatte anses efter Straffelovens § 90 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 6 Maaneder. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den befalede Aktør, Prokurator Rode, 25 Kr., medens der, da den befalede Defensor, Prokurator Alberti, kun har paastaet sig tilkjendt Salær, forsaavidt Aktionens Omkostninger maatte blive paaagte det Offentlige, ikke vil være at tillægge ham noget Salær.

Nr. 134. **Marie Jensen** (Bagger efter Ordre)
 contra
Jens Vestergaard Jensen (Iugen),

betr. et Paternitetspørgsmaal.

Aalborg Birks- og Fleskum Herreds Politirets Dom af 6 Marts 1884: Naar Indklagede, Ungkarl Jens Vestergaard Jensen af Storevorde efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værnething med sin korpørlige Ed bekræfter ikke at have plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Sypige Marie Jensen sammesteds, til en saadan Tid at han kan være Fader til det af hende den 23 September f. A. fødte og den 2 December s. A. med Navnet Jens Christian Jensen døbte Drengsbarn bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Troster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til bemeldte Barns Underholdning og Optragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar erlægge et saadant narligt Bidrag, som Aalborg Stiftamt maatte bestemme. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 December 1884: Citanten, Jens Vestergaard Jensen, bør for Indstævnte. Sypige Marie Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger kan det ikke anses tilløbte godtgjort, at det under Sagen omhandlede Barn har været fuldbaaret, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Jordemoderens Udfyldning af Fødselsschemaet først er foregaaet omtrent 5 Maaneder efter Barnets Fødsel. Da det derhos efter de af Citantinden i Sagen afgivne Erklæringer ikke kan betragtes som indrommet af hende, at det første Samleje, hun havde med Indstævnte, fandt Sted den 1 Marts 1883 eller kort forinden, idet hendes Forklaring herom gaar ud paa, at hun tror, at dette fandt Sted i Februar, hvilket i hendes efter Overrettsdommens Afsigelse afgivne Forklaring nærmere er bestemt derhen, at det snarere var i den første end i den sidste Halvdel af Februar, vil Sagens Udfald være at gjøre afhængigt af Indstævntes Ed, hvilken under de foreliggende Omstændigheder findes at burde gaa ud paa, at han ikke har havt Samleje med Citantinden for den 1 Marts 1883.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantindens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Saker saavel som Godtgjørelse til ham for havte Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Indstævnte inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Citantinden førend den 1 Marts 1883, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til det af Citantinden den 23 September 1883 fødte Barn Jens Christian Jensens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar betale et saadant aarligt Bidrag, som Øvrigheden bestemmer. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der tilligemed 2 Kroner 50 Øre til ham for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Politiretsdommen i denne Sag — der i 1ste Instants er anlagt af Indstævnte, Sypige Marie Jensen af Storevorde imod Citanten, Jens Vestergaard Jensen sammesteds, angaaende Alimentationsbidrag til et af hende den 23 September f. A. udenfor Ægteskab født Barn, Jens Christian Jensen — er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed, saaledes at han, naar han med sin Ed bekræfter ikke at have plejet legemlig Omgang med Indstævnte til en saadan Tid, at han kan være Fuder til hendes ovennævnte Barn, er frifunden for hendes Tiltale, medens han, saafremt Eden ikke aflægges, er tilpligtet til bemeldte Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar at erlægge et saadant aarligt Bidrag, som Aalborg Stiftamt nærmere maatte bestemme, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin for Politiretten nedlagte Frifindelsespaastand og subsidiært paastuet, at han kun dommes til Udredelse af Alimentationsbidrag til

Barnet, saafremt han ikke med sin Ed bekræfter, at han ikke har haft Samleje med Indstævnte til nogen tidligere Tid end den 1 Marts f. A. Indstævnte har ikke givet Mode for Overretten. Citanten har erkjendt at have plejet legemlig Omgang med Indstævnte, men tilføjet, at han med Vished véd, at dette er sket første Gang den 1 Marts f. A., og vel har Indstævnte paastaaet, at hun i den Tid, hvori hun har kjendt Citanten — hvilket man antages at have været Tilfældet i flere Aar — ikke har staaet i Forhold til andre Mandspersoner, og at han følgelig maa være Fader til hendes heromhandlede Barn, men iøvrigt har hun ikke med Bestemthed modsagt Citantens Opgivende angaaende det Tidspunkt, paa hvilket de første Gang plejede legemlig Omgang med hinanden, idet hun har erklæret, at hun Intet herom tør paastaa med fuldstændig Sikkerhed, men dog tror, at det første Samleje fandt Sted allerede i Slutningen af Februar eller — som hun senere har udsagt — i Februar. Da Indstævntes den 23 September f. A. fødte Barn, der efter de under Sagen fremkomne detaillerede Oplysninger om dets Tilstand ved Fødselen man antages at have været fuldbaaret, imidlertid efter det kongelige Sundhedskollegiums Udtalelser i Skrivelse af 22 August 1840 til Kjøbenhavns Politiret ikke kan være Frugten af et først den 1 Marts summe Aar eller kort forinden stedfundet Samleje, men maa være avlet tidligere, vil Citanten, der herefter ikke kan antages at være Fader til bemeldte Barn, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, uden at der navnlig findes at være Føje til at paalægge ham den i D. L. 6—13—5 ommeldte Benægtelsesed. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Onsdagen den 17 Februar.

Nr. 85. Højesteretssagfører Bagger

contra

1. Mads Clausen, 2. Jens Peter Jacobsen, 3. Niels Peter Hansen, 4. Christen Petersen, 5. Hans Peter Nielsen, 6. Jens Larsen, 7. Lars Olsen, 8. Anders Peter Henriksen, 9. Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen, 10. Svend Otto Rasmussen, 11. Hans Mortensen, 12. Søren Jacobsen, 13. Jørgen Sørensen, 14. Peder Hansen og 15. Christen Jensen (Hansen som beskikket Defensor for de Tiltalte Nr. 1, 7, 8, 11, 12, 14 og 15, Salomon som privat engageret Defensor for de Tiltalte Nr. 2—6, 9, 10 og 13),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelov. Nr. 1: §§ 100, 101 og 103, Nr. 2: § 100, Nr. 3: § 100 jfr. § 46 og § 103, Nr. 4: § 100, Nr. 5: §§ 100 og 146, Nr. 6: § 103, Nr. 7: §§ 100 og 103, Nr. 8: § 100, Nr. 9: § 100, Nr. 10: § 101, Nr. 11: § 100, Nr. 12: § 103, Nr. 13: § 100, Nr. 14: § 100 og Nr. 15: § 100 jfr. § 46.

Kommissions Dom af 8 September 1884: De Tiltalte: 1. Møller Mads Clausen, 2. Husmand Jens Peter Jacobsen, 3. Tjenestekarl Niels Peter Hansen, 4. Bager Christen Pedersen, 5. Indsidder Hans Peter Nielsen, 6. Tomrer Jens Larsen, 7. Gaardmand Lars Olsen, 8. Gjæstgiver Anders Peter Henriksen, 9. Tjenestekarl Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen, 11. Husmand Hans Mortensen, 12. Tjenestekarl Søren Jacobsen, 13. Husmand Jørgen Sørensen, 14. Kurvemager Peder Hansen og 15. Mursvend Christen Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod, Nr. 1 Clausen i 6 Gange 5 Dage, Nr. 3 Hansen og Nr. 7 Olsen hver især i 5 Gange 5 Dage, Nr. 6 Larsen i 4 Gange 5 Dage, Nr. 2 Jacobsen, Nr. 5 Nielsen og Nr. 12 Jacobsen hver især i 3 Gange 5 Dage, Nr. 4 Pedersen, Nr. 9 Jensen, Nr. 11 Mortensen, Nr. 13 Sørensen og Nr. 14 Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage, Nr. 8 Henriksen i 8 Dage og Nr. 15 Jensen i 5 Dage. Tiltalte, 10. Gaardmand Svend Otto Rasmussen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt 400 Kr. og til den for Tiltalte Christen Jensen beskikkede Defensor, Prokurator Rode 80 Kr. udredes af Tiltalte: 1. Clausen med $\frac{1}{6}$ dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{3}$ af de Tiltalte, 3. Hansen, 6. Larsen, 7. Olsen og 12. Jacobsen en for alle og alle for en, og $\frac{1}{3}$ af de Tiltalte,

7. Olsen og 14. Hansen, en for begge og begge for en, af de Tiltalte, 3. Hansen og 5. Nielsen hver med $\frac{2}{15}$ og af de Tiltalte, 2. Jacobsen, 4. Pedersen, 8. Henriksen, 9. Jensen, 10. Rasmussen, 11. Mortensen, 13. Sørensen og 15. Jensen hver med $\frac{1}{15}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det i den indankede Dom med Føje er anset betænkeligt at domme Tiltalte Nr. 6. Jens Larsen paa Grundlag af hans Tilstaaelse om efter Politiets i Dommen ommeldte Udfald mod den samlede Mængde at have søgt at formaa denne til atter at trænge ind paa Politiet, saaledes findes det efter de i saa Henseende afgivne Vidneforklaringer og under Hensyn til en af vedkommende Læge afgiven Erklæring om Tiltaltes Helbredstilstand paa den Tid, han som Arrestant afgav Tilstaaelsen, ligeledes betænkeligt at bygge en Domfældelse paa den af Tiltalte afgivne, senere tilbagekaldte Tilstaaelse om, at han førend Politiets Udfald har deltaget i at trænge ind paa dette. Han bliver derfor at frifinde, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Under Hensyn til Straffelovens § 147, 1ste Punktum, vil Tiltalte Nr. 5. Hans Peter Nielsen ikke kunne dømmes for, i Forbindelse med en af ham som Inkvisit fremført Nægtelse af selv at have øvet Vold mod Politiet, at have for Retten afgivet den i Dommen omtalte urigtige Forklaring vedrørende en anden Inkvisits formentlige Delagtighed i de under Sagen omhandlede Lovovertrædelser. Derimod billiges det, at denne Tiltalte for den af ham mod en Politibetjent udøvede Vold er anset efter Straffelovens § 100, og Straffen herfor bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Henhold til de for de øvrige 13 Tiltaltes Vedkommende i Kommissionsdommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse af deres Forhold, maa det billiges, at disse Tiltalte ere ansete efter de i Dommen for hver især anførte Lovbestemmelser, ligesom det ogsaa maa forblive ved de for dem fastsatte Straffe, naar alene undtages, at Straffen for Tiltalte Nr. 1. Mads Clausen efter samtlige foreliggende Omstændigheder vil kunne nedsettes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

I Hensende til Aktionens Omkostninger findes det at kunne have sit Forblivende ved Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Jens Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Mads Clausen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage, Hans Peter Nielsen i saadant Fængsel i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Kommissariernes Dom ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Bagger og Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 800 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den iudankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 15 September 1883 har været paalagt undertegnede Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret Ingerslev at anstille Undersøgelse angaaende de efter de den 9 s M. i Jyderup under Merløse-Tudse Herreder paa Sjælland afholdte Moder stedfundne tumultuariske Oprin, er det i Anledning af de Oplysninger, der under den nævnte Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 15 December 1883 paalagt undertegnede Assessorer i den nævnte Ret yderligere at undersøge og pankjende nærværende Sag, under hvilken tiltales: 1. Møller Mads Clausen for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs §§ 100, 101 og 103. 2. Husmand Jens Peter Jacobsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 3. Tjenestekarl Niels Peter Hansen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100 jfr. § 46 og § 103. 4. Bager Christen Pedersen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 5. Indsidder Hans Peter Nielsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs §§ 100 og 146. 6. Tomrer Jens Larsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 103. 7. Gaardmand Lars Olsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs §§ 100 og 103. 8. Gjæstgiver Anders Peter Henriksen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 9. Tjenestekarl Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 10. Gaardmand Svend Otto Rasmussen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 101. 11. Husmand Hans Mortensen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 12. Tjenestekarl Soren Jacobsen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 103. 13. Husmand Jørgen Sorensen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100. 14. Kurvemager Peder Hansen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100 og 15. Mur-

svend Christen Jensen for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 100 jfr. § 46. Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 9 September 1883 om Eftermiddagen afholdt tvende politiske Møder i Jyderup. Venstrepartiets Møde var forbi Kl. ca. 5, og Deltagerne i samme begav sig herefter i Procession til det overfor Jyderup Jernbanestation beliggende Hotel Skarritsø, hvor der var arrangeret Spisning for dem. Omtrent en halv Time senere ankom Deltagerne i Højremødet til en umiddelbart Vest for Hotellet med Lægtehegn omgivet Plads, der var indrettet til Spiseplads for Deltagerne i bemeldte Møde, af hvilke dog kun saadanne, der vare forsynede med Spisebilletter, fik Adgang til Pladsen. Til at opretholde Orden under og efter Møderne var der beordret 30 uniformerede Betjente af Kjøbenhavns Politi, som af Herredernes Politimester vare rekvirerede til Assistance i Anledning af bemeldte Møder, og denne Styrke stod til den nævnte Tid under Befaling af Herredsfuldmægtig cand. juris Nancke. Vejen mellem Højres Spiseplads og Jyderup Jernbanestation fyldtes efterhaanden af en Skare paa ca. 1000 Mennesker, der snart begyndte at optræde paa en udæskende Maade overfor den Del af Politistyrken, som var posteret uden for Indgangen til Spisepladsen, og som i nogen Tid indskrænkede sig til at advare og formanne de Paa-gjældende om at forholde sig rolige og til af og til at søge med Hænderne at trænge Mængden tilbage. Efterhaanden som Hoben blev talrigere, blev dens Optræden mere truende og opsætsig, og, som det maan antages, paa virket af enkelte Urostiftere trængte den sig stødvis stedse stærkere frem mod Politiet, saaledes at dette havde Moje med at hærde sin Plads, men egentlige Voldshandlinger mod Betjentene fandt dog kun Sted, forsaavidt som enkelte Betjente, der under deres Bestræbelser for at fua Mængden til at sprede sig vare komne ind i Trængslen, her modtog Stød eller Slag. Paa engang trængte Mængden imidlertid under Raab og Skrig saa heftig paa, at en Del af Lægtehegnet om Pladsen blev revet om, hvorved dels en Del af Mængden dels nogle Politibetjente bleve kastede omkuld, og en Æreport, der var rejst ved Indgangen til Pladsen begyndte at vikle. Fuldmægtig Nancke gav nu de i Nærheden af ham staaende Politibetjente Ordre til at gjøre Brug af Stavene, og der skete derefter et kraftigt Indhug af Politiet, hvorved Mængden blev dreven tilbage og under det herved opstaaede Sammenstød fik nogle Betjente Saar og Beskadigelser tildels af mere betydelig Karakter. Betjentene vendte derefter, forsaavidt de ikke vare blevne utjenstdygtige, tilbage til deres tidligere Post, og der samlede sig paa ny overfor dem en Del Mennesker, der indtog en truende Holdning, men afset fra, at enkelte Gjenstande (Sten, Flasker) blev kastede mod dem, blev Roligheden ikke yderligere forstyrret, og efterhaanden forlod Mængden Pladsen. Den ommeldte Magtanvendelse fra Politiets Side fandt Sted, uden at Mængden ifor-

vejen paa den i Lov af 4 Februar 1871 § 10 omhandlede Maade var opfordret til at skilles ad, men naar navnlig henses til, at Mængdens Optræden ikke som ved et almindeligt Opløb var passiv, men var gaaet over til en voldelig Forstyrrelse af de til Ordenens Opretholdelse trufne Foranstaltninger, og at Situationen i det Øjeblik, da Politiets Udfald skete, efter samtlige foreliggende Oplysninger var saaledes, at det kunde befrygtes, at Politistyrken vilde blive ganske overvældet og at Uordenen vilde antage et langt større og farligere Omfang, hvis ikke en øjeblikkelig Magtanvendelse fandt Sted, findes Undladelsen af at fremsætte den omhandlede Opfordring i ethvert Fald ikke at kunne betragtes som en saadan urigtig Adfærd fra Politiets Side, at den vil kunne virke som en Formildelsesgrund ved Bedømmelsen af de mod Politiet eller enkelte Betjente under eller efter Udfaldet forøvede Ulovligheder. Hvad iøvrigt Mængdens Opdræden ved den nævnte Lejlighed angaar, mangler der efter de foreliggende Oplysninger Føje til at antage, at den skyldtes en forud lagt Plan; ialtfald tildels synes den at have hidrørt fra en blandt Mængden herskende Misfornøjelse over, at kjøbenhavnsk Politi var tilstede ved den ommeldte Lejlighed, og særlig over, at dette vilde udøve nogen Myndighed paa den ommeldte offentlige Vei. Ifølge en af Politilæge Tryde den 13 September f. A. udstedt Erklæring havde fem af de nævnte Politibetjente nemlig Nr. 346 Hansen, 246 Andersen, 381 Sorensen, 180 Fogh og 186 Ludvigsen faaet forskellige Læsioner som Følge af de mod dem udøvede Voldsomheder. Medens disse Læsioner for de tre førstnævnte Betjentes Vedkommende dog kun bestod i mindre Saar. Svulster og desl., der efter Udvisende af en af bemeldte Læge den 10 November s. A. udstedt Erklæring snart vare lagte uden at medføre skadelige Følger for Fremtiden, havde Politibetjent Fogh faaet et noget dybere Hudsaar paa venste Side af Hovedet lidt til venstre for Issen med betydelig Svulst og Omhed i Bloddelen, stærk Hovedpine og nogen Svimmel, og fremdeles paa Bagsiden af venstre Skulder en betydelig Omhed af Skulderbladets fremstaaende Bendele med Blodudtrædninger under Huden, Smerter ind i Armen og Besvær ved Bevægelse, og Politibetjent Ludvigsen en Kontusion af højre Knæled med betydelig Omhed af Knæskullen og Betændelse i den paa samme liggende Slimsæk, hvilke Læsioner ikke vare helbredede paa den Tid sidstnævnte Erklæring blev udstedt. Efter en af samme Læge den 22 August d. A. udstedt Erklæring er Politibetjent Ludvigsen imidlertid i Løbet af Vinteren bleven saaledes helbredet, at han uden stort Besvær har kunnet udføre sin Tjeneste og for Tiden maa det anses for ret sandsynligt, at hans Læsion ikke vil medføre blivende skadelige Følger. Politibetjent Fogh kan derimod endnu ikke anses helbredet for de ham ved Kontusionen paaførte kroniske Betændelsestilstande i

Hovedet, der af og til kunne antage en besværende Skikkelse og mulig senere blive Udgangspunktet for alvorlige og faretruende Tilfælde. Med Hensyn til de hver af de Tiltalte paasigtede Ulovligheder bemærkes Følgende: 1) Tiltalte Mads Clausen har under Sagen tilstaaet, at han, da han forinden Politiets Udfald var fremme blandt den Høb, som trængte ind paa Politiet, har deltaget i denne Fremtrængen, med Ord ophidset andre til ligeledes at trænge paa og skybbet Folk fremad, idet han derhos har forklaret, at hans Hensigt hermed var at faa Politiet trængt bort fra den offentlige Vej, hvor det, som meldt, havde Post. Denne Tilstaaelse har han nu vel senere tilbagekaldt, men hertil findes der intet Hensyn at kunne tages, idet Tilstaaelsens Rigtighed er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og den vil saaledes være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Tiltalte sigtes derhos for saavel før som under Politiets Udfald at have udvist voldeligt Forhold mod Betjente af Kjøbenhavns Politi. I forstnævnte Henseende har Tiltalte benægtet Sigtelsens Rigtighed, men da Politibetjent Nr. 259 Nielsen og Nr. 263 Sørensen edelig have forklaret, at Tiltalte et Par Minuter før Udfaldet et Stykke udenfor Indgangsporten til Højres Spiseplads voldelig har overfaldet forstnævnte Betjent uden Anledning fra dennes Side og tilføjet ham flere Slag med en Stok i Hovedet og paa Kroppen, samt da Rigtigheden af disse Forklaringer yderligere bestyrkes ved andre under Sagen afgivne Vidneforklaringer, maa Sigtelsens Rigtighed i denne Henseende anses tilstrækkelig godtgjort. Hvad angaar Tiltaltes Forhold under Udfaldet, gaar hans egen Forklaring ud paa, at han ved denne Lejlighed paa Vejen mellem Højres Spiseplads og Jernbanens Terræn uden Anledning fra sin Side blev overfaldet af en Politibetjent, der tilføjede ham et Slag i Hovedet, og at han forbitret og fortumlet over dette mulig har indladt sig i Haandgemæng med en eller flere Politibetjente, hvad han dog ikke vil kunne mindes. Ved de af Politibetjentene Nr. 178 Nielsen, Nr. 180 Fogh, Nr. 368 Jørgensen, Nr. 381 Sørensen, Nr. 231 Borup, Nr. 199 Schmidt, Nr. 161 Bang, Nr. 339 Hansen, Murer Carl Peter Mogensen, Jagtjunker Flemming Ludvig Lerche m. fl. afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, da de kjøbenhavnske Politibetjente gjorde Udfald, har, om end mulig først efter selv at have modtaget et Slag, tilligemed flere af de Tilstedeværende indladt sig i Kamp med nogle af bemeldte Betjente og herved navnlig tilføjet Betjent Nr. 178 Nielsen Slag med sin Stok og revet ham omkuld, og da der nu efter Sagens Oplysninger ikke er Foje til at antage, at Tiltalte herunder skulde have befundet sig i en saa fortunlet Tilstand, at han ikke har vidst, hvad han gjorde, vil han for det af ham i saa Henseende udviste Forhold ikke kunne undgaa Strafansvar. Forsaauidt Tiltalte endelig af Politibetjent

Nr. 321 Madsen er sigtet for at have tiltalt ham med nogle nærmere angivne fornærmelige Ytringer, har Tiltalte vel under Sagen erklæret det for rimeligt, at han kan have brugt ialtfald nogle af de af Madsen anførte Udtryk til denne, men senere har han benægtet at være fremkommen med nogen af de anførte Ytringer, og da der afset fra Madsens Forklaring iøvrigt ikke er fremkommet Oplysninger om, at Tiltalte har brugt disse Ytringer, kan han ikke fornuddigt anses overbevist om noget ulovligt Forhold. 2) Tiltalte Jens Peter Jacobsen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have, efter at Politiet havde foretaget det ommeldte Udfald, i Vrede over, at der var Polititilstede paa Pladsen mellem Højres Spiseplads og Jernbanestationen, tilføjet en Betjent, der var omringet af Mængden, et eller to Slag over Skulderen med sin Spanskroksstok. Det maa efter det Oplyste anses for sandsynligt, at den nævnte Betjent var Nr. 186 Ludvigsen, men det kan i saa Fald dog ikke antages, at de ovenomtalte denne tilføjede Læsnioner have staaet i Forbindelse med de af Tiltalte udovede Voldsomheder. 3) Tiltalte Niels Peter Hansen er paa samme Maade overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I den Tid, der gik forud for Politiets Udfald, søgte han, der var tilstede omtrent midt i den mod Politiet fremtrængende Hob, at presse sine Formænd ind mod Politiet, idet det morede ham at bære sig saaledes ad, men forøvrigt stod ham klart, at Mængdens Hensigt var at fortrænge Politiet fra dets Post. Da han efter ogsaa at have deltaget i den sidste Fremtrængen, bemærkede, at Politiet gjorde Udfald og i den Anledning flygtede over mod Stationsbygningen, saa han, at en Betjent nærmede sig hans Plads, og han kastede da en Sten af Størrelse som et stort Hønsæg efter Betjentens Hoved for herved at gjøre ham betænkelig ved at rykke videre frem. At Stenen ramte Betjenten vil Tiltalte ikke have bemærket, og dette er ej heller paa anden Maade oplyst. Da han derefter atter nærmede sig den Plads, hvor Politibetjentene var posterede og af Udtalelserne i Hoben omkring ham fik det Indtryk, at man forberedte sig til at angribe Politiet, bestemte han sig til at deltage heri, og for at skaffe sig et Vaaben, hvormed han kunde slaa los paa Politiet, søgte han at itubryde en lille Stige, der var i Nærheden, hvilket Forsøg han dog maatte opgive. 4) Om Tiltalte Christen Pedersen er det paa samme Maade godtgjort, at han, der under Politiets Udfald vil have modtaget et Slag i Nakken, som han antog, af en Politibetjent, har i Vrede herover paa Pladsen over mod Stationen grebet en Politibetjent, som, efter hvad han mente at kunne se, var i Begreb med at slaa en civil Person, om Livet og kastet ham til Jorden. Denne Betjent har sandsynlig været Nr. 186 Ludvigsen, der imidlertid har erklæret, at den ham paaførte Beskadigelse af Knæet allerede var ham tilføjet, forinden

han blev kastet til Jorden, samt at han ikke herved led nogen Skade. 5) Tiltalte Hans Peter Nielsen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have, forinden Politiets Udfald skete, dels af Kaadhed, dels under Paavirkning af den almindelige Uvilje mod det tilstedeværende københavnske Politii, tilføjet en til samme hørende Betjent, der paa den ommeldte Plads blev puffet og skubbet af Mængden, idet han tilsyneladende trak sig tilbage over mod Æreporten, et Spark paa Benet mellem Knæet og Foden. Hvem bemeldte Betjent har været, er ikke oplyst. Paa samme Maade er det godtgjort, at denne Tiltalte i et den 15 Oktober f. A. afholdt Forhør mod bedre Vidende har benægtet, at have den 9 September f. A. ved Hotel Skarritso set en navngiven Indsidders fremvise en Flaske og hørt ham yttre, at han med denne havde slaet en Politibetjent. Efter sin Forklaring afgav han denne urigtige Forklaring af Frygt for, at saafremt han røbede sit Kjendskab til det saaledes Forefaldne, vilde den nævnte Indsidders angive, hvad han vidste om det ommeldte af Tiltalte udviste voldelige Forhold. Han har iøvrigt udsagt, at han ikke vilde have beediget sin urigtige Forklaring, saafremt saadan Ed var bleven ham affordret, hvad dog ikke skete. 6) Tiltalte Jens Larsen har under Sagen for det Første tilstaaet, at han nogen Tid forinden Politiets Udfald har deltaget i at trænge ind paa Politiet, idet han navnlig ogsaa skjød de foran ham staaende Personer fremad og tilraabte Mængden „slut sammen“ for at opmuntre den til at trænge frem, hvorhos han forklarede, at hans Hensigt med denne Adfærd var at fortrænge Politiet fra den Plads, det indtog. Ved Siden heraf paastod han imidlertid, at han nogen Tid for Politiets Udfald trak sig ud af Hoben, idet det gik op for ham, at det var urigtigt at trænge Politiet tilbage, og at han af den Grund ikke deltog i den sidste og voldsomste Fremtrængning, som fandt Sted umiddelbart før Politiets Udfald. Overensstemmende hermed har Sadelmager Lars Thomassen Nielsen edelig forklaret, at han før Politiets Udfald bemærkede, at Tiltalte baade selv trængte ivrigt ind paa Politiet og skjød andre Personer fremad samt opmuntrede Sværmen til at vedblive at trænge paa dels med Fagter og Gebærder, dels med Tilraab saasom „slut sammen“, „gaa paa“; Politiasistent i Merlose-Tudse Herreder Jacob Andersen Samuelsen har ligeledes edelig forklaret, at han forinden Politiet gjorde Udfald bemærkede, at Tiltalte færdedes bag den Hob, som trængte ind paa Politiet, idet han, som hans Fagter, Miner og Gebærder tydeligt viste, bestræbte sig for at faa Folk til at gaa løs paa Politiet. Tiltalte har imidlertid tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse og benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han særlig har anført, at naar han under Sagen indrømmede at have brugt Udtrykket „slut sammen“, var Grunden hertil, at

en Sagfører havde sagt ham, at Ingen kunde gjøre ham noget for at have brugt dette Udtryk. Endel efter Foranledning af Tiltalte afhørte Personer have nu vel forklaret, at Tiltalte ganske kort Tid før Udfaldet har brugt Yttringer til Mængden, der tydede paa, at hans Hensigt var at faa denne til at trække sig tilbage. Herved skjønnes imidlertid Rigtigheden af den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse ikke i nogen Maade svækket, i hvilken Henseende bemærkes, at hans Forklaring netop gaar ud paa, at han kort før Udfaldet selv blev betænkelig over Mængdens Optræden, hvormed stemmer, at han paa den Tid kan have søgt at faa den til at holde op med Urolighederne. Forsaavidt en enkelt Deponent har forklaret, at Tiltalte ogsaa en halv Time før Udfaldet har opfordret de paa Vejen tilstedeværende Venstremænd til at gaa, findes ej heller denne af Sagens andre Oplysninger iøvrigt ganske ubestyrkede Forklaring at kunne svække Rigtigheden af den af Tiltalte afgivne, af de ovennævnte Vidneforklaringer og andre Oplysninger i Sagen i høj Grad bestyrkede Tilstaaelse, og denne vil saaledes være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse. Forsaavidt Tiltalte endvidere under Sagen har erkjendt, at han efter Politiets Udfald har søgt at formaa Mængden til paany at trænge ind paa dette, har han ogsaa tilbagekaldt denne Del af sine Forklaringer og benægtet at have gjort sig skyldig i dette Forhold, og hvorvel Rigtigheden af hans Tilstaaelse er endel bestyrket ved den af Sognefoged Soren Larsen under Sagen afgivne Forklaring, findes det dog, da flere i Sagen afgivne Forklaringer gaa ud paa, at Tiltalte ogsaa paa dette Tidspunkt har søgt at afholde Mængden fra paany at gjøre sig skyldig i Uorden, betænkeligt at anse den af Tiltalte i saa Henseende afgivne senere tilbagekaldte Tilstaaelse for tilstrækkeligt Bevis mod ham, og da saadant iøvrigt ikke paa anden Maade er tilvejebragt, findes han ikke i saa Henseende at være overbevist om noget strafbart Forhold. 7) Tiltalte Lars Olsen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have, medens Tiltalte Mads Clausen efter Politiets Udfald var i Haandgemæng med flere Betjente, med sin Spads-erestok tilføjet en af disse et Slag, efter hvad han har forklaret, fordi han var vred dels over, at han selv kort iforvejen havde faaet et Slag over Armen af en Betjent, dels over, at ogsaa Clausen var udsat for Slag af disse. Efter Sagens Oplysninger er det sandsynligt, at det ommeldte Slag ramte Politibetjent Nr. 178 Nielsen over Laaret. Tiltalte har endvidere under Sagen tilstaaet, at medens han umiddelbart før og under Politiets Udfald færdedes blandt den mod Politiet fremtrængende Høb, har han med Ord og Gæbber opfordret de Omstaaende til at trænge ind paa Politiet og med Hænderne trykket de foran ham staaende Personer fremad, idet han, der var forbitret over, at der i det Hele var kjøbenhavnsk Politi tilstede, vilde trænge dette tilbage fra den

offentlige Vej ind paa den private Grund, hvor Højrepartiets Telte vare opslaaede. Denne Tilstaaelse har Tiltalte vel senere tilbagekaldt og benægtet at have gjort sig skyldig i saadant Forhold, men hertil findes der ikke at kunne tages Hensyn, idet Tilstaaelsens Rigtighed er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og den vil saaledes være at lægge til Grænd ved Sagens Afgjorelse. Forsaavidt han tillige er sigtet for at have den ommeldte Dag, forinden Urolighederne begyndte, truet Politiet med Prygl, har han vel under Sagen erklæret det for muligt, at han kan have fremsat en saadan Trusel, men senere har han bestemt benægtet det, og da der iøvrigt ikke er tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte er fremkommen med den omhandlede Trusel, kan han forsaavidt ikke anses overbevist om noget strafbart Forhold. 8) Tiltalte Anders Peter Henriksen er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have, da Politibetjent Nr. 157 Koldbeck forinden Politiets Udfald paa Pladsen i Nærheden af Jernbanestationen uden Anvendelse af Magt søgt at formaa Folk til at gaa tilside og gjøre Plads, dels af Kaaldhed, dels ogsaa noget paairket af den blandt hans Omgivelser herskende fjendtlige Stemning mod Politiet grebet fat i Koldbecks Arm eller Skulder og kastet ham tilside, uden at Koldbeck faldt eller led nogen Overlast, hvad ogsaa efter Tiltaltes Forklaring laa udenfor hans Hensigt. 9) Tiltalte Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen er paa samme Maade ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have under Politiets Udfald med en Stok tildelt en Politibetjent et Slag over Lænden eller Hoftene, idet han, der efter sin Forklaring bemærkede, at Betjenten nærmede sig ham med hævet Stav og frygtede for at blive slaaet, ved at bibringe ham det nævnte Slag vilde standse ham i at trænge frem. Hvem bemeldte Betjent har været, er ikke oplyst. 10) Tiltalte Svend Otto Rasmussen sigtes for Fornærmelse mod Politiet, men har benægtet Sigtelsens Rigtighed. Ved de af Politiasistent Samuelsen og Politibetjentene Nr. 178 Nielsen og 321 Madsen afgivne beedigede Forklaringer er det imidlertid godtgjort, at Tiltalte forinden Politiets Udfald har til sidstnævnte Politibetjente, der havde Post ved Højres Spiseplads, yttret: „Hvad vil I Rak her“, og Tiltalte maa herved anses overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold. 11) Tiltalte Hans Mortensen har under Sagen tilstaaet, at han, der under Politiets Udfald befandt sig i den foran Højres Spiseplads forsamlede Mængde og ved den Lejlighed efter sin Forklaring af en af Politibetjentene fik et Slag i Ryggen med en Stav, har forbitret herover tilføjet den paagældende Betjent — sandsynligvis Politibetjent Nr. 339 Hansen — med knyttet Haand et Slag, der ramte ham paa Brystet. Denne Tilstaaelse har Tiltalte vel senere tilbagekaldt, idet han har benægtet at have gjort sig skyldig i det ommeldte Forhold, men hertil findes ikke

at kunne tages noget Hensyn, idet Tilstaelsens Rigtighed er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, og den vil derfor være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. 12) Tiltalte Søren Jacobsen har under Sagen tilstaaet, at han i længere Tid forinden Politiets Udfald var en af de Ivrigste og Forreste i den Hob, som stræbte med Magt at trykke eller trænge de københavnske Politibetjente tilbage fra deres Post foran Højres Spiseplads, idet han, medens han saaledes deltog i at trænge ind paa Politiet, svingede sin Stok i Luften og lejlighedsvis rakte den frem mod Politiet, uden at han dog efter sin Forklaring gjorde Forsøg paa at slaa Betjentene med samme. Efterat Politibetjentene havde frataget Tiltalte Stokken og han atter var kommen ind i Hoben, raabte han gjentagne Gange, at han vilde have sin Stok igjen og deltog derefter paa ny i Hobens Pressen mod Politiet. Tiltalte har derhos erkjendt, at han ved bemeldte Lejlighed var sig fuldt bevidst, at hans og Hobens Bestræbelser gik ud paa at trænge Politiet tilbage. Ogsaa denne Tiltalte har senere tilbagekaldt sine Tilstaelser og nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, men hertil findes der ej heller at kunne tages Hensyn, da Tilstaelsernes Rigtighed er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger og Tiltalte vil derfor være at domme paa Grundlag af de foran nævnte Tilstaelser. 13) Om Tiltalte Jørgen Sørensen er det ved hans egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der kom tilstede paa Pladsen mellem Højres Spiseplads og Jernbanestationen, da Urolighederne vare begyndte, og efter sin Forklaring da saa en med Politistav bevæbnet Politibetjent hæve Armen som for at slaa ham, har med en Spanskrørstok bibragt denne Politibetjent et kraftigt Slag, uden at han bemærkede, hvor dette ramte, i den Hensigt at standse ham og hindre ham i at forfølge og mulig slaa Tiltalte. Den nævnte Betjent har mulig været Nr. 346 Hansen, der under Udfaldet fik et Slag af en Stok over Armen, som medførte nogle mindre Blodudtrædninger under Huden, hvilke efter det foran anførte snart vare lagte.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Marts 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 47.

Onsdagen den 17 Februar.

Nr. 85.

Højesteretssagfører Bagger

contra

1. Mads Clausen, 2. Jens Peter Jacobsen, 3. Niels Peter Hansen, 4. Christen Petersen, 5. Hans Peter Nielsen, 6. Jens Larsen, 7. Lars Olsen, 8. Anders Peter Henriksen, 9. Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen, 10. Svend Otto Rasmussen, 11. Hans Mortensen, 12. Søren Jacobsen, 13. Jørgen Sørensen, 14. Peder Hansen og 15. Christen Jensen (Hansen som beskikket Defensor for de Tiltalte Nr. 1, 7, 8, 11, 12, 14, og 15, Salomon som privat engageret Defensor for de Tiltalte Nr. 2—6, 9, 10 og 13).

14) Om Tiltalte Peder Hansen er det paa samme Maade godtgjort, at han, der efter sin Forklaring under Politiets Udfald af en Politibetjent havde modtaget et Slag i Baghovedet og umiddelbart herefter saa Tiltalte Mads Clausen brydes med en Politibetjent, som han antog var den samme, der havde slaet ham, i Vrede over det ham libragte Slag har tilføjet bemeldte Betjent et Slag over Ryggen med en tyk Egestok. Hvem denne Betjent har været, er ikke oplyst. 15) Om Tiltalte Christen Jensen er det endelig paa samme Maade godtgjort, at han, der efter at Politiet havde foretaget det tidnævnte Udfald, var kommen ind i den Hob, der utter samlede sig udenfor Højres Spiseplads, har under Paavirkning af den Forbittrelse mod Politiet, der herskede i Hoben, stillet sig op over for Politiet holdende en Halvflaske bag Ryggen i den Hensigt, naar et hertil gunstigt Øjeblik kom, at kaste Flasken mod Betjentene, uden at han

imidlertid fik Lejlighed til at iværksætte dette Forsæt, da Flasken forinden blev ham fratagen af Politiet. Som Følge af det Anførte, hvorved bemærkes, at forsaavidt det herefter med Hensyn til flere af de Tiltalte maa anses oplyst, at de ikke blot selv have deltaget i de ommeldte Uordener, men ogsaa bestræbt sig for at faa Andre til at deltage i samme, kan det dog ikke anses godtgjort, at nogen af dem er optraadt som Hovedmænd for Tumulten, ville de Tiltalte være at anse: 1) Tiltalte Mads Clausen, der er født den 10 April 1839 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens §§ 100 og 103 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 2) Tiltalte Jens Peter Jacobsen, der er født den 14 Oktober 1855 og ikke funden forhen straffet efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. 3) Tiltalte Niels Peter Hansen, der er født 29 Juni 1860 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 100 jfr. § 46 og efter dens § 103 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. 4) Tiltalte Christen Pedersen, der er født den 22 Juli 1848 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 5) Tiltalte Hans Peter Nielsen, der er født 27 Juni 1852 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens §§ 100 og 146 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. 6) Tiltalte Jens Larsen, der er født den 26 Mai 1839 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 103 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. 7) Tiltalte Lars Olsen, der er født 5 Februar 1838 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens §§ 100 og 103 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage. 8) Tiltalte Anders Peter Henriksen, der er født 4 Marts 1850 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 8 Dage. 9) Tiltalte Anders Frederik Ferdinand Albert Marius Jensen, der er født 10 Februar 1859 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 10) Tiltalte Svend Otto Rasmussen, der er født 12 Januar 1845 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, efter Straffelovens § 101 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage. 11) Tiltalte Hans Mortensen, der er født 8 November 1847 og ifølge Vordingborg søndre Birks Extraretsdom af 27 Marts 1872 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 12) Tiltalte Søren Jacobsen, der er født 12 Februar 1865 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 103 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. 13) Tiltalte Jørgen So-

rensen, der er født 3 Juli 1856 og ikke funden forhen straffet, efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 14) Tiltalte Peder Hansen, der er født den 25 September 1844 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og 15) Tiltalte Christen Jensen, der er født 29 April 1854 og tidligere anset ifølge Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 7 December 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Holbæk Kjøbstads Extraretsdom af 22 Januar 1881 efter Straffelovens §§ 100 og 101 jfr. § 98 og efter Lov 4 Februar 1871 § 6 samt §§ 2 og 44 i Kjøbstadens Politivedtægt med lige Fængsel i 5 Dage og en Bøde til Kjøbstadens Politikasse af 20 Kr., efter Straffelovens § 100 jfr. § 46 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder nedennævnte Salærer, ville være at tilsvare: Af Tiltalte Nr. 1 Clausen med $\frac{1}{5}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham vil være at udrede $\frac{1}{3}$ af de Tiltalte Nr. 3 Hansen, Nr. 6 Larsen, Nr. 7 Olsen og Nr. 12 Jacobsen en for alle og alle for en, og $\frac{1}{3}$ af de Tiltalte Nr. 7 Olsen og Nr. 14 Hansen en for begge og begge for en, af de Tiltalte Nr. 3 Hansen og Nr. 5 Nielsen hver med $\frac{2}{15}$ og af de Tiltalte Nr. 2 Jacobsen, Nr. 4 Petersen, Nr. 8 Henriksen, Nr. 9 Jensen, Nr. 10 Rasmussen, Nr. 11 Mortensen, Nr. 13 Sørensen og Nr. 15 Jensen hver med $\frac{1}{15}$. I Salær vil der være at tillægge den befalede Aktør 400 Kr., og den for Tiltalte Christen Jensen beskikkede Defensor 80 Kr., medens der iøvrigt ikke vil være at træffe Bestemmelse om Salær for Defensionen, da de andre Tiltalte have ladet deres Forsvar besørge af en af dem hertil antagen Sagfører.

Nr. 56. Flv. Dampmøller **Hans Johansen** (Selv)

contra

Prokurator **L. Sidenius** (Ingen)

betr. en Regnskabsopgjørelse m. V.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1882: Det ifølge Stævning af 24 Oktober 1879 anlagte Kontinuationssøgemaal afvises. Den paastævnede Arrest-

forretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, forsaavidt Løseret angaar, og bør Kontracitanten forhenværende Dampmøller H. Johansen mod Extradition i kvitteret Stand af den omhandlede, under 14 August 1877 udstedte Vexel betale til Hovedcitanten, Prokurator L. Sidenius 4276 Kr. 65 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 1200 Kr. fra den 6 December 1877 og 5 pCt. aarlig af 3076 Kr. 65 Øre fra 11 September 1878, indtil Betaling sker, $\frac{1}{2}$ pCt. af 1200 Kr. i Provision og Kurtage og Protestomkostninger 10 Kr. 62 Øre, men forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Omkostningerne ved Arrestforretningen og Søgmaalet ophæves. Der tillægges Overretsprokuratorerne Nissen og Steinthal i Salær Førstnævnte 70 Kr. og Sidstnævnte 100 Kr. hos det Offentlige. Det Idømte at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en under 17 December 1877 fremlagt Arrestforretning og tvende under Sagen under 12 September 1881 fremlagte, mellem Kontracitanten og henholdsvis Direktør Sørensen og Detajlhandler Herdahl under 20 April 1878 og 16 Maj 1878 indgaaede Lejekontrakter ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir, samt med Hensyn til, at en under 26 November 1877 udstedt og den 30 September 1878 fremlagt Deklaration ikke er skrevet paa stemplet Papir, og endelig med Hensyn til, at det ikke af en under 27 Oktober 1879 fremlagt bekræftet Gjenpart af en af Parterne under 19 Januar 1878 udstedt Deklaration kan ses, at der er benyttet stemplet Papir til Originalen.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse, maa det antages, at Citanten ved sin Anerkjendelse af 19 Januar 1878 har afskaaret sig Retten til at fremsætte Indsigelser mod de i Indstævntes Opgjørelse af 16 Juni 1877 indeholdte Poster, og der vil saaledes under Sagen ikkun kunne rejses Spørgsmaal om de paa Indstævntes senere Opgjørelse anførte Beløb. Det findes nu, at Indstævnte, som for sin Virksomhed med at ordne de fornødne Byggelaan for Citanten har beregnet sig et Salær af 1200 Kr., har været uberettiget til ved Siden heraf at bebyrde Citanten med et Honorar af 100 Kr. til en Vexelmægler som Vederlag for dennes Ulejlighed med at istandbringe et midlertidigt Laan paa 20,000 Kr. og at godskrive sig selv 291 Kr. 27 Øre i Provision for Laan, der ydedes mod Sikkerhed i de Værdipapirer, som Citanten havde

stillet til hans Raadighed, og for Kredit, han yderligere havde forskaffet Citanten. Derimod maa Højesteret i Henhold til, hvad der i saa Henseende er anført i Dommen under den Del af samme, der efter den skete Indstævning foreligger til nærmere Prøvelse, tiltræde det Resultat, hvortil den forøvrigt er kommen, og Dommen vil derfor være at stadfæste alene med den af det Foranførte flydende Forandring, at det Beløb af 4276 Kr. 65 Øre, som er tilkjendt Indstævnte hos Citanten, nedsættes med 391 Kr. 27 Øre eller til 3885 Kr. 38 Øre, og at som Følge heraf det Beløb, hvoraf der skal svares 5 pCt. i aarlig Rente, bestemmes til 2685 Kr. 38 Øre.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de deri nævnte 4276 Kroner 65 Øre nedsættes til 3885 Kroner 38 Øre, og 3076 Kroner 65 Øre til 2685 Kroner 38 Øre. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Overretssagfører Hansen som Mandatarius for Prokurator L. Sidenius ifølge Stævning af 6 December 1877 havde paastaaet en efter hans Rekvisition hos Indstævnte, forhenværende Dampmøller H. Johansen ved Kongens Foged heri Staden den 5 December 1877 foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt sig hos Indstævnte tilkjendt 1200 Kr., som Indstævnte skulde skylde ifølge en af ham den 14 August 1877 til Prokurator L. Sidenius eller Ordre udstedt 3 Maaneders Solavexel, hvilken Vexel Prokurator L. Sidenius, efterat have endosseret den, havde maattet indfri hos Vexelejeren med Renter af det paastævnte Beløb 6 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, til Betaling skete, $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision og Kurtage og Protestomkostninger 10 Kr. 62 Øre samt Omkostningerne ved Arrestforretningen og Søgsmålet skadesløst, har Citanten, Prokurator L. Sidenius, efterat Overretssagfører Hansens Stilling som Mandatarius, efter hvad denne selv har erkjendt, var ophørt, ifølge Kontinuationsstævning af 21 September 1878 paastaaet den

nævnte Arrestforretning stadfæstet, forsaavidt Losoret angaar, og Indstævnte tilpligtet imod Vexlens Extradition at betale ham ialt 4496 Kr. 65 Ore nemlig foruden Vexlens Paalydende 3296 Kr. 65 Ore med Renter 6 pCt. aarlig af 1200 Kr. fra den 6 December 1877 og 5 pCt. aarlig af Resten fra Forligsklagens Dato den 11 September 1878, $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision og Kurtage og Protestomkostninger 10 Kr. 62 Ore samt Arrestomkostningerne og saavel Hoved- som Kontinuationssogsmaalets Omkostninger skadesløst. Efterat derpaa Indstævnte, hvem der under Sagen har været meddelt fri Proces, og for hvem Overretsprokurator Nissen oprindelig og senere Overretsprokurator Steinthal har givet Møde, i Henhold til en Kontrastævning af 17 Mai 1879 havde — næst at paastaa den iværksatte Arrestforretning ophævet og sig frifunden for Citantens Tiltale under Hoved- og Kontinuationssogsmaalet — paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham 7211 Kr. 97 Ore med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontraklagens Dato den 6 Mai 1879, til Betaling sker, samt Omkostningerne saavel ved Hoved- som ved Kontinuations- og Kontrasogsmaalet efter Reglerne for Omkostningernes Udredelse i beneficerede Sager og derunder Salær til den beskikkede Sagfører, der i alt Fald har paastaaet sig saadant tilkjendt hos det Offentlige, har Hovedcitanten — næst at paastaa sig frifunden for Kontracitantens Tiltale med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger ifølge en ny Kontinuationsstævning af 24 Oktober 1879 paastaaet Kontracitanten tilpligtet yderligere at betale et Beløb af 5667 Kr. 55 Ore, hvilket Beløb han imidlertid under Sagen har nedsat til 5489 Kr. 60 Ore, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Kontinuationsklagens Dato den 17 Juni 1879, indtil Betaling, sker samt dette Kontinuationssogsmaals Omkostninger skadesløst. Dette Kontinuationssogsmaal har Kontracitanten principaliter paastaaet afvist, hvorhos Prokurator Steinthal i samme har paastaaet sig tilkjendt Kost og Tæring eller Salær hos Hovedcitanten eller det Offentlige; subsidiært har Kontracitanten paastaaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale, forsaavidt dette Sogsmaal angaar, og Hovedcitanten tilpligtet at betale sammes Omkostninger efter Reglerne i beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Steinthal, der i alt Fald har paastaaet sig tilkjendt Salær hos det Offentlige. Kontracitanten har derhos nedlagt forskjellige mere subsidiære Paastande. Forsaavidt Kontracitanten personlig, efter at den for ham beskikkede Sagfører senest havde indladt Sagen, har begjært Anstand i 4 Uger for at føre Vidner, vil en saadan Anstand, mod hvilken Hovedcitanten har protesteret, ikke paa dette Trin af Sagen kunne meddeles, navnlig da der ikke fra Hovedcitantens Side er fremkommet noget Nyt, siden Kontracitanten sidst indlod Sagen fra sin Side, og der vil saaledes være at afsige Dom i Sagen. Medens Hovedsogsmaalet og det

forst anlagte Kontinuationssøgsmaal samt Kontrasøgsmålet angaar et Mellemværende, som er opstaaet mellem Parterne i Anledning af, at Hovedcitanten har forskaffet Kontracitanten de fornødne Pengemidler til et Byggeforetagende, som Kontracitanten i 1876 og 1877 lod udføre paa den ham da tilhørende Ejendom Nr. 206 paa Nørrebrogade, indtaler Hovedcitanten under det senest anlagte Kontinuationssøgsmaal et Tilgodehavende, som skulde tilkomme ham som Pant- og Udlægshaver ifølge tvende af ham kjøbte Panteobligationer i bemeldte Ejendom. Det er under Sagen in confesso, at Kontracitanten, for at erholde Laan til det omhandlede Byggeforetagende, har udstedt en Obligation, stor 45,000 Kr., med 1ste Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom og tiltransporteret Hovedcitanten en Kontracitanten tilhørende, af Kjøbenhavns Skotojsfabrik udstedt Obligation, stor Kr. 28,000 samt endelig udstedt til Hovedcitanten henholdsvis under 25 November 1876 og 6 Februar 1877 tvende Akkommodationsobligationer, lydende paa 10,000 Kr. og 12,000 Kr. og med Pant i den nævnte Ejendom. Paa de tvende førstnævnte Obligationer forskaffede Hovedcitanten med Kontracitantens Samtykke og i hans Interesse en Vexelkredit hos D'Hrr. Smidt & le Maire, der til Brug ved Byggeforetagendet diskonterede Vexler til et Beløb af 55,000 Kr., for hvilken Vexelgjæld Hovedcitanten hæftede personlig, og paa de 2 Akkommodationsobligationer optog han hos Cand. juris E. Wolff et Laan stort 18,000 Kr., af hvilket der skulde svares 15 pCt. aarlig Rente og for hvilket Laan Hovedcitanten ligeledes hæftede som Debitor, ligesom han endvidere sik nogle af Kontracitanten til hans Ordre udstedte Vexler til Beløb 7000 Kr. diskonteret i forskjellige Banker. Da Bygningen derpaa var bleven færdig, erholdt Kontracitanten i Juni Termin 1877 et Laan i Østifternes Kreditforening, stort 44,000 Kr.; de modtagne Obligationer realiseredes til 37,964 Kr. 94 Ore og endelig rejste Hovedcitanten med Kontracitantens Samtykke et Laan stort 20,000 Kr. hos Kommerceraad Heymann. Under 16 Juni 1877 havde Hovedcitanten tilstillet Kontracitanten en Opgjørelse over deres Mellemværende for den forløbne Tid, og da Kontracitanten nægtet gjentagne Opfordringer fra Hovedcitanten ikke vilde anerkjende denne Opgjørelses Rigtighed, lod Hovedcitanten hos Kontracitanten foretage den under Hovedsagen omhandlede Arrestforretning. Da imidlertid Cand. juris E. Wolff kort efter, fordi han ikke til rette Tid erholdt Renter af det af ham ydede Laan, lod beramme en Auktion over de til ham pantsatte Obligationer. kom det paa Auktionsdagen den 19 Januar 1878 til en Overenskomst mellem Cand. Wolff, Hovedcitanten og Kontracitanten, hvilken Overenskomst blandt Andet gik ud paa, at Cand. Wolff frafaldt Auktionen og gav Henstand med Laanets Indfrielse i 2 Aar, og at Kontracitanten anerkjendte den ham af Hovedcitanten tilstillede Op-

gjorelse af 16 Juni 1877, imod at Hovedcitanten lod sit Resttilgodehavende, der ej maatte overstige 2200 Kr., henstaa til Juni Termin 1878. Under 28 Juni 1878 bleve imidlertid de omhandlede Obligationer efter Begjæring af Cand. Wolff forauktionerede og kjøbte af Hovedcitanten til en Pris af 71 pCt. eller for 15,620 Kr., saa at Cand. Wolff ved Auktionen ikke blev fyldestgjort for et Beløb af 2380 Kr., og, efter at Hovedcitanten derpaa havde ladet foretage Skridt til den ved Obligationerne pantsatte Ejendoms Realisation og navnlig under 16 Juli 1878 ladet gjøre Udlæg i den, lod Hovedcitanten, der paa en efter Begjæring af Kreditforeningen over Ejendommen under 18 Marts 1879 afholdt Auktion var bleven Højestbydende, sig Ejendommen udlægge for det af ham gjorde højeste Bud 62,700 Kr. Den af Kontracitanten nedlagte Paastand om det senest anlagte Kon-
tinuationssogsmaal Afvisning har Kontracitanten støttet paa, at, da Hovedcitanten under dette Sogsmaal indtaler et Tilgodehavende, der skal vise sig fra hans tidligere Stilling som Pant- og Udlægshaver i den oftnævnte Ejendom ifølge de til ham oprindelig udstedte og senere af ham ved Auktionen kjøbte Panteobligationer til et samlet Beløb af 22,000 Kr., og da Sogsmaalet saaledes maa siges at gaa ud paa Indfrielse af de nævnte Obligationer, som Hovedcitanten ikke af Kontracitanten erkjendes at eje eller besidde, burde de nævnte Obligationer formentlig have været fremlagte under Sagen, hvilket imidlertid ikke er sket, idet der kun er fremlagt bekræftede Gjenparten af dem. Da Hovedcitanten nu har indrømmet, at de omhandlede Obligationer, der, efter hvad han selv har erkjendt, ikke besiddes af ham, men af Cand. Wolff, som skal have Haandpanteret i dem, men forøvrigt skal have samtykket i nærværende Sogsmaals Anlæg, danne Grundlaget for den Gjæld, til hvis Betaling Kontracitanten under dette Sogsmaal sagsøges, og at Betalingen derfor ogsaa ved Dommen vil være at gjøre afhængig af Obligationernes Extradition og da Obligationerne derfor burde have været fremlagte under Sagen, vil Kontracitantens Paastand om dette Kon-
tinuationssogsmaals Afvisning være at tage til Følge, hvorimod der efter Sagens Omstændigheder ikke findes tilstrækkelig Grund til at paalægge Hovedcitanten for dette Sogsmaal at betale Kost og Taring eller Salær til den beskikkede Sagfører. Hvad dernæst de andre Sogsmaals Realitet angaar, har Kontracitanten støttet den af ham nedlagte Paastand om Frifindelse for at betale det i Henhold til Hovedstævningen indtalte Beløb og om Ophævelse af Arrestforretningen paa, at den omhandlede Vexel af 1200 Kr., hvorfor der er gjort Arrest, og som var en Fornyelse af tvende tidligere Vexler, nemlig en Vexel paa 1000 Kr., ligeledes udstedt til Hovedcitanten og en Vexel paa 200 Kr. til en udstævnt Trediemand der ogsaa var overdraget til Hovedcitanten, i alt Fald forsaa vidt angaar de 1000 Kr., var en

Akkommodationsvexel, og at Vexlen var bleven udstedt for at sætte Hovedcitanten istand til at rejse til egen Fordel et tilsvarende Beløb i den paagjældende Bank. Kontracitanten har derhos anført, at de tvende tidligere udstedte Vexler ikke bleve ekstraderede Kontracitanten ved Udstedelsen af den paastævnte Vexel, og han har derfor paastaet, at Betalingen af det paastævnte Beløb i alt Fald ogsaa gjøres afhængig af Extraditionen af de nævnte tidligere Vexler. Hovedcitanten har derimod benægtet, at den omhandlede Vexel paa 1200 Kr. var en Akkommodationsvexel, idet han har anført, at Vexlen paa de 1000 Kr. blev udstedt til ham dels som Afdrag paa hans Mellemværende med Kontracitanten, dels for at han kunde skaffe Kontracitanten flere Penge, og at den blev fornyet, for at Kontracitanten kunde faa Udsættelse med Tilbagebetalingen, og Hovedcitanten har fremdeles benægtet at være i Besiddelse af de to ældre Vexler paa respektive 1000 Kr. og 200 Kr., hvilke formentlig vare udleverede Kontracitanten ved den nye Vexels Udstedelse, og som Kontracitanten i alt Fald dengang burde have forlangt udleveret, saa at han nu ikke efter saa lang Tids Forløb kunde gjøre Betalingen af den nye Vexel afhængig af dens Extradition. Da det nu er in confesso, at den paagjældende Vexel af Hovedcitanten er indfriet hos vedkommende Vexelejer, og da Kontracitanten ikke har godtgjort, at det var en Aftale eller Forudsætning ved Vexlens Udstedelse, at Hovedcitanten ikke, selv om han maatte indfri Vexlen, skulde være berettiget til at gjøre den gjældende overfor Kontracitanten, findes der ikke at kunne nægtes Hovedcitanten Vexelret for Vexlens paalydende Beløb, forsaavidt et saadant Beløb virkelig efter rigtig Opgjørelse af Mellemværendet maatte findes at tilkomme ham overfor Kontracitanten, ligesom Kontracitanten heller ikke findes at kunne fordrø, at Betalingen skal gjøres afhængig af de tidligere Vexlers Extradition, da denne maa formodes at være sket ved den nye Vexels Udstedelse. Det bliver herefter at undersøge, hvorvidt det af Hovedcitanten under Hovedsogsmaalet og det først anlagte Kontinuationssogsmaal paastaede samlede Beløb kan siges at tilkomme ham, eller om der, som af Kontracitanten under Kontrasogsmaalet paastaet, maatte tilkomme denne et Beløb hos Hovedcitanten, idet han imod den af Hovedcitanten fremlagte Opgjørelse over Parternes Mellemværende, hvorefter der skulde tilkomme Hovedcitanten 4496 Kr. 65 Ore hos Kontracitanten, har fremsat forskjellige Indsigelser, hvorefter der formentlig skulde tilkomme ham det af ham paastaede Beløb af 7211 Kr. 97 Ore hos Hovedcitanten. Kontracitanten har i saa Henseende vel indrømmet, at han under 19 Januar 1878 har anerkjendt den ham tilstillede Opgjørelse af 16 Juni 1877, men, da den under 19 Januar 1878 afsluttede Overenskomst skal være bleven brudt af Hovedcitanten og Cand. juris Wolff, idet

der allerede under 31 Mai 1878 paany blev berammet Auktion over de til ham pantsatte Obligationer og disse som ovenfor anført under 28 Juni 1878 bleve tilslaaede Hovedcitanten, har Kontracitanten forment, at han heller ikke kan være bunden ved Overenskomsten. Hovedcitanten har imidlertid med Hensyn hertil gjort gjældende, at der ikke fra hans Side er begaaet noget Brud paa den omhandlede Overenskomst, og at Obligationerne af Wolff bleve forauktionerede, fordi Kontracitanten ikke betalte Wolff de ham efter Aftalen tilkommende Renter, hvilke nemlig, efter hvad der maa anses for at være in confesso, skulde betales af Kontracitanten selv, samt at Hovedcitanten, selv om Overenskomsten maatte være brudt fra Wolff's Side, formentlig ikke kan bære Ansvaret herfor, og da Kontracitanten nu ikke har godtgjort, at der fra Hovedcitantens eller Cand. Wolff's Side foreligger en saadan Misligholdelse af den trufne Overenskomst, som kunde berettige Kontracitanten til at fordre sig løst fra den af ham ved Overenskomsten givne Anerkjendelse af den ham tilstillede Opgjørelse af 16 Juni 1877, vil der selvfølgelig ikke kunne tages Hensyn til de Indsigelser, der ere fremførte imod de paa denne opførte Poster. Der bliver saaledes alene Spørgsmaal om at prøve de Indsigelser, som ere fremsatte imod de Poster af Mellemværendet, som ere senere end den nævnte Opgjørelse. I saa Henseende har Kontracitanten gjort gjældende, at, da han i 1876 havde bestemt sig til det omhandlede Byggeforetagende, sluttede han den Akkord med Hovedcitanten, at denne skulde forskaffe ham de nødvendige Penge til Bygningens Opførelse samt ordne Prioritetsforholdene paa Vilkaar, at Renten af Byggelaanene ikke maatte overstige laveste Bankdiskonto med Tillæg af 1 pCt. i Provision ved hver Vexelsomsætning, samt imod et Salær, der fastsattes til 2 pCt. af Byggelaanene, og, da Hovedcitanten nu har beregnet sig et Salær af 1200 Kr., antages han ikke desforuden at kunne fordre Provision af de optagne Laan; Kontracitanten har af denne Grund med Hensyn til de efter 16 Juni 1877 opførte Poster gjort Indsigelse imod at betale 291 Kr. 27 Ore, hvilket Beløb udgjør forskellige af Hovedcitanten i den Tid i Anledning af Optagelse af Laan beregnede Provisioner. Freindeles har Kontracitanten gjort Indsigelse imod at betale dels 33 Kr. 30 Øre for Stempel til et Skadesløsbrev til Kommerceraad Heymann, da han ikke har villet erkjende, at et saadant Brev er udstedt, dels 675 Kr., der ere Renter betalte til Cand. Wolff af Laanet hos denne, da dette Laan skal være stiftet uden hans Samtykke og uden nogen Nødvendighed, dels 220 Kr., som Hovedcitanten, formentlig uberettiget, har beregnet sig for Ordningen af Kreditforeningslaanet, og dels 100 Kr., der udgjør en Mægler Wrisberg betalt Provision for Ordningen af Laanet hos Kommerceraad Heymann, idet han nemlig aldrig vil have samtykket i, at

denne Provision beregnedes eller betaltes. Endelig har Kontracitanten gjort Indsigelse imod, at der paa Opgjørelsen er opført som et Beløb, der skulde tilsvares af ham, 2380 Kr., hvilket Beløb udgjør den Sum, for hvilken Cand. Wolff ikke blev fyldestgjort ved den over de til ham pantsatte Obligationer afholdte Auktion, og for hvilken Hovedcitanten derfor vedblev at hæfte som Debitor, i hvilken Henseende Kontracitanten har gjort gjældende, at, da det var ulovligt, at Obligationerne bleve forauktionerede, kan han ikke være pligtig til at betale Hovedcitanten det nævnte Beløb af 2380 Kr., og at han navnlig ikke kan være pligtig til at betale Beløbet, da Hovedcitanten ikke har godtgjort at have betalt det. Hovedcitanten har herimod anbragt, at der i sin Tid ikkun blev aftalt mellem ham og Kontracitanten, hvad der skulde betales Smidt & le Maire for det Laan, som de indrømmede, men at der ikke var Tale om, hvad Hovedcitanten skulde have for sin Virksomhed, eller paa hvilke Vilkaar yderligere Laan skulde erholdes, og, da Hovedcitanten for at erholde de til Byggeforetagendet nødvendige Penge maatte forpligte sig selv enten som Hoveddebitor eller i alt Fald som Kautionsist ved at paategne de udstedte Vexler sit Endossement, formener han, at han maa være berettiget til for den Risiko, som han herved paadrog sig, at beregne sig en Provision, der er fastsat til mellem $\frac{1}{2}$ pCt. og 1 pCt. Hovedcitanten har nu vel ikke ligeoverfor Kontracitantens Benægtelse godtgjort, at det var nødvendigt for at erholde Laanene, at han forpligtede sig selv, eller at han havde Kontracitantens Samtykke til en saadan Ordning, men paa den anden Side har Kontracitanten heller ikke godtgjort, at det var uden nogen Nødvendighed, at Hovedcitanten forpligtede sig selv, og efter Forholdets Natur maa det antages at have været overladt til Hovedcitanten at optage Byggelaanene paa den hensigtsmæssigste og for Kontracitanten fordelagtigste Maade, og det er ikke godtgjort, at han i saa Henseende har handlet uforvarsligt, og, da der findes at maatte gives Hovedcitanten Medhold i, at han, naar han maatte forpligte sig selv ligeoverfor Laangiverne, maatte kunne gøre Fordring paa et Vederlag, der stod i Forhold til den Risiko, som han herved løb, og da den beregnede Provision ikke findes ubillig, vil Kontracitanten ikke kunne fritages for at udrede de ovenfor anførte 291 Kr. 27 Øre. Da Hovedcitanten fremdeles har godtgjort, at der til det omhandlede Skadesløsbrev virkelig er medgaaet Stempel til en Værdi af 33 Kr. 30 Øre, vil Kontracitanten ikke kunne vægre sig ved at betale dette Beløb. Da det dernæst maa anses for at være in confesso, at de omhandlede Akkommodationsobligationer udstedtes, for at Hovedcitanten paa dem kunde rejse Laan, maa Hovedcitanten herigjennem siges at have haft det fornødne Samtykke til paa dem at rejse det omhandlede Laan hos Cand. Wolff, og Kontracitanten

maa derfor anses pligtig til at godtgjøre Hovedcitanten de af ham betalte Renter til Beløb 675 Kr. Da Kontracitanten fremdeles ikke har benægtet, at Mægler Wrisberg har medvirket ved Stiftelsen af det omhandlede Laan hos Kommerceraad Heymann, eller at der herfor tilkom ham den ham betalte Provision, og da der ikke findes at kunne gives Kontracitanten Medhold i, at Hovedcitanten skulde være pligtig til selv at betale den omhandlede Provision, vil hun heller ikke kunne fritages for at udrede de omhandlede 100 Kr. Da dernæst det hos Cand. Wolff optagne Laan efter det allerede Anførte ikke kan siges at være optaget uden Kontracitantens Samtykke, og da Kontracitanten ikke har godtgjort, at den over de pantsatte Obligationer afholdte Auktion var ulovlig, samt da hele Laanets Beløb er krediteret ham i Opgjørelsen, og da Hovedcitanten har godtgjort, at den til Cand. Wolff for det optagne Laan udstedte Obligation er indfriet af ham, vil Kontracitanten endvidere have at udrede de ovenfor anførte 2380 Kr. Derimod findes Kontracitanten ikke at kunne være pligtig til at betale Hovedcitanten de af denne for Ordningen af Kreditforeningslaanet fordrede 220 Kr., idet Hovedcitanten nemlig, naar han foruden at beregne sig Provision af de optagne Laan, beregner sig et Salær af 1200 Kr. for sin Virksomhed i Anledning af det omhandlede Byggeforetagende, ikke findes at kunne beregne sig særlig Betaling for den omhandlede Virksomhed. Der vil saaledes være at afdrage 220 Kr. i det under Hovedsogsmaalet og det 1ste Kontinuationssogsmaal indtalte Beløb af 4496 Kr. 65 Øre, saaledes at der foruden Vexlens Paalydende 1200 Kr. tilkommer Hovedcitanten 3076 Kr. 65 Øre. Med denne Ændring vil den af Hovedcitanten under de nævnte Sogsmaal nedlagte Paastand være at tage til Følge, dog at Omkostningerne ved Arrestforretningen og Sogsmaalene efter Omstændighederne ville være at ophæve. Som Følge heraf vil Hovedcitanten være at frifinde for Kontracitantens Tiltale, og ville Omkostningerne ved Kontragsogsmaalet være at ophæve. Der vil være at tillægge de for Kontracitanten beskikkede Sagførere, Overretsprokuratorerne Nissen og Steinthal, hvis Sagforelse har været forsvarlig, hver i Salar henholdsvis 70 og 100 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at en under 17 December 1877 fremlagt Arrestforretning og tvende under Sagen under 12 September 1881 fremlagte mellem Kontracitanten og henholdsvis Direktør Sorensen og Detailhandler Herdahl under 20 April 1878 og 16 Mai 1878 indgaaede Lejekontrakter ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir samt med Hensyn til, at en under 26 November 1877 udstedt og den 30 September 1878 fremlagt Deklaration ikke er skrevet paa stemplet Papir og endelig med Hensyn til, at det ikke af en under 27 Oktober 1879 fremlagt bekræftet Gjenpart

af en af Parterne under 19 Januar 1878 udstedt Declaration kan ses, at der er benyttet stemplet Papir til Originalen; forøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 299. Højesteretsagfører Asmussen

contra

Thomas Henry Both eller **Burt** alias **Goodluck**
(Def. Leviusen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 2 Oktober 1885: Arrestanten Thomas Henry Both eller Burt alias Goodluck bør sættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale alle af Aktionen lovligt skydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7 November 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Forklaring om at have fundet den i den indankede Dom omhandlede Ring efter de foreliggende Oplysninger maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Asmussen og Advokat Levin- sen 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Thomas Henry Both eller Burt, ogsaa kaldet Goodluck, for ulovlig Omgang med Hittegods og Betleri. Hvad angaar den sidste Del af Aktionsordren, er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om den 13 Juli at have bedt Kontorist Oskar Hansen paa hans Bopæl paa St. Thomas om Brod og Penge; men han afvistes, uden at der blev givet ham Almisse. Det er dernæst af Arrestanten forklaret, at, just som han efter at være bortvist af Kontorist Hansen, kom ud paa Gaden, fandt han i Rendestenen en Ring, som han antog for at være af Guld, og, om end forskjellige Omstændigheder tyde paa, at han har stjaalet Ringen under sit Ophold i Hansens Hus, bliver det ifølge Indholdet af Aktionsordren uforment at gaa nærmere ind herpaa; men hans Forklaring om at have fundet Ringen bliver under denne Del af Sagen ved lægge til Grund ved Paadømmelsen. Efter det Oplyste beholdt et Fruentimmer ved Navn Emily Freemann, hvem han samme Dag viste Ringen, denne, fordi hun mistænkte ham for at have stjaalet den, indtil hun et Par Dage senere, da hun kom til Kundskab om, at den efterlystes i en af Oens Aviser, lod den aflevere paa Aviskontoret, og den kom saaledes tilbage til Ejermanen, ovennævnte Kontorist Hansen. Under et efter Underrettsdommens Afsigelse afholdt Forhør er den vurderet til Dll. 6. Ligesom Arrestanten under Sagens Drift har modificeret sin første Tilstaaelse om at have antaget Ringen for at være af Guld, saaledes har hans Forklaring om, hvad der foregik imellem ham og Emily Freemann, været meget vaklende. Medens han nemlig i det ved hans Anholdelse den 16 Juli optagne Forhør vilde have spurgt Freemann, om Ringen var af Guld, og, da hun svarede bekræftende, anmodede hende om at aflevere den til en Mary Ricki, for at denne kunde lade den fremlyse, tilstod han den 18 s. M., at han bad Freemann om at give ham Noget for Ringen, men føjede hertil, at han ikke vidste, den var af Guld, da han i saa Fald vilde have afleveret den paa Politikammeret, og at han, da Freemann erklærede, at det var en Guldring, tilbød hende at beholde den til Fremlysning. I Forhøret den 23 s. M. vil han end ikke have haft nogen Formodning om, at Ringen var af ædelt Metal, førend Freemann sagde ham det; men den 3 August forklarer han, at han strax antog den for at være af Guld, men ved at lugte til den blev tvivlrædig, og endelig nægter han den 29 s. M. at have falbudt Ringen til Freemann, men indrømmer dog strax efter, at han bad hende om noget for den. At Arrestanten ikke strax skulde være kommen til det Resultat, at det var en Guldring, han havde fundet, er i og for sig usandsynligt og har heller ikke fundet Støtte i det under Sagen Oplyste. Efter de af Emily

Freemann og hendes 15-årige Steddatter, Amanda Freemann, aflagte Forklaringer, var der heller ikke Tale om, hvorvidt Ringen var af Guld, men Arrestanten yttrede alene til Førstnævnte, som denne selv siger, at hun kunde give ham for den, hvad den var værd, eller, som Vidnet Amanda vil have hørt, hvad hun vilde. Endelig udsige begge Vidner, at Arrestanten Intet yttrede til Emily Freemann om, at hun kunde beholde Ringen til Fremlysning, men at han gik sin Vej, da nævnte Vidne raabte til Mary Ricki, at han havde fulbudt en Guldring til hende. Derimod er Emily Freemanns Udsagn om, at Arrestanten, da hun betydede ham, at hun vilde beholde Ringen for at fremlyse den, sagde til hende, at hun var altfor dum og hellere selv burde beholde den, af mindre Betydning, eftersom det andet Vidne ikke har hørt denne Yttring. Herefter vil intet Hensyn kunne tages til Arrestantens delvise Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen om strax at have antaget Ringen for at være af Guld, men han maa anses lovliv overbevist om at have fulbudt en af ham fundet Gjenstand, der efter hans Formening ikke kunde være af ringe Værdi, altsaa at have gjort sig skyldig til den almindelige Straf for svigagtig Omgang med Hittegods. Arrestanten, der er født paa St. Kitts og langt over kriminel Lavalder, har siden 1865 været straffet mangfoldige Gange, dels ved Politiret og senere under Justitsnag for Tyveri, dels for Løsgængeri, dels for fredsforstyrrende Forhold og desl., deriblandt ved Højesteretsdom af 19 Oktober 1876 for Vold og Modstand imod Politiet med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes. Senest er han ved St. Thomæ Extraretsdom af 27 Februar 1883 i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 13, jfr. Frdn. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, anset som for 2den Gang begaaet Tyveri med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde og ved St. Thomæ Politiretsdom af 10 Oktober 1884, for Betleri og 5te Gang begaaet Løsgængeri med 9 Maaneders Tvangsarbejde, hvilken sidste Straf han netop havde afsonet Dagen, forinden han begik de Forseelser, hvorfor han tiltales her under Sagen. Han vil i Henhold til alt Foranstaaende nu være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 25, jfr. §§ 58 og 79, jfr. Frdn. 6 Januar 1852 § 2, som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter Frdn.'s § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, som han for Betleri har forskyldt efter Andn. 24 Oktober 1879 § 7. Underretsdommen, der er kommen til samme Resultat og med Føje har paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger — om Erstatning er ikke Spørgsmaal under Sagen — vil folgelig i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 120. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet** paa
Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Gaardmand P. Pedersen Hvidkjær m. Fl. (Ingen),

betr. Arveafgift.

Hasle m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 4 Juni 1884: De Indstævte: 1) Gaardejer P. Pedersen Hvidkjær Borum, 2) Gaardejer Simon P. Hvidkjær sammesteds, 3) Aftægtsmand Mogens Voldum i Skivholme, 4) Gaardejer K. P. Andersen i Lillering, 5) Sognefoged Jens Sørensen i Voergaarde, 6) Jens Jespersens Enke, Kirstin Sørensdatter i Borum, 7) Gaardejer Rasmus Holms Enke, Petrine Jensen i Brabrand, 8) Gaardejer Andreas Pedersen i Borum, 9) Gaardejer Christen Pedersen i Horslev, 10) Gaardejer Soren Pedersen i Herskind, 11) Gaardejer Jens Simonsen i Lading og 12) Gaardejer Peder Pedersen i Høring bør for Tiltale af den konstituerede Kammeradvokat paa Statskassens Vegne i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 December 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stunde.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1886.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Tellers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1885—86.

Nr. 48-49.

Onsdagen den 17 Februar.

Nr. 120. Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne (den konstituerede Kammeradvokat)

contra

Gaardmand P. Pedersen Hvidkjær m. Fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 24 Januar 1885 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte behiudes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom omhandlede reciprokke Testament er det rettelig i Dommen antaget, at den forstafdode Ægtefælles, Hustruens, Slægtninge vel ikke kunne betragtes som hendes Arvinger efter Loven — i hvilken Henseende fremhæves, at ikke de Slægtninge kaldes til Arv. som ved hendes Død vare hendes Arvinger efter Loven, men ifølge Testamentets Forskrift de, der vilde have været hendes Arvinger, hvis hendes Død var indtraadt samtidigt med den længstlevende Mands — men at de derimod maa betragtes som hendes, ikke som Mandens, testamentariske Arvinger, idet det med Foje er anset for den naturlige Forstaaelse af Testamentet, at hver enkelt af Ægtefællerne for det Tilfælde, at den Længstlevende dør uden at have indgaaet nyt Ægteskab eller oprettet nyt Testament, bestemmer, at hans eller hendes Halvpart af Boet skal tilfalde hans eller hendes Slægtninge. At denne Bestemmelse omfatter det halve Bo, ikke blot Trediedelen deraf, er derhos en naturlig Følge af, at

der ikke blev Spørgsmaal om Anvendelse af Forordning af 21 Mai 1845 § 15, eftersom den Længstlevende indsattes til Ejer af det hele Bo.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til det i Dommen Anførte

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indlankede Doms Præmisses ere saalydende: Under 10 Juli 1876 oprettede daværende Gaardejer Søren Pedersen Hvidkjær og Hustru Ane Kirstine Sorensdatter af Borum, der ikke havde Børn eller Livsarvinger, et reciprokt Testament, hvorefter den Længstlevende af dem skulde være den Førstafdodes Universalarving og som saadan ved den Førstafdodes Død uden Skifterettens Mellekomst og uden nogen Registrering eller Vurdering tiltræde deres Fællesbo, være sig faste Ejendomme, Løsøre og Besætning, kontante Penge, udestaaende Fordringer samt Værdipapirer, Intet i nogen Maade undtaget, hvilket — som det hedder i Testamentet — den Længstlevende Alt beholder med fuldkommen og uindskrænket Ejendomsret uden noget-omhelst Vederlag til den Førstafdodes Arvinger. Det bestemtes derhos i Testamentet, at det skulde staa den Længstlevende frit for ved testamentarisk Disposition at bestemme, hvorledes der ved dens Død skulde forholdes med Fællesboet, ligesom den Længstlevende selvfølgelig i levende Live aldeles frit kunde raade over Boet i enhver Henseende, men hvis den Længstlevende døde uden at efterlade sig nogen testamentarisk Disposition, skulde Boet deles lige imellem Begges Arvinger efter Loven, hvorhos det tilføjedes, at dersom den Længstlevende indlod sig i nyt Ægteskab, havde den Førstafdodes Arvinger aldeles intet Krav paa Fællesboet, der ved den Længstlevendes Død skulde deles efter mulige testamentariske Bestemmelser i det nye Ægteskab eller Lovgivningens almindelige Bestemmelser paa dette Omraade. Efterat fornævnte Søren Pedersen Hvidkjær, der ved sin Hustrus den 23 September 1877 indtrufne Død var bleven Ejer af Fællesboet, den 20 September 1879 selv var afgaaet ved Døden uden at have indgaaet nyt Ægteskab og uden at efterlade sig anden testamentarisk Disposition end den ovennævnte, blev hans Bo overtaget af hans og hans tidligere afdøde Hustrus myndige Sødskende og Sødskendes Børn, de Indstævnte Gaardejerne P. Pedersen Hvidkjær, Simon P. Hvidkjær og Andreas Pedersen samt Jens Jespersens Enke, Kirsten Sorensdatter.

Alle af Borum, Gaardejerne R. P. Andersen af Lillering, Christen Pedersen af Horslev, Soren Pedersen af Herskind, Jens Simonsen af Lading samt Peder Pedersen af Horning, Aftægtsmand Mogens Voldum af Skivholme, Sognefoged J. Sorensen af Voergaard, samt Gaardejer R. Holms Enke, Petrine Jensen af Brabrand, der delte Boet imellem sig, saaledes, at Soren Pedersen Hvidkjærs Slægtninge fik den ene og hans Hustrus Slægtninge den anden Halvdel af samme, hvorefter de Indstævnte i Marts Maaned 1881 paa Amtstuen indbetalte en Arvegift af 350 Kr. 98 Ore, nemlig 4 pCt. af den dem tilfaldne Arv, som efter deres Opgivende i Arveanmeldelsen ikke oversteg 8774 Kr. 56 Ore. I Henhold til en Decision paa Revisionens Antegnelser til Hasle m. fl. Herreders Sportelregnskab for 1880—81 blev det imidlertid paalagt de Indstævnte at indbetale en yderligere Arvegift af 131 Kr. 61 Ore, idet Afgiften ved Decisionen beregnedes til 7 pCt. af den Halvdel af Soren Pedersen Hvidkjærs Bo, der var tilfalden hans Hustrus Slægtninge, og da de Indstævnte vægrede sig ved at efterkomme dette Paalæg, har Citanten, den konstituerede Kammeradvokat, under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet dem En for Alle og Alle eller Nogle for En tilpligtede at indbetale i Statskassen de ovennævnte 131 Kr. 61 Ore med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Stævningens Dato den 29 August f. A. indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er derefter af denne indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten. Medens Citanten til Stotte for sin foranførte Paastand har villet gjøre gjældende, at Ane Kirstine Sorensdatters Sodskende og Sodskenes Born maa blive at betragte som Soren Pedersen Hvidkjærs testamentariske Arvinger med Hensyn til den dem tilfaldne Halvdel af hans Bo, og at de, der, efter hvad der er in confesso, ikke staa i noget Slægtskabsforhold til ham, folgelig i Medfør af Lov 19 Februar 1861 § 2 Nr. 3 maa være pligtige at svare 7 pCt i Arvegift af den dem tilfaldne Arv, have de Indstævnte derimod forment, at da Soren Pedersen Hvidkjær ikke har gjort Brug af den ham ved Testamentet af 10 Juli 1876 tillagte Ret til ved dispositiones mortis causa at ruide over hans og Hustrus tidligere Fællesbo, og Hustruens Slægtninge som Følge deraf ere blevne arveberetigede i Henhold til Testamentets Bestemmelser for dette Tilfælde, maa de nu anses at arve i Kraft af den dem ifølge Lovgivningen tilkommende Arveret efter Ane Kirstine Sorensdatter, eller at de ialfald maa blive at betragte som hendes testamentariske Arvinger, og at der derfor kun bliver at svare 4 pCt. i Arvegift af den dem tilfaldne Halvdel af Boet. Om at betragte Hustruens Slægtninge som hendes Arvinger efter Loven findes der nu vel ikke at kunne være Spørgsmaal, da

Ejendomsretten over det hele Bo ved Hustruens Død var i Henhold til det gjensidige Testament gaaet over til Manden, og der vilde iøvrigt, saafremt Hustruens Slægtninge skulde tage Arv i denne Egenskab, ej heller kunne tilkomme dem lige Arv med Mandens Slægtninge, men kun Ret til $\frac{2}{6}$ af Boet. Det er derfor alene Testamentets særlige Bestemmelser til Fordel for den Forstafdødes Slægtninge, hvorpaa Hustruens Slægtninge i dette Tilfælde kunne begrunde et Krav paa at tage Arv, men naar de saaledes under alle Omstændigheder maa betragtes som testamentariske Arvinger, findes det i og for sig naturligt og mest stemmende med de Forudsætninger, hvorfra Ægtefællerne ved Testamentets Oprettelse maa antages at være gaaede ud, at betragte de heromhandlede Personer som Arvinger efter deres Slægtning. Hustruen, der maa formodes for det Tilfælde, at Manden blev den Længstlevende og ikke benyttede den ham til-lagte Ret til at testere over hele Boet, at have ved den paa-gjældende Bestemmelse i Testamentet villet sikre sine Slægtninge lige Adgang med Mandens Slægtninge til at nyde Arv af det dengang endnu fælles Bo, og den Omstændighed at Manden ifølge Testamentet har været berettiget til mortis causa at disponere over det hele Bo, men uden at han har benyttet denne Ret, skjønnes navnlig ikke at være af den Betydning, at det paa Grund heraf skulde være nødvendigt at betragte hans Deltagelse i Testamentets Oprettelse som en Testationsakt af ham til Fordel for Hustruens Slægtninge og særlig vedkommende den Halvdel af det daværende Fællesbo, som nærmest maatte anses for Hustruens. Efter det saaledes Anførte, og idet det, som berørt, er in confesso, at de Personer, der som Slægtninge af Ane Kirstine Sørensdatter have arvet Halvdelen af Boet, alle ere hendes Sødskende eller Sødskendes Børn og saaledes ifølge Lov 19 Februar 1861 § 2 Nr. 2 ikke ere pligtige at svare mere end 4 pCt. i Arveafgift af den dem tilfaldne Arv efter hende, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere op-hævede, vil saaledes være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Mode for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds eller af Salær til den konstituerede Kammeradvokat. I Henseende til de under Sagen frem-lagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 268: Smedesvend **J. Christensen Vester**
(Hindenburg)

contra

den Ansvarhavende for Bladet „Socialdemokraten“ **Fr. A.
Hertz** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Behandling ved Politiretten af en Sag ang.
Overtrædelse af Straffelovens § 220.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Oktober 1885:
Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Klageren, Smedesvend J. Christensen Vester, til Indklagede, Fr. A. Hertz, 10 Kr., som udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens de i Straffelovens § 220 omhandlede Meddelelser vel findes at maatte sættes i Klasse med de i Forordningen af 20 Oktober 1819 ommeldte Fornærmelser i Ord, saaledes at de i denne Forordning givne processuelle Regler ogsaa maa finde Anvendelse paa Sager, som i den Anledning anlægges, vil det dog være en Følge af Slutningsbestemmelsen i Forordningens § 1, at Politiretsbehandling maa være udelukket, naar den paaklagede Meddelelse, som her, foreligger trykt.

Den indankede Dom, hvorved Sagen er afvist fra Politiretten og ved hvis Bestemmelse om Kost og Tæring til Indstævnte det findes at maatte have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I 3 enslydende Artikler med Overskriften: „Skruebrækkere i Kleinsmedefaget“ i Bladet „Socialdemokraten“ Nr. 165, 166 og 167 for 18, 19 og 21 Juli d. A. hedder det om Klageren, Smedesvend

J. Christensen Vester, hvis Bopæl og Arbejdssted findes opgivet i Artiklen, at han har svigtet sine Kammerater, hvorhos Smede- og Maskinarbejdere opfordres til ikke længere at betragte ham som Kammerat. I denne Anledning har Klageren under nærværende Sag paastaet Indklagede Fr. A. Hertz, der paa de nævnte Exemplarer af Socialdemokraten er udført som Ansvarshavende, anset med en klækkelig Bøde efter Straffelovens § 220 samt tilpligtet at betale Klageren Sagens Omkostninger skadeløst. Indklagede har principalt paastaet Sagen afvist som ikke henhørende under Politiretten og sig tillagt en passende Kost og Tæring hos Klageren, hvilken Paastand han har begjært særskilt paakjendt, idet han subsidiært har forlangt 14 Dages Anstand til at behandle Sagens Realitet. Da der nu i Lovgivningen mangler Hjemmel til at anlægge nærværende Sag som Politisag, idet saadan Hjemmel navnlig ikke findes i Frd. 20 Oktober 1819 § 1. vil Sagen ex officio være at afvise, hvorhos der i Kost og Tæring vil være at tillægge Indklagede 10 Kr. hos Klageren.

Nr. 290.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Nielsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Bølling-Norre Herreders Extrarets Dom af 1 September 1885: Tiltalte, Niels Christian Nielsen, bør straffes med 20 Slag Ris samt i Erstatning til Niels Jensen Bollerup betale 100 Kr., saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Kammeraad Krarup og Defensor, Sagfører Kjær, 10 Kr. til hver, foruden Diæter til Førstnævnte efter Overovrighedens Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Slagenes Antal bestemmes til 15. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Drengen Niels Christian Nielsen, der er født den 28 Marts 1875 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger man det anses tilstrækkelig godtgjort, at han under sin Tjeneste hos Gaardejer Niels Jensen Bollerup af Aarup en Dag i Juli Maaned d. A. har tilvendt sig en hans nævnte Husbond tilhørende Hundredekrone seddel, der tilligemed flere andre Pengesedler, indlagte i en aaben Konvolut, henlaa i en Skuffe i et uafaalet Skab i Gaardens Sovekammer, hvortil Tiltalte, ligesom Gaardens øvrige Tjenestefolk, havde uhindret Adgang. Tiltalte — der har erkjendt, at han vidste, at den stjaalne Seddel var en Hundredekrone seddel, da dette stod at læse paa den, og at den var meget værd, og som, efter sin Forklaring, Dagen for han tog Sedlen, havde bestemt sig til ved given Lejlighed at begaa Tyveriet, idet han vidste, at der var kommen et Pengebrev til hans Husbond med mange Penge i — har, efter først under Forhørene at have foregivet, at han nogle Dage efter Tyveriet havde tabt Sedlen, som han havde lagt i sin Lomme, ude paa Marken, og dernæst, at han, da Sedlen blev savnet paa Gaarden, havde stukket den ind under en Planke i Laden, hvor den dog ikke har kunnet findes, til Slutningen under et Reassumptionsforhør forklaret, at han tog Sedlen efter Opfordring af sin Moder, hvem han havde fortalt, at det ommeldte Pengebrev var kommen til hans Husbond, og efter i nogle Dage at have gjemt den under sin Seng i Staldkammeret leverede den til hende, da han derefter en Dag kom hjem, uden at Nogen saa derpaa, men Tiltaltes Moder har benægtet denne Forklarings Rigtighed, og

Sedlen er ikke kommen tilstede under Sagen. Bestjuelne har paastaaet sig tilkjendt Erstatning for samme hos Tiltalte. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Ris. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til 20 Slag Ris, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Nedsættelse af Slagenes Antal være at stadfæste.

Nr. 68. Apotheker **C. A. Ballhausen** (Bagger)

contra

Sagfører **Johnsen** som Mandatarius for Cand. pharm.
V. Øhlenschlæger (Ingen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt.

Thisted Kjøbstads ordinære Rets Dom af 8 Januar 1884: Indstævnte, Apotheker Ballhausen bor til Citanten, Sagfører Johnsen som Mandatarius for Cand. pharm. V. Øhlenschlæger, betale i Erstatning for Misligholdelse af en mellem Indstævnte og H. Øhlenschlæger paa Citantens Mandants Vegne den 22 August 1882 indgaaet Kontrakt, hvorved Indstævnte overdrager til V. Øhlenschlæger sit Varelager, Forretningsinventar m. v. et saadant Beløb, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd bestemmes, dog ikke udover 2011 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 14 Oktober 1882 til Betaling sker. I Sagsomkostninger betaler Indstævnte til Citanten 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 November 1884. Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten kan ses, at Originalen til den af Indstævnte den 24 Oktober 1882 for Underretten i Afskrift fremlagte Kontrakt af 22 August 1882 har været skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Tingsvidne har et Vidne forklaret, at han, der overværede Forhandlingerne mellem Citanten og Bager H. Øhlenschlæger paa Broderens, Cand. pharm. V. Øhlenschlægers Vegne om Overdragelsen af Citantens Kjøbmandsforretning til bemeldte V. Øhlenschlæger og som affattede den i Dommen anførte Kontrakt af 22 August 1882, hørte, at H. Øhlenschlæger paa Citantens Forlangende gjentagne Gange under Forhandlingerne, saa vel for som efter Kontraktens Underskrift, lovede paa sin Broders Vegne, at den Vexel, der skulde udstedes til Citanten, skulde blive forsynet med saadanne Garanter, at den kunde erholdes diskonteret i en af Bankerne i Aalborg eller Thisted. Ved denne Vidneforklaring i Forbindelse med selve Indholdet af Kontraktens Post 4 findes der at være tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Rigtigheden af Citantens Fremstilling af, hvad der var begge Parter Forudsætning ved Handelens Afslutning, og, da Citanten ved de Højesteret forelagte, tildels efter Overretsdømmens Afsigelse fremkomne Oplysninger har paa en fyldestgørende Maade godtgjort, at en Vexel som den, Indstævntes Mandant tilbød, ikke kunde erholdes diskonteret i Bankerne i de nævnte Byer, findes Sagens Udfald at maatte gjøres afhængigt af, om H. Øhlenschlæger edelig tør benægte, at han paa sin Broders Vegne har givet et saadant Tilsagn som af det ovennævnte Vidne forklaret, i hvilket Tilfælde Citanten vil være at domme til at betale Indstævnte det i Dommen fastsatte Beløb, hvorimod Citanten i modsat Fald vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Naar Bager H. Øhlenschlæger inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke ved Afslutningen af den ovennævnte Kontrakt af 22 August 1882 har paa sin Broders, Cand. pharm. V. Øhlenschlægers Vegne lovet Citanten, at den under Sagen omhandlede Vexel, der skulde udstedes af H. eller M. Øhlenschlæger til Citanten, skulde blive forsynet med saadanne Navne, at den kunde erholdes diskonteret i en af Bankerne i Aalborg eller Thisted, bor Citanten til Indstævnte i Erstatning for Misligholdelse af den ommeldte Kontrakt be-

tale et saadant Beløb, som af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd bestemmes, dog ikke udover 2011 Kroner, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Oktober 1882, indtil Betaling sker. Trøster bemeldte H. Øhlenschläger sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, Sagfører Johnsen i Thisted som Mandatarius for Cand. pharm. V. Øhlenschläger i Aalborg, i første Instants søgt Citanten, nuværende Apotheker i Hvidbjerg C. A. Ballhausen, til i Erstatning for formentlig Misligholdelse af en den 22 August 1882 oprettet Kontrakt — hvorved Citanten fra 1 Oktober s. A. til Indstævntes Mandant afstod sin daværende Kjøbmandsforretning i Thisted med Varelager, Inventarium og udestaaende Fordringer, og som Citanten, efter hvad under Sagen er in confesso, har vægret sig ved at opfylde — at betale sig i fornævnte Egenskab forskellige Beløb af ialt 2136 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjon, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet. Ved Underrettsdommen er Citanten, idet Indstævnte er anset at have ved sin Procedure for Underretten frafaldet Fordringen paa et Beløb af 125 Kr., tilpligtet i Erstatning for Misligholdelse af den ommeldte Kontrakt at betale Indstævnte et saadant Beløb af ikke over 2011 Kr., som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, tilligemed 5 pCt. aarlig Rente af Beløbet fra Underrettsstævningens Dato, den 14 Oktober 1882, indtil Betaling sker, foruden 20 Kr. i Processomkostninger i 1ste Instants, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen saaledes forandret, at han aldeles frifindes for Indstævntes Tiltale, medens denne ikke har givet Møde for Overretten. I den ovennævnte Kontrakts Post 4 blev det bestemt, at Hr. H. Øhlenschläger — der er en Broder til Indstævntes Mandant og paa dennes Vegne afsluttede Kontrakten med Citanten — eller Hr. M. Øhlenschläger, der er Indstævntes Mandants Fader, skulde for de Beløb, der vilde tilkomme Citanten for Varelager, Inventarium og udestaaende Fordringer samt i Afstaelsessum for Forretningen, udstede en 3 Maaneders Vexel til Citanten, hvorhos det endvidere hedder, at „af bemeldte Vexel betaler Bollhausen Diskonto for de første 6 Maaneder fra 1 Oktober 1882,

de øvrige 6 Maaneder — grundet paa, at Afviklingen er bestemt til at foregaa paa et Aar — betaler Hr. Ohlenschläger Diskontoen af. Idet det derhos under Sagen er in confesso, at Indstævntes Mandant den 1 Oktober 1882 indfandt sig hos Citanten og forgjæves begjærede at overtage dennes Forretning samt ved denne Lejlighed præsenterede ham en af H. Ohlenschläger udstedt Vexel med Beløbet in blanco, har Citanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand villet gjøre gjældende, at han desuagtet ikke har været forpligtet til fra sin Side at opfylde den paa-gjældende Kontrakt, eftersom den i samme omhandlede Vexel skulde være en saadan, der kunde erholdes diskonteret, hvad efter hans Anbringende har vist sig ikke at være Tilfældet med bemeldte ham af Indstævntes Mandant præsenterede Vexel. Efter Indholdet af den ovenanførte Klausul i den omhandlede Kontrakt, og navnlig da der i samme, skjøndt den der ommeldte Vexel kun skulde have en Løbetid af 3 Maanedre, er vedtaget Bestemmelser om Diskonto af Vexlen for 1 Aar, maa det nu vel antages, at Kontrahenterne have forudsat, at Vexlen kunde blive at omsætte, men ligesom Indstævntes Mandant hverken i selve Kontrakten eller, efter hvad der maa anses in confesso under Sagen, paa anden Maade har paataget sig nogen særlig Garanti for, at titnævnte Vexel vilde kunne erholdes diskonteret, saaledes findes der heller ikke at kunne af den ovenmeldte Klausul i Kontrakten udledes et saadant Ansvar for Indstævntes Mandant, hvem der folgelig mangler Foje til at paalægge samme, og idet det herefter bliver ufornodent nærmere at undersøge Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at den omhandlede Vexel ikke havde kunnet erholdes diskonteret, samt da Citanten iøvrigt Intet har anført til Støtte for sin Paastand om i det Hele at frifindes for Indstævntes Tiltale, maa det saaledes billiges, at denne Paastand ved Underrettsdommen er forkastet. Efter det Anførte, samt da Citanterne maa anses her for Retten alene at have nedlagt Paastand om fuldstændig Frifindelse for Indstævntes Tiltale uden at fremsætte specielle Indsigelser imod Underrettsdommens Bestemmelser, vil folgelig bemeldte Dom være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen, samt da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten kan ses, at Originalen til den i Akten indlemmede, den 24 Oktober 1882 af Indstævnte for Underretten fremlagte Afskrift af Kontrakten af 22 August 1882 har været skreven paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Torsdagen den 18 Februar.

Nr. 287. Højesteretssagfører Bagger

contra

Tugthusfange i Horsens Straffeanstalt Nr. 45, **Jens Nielsen**
(Det. Hindenburg),

der tiltales for Mordforsøg mod en Opsynsbetjent.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Oktober 1885: Tiltalte Tugthusfange i Horsens Straffeanstalt Nr. 45 Jens Nielsen bør have sit Liv forbrudt. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulsen og Bjerregaard, henholdsvis 30 og 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 November 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Tugthusfange Jens Nielsen for Mordforsøg mod en Opsynsbetjent. Tiltalte, der er født i Aaret 1862, blev, da han var 8 Aar gammel tilligemed sin Moder, der var Krøbling og Intet kunde fortjene, indlagt paa en Fattiggaard, hvorfra han

imidlertid, fordi han stjal og rapsede. af Fattigvæsenet blev i 1872 sendt til Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, hvorfra han efter et Par Maaneders Forlob overførtes til Landerupgaard, paa hvilket sidste Sted han forblev, iudtil han efter sin Konfirmation i 1877 blev sat i Tjeneste hos en Bonde i det sydlige Jylland; han forlod imidlertid snart denne Tjeneste, fordi hans Husbond i Anledning af nogle af ham begaaede Tyverier tilkjendegav ham, at han vilde blive sendt tilbage til Landerupgaard, og tog til Kjøbenhavn, hvor han begik Tyveri og ifølge Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September s. A. blev straffet med 25 Slag Ris. Han blev derpaa atter sendt til Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, men undløb derfra og gjorde sig skyldig i flere Tyverier m. v., hvorhos han ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 26 Oktober s. A. blev straffet med 2 Gange 20 Slag Ris, og derpaa blev han paany sendt til Landerupgaard. For at komme bort herfra satte han 2 Gange Ild paa Gaarden, og efterat han herfor var ved Elbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 2 April 1879 anset efter Straffelovens § 281, jfr. § 37. med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og havde udstaaet denne Straf, rejste han med Bistand af sin Forsørgelseskommune til Amerika, gik derpaa tilsøs og kom senere til London, hvor han 2 Gange blev straffet for Tyveri med Strafarbejde henholdsvis i 2 Maaneder og 1 Aar. Han før derefter igjen tilsøs, deserterede fra Skibet, efter at have bestaaet Kaptajnen, og tog til Sverige, begik her forskellige Tyverier, hvorfor han i Sommeren 1882 blev dømt til Strafarbejde i 1 Aar, og vendte efter udstaaet Straf tilbage til Danmark, hvor han for at skaffe sig Penge til igjen at rejse til Amerika begik forskellige Tyverier, ligesom han ogsaa for at søge Lejlighed til at stjæle anstiftede flere tildels meget betydelige Ildebrande. For disse Forbrydelser saavel som for nogle af ham under hans ovenmeldte Ophold i London sammesteds forøvede Brandstiftelser, hvoriblandt en Ildpaasættelse i de saakaldte Victoriadokker, ved hvilken en stor Mængde Varer, Huse og Skibe gik tabt, blev Tiltalte ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni f. A., anset efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 46 samt efter §§ 229 Nr. 4, 280 og 281 med Tugthusarbejde i 16 Aar, hvorefter han den 11 Juli næstefter blev indsat i Horsens Strafanstalt. Under sit Ophold i denne Anstalt gjorde Tiltalte den 10 December f. A. dels for at tilfredsstille sin Hævnfølelse imod Betjenten Laurits Henriksen, der førte det særlige Tilsyn med hans Afdeling, og mod den øvrige lokale Myndighed i Straffeanstalten, dels for selv at komme af med Livet, som han var kjed af, et Forsøg paa at dræbe Henriksen ved at slaa denne i Hovedet med et svært Jernvægtlod, som han i dette Øjemed havde fastgjort til en Snor, hvilket Forsøg imidlertid mislykkedes, og for dette Forhold blev Tiltalte ved Højesteretsdom af 3 Juni d. A. i Medfør af Straffelovens

§§ 65 og 111 dømt efter Plakat 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt. Ved kgl. Resolution af 24 Juli næstefter blev denne Straf imidlertid eftergivet ham, imod at han henhættedes til Tugthusarbejde paa Livstid under streng Bevogtning, hvilken Straf han derefter paabegyndte den paafølgende 18 August, idet han, der siden det nævnte Mordforsøg havde hendsiddet i ensomt Cellefængsel, bemeldte Dag i Henhold til en af Overinspektionen for Straffeanstalten tagen Bestemmelse blev sat udenfor Anstaltens Klassesystem, saaledes at han forblev hendsiddende i Enecelle. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han nogle Dage derefter, nemlig den 24 s. M. om Morgenen har forsøgt at dræbe Opsynsbetjent ved Straffeanstalten Marcus Petersen ved at slaa denne i Hovedet med et Stykke af en Mursten, og har Tiltalte i saa Henseende nærmere forklaret Følgende: Allerede medens Sagen angaaende hans Forsøg paa at skille Henriksen ved Livet henstod for Højesteret, var han, der havde nogen Formodning om, at den Livsstraf, som han herfor vilde blive idømt, vilde blive forandret til livsvarigt Straffearbejde, kommen til at tænke paa, at han, naar han saaledes blev hændet, maaske vilde blive for bestandig anbragt i ensomt Cellefængsel, uden at have noget Menneske til sin Omgang og til at tale med, og da det stod klart for ham, at han ikke vilde kunne udholde en saadan Straf og derfor heller ikke vilde underkaste sig den, medens han paa den anden Side savnede Mod til at tage sig selv af Dage, opstod alt paa den Tid — omend kun flygtig — den Tanke hos ham, at han, hvis hans nævnte Frygt skulde vise sig begrundet, vilde forsøge at dræbe en af Opsynsbetjentene for derved at frentvinge en Livsstraf, som han langt vilde foretrække for ensomt Cellefængsel, uden at han iøvrigt dengang tænkte nærmere over, hvorledes han i et saadant Tilfælde vilde bære sig ad. Efterat Højesteretsdommen af 3 Juni d. A. og det kgl. Reskript af 24 Juli næstefter derpaa vare forkyndte for Tiltalte, og Inspektoren paa hans Spørgemaal desangaaende havde meddelt ham, at han nu vilde blive sat udenfor Straffeanstaltens Klassesystem og som Følge heraf forblive hendsiddende i ensomt Fængsel i den Celle, hvori han havde været hensat siden den 10 December f. A., blev han fortvivlet herover, idet denne Straf forekom ham — hvad han ogsaa yttrede til Inspektoren — at være værre end at miste Livet, og den Tanke, der tidligere, som meldt, flygtig var opstaaet hos ham om mulig at dræbe en af Opsynsbetjentene, modnedes nu hos ham til en bestemt Beslutning om at gjøre dette eller dog forsøge derpaa for derved at foranledige, at han selv mistede Livet. For nu at faa denne Beslutning brugt til Udførelse, tænkte han først paa ved Nattetid at løse en Mursten i Muren ud imod Arrestgangen, idet han forestillede sig, at han mulig kunde faa tilveje-

bragt saa stort et Hul i Muren, at han derigjennem kunde slippe ud paa Gangen og saa — sumtidig med, at han slog den vagthavende Betjent ihjel — mulig selv kunde undvige; dette var imidlertid kun en løs Tanke, hvis Realisation han efter nærmere Overvejelse maatte betragte som umulig, idet han vidste, at der var Vagt overalt, og som han derfor igjen opgav, idet han derimod besluttede sig til for at forskaffe sig et Vaaben til at udføre sit Mordforsæt med at lave et Slags Slynge af en Mursten ved at ombinde denne med noget af det Tvist, som han spandt, hvorved han vilde blive istand til at lægge større Kraft i et Slag med Murstenen. Denne vilde han bryde ud af Cellens Væg ved Hjælp af Spillet i den Rok, som han benyttede ved sit Arbejde, og idet han først tænkte paa at gjøre dette om Natten, udtog han af Stativet til sin Lampe 2 Som, som han omvandt med Traad, i det Øjemed at anbringe dem i Rokkens Balbine i Stedet for Spillet, for at Betjentene, naar Rokken, som han kun havde inde i sin Celle om Dagen, var om Aftenen sat udenfor paa Gangen, ikke skulde blive opmærksom paa, at Spillet manglede, men dette opgav han igjen af Frygt for, at Betjenten dog skulde opdage, at Spillet var udtaget af Rokken. Lørdagen den 22 August udtog han derpaa ved Hjælp af det ommeldte, til Rokken hørende Spil af den Væg, hvori Døren var anbragt, og i Højde med Gulvet en Mursten, som han skjulte bagved det i hans Celle anbragte Kloset, ligesom han ved at stille en Trækasse, hvori Balbinerne til Rokken opbevarede, foran Hullet i Muren skjulte dette, saaledes at det ikke kunde ses fra det i Cellens Dør anbragte Vindu, og i Løbet af den følgende Dag udtog han endvidere 3 Mursten, som han ligeledes lagde bag ved Klosettet, hvorhos han — der selv om Aftenen skulde sætte sin Rok udenfor paa Gangen, naar Døren i dette Øjemed var bleven aabnet af en af Betjentene, og paa samme Maade selv skulde tage Rokken ind om Morgenen ved at række Armene ud af Døren, og som saaledes vidste, at der ikke vilde komme nogen af Betjentene ind til ham, førend Kl. lidt over 7 den næste Morgen, naar han skulde have sin Brodration, som Betjent Marcus Petersen plejede at bringe ham — nu bestemte sig til at benytte den sidstommeldte Lejlighed til at udføre sit Forsæt og altsaa at slaa Betjent Petersen ihjel, naar denne den næste Morgen kom tilstede ved Indgangsdøren til hans Celle, for at levere ham hans Brodration. Tiltalte har erkjendt, at han ikke var fjendtlig stemt imod Petersen, men efter hans Anbringende var det ham ganske ligegyldigt, hvem han kom til at slaa ihjel, naar han blot opnaede sit Øjemed. Han lavede derefter om Eftermiddagen den ovennævnte Slynge, idet han af de udtrukne Mursten tog et Stykke af omtrent $\frac{1}{2}$ Stens Størrelse, der var $4\frac{1}{2}$ " langt og bredt samt 2" tykt og vejede 2 Pd. 5 Kv., og bandt om Midten af dette Stykke Mursten en af Tvist

og en derom viklet stærk Snor forhærdiget, omtrent 1" tyk og 20" lang Snor, saaledes at et Stykke af denne dannede en Strop eller Lokke til at tage fat i, af ca. 10" Længde, hvorhos han søgte at skjærpe den ene Kant af samme for at gjøre Redskabet mere dræbende. Han overlagde derhos med sig selv den Maade, paa hvilken han vilde udføre Drabet, og da der ved Udleveringen af Brodrationen fulgtes den Fremgangsmaade, at Tiltalte, naar Døren til hans Celle i dette Ojemed var aabnet, skulde træde til og modtage Brødet, som en af de andre Fanger bar, og som Betjent Petersen, medens han blev staaende udenfor Døren, tog af bemeldte Fanges Haand for at overrække det til Tiltalte, bestemte han sig for at give Petersen det tiltænkte Slag i Hovedet i det Ojeblik, denne vendte sig halvt om imod den medfølgende Fange for at tage Brødet. Efterat Tiltalte den paafølgende Morgen, den 24, havde faaet sin Rok ind i sin Celle, aftog han Spillet — der bestaar af en tynd, lidt over et Kvarter lang og i begge Ender temmelig spids Jern- eller Staalstang, paa hvilken er anbragt en lille Træcylinder — og stillede dette op imod Væggen tæt ved Døren for eventuelt at kunne benytte det til at stikke Petersen med i Halsen, hvis Slaget med Murstenen ikke skulde vise sig tilstrækkeligt til at dræbe Petersen; da nu lidt senere Døren ind til hans Celle blev aabnet, traadte han henimod Betjent Petersen, idet han under den venstre Arm skjulte Slingen med Murstenen, medens han med sin højre Haand omfattede Lokken, og i det Ojeblik, da Petersen, saaledes som Tiltalte havde beregnet, vendte sig halvt om for at modtage Tiltaltes Brodration af den anden Fange, trak han Slingen frem og bibragte med den Petersen et Slag i Hovedet, idet han søgte at træffe denne oveni Hovedet og i Slaget lagde al den Kraft, som han formaade.

Efter Petersens Forklaring følte han ved Slaget — der ramte ham paa den øverste Del af Næsen, men maa antages at være for en væsentlig Del afbødet af Skyggen og Svederemmen paa hans Uniformshue, som han havde paa Hovedet — stærk Smerte samt en Gnistren for Øjnene, men iøvrigt tabte han ikke Bevidstheden, og efterat han havde saundet sig et Ojeblik, sprang han ind paa Tiltalte, hvem allerede den ligeledes tilstedeværende Opsynsbetjent Eriksen, der havde staaet bagved Petersen, var faret ind paa og havde tilføjet et Par Slag med sit Nogleknippe, og efter nogle Minutters Kamp, hvorunder Tiltalte — saavidt han mindes, dog kun for at værge sig imod Betjentens Angreb — slog om sig med Slingen, hvorved der blev tilføjet Petersen endnu et Slag, der ramte ham i Panden, men iøvrigt maa antages at have været uden videre Betydning, lykkedes det Betjentene med Bistand af den ovennævnte tilstedeværende Fange at kaste Tiltalte, der ikke havde kunnet faa

Lejlighed til at tage det i Beredskab holdte Spil. fordi han havde havt nok at gjøre med at forsvare sig, om paa Gulvet, fratage ham Vaabenet og binde ham, hvortil Eriksen hentede en Snor, medens Petersen og den anden Fange holdt Tiltalte liggende paa Gulvet. I et summe Dag af Straffeanstaltens Inspektør afholdt foreløbigt Forhør forklarede Betjent Petersen, at han ikke følte nogen anden Ulempe af den ham tilføjede Overlast, end en stærk Hovedpine og endel Smerter i Øjne og Næse, og ifølge en den følgende Dag af Anstaltens Læge afgiven Erklæring var der ved det af Tiltalte imod Petersen forovede Attentat kun tilføjet denne en Kontusion af Ansigtet, som viste sig ved nogen Blodudtrædning paa den øverste Del af Næsen samt en let Hudafskrabning af Overhuden paa samme, hvorhos der ved Tryk paa Næsen følte nogen Æmhed og Stramhed, og disse Læsioner maatte anses at være uden Betydning, hvilket ogsaa en senere Erklæring af 29 s. M. fra den samme Læge, hvorefter Læsionerne da vare fuldstændig helede, yderligere bekræfter. Saavel under det ovenfor ommeldte, til Straffeanstaltens Forhørsprotokol optagne, foreløbige Forhør, som under det første over Tiltalte ved Politiretten optagne Forhør udviste han en Adferd, der kunde tyde paa at han ikke var ved sin Fornufts fulde Brug, men han har senere selv vedgaaet, at han i Virkeligheden Intet havde fejlet, og at hans Optræden i de to ommeldte Forhør kun havde været Forstillelse, idet han havde ment ved at give sig Udseende af at være sindsforvirret, mulig at kunne blive indlagt paa en Sindssygeanstalt og da faa Lejlighed til at undvige derfra, ligesom han vedholdende har forsikkret, at det var hans faste og vel overvejede Beslutning at dræbe Betjent Petersen, og efter Alt, hvad der saavel under nærværende Sag, som under Sagen angaaende hans Forsøg paa at aflive Betjent Henriksen, er oplyst om Tiltaltes Personlighed, findes der ingen Føje til at betvivle, at han jo er i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed. Iøvrigt maa det efter de om Tiltalte fremkomne Oplysninger antages, at han er opfyldt af Had og Havnfølelse imod Samfundet, af hvilket han tror sig forurettet, og at han mener, at han er kommen for langt frem paa Forbryderbanen til at omvende sig, og Fængselspræsten har i en unden Sagen fremlagt Erklæring bl. A. udtalt, at han stadig bestemtere har faaet det Indtryk, at Tiltalte ikke blot er fuldt tilregnelig, men endog klog og koldt beregnende, men at hans utrolige Hævn-gjerrighed og hans forfængelige Lyst til at gjøre Opsigt aldeles herske over ham, og at der kun er lidet Haab om, at Dødsfrygten kan bringe ham til virkelig Anger, eller at han, saalænge han lever, bliver andet end en farlig, hadefuld Fjende af Samfundet. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig i Medfør af Straffelovens §§ 65 og

111 domt efter Plakat 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr 31. Aktiemanufakturforeningen i Slagelse
(Alberti)

contra

Vestsjællands Folkebanks Konkursbo ved dets Kuratorer (Ingen),

betr. Berigtigelsen af et Mellemværende.

Slagelse Kjøbstads ordinære Rets Dom af 8 November 1880: Kontracitanten, Aktiemanufakturforeningen i Slagelse, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Vestsjællandsk Folkebanks Konkursbo, i denne Sag fri at være. Hoved- og Kontracsagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1883: De Indstævnte, Aktiemanufakturforeningen i Slagelse, bør til Citanterne, Vestsjællandsk Folkebanks Konkursbo, betale de påstævnte 4204 Kr. 47 Ore med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1878 til den 26 September s. A. og derefter 6 pCt. p. a. indtil Betaling sker. Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne medføre et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sug, der i 1ste Instants procederedes efter Hoved- og Kontrastævning, søgte Citanterne, Vestsjællandsk Folkebanks Konkursbo ved Slagelse Kjøbstads Ret de Indstævnte, Aktie-Manufakturforeningen i Slagelse, tilpligtede ifølge Kontokurant pr. 1 Januar 1878 at betale dem 4204 Kr. 47 Ore med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den nævnte Dag indtil Forligsklagens Dato den 26 September 1878 og derefter 6 pCt. p. a. indtil Betaling skete samt Processens Omkostninger skadesløst. Mod den nævnte Fordring blev der ikke fra de Indstævntes Side fremsat nogen Indsigelse, hvorimod de under Anbringende af, at de i Anledning af et af Handelsbestyrer Carl Hviid i sin Tid stillet Depositum havde en Kontrafordring paa Citanterne stor 4243 Kr. 20 Ore, under et Kontrasogsmaal gjorde denne Fordring med Renter af samme 4 pCt. p. a. fra den 1 Januar 1878 indtil Kontraklagens Dato den 16 Oktober s. A. og derefter 5 pCt. p. a., indtil Afgjørelse fandt Sted, gjældende til Likvidation i den hovedpaastævnte Fordring og som Folge deraf paastode sig frifundne for Citanternes Tiltale med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Citanterne paastode principaliter Kontrasagen afvist og sig tilkjendte klækkelig Kost og Tæring hos de Indstævnte; subsidiært paastode de sig under Kontrasogsmaalet frifundne for de Indstævntes Tiltale med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, men ved den den 8 November 1880 afsagte Underrettsdom blev de Indstævntes Paastand tagen til Folge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have Citanterne efter meddelt Bevilling til i Appellinstantsen at fremlægge nye Bevisligheder ved Stævning af 4 Mui 1881 indanket her for Retten, hvor de principaliter have paastaaet den forandret saaledes, at de Indstævnte tilpligtes at betale dem de under Hovedsogsmaalet paastævnte 4204 Kr. 47 Ore med Renter som fornavnt, samt at de frifindes for de Indstævntes Tiltale under Kontrasogsmaalet, subsidiært saaledes, at de Indstævnte tilpligtes at betale det hovedpaastævnte Beløb med Renter som fornavnt, men med Fradrag af det kontrapastævnte Beløb med Renter. I begge Tilfælde have Citanterne paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale dem Sagens skadesløse Omkostninger for begge Retter. De Indstævnte have derimod paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tilkjendte Appellens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt. Under 27 Juni 1874 blev der mellem de Indstævntes Foreningsraad og daværende Kjøbmand Carl Hviid oprettet en Kontrakt, hvorved Sidstnævnte fra 1 Juli s. A. antoges som Foreningens Forretningsfører. Denne Kontrakt indeholdt bl. A. følgende Bestemmelse: „Til Sikkerhed for denne Kontrakts Opfyldelse i alle Maader deporerer Hr. Hviid senest inden sin Tiltrædelse i Vestsjællandsk Folkebank i Slagelse Rdl. 2000 er To Tusinde Rigsdaler i Kon-

tanter, af hvilke han nyder i aarlig Rente 4, er fire pro Cent af Banken, der efter den med samme trufne Aftale beholder denne Sum som Depot, indtil Hr. Hviid ved en eventuel Fratredelse af sit Engagement har faaet Foreningsraadets Tilstaaelse for, at der fra dets Side Intet er til Hinder for, at den deponerede Sum gjenudbetales ham". I Overensstemmelse hermed indbetalte Hviid under 1 Juli 1874 det nævnte kontante Beløb af 2000 Rdl. i Banken og modtog herfor af samme saalydende Bevis af samme Dato: „Dags Dato modtaget af Hr. Carl Hviid som Depot ifølge Hr. Hviids Kontrakt med Aktie-Manufakturforeningen i Slagelse Rdl. 2000, hvilke To Tusinde Rigsdaler Rigsmønt tilbagebetales, saasnart Foreningsrådet for nævnte Forening dertil giver Samtykke. Indtil da forrentes Summen med 4, er fire procento pro anno, hvilken Rente udbetales hver 1 Januar og 1 Juli for det forløbne Halvaar med 40, er fyrgetyve Rigsdaler Rigsmønt hvergang. 1 Januar 1875 udbetales Renter fra Dato indtil d. A.“ Det er Fordringen paa Tilbagebetaling af det nævnte Depositum — hvilket med paaløbne Renter indtil 1 Januar 1878 er opgjort til 4243 Kr. 20 Øre —, som de Indstævnte under nærværende Sag have anset sig berettigede til at gjøre gjældende til Likvidation overfor den hovedpaastævnte Fordring. Efter de Indstævntes Fremstilling skal det omhandlede Depositum nemlig ikke være indbetalt i Folkebanken af fornævnte Hviid for egen Regning eller udelukkende i det Øjemed at tjene de Indstævnte til Sikkerhed for Opfyldelsen af hans Forpligtelser som Foreningens Forretningsfører, men Forholdet være det, at Hviid ligesom den tidligere Forretningsfører har indbetalt Pengene i Folkebanken paa Aktie-Manufakturforeningens Vegne eller dog i alt Fald saaledes, at de skulde være til fuld Disposition for de Indstævnte og kunne benyttes af disse som Driftskapital ganske i samme Omfang som ethvert andet Beløb, der for de Indstævntes Regning indbetaltes i Folkebanken, der var at anse som de Indstævntes Kasserer. Citanterne have derimod bestridt de Indstævntes Kompetence til at gjøre den omhandlede Fordring gjældende til Likvidation, idet de Indstævnte efter Citanternes Fremstilling ikke overførte Folkebanken have erhvervet nogen Ret til Tilbagebetaling af det omhandlede Beløb, hvilken Ret alene maa antages at tilkomme fornævnte Hviid personlig, blot med den Begrændsning, at han ikke kunde fordrø Beløbet udbetalt, forinden de Indstævnte dertil meddelte deres Samtykke. Citanterne have vel erkjendt, at der af Banken har været tilstaaet de Indstævnte lige siden Foreningens Stiftelse en Kassekredit af en ikke nærmere bestemt Størrelse, at Banken har besørget Foreningens Udbetalinger efter skriftlig Meddelelse fra Bestyreren, og at Foreningens Kassebeholdning daglig i runde Summer indsattes i Banken, men de have ikke destomindre bestridt, at Banken med Rette har kunnet betragtes som For-

enings Kasserer, og i hvert Fald have de bestemt benægtet, at det beromhandlede Beløb — ligesaa lidt som det af den tidligere Forretningsfører stillede Depositum — skulde være indbetalt til Banken i Egenskab af de Indstævntes Kasserer eller paa de Indstævntes Vegne, ligesom ogsaa, at de Indstævnte skulde have haft Raadighed over Beløbet og benyttet samme som Driftskapital, og at Grunden til, at der af Foreningsraadet var forlangt kontant Sikkerhedsstillelse, skulde være den, at man ønskede at benytte det deponerede Beløb til Foreningens Drift. De Indstævnte have til Bevis for Rigtigheden af den af dem givne Fremstilling navnlig paaberabt sig de af Vidnerne Redaktor H. F. Riegels, Tommermester C. A. Hansen og fornævnte Handelsbestyrer Carl Hviid under Sagen afgivne Vidneforklaringer. Det er nu ogsaa af de tvende førstnævnte Vidner — af hvilke Riegels fra Folkebankens Stiftelse indtil August 1876 har beklædt Stillingen som kontrollerende Direktør i samme og fra Aktie-Manufakturforeningens Stiftelse indtil Oktober 1876 tillige Stillingen som Næstformand i Foreningsraadet, og Hansen fra Foreningens Stiftelse indtil 1879 har været Medlem af Foreningsraadet — forklaret, at der ved Aktie-Manufakturforeningens Stiftelse blev truffen en Overenskomst med Folkebanken, ifølge hvilken denne skulde fungere som Foreningens Kasserer, efter Riegels Forklaring mod herfor at oppebære en ubetydelig Godtgjørelse, at Hviid ved sin Tiltrædelse som Forretningsfører deponerede 4000 Kr. i Foreningen, saaledes at disse indbetaltes kontant i Folkebanken, fordi denne var Kasserer for Foreningen, eller med andre Ord indbetaltes i Banken paa Foreningens Vegne, og at dette skete dels til Sikkerhed for Opfyldelsen af Hviids Forpligtelser overfor Foreningen og dels for at Beløbet kunde tjene Foreningen som Driftskapital, at Foreningsraadet havde afslaaet et Tilbud af Hviid om at stille Sikkerhed i Værdipapirer eller gjennem Kaution og forlangt Sikkerheden stillet i Kontanter, for at disse kunde tjene de Indstævnte som Driftskapital, at de Indstævnte have haft Raadighed over det deponerede Beløb og strax efter sammes Indbetaling i Banken disponeret over det til Foreningens Drift, saant at Foreningens tidligere Forretningsfører ligeledes i sin Tid har deponeret et Beløb paa samme Maade og i samme Øjemed som Hviid, navnlig ogsaa ved Indbetaling i Banken som Kasserer for Foreningen. I Overensstemmelse med de nævnte Vidneforklaringer er det derhos af Vidnet Hviid forklaret, at Folkebanken, da det omhandlede Beløb indbetaltes i samme, var Kasserer for Aktie-Manufakturforeningen, og at den var formelig antagen som saadan imod Betaling, at Beløbet indbetaltes i Banken som Kasserer for Foreningen og paa dennes Vegne, at han for Foreningens Bestyrelse havde udtalt Ønske om at stille Depositummet i Værdipapirer, men derpaa erholdt det Svar, at man ikke kunde gaa ind derpaa, da Pengene skulde bruges i

Forretningen, at det i sammes Bestyrelsesmøde blev ham tilkjendegivet, at han skulde indbetale Pengene i Folkebanken, hvilket han derefter gjorde, og at han aldrig har anset sig for Bankens, men for de Indstævntes Kreditor med Hensyn til det deponerede Beløb. Selv om det nu efter det Foreliggende maatte kunne antages, at Folkebanken har været at anse som de Indstævntes Kasserer, maa der imidlertid i hvert Fald gives Citanterne Medhold i, at det ikke ved de anførte Vidneforklaringer, navnlig naar henses til hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, kan anses for godtgjort, at det omhandlede Depositum er indbetalt til Banken i dens nævnte Egenskab eller paa de Indstævntes Vegne, eller at de Indstævnte overhovedet have havt Føje til overfor Banken at anse sig for fordringsberettigede med Hensyn til det deponerede Beløb. Det maa i saa Henseende bemærkes, at Betydningen af de nævnte Vidneforklaringer væsentlig svækkes for Hviids Vedkommende derved, at han ifølge sin egen Forklaring maa antages ikke at være uden Interesse i Sagens Udfald, og for de to andre Vidners Vedkommende derved, at de ikke have været tilstede, da det omhandlede Beløb indbetaltes i Banken, og dertil kommer --- hvad der gjælder om samtlige tre Vidner ---, at de i det Hele taget ikke have været i Stand til paa fyldestgørende Maade at gøre Rede for, hvorpaa de støtte deres fornævnte Forklaringer, og at navnlig de Data, som Vidnerne have anført til Begrundelse af deres Formening om, at det omhandlede Beløb skulde være indbetalt til Banken i Egenskab af de Indstævntes Kasserer eller paa de Indstævntes Vegne, ingenlunde berettige til en saadan Slutning, ligesaa lidt som de af Vidnerne Riegels og Hansen til Støtte for deres Formening om, at de Indstævnte have havt Raudighed over Deposittummet og benyttet samme som Driftskapital, anførte Betragtninger skjønnes at indeholde en tilstrækkelig Begrundelse heraf. I bestemt Strid med de fornævnte Vidneforklaringer staar derhos den Forklaring, som den forhenværende administrerende Direktør for Vestsjællandsk Folkebank M. Th. Malmqvist under et efter Underrettsdommens Afsigelse optaget Thingsvidne har afgivet, hvilken Forklaring i alt Væsentligt stemmer med den af Citanterne givne Fremstilling, og vel er bemeldte Malmqvist ved Højesteretsdom af 29 April 1879 anset med Straf af simpelt Fængsel i 8 Maaneder for i sin Stilling som Folkebankens Direktør at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 257 og § 262, 2det Stykke, men skjøndt de af ham saaledes begaaede Forbrydelser vel findes at maatte afficere hans Troværdighed som Vidne, kan der dog ikke gives de Indstævnte Medhold i, at han paa Grund af disse i Medfør af D. L. 1 -- 13 -- 19 skulde anses for fuldstændig inhabilt Vidne. Endelig maa som Data, der i høj Grad tale for Rigtigheden af den af Citanterne givne Fremstilling anføres, at saavel den ovenfor citerede Bestemmelse

i Kontrakten af 27 Juni 1874, som det under 1 Juli s. A. af Folkebanken til Carl Hviid udstedte Bevis ikke blot ingensomhelst Hjemmel indeholde for, men endogsaa vanskelig lade sig forene med den Opfattelse, at der i Anledning af det omhandlede Depositum skulde være stiftet en Fordringsret for de Indstævnte overfor Banken, at ikke de Indstævnte men „Carl Hviid i Slagelse“ i Folkebankens Bøger er krediteret for de indbetalte 2000 Rdl. med Bemærkning, at bemeldte Beløb er Depot til Aktie-Manufakturforeningen, som først kan udbetales ham, naar dennes Foreningsraad dertil har givet sit Samtykke, at de Indstævnte i sin Tid have modtaget Opgjørelser fra Banken, hvori de 2000 Rdl. ikke ere krediterede Foreningen, uden at der i den Anledning fra dens Side er fremsat nogen Indsigelse, og at Hviid ikke i de Indstævntes Bøger har været krediteret for det omhandlede Beløb, skjøndt han i disse havde en Konto, paa hvilken hans Tantieme opførtes. Som Følge af det Foranførte, hvortil endnu maa føjes, at det under Sagen er in confesso, at der ikke fra Hviids Side er sket nogen Overdragelse til de Indstævnte af hans Ret til det deponerede Beløb, vil den af de Indstævnte nedlagte Likvidationspaastand ikke kunne tages til Følge, og medens Citanterne derfor ville være at frifinde for de Indstævntes Tiltale, ville disse være at dømme efter Citanternes principale Paastand, dog at Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde oplæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Nr. 303.

Advokat Hindenburg

contra

Heinrich Schröder (Def. Halkier),

der tiltales for uberettiget Handel med Medicinalvarer.

Helsingør Kjøbstads Politirets Dom af 27 August 1885: Tiltalte, Kjøbmand Heinrich Schröder, bør til Helsingørs Fattigkasse betale 200 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Rode og Seidelin betaler Tiltalte, Materialist (Kjøbmand) Heinrich Schrøder af Helsingør, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingørs Politiret hertil indankede Sag tiltales Heinrich Schrøder, der under 11 November 1871 erholdt Borgerskab som Kjøbmand i bemeldte Kjøbstad og siden den Tid i Forbindelse med sin øvrige Kjøbmandshandel har drevet Handel som Materialist, for uberettiget Handel med Medicinalvarer, og er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han fra sin Butik under Benævnelsen Karbolsyre i smaa Partier har forhandlet et Præparat, der fremkommer derved, at han smelter den rene krystallinske Karbolsyre og tilsætter den en Tiendedel Spirit. Ligesom det nu efter de tilvebragte Oplysninger er under denne Form, at Karbolsyre forekommer i Detajlhandelen og navnlig forhandles fra Apothekerne som ren Karbolsyre, idet den krystallinske Syre ikke egner sig til at sælges i Detajl, saaledes gaar ogsaa en af det Kongelige Sundhedskollegium under Sagen afgiven Erklæring ud paa, at den af Tiltalte forhandlede Karbolsyre maa henføres under det i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 23 Mai 1871 nævnte Præparat: *acidum carbolicum seu phenylicum purum*. Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der efter sit eget Opgivende er født den 28 Februar 1846, og som under en tidligere imod ham for ulovlig Handel med Medicinalvarer

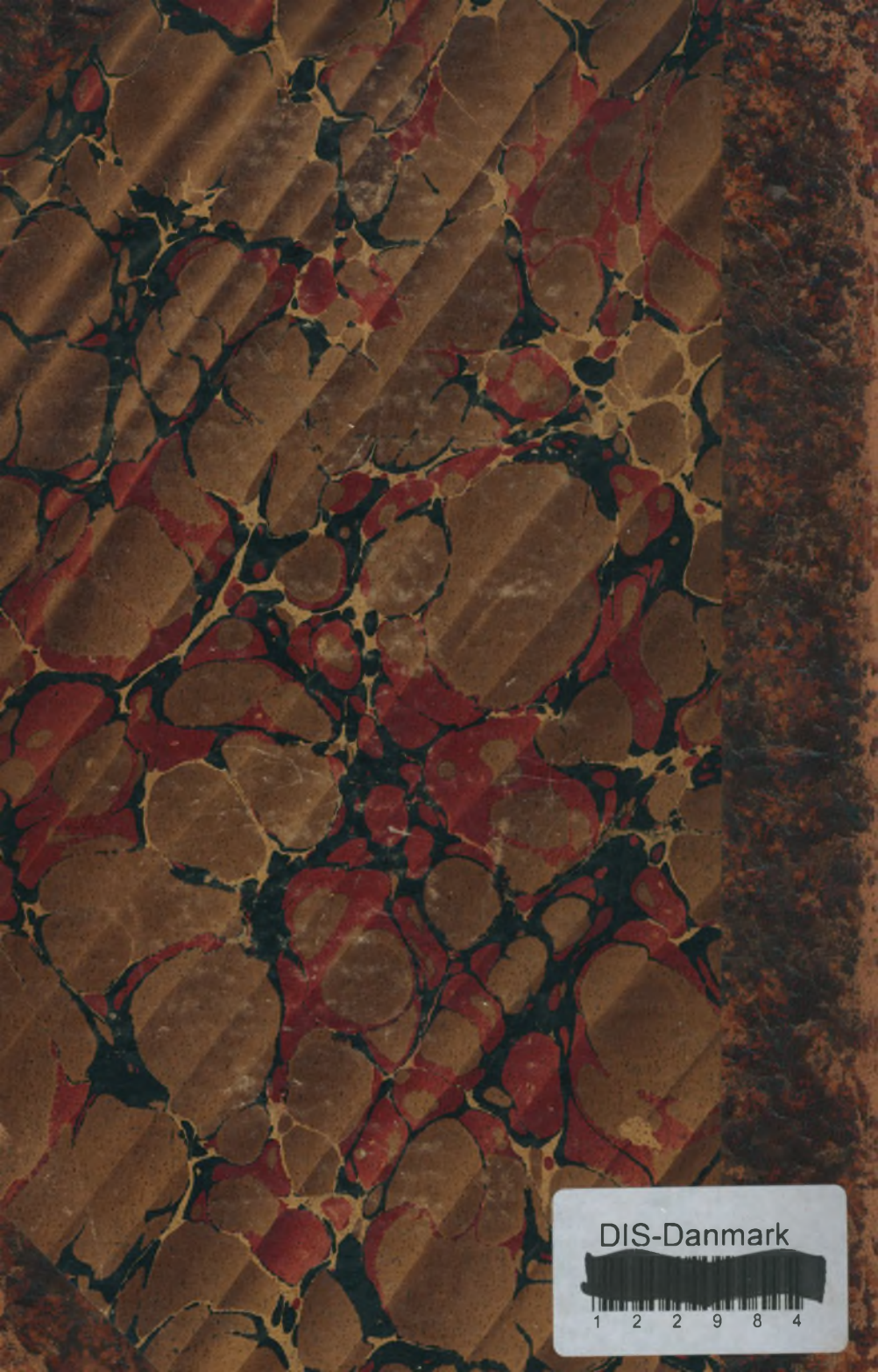
inden Helsingørs Politiret anlagt Sag under 8 August 1876 har vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. til Helsingørs Fattigkasse, ved den indankede Dom i Medfør af Frd. 4 December 1672 § 30 er anset med en Bøde af 200 Kr. til bemeldte Fattigkasse, og da det fremdeles bifaldes, at det ved Dommen er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Hermed endte Højesteretsaaret 1885—86.

Færdig fra Trykkeriet den 13 April 1886.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

DIS-Danmark

1 2 2 9 8 4